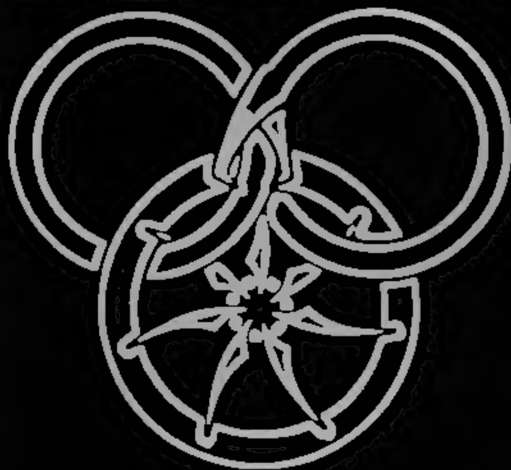
ROATA TIMPULUI
CARTEA A DOUĂSPREZECEA

ROBERT JORDAN
BRANDON SANDERSON

FURTUNA SE APROPIE

O serie de succes într-un serial memorabil produs de *Prime Video*

ROBERT JORDAN
și
BRANDON SANDERSON

FURTUNA SE APROPIE

Seria Roata Timpului

de Robert Jordan

Ochiul Lumii
În căutarea Cornului
Dragonul Renăscut
Umbra se întinde
Focurile cerului
Seniorul haosului
Coroana de săbii
Calea pumnalelor
Inima iernii
Răscrucile amurgului
Pumnalul viselor

de Robert Jordan și Brandon Sanderson

Furtuna se apropie

ROBERT JORDAN

și

BRANDON SANDERSON

Ciclul
Roata Timpului
cartea a douăsprezecea

FURTUNA SE APROPIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Jordan, Robert
Furtuna se apropie / Robert Jordan, Brandon Sanderson. -
București : RAO Distribuție, 2022
ISBN 978-606-006-792-4

I. Sanderson, Brandon

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROBERT JORDAN
The Gathering Storm

Traducere din limba engleză
Cristina-Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

2022

ISBN 978-606-006-792-4

CUVÂNT-ÎNAINTE

În noiembrie 2007, am primit un telefon care avea să-mi schimbe viața pentru totdeauna. Harriet McDougal, soția și editoarea regretatului Robert Jordan, m-a sunat ca să mă întrebe dacă aș vrea să termin ultimul volum din seria Roata Timpului.

Pentru aceia care nu au aflat că domnul Jordan a trecut în neființă, regret că trebuie să vă dau această veste. Îmi amintesc ce am simțit eu când – căutând ceva pe internet, în 16 septembrie 2007 – am aflat că el murise. Am fost șocat, uluit și descurajat. Acest bărbat minunat, un erou pentru mine în cariera mea de scriitor, nu mai era. Dintr-odată, lumea s-a schimbat.

Am luat pentru prima oară în mână *Ochiul Lumii* în 1990, pe vremea când eram un adolescent pasionat de romanele fantastice, în librăria de la colțul străzii pe care locuiam. Am devenit pe loc un fan și am așteptat cu nerăbdare al doilea volum, *În căutarea Cornului*. De-a lungul anilor, am citit volumele de nenumărate ori, adeseori recitind seria de la început atunci când era publicat un nou volum. Timpul a trecut, iar eu am hotărât că voiam să devin scriitor de romane fantastice – influențat, în mare parte, de cât de mult îmi plăcea seria Roata Timpului. Cu toate acestea, nu m-am gândit niciodată că, într-o bună zi, voi primi acel telefon de la Harriet. Am fost luat complet prin surprindere. Nu am cerut, nu am aplicat, nici măcar nu am îndrăznit să îmi doresc o asemenea

oportunitate – cu toate acestea, atunci când mi s-a făcu
această propunere, răspunsul meu a fost imediat. Ado
această serie așa cum n-am adorat nicio alta, iar personajel
îmi sunt ca niște prieteni vechi și dragi din copilărie.

Nu îl pot înlocui pe Robert Jordan. Nimeni nu poate scri
această carte la fel de bine cum ar fi putut-o face el. Acest
este un adevăr. Din fericire, el a lăsat multe notițe, schițe
scene complete și explicații dictate soției și asistenților lu
Înainte să moară, i-a cerut lui Harriet să găsească pe cinev
care să termine această serie pentru fanii lui. V-a iubit foart
mult pe toți și și-a petrecut ultimele săptămâni din viață dic
tând întâmplări pentru ultimul volum. Urma să fie intitula
O amintire a Luminii.

Optsprezece luni mai târziu, ne aflăm aici. Domnu
Jordan a promis că ultimul volum va fi amplu, însă manuscri
sul a devenit de a dreptul uriaș – era de trei ori mai mar
decât un volum obișnuit al seriei Roata Timpului –, ia
Harriet și Tor au luat decizia ca volumul *O amintire a Lumini*
să fie împărțit în trei părți. Au existat câteva puncte culmi
nante excelente care alcătuiau o poveste întreagă și complet
în fiecare volum. Puteți considera *Furtuna se apropie* și cele
lalte două părți ca fiind cele trei volume din *O amintire a*
Luminii sau ca fiind ultimele trei volume din seria Roat
Timpului. Ambele variante sunt corecte.

Cât despre procesul de scriere, am ajuns la jumătate
celui de-al doilea volum. Lucrăm cât putem de repede, deoa
rece nu vrem să vă facem să așteptați prea mult pentru a afl
sfârșitul care ne-a fost promis cu aproape douăzeci de ani în
urmă. (Domnul Jordan a scris el însuși sfârșitul înainte s
treacă în neființă, iar eu l-am citit. Și este fantastic.) Nu am
încercat să imit stilul domnului Jordan. În schimb, am adap
tat stilul propriu pentru a se potrivi cu seria Roata Timpulu
Scopul meu principal a fost să rămân fidel spiritelor persona
jelor. Firul epic îi aparține, în mare parte, lui Robert Jordan

cu toate că multe dintre cuvinte îmi aparțin. Imaginați-vă acest volum ca fiind produsul unui regizor nou care lucrează la unele scene dintr-un film, păstrând aceiași actori și același scenariu.

Acesta este un proiect amplu și va fi nevoie de ceva timp pentru a fi finalizat. Vă rog să fiți răbdători, deoarece ne vom petrece următorii ani perfecționând această poveste. Ținem în mâinile noastre sfârșitul celei mai mărețe serii fantastice a vremii noastre și intenționez să fac o treabă *bună*. Intenționez să rămân fidel dorințelor și notițelor domnului Jordan. Integritatea mea artistică, precum și dragostea pentru cărți nu îmi vor îngădui să fac o treabă de mântuială. La sfârșit, las cuvintele să fie cea mai bună mărturie pentru ceea ce facem noi.

Aceasta nu este cartea mea. Este cartea lui Robert Jordan și, într-o oarecare măsură, este și a voastră.

Vă mulțumesc că o citiți.

Brandon Sanderson
iunie 2009

Pentru Maria Simons şi Alan Romanczuk,
fără de care această carte nu ar fi văzut lumina zilei

„Corbi și ciori. Neguri și nori. Insecte și stricăciune. Întâmplări ciudate și coincidențe bizare. Firescul e sucit și ciudat. Minuni!

Morții încep să umble, iar unii îi văd. Alții nu, dar cu toții ne temem din ce în ce mai mult de noapte.

Acestea sunt vremurile noastre. Cad asupra noastră ca o ploaie dintr-un cer mort, strivindu-ne cu furia lor, până când implorăm într-un glas: «Să înceapă!»“

Jurnalul cărturarului necunoscut,
introducere la *Sărbătoarea Freta*, 1000 NE

Roata Timpului

Aile Dashar
Oceanul Aryth
Bandar Eban
Nord
ARAD DOMAN
Katar
Falme
Câmpia Almoth
Oceanul Aryth
Tanchico
TARABON
Elmora
Pădurea Umbrelor
Tremalking
Peninsula Windbiter's Finger
Qaim

Shayol Ghul
Ținuturile Pârjolite
Marea Pustiitoare
Munții Dhoom
Chachin Shol Arbela
Câmpia Lăncilor
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Fal DARA
Fal Dara
Pasul Niamh
Pustiul Aiel
Dealurile Negre
Tar Valon
Râu Gaelin
Pasul Jangai
Cairhien
Pajiștea Caralain
CAIRHIEN
Pădurea Braem
ANDOR
Cei patru Regi
Whitebridge
Lugard
MURANDY
FAR MADDING
Haddon Mirk
Câmpiile din Maredo
TEAR
Tear
ILLIAN
Illian
Degetele Dragonului
Marea Furtunilor
Mayene
Cindaking
spre insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Ce înseamnă furtuna

Renald Fanwar şedea în pridvorul casei lui, încălzind balansoarul solid din lemn de stejar negru pe care îl meşteşugise nepotul lui în urmă cu doi ani. Privea spre miazănoapte.

La norii negri şi argintii.

Nu mai văzuse niciodată asemenea nori. Aceştia acopereau ca o pătură întreg orizontul spre miazănoapte, până sus pe cer. Nu erau cenuşii. Erau *negri* şi *argintii*. Nişte nori de furtună, negri cum era pivniţa în toiul nopţii. Erau brăzdaţi de lumini argintii, fulgere care nu scoteau niciun sunet.

Aerul era *dens*. Înţesat cu miros de praf şi pământ. De frunze moarte şi de ploaie care se încăpăţâna să cadă. Venise primăvara. Cu toate acestea, viitoarele lui recolte nu creşteau. Nici măcar o mlădiţă nu îndrăznise să se iţească din pământ.

Se ridică încet din balansoar – lemnul trosni, iar balansoarul se legănă încet în spatele lui – şi se duse la marginea pridvorului. Pufăia pipa, deşi aceasta nu mai ardea. Nu putea fi deranjat ca să o aprindă din nou. Norii aceia îl ţintuiau locului. Erau foarte negri, asemenea fumului ce se înălţa dintr-o pădure ce ardea, doar că acel fum nu se înălţa niciodată atât de

sus în aer. Și ce însemnau norii aceia *argintii*? Se iveau printre cei negri tot așa cum vedeai pe alocuri porțiuni de oțel lustruit printre cele acoperite cu funingine.

Își frecă bărbia, coborându-și privirea spre curtea lui. Un gărduleț alb-spălăcit împrejmuia un petic de iarbă și arbuști. Arbuștii erau veștezi acum, toți până la ultimul. Nu rezistaseră acelei ierni. Trebuia să îi scoată din pământ în curând. Iar iarba... ei bine, iarba era doar paie. Nu încolțiseră nici măcar buruienile.

Bubuitul unui tunet îl zdruncina. Fu un sunet limpede, ascuțit, ca și când s-ar fi lovit două bucăți din metal una de cealaltă. Ferestrele casei zăngăniră, scândurile pridvorului huruiră, iar el păru că vibrează din tot corpul.

Sări în spate. Fulgerul lovise aproape – poate chiar pe proprietatea lui. Simți nevoia să meargă ca să inspecteze daunele. Focul fulgerului putea distruge un om, să ardă și să-l facă una cu țărâna. Aici în nord, în Ținuturile de Hotar, atât de multe lucruri aduceau cu iasca – iarba uscată, șindrilele uscate, semințele uscate.

Dar norii se vedeau în continuare în depărtare. Fulgerul acela nu *avea* cum să fi lovit proprietatea lui. Norii negri și argintii bubuiau și se învolburau, hrănindu-se și mistuindu-se.

Își închise ochii, liniștindu-se, trăgând adânc aer în piept. Oare doar își închipuise tunetul? Oare o lua razna, cum obișnuia să glumească mereu Gaffin? Își deschise ochii.

Norii erau chiar acolo, chiar deasupra casei lui.

Era ca și când aceștia se rostogoliseră brusc înainte, intenționând să lovească atunci când el nu era atent. Acum, aceștia acopereau tot cerul, întinzându-se în toate direcțiile, imenși și copleșitori. Mai că simțea cum aceștia apăsau cu greutatea lor aerul în jos, spre el. Trase aer în piept, care brusc păru plin de umiditate, iar pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Norii aceia se frământau. Erau nori de furtună negri ca smoala și argintii, zguduiți de explozii albe. Dintr-odată, aceștia începură să se prăvălească spre el, asemenea unei tornade. Țipă, ridicându-și o mână, așa cum făcea cineva care voia să se ferească de o lumină orbitoare. De întunecimea aceea. De *întunecimea* aceea nemărginită, sufocantă.

Apoi, norii dispărură.

Pipa lui căzu pe scândurile pridvorului cu un clinchet ușor, iar tutunul se împrăștie pe trepte. Nu își dăduse seama că o scăpase. Renald șovăi, ridicându-și privirea spre cerul senin, dându-și seama că se ferea degeaba.

Norii se vedeau din nou la orizont, la o depărtare de vreo patruzeci de leghe. Se auzeau tunete înăbușite.

Își ridică pipa de jos cu mâna tremurândă, pătată de trecerea anilor și bronzată de atâția ani petrecuți în soare. „E doar un truc al minții, Renald, își spuse el. Începi s-o iei razna; e limpede ca bună-ziua."

Era neliniștit din cauza recoltelor. Acest lucru îl neliniștea. Deși rostea cuvinte pline de încredere în fața feciorilor, nu era firesc ce se întâmpla. Ceva trebuia să fi răsărit deja. Lucra pământul acela de patruzeci de ani! Orzului nu îi lua atât de mult timp ca să răsară. Arză-l-ar focu' dacă nu era așa! Ce se petrecea în lume în ultima vreme? Nu te puteai baza pe plante că vor răsări, iar norii nu stăteau unde le era locul.

Se forță să se așeze din nou în balansoar. Picioarele îi tremurau. „Îmbătrânesc eu, asta e...", își zise el.

Lucrase la fermă toată viața lui. Nu era ușor să ții o astfel de gospodărie în Ținuturile de Hotar, dar dacă munceai din greu, puteai duce o viață prosperă în urma unei recolte bogate. „Ești norocos atâta vreme cât ai semințe pe câmpuri", spunea mereu tatăl lui.

Ei bine, Renald era unul dintre cei mai prosperi fermieri din regiune. Fusese destul de inspirat să cumpere alte două ferme în afară de a lui, căci toamna putea duce la piață

treizeci de căruțe încărcate. Acum avea șase bărbați de ispravă care munceau pentru el – arau câmpurile, verificau perimetrul. Nu că el nu era nevoit să calce în bălegar în fiecare zi și să le arate ce însemna să fii un fermier priceput. Nu trebuia să îngădui ca succesul să ți se urce la cap.

Da, el lucra pământul, se contopea cu pământul, așa cum obișnuia să spună mereu tatăl lui. Cunoștea vremea cât de bine o putea cunoaște un om. Norii aceia erau ciudați. Se auzeau bubuiturile îndepărtate ale tunetelor, asemenea unui animal care mârâia într-o noapte fără lună. Așteptând. Pândind în pădurile din apropiere.

Tresări când se auzi bubuitul unui tunet care păru a fi prea aproape. Oare norii aceia erau la patruzeci de leghe depărtare? Asta crezuse el? Acum, ca îi privea mai bine, aceștia păreau a fi mai degrabă la zece leghe depărtare.

„Nu te purta așa", bombăni el în sinea lui. Vocea lui îi suna bine. Reală. Era plăcut să mai audă și altceva în afară de acele tunete și de scârțâitul obloanelor care se legănau din când în când în bătaia vântului. N-ar trebui să o audă pe Auaine, care era înăuntru și pregătea cina?

„Ești obosit. Asta e. Obosit."

Scotoci în buzunarul vestei și scoase punguța cu tutun.

Un buhuit estompat răzbătu din dreapta. La început, el presupuse că era tunetul. Bubuitul acesta era prea strident, prea regulat, însă. Nu era un tunet. Erau niște roți care se învârteau.

Și, de bună seamă, o căruță mare, trasă de boi, își făcu apariția pe coama Dealului lui Mallard, către răsărit. Renald îl botezase astfel. Orice deal bun avea nevoie de un nume. Drumul se numea Drumul lui Mallard. Atunci, de ce să nu se numească la fel și dealul?

Se aplecă în față în balansoar, ignorând în mod voit norii aceia în vreme ce privea cu ochi mijiți căruța, încercând să discearnă chipul cărăușului. Thulin? Fierarul? Ce făcea de

conducea o căruţă încărcată pe jumătate până la cer? Trebuia să lucreze la noul plug al lui Renald!

Zvelt pentru cineva din breasla lui, Thulin era de două ori mai musculos decât majoritatea argaţilor. Avea părul negru şi pielea bronzată a unui shienaran, bărbierindu-se după moda lor, dar nu avea moţ. Poate că familia lui Thulin se trăgea din războinicii din Ţinuturile de Hotar, dar el era doar un simplu ţăran, ca ei. Avea o fierărie în Oak Water, un sat care se afla la cinci mile depărtare, spre răsărit. Renald petrecuse multe seri de iarnă jucând jocul cu pietrele împreună cu fierarul.

Thulin îmbătrânea — nu era de aceeaşi vârstă cu Renald, dar ultimele ierni îl făcuseră pe Thulin să vorbească despre pensionare. A fi fierar nu era o îndeletnicire pentru un om în vârstă. Nici a fi fermier, desigur. *Existau* cu adevărat îndeletniciri pe care să le poată face un om în vârstă?

Căruţa lui Thulin înainta pe drumul de pământ bătătorit, apropiindu-se de gardul alb ce împrejmuia curtea lui Renald. „Ce lucru ciudat", gândi Renald. În spatele căruţei venea un şir ordonat de animale: cinci capre şi două vaci de lapte. Lăzi pline cu găini cu pene negre erau legate pe exteriorul căruţei, iar căruţa însăşi era burduşită cu mobilă, saci şi butoaie. Fiica lui Thulin, Mirala, şedea pe capră cu el, lângă soţia lui, o femeie din sud cu părul bălai. Deşi era soţia lui Thulin de douăzeci şi cinci de ani, Renald încă se mai gândea la Gallanha ca la „fata aceea din sud".

Toată familia se afla în căruţă, în fruntea şeptelurilor lor cele mai bune. Era limpede că se aşezaseră la drum. Dar încotro mergeau? Să viziteze nişte rude, poate? El şi Thulin nu mai jucaseră un joc cu pietrele de... oh, de vreo trei săptămâni. Nu prea mai era timp de vizite acum, că venea primăvara şi trebuia să înceapă semănatul. Cineva trebuia să repare plugurile şi să ascută coasele. Cine avea s-o facă dacă Thulin, fierarul, pleca?

Renald puse un pic de tutun în pipă când Thulin îşi op căruţa lângă curtea lui. Fierarul zvelt, cu părul cărunt, îi dăd hăţurile fetei lui, apoi coborî din căruţă, picioarele lui arun când nori de praf în aer atunci când atinseră pământul. Î spatele lui, furtuna îndepărtată clocotea în continuare.

Thulin deschise poarta gardului, apoi se apropie cu pa mari de pridvor. Părea distras. Renald dădu să îl salute, d Thulin i-o luă înainte:

– Am îngropat cea mai bună nicovală pe care o am î vechea grădină cu căpşuni a Gallanhei, Renald, zise fierar cel masiv. Îţi aminteşti unde este, nu? Tot acolo am îngrop şi cele mai bune scule ale mele. Le-am uns bine şi le-am pu în cel mai bun cufăr al meu, căptuşit, ca acestea să nu se ud N-ai trebui să ruginească. Cel puţin, o vreme.

Renald îşi închise gura, ţinându-şi pipa pe jumătate plin Dacă Thulin îşi îngropa nicovala... ei bine, asta însemna c nu avea de gând să se întoarcă o vreme.

– Thulin, ce...

– Dacă nu mă întorc, zise Thulin, privind spre miază noapte, îmi vei dezgropa lucrurile şi te vei ocupa de el Vinde-le cuiva căruia îi pasă, Renald. Nu vreau să folosea oricine nicovala aceea. Mi-a luat douăzeci de ani să strân uneltele astea, doar ştii.

– Dar, Thulin! bolborosi Renald. Unde pleci?

Thulin se întoarse înapoi spre el, punându-şi un braţ pe b lustrada pridvorului. Privirea din ochii lui căprui era solemn

– Furtuna se apropie, zise el. Aşa că m-am gândit că tr buie s-o iau spre miazănoapte.

– Furtună? întrebă Renald. Adică ce se întrezăreşte l orizont? Thulin, pare să fie năprasnică – arză-m-ar foc dacă n-o fi aşa –, dar n-are niciun rost să fugi din calea e Am mai trecut prin furtuni năprasnice.

– Nu ca asta, prietene, zise Thulin. Asta nu-i o furtună p care s-o ignori.

Thulin? întreba Renald. Despre ce vorbești?

Înainte ca acesta să apuce să răspundă, Gallanha strigă din căruță:

I-ai spus de oale?

A făcu Thulin. Gallanha a lustruit setul acela de oale cu fundul din alamă care i au placut întotdeauna soției tale. Sunt pe masa din bucătărie și o așteaptă pe Auaine, dacă le vrea.

Zicând acestea, Thulin il saluta din cap pe Renald și se întoarse la căruță

Renald rămase locului, stupefiat. Thulin *fusese* întotdeauna genul de om direct; prefera să spună ce gàndea, apoi să și vada de ale lui Acesta era un motiv pentru care Renald îl placea. Însă fierarul putea, de asemenea, trece printr o conversație ca un bolovan printr-o turmă de oi, lăsând pe toată lumea nedumerită

Renald se ridică încet, lăsându-și pipa pe balansoar, și îl urmă pe Thulin prin curte și până la caruță. „Fir ar să fie", gândi Renald, aruncând o privire în lături și observând din iarba și arbuștii veștezi. Lucrase din greu la curtea aceea Fierarul verifica lazile cu găini prinse pe părțile laterale căruței. Renald îl ajunse din urmă și își întinse o mână, dar Gallanha îi distrase atenția.

Uite, Renald, zise ea din căruță. Ia astea

Ea îi întinse un coș cu ouă. O șuvița de păr balai i se desprinsese din coc. Renald se întinse sa ia coșul

Dă i-l Auainei. Știu că nu v au ràmas prea multe găini pricina vulpilor ălora din toamna trecută.

Renald luă coșul cu ouă Unele erau albe, altele erau maro.

– Da, dar unde *plecați*, Gallanha?

– Spre miazănoapte, prietene, zise Thulin. Acesta trecu pe lângă el și își puse o mână pe umărul lui. Se va strânge o oaste, bănuiesc. Vor avea nevoie de fierari.

– Te rog, zise Renald, făcând un gest cu coșul cu ouă în brațe Mai zăboviți macar câteva minute. Auaine a băgat niște

pâine la cuptor, de-aia cu miere, care îți place ție. Putem vo despre asta în vreme ce jucăm un joc cu pietrele.

Thulin șovăi.

– Am face bine să pornim la drum, zise Gallanha cu blândețe în glas. Furtuna aia se apropie.

Thulin încuviință din cap, apoi urcă în căruță.

– Poate-ai vrea să pornești și tu spre miazănoapte, Renald. Dacă o vei face, ia cu tine tot ce poți. El tăcu. Ești destul de priceput cu uneltele pe care le ai aici ca să confecționezi mici obiecte din fier, așadar alege cele mai bune coase ale tale și transformă-le în arme cu coadă.

Renald se încruntă.

– De unde știi tu că va exista o oaste? Arză-m-ar focul, Thulin, eu nu-s soldat!

Thulin continuă ca și când nu auzise acest comentariu.

– Cu o armă cu coadă poți trage un om jos din șa și să-l înjunghii. Dacă stau să mă gândesc mai bine, ai putea alege uneltele mai puțin bune și să-ți faci vreo două săbii.

– Ce știu eu despre făurirea unei săbii? Sau cum s-o folosesc, că veni vorba?

– Poți învăța, zise Thulin, întorcându-se spre miazănoapte. Va fi nevoie de toată lumea, Renald. De toată lumea. Vor veni după noi. El îi aruncă o privire peste umăr lui Renald. Nu-i chiar așa de greu să făurești o sabie. Iei lama unei coase și o îndrepți, apoi cauți o bucată de lemn pe care s-o folosești pe post de pavăză, astfel încât tăișul vrăjmașului să nu alunece și să-ți reteze mâna. Vei folosi în mare parte lucruri pe care le ai deja.

Renald clipi. Nu mai punea întrebări, dar nu-și putea lua gândul de la ele. I se îngrămădeau în minte ca niște vite care încercau să iasă toate buluc pe aceeași poartă.

– Adu-ți toate animalele, Renald, zise Thulin. Le vei mânca – sau oamenii tăi le vor mânca – și vei avea nevoie de lapte. Dacă nu, atunci vor exista oameni cu care să te tocmești

...tru carne de vită și de oaie. Hrana va fi puțină, căci totul ...epe să se strice, iar proviziile din beciuri încep să se împu... ...ează. Adu tot ce ai. Boabe uscate de fasole, fructe uscate, tot.

Renald se rezemă cu spatele de poarta curții lui. Se sim... ...a slăbit și moale. În cele din urmă, reuși să rostească o sin... ...ură întrebare:

De ce?

Thulin șovăi, apoi se îndepărtă de căruță, punându-și din nou o mână pe umărul lui Renald.

Îmi pare rău că sunt atât de direct. Eu... ei bine, știi că nu mă prea pricep la cuvinte, Renald. Nu știu ce e cu furtuna aceea, dar știu ce înseamnă. Eu n-am ținut niciodată o sabie în mână, dar tatăl meu a luptat în Războiul Aiel. Eu sunt unul din Ținuturile de Hotar. Iar furtuna aceea înseamnă că sfârșitul se apropie, Renald. Trebuie să fim acolo când acesta va veni.

Tăcu, apoi se întoarse și privi spre miazănoapte, uitându-se la norii aceia care se acumulau pe cer tot așa cum un argat s-ar uita la un șarpe veninos pe care l-a găsit pe câmp.

Lumina să ne aibă în paza ei, prietene! Trebuie să fim acolo.

Zicând acestea, își retrase mâna și urcă din nou în căruță. Renald îi privi cum pornesc din loc, îmboldind boii ca aceștia să se pună în mișcare, îndreptându-se spre miazănoapte. ...enald privi în urma lor vreme îndelungată, simțindu-se ...ertit.

...unetul bubui în depărtare cu un sunet ce semăna cu cel ...ut de un bici care lovea dealurile.

Ușa casei se deschise și se închise. Auaine veni lângă el, cu ...ul cărunt strâns într-un coc. Avea această nuanță de păr ...ani buni deja, încărunțise devreme, iar lui Renald îi plă... ...ise întotdeauna nuanța aceasta. Argintiu, mai mult decât cenușiu. Precum norii.

Thulin a fost? întrebă Auaine, privind cum căruța ce se îndepărta lăsa în urma ei o dâră de praf.

O pană neagră de găină plutea deasupra drumului.

– Da.

– Și n-a rămas nici măcar la o poveste?

Renald dădu din cap a negație.

– O, dar Gallanha ne-a trimis ouă!

Ea luă coșul și începu să pună ouăle în șorțul ei ca să le ducă înăuntru.

– E o scumpă. Lasă coșul colo, pe pământ; sunt singură că o să trimită pe cineva după el.

Renald privea în continuare spre miazănoapte.

– Renald? întrebă Auaine. Ce ai pățit, moșneagule?

– Și a lustruit oalele pentru tine, zise el. Alea cu fundul din alamă. Sunt pe masa din bucătărie. Sunt ale tale dacă le vrei.

Auaine tăcu. Apoi, el auzi un sunet ascuțit ca un trosnet și privi peste umăr. Ea lăsase să i se înmoaie șorțul, iar ouăle începeau să alunece, aterizând pe pământ și spărgându-se.

Auaine întrebă cu un glas foarte calm:

– Ea a mai spus ceva?

El se scarpină în cap, deși nu mai avea prea mult păr.

– A spus că se apropie furtuna și că merg spre miazănoapte. Thulin a zis că ar trebui să o luăm și noi într-acolo.

Rămaseră acolo preț de alte câteva clipe. Auaine ridică marginea șorțului, salvând majoritatea ouălor. Nu le aruncă nici măcar o privire celor care căzuseră. Privea spre miazănoapte.

Renald se întoarse. Furtuna făcuse din nou un salt înainte. Și, cumva, părea să fi devenit mai *întunecată*.

– Cred c-am face bine să îi ascultăm, Renald, zise Auaine. Mă... mă duc să pregătesc tot ce vom avea nevoie să luăm cu noi din casă. Tu du-te în spate și adună-i pe bărbați. Au zis cât vreme vom fi plecați?

– Nu, răspunse el. Nici măcar n-au zis de ce. Doar că trebuie să pornim spre miazănoapte din cauza furtunii. Și... că acesta este sfârșitul.

Auaine trase adânc aer în piept.

...i bine, tu spune le bărbaţilor să se pregătească. Mă ...op eu de casă.

Ea începu să se agite înăuntru, iar Renald se forţă să se întoarcă cu spatele la furtună. Ocoli casa şi intră in curtea hambarului, strigându-i pe argaţi să vină la el. Erau cu toţii voinici, bărbaţi de ispravă. Fiii lui işi căutaseră norocul în alte părţi, însa cei şase argaţi îi erau la fel de apropiaţi ca nişte fii. Meik, Favidan, Rinnin, Veshir şi Adamad se strânseră în jurul lui. Simţindu-se în continuare ameţit, Renald îi trimise pe doi dintre ei să adune animalele, pe alţi doi să pună grânele în saci şi proviziile ce le mai rămăseseră din iarnă, iar pe ultimul îl trimise după Geleni, care se dusese în sat după seminţe noi, in caz că semănatul mersese prost din cauza felului în care seminţele fuseseră păstrate.

Cei cinci bărbaţi se împrăştiară. Renald rămase în curte o clipă, apoi intră în hambar ca să îşi scoată forja uşoară la lumină. Nu era doar o nicovală, ci o forjă compactă, mobilă. O pusese pe roţi, nu puteai lucra la forjă în hambar. Toată pulberea aceea putea lua foc. Ridică mânerele, împingând-o în alcovul ce se afla într-o parte a curţii, construit din cărămidă trainică, unde putea face reparaţii mici atunci când era nevoie.

După o oră, aprinse focul. Nu era la fel de priceput ca Thulin, dar învăţase de la tatăl lui că daca ştiai să foloseşti cât de cât forja însemna mare lucru. Uneori, nu puteai irosi ore ducându-te în oraş şi întorcându-te doar ca să repari o ţâţână stricată.

Norii erau tot acolo. Încercă să nu se uite la ei când lăsă forja şi se duse spre hambar. Norii aceia erau ca nişte ochi ce aruncau o privire peste umărul lui.

În hambar, lumina pătrundea prin crăpăturile din perete, aterizând pe praf şi pe fân. El însuşi construise hambarul cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Se gândea de ceva vreme să înlocuiască scândurile uzate ale acoperişului, dar acum nu mai avea timp.

Când ajunse în dreptul peretelui cu scule, îşi întinse mâna după a treia cea mai bună coasă a lui, dar se opri. Inspirând adânc, o luă în schimb pe cea mai bună de pe perete. Ieşi din nou unde era forja şi desprinse mânerul.

Când azvârli lemnul deoparte, Veshir – cel mai în vârstă dintre argaţii lui – se apropie, trăgând după el două capre. Când văzu tăişul coasei pe forjă, expresia de pe faţa lui se întunecă. Legă caprele de un stâlp, apoi se apropie cu paşi grăbiţi spre Renald, dar nu spuse nimic.

Cum se făurea o armă cu coadă? Thulin spusese că era bună ca să tragi jos un om de pe cal. Ei bine, el va trebui să înlocuiască lemnul smuls cu o bucată mai lungă de lemn de frasin. Flanşa cozii avea să se întindă dincolo de tocul tăişului, care era în formă de vârf de suliţă, lucrat grosolan, şi învelită într-o fâşie de tinichea ca să reziste mai bine. Apoi, el va trebui să încălzească tăişul şi să o bată cam până la jumătate, făurind un cârlig cu care puteai trage un om jos de pe cal şi să-l tai în acelaşi timp. Vârî tăişul în cărbunii încinşi ca să îl încălzească, apoi începu să-şi lege şorţul.

Veshir rămase nemişcat un minut sau mai bine, privind. În cele din urmă, făcu un pas în faţă, luându-l de braţ pe Renald.

– Ce faci, Renald?

Renald îşi smuci braţul din strânsoarea bărbatului.

– Mergem spre miazănoapte. Se apropie furtuna, iar noi vom merge spre miazănoapte.

– Vom merge spre miazănoapte din cauza unei furtuni? E o nebunie!

Aproape acelaşi lucru îi spusese şi Renald lui Thulin. În depărtare se auzi bubuitul tunetului.

Thulin avea dreptate. Culturile... cerul... hrana care se strica fără niciun avertisment. Renald ştiuse încă dinainte să fi vorbit cu Thulin. Ştiuse, în lăuntrul lui. Furtuna aceasta nu avea să treacă peste ei, apoi să dispară. Trebuia înfruntată.

– Veshir, zise Renald, reluându-și treaba, ești argat la ferma asta de... cât timp? De cincisprezece ani deja? Ești primul pe care l-am tocmit. Cât de bine m-am purtat cu tine și cu ai tăi?

– Mi-ai făcut mult bine, zise Veshir. Arză-n ar focu', Renald, niciodată până acum n-ai luat hotărârea *să părăsești* ferma asta! Se va alege praful de culturile astea dacă vom pleca. Asta nu-i o fermă din ținuturile mlăștinoase din sud. Cum să plecăm pur și simplu?

– Dacă nu vom pleca, zise Renald, nu va mai avea importanță dacă am plantat ceva sau nu.

Veshir se încruntă.

– Fiule, zise Renald, vei face cum îți spun eu și cu asta basta. Du-te și termină de strâns animalele.

Veshir se îndepărtă țanțoș, ascultând porunca pe care o primise. Era un bărbat de ispravă, chiar dacă era încăpățânat.

Renald scoase tăișul din cărbunii încinși, metalul având o strălucire albă. Îl puse pe nicovala mică și începu să lovească porțiunea denivelată, îndreptând-o. Se auzea ca bubuitul unui tunet, iar sunetele se contopiră. Ca și când fiecare lovitură de ciocan ar fi fost o părticică din furtună.

În timp ce lucra, bubuiturile păreau să alcătuiască cuvinte. Ca și când cineva ar fi bombănit într-un colț al minții lui. Aceeași frază iar și iar.

„Se apropie furtuna. Se apropie furtuna..."

El continuă să lovească, păstrând marginea coasei, dar îndreptând tăișul și făurind un cârlig la capăt. Încă nu știa de ce. Dar nu avea importanța.

Se apropia furtuna, iar el trebuia să fie pregătit.

În vreme ce privea cum soldații cu picioarele crăcănate legau peste o șa trupul Tanerei, înfășurat într-o pătură, Falendre își înăbuși dorința de a începe să plângă din nou, dorința de a-și goli măruntaiele. Era mai în vârstă și trebuia să afișeze o oarecare stăpânire de sine dacă se aștepta să facă la

fel celelalte patru femei *sul'dam* care supraviețuiseră. Încerca să își spună că văzuse lucruri și mai rele, bătălii în care muriseră mai multe *sul'dame*, mai multe *damane*. Acest lucru aproape că o duse cu gândul la modul exact în care muriseră Tanera și Miri a ei, deși mintea ei încerca să îl alunge.

Stând lipită de ea, Nenci scâncea în timp ce Falendre o mângâia pe cap pe *damane* și încerca să îi transmită sentimente liniștitoare prin *a'dam*. Acest lucru părea să dea roade adeseori, dar nu fel de bine azi. Ea însăși se simțea prea răscolită. Dacă ar putea uita că o *damane* era despărțită de Izvor... Și cine făcuse asta? De ce? Nenci scânci din nou.

— Vei transmite mesajul cum ți-am poruncit eu? zise un bărbat în spatele ei.

Nu, nu era un bărbat oarecare. Sunetul vocii lui o făcea să simtă cum i se strânge stomacul. Se forță să se întoarcă cu fața la el. Se forță să privească în ochii aceia reci și aspri. Culoarea lor se schimba în funcție de unghiul în care își înclina capul – ba erau albaștri, ba erau gri, dar întotdeauna semănau cu niște nestemate lustruite. Ea cunoscuse mulți bărbați dârji, dar nu văzuse niciodată unul îndeajuns de dârz să își piardă o mână, iar în clipa următoare să accepte situația ca și când și-ar fi pierdut o mănușă. Ea făcu o plecăciune formală, smucind *a'damul* astfel încât Nenci să facă la fel. Deocamdată, ele primiseră un tratament bun pentru niște prizoniere, având în vedere împrejurările, ba chiar obținuseră și apa ca să se spele. Se presupunea că nu aveau să rămână prizoniere multă vreme. Cu toate acestea, când venea vorba despre bărbatul acesta, cine putea spune ce putea aduce această schimbare? Promisiunea de libertate putea face parte dintr-o intrigă.

— Voi transmite mesajul cu grija de care este nevoie, începu ea, apoi limba i se împletici. Cu ce titlu i se adresase? Seniore Dragon, se grăbi ea să adauge.

Cuvintele îi uscau limba, însă el încuviința din cap, prin urmare trebuie că fusese de-ajuns.

na dintre *marath'damane* își făcu apariția prin acea ... imposibilă din aer. Era o femeie tânără, cu părul împle... o coadă lungă. Purta îndeajuns de multe podoabe ca ... una dintre Cei de Sânge și, în plus de asta, avea un punct roșu în mijlocul frunții.

Câtă vreme ai de gând sa zăbovești aici, Rand? întrebă ea pe un ton poruncitor, ca și când bărbatul cu ochi aspri era mai degrabă un servitor, nu cine era în realitate. Cât de aproape suntem aici de Ebou Dar? Locul este împânzit de Seanchani, ... și probabil că zboară peste tot pe *rakeni*.

Cadsuane te-a trimis să pui această întrebare? zise el, iar ... îmbujoră ușor. Nu mai zăbovim mult, Nynaeve. Doar câteva minute.

Tânăra își muta privirea la celelalte femei *sul'dam* și *damane*, toate imitând purtarea Falendrei, prefăcându-se că nu exista nicio *marath'damane* care le privea și mai ales niciun bărbat în haină neagră. Celelalte se redresaseră cât putuseră mai bine. Surya își spălase sângele de pe față și pe cel de pe fața lui Tabi, iar Malian înfășurase niște bandaje mari în jurul lor care le făceau să pară că purtau niște pălării ciudate. Chiar reușise să curețe mare parte din voma care îi mânjise partea din față a rochiei.

Tot cred că ar trebui să le Tămăduiesc, zise Nynaeve pe neașteptate. Loviturile la cap pot cauza reacții ciudate care nu pot fi înlăturate imediat.

Surya, a cărei expresie începea să se înăsprească, o mută pe Tabi în spatele ei ca și când ar fi vrut să o protejeze pe *damane*. De parcă ar fi putut. Tabi făcu ochii mari de groază.

Falendre își ridică o mână, în semn de îndurare, spre tânărul înalt. Spre Dragonul Renăscut, pare-se.

- Te rog. Vor primi ajutor medical de îndată ce vom ajunge în Ebou Dar.

Renunță, Nynaeve, zise tânărul. Dacă nu vor să fie Tămăduite, atunci așa să fie.

Femeia *marath'damane* se încruntă la el, strângându-și în pumn coada împletită atât de tare, încât nodurile degetelor i se albiră. Bărbatul își îndreptă din nou atenția asupra Falendrei.

– Drumul spre Ebou Dar se află cam la o oră de aici, spre răsărit. Veți putea ajunge în oraș până la lăsarea nopții dacă vă veți grăbi. Scuturile de pe *damane* se vor evapora cam într-o jumătate de oră. Așa este în cazul scuturilor împletite cu *saidar*, Nynaeve? Femeia se încruntă la el fără să spună ceva. Am dreptate, Nynaeve?

– O jumătate de oră, răspunse ea pe un ton ferm. Dar nimic din toate astea nu e bine, Rand al'Thor. Să le trimiți pe *damanele* astea înapoi... Nu e bine, iar tu știi asta.

Preț de o clipă, ochii lui deveniră încă și mai glaciali. Nu mai aspri. Acest lucru ar fi fost imposibil. Însă în secunda aceea, aceștia semănară cu niște peșteri înghețate.

– Mi-era mai ușor să fac lucrurile bine atunci când aveam în grijă doar câteva oi, zise el încet. Mai nou, uneori totul pare mai greu. Întorcându-se, rosti cu voce tare: Logain, toată lumea să treacă din nou prin poartă. Da, da, Merise. Nu încerc să îți poruncesc. Vei binevoi să ni te alături? Se va închide în curând.

Marath'damanele, cele care își ziceau „Aes Sedai", începură să treacă pe rând prin deschizătura aceea ciudată din aer; la fel și bărbații în haine negre, Asha'manii, amestecându-se toți cu soldații cu nasurile coroiate. Câțiva dintre aceștia terminară să o lege pe Tanera de șaua calului. Bestiile fuseseră aduse de Dragonul Renăscut. Cât de ciudat era ca el să le ofere daruri după toate cele petrecute.

Tânărul cu ochi aspri se întoarse spre ea.

– Repetă poruncile primite.

– Mă voi întoarce în Ebou Dar cu un mesaj pentru conducătorii noștri de acolo.

– Pentru Fiica celor Nouă Luni, zise Dragonul Renăscut pe un ton sever. Îi vei duce mesajul meu ei.

Falendre se poticni. Nu era în niciun fel demnă să i se adreseze unuia dintre Cei de Sânge, darămite Înaltei Doamne, fiica Împărătesei, fie-i viața veșnică! Însă expresia de pe fața acestui bărbat nu lăsa loc de controverse. Falendre va găsi o modalitate.

Îi voi duce mesajul tău, continuă Falendre. Îi voi spune că nu îi porți pică pentru acest atac și că dorești o întâlnire.

Încă mai doresc una, zise Dragonul Renăscut.

Din câte știa Falendre, Fiica celor Nouă Luni nu aflase niciodată despre întâlnirea inițiala. Fusese aranjată în taină de Anath. Tocmai de aceea Falendre *era* sigură că acest bărbat trebuie că era Dragonul Renascut. Căci numai Dragonul Renăscut îl putea înfrunta pe unul dintre Rătăciți și să iasă triumfător, nu numai să supraviețuiască.

Oare asta fusese ea cu adevărat? Una dintre Rătăciți? Falendre mai cugeta încă asupra acestei idei. Imposibil. Și, cu toate acestea, iată-l pe Dragonul Renăscut. Daca el trăia, dacă pașea pe acest pământ, atunci aveau s-o facă și Rătăciții. Ea știa că era zăpăcită, că gândurile îi erau încâlcite. Își ascunse groaza – avea să se ocupe de asta mai târziu. Trebuia să fie stăpână pe sine.

Ea se forță să întâlnească acele nestemate înghețate care înlocuiau ochii acestui bărbat. Trebuia să își păstreze o oarecare demnitate, fie doar pentru a le da curaj celorlalte patru femei *sul'dam* care supraviețuiseră. Și *damanelor*, firește. Dacă femeile *sul'dam* se pierdeau din nou cu firea, nu avea să mai existe nicio nădejde pentru *damane*.

Îi voi spune, zise Falendre, reușind să își păstreze vocea calmă, că *încă* iți mai dorești o întâlnire cu ea. Că crezi că trebuie să existe pace între neamurile noastre. Și îi voi spune că domnița Anath a fost... una dintre Rătăciți.

Ea le văzu cu coada ochiului pe câteva dintre *marath'damane* împingând-o pe Anath prin gaura din aer, aceasta afișând o postură falnică în ciuda faptului că era prizonieră. Ea

încercase mereu să își depășească condiția. Oare putea fi ea cu adevărat ce zicea el că era?

Cum putea da ochii Falendre cu *der'sul'dam* și să îi explice această tragedie, acest dezastru îngrozitor? Își dorea să se poată sustrage de la treaba aceasta, să găsească un loc unde să se ascundă.

– *Trebuie* să existe pace între noi, zise Dragonul Renăscut. Voi avea grijă ca acest lucru să se îndeplinească. Spune-i stăpânei tale că mă poate găsi în Arad Doman: voi pune capăt bătăliei împotriva forțelor voastre acolo. Anunț-o că acesta va fi un semn de bună-credință, așa cum vă eliberez tot din bună-credință. Nu este o rușine să fii manipulat de unul dintre Rătăciți, mai ales de... ființa aceea. Într-un fel, mă simt mai liniștit acum. Mi-am făcut griji că unul dintre ei ar fi putut să se infiltreze în nobilimea Seanchană. Ar fi trebuit să ghicesc că ar putea fi Semirhage. Întotdeauna a preferat o provocare.

El vorbea despre Rătăciți cu o familiaritate incredibilă, iar acest lucru o făcea pe Falendre să simtă fiori pe șira spinării.

Rand îi aruncă o privire.

– Poți pleca, zise el, apoi se îndepărtă și trecu prin deschizătura din aer.

Ce n-ar fi dat ea să cunoască acest truc de călătorie pentru Nenci. Trecu și ultima *marathdamane* prin gaură, iar aceasta se închise, lăsându-le singure pe Falendre și pe celelalte. Alcătuiau un grup deplorabil. Talha plângea în continuare, iar Malian părea gata să-și verse măruntaiele. Câteva dintre celelalte avuseseră fețele pline de sânge înainte să se spele, iar acum dâre roșii și bucăți de sânge uscat le mai mânjeau pielea. Falendre era bucuroasă că reușise sa evite a accepta Tămăduirea pentru ele. Îl văzuse pe unul dintre *bărbații* aceia Tămăduind membri ai grupului Dragonului. Cine știa ce pată avea să lase în urma ei pe o persoană atinsă de mâinile acelea păcătoase?

– Fiți puternice, le porunci ea celorlalte, simțindu-se mult mai nesigură decât părea.

chiar o lăsase liberă! Abia dacă îndrăznise să nădăjduiască una ca asta. Cel mai bine era să plece în curând. Foarte ... Le îndemnă pe celelalte să urce pe caii pe care îi ... el și, peste câteva minute, ele călăreau spre miazăzi, ... Ebou Dar, fiecare femeie *sul'dam* călărind alături de însoțitoarea ei *damane*.

Întâmplările din acea zi puteau însemna că va rămâne ... *damane*, că i se va interzice să țină din nou *a'damul*. Cum ... nu mai era, cineva trebuia să fie pedepsit. Ce va zice ... Doamnă Suroth? *Damane* moarte, iar Dragonul Renăscut insultat.

Cu siguranță a pierde accesul la *a'dam* putea fi cel mai rău ... care i se putea întâmpla. N-ar face o *da'covale* dintr-o ... ca Falendre, nu? Acest gând făcu să i se strângă din ... stomacul.

Urma să trebuiască să explice cu mare grijă întâmplările ... acea zi. *Trebuia* să existe o cale prin care să le prezinte, ... încât să își salveze viața.

Îi făgăduise Dragonului că avea să i se adreseze direct ... celor Nouă Luni. Și asta avea să facă. Însă, era posibil ... o facă imediat. Trebuia să gândească totul cu mare atenție. Cu foarte mare atenție.

Se aplecă aproape de grumazul calului, îndemnându-l să pornească la drum, în fața celorlalte. Astfel, acestea nu vor vedea lacrimile de frustrare, de durere și de groază din ochii ei.

Tylee Khirgan, Locotenentul-General al Oștii Neînvinse, ședea pe cal pe coama împădurită a unui deal și privea spre miazănoapte. Ce loc diferit era acest ținut. Tărâmul ei natal, Maram Kasbor, era o insulă secetoasă, situată chiar la capătul dinspre sud-est al ținutului Seanchan. Acolo, copacii erau foarte drepți ca niște monștri uriași, cu frunzele uriașe răsărind din vârf, asemenea crestelor Celor de Sânge de rang înalt.

Plantele care treceau drept copaci în acest ținut erau nș
arbuști noduroși și răsuciți, cu crengi. Ramurile lor semăn
cu degetele soldaților bătrâni, atinse de artrită după ce țin
seră ani la rând sabia în mână. Cum numeau băștinașii acest
plante? „Hațiș"? Ce ciudat. Când se gândea că unii dintr
strămoșii ei se trăseseră din acest loc și călătoriseră împreun
cu Luthair Paendrag în Seanchan...

Oastea ei mărșăluia de-a lungul drumului din vale, arun
când nori de praf în aer. Mii și mii de bărbați. Erau mai puțin
decât avusese înainte, dar nu cu mult. Trecuseră două săptă
mâni de când se luptase cu Aielii, când planul lui Perrin
Aybara funcționase impresionant de bine. A lupta alături d
un bărbat ca el era întotdeauna o experiență dulce-amar
Dulce pentru genialitatea ei, amară din cauza grijii că, într-o
bună zi, aveau să se înfrunte cu el pe campul de luptă. Tylee
nu îi plăceau provocările în timpul luptei. Întotdeauna pr
ferase să iasă pe loc biruitoare.

Unii generali spuneau că dacă nu întâmpinai niciod
greutăți însemna că nu erai obligat să evoluezi. Tylee cred
că ea și oamenii ei aveau să evolueze pe câmpul de antren
ment și să lase greutățile în seama vrăjmașilor ei.

Nu i-ar fi plăcut să îl înfrunte pe Perrin. Nu, chiar nu i-
fi plăcut. Și nu doar pentru că ținea la el.

Niște tropote de copite lovind pământul se auziră înai
tând încet. Ea privi într-o parte în timp ce Mishima își mân
calul cu coama deschisă la culoare spre al ei. Acesta își lega
coiful de șa, iar expresia de pe fața lui plină de cicatrici er
îngândurată. Cei doi formau o echipă. Și pe fața ei se vede
cicatrici vechi.

Mishima o salută mai respectuos acum, după ce Tyl
fusese ridicată la rangul de Cei de Sânge. Mesajul acela sp
cial, adus de un *raken*, fusese unul neașteptat. Era o onoa
una cu care ea nu se obișnuise încă.

– Încă te mai gândești la bătălie? o întrebă Mishima.

Da, răspunse Tylee. Trecuseră două săptămâni şi încă ...aşise să şi o scoată din minte. Care este părerea ta?

Te referi la Aybara? întrebă Mishima. I se adresa în con... ...tare ca unei prietene, chiar dacă se abţinea să o privească ...bl... Este un soldat iscusit. Poate prea concentrat, prea determinat. Dar e de nădejde.

Da, zise Tylee, apoi clătină nemulţumită din cap. Lumea ...imbă, Mishima. Într-un fel pe care noi nu îl putem pre... Mai întâi Aybara, apoi toate ciudăţeniile.

Mishima încuviinţă din cap îngândurat.

Oamenii nu vor să vorbească despre ele.

Evenimentele s au întâmplat prea des ca să fie lucrarea ...ei închipuiri, zise Tylee. Iscoadele văd *ceva*.

Oamenii nu dispar pur şi simplu, zise Mishima. Crezi ... li Puterea Supremă?

Habar nu am ce este, zise ea.

Îi aruncă o privire copacilor din jurul ei. Câţiva copaci ...lângă care trecuse mai devreme începuseră să înmu... ...ească, dar nici măcar unul dintre aceştia. Semănau cu ... schelete, cu toate că era deja îndeajuns de cald ca să ...înceapă semănatul.

...xistă astfel de copaci în Halamak?

Nu chiar ca aceştia, răspunse Mishima. Dar am mai văzut specia aceasta

- N ar fi trebuit să înmugurească deja?

El ridică din umeri.

Eu sunt soldat, Generale Tylee.

Nu ştiam, zise ea pe un ton sec.

El mârâi.

Voiam să zic că nu sunt atent la copaci. Copacii nu sân... ...ează. Poate că ar fi trebuit să fi înmugurit, poate că nu. ...ne lucruri au logică de partea aceasta a oceanului. Copaci ...nu înmuguresc primăvara.. asta i doar o altă ciudăţenie. ...bine asta decât alte *marathdamane* care se comportă de

parcă ar fi dintre Cei de Sânge și toată lumea se pleacă în fa
lor și le lingușesc.

El se cutremură vizibil.

Tylee încuviință din cap, cu toate că nu îi împărtășea se
timentul de repulsie Nu în totalitate. Nu știa ce să crea
despre Perrin Aybara și surorile lui Aes Sedai, darămite d
Asha'manii lui. Și nu știa mai multe lucruri despre copa
decât Mishima Doar că avea impresia că aceștia ar fi trebu
să înmugurească deja. Dar cum era posibil ca oamenii ace
pe care iscoadele îi vedeau mereu pe câmpuri să fi dispăr
atât de repede, chiar și cu ajutorul Puterii Supreme?

Intendentul deschisese unul dintre pachetele cu merin
pe ziua de azi și găsise doar țărână. Tylee nu ar fi poruncit
fie căutat hoțul sau pe acela care făcuse această glumă da
intendentul nu ar fi insistat, zicând că verificase pachet
câteva clipe mai devreme. Karm era un bărbat de nădejd
era intendentul ei de ani buni. Nu făcea greșeli.

Mâncarea stricată era un lucru obișnuit aici Karm dad
vina pe căldura dogoritoare din acest ținut ciudat. Însă por
ile cu hrană pentru călătorie nu puteau putrezi, nici nu
puteau strica, cel puțin nu atât de imprevizibil. Semnele er
toate de rău augur în ultima vreme. Mai devreme în ziua ace
ea văzuse doi șobolani morți zăcând pe spate, unul cu coa
celuilalt în gură. Era cea mai rea prevestire pe care o văzuse
viața ei și o străbătea un fior numai gândindu se la ea

Se întâmpla ceva Perrin nu fusese dispus să vorbeas
prea mult despre asta, dar ea văzuse cum îl apasă o greuta
El știa mult mai mult decât spusese.

„Nu ne putem permite să luptam împotriva acest
oameni", își zise ea. Însă aceasta era o răzvrătire, una desp
care nu avea să-i vorbească lui Mishima. Nu îndrăznea
cugete mai bine la ea. Împărăteasa, fie i viața veșnică, poru
cise ca acest ținut să fie revendicat. Suroth și Galgan er
conducatorii aleși ai Imperiului în acest demers, până câ

...elor Nouă Luni avea să se arate. Deși Tylee nu putea ... lurile Înaltei Doamne Tuon, pe Suroth și pe Galgan îi ... orința comună de a vedea acest ținut subjugat. Era, ... , singurul lucru asupra căruia *erau* de acord.

...iciunul nu voia să asculte sugestia cum ca ar trebui să ... să își facă aliați printre oamenii acestui ținut în loc de dușmani. A te gândi la asta aproape că însemna trădare. Sau cel puțin nesupunere. Ea oftă și se întoarse spre Mishima, pregătită să dea ordinul pentru a începe căutarea unui loc unde să își ridice tabăra în noaptea aceea.

Ea încremeni. Mishima avea o săgeată implântată în grumaz, un obiect malefic, ascuțit. Nu o auzise lovind. El îi întâlni privirea, uluit, și încercă să vorbească, însă din gură nu îi ieși ... sânge. Mishima alunecă din șa și se prăbuși grămadă ... siluetă uriașă năvăli din hățișul de lângă Tylee, rupând ... noduroase, năpustindu-se asupra ei. Ea abia avu timp să își scoată sabia și să strige înainte ca Duster – un cal de război bun și solid, care nu o dezamăgise niciodată în luptă – să ... ibreze panicat și s-o azvârle la pământ.

Probabil că acest lucru îi salvase viața, deoarece atacatorul ... legănă sabia cu tăișul gros, tăind șaua în locul unde ... Tylee. Ea se ridică anevoie în picioare, armura zornă... și strigă ca să îi alerteze și pe ceilalți:

– La arme! Atac!

...ea ei se alătură altor sute care strigau același lucru în ... timp. Oamenii țipau. Caii nechezau.

... ambuscadă, gândi ea, ridicându-și sabia. Și toți am ... x în ea! Unde sunt iscoadele? Ce s-a întâmplat?" Ea ... asti asupra bărbatului care încercase să o omoare. Acesta se roti, pufnind.

... pentru prima oara, ea văzu ce era. Nu era chiar om ... grabă era o creatură cu trăsături schimonosite, cu capul acoperit de fire de păr aspre și maronii și cu pielea groasă și încrețită pe fruntea exagerat de lată. Ochii aceia semănau

tulburător de mult cu cei ai unui om, dar nasul de sub ei era turtit ca botul unui porc mistreţ, iar din gură îi ieşeau doi colţi ascuţiţi. Creatura mugi la ea, împroşcând cu salivă de pe buzele ei aproape umane.

„Pe sângele strămoşilor mei uitaţi, gândi ea. Peste ce am dat?" Monstrul era ca un coşmar care primise un trup şi fusese lăsat liber să ucidă. Era un lucru pe care ea îl considerase întotdeauna o superstiţie.

Ea atacă creatura, parându-i într-o parte sabia groasă când aceasta o atacă. Tylee se roti, folosind manevra „Taie tufişurile", retezând braţul creaturii din umăr. Lovi din nou, iar capul acesteia căzu lângă braţul de pe pământ. Creatura se împletici, reuşind cumva să mai facă trei paşi înainte să se prăbuşească la pământ.

Copacii foşneau, auzindu-se alte ramuri trosnind. Tylee privi în josul pantei şi văzu alte sute de astfel de creaturi năvălind din hăţiş, atacându-i pe oamenii ei pe la mijloc, provocând haos. Puhoaie de monştri năvăleau printre copaci.

Cum se întâmplase una ca asta? Cum se apropiaseră aceste creaturi atât de mult de Ebou Dar? Se aflau în perimetrul defensiv Seanchan, la doar câteva zile de mers pe jos până la capitală.

Tylee o luă la fugă pe pantă în jos, strigând la garda ei de onoare în vreme ce alte bestii năvăleau de printre copaci din spatele ei.

* * *

Graendal stătea tolănită într-o încăpere cu pereţii din piatră prelucrată, de-a lungul cărora stăteau înşiraţi bărbaţi şi femei care o adulau – fiecare dintre ei un specimen perfect, fiecare dintre ei înveşmântat într-o robă dintr-un material alb, diafan. Un foc care răspândea căldură dansa în vatră, luminând un covor frumos de un roşu sângeriu. Covorul acela era ţesut cu modele ce reprezentau femei şi

bărbați tineri cu trupurile contopite în moduri care ar fi făcut-o să roșească până și pe o curtezană experimentată. Prin ferestrele deschise pătrundea lumina după amiezii, de la înălțimea măreţului palat zărindu-se pinii și suprafața lucioasă a lacului de jos.

Ea sorbea dintr-un suc de pere dulci și purta o rochie într-o nuanță deschisă de albastru, croită după moda domani – începea să-i placă această modă, cu toate că rochia ei era mult mai transparentă decât cele purtate de aceștia. Domanii preferau mai mult șoaptele, când Graendal prefera un țipăt. Mai luă o înghițitură de suc. Ce gust interesant de acru avea. În această Vârstă era ceva exotic, având în vedere faptul că, acum, copacii creșteau doar pe insulele îndepărtate.

Fără niciun avertisment, o poartă se deschise în mijlocul încăperii. Ea înjură în barbă când una dintre cele mai frumoase premii ale ei – o tânără delicioasă, pe care o chema Thurasa, membră a Consiliului Negustorilor domani – fu cât pe ce să-și piardă un braț din cauza ei. Poarta lăsă să pătrundă înăuntru o căldură înăbușitoare care strica echilibrul perfect dintre aerul răcoros de munte și căldura focului din șemineu pe care îl îngrijise ea.

Graendal își păstră stăpânirea de sine, forțându-se să rămână tolănită în fotoliul de catifea. Un mesager înveșmântat în negru trecu prin portal, iar ea știu ce voia, înainte ca acesta să vorbească. Doar Moridin știa unde să o găsească, acum, că Sammael era mort.

– Domniță, prezența dumneavoastră este...

– Bine, bine, zise ea. Stai drept și lasă-mă să te văd.

Tânărul rămase nemișcat, după ce făcu doi pași în încăpere. Măiculiță, ce atrăgător era! Avea părul bălai, o raritate prin aceste părți ale lumii, ochi verzi ca două iazuri acoperite cu mușchi și o siluetă zveltă și musculoasă. Graendal plescăi din limbă. Oare Moridin încerca să o ispitească trimițându-l pe cel mai chipeș om al lui sau alegerea era o coincidență?

Nu. Nu existau coincidențe printre Numiți. Graendal fu cât pe ce să țeasă o împletitură de Forțare ca să îl păstreze pe băiat doar pentru ea. Se abținu, însă. Odata ce un om cunoștea nivelul acela de Forțare, nu mai aveai cum sa il recuperezi, iar Moridin se putea infuria. Ea nu trebuia să își fac griji în privința capriciilor lui. Bărbatul nu fusese niciodat statornic, nici măcar în timpul anilor de început. Dacă ea intenționa să ajungă Nae'blis într o bună zi, era important să nu îl scoată din sărite până când nu venea vremea să atace.

Își luă privirea de la el – dacă nu il putea avea, atunci nu era interesată de el – și se uită prin poarta deschisă. Nu îi plăcea când era obligată să se întâlnească cu unul dintre Numiți în condițiile impuse de acesta. Nu îi placea să își lase în urm casa și jucăriile ei. Cel mai mult îi displacea să fie obligata să se ploconească în fața unuia care ar fi trebuit să fie subordonat

Nu putea face nimic în privința aceasta. Moridin e Nae'blis. Deocamdată. Iar asta insemna că Graendal trebu să răspundă chemării lui, fie că îi convenea, fie că nu. Pri urmare, ea își puse deoparte băutura, apoi se ridică în picioa și păși prin poartă, rochia ei diafană, de un albastru deschi strălucind datorita broderiilor cusute cu fir de aur.

Era tulburător de cald de partea cealaltă a porții. Ea țes imediat împletituri de Aer și Apă, răcorind aerul din jurul e Se afla într-o clădire neagră din piatră, prin ale cărei ferest abia dacă pătrundea lumina. Sticla din ele lipsea. Nuan aceea roșiatică sugera apusul de soare, dar in Arad Doma abia dacă era amiază. Cu siguranță nu calatorise chiar *at* de departe, nu?

Încăperea era mobilată doar cu niște jilțuri tari din lem foarte negru. În ultima vreme, Moridin stătea prost cu ima ginația. Totul era negru și roșu și totul concentrat pe a ucide pe băieții aceia neghiobi din satul lui Rand al'Tho Oare era singura care vedea că doar al'Thor reprezenta

reală amenințare? De ce să nu îl omoare pur și simplu și să pună capăt acestei tărășenii?

Cel mai evident răspuns la această întrebare – că niciunul dintre ei nu se dovedise încă suficient de puternic pentru a-l înfrânge – era unul asupra căruia ei nu îi făcea plăcere să cugete.

Se duse la fereastră și descoperi motivul pentru care lumina avea acea nuanță ruginie. Afară, terenul ca lutul avea pete roșii de la fierul din sol. Ea se afla la al doilea nivel al unui turn negru ca smoala, ale cărui pietre atrăgeau dogoarea din cer. Foarte puține plante răsăriseră afara, iar cele care o făcuseră purtau pete negre. Așadar, era cel mai de nord-est punct al Mării Pustiitoare. Trecuse ceva vreme de când ea nu mai fusese aici. Lucru cel mai puțin neașteptat, Moridin părea să fi găsit o fortăreață.

Câteva colibe sărăcăcioase stăteau în umbra fortăreței, iar cele câteva petice de pământ cu culturi marcau câmpurile în depărtare. Probabil că încercau culturi noi care ar fi putut crește în acea regiune. Poate erau câteva culturi diferite, asta putea explica existența peticelor. Gărzile făceau de strajă în acel perimetru, purtând uniforme negre, în ciuda căldurii toride. Era nevoie de soldați care să țină piept atacurilor Creaturilor Umbrei care își aveau sălașul în acest cotlon al Mării Pustiitoare. Creaturile acelea nu aveau alt stăpân în afara de însuși Cel Întunecat. Ce căuta Moridin tocmai aici?

Gândurile îi fură întrerupte de zgomot de pași care anunța sosirea altor persoane. Demandred intră pe ușa dinspre miazănoapte, însoțit de Mesaana. Sosiseră împreună, așadar? Aceștia presupuneau ca Graendal nu știa nimic despre mica lor alianța, un pact care o includea și pe Semirhage. Sincer, dacă voiau ca această alianță să fie secretă, nu vedeau ca nu puteau răspunde împreună unei chemări?

Graendal își ascunse un zâmbet când îi salută din cap pe cei doi, apoi se așeză în cel mai mare jilț din încăpere, care părea a fi și cel mai confortabil. Își trecu un deget de-a

lungul lemnului neted și negru, simțind granulele de sub stratul de lac. Demandred și Mesaana o priviră cu răceală, iar ea îi cunoștea suficient de bine ca să observe o urmă de mirare pe chipurile lor când o văzură. Așadar, ei anticipaseră această întâlnire, nu-i așa? Dar nu și prezența lui Graendal? Cel mai bine era să nu trădeze faptul că și ea era nedumerită. Le zâmbi cu subînțelesuri celor doi și surprinse o scânteie de furie în ochii lui Demandred.

Bărbatul acela o făcea să se simtă frustrată, cu toate că nu era dispusă să recunoască acest lucru cu voce tare. Mesaana era în Turnul Alb, prefăcându-se a fi una dintre femeile care treceau drept Aes Sedai în această Vârstă. Era ostentativă și ușor de citit; iscoadele lui Graendal din Turnul Alb o țineau la curent cu activitățile Mesaanei. Desigur, asocierea recent pecetluită cu Aran'gar era, de asemenea, de mare ajutor. Aran'gar se juca cu rebelele Aes Sedai, cele care asediau Turnul Alb.

Într-adevăr, Mesaana nu o zăpăcea, iar ceilalți erau la fel de ușor de găsit. Moridin strângea forțele Celui Întunecat pentru Ultima Bătălie, iar pregătirile lui pentru război îi lăsau foarte puțin timp liber pentru sud, cu toate că cele două preferate ale lui, Cyndane și Moghedien, își mai făceau uneori apariția acolo. Acestea își petreceau timpul adunându-le pe Iscoadele Celui Întunecat și încercând, uneori, să urmeze poruncile lui Moridin astfel încât cei doi *ta'veren* – Perrin Aybara și Matrim Cauthon – să fie uciși.

Ea era convinsă că Sammael fusese răpus de Rand al'Thor în timpul luptei pentru Illian. De fapt, acum ca Graendal avea un indiciu cum ca Semirhage trăsese sforile în favoarea Seanchanilor, era încrezătoare că știa planurile fiecăruia dintre cei șapte Nuniți rămași.

În afară de Demandred.

Ce punea la cale bărbatul acela blestemat? Ea ar fi dat la schimb toate cunoștințele pe care le avea despre activitățile

Mesaanei și ale lui Aran'gar doar pentru o fărâmă din planurile lui Demandred. El stătea neclintit, chipeș, cu nasul lui de șoim și cu buzele strânse, pe care se citea o furie continuă. Demandred nu zâmbea niciodată, nu părea să îi facă plăcere nimic. Cu toate că era unul dintre generalii de frunte dintre Numiți, războiul nu părea să îl bucure niciodată. Cândva, ea îl auzise spunând că va râde în ziua în care îi va putea frânge grumazul lui Lews Therin. Doar atunci.

Era un prost că purta atâta ranchiună. Când te gândeai că el s-ar fi putut afla de partea cealaltă... și ar fi putut deveni el însuși Dragonul, lucrurile ar fi stat altfel. Totuși, prost sau nu, el era extrem de periculos, iar lui Graendal *nu* îi plăcea că nu îi cunoștea planurile. Unde descălecase el? Lui Demandred îi plăcea să comande oști, dar nu mai exista niciuna care să mai găluiască în lume.

În afară, poate, de oamenii aceia din Ținuturile de Hotar. Oare el reușise să se infiltreze printre *ei*? Acest lucru ar fi fost cu siguranță o lovitură. Ea ar fi auzit cu siguranță ceva despre asta, avea iscoade în tabăra aceea.

Ea clătină nemulțumită din cap, dorindu-și să aibă ceva de băut ca să-și umezească buzele. Aerul din nord era prea uscat, ea prefera mai mult umiditatea din Doman. Demandred își încrucișă brațele la piept, rămânând în picioare, în vreme ce Mesaana se așeză. Avea părul negru, lung până la bărbie, și ochii albaștri și umezi. Rochia albă, lungă până la podea, nu avea nicio broderie, iar ea nu purta nicio podoabă. Era o erudită până în măduva oaselor. Uneori, Graendal credea că Mesaana se dusese la Umbră pentru că aceasta oferea mai multe oportunități interesante pentru cercetare.

Acum, Mesaana îi era pe deplin loială Marelui Senior, întocmai ca toți ceilalți, dar părea a fi un membru mediocru al Numiților. Se lăuda cu ceea ce nu putea face, se alia cu grupuri mai puternice, deși îi lipsea abilitatea de a le manipula. Făcuse lucruri rele în numele Marelui Senior, dar nu reușise

niciodată să înfăptuiască lucruri mărețe precum Numiți ca Semirhage și Demandred, darămite Moridin

Și, tocmai când Graendal se gândea la Moridin, bărbatul intră în încăpere. *Iata*, intr adevăr, o creatură chipeșă. În comparație cu el, Demandred părea un țărănoi necioplit. Da, trupul acesta era *mult* mai bun decât precedentul. Era aproape suficient de frumos ca să fie una dintre jucăriile ei, cu toate că barbia aceea îi strica fața Era prea proeminentă, prea puternică. Totuși, părul acela negru ca smoala deasupra trupului aceluia înalt și cu umeri lați… Ea zâmbi, imaginându și l îngenunchind în roba aceea albă și diafană, privind o cu adorație, cu mintea stăpânită de Forțare până în punctul în care el nu mai vedea pe nimeni și nimic în afară de Graendal.

Mesaana se ridică în picioare de îndată ce intră Moridin, iar Graendal făcu la fel, fără tragere de inimă El nu era jucăria ei Nu încă Era Nae'blis și, în ultima vreme, începuse să le ceară din ce în ce mai multe dovezi de supunere Marele Senior îi dădea această autoritate. Cei trei Numiți își plecară capetele în fața lui, fără tragere de inimă; dintre toți bărbații, doar lui îi arătau respectul cuvenit. El luă seama de supunerea lor cu o privire severă când se duse cu pași mari în partea din față a încăperii, unde, pe peretele din piatră neagră ca smoala, se afla polița unui șemineu. Ce fusese în capul aceluia care se gândise să construiască o fortăreață din piatră *neagră* în aerul torid din Mana Pustiitoare?

Graendal se așeză din nou Aveau să vină și ceilalți Numiți? Dacă nu, ce însemnau toate astea?

Mesaana vorbi înainte ca Moridin să apuce să spună ceva:

Moridin, zise ea, făcând un pas în față, trebuie să o salvăm

– Vei vorbi atunci când îți voi îngădui eu, Mesaana, răspunse el pe un ton rece. Încă nu ești iertată

Ea se făcu mică, apoi se înfurie pe ea însăși din această cauză. Moridin o ignoră și îi aruncă o privire lui Graendal, mijind ochii. De ce se uita așa la ea?

Poţi continua, i se adresă el Mesaanei într-un final, dar aminteşte-ţi unde ţi-e locul.

Buzele Mesaanei se subţiară, însă nu spuse nimic.

Moridin, zise ea, pe un ton mai puţin poruncitor. Ai înţeles de ce este înţelept să accepţi să te întâlneşti cu noi. Cu siguranţă motivul a fost pentru că eşti la fel de şocat ca noi. Noua nu ne stă în putinţă să o ajutăm, va fi păzită strasnic de Aes Sedai şi de Asha'mani. Trebuie să ne ajuţi să o eliberăm.

Semirhage merită să fie întemniţată, zise Moridin, odihnindu-şi braţul pe poliţă şi stând în continuare cu spatele la Mesaana.

Semirhage, prizonieră? Graendal abia aflase că femeia se dădea drept o Seanchană importantă! Ce făcuse de ajunsese prizonieră? Dacă erau şi Asha'mani, se părea că fusese capturată de însuşi al'Thor!

În ciuda faptului că era uluită, Graendal îşi păstră acel zâmbet cu subînţelesuri. Demandred îi aruncă o privire. Dacă el şi Mesaana ceruseră să aibă loc această întâlnire, atunci de ce trimisese Moridin după ea?

Gândeşte-te la ce ar putea dezvălui Semirhage! zise Mesaana, ignorând-o pe Graendal. În plus de asta, ea este una dintre Numiţi. Este de datoria noastră să venim în ajutorul ei.

În plus de asta, gândi Graendal, ea face parte din mica voastră alianţă. Poate este cel mai puternic membru al ei. Pierderea ei ar fi o lovitură pentru încercarea voastră ascunsă de a-i controla pe Numiţi.

Nu a ascultat poruncile, zise Moridin. Nu trebuia să încerce să îl omoare pe al'Thor.

Nu asta a vrut, se grăbi să spună Mesaana. Femeia noastră crede că fulgerul acela de Foc a fost o reacţie cauzată de surpriză, nu o intenţie de a ucide.

– Tu ce-ai de zis în privinţa asta, Demandred? zise Moridin, aruncându-i o privire bărbatului mai scund.

– Eu îl vreau pe Lews Therin, răspunse Demandred cu o voce groasă şi cu o expresie întunecată, ca întotdeauna. Semirhage ştie asta. Mai ştie că dacă l-ar fi ucis, aş fi găsit-o şi i aş fi luat viaţa în semn de răzbunare Nimeni nu îl va ucide pe al'Thor. Nimeni în afară de mine.

În afara de tine sau de Marele Senior, Demandred, zise Moridin, pe un ton periculos. Voinţa lui ne domină pe toţi.

– Da, da, fireşte că da, interveni Mesaana, făcând un pas în faţă şi măturând cu rochia pardoseala de marmură neagră, lucioasă ca oglinda Moridin, adevărul este că ea nu a vrut să îl ucidă, ci doar să-l ia prizonier. Eu...

Fireşte că a vrut să l ia prizonier! tună Moridin, făcând o pe Mesaana să tresară. Asta i s a *poruncit* să facă. Iar ea a dat greş, Mesaana. A greşit lamentabil, rănindu l, în ciuda porun cii mele exprese ca el să nu fie vătămat! Iar din cauza acestei incompetenţe, ea va suferi N-am să vă ajut să o salvaţi De fapt, vă *interzic* să îi trimiteţi ajutor. Aţi priceput?

Mesaana tresări din nou Demandred, nu; el îl privi în ochi pe Moridin, apoi încuviinţă din cap. Da, era nemilos. Poate ca Graendal il subestimase. Se prea putea ca el să fie cel mai puternic dintre cei trei, mai periculos decat Semirhage. Ea era lipsită de sentimente şi stăpână pe ea, adevărat, dar uneori, sentimentele erau binevenite. L-ar fi putut determina pe Demandred să acţioneze într-un mod la care o persoană cu o gandire mai limpede nici nu s ar fi gândit.

Moridin îşi coborî privirea, mişcându-şi mâna stângă de parcă i ar fi fost înţepenită. Graendal surprinse o urmă de durere umbrindu i faţa.

– Semirhage n-are decât să putrezească acolo, mârâi Moridin N-are decât să vadă cum este să fii supus interogatoriului Poate că Marele Senior îi va găsi o întrebuinţare în săptămânile ce vor veni, dar *el* va fi acela care va hotărî asta. Şi acum, povestiţi mi despre pregătirile voastre.

Mesaana păli uşor şi îi arunca o privire lui Graendal. Demandred se făcu roşu la faţă, ca şi cand nu îi venea să creadă

ca erau interogați în prezența unuia dintre Numiți. Graendal le zâmbi.

— Sunt pe deplin pregătită, zise Mesaana, întorcându-și capul spre Moridin. Turnul Alb și proastele alea care îl conduc îmi vor aparține în curând. Voi aduce dinaintea Marelui Senior nu numai un Turn Alb înfrânt, ci o întreagă șleahtă de conducătoare care, într-un fel sau altul, vor sluji cauzei noastre în Ultima Bătălie. De astă dată, surorile Aes Sedai vor lupta pentru noi!

— O afirmație îndrăzneață, zise Moridin.

— Voi avea grijă să se întâmple asta, zise Mesaana pe un ton calm. Acoliții mei infestează Turnul ca o molimă nevăzută care puroiază în lăuntrul unui om ce pare a fi sănătos. Din ce în ce mai mulți se alătură cauzei noastre. Unii de bunăvoie, alții fără să știe. Oricum, e același lucru.

Graendal asculta îngândurată. Aran'gar susținea că rebelele Aes Sedai vor pune stăpânire pe Turn în cele din urmă, cu toate că Graendal nu era prea convinsă de asta. Cine va ieși biruitoare, copila sau nebuna? Avea vreo importanță?

— Și tu? îl întrebă Moridin pe Demandred.

— Domnia mea este asigurată, zise simplu Demandred. Strâng o oaste pentru război. Vom fi pregătiți.

Graendal își dorea ca el să spună mai mult de atât, însă Moridin nu insistă. Totuși, aflase mai multe decât reușise să o facă de una singură. Se părea că Demandred ședea pe un tron și avea oști. Care erau strânse. Părea din ce în ce mai mult să fie vorba despre cei din Ținuturile de Hotar care mărșăluiau spre răsărit.

— Voi doi vă puteți retrage, zise Moridin.

Mesaana pufni când auzi această poruncă, însă Demandred se întoarse și se îndepărtă cu pași hotarâți. Graendal dădu din cap ca pentru sine; va trebui să stea cu ochii pe el. Marelui Senior îi plăcea acțiunea și, adeseori, cei care reușeau să strângă oști în numele lui erau rasplătiți cel mai

bine. Demandred putea fi cel mai important rival al ei, după Moridin, desigur.

Cum el nu o concedie, ea rămase aşezată în vreme ce ceilalţi doi se retrăgeau. Moridin rămase pe loc, rezemându-şi un braţ pe poliţă. O vreme, în încăperea piea neagră domni tăcerea, apoi intră un servitor în uniformă roşie, aducând două cupe. Era o creatură urată, cu faţa turtită şi sprâncene stufoase, căreia nu merita să-i arunci mai mult de o privire.

Ea luă o înghiţitură, simţind gustul vinului, care, deşi puţin stricat, era destul de bun. Era din ce în ce mai greu să găseşti un vin bun; atingerea Marelui Senior asupra lumii pângărea totul, stricând mâncarea, chiar şi pe aceea care n-avea cum să se strice vreodată.

Moridin îi făcu semn servitorului să plece, fără să ia cupa în mână. Graendal se temea de otravă, desigur. Întotdeauna se temea atunci când bea din cupa altcuiva. Cu toate acestea, Moridin nu avea niciun motiv pentru care să o otrăvească: el era Nae'blis. Deşi mulţi dintre ei refuzau să i se supună, el îşi exercita din ce în ce mai mult puterea asupra lor, făcându-i să devină inferiorii lui. Ea bănuia că, dacă ar fi dorit, el ar fi putut porunci executarea ei în mai multe feluri, iar Marele Senior nu l-ar fi împiedicat. Prin urmare, ea bea şi aştepta.

– Ai spicuit ceva din cele auzite, Graendal? o întrebă Moridin.

– Cât de mult se poate spicui, răspunse ea cu băgare de seamă.

– Ştiu cât de mult râvneşti după informaţii. Moghedien a fost întotdeauna asemuită cu un păianjen, deoarece trăgea sforile de la depărtare, dar tu eşti mai pricepută decât ea în multe privinţe. Ea ţese atât de multe pânze, încât ajunge prizoniera lor. Tu eşti mai precaută. Loveşti atunci când este momentul, dar nu te temi de conflict. Marele Senior aprobă iniţiativa ta.

– Dragul meu Moridin, zise ea, zâmbindu-i, mă flatezi

Nu te juca cu mine, Graendal, zise el cu o voce aspră. Acceptă complimentele şi taci din gură.

Ea se făcu mică de parcă ar fi primit o palmă şi nu mai zise nimic.

Ţi-am îngăduit să îi asculţi pe ceilalţi doi drept răsplată, zise Moridin. A fost ales Nae'blis, dar mai există şi alte poziţii înalte, de glorie în timpul domniei Marelui Senior. Unele sunt mult mai înalte decât altele. Azi ai gustat puţin din privilegiile de care te-ai putea bucura.

Trăiesc doar pentru a-i sluji Marelui Senior.

Atunci, slujeşte-l astfel, zise Moridin, privind-o drept în ochi. Al'Thor mărşăluieşte spre Arad Doman. Va rămâne nevătămat până când noi doi ne vom înfrunta în ultima zi. Dar *nu trebuie* să îi fie îngăduit să aducă pacea în ţinuturile tale. El va încerca să restabilească ordinea. Tu trebuie să găseşti o modalitate prin care să împiedici ca acest lucru să se întâmple.

Aşa voi face.

Atunci, pleacă, zise Moridin, făcând un semn scurt cu mâna.

Ea se ridică în picioare, îngândurată, şi porni spre uşă.

Şi... Graendal, zise el.

Ea şovăi, apoi se uită la el. Moridin stătea sprijinit de poliţă, întors pe jumătate cu spatele la ea. Părea să privească în gol, la peretele îndepărtat din piatră neagră. Ciudat lucru, dar semăna foarte mult cu al'Thor – despre care ea avea multe descrieri făcute de iscoadele ei – cum stătea aşa.

Sfârşitul e aproape, zise Moridin. Roata se roteşte scârţâind pentru ultima oară, ceasul şi-a pierdut arcul, şarpele îşi trage ultima suflare. El trebuie să cunoască durere în suflet. Trebuie să cunoască frustrarea şi trebuie să cunoască agonia. Fă-l să simtă toate acestea şi vei fi răsplătită.

Ea încuviinţă din cap, apoi trecu prin poarta care se deschise, întorcându-se pe domeniul ei de pe dealurile din Arad Doman.

Ca să pună la cale un plan.

* * *

Mamei lui Rodel Ituralde, care era îngropată de treizeci de ani în dealurile mocirloase de pe domeniul lui din Arad Doman, îi plăcea o vorbă anume: „Ca lucrurile să meargă bine, trebuie să se înrăutăţească mai întâi." Ea spusese vorba asta atunci când îi smulsese primul dinte cu puroi pe când era băiat, o durere cu care se pricopsise pe când se juca cu săbiile împreună cu băieţii din sat. Ea spusese vorba aceasta atunci când el îşi pierduse prima iubire în favoarea unui boiernaş ce purta o pălărie cu pene şi ale cărui mâini fine şi sabie bătuta cu nestemate dovediseră că el nu luptase niciodata într-o bătălie adevărată. Şi ar spune-o şi acum, dacă s-ar afla langă el, pe coama dealului, privindu-i pe Seanchani mărşăluind spre oraşul cuibărit în valea puţin adâncă de jos.

El cerceta oraşul Darluna prin ocheanul lui, umbrindu-l capătul cu mâna stângă. Juganul lui stătea liniştit sub el în lumina serii. El şi câţiva domani ai lui stăteau ascunşi în acest mic pâlc de copaci, ar fi fost nevoie de norocul Celui Întunecat ca Seanchanii să îl zărească, chiar daca ar fi avut şi ei ocheane.

Ca lucrurile să meargă bine, trebuiau să se înrăutăţească mai întâi. El îi zgândărise pe Seanchani distrugându-le prin foc depozitele de provizii din Câmpiile Almoth şi până în Tarabon. N-ar trebui, atunci, să se mire că vedea o oaste numeroasă ca aceasta – cel puţin o sută cincizeci de mii de soldaţi – care venea să stingă acel foc. Era o dovadă de respect. Aceşti Seanchani cotropitori nu îl subestimau. El îşi dorea ca ei să o facă.

Ituralde îşi mişcă ocheanul, studiind un grup de călăreţi ce se afla printre soldaţii Seanchani. Călăreau în pereche – o femeie din fiecare pereche purta veşminte gri, cealaltă, roşu şi albastre. Acestea erau mult prea departe, chiar şi privind prin ochean, ca el să poată distinge fulgerele brodate pe rochiile acelora care purtau roşu şi albastru, cum nu vedea nici lanţurile care legau fiecare pereche în parte. *Damane* şi *sul'dame*.

Oastea aceasta avea cel puțin o sută de perechi, sau mai multe. Ca și când acest lucru n-ar fi fost de-ajuns, el vedea una dintre bestiile acelea survolând pe cer, lăsându-se mai jos astfel încât călărețul din spinarea ei să îi poată arunca un mesaj generalului. Cu creaturile acelea care cărau iscoadele în spinările lor, oastea Seanchană avea un avantaj nemaiîntâlnit. Ituralde ar fi dat la schimb zece mii de soldați pentru una dintre acele bestii zburătoare. Alți comandanți și le-ar fi dorit pe *damane*, care erau capabile să azvârle fulgere și să facă pământul să erupă, dar bătăliile – la fel ca războaiele – erau câștigate adeseori cu ajutorul informațiilor, nu numai cu ajutorul armelor.

Firește, Seanchanii aveau arme superioare, precum și iscoade superioare. De asemenea, aveau trupe superioare. Cu toate că Ituralde era mândru de soldații lui domani, mulți dintre oamenii săi erau prost pregătiți sau prea bătrâni pentru a mai lupta. Mai că se încadra și el în ultima categorie, căci anii se adunau precum cărămizile când erau clădite. Însă încă nu îi trecea prin gând să se pensioneze. În copilărie, el avusese adeseori un sentiment de urgență – o îngrijorare că, până când avea să crească, marile bătălii vor înceta, iar gloria va fi deja dobândită.

Uneori, îi invidia pe băieți pentru nesăbuința lor.

– Înaintează în marș forțat, Rodel, zise Lidrin.

Era un tânăr cu o cicatrice pe obrazul stâng și o mustață subțire și neagră după cum era moda.

– Își doresc cu ardoare să cucerească orașul.

Lidrin nu fusese testat ca ofițer înainte să înceapă campania. Acum era veteran. Cu toate că Ituralde și soldații lui câștigaseră aproape toate luptele împotriva Seanchanilor, Lidrin văzuse căzând trei dintre tovarășii lui ofițeri, printre ei numărându-se și bietul Jaalam Nishur. Din morțile lor, Lidrin învățase o lecție de război care îi lăsase un gust extrem de amar: a câștiga nu însemna neapărat a trăi. Și a urma ordinele nu însemna nici că vei câștiga, nici că vei trăi.

Lidrin nu purta uniforma lui obişnuită. Nici Ituralde sau vreunul dintre soldaţii lui. Fusese nevoie de uniformele lor altundeva, iar ei rămăseseră cu nişte haine simple şi uzate şi pantaloni maro, multe dintre aceste veşminte fiind împrumutate sau cumpărate de la localnici.

Ituralde îşi ridică din nou ocheanul, gândindu-se la comentariul lui Lidrin. Într-adevăr, Seanchanii înaintau în forţa, aveau de gând să cucerească repede oraşul Darluna. Îşi dădeau seama de avantajele pe care le oferea acesta, căci erau vrăjmaşi inteligenţi, iar Ituralde simţea un entuziasm despre care crezuse că îl părăsise cu mulţi ani în urmă.

— Aşa e, ei înaintează în forţă, zise el. Tu ce ai face, Lidrin? Cu o forţa inamica de două sute de mii de soldaţi în spatele tău şi cu o alta de o sută cincizeci de mii în faţa ta. Dacă vrăjmaşii te-ar încolţi din toate părţile, ai mărşălui împreună cu soldaţii tăi poate puţin mai repede dacă ai şti că vei găsi un refugiu la capătul drumului?

Lidrin nu răspunse. Ituralde îşi întoarse ocheanul, cercetând câmpurile de primăvară pline cu lucraşi care îşi vedeau de semănatul lor. Darluna era un oraş mare pentru acest ţinut. Desigur, niciun oraş de aici, din vest, nu se putea compara cu marile oraşe din est sau din sud, indiferent ce le plăcea să susţină oamenilor din Tanchico sau din Falme. Cu toate acestea, Darluna era împrejmuit de un zid solid de granit, înalt de mai bine de şase metri. Fortificaţia nu avea un aspect plăcut, dar zidul era trainic şi înconjura un oraş suficient de mare ca să facă un băiat de la ţară să se holbeze la el ca viţelul la poarta nouă. În tinereţe, Ituralde ar fi spus că era un oraş grandios. Asta până când merse ca să lupte împotriva Aielilor în Tar Valon.

Oricum, era cea mai bună fortificaţie ce putea fi întâlnită în această regiune, iar comandanţii Seanchani ştiau de bună seamă acest lucru. Aceştia ar fi putut alege să se tupileze pe coama unui deal; ar fi putut profita din plin de acele *damane*

în luptă. Însă această tactică nu numai că nu oferea posibilitatea de a se retrage, dar i-ar fi lăsat și fără vreo oportunitate de a pune mâna pe provizii. Un oraș avea fântâni și, poate, câteva cămări cu provizii rămase după iarnă în interiorul zidurilor. Cât despre Darluna, ale cărui garnizoane fuseseră nevoite să slujească altundeva, era un oraș mult prea mic pentru a opune rezistență serioasă.

Ituralde își coborî ocheanul. Nu avea nevoie de el ca să vadă ce avea să se întâmple odată ce iscoadele Seanchanilor ajungeau lângă oraș, cerând ca porțile să fie deschise pentru trupele cotropitoare. Își închise ochii, așteptând.

Lidrin expiră încet lângă el.

— N-au observat, zise el în șoaptă. Își mișcă trupele spre ziduri și așteaptă să fie lăsați înăuntru!

— Dă ordinul, zise Ituralde, deschizându-și ochii.

Exista o singură problemă cu iscoadele superioare precum raken. Atunci când aveai la îndemână o unealtă atât de utilă, aveai tendința să te bizui pe ea, iar o astfel de încredere putea fi exploatată.

În depărtare, „fermierii" de pe câmpuri își aruncară deoparte uneltele și își scoaseră arcurile ascunse în crăpăturile pământului. Porțile orașului se deschiseră, lăsându-i la vedere pe soldații ce se ascundeau înăuntru — soldați despre care iscoadele Seanchane din spinările bestiilor *raken* susținuseră că se aflau la o depărtare de patru zile.

Ituralde își ridică ocheanul. Bătălia începu.

Degetele Profetului mușcau din țărână, făcând șanțuri în sol în vreme ce el urca dealul împădurit spre coama. Adepții lui se chinuiau în urma lui. Erau foarte puțini. Atât de puțini! Dar el avea să se reorganizeze. Gloria Dragonului Renăscut îl înconjura și oriunde mergea, găsea suflete dornice. Pe aceia cu inimile curate, pe aceia ale căror mâini abia așteptau să distrugă Umbra.

Da! Nu te gândi la trecut, gândește-te la viitor, când Renăscutul Dragon va domni peste întreg ținutul! Când oamenii

i se vor supune doar lui și Profetului său. Vremurile acelea vor fi glorioase într-adevăr, vor fi vremuri în care nimeni nu va îndrăzni să îl dojenească pe Profet sau să îi încalce porunca. Vremuri în care Profetul nu va fi nevoit să suporte această umilință de a trăi aproape de tabără – chiar *aceea* – ca Iscoadă a Celui Întunecat cum era acea creatură. Aybara. Vremuri glorioase. Veneau vremuri glorioase.

Îi era greu să nu se gândească la acele viitoare glorii. Lumea din jurul lui era murdară. Oamenii îl negau pe Dragon și căutau Umbra. Până și adepții lui. Da! Acesta trebuie să fie motivul pentru care pieriseră. Acesta trebuie să fi fost motivul pentru care atât de mulți muriseră când atacaseră orașul Malden și pe Iscoadele Celui Întunecat Aiel.

Profetul fusese sigur. El presupusese ca Dragonul avea să îi protejeze pe oamenii lui, că urma să îi conducă spre o izbândă zdrobitoare. Apoi, Profetului avea să i se împlinească în sfârșit dorința. L-ar fi putut omorî pe Perrin Aybara cu propriile mâini! I-ar fi putut frânge cu degetele grumazul acela gros ca al unui taur, i l-ar fi putut răsuci și strânge ca să simtă cum îi trosnesc oasele, cum i se sucește pielea și cum i se oprește respirația.

Profetul ajunse pe coama dealului și își scutură țărâna de pe degete. Inspiră și expiră, cercetând împrejurimile cu privirea. Tufișurile foșniră când puținii lui adepți rămași urcară dealul spre el. Deasupra, coronamentul pădurii era des și foarte puține raze de soare pătrundeau prin el. Lumina. O lumină strălucitoare.

Dragonul îi apăruse în noaptea de dinaintea atacului. Apăruse învăluit în glorie! O siluetă din lumină, strălucind în aer, înveșmântată în robe strălucitoare. „Ucide-l pe Perrin Aybara! îi poruncise Dragonul. Ucide-l!" Prin urmare, Profetul își trimisese cea mai bună unealtă, pe prietenul drag al lui Aybara.

Băiatul, „unealta", dăduse greș. Aram era mort. Oamenii Profetului confirmaseră acest lucru. Ce tragedie! Acesta era

motivul pentru care ei nu prosperaseră? Acesta era motivul pentru care, din mii de adepți, el nu mai avea decât câțiva? Nu. Nu! Aceștia trebuie să se fi întors împotriva lui, venerând în taină Umbra. Aram! Iscoadă a Celui Întunecat! Acesta era motivul pentru care dăduse greș.

Primii dintre adepții lui — ponosiți, murdari, mânjiți de sânge, istoviți — ajunseră pe culmea dealului. Purtau veșmintele ponosite. Veșminte care nu îi puneau mai presus decât alții. Veșminte ce sugerau simplitatea și bunătatea.

Profetul îi numără. Erau mai puțini de o sută. Foarte puțini. Pădurea aceasta blestemată era atât de întunecată în ciuda faptului că era ziuă. Copacii cu trunchiurile groase erau foarte deși, iar cerul de deasupra devenise cenușiu din cauza perdelei de nori. Pădurea tânără cu ramuri subțiri, arbuști subțiri ca oasele, lipiți unii de alții, forma o barieră aproape omenească și îi zgâria pielea ca niște gheare.

Datorită acelei păduri tinere și malului abrupt de pământ, oastea nu le-ar fi putut lua urma pe aici. Deși Profetul scăpase din tabăra lui Aybara abia de o oră, se simțea deja în siguranță. Aveau să o ia spre miazănoapte, acolo unde Aybara și Iscoadele Celui Întunecat ce îl însoțeau nu puteau să le ia urma. Acolo, Profetul avea să reclădească. El stătuse cu Aybara doar pentru că adepții lui fuseseră îndeajuns de puternici ca să le țină departe pe Iscoadele Celui Întunecat ale lui Aybara.

Scumpii lui adepți. Bărbați curajoși și loiali până la ultimul. Uciși de Iscoadele Celui Întunecat. El îi jelea, plecându-și capul și rostind o rugăciune. Adepții lui i se alăturară. Erau istoviți, dar ochii lor străluceau de ardoare. Acei care erau slabi sau duceau lipsa de dedicare fie fugiseră, fie fuseseră uciși cu multă vreme în urmă. Cei care rămăseseră erau cei mai buni, cei mai măreți, cei mai credincioși. Fiecare dintre ei ucisese multe Iscoade ale Celui Întunecat în numele Dragonului Renăscut.

El se putea reorganiza cu ajutorul lor Dar mai întâi, trebuia să scape de Aybara. Profetul era prea slabit acum ca să îl infrunte. Dar, mai târziu, avea să îl ucidă. Da... Îl va strânge de grumaz... Da.

Profetul își amintea de o vreme când purtase un alt nume Masema Vremurile acelea începeau să devină foarte neclare asemenea unor amintiri dintr o altă viață Într adevăr, așa cum toți oamenii se renășteau în Pânză, tot așa renăscuse și Masema – el se lepădase de vechea lui viață profană și devenise Profet.

Ultimii dintre adepții lui i se alăturară în vârful stâncii El scuipă la picioarele lor. Aceștia îl dezamăgiseră. Lașii Ar fi trebuit să lupte mai bine! El ar fi trebuit să poată cuceri orașul

Se întoarse spre miazanoapte și porni la drum Peisajul acesta începea să îi devină cunoscut, cu toate că nu exista așa ceva în Ținuturile de Hotar. Vor urca spre ținuturile muntoase, apoi vor străbate munții și vor pătrunde în Câmpiile Almoth. Acolo se aflau Cei Jurați Dragonului, adepți ai Profetului, cu toate că mulți nu îl cunoșteau Acolo, el se va putea reorganiza repede

Trecu prin niște tufișuri negre și pătrunse într un luminiș mic. Oamenii lui îl urmară repede Vor avea nevoie de hrană în curând, iar el va trebui să îi trimită la vânătoare. Nu vor aprinde focuri Nu își permiteau să atragă atenția ..

Bună, Masema, zise încet o voce.

El șuieră, rotindu se pe călcâie, iar adepții lui se strânseră în jurul lui și își scoaseră armele. Unii aveau sabii, cuțite bâte, alții, arme cu coadă. Profetul cercetă din priviri luminișul slab luminat în căutarea persoanei care vorbise. O zări stând pe o stânca mică, aflată la mică depărtare Era o femeie cu un nas proeminent saldaean, ochi ușor migdalați și părul negru, lung până la umeri. Purta veșminte verzi, cu poalele despicate pentru a putea călări, și își ținea mâinile împreunate în față.

Era Faile Aybara, soția lui Perrin Aybara, Iscoada Celui Întunecat.

— Luați-o! strigă Profetul, arătând cu degetul spre ea.

Câțiva dintre adepții lui înaintară îngrămădindu-se, însă cei mai mulți șovăiră. Ei văzuseră ceea ce el nu văzuse: umbre în pădure, în spatele soției lui Aybara, care formau o jumătate de cerc. Erau siluete de bărbați, care își țineau arcurile îndreptate spre luminiș.

Faile făcu un gest scurt, iar săgețile zburară. Aceia dintre adepții lui care fugiseră la porunca lui căzură primii, țipând în pădurea cufundată în tăcere, înainte să se prăbușească pe pământul argilos. Profetul urla, fiecare săgeată părând a-i străpunge inima. Dragii lui adepți! Prietenii lui! Scumpii lui frați!

O săgeată îl nimeri, azvârlindu-l pe spate, pe pământ. Oamenii mureau în jurul lui, tot așa cum o făcuseră mai devreme. De ce, de ce nu îi protejase Dragonul? De ce? Dintr-odată, el înțelese grozăvia acestei întâmplări și fu cuprins de teroare în vreme ce își vedea oamenii prăbușindu-se rând pe rând, în vreme ce îi vedea murind de mâinile acestor Iscoade ale Celui Întunecat Aiel.

Era vina lui Perrin Aybara. Măcar dacă Profetul și-ar fi dat seama mai devreme, încă de la început, înainte să îl fi recunoscut pe Seniorul Dragon pentru cine era!

— Este vina mea, zise în șoaptă Profetul, când și ultimii adepți ai lui își dădură duhul.

Fusese nevoie de mai multe săgeți pentru a-i opri pe unii dintre ei. Acest lucru îl făcea să se simtă mândru.

El se ridică anevoie în picioare, ținându-și mâna la umărul din care ieșea săgeata. Pierduse prea mult sânge. Amețind, căzu în genunchi.

Faile coborî de pe stâncă și pătrunse în luminiș. Două femei în pantaloni o urmară. Păreau îngrijorate, însă Faile le ignoră când acestea îi spuseră să rămână pe loc. Ea se duse drept la Profet, apoi își scoase cuțitul de la cingătoare. Era un

cuțit frumos, cu mânerul turnat care arăta un cap de lup. Foarte bine. Când se uită la el, Profetul își aminti de ziua în care dobândise și el propriul cuțit. Ziua în care i-l oferise tatăl lui.

– Îți mulțumesc că ai dat o mână de ajutor la asedierea orașul Malden, Masema, zise Faile, oprindu-se chiar în fața lui.

Apoi, ea își ridică mâna și îi înfipse cuțitul în inimă. El căzu pe spate, iar sângele fierbinte începu să i se prelingă pe piept.

– Uneori, o soție trebuie să facă ceea ce nu poate soțul ei, o auzi el pe Faile zicându-le celorlalte femei în vreme ce clipea des, căci pleoapele încercau să i se închidă. A fost un lucru întunecat cel pe care l-am făcut azi, dar necesar. Să nu-i spuneți nimic soțului meu. Nu trebuie să afle niciodată.

Vocea ei devenea din ce în ce mai îndepărtată. Profetul pieri.

Masema. Acesta fusese numele lui. Primise pentru prima oară o sabie când împlinise cincisprezece ani. Tatăl lui fusese foarte mândru.

„Așadar, s-a terminat", își zise el, neputând să-și mai țină ochii deschiși. Și-i închise, prăbușindu-se ca într-un abis fără fund. „M-am descurcat bine, tată, sau am dat greș?"

Nu primi niciun răspuns. Apoi se alătură neantului, prăbușindu-se într-o mare de întuneric fără sfârșit.

CAPITOLUL 1

Lacrimi din oțel

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin și trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, și sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiași Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea De-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă demult uitată, o adiere se ridica în jurul unei spirale de alabastru cunoscută ca Turnul Alb. Vântul nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârșituri. Dar era *un* început.

Vântul se încolăcea în jurul Turnului magnific, mătuind pietrele perfect șlefuite și făcând să fluture flamurile maiestuoase. Cumva, construcția era grațioasă și puternică în același timp; o metaforă, poate, pentru cele care locuiau în el de mai bine de trei mii de ani. Puțini dintre cei care priveau Turnul puteau ghici că nucleul său fusese atât frânt, cât și corupt. Separat

Vântul sufla, trecând printr-un oraș care semăna mai degrabă cu o operă de artă decât cu o capitală obișnuită. Fiecare clădire era o minune; până și fațadele din granit ale prăvăliilor fuseseră lucrate de mâinile pricepute ale Ogierilor pentru a invoca minunea și frumusețea. Ici, un dom făcea aluzie la forma soarelui care răsărea. Colo, o fântână răsarea

chiar din vârful unei clădiri, formând o creastă ce aducea cu două valuri care se ciocneau. Pe o stradă pavată cu dale din piatră, două clădiri abrupte, fiecare cu trei caturi, se oglindeau una pe cealaltă, fiecare având forma unei fecioare. Creațiile din marmură – pe jumătate statui, pe jumătate locuințe – își întindeau mâinile din piatră una spre cealaltă ca și când s-ar fi salutat, iar părul care le flutura în spate, nemișcat, era sculptat cu o asemenea finețe, încât fiecare fir părea să se unduiască în adierea vântului.

Străzile erau mult mai puțin păzite. Acestea fuseseră gândite cu grijă, radiind de la Turnul Alb asemenea razelor soarelui. Însă lumina soarelui era umbrită de gunoaie și dezordine, indicii ale aglomerării provocate de asediu. Poate că aglomerarea nu era singurul motiv pentru acea stare de deteriorare. Tablile și marchizele prăvăliilor nu mai fuseseră spălate sau lustruite de prea multă vreme. Gunoaiele începeau să putrezească pe străduțele lăturalnice, în locurile unde fuseseră aruncate, atrăgând muștele și șobolanii, dar îndepărtându-i pe toți ceilalți. Bătăuși periculoși pândeau la colțurile străzilor. Odinioară, aceștia nu îndrăzniseră să facă asta și cu siguranță nu cu atât tupeu.

Unde era Turnul Alb, legea? Tinerii neghiobi râdeau, zicând că necazurile orașului erau pricina asediului și că lucrurile aveau să se liniștească odată ce rebelele erau reduse la tăcere. Bărbații mai în vârstă clătinau din capetele lor cărunte și bombăneau, zicând că situația nu fusese niciodată atât de gravă, nici măcar atunci când sălbaticii Aieli asediaseră Tar Valonul în urmă cu vreo douăzeci de ani.

Negustorii îi ignorau atât pe tineri, cât și pe bătrâni. Întâmpinaseră și ei obstacole, mai ales în Portul de Sud, unde negoțul în oraș pe calea apei aproape că fusese oprit. Lucrători cu pieptul lat trudeau sub privirile vreunei Aes Sedai ce purta șalul cu ciucurele roșu; aceasta folosea Puterea Supremă pentru a îndepărta scuturile și a slăbi piatra, în vreme ce lucrătorii spărgeau pietrele și le cărau de acolo.

Lucrătorii își suflecaseră mânecile, lăsând la vedere părul negru și cârlionțat de pe brațele lor vânjoase, în vreme ce își legănau târnăcoapele sau ciocanele, lovind pietrele străvechi. Sudoarea acestora picura pe pietre sau în apa de jos în vreme ce săpau la rădăcina lanțului care bloca intrarea pe apă în oraș. Jumătate din lanț era acum din *cuendillar* indestructibil, botezat de unii „inimă de piatră". Efortul de a-l desprinde și de a permite intrarea în oraș era unul epuizant; construcțiile din piatră ale portului – magnifice și trainice, făurite de Putere – erau doar una dintre victimele mai vizibile ale războiului tăcut dintre surorile Aes Sedai rebele și acelea care stăpâneau Turnul.

Vântul mătura portul, unde hamalii trândavi îi priveau pe lucrători cum spărgeau pietrele, una câte una, aruncând în aer nori mici de praf alb-cenușiu care pluteau pe apă. Aceia care aveau prea multă minte – sau, poate, prea puțină – spuneau în șoaptă că astfel de semne de rău augur nu puteau însemna decât un singur lucru: Tarmon Gai'don, Ultima Bătălie, trebuie că se apropia cu repeziciune.

Vântul se îndepărtă dansând de docuri, trecând peste bastioanele înalte și albe, cunoscute sub denumirea de „Zidurile Strălucitoare". Aici, măcar puteai găsi curățenie și atenție printre Gărzile Turnului care stăteau de strajă, cu arcurile în mâini. Proaspăt rași și purtând tunici albe, fără pete sau urme de uzură, arcașii supravegheau baricadele pregătiți de luptă tot așa cum era pregătit un șarpe să atace. Acești soldați nu aveau de gând să îngăduie ca orașul Tar Valon să cadă câtă vreme ei făceau de strajă. Tar Valonul respinsese fiecare vrăjmaș. Trolocii străpunseseră zidurile, dar fuseseră învinși în interiorul orașului. Artur Aripă de Șoim eșuase în a cuceri Tar Valonul. Nici măcar Aielii cu vălurii negre, care făcuseră ravagii în ținut în timpul Războiului Aiel, nu reușiseră să cucerească orașul. Mulți susțineau că aceasta era o mare izbândă. Alții se întrebau ce s-ar fi întâmplat dacă Aielii și-ar fi *dorit* cu adevărat să pătrundă în oraș

Vântul trecu mai departe peste bifurcația dinspre apus a Râului Erinin, lăsând în urma lui insula Tar Valon, trecând peste Podul Alindaer care țâșnea în sus în partea dreapta, ca și când i-ar fi provocat pe vrăjmași să îl treacă și să moară. Când trecu dincolo de pod, vântul pătrunse în Alindaer, unul dintre multele sate din preajma orașului Tar Valon. Era un sat aproape pustiu, deoarece sătenii și familiile lor trecuseră podul ca să se adăpostească în oraș. Oastea vrăjmașă își făcuse apariția pe neașteptate, fără niciun avertisment, ca și când ar fi fost adusă de viscol. Puțini se minunară de ea. Oastea aceasta rebelă era condusă de Aes Sedai, iar aceia care trăiau în umbra Turnului Alb arareori se aventurau să pună rămășag despre care Aes Sedai era vorba.

Mai că credeai ca această tabără a rebelelor avea de gând să se statornicească acolo pentru totdeauna. În interiorul ei se desfășurau activități de zi cu zi. Siluete înveșmântate în alb mișunau de colo colo, unele purtând rochiile formale de novice, multe altele cu veșminte asemănatoare. Dacă priveai mai atent, puteai vedea că multe dintre acestea erau departe de a fi tinere. Unele dintre ele ajunseseră deja la bătrânețe. Acestora li se spunea „copile" și erau supuse în vreme ce spălau rufele, băteau covoarele și frecau corturile sub ochii surorilor Aes Sedai cu chipuri senine. Iar dacă aceste Aes Sedai aruncau priviri neobișnuit de des spre Turnul Alb, al cărui profil aducea cu un cui, te-ai înșela dacă ai presupune că acestea erau stânjenite sau agitate. Surorile Aes Sedai erau stapâne pe ele. Întotdeauna. Chiar și acum, când suferisera o înfrângere de neuitat: Egwene al'Vere, Suprema Înscaunata Amyrlin rebelă, fusese capturată și întemnițată în interiorul Turnului.

Vântul flutură câteva poale, smulse cateva rufe de pe sfori, apoi își continua drumul în grabă spre apus. Spre apus, trecând peste falnicul Munte al Dragonului, cu vârful sau distrus și fumegând. Peste Dealurile Negre și peste Pajiștea Caralain. Aici, petice de zapadă se zăreau la umbra streșinilor stâncoase

sau lângă pădurile negre de munte. Era vremea să sosească primăvara, vremea ca firele de iarbă să se mijească de sub lasca din timpul iernii şi vremea ca să înmugurească frunzele pe ramurile subţiri ale sălciilor. Însă puţine dintre acestea îşi făcuseră apariţia. Ţinutul încă mai dormita, ca şi când ar fi aşteptat, ţinându-şi răsuflarea. Toamna neobişnuit de călduroasă se întinsese bine până în iarnă, aducând asupra ţinutului o secetă care storsese viaţa din toate plantele, mai puţin din cele mai rezistente. Atunci când venise în cele din urmă şi iarna, adusese cu ea o furtună de gheaţă şi zăpadă, un juphet persistent şi ucigător. Acum, că frigul se domolise în sfârşit, puţinii fermieri căutau în zadar o rază de speranţă.

Vântul mătura iarba uscată rămasă din timpul iernii, scuturând ramurile încă golaşe ale copacilor. Spre apus, pe când se apropia de ţinutul cunoscut ca Arad Doman - dealuri înalte şi piscuri joase - ceva se izbi brusc în el. Ceva nevăzut, ceva născut din întunericul îndepărtat dinspre miazănoapte. Ceva care plutea împotriva curenţilor normali de aer. Vântul fu mistuit de acest ceva, azvârlit spre miazăzi într-o rafală, peste piscurile joase şi colinele maronii spre o cabană din lemn retrasă, care se afla pe un deal acoperit cu o pădure de conifere din estul ţinutului Arad Doman. Vântul suflă peste conac şi peste corturile ridicate pe câmpul deschis din faţa acestuia, făcând să zăngănească acele pinilor şi scuturând corturile.

Rand al Thor, Dragonul Renăscut, stătea în picioare, cu mâinile la spate, şi privea prin fereastra deschisă a conacului. Le considera în continuare „mâinile" lui, deşi acum nu mai avea decât una. Mâna lui stângă era un ciot. Îşi pipăia cu degetele mâinii sănătoase pielea fină, vindecată de *saidar*. Cu toate acestea, avea *senzaţia* că cealaltă mână a lui ar trebui să fie acolo pentru a fi atinsă.

„Oţel, îşi zise el. Sunt precum oţelul. Problema aceasta nu poate fi reparată, aşadar, voi merge mai departe."

Conacul – o construcție din bușteni groși de pin și cedru, după moda preferată de bogații domani – trosni și se acomodă cu bătaia vântului. Acesta aducea cu el un miros de carne putredă. Nu era un miros neobișnuit în vremea aceea. Carnea se strica fără avertisment la doar câteva minute după ce animalul era sacrificat. Uscarea sau sărarea ei nu era de ajutor. Era atingerea Celui Întunecat, care se întindea tot mai departe pe zi ce trecea. Cât timp avea să treacă până când avea să devină la fel de copleșitoare, de uleioasă și de grețoasă ca mana care învelise odinioară *saidinul*, jumătatea masculină a Puterii Supreme?

Încăperea în care stătea el era lată și lungă, buștenii groși alcătuind pereții exteriori. Scândurile de pin – mirosind încă slab a rășină și baiț – formau ceilalți pereți. Încăperea era slab mobilată: un covor de blană pe jos, două săbii vechi încrucișate deasupra șemineului, mobilă din lemn cu bucăți de scoarță rămase pe ici, pe colo. Toată casa fusese ornată astfel încât să sugereze că era o cabană rustică din pădure, departe de forfota orașelor. Nu era o cabană, desigur – era mult prea mare și extravagantă pentru asta. Era un adăpost.

– Rand? întrebă o voce suavă.

El nu se întoarse, dar simți degetele lui Min atingându-i brațul. O clipă mai târziu, mâinile ei îi atinseră mijlocul și îi simți capul odihnindu-se pe brațul lui. Putea simți îngrijorarea ei pentru el prin legătura pe care o aveau.

„Oțel", își spuse el.

– Știu că nu-ți place..., începu Min.

– Crengile, zise el, arătând cu capul spre fereastră. Vezi pinii aceia, în partea laterală a taberei lui Bashere?

– Da, Rand. Dar...

– Se mișcă în direcția greșită, zise Rand.

Min șovăi și, chiar dacă nu avu nicio reacție fizică, el îi simți neliniștea ei prin legătură. Fereastra lor se afla la catul superior al conacului și, dincolo de ea, flamurile montate

deasupra taberei fluturau, izbindu-se unele de celelalte. Flamura Luminii și Flamura Dragonului pentru Rand, un stindard albastru mult mai mic pe care se vedeau cele trei flori roșii, care indica prezența Casei Bashere. Toate trei fluturau mândre. Cu toate acestea, mai în lateralul lor, acele pinilor se mișcau în direcția *opusă*.

— Cel Întunecat se clintește, Min, zise Rand.

El mai că putea crede că aceste vânturi erau rezultatul naturii lui de *taveren*, dar evenimentele pe care le provoca el erau întotdeauna posibile. Vântul care sufla în două direcții diferite în același timp... ei bine, el simțea că era greșit felul în care se mișcau pinii aceia, chiar dacă îi era greu să distingă fiecare ac în parte. Vederea nu îi mai era aceeași din ziua atacului, în care își pierduse și mâna. Era ca și când... se uita distorsionat la ceva prin apă. Începea să i se îmbunătățească, încetul cu încetul.

Locul acesta era unul dintr-un lung șir de conace, domenii și alte ascunzători izolate pe care le folosise Rand în ultimele săptămâni. El voise să continue să se miște, să sară dintr-un loc într-altul, după întâlnirea eșuată cu Semirhage. Își dorise să aibă timp să se gândească, să cugete și, cu puțin noroc, timp să își deruteze vrăjmașii care l-ar fi putut căuta. Conacul seniorului Algarin din Tear fusese compromis, ce păcat. Fusese un loc bun de ședere. Dar Rand trebuie să se miște în continuare.

Jos, saldaeanii lui Bashere ridicaseră o tabără pe pajiștea conacului — peticul mare de iarbă din fața, împrejmuit de șiruri de brazi și pini. În vremurile acestea, era o ironie să rostești cuvântul „iarba". Aceasta nu fusese verde nici măcar înainte de sosirea oștii — fusese un petic maroniu, acoperit cu iarbă uscată, prin care se ițeau pe ici, pe colo câteva fire de iarbă. Acestea fuseseră firave și gălbui și fuseseră călcate de copite sau de cizme.

Corturile acopereau pajiștea. Din locul unde se afla Rand, la etajul al doilea, rândurile ordonate de corturi mici și ascuțite îi aminteau de pătratele de pe tabla jocului cu pietrele.

Soldații observaseră vântul. Unii arătau cu degetul, alții își țineau capetele plecate, lustruindu-și armurile, cărând găleți cu apă la șirul de cai priponiți, ascuțindu-și săbiile sau vârfurile lăncilor. Măcar nu erau din nou morții umblători. Și cei mai curajoși oameni își puteau pierde voința atunci când spiritele se ridicau din morminte, iar Rand avea nevoie ca oastea lui să fie puternică.

Nevoie. Nu mai era vorba despre ce voia sau își dorea Rand. Tot ceea ce făcea el se concentra pe nevoie, iar Rand avea mare nevoie de viețile acelora care îl urmau. De soldați care luptau și mureau, pregătind lumea pentru Ultima Bătălie. Tarmon Gai'don era aproape. El avea nevoie ca toți să fie suficient de puternici ca să biruiască.

În capătul îndepărtat al pajiștii, în partea stângă, curgând pe la poalele dealurilor joase unde se afla conacul, un râu șerpuitor traversa pământul, pe malul căruia se zăreau trestii subțiri ca degetul și galbene și arbuști care nu înmuguriseră încă. Era în mod cert un jgheab mic, dar o sursă minunată de apă dulce pentru oaste.

Dincolo de fereastră, vânturile își mișcară brusc direcția, iar flamurile începură să fluture în cealaltă direcție. Deci, la urma urmei, nu acele, ci flamurile fuseseră acelea care fluturaseră în direcția greșită. Min ofta încet, iar el îi putea simți ușurarea, cu toate că ea își făcea în continuare griji în privința lui. În ultima vreme, această trăire era perpetuă. El simțea această trăire din partea tuturor, fiecare dintre cele patru mănunchiuri de trăiri stând ascuns într-un colț al minții lui. Trei din partea femeilor cărora el le îngăduise să își ocupe locurile acolo, unul din partea femeii care își făcuse loc fără voia lui. Una dintre ele se apropia. Era Aviendha, care venea împreună cu Rhuarc ca să se întâlnească cu Rand la conac.

Fiecare dintre cele patru femei avea să regrete hotărârea de a-l lega. El își dorea să poată regreta decizia lui de a le lăsa – sau, cel puțin, decizia de a le lăsa pe cele trei pe care le

iubea. Însă adevărul era că avea nevoie de Min, avea nevoie de forța și de iubirea ei. Urma să o folosească așa cum le folosise și pe altele. Nu, nu era loc pentru regrete. Își dorea însă să poată scăpa la fel de ușor de sentimentul de vină.

„Ilyena!" se auzi o voce îndepărtată în capul lui Rand. „Dragostea mea..." Lews Therin Telamon, Regicidul, era destul de tăcut în acea zi. Rand încerca să nu se gândească prea mult la lucrurile pe care le spusese Semirhage în ziua în care el își pierduse mâna. Ea era una dintre Rătăciți, ar spune oricui dacă ar ști că i-ar provoca durere țintei ei.

„A torturat un oraș întreg doar ca să dovedească de ce e temută, șopti Lews Therin. A ucis o mie de oameni într-o mie de feluri doar ca să vadă cum difereau țipetele acestora unele de altele. Dar arareori minte. Arareori."

Rand alungă vocea.

„Rand, zise Min, pe un ton mai suav decât înainte.

El se întoarse ca să o privească. Ea era mlădioasă și firavă, dar el avea adesea impresia că o domina. Părul îi era scurt și cârlionțat, de culoare neagră, dar nu la fel de neagră ca ochii ei în care se citeau intensitatea și îngrijorarea. Ca de obicei, ea alesese să poarte o haină și pantaloni. Azi, veșmintele ei erau de un verde închis, asemenea acelor pinilor de afară. Cu toate acestea, în ciuda gusturilor ei privind croiala, ea poruncise ca ținuta să fie croită astfel încât să îi scoată în evidență silueta. Manșetele aveau broderii argintii în formă de flori în jurul lor, iar de dedesubt se ivea dantela mânecilor. Ea mirosea vag a levănțică, poate de la săpunul care îi plăcea atât de mult în ultima vreme.

De ce purta pantaloni? Doar ca să se dichisească cu dantelă? Rand renunțase demult să încerce să le înțeleagă pe femei. Faptul că le înțelegea nu îl ajuta să ajungă la Shayol Ghul. Și apoi, nu era nevoie să le înțeleagă pe femei ca să se folosească de ele. Mai ales dacă acestea dețineau informații de care el avea nevoie.

Scrâșni din dinți. „Nu, își zise el. Nu, există limite pe care n-am să le încalc. Există lucruri pe care nici măcar eu nu le voi face."

– Te gândești din nou la ea, zise Min, pe un ton aproape acuzator.

El se întreba adeseori dacă exista o legătură care să funcționeze doar într-un singur sens. Ar fi dat orice pentru o astfel de legătură.

– Rand, este una dintre Rătăciți, continuă Min. Ne-ar fi ucis pe toți fără să stea pe gânduri.

– N-a vrut sa mă ucidă, zise Rand cu blândețe, întorcându-se cu spatele la Min și privind din nou pe fereastra. Trebuia să mă ia prizonier.

Min se înfioră. Durere, îngrijorare. Se gândea la acel *a'dam* masculin neobișnuit pe care îl adusese Semirhage, ascuns, atunci când venise întruchipând-o pe Fiica celor Nouă Luni. Deghizarea Rătăcitei fusese dată în vileag de *ter'angrealul* Cadsuanei, îngăduindu-i lui Rand să o recunoască pe Semirhage. Sau, cel puțin, îngăduindu-i lui Lews Therin să o recunoască.

În urma acestei întâlniri, Rand își pierduse o mână, dar luase prizonieră o Rătăcită. Ultima oară când el se aflase într-o situație asemănătoare, aceasta nu se terminase cu bine. Încă nu știa unde plecase Asmodean sau măcar de ce fugise bărbatul acela viclean, însă bănuia că omul îl trădase, dezvăluind multe lucruri despre planurile și activitățile lui Rand.

„Ar fi trebuit să îl omor. Ar fi trebuit să-i omor pe toți."

Rand încuviință din cap, apoi încremeni. Oare acesta fusese gândul lui Lews Therin sau al lui? „Lews Therin, zise el în gând. Ești acolo?"

I se păru că aude râsete. Sau, poate, bocete.

„Arză-te-ar focul! zise Rand în gând. Vorbește cu mine! Se apropie vremea. Trebuie să știu ce știi și tu! Cum ai sigilat temnița Celui Întunecat? Ce n-a mers bine și de ce sigiliul a viciat temnița? Vorbește cu mine!"

Da, categoric erau bocete, şi nu râsete. Uneori era greu de făcut diferenţa în cazul lui Lews Therin. Rand continua să se gândească la bărbatul mort ca la un individ diferit de el, indiferent ce spusese Semirhage. El curăţase *saidinul*! Pângărirea nu mai exista şi nu îi mai putea atinge mintea. El *nu* avea să înnebunească.

„Drumul spre nebunie poate fi... abrupt", auzi el din nou cuvintele ei, rostite pentru a putea fi auzite de toată lumea. În sfârşit, secretul lui ieşise la iveală. Dar Min avusese o viziune despre Rand şi un alt bărbat contopindu-se. Asta nu însemna că el şi Lews Therin erau două persoane diferite, doi indivizi obligaţi să împartă acelaşi trup?

„Nu are importanţă că vocea lui este reală, zise Semirhage. De fapt, asta îi înrăutăţeşte situaţia."

Rand privea un grup alcătuit din şase soldaţi care inspectau caii priponiţi ce stăteau înşiraţi de-a lungul laturii drepte a pajiştii, între ultimul rând de corturi şi marginea pădurii. Aceştia verificau copitele câte una pe rând.

Rand nu se putea gândi la nebunia lui. De asemenea, nu se putea gândi la ce făcea Cadsuane cu Semirhage. Mai rămâneau doar planurile lui. „Nordul şi estul trebuie să se unească. Vestul şi sudul trebuie să se unească. Cele două trebuie să se unească." Acesta era răspunsul pe care îl primise de la acele creaturi ciudate de dincolo de intrarea roşie din piatră. Trebuie să se lase îndrumat doar de aceste cuvinte.

Nord şi est. Trebuia să oblige ţinuturile să facă pace, fie că voiau sau nu. Exista un echilibru fragil în est, cu Illian, Mayene, Cairhien şi Tear, toate aceste ţinuturi aflându-se sub controlul lui într-un fel sau altul. Seanchanii domneau în sud, stăpânind Altara, Amadicia şi Tarabon. Murandy putea cădea în curând în mâinile lor, dacă aceştia aveau să mărşăluiască în direcţia aceea. Mai rămâneau Andor şi Elayne.

Elayne. Se afla departe, spre răsărit, însă el putea simţi într-un colţ al minţii mănunchiul ei de trăiri. De la o asemenea

depărtare, îi era greu să distingă prea multe lucruri, dar i se părea că ea era... ușurată. Asta însemna că lupta ei pentru putere în Andor decurgea bine? Ce se întâmplase cu oștile care o asediaseră? Și ce *puneau* la cale cei din Ținuturile de Hotar? Aceștia își părăsiseră posturile, se uniseră, iar acum mărșăluiau spre miazăzi în căutarea lui Rand, fără să spună ce treaba aveau cu el. Erau unii dintre cei mai buni soldați ce se aflau la apus de Osia Lumii. Dar plecaseră din ținuturile de nord. De ce?

Cu toate acestea, el nu era dispus să îi înfrunte, de teamă că acest lucru ar fi însemnat o altă luptă. Una pe care el nu și-o permitea în acel moment. Lumină! Se gândise că, dintre toți, el s-ar fi putut bizui pe cei din Ținuturile de Hotar să îl sprijine în lupta împotriva Umbrei.

Nu avea importanță, nu în acel moment. El restaurase pacea, sau ceva asemănător, în majoritatea ținuturilor. Încerca să nu se gândească la rebeliunea înăbușită recent împotriva lui în Tear sau la caracterul volatil al hotarelor cu ținuturile Seanchane sau la comploturile nobilimii din Cairhien. De fiecare dată când credea că adusese siguranța asupra unei națiuni, părea că alte câteva se destrămau. Cum putea aduce pacea unui popor care refuza să o accepte?

Min îl strânse cu degetele de braț, iar el inspira adânc. El făcea tot ceea ce îi stătea în putință și, deocamdată, avea două țeluri: pacea în Arad Doman și un armistițiu cu Seanchanii. Cuvintele pe care le auzise dincolo de acea intrare erau limpezi acum: Nu putea lupta și cu Seanchanii, și cu Cel Întunecat. Trebuia să îi oprească pe Seanchani să înainteze până când Ultima Bătălie avea să ia sfârșit. După aceea, Lumina n-avea decât să-i ardă pe toți.

De ce ignoraseră Seanchanii solicitarea lui de a se întâlni? Se înfuriaseră pentru că o luase prizonieră pe Semirhage? Le lăsase să plece pe femeile *sul'dam*. Nu era acest lucru o dovadă a bunăvoinței lui? Arad Doman va dovedi intențiile lui. Dacă

puteau pune capăt luptei din Șesul Almoth, le-ar putea demonstra Seanchanilor că era serios în demersurile lui pentru pace. Îi va *face* să înțeleagă!

Rand inspiră adânc, privind cu atenție pe fereastră. Cei opt mii de soldați ai lui Bashere ridicau corturi ascuțite și săpau un șanț, construind un zid de pământ în jurul pajiștii. Zidul din ce în ce mai înalt de un maro închis contrasta cu corturile albe. Rand le poruncise Ashamanilor să dea o mână de ajutor la săpat și, deși se îndoia că aceștia agreau această muncă înjositoare, contribuția lor grăbi considerabil procesul. Şi apoi, Rand bănuia că aceștia — la fel ca el — se bucurau în taină de orice scuză pentru a îmbrățișa *saidinul*. Îi vedea pe câțiva strânși laolaltă, în hainele lor negre și sobre, țesând împletituri ce se roteau în jurul lor, în vreme ce săpau încă o porțiune de pământ. Erau zece în tabără, cu toate că doar Flinn, Naeff și Narishma erau Asha'mani cu dreptul deplin.

Saldaeanii munceau cu spor, în hainele lor scurte, în vreme ce aveau grijă de cai și de țărușii împlântați în pământ. Alții luau cu lopețile pământul din grămada făcută de Asha'mani și îl puneau pe zid, bătătorindu-l. Rand putea vedea nemulțumirea pe chipurile multora dintre saldaeanii cu nasurile coroiate. Nu le plăcea să își instaleze tabăra într-o zonă împădurită, fie ea și una cu pini razleți cum era acest povârniș. Copacii îngreunau atacurile cavaleriei și îi puteau ascunde pe vrăjmașii care se apropiau.

Davram Bashere își mâna calul la pas prin tabără, dând ordine pe sub mustața aceea deasă a lui. Alături de el mergea seniorul Tellaen, un bărbat corpolent care purta o haină lungă și avea o mustață în stilul domani. Era o cunoștință a lui Bashere.

Seniorul Tellaen se punea în pericol găzduindu-l pe Rand, adăpostirea trupelor Dragonului Renăscut putea fi considerată trădare. Dar cine era acolo ca să îl pedepsească? În Arad Doman domnea haosul, iar tronul era amenințat de mai

multe facțiuni rebele. Apoi, la miazăzi, mai erau marele general domani Rodel Ituralde și războiul lui surprinzător de eficient împotriva Seanchanilor.

La fel ca oamenii lui, Bashere se plimba prin tabără fără armura, doar în haina lui albastră și scurtă. Mai purta, de asemenea, o pereche de pantaloni bufanți, preferații lui, vârâți în cizmele înalte. Ce părerea avea Bashere că era prins în pânza *ta'veren* a lui Rand? Că era, dacă nu în directă opoziție cu dorința reginei lui, măcar implicat în mod inconfortabil? Câtă vreme trecuse de când nu îi mai raportase direct stăpânei lui de drept? Nu îi făgăduise el lui Rand că se va bucura în curând de sprijinul reginei lui? Câte luni trecuseră de atunci?

„Eu sunt Dragonul Renăscut, își zise Rand. Eu încalc toate înțelegerile și legămintele. Vechile jurăminte de loialitate sunt neimportante. Doar Tarmon Gai'don contează." Tarmon Gai'don și slujitorii Umbrei.

– Mă întreb dacă o vom găsi pe Graendal aici, zise Rand, îngândurat.

– Pe Graendal? întrebă Min. Ce te face să crezi că ar putea fi aici?

Rand clătină din cap. Asmodean spusese că Graendal era în Arad Doman, cu toate că asta fusese în urmă cu câteva luni. Ea mai era aici? Părea plauzibil, era una dintre puținele națiuni importante unde ar putea fi. Lui Graendal îi plăcea să aibă o sursă de putere ascunsă, departe de locurile unde pândeau ceilalți Rătăciți; nu s-ar fi stabilit în Andor, Tear sau Illian. Nici n-ar fi fost prinsă în ținuturile din sud-vest; nu cu invazia Seanchanilor.

Trebuia să aibă vreo ascunzătoare pe undeva. Așa acționa ea. Poate în munți, într-un loc retras, undeva aici, în nord. El nu putea fi sigur că ea era în Arad Doman, deși avea această *senzație*, din câte știa el despre ea. Din câte știa Lews Therin despre ea.

Dar era doar o posibilitate. El avea să fie cu băgare de seamă la ea. Fiecare Rătăcit pe care el avea să îl înlature ar face Ultima Bătălie mult mai ușor de dus. Ar face...

Un zgomot ușor de pași se apropie de ușa lui închisă.

Rand îi dădu drumul lui Min și amândoi se rotiră pe călcâie, Rand întinzându-se după sabie – un gest inutil acum. Lipsa mâinii, deși nu era cea cu care mânuia sabia, l-ar fi putut face vulnerabil dacă ar fi fost să înfrunte un adversar priceput. Chiar dacă ar fi putut îmbrățișa *saidinul* pentru a avea o armă mult mai redutabilă, primul instinct îl făcu să se întindă după sabie. Trebuia să facă o schimbare în această privință. Putea să-i aducă moartea într-o bună zi.

Ușa se deschise, iar Cadsuane păși înăuntru, la fel de încrezătoare ca o regină în fața curtenilor săi. Era o femeie frumoasă, cu ochi negri și o față pătrățoasă. Părul gri închis îi era prins într-un coc, cu zeci de ornamente mici din aur – fiecare dintre ele un *ter'angreal* sau un *angreal* – atârnând din el. Rochia ei era din lână simplă și groasă, încinsă în jurul taliei cu o curea galbenă, iar pe guler existau alte broderii galbene. Rochia în sine era verde, lucru deloc neobișnuit, căci această culoare reprezenta frăția Ajah din care provenea. Uneori, Rand avea impresia că fața ei severă – fără vârstă, precum cea a oricărei Aes Sedai care mânuise Puterea suficient de mult timp – s-ar fi potrivit mai bine frăției Ajah Roșie.

El își relaxă strânsoarea pe sabie, dar nu își luă mâna de pe ea. Pipăia mânerul înfășurat într-o bucată de material. Lama era lungă, ușor curbată, iar pe teaca lăcuită era pictat un dragon lung și șerpuitor, roșu cu auriu. Părea să fi fost făurită special pentru Rand – cu toate acestea, era veche de câteva secole, dezgropată abia de curând. „Cât e de ciudat că au găsit-o tocmai acum, își zise el, și mi-au oferit-o în dar, fără să știe ce țineau în mână..."

Se deprinsese să o poarte asupra lui imediat. O simțea *chiar* sub degetele lui. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Min, că

recunoscuse arma. Și, în mod ciudat, nu din amintirile lui Lews Therin – ci din ale lui.

Cadsuane era însoțită de alte câteva persoane. Prezența Nynaevei era de așteptat, mai nou, o urma adeseori pe Cadsuane, asemenea unei pisici rivale care îi încălca teritoriul. Cel mai probabil, o făcea pentru el. Sora Aes Sedai cu părul negru nu renunțase pe deplin la a fi Meștereasa din Emond's Field, indiferent ce spunea ea, și nu arăta îndurare nimănui despre care ea credea că abuza pe altcineva aflat sub protecția ei. Firește, doar dacă Nynaeve însăși era cea care abuza.

În ziua aceea, ea purta o rochie gri cu o panglică galbenă la mijloc peste curea – era o nouă modă domani, auzise el – și avea pe frunte obișnuitul punct roșu. Purta un colier lung din aur și o curea subțire, tot din aur, precum și brățări și inele asortate, toate bătute cu nestemate roșii, verzi și albastre. Podoabele erau un *ter'angreal* – sau, mai degrabă, câteva dintre ele, și un *angreal* – comparativ cu ce purta Cadsuane. Rand o auzea uneori pe Nynaeve bombănind că *ter'angrealurile* ei, cu nestematele ei țipătoare, erau imposibil de asortat cu veșmintele sale.

Dacă prezența Nynaevei nu era o surpriză, cea a Aliviei era. Rand nu știuse că fosta *damane* fusese implicată în strângerea de informații. Cu toate acestea, se presupunea că ea era încă și mai puternică decât Nynaeve în mânuirea Puterii Supreme, așadar poate că fusese adusă pentru a oferi sprijin. Când venea vorba despre Rătăciți, trebuia să fii cu mare băgare de seamă.

Alivia avea fire albe în păr și era doar puțin mai înaltă decât Nynaeve. Firele acelea albe din părul ei erau grăitoare – firele albe sau cărunte din părul unei femei care mânuia Puterea Supremă sugerau vârsta. Una foarte înaintată. Alivia susținea că avea patru sute de ani. În ziua aceea, *damane* purta o rochie izbitor de roșie, ca și cum ar fi încercat să fie provocatoare. Majoritatea *damanelor*, odată ce li se scotea

lor rămâneau sfioase. Nu era și cazul Aliviei – avea o anume intensitate care mai că sugera o Mantie Albă.

Îl simți pe Min încordându-se și îi simți nemulțumirea. În cele din urmă, Alivia îl va ajuta pe Rand să moară. Aceasta fusese una dintre viziunile lui Min, iar viziunile ei se adeveriseră întotdeauna. Doar că ea spusese că se înșelase în privința Moirainei. Poate că asta însemna că el nu va trebui să...

Nu. Orice îl făcea să creadă că avea să rămână în viață după Ultima Bătălie, orice îi dădea speranța era periculos. Trebuia să fie suficient de tare ca să accepte ceea ce îi era menit. Suficient de tare să moară atunci când avea să îi sune ceasul.

„Ai spus că putem muri, zise Lews Therin într-un ungher al minții lui. Ai făgăduit!"

Cadsuane nu zise nimic atunci când străbătu încăperea, servindu-se cu o cupă de vin condimentat care se afla pe o măsuță de lângă pat. Apoi, se așeză pe unul dintre scaunele înalte din lemn de cedru. Bine măcar că ea nu poruncise ca el să îi toarne vin. Astfel de lucruri nu erau greu de înțeles pentru ea.

– Ei bine, ce-ai aflat? întrebă ea, îndepărtându-se de fereastră și turnându-și și el o cupă de vin.

Min se apropie de pat – cu cadranul său din bușteni de cedru și tăblia decojită, cu pete pronunțate maro-roșiatice – și se așeză, cu mâinile în poală. O privea pe Alivia cu băgare de seamă.

Cadsuane își arcui o sprânceană când simți asprimea din glasul lui Rand. El oftă, înăbușindu-și supărarea. O rugase să fie sfătuitoarea lui și fusese de acord cu condițiile impuse de ea. Min spuse că el trebuia să afle ceva important de la Cadsuane – era o altă viziune – și, adevărul fie spus, el considerase utile sfaturile ei în mai multe rânduri. Ea merita să aibă pretenția la decență.

– Cum a decurs interogatoriul, Cadsuane Sedai? o întrebă el pe un ton mai blând.

Ea zâmbi ca pentru sine.

– Destul de bine.

– Destul de bine? izbucni Nynaeve. *Ea* nu îi făcuse nicio promisiune Cadsuanei în ceea ce privea decenţa. Femeia aceea este exasperantă!

Cadsuane sorbi din vin.

– Mă întreb la ce altceva te-ai putea aştepta din partea unui Rătăcit, copilă. A avut tot timpul din lume ca să exerseze arta... exasperării.

– Rand, această... creatură este o *piatră*, zise Nynaeve, întorcându-se spre el. Abia dacă a rostit o frază utilă, în ciuda faptului că a fost interogată zile în şir! Nu face decât să ne explice cât de inferiori şi de înapoiaţi suntem, adăugând când şi când comentariul că ne va ucide pe toţi.

Nynaeve îşi ridică mâna spre coada lungă şi împletită – dar se opri din a trage de ea. Reuşea să se abţină din ce în ce mai mult. Rand se întreba de ce se mai ostenea, având în vedere cât de evident era temperamentul ei.

– În ciuda discursului ei dramatic, zise Cadsuane, arătând cu capul spre Nynaeve, fata a înţeles foarte bine situaţia. Ptiu! Când am spus „destul de bine" trebuia să interpretezi „cât se poate de bine, având în vedere faptul că suntem strâmtoraţi". Nu poţi lega la ochi un artist, iar apoi să te miri că nu pictează nimic.

– Asta nu e artă, Cadsuane, zise Rand pe un ton sec. Este tortură.

Min îi aruncă o privire lui Rand, iar acesta îi simţi îngrijorarea. Îngrijorare pentru el? Nu el era cel torturat.

„Cutia, şopti Lews Therin. Ar fi trebuit să murim în cutie. Atunci... totul s-ar termina."

Cadsuane sorbi din vin. Rand nu îl gustase pe al lui – ştia deja că mirodeniile erau atât de puternice, încât alungau gustul respingător al băuturii. Mai bine asta decât cealaltă alternativă.

– Ne presezi să obţinem rezultate, băiete, zise Cadsuane. Cu toate acestea, nu ne îngădui să folosim uneltele de care avem nevoie pentru a le obţine. Dacă tu îi spui tortură,

interogare sau *coacere*, eu îi spun nesăbuință. Și-acum, dacă mi-ai fi îngăduit să...

— Nu! mârâi Rand, fluturându-și mâna... ciotul... spre ea. *Nu* o veți amenința sau răni.

Timpul petrecut într-o cutie întunecată, hărțuiți și bătuți în mod repetat." El *nu* avea să îngăduie ca o femeie care se afla în puterea lui să aibă parte de același tratament. Nici măcar una dintre Rătăciți.

— O puteți interoga, dar n-am să îngădui alte metode.

Nynaeve pufni.

— Rand, este una dintre *Rătăciți* și este periculoasă cum nici nu-ți poți închipui!

— Sunt conștient de această amenințare, zise Rand pe un ton categoric, ridicându-și ciotul în locul căruia ar fi trebuit să fie mâna. Tatuajul auriu metalizat și roșu ce înfățișa trupul unui dragon scânteie în lumina lămpii. Capul acesta fusese mistuit de Focul care aproape că îl omorâse.

Nynaeve inspiră adânc.

— Da, păi atunci *trebuie* să te convingi că regulile obișnuite nu i se aplică și ei!

- Am spus nu! zise Rand. O veți interoga, dar nu o veți tortura!

„Niciuneia dintre femei. Voi păstra această fărâmă de lumină în lăuntrul meu. Le-am provocat deja moarte și suparari prea multor femei."

— Dacă asta poruncești, băiete, zise Cadsuane pe un ton concis, atunci așa va fi. Numai să nu te smiorcăi dacă nu vom putea scoate de la ea nici măcar ce a mâncat la micul dejun ieri, darămite locurile unde se află ceilalți Rătăciți. Ne-am putea întreba de ce insiști să continuăm această mascarada. Poate ar trebui să o predăm pur și simplu Turnului Alb și să încetăm tărășenia asta.

Rand se întoarse cu spatele. Afară, soldații terminaseră munca la caii priponiți. Arătau bine. Așezate în șiruri drepte și egale, animalele primeau cantitatea potrivită de nutreț.

S-o predea Turnului Alb? Acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. Cadsuane nu avea să-i dea drumul lui Semirhage până când nu avea să obțină de la ea răspunsurile pe care și le dorea. Vântul sufla în continuare afară, flamurile lui fâlfâind chiar dinaintea ochilor lui.

– S-o predăm Turnului Alb, zici? spuse el, aruncând o privire peste umăr în odaie. Care Turn Alb? Ai încredința-o Elaidei? Sau te refereai la celelalte? Mă îndoiesc că Egwene ar fi încântată dacă i-aș lăsa pe cap un Rătăcit. Egwene i-ar putea da drumul pur și simplu lui Semirhage și să mă ia pe *mine* prizonier în locul ei. Să mă oblige să îngenunchez în fața justiției Turnului Alb și să mă domolească doar ca să mă considere o altă izbândă.

Nynaeve se încruntă.

– Rand! Egwene niciodată n-ar...

– Este Amyrlin, zise el, golindu-și cupa de vin dintr-o înghițitură. Avea un gust la fel de putred cum își amintea. E Aes Sedai până în măduva oaselor. Pentru ea, sunt doar un alt pion.

„Da, zise Lews Therin. Trebuie să ne ținem departe de toate. Știi că au refuzat să ne ajute. Au refuzat! Au zis că planul meu este prea nesăbuit. Eu am rămas doar cu Cei o Sută de Tovarăși și fără nicio femeie care să formeze un cerc. Trădătoarele! Este vina lor. Dar... dar eu sunt cel care a omorât-o pe Ilyena. De ce?"

Nynaeve spuse ceva, dar Rand o ignoră. „Lews Therin? se adresă el vocii. Ce ai făcut? Femeile n-au vrut să ajute? De ce?"

Dar Lews Therin începuse din nou să bocească, iar vocea lui deveni din ce în ce mai îndepărtată.

– Spune-mi! zbieră Rand, trântindu-și cupa pe jos. Arză-te-ar focul, Regicidule! Vorbește cu mine!

În încăpere se așternu tăcerea.

Rand clipi. Nu încercase niciodată să vorbească cu voce tare cu Lews Therin atunci când erau și alte persoane prin

propria. Și ele știau. Semirhage vorbise despre vocea pe care o auzea el, respingându-l pe Rand de parcă ar fi fost un nebun de rând.

Rand își ridică mâna și și-o trecu prin păr. Sau încercă... Însă folosi mâna care nu era decât un ciot și nu reuși să facă nimic.

„Lumină! gândi el. Îmi pierd controlul jumătate din timp, nu știu care este vocea mea și care este vocea lui. Acest lucru ar trebui să se îmbunătățească odată ce am curățat *saidinul*! Trebuia să fiu în siguranță."

„Nu ești în siguranță, bombăni Lews Therin. Eram deja nebuni. Nu e cale de întoarcere acum." Începu să chicotească, iar râsetele se transformară în bocete.

Rand își plimbă privirea prin încăpere. Ochii negri ai lui Min erau atât de îngrijorați, încât fu nevoită să își ia privirea de la el. Alivia – care urmărise schimbul de replici despre Semirhage cu ochii aceia pătrunzători ai ei – părea prea cunoscătoare. Nynaeve cedă în cele din urmă și se trase de cosiță. Pentru prima oară, Cadsuane nu îl dojeni pentru ieșirea lui violentă. În schimb, ea doar sorbi din vin. Cum îi suporta gustul?

Acest gând era neimportant. Ridicol. Lui îi venea să râdă. Doar că sunetul nu i-ar ieși pe gură. Nu mai era în stare nici măcar de umor sec. „Lumină! Nu pot continua așa. Ochii mei văd ca prin ceață, mâna îmi este arsă, iar rănile vechi din partea laterală se deschid dacă fac un efort mai mare decât acela de a respira. Sunt secat, ca o fântână folosită de prea multe ori. Trebuie să-mi termin treaba aici și să mă îndrept spre Shayol Ghul. Altminteri, Cel Întunecat nu va mai avea pe cine să ucidă, căci nu va mai rămâne nimic din mine."

Nu era un gând care să stârnească râsete, ci unul care să aducă disperarea. Însă Rand nu plânse, căci lacrimile nu izvorau din oțel.

Deocamdată, Lews Therin plangea pentru amândoi.

CAPITOLUL 2

Natura durerii

Egwene stătea dreaptă, simțind cum spatele îi ia foc sub loviturile de-acum bine cunoscute, aplicate de Mai-Mare peste Novice. Se simțea ca un covor care tocmai fusese scuturat de praf. Cu toate acestea, își netezi cu calm poalele albe, apoi se întoarse cu fața spre oglinda din încăpere și își șterse, tot cu calm, lacrimile din colțurile ochilor. Doar câte o lacrimă în fiecare ochi de astă dată. Zâmbi în oglindă, iar ea și geamăna ei încuviințară din cap, satisfăcute.

O odaie mică, cu lambriul negru, se reflecta în spatele ei pe suprafața argintie a oglinzii. Ce loc sumbru era, cu un scăunel solid într-un colț, a cărui suprafață se înnegrise și se netezise datorită numeroșilor ani de folosință. Un birou masiv, pe care se afla registrul gros al Mai-Marei peste Novice. Masa îngustă care se afla chiar în spatele Egwenei avea câteva sculpturi, dar căptușeala din piele era mult mai distinctă. Multe novice – și nu puține Alese – se aplecaseră peste masa aceea, suportând pedeapsa pentru nesupunere. Egwene aproape că își putea imagina că acea culoare închisă a mesei se datora petelor lăsate de multele lacrimi vărsate. Și ea vărsase multe lacrimi acolo.

Dar nu și în acea zi. Doar două lacrimi, și niciuna nu căzuse de pe obrajii ei. Nu că n-ar fi durut-o, întreg trupul îi părea mistuit de durere. Într-adevăr, bătăile deveneau din ce în ce mai crunte pe măsură ce ea continua să sfideze autoritatea Turnului Alb. Dar, pe măsura ce bătăile deveniseră mai dese și mai dureroase, Egwene devenise din ce în ce mai încăpățânată. Nu reușise încă să îmbrățișeze și să accepte durerea așa cum făceau Aielii, dar simțea că era pe-aproape. Aielii erau în stare să râdă atunci când erau supuși și celor mai nemiloase torturi. Ei bine, ea a putut zâmbi în clipa în care se ridică în picioare.

Fiecare lovitură de bici pe care o suporta, fiecare durere pe care o îndura, era o izbândă. Iar izbânda era întotdeauna motiv de fericire, indiferent cât de rănită îți era mândria sau cât de mult te ardea pielea.

Stând lângă masa în spatele Egwenei, reflectându-se în oglindă, era însăși Mai Marea peste Novice. Silviana își coborî privirea la cureaua din piele pe care o ținea în mână, încruntându-se. Pe fața ei pătrățoasă, fără vârstă, apăru o expresie ușor nedumerită; se uita la curea ca la un cuțit care se încăpățâna să taie sau ca la o lampă care se încăpățâna să lumineze.

Femeia făcea parte din Ajah Roșie, lucru care se reflecta în tivul rochiei ei simple și gri și în șalul cu ciucuri pe care îl purta pe umeri. Era înaltă și voinică și își ținea părul negru strâns în coc. Din multe privințe, Egwene o vedea ca pe o Mai Mare peste Novice superioară. Chiar dacă îi *aplicase* un număr ridicol de mare de pedepse Egwenei. Poate acesta era motivul. Silviana își făcea datoria. Numai Lumina știa că, în ultima vreme, erau puține în Turn despre care se putea spune același lucru!

Silviana își ridică privirea și întâlni ochii Egwenei în oglindă. Puse repede deoparte cureaua și își alungă orice urmă de emoție de pe față. Egwene se întoarse cu calm.

Silviana oftă, lucru care nu-i stătea în obicei.

Când vei renunţa la purtarea asta, copilă? întrebă ea. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere într-un mod destul de admirabil, sunt nevoită să recunosc, dar trebuie să ştii că voi continua să te pedepsesc până când te vei supune. Rânduiala cuvenită trebuie păstrată.

Egwene îşi ascunse uluirea. Mai Marea peste Novice arareori i se adresa Egwenei, exceptând cazurile în care îi dădea instrucţiuni sau îşi exprima dezaprobarea. Totuşi, se întrezărise o deschizătură şi înainte

Rânduiala cuvenită, Silviana? întrebă Egwene. Acum este păstrată peste tot în Turn?

Silviana îşi subţie buzele până când acestea deveniră o linie. Se întoarse şi notă ceva în registrul ei.

Ne vedem dimineaţa. Şi acum, du-te şi ia cina.

Pedeapsa de dimineaţă se datora faptului că Egwene i se adresase cu numele Mai Marei peste Novice, fără să adauge la sfârşit onorificul „Sedai". Şi cel mai probabil pentru că amândouă ştiau că Egwene nu avea să facă o plecăciune înainte să plece.

– Voi reveni dimineaţă, zise Egwene, dar cina trebuie să aştepte. Mi s-a poruncit să o servesc pe Elaida în seara aceasta în timp ce va mânca.

Această sesiune cu Silviana se prelungise – Egwene adusese cu ea o listă lungă de nelegiuiri –, iar acum nu mai avea timp să mănânce. Stomacul începu să se plângă la acest gând.

Silviana trăda emoţia o fracţiune de secundă. Era mirare?

Şi n-ai spus nimic despre asta mai devreme?

Ar fi schimbat ceva dacă aş fi făcut-o?

Silviana nu răspunse la această întrebare.

– Atunci, vei mânca după ce o vei servi pe Amyrlin. Voi lăsa vorbă Stăpânei Bucătăriei să îţi pună deoparte ceva de mâncare. Având în vedere de câtă Tămăduire ai parte mai nou, copilă, va trebui să mănânci pe săturate. N-am de gând să te văd cum te prăbuşeşti din lipsă de hrană.

severă și totuși corectă. Era păcat ca își găsise drumul la Ajah Roșie.

— Prea bine, zise Egwene.

— Și după ce vei termina de mâncat, zise Silviana, ridicându-și un deget, te vei întoarce la mine pentru că nu i-ai arătat respectul cuvenit Supremei Înscăunate Amyrlin. Pentru tine, ea nu îți este simplu „Elaida", copilă. Apoi, reveni la registrul ei, adăugând: Și-apoi, numai Lumina știe în ce belele vei mai intra până diseară.

Pe când lăsa odaia mică în urmă — pătrunzând pe un coridor lat, cu pereți din piatra cenușie și cu gresie verde și roșie — Egwene cugetă la ultimul comentariu. Poate ca Silviana nu fusese mirată când auzise despre vizita pe care urma să i-o facă Egwene Elaidei. Poate că o compătimise. Elaida nu va reacționa bine când Egwene îi va ține piept așa cum le ținuse tuturor celorlalte din Turn.

Acesta era motivul pentru care Silviana hotărâse ca Egwene să se întoarcă la ea pentru o ultimă bătaie după cină? Având în vedere poruncile date de Silviana, Egwenei i se *cerea* să mănânce înainte să se întoarcă pentru a-și primi pedeapsa, chiar dacă Elaida ar fi vrut să o copleșească cu lovituri de bici.

Era o mică dovadă de bunătate, însă Egwene era recunoscătoare. Îi era și așa destul de greu să îndure pedepsele zilnice fără a sări peste mese.

În vreme ce cugeta la toate astea, două surori Roșii — Katerine și Barasine — se apropiară de ea. Katerine ținea în mână o cupă din alamă. Încă o doză de ceai din rădăcină tip furcuță. Se părea că Elaida voia să se asigure că Egwene nu avea să conducă nici măcar puțin în timpul mesei. Egwene luă cupa fără să se împotrivească și îi bău conținutul dintr-o înghițitură, simțind gustul slab, dar caracteristic, de mentă. Îi dădu cupa înapoi Katerinei cu un gest deloc prietenos, iar femeia nu avu încotro decât să o ia. Aproape ca și cum ar fi fost un paharnic la curtea regală.

Egwene nu se îndreptă imediat spre apartamentul Elaidei. În mod ironic, faptul că pedeapsa se prelungise cu mult, afectând ora cinei, îi lăsase câteva clipe libere – iar ea nu voia să ajungă devreme, căci acest lucru ar fi arătat că o respecta pe Elaida. Așadar, zăbovi în fața ușii Mai Marei peste Novice împreună cu Katerine și Barasine. O anumită persoană urma să vină ca să viziteze cabinetul acesteia?

În depărtare, grupuri mici de surori străbăteau gresia verde și roșie de pe coridor. Acestea aruncau priviri fugare, ca niște iepuri de câmp care se aventurau într-un luminiș ca să ronțăie frunze, deși temători de animalul de pradă care se ascundea în umbră. În ultima vreme, surorile din Turn își purtau șalurile și nu se plimbau niciodată singure. Unele dintre ele îmbrățișau Puterea, de parcă s-ar fi temut să nu fie atacate de hoți aici, chiar în Turnul Alb.

– Sunteți mulțumite de asta? se trezi întrebând Egwene.

Ea le aruncă o privire Katerinei și Barasinei; întâmplător, ambele făceau parte din grupul care o luase prizonieră pe Egwene.

– Ce faci, copilă? întrebă Katerine pe un ton rece. Te adresezi unei surori fără a ți se pune o întrebare mai întâi? Atât de nerăbdătoare ești să primești o altă pedeapsă?

Aceasta purta mult roșu, rochia ei fiind de un roșu intens și dungi negre. Părul ei negru și ușor cârlionțat i se revărsa pe spate.

Egwene ignoră această amenințare. Ce altceva i-ar mai putea face?

– Lasă deoparte cicăleala pentru o clipă, Katerine, zise Egwene, urmărind cu privirea un grup de Galbene care treceau pe-acolo, acestea grăbind pasul când le văzură pe cele două Roșii. Lasă deoparte atitudinea autoritară și amenințările. Lasă toate astea deoparte și *privește*. Ești mândră de asta? Turnul nu a avut secole la rând o Amyrlin numită din rândul Roșiilor. Acum, când în sfârșit aveți o șansă, conducătoarea

noastră aleasă a făcut *asta* Turnului. Femei care nu le privesc [illegible] pe acelea pe care nu le cunosc bine, surori care se plimbă în grupuri. Frăţiile Ajah se comportă de parcă s-ar război unele cu altele!

Katerine pufni auzind acest comentariu, deşi Barasine cea slăbănoagă şovăi, uitându-se peste umăr la Galbenele care străbăteau în grabă coridorul, câteva dintre ele aruncând priviri în direcţia celor două Roşii.

— Toate astea nu sunt din pricina Supremei Înscăunate Amyrlin, zise Katerine. Au fost pricinuite de rebelele tale nesăbuite şi de trădarea lor!

„Rebelele mele? îşi zise Egwene, zâmbind în sinea ei. Aşadar, acum le consideraţi ale «mele» în loc să mă vedeţi doar ca pe o biată Aleasă care a fost păcălită? Este un progres."

— Noi am fost acelea care am destituit o Amyrlin în exerciţiu? întrebă Egwene. Noi am fost acelea care i-am întors pe Străjeri unul împotriva celuilalt sau pe acelea care au eşuat să îl captureze pe Dragonul Renăscut? Noi am ales o Amyrlin căreia îi este atât de foame de putere, încât a poruncit construcţia propriului *palat*? O femeie care a făcut-o pe fiecare soră în parte să se întrebe dacă ea va fi următoarea care va rămâne fără şal?

Katerine nu răspunse, ca şi când îşi dădea seama că n-ar fi bine să se lase atrasă într-o discuţie în contradictoriu cu o simplă novice. Barasine le privea în continuare pe Galbenele care se îndepărtau, făcând ochii mari. Era îngrijorată.

— Eu cred, zise Egwene, că Roşiile nu ar trebui să îi ofere adăpost Elaidei, ci ar trebui să îi aducă cele mai aspre critici. Căci moştenirea Elaidei va fi a voastră. Nu uita asta.

Katerine o străfulgeră cu privirea, iar Egwene se abţinu să nu se facă mică. Poate că ultimul comentariu fusese prea direct.

— Te vei înfăţişa dinaintea Mai Marei peste Novice în seara asta, *copilă*, o informă Katerine, şi îi vei explica cum ai dat dovadă de lipsă de respect faţă de surori şi faţă de însăşi Suprema Înscăunată Amyrlin.

Egwene tăcu. De ce își irosea timpul încercând să le convingă pe Roșii?

Ușa din lemn învechit din spatele ei se închise trântindu-se, făcând-o pe Egwene să tresară și să arunce o privire peste umăr. Tapiseriile de o parte și de cealaltă a acesteia se mișcară ușor, apoi rămaseră nemișcate. Egwene nu își dăduse seama că lăsase ușa întredeschisă atunci când plecase. Ascultase Silviana conversația lor?

Nu mai putea pierde vremea. Se părea că Alviarin nu avea să vină în seara aceea. Unde era? Întotdeauna venea ca să-și primească pedeapsa cam pe când termina Egwene. Ea clătină nemulțumită din cap, apoi o luă de-a lungul coridorului. Cele două Roșii o urmară – stăteau cu ea din ce în ce mai mult, urmărind-o, supraveghind-o mereu, exceptând momentele când Egwene vizita aripile celorlalte frății Ajah pentru instruire. Încerca să se comporte ca și când aceste două surori erau mai degrabă un alai de onoare decât temnicerele ei. De asemenea, ea încerca să ignore durerea pe care o simțea în spate.

Toate semnele indicau faptul că Egwene câștiga războiul pe care îl ducea împotriva Elaidei. Mai devreme, în timpul mesei de prânz, Egwene le auzise pe novice pălăvrăgind despre nereușita dramatică a Elaidei în a-l ține captiv pe Rand. Întâmplarea avusese loc în urmă cu câteva luni deja și trebuia să fie un secret. Apoi, mai circula zvonul că Ashamanii le legau pe surorile care fuseseră trimise ca să îi nimicească. Egwene luase măsuri ca să păstreze vii astfel de eșecuri în mințile celor ce locuiau în Turn, așa cum făcuse și în cazul tratamentelor atipice pe care Elaida i le aplica lui Shemerin.

Indiferent despre ce pălăvrăgeau novicele, surorile Aes Sedai auzeau. Da, Egwene câștiga. Însă începea să nu se mai simta la fel de satisfăcută cum se simțise odinioară când înregistra o astfel de izbândă. Cine se putea bucura atunci când le vedea pe Aes Sedai destrămându-se asemenea unei pânze învechite? Cine se bucura că Tar Valon, cel mai măreț

dintre cele mai mărețe orașe, era plin de gunoi? Indiferent cât de mult o disprețuia pe Elaida, Egwene nu putea simți decât umilire atunci când vedea o Supremă Înscăunată Amyrlin domnind cu atâta incompetență.

Iar în seara aceasta, avea să o înfrunte personal pe Elaida. Egwene înainta încet pe coridoare, pășind astfel încât să nu ajungă devreme. Cum ar trebui să procedeze la cină? De multe zile de când se afla în Turn, Egwene nici măcar nu o văzuse pe Elaida. Servirea ei era un lucru periculos. Dacă îi displăcea Elaidei doar puțin prea mult, se putea trezi condamnată la moarte. Cu toate acestea, Egwene nu putea zâmbi și nu o putea flata. *Nu* avea să își plece capul în fața acestei femei, nici măcar cu prețul vieții.

Egwene trecu de un colț, apoi se opri brusc, cât pe ce să se împiedice. Coridorul se termina brusc în fața unui perete din piatră pe care se afla o imagine murală viu colorată din mozaic. Imaginea era aceea a unei Amyrlin străvechi, care ședea într-un jilț cu ornamente poleite cu aur și își ținea mâna întinsă în semn de avertisment pentru regii și reginele ținutului. Pe plăcuța de jos scria că era o descriere a lui Caraighan Maconar care punea capăt rebeliunii din Mosadorin. Egwene recunoștea vag această operă murală, ultima oară când o văzuse se aflase pe peretele bibliotecii din Turn. Însă când o văzuse acolo, chipul Supremei Înscăunate Amyrlin nu era o mască a furiei. Nici trupurile neînsuflețite ce atârnau la streașini nu se aflaseră acolo.

Katerine veni lângă Egwene, pălind la față. Nimănui nu îi plăcea să vorbească despre felul nefiresc în care odăile și coridoarele își schimbau locul în Turn. Transformările erau bune pentru o aducere aminte solemnă că certurile pentru autoritate erau de ordin secundar față de ororile care se întâmplau în lume. Era pentru prima oară când Egwene vedea nu numai un coridor mutat, ci și o pictură mutată. Cel Întunecat se clintea, iar Pânza se scutura.

Egwene se întoarse și se îndepărtă cu pași mari de opera murală care se afla în locul greșit. Nu se putea concentra asupra acestor probleme în acel moment. Curățai o pardoseală după ce observai prima pată, apoi te puneai pe treabă. Ea observase pata. Turnul Alb *trebuia* reîntregit.

Din nefericire, acest ocol avea să-i ia mai mult timp. Egwene grăbi pasul fără tragere de inimă; nu era bine să ajungă devreme, dar prefera nici să nu întârzie. Cele două gardiene ale ei grăbiră și ele pasul, poalele lor foșnind în timp ce făceau calea-ntoarsă pe câteva coridoare. Pe drum, Egwene o zări pe Alviarin ieșind în grabă de după un colț, cu capul plecat, și îndreptându-se spre cabinetul Mai-Marei peste Novice. Deci, avea să își primească pedeapsa la urma urmei. Ce o făcuse să întârzie?

După ce trecu de alte două colțuri și urcă câteva trepte reci din piatră, Egwene se trezi că trecea prin aripa Ajah Roșie a Turnului, căci pe aici se ajungea cel mai repede în aripa locuită de Suprema Înscăunată Amyrlin. Pe pereți atârnau tapiserii roșii, accentuate de gresia cărămizie de pe jos. Femeile care se plimbau pe coridoare aveau expresii aproape grave întipărite pe față și șalurile așezate cu grijă pe umeri și pe brațe. Aici, în aripa ocupată chiar de frăția lor, ele ar trebui să fie încrezătoare, însă păreau nesigure și bănuitoare, chiar și față de servitorii care mișunau pe-acolo, purtând Flacăra Tar Valonului pe piept. Egwene străbătea coridoarele, dorindu-și să nu fi fost nevoită să se grăbească atât de tare, căci acest lucru o făcea să pară speriată. Nu putea face nimic în privința aceasta. Când ajunse în mijlocul Turnului, urcă câteva scări, ajungând în cele din urmă la coridorul ce ducea spre aripa locuită de Suprema Înscăunată Amyrlin.

Fiind ocupată cu treburile pe care le avea de făcut ca novice și cu lecțiile, nu avusese timp îndeajuns să se gândească la confruntarea cu falsa Amyrlin. Aceasta era femeia care o destituise pe Siuan, femeia care îl învinsese pe Rand și

lumea care le adusese pe surorile Aes Sedai în pragul colapsului. Elaida trebuia să cunoască furia Egwenei, trebuia să fie umilită și făcută să simtă rușinea! Fa...

Egwene se opri în fața ușii poleite cu aur a Elaidei. *Nu.*

Își putea imagina cu ușurință scena. Elaida înfuriată, Egwene încuiată în celulele întunecate de sub Turn. La ce ar folosi? *Nu* o putea înfrunta pe femeie, nu încă. Acest lucru n-ar fi dus decât la un sentiment de satisfacție de moment, urmat de un eșec răsunător.

Da, Lumină, nici nu putea îngenunchea în fața Elaidei! Suprema Înscăunată Amyrlin nu făcea așa ceva!

Sau... nu. Suprema Înscăunată Amyrlin făcea ceea ce i se cerea. Ce era mai important? Turnul Alb sau mândria Egwenei? Singura cale prin care putea câștiga această bătălie era să o lase pe Elaida să creadă că *ea* câștiga. Nu... Nu, singura cale prin care putea câștiga era să o lase pe Elaida să creadă că *nu exista o bătălie.*

Oare putea Egwene să vorbească frumos îndeajuns de mult ca să supraviețuiască acestei seri? Nu era sigură. Totuși, ea *trebuia* să plece de la această cină lăsând-o pe Elaida să creadă că deținea controlul, că Egwene era de-a dreptul speriată. Cea mai potrivită cale prin care putea face acest lucru, păstrându-și totodată mândria, ar fi fost să nu spună absolut nimic.

Tăcerea. Aceasta va fi arma pe care o va folosi în seara aceasta. Făcându-și curaj, Egwene bătu la ușă.

Fu mirată atunci când o Aes Sedai deschise ușa. Elaida nu avea servitori care să facă treaba aceasta? Egwene nu o recunoștea pe soră, dar fața fără vârstă era evidentă. Femeia făcea parte din Ajah Cenușie, după cum indica și șalul ei, era zveltă și avea un piept generos. Părul șaten auriu i se revărsa până la mijlocul spatelui, iar în ochi avea o privire de om frământat, ca și cum ar fi fost sub mare presiune în ultima vreme.

Elaida ședea înăuntru. Egwene șovăi în prag, privind-o pe rivala ei pentru prima oară de când plecase din Turnul Alb

împreună cu Nynaeve și Elayne ca să le vâneze pe surorile din Ajah Neagră, un moment de cotitură care părea să se fi întâmplat cu o veșnicie în urmă. Frumoasă și statuară, Elaida părea să își mai fi pierdut din severitate. Ședea liniștită și zâmbind slab ca și cum s-ar fi gândit la o glumă pe care doar ea o înțelegea. Jilțul ei aducea cu un tron, sculptat, poleit și vopsit cu roșu și alb. Mai era un jilț la masă, probabil pentru sora Cenușie fără nume.

Egwene nu mai fusese niciodată în apartamentul Supremei Înscăunate Amyrlin, dar își putea imagina cum ar fi putut arăta cel al lui Siuan. Simplu, dar nu anost. Avea suficiente ornamente cât să sugereze faptul că acesta era apartamentul cuiva important, dar nu suficient de multe ca să distragă atenția. Sub domnia lui Siuan, totul ar fi avut o funcție, poate câteva funcții în același timp. Mese cu compartimente secrete. Tapiserii care erau și hărți. Săbii unse, așezate încrucișat deasupra șemineului, în caz că Străjerii ar fi avut nevoie de ele.

Sau, poate, era doar închipuirea ei. Indiferent cum ar fi fost, Elaida nu numai că alesese un alt apartament, dar ornamentele erau de o bogăție notabila. Nu fusese decorat încă tot apartamentul — se zvonea că adăuga câte o cameră în fiecare zi —, însă ornamentele care existau deja erau foarte extravagante. Brocarduri noi, toate roșii, atârnau pe pereți și din tavane. Covorul tairen de sub tălpi înfățișa păsări în zbor și avea o țesătură atât de fină, încât ar fi putut fi confundat cu o pictură. Răspândite prin încăpere erau piese de mobilier de diferite stiluri și proveniențe, fiecare dintre ele cu sculpturi bogate și cu inserții din fildeș. Ici o viță-de-vie, colo un model noduros, dincolo șerpi încolăciți.

Un lucru mai enervant decât acel lux era etola pe care o purta Elaida pe umeri. Avea șase dungi colorate. Nu șapte, șase! Cu toate că Egwene nu alesese încă o Ajah, ea ar fi optat pentru cea Verde. Însă acest lucru nu o împiedică să se simtă cuprinsă de un val furie când văzu că șalul nu avea culoarea

ilustră. Nu *desființai* pur și simplu o Ajah, chiar dacă erai Suprema Înscăunată Amyrlin!

Însă Egwene tăcu din gură. Întâlnirea era despre supraviețuire. Egwene putea îndura durerea provocată de bici pentru binele Turnului. Oare putea îndura și aroganța Elaidei?

– Nicio reverență? întrebă Elaida când Egwene intră în odaie. Se *zvonește* că ești încăpățânată. Ei bine, îi vei face o vizită Mai Marei peste Novice după ce cina va fi luat sfârșit și o vei informa despre această greșeală. Ce ai de spus despre asta?

„Că ești o molimă care s-a abătut asupra acestei construcții la fel de mârșavă și de distrugătoare ca orice altă boală care a lovit orașul și oamenii în trecut. Că ești...“

Egwene își luă privirea de la Elaida. Și – simțind rușinea acestui gest străbătându-i tot corpul – își înclină capul.

Elaida râse, evident interpretând corect gestul.

– Sincer, m-am așteptat să ne dai mai multe bătăi de cap. Se pare că Silviana își face *într-adevăr* treaba. Asta e bine; mi-am făcut griji ca și ea, asemenea multor surori din Turn în ultima vreme, a început să se eschiveze. Ei bine, la treabă! N-am de gând să aștept toată seara ca să cinez.

Egwene își strânse pumnii, dar nu spuse nimic. Lângă peretele negru din fund se afla o masă lungă pe care stăteau câteva farfurii din argint, din capacele lor lustruite, ca niște lumânări, picurând apa de la condensul provocat de mâncarea caldă. Acolo se mai afla și o supieră din argint. Sora Cenușie stătea lângă ușă. Lumină! Femeia era îngrozită. Egwene arareori văzuse o asemenea expresie pe chipul unei surori. Care era cauza?

– Vino, Meidani, se adresă Elaida surorii Cenușii. Ai de gând să stai acolo toată seara? Stai jos!

Egwene fu șocată o clipă. Meidani? Era una dintre cele trimise de Sheriam și altele ca să spioneze în Turnul Alb! În vreme ce verifica conținutul fiecărei farfurii, Egwene aruncă o privire peste umăr. Meidani se duse la jilțul mai

mic și cu mai puține ornamente care se afla lângă Elaida. Oare sora Cenușie se dichisea întotdeauna când lua cina? La grumaz îi străluceau niște smaralde, iar rochia ei verde-pal era din cea mai scumpă mătase, scoțându-i în evidență pieptul care ar fi putut părea de mărime medie în cazul altei femei, dar care părea voluminos, având în vedere trupul zvelt al lui Meidani.

Beonin spuse că o avertizase pe sora Cenușie că Elaida știa că ele erau iscoade. Și atunci, de ce nu fugise Meidani din Turn? Ce o reținea aici?

Ei bine, măcar acum expresia îngrozită a femeii avea logică.

– Meidani, zise Elaida, sorbind dintr-un pocal cu vin, ești cam palidă azi. Ai stat suficient de mult timp la soare?

– Am petrecut foarte mult timp cu datele istorice, Elaida, zise Meidani, cu o voce șovăitoare. Ai uitat?

– Ah, da, zise Elaida, căzând pe gânduri. Ar fi bine să știm cum erau tratate trădătoarele în trecut. Decapitarea mi se pare a fi o pedeapsă prea ușoară și prea simplă. Acelea care au dezbinat Turnul, acelea care s-au fălit că au dezertat vor avea nevoie de o „recompensă" foarte *specială*. Ei bine, atunci continuă cercetările.

Meidani se așeza, ținându-și mâinile în poală. Oricine alt cineva, în afară de o Aes Sedai, ar fi fost nevoit să-și șteargă fruntea de sudoare. Egwene amestecă în supiera din argint, strângând atât de tare polonicul, încât noadele degetelor i se albiră. Elaida *știa*. Știa că Meidani era o iscoadă, dar, cu toate acestea, continua să o invite la cină. Ca să se joace cu ea.

– Grăbește-te, fetițo! se răsti Elaida la Egwene.

Egwene ridică supiera, simțind mânerele calde în palme, și se duse la masa cea mică. Umplu bolurile cu o fiertură maronie, în care se vedeau ciuperci botezate „Coroana Reginei". Mirosea atât de tare a piper, încât orice altă aromă ar fi fost greu de deosebit. Atât de multă mâncare se stricase, încât, fără condimente, supa nu ar fi fost comestibilă.

Egwene se mişca mecanic, asemenea unei căruţe trase de boi. Nu era nevoită să aleagă, nu era nevoită să răspundă. Doar lucra. Umplu bolurile cu supă cu precizie, apoi luă coşul cu pâine şi puse câte o felie – cu coaja nu prea tare – pe câte o farfurioară. Se întoarse cu câte o bucată rotundă de unt pentru fiecare, tăiat rapid, dar cu precizie, din două mişcări ale cuţitului, dintr-o bucată mai mare. Nu îţi trebuia mult timp ca fiică a unei hangiţe să înveţi cum trebuie să serveşti masa aşa cum se cuvine.

În vreme ce lucra, ea clocotea. Fiecare pas pe care îl făcea era agonizant, şi nu pentru că mai simţea încă arsuri pe spate. În mod ciudat, durerea fizică părea nesemnificativă acum. Era secundară durerii de a păstra tăcerea, durerii de a nu îşi îngădui să o confrunte pe această femeie îngrozitoare, atât de regală, atât de arogantă.

Când cele două femei începură să mănânce supa – ignorând în mod vădit gărgăriţele din pâine – Egwene se retrase într-o parte a odăii şi rămase în picioare, cu mâinile împreunate în faţă, într-o poziţie ţeapănă. Elaida îi aruncă o privire, apoi zâmbi, aparent zărind un alt semn de supunere. În realitate, Egwene nu îndrăznea să se clintească, deoarece se temea că orice mişcare a ei ar sfârşi prin a-i trage o palmă peste faţa Elaidei. Lumină, cât de greu îi era să se stăpânească!

– Ce vorbe mai circulă prin Turn, Meidani? întrebă Elaida, muindu-şi pâinea în supă.

– Eu... nu prea am mult timp liber ca să le ascult...

Elaida se aplecă în faţă.

– O, cu siguranţă ştii ceva. Ai urechi, până şi Cenuşiile trebuie că bârfesc. Ce spun despre rebelele alea?

Meidani păli şi mai mult la faţă.

– Eu... Eu...

– Hmm, făcu Elaida. Nu îmi amintesc ca, pe vremea când eram novice, să fi fost atât de înceată la minte, Meidani. Nu m-ai impresionat în ultimele săptămâni; încep să mă întreb

cum se face că ai primit şalul. Poate că nu a fost niciodată menit să ajungă pe umerii tăi.

Meidani făcu ochii mari.

Elaida îi zâmbi.

– O, doar te necăjesc, copilă. Ia şi mănâncă.

Glumea! Glumea despre cum furase şalul de la o femeie umilind-o atât de mult, încât aceasta fugise din Turn. Lumină! Ce se întâmplase cu Elaida? Egwene o mai întâlnise şi înainte şi i se păruse a fi o femeie severă, dar nu despotică. Puterea schimba oamenii. Se părea că, în cazul Elaidei, statutul de Supremă Înscăunată Amyrlin îi alungase severitatea şi solemnitatea şi i le înlocuise cu un puternic simţ al îndreptăţirii şi cruzimii.

Meidani îşi ridică privirea.

– Le-am auzit pe surori exprimându-şi îngrijorarea în privinţa Seanchanilor.

Elaida îşi flutură indiferentă o mână, sorbind din supă.

– Sunt prea departe pentru a reprezenta un pericol pentru noi. Mă întreb dacă nu sunt acoliţii secreţi ai Dragonului Renăscut. Oricum, bănuiesc că zvonurile care circulă despre ei sunt exagerate. Elaida îi aruncă o privire Egwenei. Mă amuză foarte tare că *unele* cred tot ceea ce aud.

Egwene nu putea vorbi. Abia dacă ar fi putut bolborosi ceva. Ce părere ar avea Elaida despre aceste zvonuri „exagerate" dacă un Seanchan i-ar fi prins în jurul grumazului un *a'dam* rece? Uneori, ea mai simţea colierul pe piele, provocându-i mâncărimi, imposibil de eliminat. Uneori încă mai avea o senzaţie ciudată că se putea mişca liber, ca şi când avea impresia că ar trebui să fie închisă, legată în lanţuri de un stâlp prins de perete cu un singur inel din metal.

Ea *ştia* ce visase şi ştia că acele vise erau prevestitoare. Seanchanii vor ataca Turnul Alb. Evident, Elaida nu lua în seamă avertismentele ei.

– Nu, zise Elaida, făcându-i semn Egwenei să-i mai pună un polonic cu supă. Nu, Seanchanii aceştia sunt problema

Adevăratul pericol este lipsa totală de supunere de care dau dovadă surorile Aes Sedai. Ce va trebui să fac pentru a pune capăt acelor discuții prostești de la poduri? Câte surori vor trebui să facă penitență înainte să îmi recunoască autoritatea?

Elaida ședea, lovind cu lingura bolul de supă. Egwene, care stătea la masa cea lungă, ridică supiera, luând polonicul din suportul său din argint.

— Da, zise Elaida, îngândurată, dacă surorile ar fi fost *supuse*, atunci Turnul nu ar fi fost divizat. Rebelele alea ar fi fost supuse în loc să fugă ca un stol de păsări speriate. Dacă surorile ar fi fost *supuse*, am fi pus mâna pe Dragonul Renăscut și ne-am fi ocupat demult de acei bărbați îngrozitori care se antrenează în „Turnul Negru" al lor. Tu ce părere ai, Meidani?

— Da, ascultarea este cu siguranță importantă, Elaida.

Elaida dădu negativ din cap în vreme ce Egwene îi punea supă cu polonicul în bol.

— Oricine ar recunoaște *asta*, Meidani. Eu am întrebat ce-ar trebui să facem. Din fericire, am eu o idee. Nu ți se pare ciudat că cele Trei Legăminte nu pomenesc nimic despre supunere față de Turnul Alb? Surorile nu pot minți, nu pot făuri o armă cu care oamenii să ucidă alți oameni și nu pot folosi Puterea drept armă împotriva celorlalți, decât ca să se apere. Întotdeauna mi s-au părut prea îngăduitoare aceste legăminte. De ce nu [illegible] un legământ de supunere față de Amyrlin? Dacă această simplă făgăduință ar fi făcut parte din noi, câtă durere și câte greutăți am fi putut evita? Poate se impune revizuirea lor.

Egwene stătea nemișcată. Cândva, nici ea nu pricepuse importanța legămintelor. Bănuia că multe novice și Alese își puneau întrebări în privința utilității lor. Însa învățase, la fel cum trebuia să învețe fiecare Aes Sedai, importanța acestora. Cele Trei Legăminte erau *reprezentative* pentru Aes Sedai. Erau motorul care le mâna pe surori să facă ceea ce era mai bine pentru lume, dar, mai presus de asta, ofereau un scut împotriva acuzaților

Schimbarea lor... ei bine, ar fi fost un dezastru fără prece dent. Elaida ar fi trebuit *să știe* asta. Falsa Amyrlin își întoarse atenția la supă, zâmbind în sinea ei, fără îndoială cugetând la cel de-al patrulea legământ care cerea supunere. Nu pricepea că acesta ar fi subminat Turnul? Ar fi transformat-o pe Amyrlin dintr-o conducătoare într-o tirană!

Egwene clocotea de furie, scoțând aburi precum supiera pe care o ținea în mâini. Această femeie, această... creatură! *Ea* era cauza problemelor din Turnul Alb, *ea* era cea care provoca disensiuni între rebele și supusele credincioase. *Ea* îl luase prizonier pe Rand și îl bătuse. Ea era un dezastru!

Egwene simțea cum tremura. Încă o clipă și avea să izbucnească și să-i spună adevărul Elaidei. Acesta începea să se desprindă de ea, iar Egwene abia se mai abținea.

„Nu! își zise ea. Dacă voi face asta, lupta mea va lua sfârșit. Voi pierde războiul."

Așadar, Egwene făcu singurul lucru care credea că o putea opri. Vărsă supa pe pardoseală.

Lichidul maroniu se împrăștie pe covorul cu țesătură fină reprezentând păsări roșii, galbene și verzi în zbor. Elaida înjură, sărind în picioare și îndepărtându-se cu spatele de lichidul vărsat. Nici măcar un strop din acesta nu îi ajunsese la rochie, ceea ce era păcat. Egwene luă cu calm un prosop de pe masă și începu să șteargă lichidul.

– Idioată neîndemânatică! se răsti Elaida.

– Îmi pare rău, zise Egwene. Îmi doresc să nu se fi întâmplat asta.

Chiar își dorea. Își dorea ca în acea seară, cina sa nu fi avut loc. Își dorea ca Elaida să nu se fi aflat la putere; își dorea ca Turnul să nu se fi frânt niciodată. Își dorea să nu fi fost obligată să verse supa pe jos. Dar o făcuse. Prin urmare, trebuia să remedieze problema, îngenunchind și frecând.

Elaida bolborosi, arătând cu degetul.

– Covorul este mai valoros decât tot satul tău, sălbăticiune! Meidani, ajut-o!

Sora Cenușie nu avu nici măcar o obiecție de făcut. Se duse repede și luă o găleată cu apă rece, în care se răcise niște [illegible], apoi se întoarse în grabă ca să o ajute pe Egwene. Elaida se duse spre o ușă aflată în partea cealaltă a odăii ca să-i cheme pe servitori.

— Trimite după mine, îi zise în șoaptă Egwene lui Meidani, când aceasta se lăsă în genunchi ca să se apuce de curățat.

— Poftim?

— Trimite după mine ca să-mi dai instrucțiuni, îi spuse încet Egwene, aruncându-i o privire Elaidei, care stătea cu spatele la ele. Trebuie să vorbim.

La început, Egwene intenționase să le evite pe iscoadele din Salidar, lăsând-o pe Beonin să acționeze ca mesageră a ei. Dar avea mult prea multe întrebări. De ce nu fugise Meidani din Turn? Ce puneau la cale iscoadele? Oare vreuna dintre celelalte fusese adoptată de Elaida și domesticită cu aceeași ușurință ca Meidani?

Meidani se uită la Elaida, apoi la Egwene.

— Poate că nu las să se vadă asta uneori, dar încă sunt Aes Sedai, *fetițo*. Tu nu-mi poți porunci.

— Eu sunt Amyrlin a ta, Meidani, zise Egwene pe un ton calm, storcând prosopul îmbibat cu supă într-o carafă. Și-ai face bine să nu uiți asta. Asta dacă nu vrei ca cele Trei Legăminte să fie înlocuite cu jurăminte de slujire a Elaidei pentru eternitate.

Meidani îi aruncă o privire, apoi se făcu mică atunci când auzi țipetele ascuțite ale Elaidei după servitori. Biata femeie avea parte de momente grele în ultima vreme.

Egwene își puse o mână pe umărul ei.

— Elaida *poate* fi destituită, Meidani. Turnul *va* fi reîntregit. Voi avea eu grijă să se întâmple asta, dar nu trebuie să ne pierdem curajul. Trimite după mine.

Meidani își ridică privirea, studiind-o pe Egwene.

— Cum... reușești? Se spune că ești pedepsită de trei sau patru ori pe zi, apoi ai nevoie de Tămăduire astfel încât să te poată bate mai departe. Cum reziști?

Rezist pentru că trebuie, răspunse Egwene, luându-și mâna de pe umărul ei. Așa cum facem toate ceea ce trebuie să facem. Sarcina pe care o ai de îndeplinit aici, aceea de a o supraveghea pe Elaida, este grea, văd asta, dar să știi că munca ta este observată și apreciată.

Egwene nu știa dacă Meidani fusese într-adevăr trimisă să o spioneze pe Elaida, dar era întotdeauna mai bine pentru o femeie să creadă că suferința ei era pentru o cauză bună. Se părea că rostise vorbele potrivite, căci Meidani se îndrepta de spate, se înviora și încuviință din cap.

– Îți mulțumesc.

Elaida se întorcea, în spatele celor trei servitori ai ei.

– Trimite după mine, îi porunci din nou Egwene lui Meidani, cu o voce șoptită. Mă număr printre puținele din acest Turn care au o scuză bună să intre în aripile ocupate de diverse Ajah. Pot contribui la repararea a ceea ce a fost stricat, dar voi avea nevoie de ajutorul tău.

Meidani șovăi, apoi încuviință din cap.

– Prea bine.

– Tu! se răsti Elaida, venind lângă Egwene. Afară! Vreau să-i spui Silvianei să te bată cum n-a mai bătut niciodată o femeie! Vreau ca ea să te pedepsească, apoi să te Tămăduiască pe loc, apoi să te bată din nou! Pleacă!

Egwene se ridică în picioare, întinzându-i prosopul unuia dintre servitori. Apoi, se îndreptă spre ieșire.

– Și nu care cumva să crezi că stângăcia ta te va scăpa de îndatoririle pe care le ai, continuă Elaida în urma ei. Te vei întoarce și mă vei servi cu altă ocazie. Și dacă vei mai vărsa fie și un *strop*, voi porunci să fii încuiată într-o celulă fără fereastre sau lumină timp de o săptămână. Ai priceput?

Egwene ieși din încăpere. Oare femeia aceasta fusese vreodată o Aes Sedai adevărată, care să-și stăpânească emoțiile?

Cu toate acestea, și Egwene pierduse controlul asupra emoțiilor ei. Nu ar fi trebuit să își îngăduie să ajungă până

atât încât să fie obligată să verse supa pe jos. Subestimase cât de enervantă putea fi Elaida, dar acest lucru nu avea să se repete. Se liniști în timp ce mergea, inspirând și expirând. Furia nu o ajuta cu nimic. Nu te înfuriai pe nevăstuica furișată în curtea ta și care îți mânca găinile. Puneai pur și simplu o capcană și scăpai de animal. Furia nu își avea rostul.

Cu mâinile mirosind slab a piper și mirodenii, ea își croi drum până la cel mai de jos nivel al Turnului, unde se afla sala de mese a novicelor, lângă bucătăria principală. Egwene muncise și ea adeseori în bucătăria aceea în ultimele nouă zile, fiecărei novice i se cerea să facă astfel de munci. Mirosurile din locul acela – de cărbune și fum, de supe fierbinți și de săpunuri neparfumate – îi erau foarte cunoscute. De fapt, mirosurile nu erau atât de diferite față de cele din bucătăria hanului tatălui ei din Ținutul celor Două Râuri.

Încăperea cu pereți albi era pustie, la mese nu ședea nimeni, deși pe una dintre ele se afla o tăviță, acoperită cu un capac de oală pentru a păstra mâncarea caldă. Și perna ei era acolo, lăsată de novice ca să nu simtă duritatea băncii. Egwene se apropie, dar ignoră perna, așa cum făcea mereu, cu toate că era recunoscătoare pentru acest gest. Se așeză și luă capacul de pe mâncare. Din nefericire, găsi doar un bol cu aceeași supă maronie. Nu exista nicio urmă de friptură, nici boabe de fasole lungi, subțiri și unse cu unt care alcătuiau restul cinei Elaidei.

Totuși, era mâncare, iar stomacul Egwenei fu recunoscător pentru ea. Elaida nu îi poruncise să meargă *imediat* pentru a-și primi pedeapsa, așadar, porunca Silvianei de a mânca avea întâietate. Sau, cel puțin, era cât de cât o justificare pentru a o proteja.

Mâncă în tăcere, singură. Supa era într-adevăr condimentată și avea un gust de piper la fel de pregnant ca mirosul, dar pe ea nu o deranja. În afara de asta, era chiar gustoasă. Îi mai fuseseră lăsate și câteva bucăți de pâine, cu toate că primise

colțurile pâinii. Una peste alta, nu era o masă rea pentru cineva care crezuse că nu avea să primească nimic de mâncare.

Egwene mânca îngândurată, auzind cum Laras și celelalte ajutoare loveau oalele în vreme ce le spălau în cealaltă încăpere, mirată de cât de calmă era. Se schimbase; avea ceva diferit. Privind-o pe Elaida, confruntând-o în cele din urmă pe femeia care fusese rivala ei în aceste luni, o făcu să privească dintr-o altă perspectivă ceea ce făcea.

Își imaginase cum o subminează pe Elaida și cum preia controlul Turnului Alb din interior. Acum, își dădea seama că nu era nevoie să o submineze pe Elaida. Femeia era pe deplin capabilă să facă acest lucru de una singură. Egwene își putea imagina reacția Conducătoarelor și a conducătoarelor frățiilor Ajah atunci când Elaida își va anunța intenția de a schimba cele Trei Legăminte!

În cele din urmă, Elaida avea să cadă, cu sau fără ajutorul Egwenei. Datoria Egwenei, în calitate de Amyrlin, nu era să grăbească această cădere, ci să facă tot posibilul să țină laolaltă atât Turnul, cât și pe ocupantele acestuia. Nu își permiteau să se destrame și mai mult. Datoria ei era să împiedice haosul și distrugerea care le amenințau pe toate, să întărească Turnul. În timp ce termina de mâncat supa, folosind ultima bucata de pâine ca să șteargă resturile din farfurie, își dadu seama că trebuia să facă *tot ce îi statea în putință* ca să fie o forța pentru surorile din Turn. Timpul pe care îl avea la dispoziție devenea din ce în ce mai scurt. Ce făcea Rand lumii fără îndrumare? Când vor ataca Seanchanii la miazănoapte? Ca să ajungă în Tar Valon, aceștia trebuiau să treacă prin Andor. Ce distrugere avea să provoace acest lucru? Cu siguranță că ea avea ceva timp la dispoziție să întărească Turnul înainte de atac, dar nicio clipă de irosit.

Egwene își duse farfuria în bucătărie, unde și-o spălă singură, lucru care o făcu pe Stăpâna Bucătăriei să dea aprobator din cap. După aceea, urcă scările spre cabinetul Silvianei.

intiona să își primească pedeapsa repede; încă intenționa să o viziteze pe Leane în seara aceea, după cum îi era obiceiul. Egwene bătu la ușă, apoi intră și o găsi pe Silviana la biroul ei, citind un volum gros la lumina a două lămpi din argint. Când intra Egwene, Silviana marcă pagina cu o fâșie de material roșu, apoi închise volumul. Pe coperta uzată stătea scris: *Meditații asupra flăcării aprinse*. O istorie despre domnia diferitelor Amyrlin. Ciudat.

Egwene se așeză pe un scăunel în fața biroului – fără să se schimonosească din cauza durerii ascuțite pe care o simțea în spate – și începu să povestească pe un ton calm despre evenimentele din seara aceea, omițând faptul că scăpase intenționat supiera. Însă spuse că o scăpase după ce Elaida vorbise despre revocarea și schimbarea celor Trei Legăminte.

Silviana păru foarte îngândurată la auzul acestor cuvinte.

– Ei bine, zise femeia, ridicându-se în picioare și luând biciul. Suprema Înscăunată Amyrlin a grăit.

– Da, a grăit, zise Egwene, ridicându-se în picioare și așezându-se pe masă, cu poalele și cămășuța ridicate pentru a primi bătaia.

Silviana șovăi, apoi începu să îi aplice lovituri de bici. În mod ciudat, Egwene nu simți nicio dorință să țipe. O durea, firește, dar pur și simplu nu putea țipa. Cât de ridicolă era pedeapsa!

Își amintea durerea pe care o simțea când le vedea pe surori trecând pe coridoare, uitându-se una la cealaltă cu teamă, bănuială și neîncredere. Își amintea agonia de a o servi pe Elaida, fiind nevoită în tot acest timp să tacă. Și își amintea groaza pricinuită de gândul că toate surorile din Turn urmau să fie legate de un legământ de a se supune unei astfel de tirane.

Egwene își amintea mila pe care o simțise pentru biata Meidani. Nicio soră nu ar trebui să aibă parte de un astfel de tratament. Dar a demoraliza o femeie, a te juca cu ea, a face aluzie la tortura care o aștepta? Era insuportabil.

Fiecare dintre aceste lucruri îi provoca o durere lăuntrică Egwenei, ca un pumnal care îi străpungea pieptul, pătrunzându-i în inimă. În vreme ce bătaia continua, îşi dădu seama că nimic din ce îi puteau face trupului ei nu avea să se compare *vreodată* cu durerea pe care o simţea în suflet atunci când vedea că Turnul Alb suferea din cauza Elaidei. Comparativ cu acele agonii interioare, bătaia era ridicolă.

Aşadar, începu să râdă.

Nu era un râs forţat. Era un râs sfidator. Era un râs al neîncrederii, al incredulităţii. Cum puteau crede că dacă o băteau puteau rezolva ceva? Era absurd!

Loviturile de bici încetară. Egwene se întoarse. Cu siguranţă, bătaia nu luase sfârşit!

Silviana o privea cu o expresie îngrijorată.

– Copilă? întrebă ea. Te simţi bine?

– Mă simt foarte bine.

– Eşti sigură? Cum sunt gândurile tale?

„Crede că am cedat din cauza presiunii, îşi dădu seama Egwene. Ea mă bate, iar eu râd."

– Gândurile mele sunt bine, zise Egwene. Nu râd pentru că am fost frântă, Silviana. Râd pentru că este absurd să mă baţi.

Expresia femeii se întunecă.

– Nu vezi? întrebă Egwene. Nu simţi durerea? Agonia de a privi cum Turnul se năruieşte în jurul tău? Se poate compara bătaia cu aşa ceva?

Silviana nu răspunse.

„Înţeleg, îşi zise Egwene. Nu mi-am dat seama ce au făcut Aielii. Am presupus că doar trebuie să fiu mai rezistentă, şi asta avea să mă înveţe să râd când simt durere. Dar nu este deloc vorba despre rezistenţă. Nu tăria te face să râzi, ci priceperea."

Să îngăduie ca Turnul să se prăbuşească, să îngăduie ca surorile Aes Sedai să dea greş – durerea pricinuită de toate astea ar distruge-o. Trebuia să-i pună capăt, căci ea era Suprema Înscăunată Amyrlin.

Nu pot refuza să nu te pedepsesc, zise Silviana. Știu asta.

Firește, zise Egwene. Dar adu-mi aminte de ceva, [illegible]. Ce ziceai despre Shemerin? De ce a scăpat basma curată Elaida după ce i-a luat șalul?

Pentru ca Shemerin a acceptat, răspunse Silviana. Se purta ca și când își *pierduse* într-adevăr șalul. Nu s-a împotrivit.

Nu voi face aceeași greșeală, Silviana. Elaida n-are decât *să spună* ce vrea. Dar asta nu schimbă cine sunt sau cine suntem toate. Chiar dacă va încerca să schimbe cele Trei Legăminte, vor exista acelea care se vor împotrivi, care țin la dreptate. Așadar, atunci când mă bați pe mine, o bați pe Suprema Înscăunată Amyrlin. Iar acest lucru ar trebui să fie suficient de amuzant ca să râdem amândouă.

Aplicarea pedepsei continua, iar Egwene îmbrățișa durerea, și o asuma și o considera neimportantă, așteptând cu nerăbdare ca pedeapsa să înceteze.

Avea multă treabă de făcut.

CAPITOLUL 3

Căile onoarei

Aviendha se ghemui împreună cu surorile ei de lance și cu câteva dintre iscoadele de Sânge Adevărat pe coama micului deal acoperit cu iarbă, privind în vale la refugiați. Erau un grup amărât acești domani din ținuturile umede, cu fețele murdare, care nu mai văzuseră un cort cu aburi de luni bune și ai căror copii sfrijiți erau prea înfometați ca să mai plângă. Un singur catâr amărât trăgea o teleagă printre sutele de oameni care se chinuiau; ceea ce nu îngrămădiseră în teleagă, cărau în spinări. Nu aveau cine știe ce. Aceștia își târșâiau picioarele spre nord-est, de-a lungul unei cărări care nu putea fi numită „drum". Poate că exista vreun sat în direcția aceea. Poate că fugeau din cauza situației incerte în care se aflau ținuturile de-a lungul coastei.

Ținutul deluros era deschis, exceptând pâlcurile ocazionale de copaci. Refugiații nu îi zăriseră pe Aviendha și pe însoțitorii ei, în ciuda faptului că se aflau la mai puțin de o sută de metri depărtare. Ea nu pricepuse niciodată cum puteau fi atât de orbi cei din ținuturile umede. Ei nu priveau, nu observau niciun lucru ciudat la orizont? Nu pricepeau că a călători atât de aproape de coama unui deal le invitau,

puneau pe iscoade să îi spioneze? Ar fi trebuit să își trimită iscoadele mai întâi, înainte să se apropie de deal.

Nu le păsa? Aviendha se cutremura. Cum se putea să *nu* îți pese că erai urmărit, că ochii aceia puteau fi ai unui bărbat sau ai unei Fecioare care ținea în mână o suliță? Erau atât de nerăbdători să se trezească din vis? Aviendha nu se temea de moarte, dar exista o diferență foarte mare între a îmbrățișa moartea și a ți-o dori.

„Orașele, își zise ea, ele sunt problema." Orașele erau niște locuri împuțite, purulente, ca niște buboaie care nu se vindecau niciodată. Unele arătau mai bine decât altele — Elayne făcuse o treabă admirabilă în Caemlyn —, dar în cele mai bune dintre ele se strângeau prea mulți oameni, care se obișnuiau cu confortul de a rămâne într-un singur loc. Dacă refugiații aceia ar fi fost obișnuiți să călătorească și dacă ar fi fost învățați cu mersul pe jos, în loc să se bazeze pe cai, așa cum făceau adeseori cei din ținuturile umede, atunci nu le-ar fi fost atât de greu să își părăsească orașele. În rândul Aiehilor, meșteșugarii erau instruiți cum să se apere, copiii puteau trăi departe de casă zile întregi, până și fierarii puteau străbate repede distanțe mari. O întreagă gintă era pregătită să se pună în mișcare într-o oră, membrii acesteia cărându-și în spate tot ce aveau nevoie.

Cei din ținuturile umede erau ciudați, fără îndoială. Totuși, ea îi compătimea pe refugiați. Această trăire o surprinse. Deși nu era nemiloasă, avea altă datorie, față de Rand al'Thor. Nu avea niciun motiv să simtă mâhnire față de acest grup de oameni din ținuturile umede pe care nici măcar nu îi cunoștea. Însă în timpul petrecut alături de sora ei dintâi, Elayne Trakand, ea aflase că nu toți oamenii din ținuturile umede erau blânzi și slabi. Doar majoritatea lor. Exista *ji* în a avea grijă de aceia care nu-și puteau purta singuri de grijă.

În timp ce îi privea pe acești refugiați, Aviendha încercă să îi vadă așa cum i-ar vedea Elayne, însă se chinuia în continuare

să priceapă modul de a conduce al lui Elayne. Nu era vorb despre a conduce pur și simplu un grup de Fecioare în tim pul unui raid — acesta era un lucru atât instinctiv, cât și efici ent. Elayne nu i-ar urmări pe acești refugiați ca să observ vreun semn de pericol sau soldați ascunși. Elayne s-ar simți responsabilă față de ei, chiar dacă aceștia nu făceau parte din neamul ei. Ar găsi o cale prin care să le trimită hrană, poat și ar folosi trupele ca să asigure un perimetru sigur und aceștia să se stabilească. Făcând acest lucru, ea ar dobândi o bucată din această țară pentru ea însăși.

Odinioară, Aviendha ar fi lăsat aceste gânduri în seama capeteniilor de clan și a stăpânelor casei. Dar nu mai era Fecioară și acceptase acest lucru. Acum, ea locuia sub un alt acoperiș. Îi era rușine pentru că se împotrivise schimbării de atâta vreme.

Însă acest lucru îi crea o problemă. Ce onoare îi mai rămăsese acum? Nu mai era Fecioară, dar nu era nici Înțeleaptă încă. Întreaga ei identitate era îmbrăcată în acele lănci, *sinele* ei fiind făurit din oțelul lor la fel de sigur precum carbonul care le întărea. Încă din copilărie, ea crescuse cu convingerea că avea să fie *Far Dareis Mai*. Într-adevăr, se alăturase Fecioarelor cât mai curând cu putință. Fusese mândră de viața ei și de surorile ei de lance. Și ar fi slujit clanul și ginta până în ziua în care ar fi căzut răpusă de lance, udând cu sângele ei pământul însetat din Ținutul Întreit.

Acesta nu era Ținutul Întreit, iar ea îi auzise pe câțiva *algai'd'siswai* întrebându-se dacă Aielii se vor mai întoarce vreodată acolo. Viețile li se schimbaseră. Ea nu avea încredere în schimbare. Aceasta nu putea fi nici depistată, nici înjunghiată, era mai tăcută decât oricare dintre iscoade, mai letală decât oricare dintre asasini. Nu, ea nu avusese niciodată încredere în ea, dar ar accepta-o. Ar învăța căile Elaynei și cum să gândească precum o căpetenie.

Ar găsi onoarea în noua ei viață. Cumva.

— Ei nu sunt o amenințare, șopti Heirn, ghemuindu-se cu cei de Sânge Adevărat în partea cealaltă a Fecioarelor.

Rhuarc îi privea pe refugiați, alarmat.

— Morții umblă, zise căpetenia clanului Taardad, iar oamenii sunt ispitiți de răul „Celui Care Orbește Vederea", iar sângele lor se strica precum apa dintr-o fântână necurățată. Aceștia ar putea fi niște bieți oameni ce fug din calea ravagiilor pe care le face razboiul sau ar putea fi altceva. Ne vom ține departe de ei.

Aviendha aruncă o privire spre coloana de refugiați care începea sa se îndepărteze din ce în ce mai mult. Ea nu credea că Rhuarc avea dreptate; aceștia nu erau fantome sau monștri. Exista întotdeauna ceva în neregulă cu aceștia. Îi provocau o senzație, ca atunci când ea era pe punctul de a fi atacată.

Totuși, Rhuarc era înțelept. Învățai sa fii cu băgare de seamă în Ținutul Întreit, unde până și o surcea putea ucide. Grupul de Aieli se retrase de pe coama dealului, coborând în câmpia acoperită cu iarba uscata de jos. Chiar dacă petrecuse luni bune în ținuturile umede, Aviendhei încă îi mai părea ciudat acest peisaj. Copacii de aici erau înalți și aveau ramuri lungi, cu prea mulți muguri. Atunci când Aielii străbăteau petice de pamânt, cu iarba galbenă de primăvară ițindu-se printre frunzele ruginii ale toamnei, acestea păreau atât de îmbibate cu apă, încât ea mai că se aștepta ca firele de iarbă și frunzele să explodeze sub tălpile ei. Știa că oamenii din ținuturile umede spuneau că primăvara aceasta se lasa așteptată, un lucru nefiresc, însă pământul era deja mai fertil decât cel de acasă.

În Ținutul Întreit, această pajiște – cu dealurile care ofereau puncte de supraveghere și adăpost – ar fi fost pe loc ocupată de o gintă și folosita pentru agricultura. Aici, era unul dintre mile de petice de pământ neatinse. Din nou, vina era a orașelor acelora. Cele mai apropiate se aflau prea departe ca acest loc să fie potrivit pentru o ferma.

Cei opt Aieli traversară repede pajiştea ce şerpuia printre dealuri, mişcându-se cu repeziciune şi pe furiş. Caii nu puteau egala picioarele unui om, în ciuda galopului lor răsunător. Nişte creaturi îngrozitoare – de ce insistau cei din ţinuturile umede să le călărească? Era derutant. Aviendha putea începe să priceapă cum gândea o căpetenie sau o regină, dar ştia că nu avea să îi înţeleagă niciodată pe deplin pe cei din ţinuturile umede. Erau mult prea ciudaţi. Până şi Rand al'Thor.

Mai ales Rand al'Thor. Ea zâmbi, gândindu-se la privirea lui serioasă. Îşi aducea aminte de mirosul lui – săpunuri din ţinuturile umede, care miroseau a ulei amestecat cu acel miros particular de mosc, care era al lui. Ea *avea* să se mărite cu el. În această privinţă, era la fel de hotărâtă ca Elayne, acum că erau surori dintâi, ele se puteau mărita cu el deodată, cum se cuvenea. Însă, cum s-ar putea mărita Aviendha cu cineva acum? Onoarea ei stătuse în lănci, însă Rand al'Thor le purta acum la brâul lui, bătute şi turnate într-o cataramă pe care i-o oferise chiar ea.

El îi ceruse mâna cândva. Un bărbat! Să-i ceară mâna! Încă unul dintre acele obiceiuri ciudate ale celor din ţinuturile umede. Chiar dacă nu ar fi luat în seamă ciudăţenia acestui gest – dacă nu ar fi luat în seamă propunerea lui, care era o insultă la adresa Elaynei – Aviendha nu l-ar fi putut accepta niciodată de soţ pe Rand al'Thor. Nu putea înţelege că o femeie trebuia să aducă onoare unei căsnicii? Ce avea de oferit un simplu ucenic? Avea să o facă să vină la el ca o persoană inferioară? Dacă ea ar fi făcut asta, ar fi fost profund ruşinată.

El sigur nu înţelesese. Ea nu îl considera nemilos, doar greu de cap. Ea va merge la el atunci când *ea* va fi pregătită, iar atunci îi va aşeza pe picioare coroniţa de mireasă. Şi nu putea face asta până când nu ştia cine era.

Căile *ji'e'tohului* erau complicate. Ca Fecioară, Aviendha ştia cum să măsoare onoarea, însă Înţeleptele erau nişte creaturi complet diferite. Ea crezuse că dobândise o oarecare

onoare în ochii lor. De pildă, acestea îi îngăduiseră să petreacă mult timp cu sora ei dintâi în Caemlyn. Apoi, Dorindha și celelalte veniseră pe neașteptate și o informaseră pe Aviendha că își ignorase antrenamentul. Acestea o apucaseră ca pe un copil care tragea cu urechea în fața unui cort cu aburi, luând-o cu ele ca să se alăture clanului ei când acesta plecă spre Arad Doman.

Iar acum... Înțeleptele o tratau cu *mai puțin* respect decât o făcuseră înainte! Nu îi ofereau niciun fel de înțelepciune. Greșise ea greșise în ochii lor. I se punea un nod în stomac la acest gând. A se face de rușine în fața celorlalte Înțelepte era aproape la fel de grav ca a-și arăta frica în fața unei persoane la fel de curajoasă cum era Elayne!

Deocamdată, Înțeleptele îi îngăduiseră Aviendhei un oarecare privilegiu lăsând-o să se supună unor pedepse, însă ea nu știa *cum* se făcuse de râs în primul rând. Firește, dacă ar fi întrebat, acest lucru urma să-i aducă și mai multă rușine. Până când nu descurca ițele, ea nu putea îndeplini *totul*. Mai mult, exista un mare pericol ca ea să facă din nou aceeași greșeală. Până când nu rezolva această problemă, avea să rămână o ucenică și nu va putea să ducă *niciodată* o coroniță onorabilă cu lămâiță dinaintea lui Rand al'Thor.

Aviendha scrâșni din dinți. O altă femeie ar fi plâns, dar la ce i-ar fi folosit? Indiferent ce greșeală făcuse, și o făcuse cu mâna ei și era datoria ei să o îndrepte. *Va* găsi din nou onoarea și se *va* căsători cu Rand al'Thor înainte ca el să moară în Ultima Bătălie.

Asta însemna că indiferent ce trebuia să învețe, trebuia să o facă curând. Foarte curând.

Se întâlniră cu un alt grup de Aieli care așteptau într-un mic luminiș din mijlocul unui pâlc de pini. Pământul era acoperit cu un strat gros de ace maronii, iar cerul era frânt de trunchiurile copacilor înalți. Grupul era mic, după standardele clanurilor și ale ginților; abia dacă erau două sute de

oameni. În mijlocul luminișului stăteau patru Înțelepte, fiecare dintre ele purtând ținuta caracteristică formată dintr-o fustă din lână maro și o bluză albă. Aviendha purta o ținută asemănătoare, care acum o găsea la fel de firească cum îi păruse odinioară *cadin'sorul*. Trupa de cercetași se împrăștie, bărbații și Fecioarele ducându-se să se alăture membrilor clanurilor sau societăților lor. Rhuarc se alătură Înțeleptelor, iar Aviendha îl urmă.

Fiecare dintre Înțelepte – Amys, Bair, Melaine și Nadere – îi aruncă o privire. Bair, singura Aiel din grup care nu era Taardad sau Goshien, sosise doar de curând, poate pentru a se alinia celorlalte. Indiferent de motiv, niciuna dintre ele nu părea încântată. Aviendha șovăi. Dacă pleca acum, ar fi lăsat impresia că încerca să evite atenția lor? Sau îndrăzneala să rămână, riscând să sporească și mai mult nemulțumirea lor?

– Ei bine? i se adresă Amys lui Rhuarc.

Deși Amys avea părul alb, arăta destul de tânără. În cazul ei, acest lucru nu se datora faptului că mânuia Puterea – părul începuse să îi încărunțească de pe vremea când era copil.

– A fost întocmai cum au spus iscoadele, umbra inimii mele, zise Rhuarc. Un alt grup amărât de refugiați din ținuturile umede. N-am văzut niciun pericol ascuns în ei.

Înțeleptele încuviințară din cap, de parcă s-ar fi așteptat la acest lucru.

– Este al zecelea grup de refugiați în mai puțin de o săptămână, zise vârstnica Bair, în ochii ei albaștri și umezi citindu-se îngândurarea.

Rhuarc încuviință din cap.

– Circulă zvonuri despre atacurile Seanchanilor asupra porturilor din apus. Poate că oamenii se deplasează în interiorul ținutului ca să evite raidurile. Îi aruncă o privire lui Amys. Țara asta fierbe ca apa vărsată pe o piatră încinsă. Clanurile nu știu sigur ce își dorește Rand al'Thor de la ele

— I-a grăit foarte limpede, sublinie Ban. Va fi mulțumit dacă tu și Dobraine Taborwin veți păzi capitala Bandar Eban, așa cum a cerut el.

Rhuarc încuviință din cap.

— Și totuși, intențiile lui nu sunt clare. Ne-a cerut să restabilim ordinea. Asta înseamnă că suntem precum garzile unui lord din ținuturile umede? Asta nu-i o treabă pentru Aieli. Nu urmează să cucerim, prin urmare nu avem nimic de câștigat. Cu toate acestea, seamănă foarte mult cu o cucerire ceea ce facem noi. Poruncile date de *Car'a'carn* pot fi clare, dar și confuze în același timp. Are harul acesta, cred.

Ban zâmbi, încuviințând din cap.

— Poate că intenționează ca noi să facem ceva în privința refugiaților.

— Și ce să facem? întrebă Amys, clătinând nedumerită din cap. Suntem Shaido și trebuie să-i facem *gai'shain* pe oamenii din ținuturile umede?

Tonul ei lăsa loc de puține îndoieli referitor la ce gândea atât despre Shaido, cât și despre ideea de a-i face *gai'shain* pe oamenii din ținuturile umede.

Aviendha dădu aprobator din cap. După cum spusese și Rhuarc, *Car'a'carn* îi trimisese în Arad Doman ca să „restabilească ordinea". Dar acesta era un concept specific ținuturilor umede. Aielii aduceau cu ei propria ordine. Războiul și bătăliile aduceau cu ele haosul, adevărat, însă fiecare Aiel în parte își știa locul și acționa conform acelui loc. Copiii înțelegeau ce însemnau onoare și *toh*, iar autoritatea continua să se impună chiar dacă toate căpeteniile și Înțeleptele ar fi fost ucise.

Lucrurile nu stăteau astfel în cazul celor din ținuturile umede. Aceștia se împrăștiau care încotro ca niște grăunțe dintr-un coș care fusese scăpat brusc pe niște pietre întinse, fără să-și ia măsuri de precauție atunci când o luau la fugă. De îndată ce căpeteniile lor erau ocupate sau atenția le era distrasă, domneau banditismul și haosul. Cel mai

puternic îl asuprea pe cel mai slab; nici măcar fierarii nu aflau în siguranță.

Ce se aștepta Rand al'Thor să facă Aielii în privința asta? Nu puteau învăța o națiune întreagă ce însemna *ji'e'toh*ul. Rand al'Thor le spusese să *evite* să ucidă trupele domani. Dar trupele acelea - adeseori corupte, dedate ele însele la acte de banditism - erau o parte a problemei.

– Poate că ne va explica mai multe atunci când vom ajunge la conacul acela al lui, zise Melaine, clătinând din cap, părul ei roșu-auriu reflectând lumina. Sarcina abia începea să i se zărească sub bluza ei de Înțeleaptă. Și dacă n-are s-o facă, atunci cu siguranță va fi mai bine pentru noi să ne aflăm aici, în Arad Doman, decât să irosim mai mult timp în ținutul ucigașilor de copaci.

– Cum poruncești, fu de acord Rhuarc. Atunci, haideți să pornim la drum. Încă mai avem de străbatut o bună bucată de drum.

El se duse să vorbească cu Bael. Aviendha făcu un pas în spate, dar privirea aspră a lui Amys o făcu să încremenească.

– Aviendha, zise femeia aspră, cu părul alb. Câte Înțelepte l-au însoțit pe Rhuarc ca să cerceteze acest convoi de refugiați?

– Niciuna, în afară de mine, recunoscu Aviendha.

– O, acum ești Înțeleaptă? întrebă Bair.

– Nu, răspunse repede Aviendha, apoi se rușină și mai tare și se înroși în obraji. Vorbesc prostii.

– Atunci, vei fi pedepsită, zise Bair. Nu mai ești Fecioară, Aviendha. Nu este treaba ta să iscodești, asta-i treaba altora.

– Da, Înțeleaptă, zise Aviendha, coborându-și privirea.

Nu se gândise că însoțindu-l pe Rhuarc avea să-i aducă rușinea – ea văzuse alte Înțelepte îndeplinind sarcini asemănătoare.

„Dar eu nu sunt Înțeleaptă, își reaminti ea. Sunt o simplă ucenică." Bair nu spusese că o Înțeleaptă nu putea iscodi,

doar că nu fusese treaba Aviendhei să facă asta. Era vorba despre Aviendha însăși. Și despre ceea ce făcuse – sau, poate, omisese să facă – ca să le provoace pe Înțelepte.

Oare credeau că ea se înmuiase doar pentru că petrecuse timp împreună cu Elayne? Aviendha însăși își făcea griji că acest lucru era adevărat. În timpul petrecut în Caemlyn, ei începuse să îi placă mătăsurile și băile. Către sfârșit, se impotrivise discret atunci când Elayne găsise o scuză ca să o îmbrace într-o rochie ineficientă și frivolă, cu broderii și dantelă. Era bine că celelalte veniseră după ea.

Celelalte stăteau nemișcate, privind-o întrebătoare, cu fețele roșii ca niște pietre din deșert, calme și aspre. Aviendha scrâșni din dinți din nou. Avea să își termine ucenicia și să își recâștige onoarea. Asta *avea* să facă.

Se dădu ordinul de a se pune în mișcare, iar femeile și bărbații înveșmântați în *cadin'sor* se conformară, alergând împreună în grupuri mici. Înțeleptele se mișcau la fel de ușor ca soldații, în ciuda fustelor lor voluminoase. Amys îi atinse brațul Aviendhei.

– Vei alerga cu mine ca să putem discuta despre pedeapsa ta.

Aviendha alergă alături de Înțeleaptă, la trap ușor. Era un ritm pe care orice Aiel îl putea menține aproape la nesfârșit. Grupul ei, din Caemlyn, se întâlnise cu Rhuarc pe când acesta călătorea din Bandar Eban ca să se întâlnească cu Rand al'Thor în partea de vest a țării. Dobraine Taborwin, un cairhienin, păstra în continuare ordinea în capitală, unde se spunea că localizase un membru al clasei conducătoare domani.

Poate că grupul de Aieli ar fi putut Călători printr-o poartă, pentru a străbate restul distanței. Dar nu era departe – doar câteva zile pe jos –, iar ei plecaseră suficient de devreme ca să sosească la ora stabilită fără a folosi Puterea Supremă. Rhuarc voia să cerceteze el însuși o parte din împrejurimile conacului pe care Rand al'Thor îl folosea drept ascunzătoare.

Alte grupuri de Aieli Goshien sau Taardad urmau să li se alături la conac, folosind porţile, dacă era nevoie.

– Ce părere ai despre ceea ce cere de la noi *Car'a'carn* aici, în Arad Doman, Aviendha? o întrebă Amys în vreme ce alergau.

Aviendha se abţinu să nu se încrunte. Cum rămânea cu pedeapsa ei?

– Este o cerere neobişnuită, zise ea, dar Rand al'Thor are multe idei ciudate, chiar şi pentru unul din ţinuturile umede. Aceasta nu va fi cea mai neobişnuită sarcina pe care el ne-o va da.

Şi despre faptul că Rhuarc consideră stânjenitoare această sarcină?

– Mă îndoiesc că se simte stânjenită căpetenia clanului, zise Aviendha. Bănuiesc că Rhuarc vorbeşte din ce a auzit de la alţii şi transmite informaţiile mai departe Înţeleptelor. Nu îşi doreşte să îi facă pe ceilalţi să se simtă ruşinaţi dezvaluind identitatea acelora care au vorbit despre fricile lor.

Amys încuviinţa din cap. Care era scopul acestor întrebări? Femeia bănuia cu siguranţă acelaşi lucru. N-ar fi apelat la Aviendha pentru sfaturi.

Alergara în tacere o vreme, fără a se pomeni nimic despre pedeapsă. Oare Înţeleptele iertasera insulta necunoscută? Cu siguranţă nu ar dezonora-o în felul acesta. Aviendhei trebuia să i se acorde timp sa cugete la ceea ce făcuse, altminteri ruşinea pe care o simţea ar fi insuportabila. Putea greşi din nou, de astă dată mai grav.

Amys nu trăda niciun indiciu despre ceea ce gândea. Înţeleapta fusese Fecioară cândva, asemenea Aviendhei. Era dură, chiar şi pentru un Aiel.

Şi despre Rand al Thor însuşi? întrebă Amys. Despre el ce părere ai?

Îl iubesc, răspunse Aviendha.

– N-am întrebat-o pe Aviendha, fetiţa prostuţă, zise Amys pe un ton tăios. Am întrebat-o pe Aviendha, Înţeleapta.

Este un bărbat cu multe poveri, zise Aviendha cu mai multă băgare de seamă. Mă tem că face multe dintre aceste poveri să fie mai grele decât este nevoie să fie. Cândva, am crezut că există o singură cale prin care poţi fi puternic, dar am învăţat de la sora mea dintâi că m-am înşelat. Rand al'Thor nu cred că a învăţat încă acest lucru. Mi-e teamă că el confundă duritatea cu forţa.

Amys încuviinţă din cap din nou, ca şi când ar fi fost de acord. Oare aceste întrebări erau un soi de test?

Te ai mărita cu el? întrebă Amys.

„Credeam că nu vorbim despre Aviendha, fetiţa prostuţă", gândi Aviendha, dar nu spuse asta cu voce tare, fireşte. Nu îi spuneai astfel de lucruri lui Amys.

Mă *voi* mărita cu el, răspunse ea în schimb. Nu este o posibilitate, ci o certitudine.

Tonul pe care îl folosi o făcu pe Amys să-i arunce o privire, dar Aviendha rămase fermă pe poziţie. Oricare dintre Înţelepte care vorbea greşit merita să fie corectată.

Şi Min Farshaw, din ţinuturile umede? întrebă Amys. Este limpede că îl iubeşte. Ce vei face în privinţa ei?

Ea este problema mea, răspunse Aviendha. Vom ajunge la o înţelegere. Am vorbit cu Min Farshaw şi cred că va fi înţelegătoare.

Vei fi soră dintâi şi cu ea? întrebă Amys, părând uşor amuzată.

Vom ajunge la o înţelegere, Înţeleaptă.

Şi dacă nu veţi putea?

Vom putea, zise Aviendha pe un ton ferm.

Cum poţi fi atât de sigură?

Aviendha şovăi. O parte din ea voia să răspundă doar prin tăcere la această întrebare, să treacă pe lângă tufişurile fără frunze şi să nu îi dea niciun răspuns lui Amys. Însă era o simplă ucenică şi, deşi nu putea fi obligată să vorbească, ştia că Amys avea să insiste până când primea răspunsul. Aviendha spera să nu atragă prea mult *toh* prin răspunsul ei.

– Ştii despre viziunile pe care le are femeia aceea Min? întreba Aviendha.

Amys încuviinţă din cap.

– Una dintre acele viziuni se referă la Rand al'Thor şi la cele trei femei pe care le va iubi. O alta se referă la copiii pe care îi voi avea cu *Car'a'carn*.

Nu spuse mai mult, iar Amys nu mai insistă. Era de ajuns. Amândouă ştiau că mai degrabă ar găsi un Câine de Piatră care se va retrage decât o viziune a lui Min care să nu se adeverească.

Pe de altă parte, era bine de ştiut că Rand al'Thor va fi al ei, deşi va fi nevoita sa il imparta. Nu o pizmuia pe Elayne, desigur, dar pe Min... ei bine, Aviendha nu o cunoştea cu adevărat. Oricum ar fi fost, viziunea aducea o mângâiere. Dar era şi tulburătoare. Aviendha il iubea pe Rand al'Thor pentru că era alegerea ei, nu pentru că îi era destinat. Fireşte, viziunea lui Min nu garanta că Aviendha va putea într-adevăr să se mărite cu Rand, aşadar poate că îi vorbise greşit lui Amys. Da, el va iubi trei femei şi trei femei îl vor iubi pe el, dar Aviendha va găsi o cale prin care să se mărite cu el?

Nu, viitorul nu era sigur, şi, dintr-un oarecare motiv, acest lucru o linişte a. Poate ca ar fi trebuit să se îngrijoreze, dar n-o făcea. Îşi va recâştiga onoarea, iar apoi se va mărita cu Rand al'Thor. Poate ca el va muri la scurt timp dupa aceea sau poate ca va exista o ambuscada, iar ea va fi rapusă de o săgeată chiar în ziua aceea. Nu rezolva nimic daca îşi făcea griji.

Toh-ul, însa, era cu totul altceva.

– Am vorbit greşit, Înţeleaptă, zise Aviendha. Am insinuat că viziunea spunea că eu mă voi mărita cu Rand al'Thor. Nu este adevărat. Toate trei îl vom iubi şi chiar dacă acest lucru sugerează căsătoria, nu ştiu sigur.

Amys încuviinţă din cap. Nu exista *toh*; Aviendha se corectase destul de repede. Asta era bine. Nu avea să adauge şi mai multă ruşine pe lângă cea pe care o adusese asupra ei

Prea bine, atunci, zise Amys, privind cărarea din fața ei. Hai să vorbim despre pedeapsa de azi

Aviendha se relaxă ușor Așadar, încă avusese timp să descopere cu ce greșise Adeseori, cei din ținuturile umede păreau să fie nedumeriți în ceea ce privea obiceiurile Aielilor când venea vorba despre pedepse, însă aceștia înțelegeau prea puțin onoarea. Onoarea nu rezulta din faptul că erai pedepsit, ci *acceptarea* pedepsei și îndurarea acesteia readucea onoarea. Acesta era sufletul *toh* ului înjosirea voita a sinelui cu scopul de a recâștiga ce ai pierdut. Ei i se părea ciudat ca cei din ținuturile umede nu pricepeau asta, intr adevar, era ciudat ca aceștia nu urmau *ji'e'toh* ul din instinct. Ce era viața fara onoare?

Amys nu avea să îi spună Aviendhei cu ce greșise Cu toate acestea, nu reușea să se gândească la un răspuns al ei. I ar fi adus mai puțină rușine dacă ar fi descoperit răspunsul prin prisma conversației

Da, zise Aviendha cu băgare de seamă. Ar trebui să fiu pedepsită Timpul petrecut în Caemlyn amenința să mă facă slabă.

Amys pufni

Nu ești mai slabă decât erai atunci când aveai lance, fetițo Puțin mai puternică, cred Timpul pe care l-ai petrecut cu sora ta dintâi a fost important pentru tine

Așadar, asta era Atunci când Dorindha și Nadere veniseră după ea, ele îi spuseseră că trebuia sa își continue pregatirea ca ucenica. Cu toate acestea, în perioada de când Aielii plecaseră spre Arad Doman, Aviendha nu primise nicio lecție Primise sarcina să care apa, să cârpească șaluri și sa servească ceaiul Primise tot soiul de pedepse fără vreo explicație referitoare la greșelile pe care le făcuse. Iar atunci când făcea ceva mai ostentativ cum ai fi să meargă să cerceteze când n ar fi trebuit s o facă –, asprimea pedepselor era întotdeauna mai mare decât ar fi meritat abaterile.

Era aproape ca și când pedeapsa *reprezenta* singurul lucru pe care Înțeleptele voiau ca ea să îl învețe, dar nu se putea una ca asta. Ea nu era un locuitor al ținuturilor umede care trebuia să fie învățat căile onoarei. La ce ar fi folosit pedeapsa constantă și neexplicată în afară de a o avertiza referitor la vreo greșeală gravă pe care o făcuse?

Amys își duse mâna în partea laterală, dezlegând ceva ce îi atârna de talie. Săculețul din lână pe care îl ridică în aer era de mărimea unui pumn.

– Am hotărât, zise ea, că n-am fost niște instructoare prea stricte. Timpul este prețios și nu mai încape loc de delicatețe.

Aviendha își ascunse mirarea. Pedepsele lor anterioare fuseseră *delicate*?

– Prin urmare, zise Amys, întinzându-i săculețul, îl vei lua. Înăuntru sunt semințe. Unele sunt negre, altele sunt maro, altele sunt albe. În seara aceasta, înainte să mergem la culcare, le vei separa pe culori, apoi vei număra câte sunt din fiecare. Dacă vei greși, le vom amesteca și o vei lua de la capăt.

Aviendha se trezi că icni și fu cât pe ce să se împiedice. Căratul apei era o treabă necesară. Cârpirea veșmintelor era o treabă necesară. Gătirea mâncării era o treabă importantă, mai ales când nu fusese adus niciun *gai'shain* cu acest grup mic de avangardă.

Dar asta... era o treabă *inutilă*! Nu era doar neimportantă, ci era frivolă. Era genul de pedeapsă păstrată doar pentru cei mai încăpățânați și mai nedemni oameni. Aproape... că avea impresia că Înțeleptele o numeau *da'tsang*!

– Pe ochii Celui Care Orbește Vederea, șopti ea în timp ce se chinuia să alerge mai departe. Ce am *făcut*?

Amys îi aruncă o privire, iar Aviendha privi în altă parte. Amândouă știau că ea nu voia să afle răspunsul la acea întrebare. Ea luă săculețul în tăcere. Era cea mai umilitoare pedeapsă pe care o primise vreodată.

Amys mări pasul ca să alerge împreună cu celelalte Înțelepte. Aviendha își alungă stupoarea, iar determinarea îi reveni. Greșeala ei trebuie să fi fost mai profundă decât crezuse ea. Asta sugera pedeapsa dată de Amys.

Deschise săculețul și se uită înăuntru. Acolo erau trei olețe *algode* goale care să îi fie de folos la separarea culorilor, precum și mii de semințe minuscule, care aproape că le acopereau. Pedeapsa aceasta era *menită* să fie văzută, menită să aducă rușinea asupra ei. Indiferent ce făcuse, era o jignire nu numai pentru Înțelepte, ci pentru toți cei din jurul ei, chiar dacă aceștia – la fel ca Aviendha – nu știau acest lucru.

Acest lucru nu însemna decât că trebuia să fie încă și mai hotărâtă.

CAPITOLUL 4

Căderea nopții

Gawyn privea cum soarele mistuia norii spre apus, ultima lumina estompându-se. Acel giulgiu de ceață acoperea până și soarele. Așa cum acoperea și stelele noaptea. În ziua aceea, norii erau nefiresc de sus în aer. Adeseori, Piscul Dragonului era ascuns în zilele noroase, însa ceața aceasta deasa și cenușie atârna suficient de sus astfel încât, de cele mai multe ori, abia dacă atingea vârful zimțat și rupt al muntelui.

– Hai să-i atacăm, șopti Jisao din locul unde stătea ghemuit lângă Gawyn, pe coama dealului.

Gawyn își luă privirea de la apusul de soare și se uită la sătucul din vale. Ar fi trebuit să fie cufundat în tăcere, în afară, poate, de vreun stăpân al casei care își verifica animalele ultima oară înainte sa mearga la culcare. Ar fi trebuit să fie cufundat în întuneric, în afară de câteva lumânări de seu care ardeau la ferestre, în vreme ce oamenii terminau de luat cina.

Dar nu era întuneric. Nu era liniște. Satul era luminat de niște torțe agitate cărate de o duzină de siluete voinice. La lumina torțelor și la lumina soarelui care apunea, Gawyn putea distinge că fiecare dintre ei purta o uniformă greu de

luiuri, maro și neagră. Gawyn nu putea vedea însemnul cu lei stele de pe uniformele lor, dar știa că era acolo

Din locul în care se afla, Gawyn privea câțiva întârziați ieșind împleticindu-se din casele lor, părând speriați și îngrijorați când se strânseră împreună cu ceilalți în piața aglomerată. Sătenii aceștia întâmpinau forțele armate fără tragere de inimă. Femeile își strângeau copiii la piept, bărbații aveau grijă să își țină ochii în pământ. „Nu vrem necazuri", zicea atitudinea lor smerită. Fără îndoială că aflaseră zvonurile venite din alte sate că acești cotropitori erau organizați. Soldații plăteau pentru bunurile pe care le luau și niciun tânăr nu era forțat să intre în serviciu, dar nici nu era respins. Cu toate acestea, Gawyn știa ce gândeau oamenii. Oastea aceasta era condusă de Aes Sedai, dar cine putea spune ce era ciudat și ce era firesc atunci când erau implicate surorile Aes Sedai?

Nu exista nicio soră în această patrulă, slavă Luminii! Soldații politicoși, dar fermi, se aliniau în sate și le supravegheau. Apoi, doi soldați intrau în fiecare casă și hambar, inspectându-le. Nu luau nimic, nu stricau nimic. Totul se desfășura într-un mod elegant și cordial. Gawyn mai că îl auzea pe ofițer scuzându-se în fața primarului satului.

- Gawyn? întrebă Jisao. Am numărat doar o duzină. Dacă îi vom trimite pe oamenii lui Rodic să vină dinspre miazănoapte, noi vom tăia ambele flancuri și îi vom strivi între noi. Se face suficient de întuneric ca ei să nu ne vadă venind. I-am putea nimici fără nicio problemă.

Și sătenii? întrebă Gawyn. Există copii printre ei.

Asta nu ne-a oprit în trecut.

Atunci erau alte vremuri, zise Gawyn, clătinând din cap. Ultimele trei sate pe care le-au cercetat arată direct spre Dorlan. Dacă acest grup va dispărea, următorul se va întreba ce fusese pe punctul de a descoperi acesta. Am atrage atenția întregii oști în direcția aceasta.

Dar...

– Nu, zise încet Gawyn. Trebuie să ştim când să rămânem în urmă, Jisao.

Aşadar, am bătut degeaba atât drum până aici.

Am venit până aici pentru o oportunitate, zise Gawyn, retrăgându-se de pe coama dealului, asigurându-se că nu i se vedea profilul la orizont. Iar acum, că am cercetat această oportunitate, nu vom profita de ea. Numai un prost trage cu arcul doar pentru că a văzut o pasăre în faţa lui.

– Şi de ce n-ai face asta dacă e chiar aici, în faţa ta? întrebă Jisao când i se alătură lui Gawyn.

Pentru că, uneori, premiul nu merită să iroseşti o săgeată, răspunse Gawyn. Haide!

La poalele dealului, aşteptând în întuneric cu felinarele acoperite, se aflau chiar unii dintre bărbaţii pe care aceşti soldaţi îi căutau în sat. Gareth Bryne trebuie să fi fost foarte nemulţumit că exista o forţă hărţuitoare undeva în apropiere. Fusese foarte sârguincios în a încerca să o înlăture, dar regiunea rurală de lângă Tar Valon era presărată din belşug cu sate, păduri şi văi retrase care puteau ascunde o trupă de atac mică şi mobilă. Deocamdată, Gawyn reuşise să îi ţină ascunşi pe Tinerii lui în vreme ce iniţia din când în când câte un raid sau o ambuscadă împotriva soldaţilor lui Bryne. Cu toate acestea, nu puteai face mai mult când aveai doar trei sute de oameni. Mai ales când îl înfruntai pe unul dintre cei cinci cei mai mari căpitani.

„Oare mi-e menit să lupt împotriva fiecărui bărbat care mi-a fost mentor cândva?" Gawyn luă în mâini hăţurile calului şi dădu un ordin tăcut de retragere ridicându-şi mâna dreaptă, apoi făcu un gest scurt să se îndepărteze de sat. Oamenii se puseră în mişcare fără să comenteze, descălecând şi mânându-şi caii în tăcere spre un loc sigur.

Gawyn crezuse că trecuse peste moartea lui Hammar şi a lui Coulin; chiar Bryne îl învăţase pe Gawyn că, uneori, câmpul de bătălie îi transforma pe aliaţi în vrăjmaşi. Gawyn luptase împotriva foştilor lui mentori şi câştigase. Şi gata

Cu toate acestea, în ultima vreme, mintea lui părea hotărâtă să dezgroape acele cadavre și să le poarte cu ea. De ce acum, după atâta vreme?

El bănuia că sentimentul de vină avea legătură cu faptul că îl înfrunta pe Bryne, primul și cel mai influent mentor al lui în arta războiului. Gawyn clătină din cap în timp ce își conducea calul, botezat „Provocare", prin peisajul peste care se așternea întunericul; își ținea oamenii departe de drum, în caz că iscoadele lui Bryne ar fi postat paznici. Cei cincizeci de oameni ai lui Gawyn pășeau cât puteau de repede, zgomotul făcut de copitele cailor fiind estompat de solul moale al primăverii.

Dacă Bryne fusese șocat să descopere o trupă de asalt care îi ataca pe călăreții lui, atunci Gawyn fusese la fel de șocat să descopere cele trei stele de pe uniformele bărbaților pe care îi omora. Cum recrutaseră vrăjmașii Turnului Alb cea mai strălucită minte militară din tot Andorul? Și, mai întâi de toate, de ce se lupta Căpitanul General al Gărzii Reginei cu un grup de Aes Sedai rebele? Acesta ar fi trebuit să fie în Caemlyn și s-o protejeze pe Elayne.

Facă Lumina ca Elayne să *fi* ajuns în Andor! Nu putea fi în continuare cu rebelele. Nu când ținutul ei natal nu avea o regină. Datoria ei față de Andor era mai importantă decât datoria ei față de Turnul Alb.

„Și cu datoria ta cum rămâne, Gawyn Trakand?" se întrebă el în gând.

Nu era convins că mai avea o datorie sau onoare. Poate că sentimentul de vină pe care îl simțea față de Hammar și coșmarurile lui despre războiul și moartea de la Fântânile din Dumai se datorau faptului că începuse să își dea seama încetul cu încetul că făcuse un jurământ de credință taberei greșite. Le era credincios Elaynei și Egwenei. Atunci de ce mai ducea o bătălie de care nu îi păsa, ajutând o tabără care - după cum se zvonea – *se opunea* celei pe care o aleseseră Elayne și Egwene?

„Ele sunt doar Alese, își zise el. Elayne și Egwene nu au ales această tabără - doar îndeplinesc poruncile primite!" Însă lucrurile pe care i le spusese Egwene cu multe luni în urmă, în Cairhien, sugerau că ea luase decizia de bunăvoie.

Ea alesese o tabără. Hammar alesese o tabără. Se părea că și Gareth Bryne alesese o tabără. Însă Gawyn își dorea în continuare să aparțină *ambelor* tabere. Această diviziune îi frângea inima.

La o oră după ce se îndepărtară de sat, Gawyn dădu ordinul ca oamenii lui să încalece și să intre pe drum. Nădăjduia ca iscoadele lui Bryne să nu se gândească să cerceteze împrejurimile satului. Dacă o făceau, urmele a cincizeci de călăreți ar fi fost greu de ratat. Nu se putea evita acest lucru. Cea mai bună soluție acum era să ajungă pe pământ întărit, unde urmele trecerii lor ar fi ascunse de mii de ani de trafic. Două perechi de soldați călăreau mai în față, iar două perechi rămăseseră în urmă, ca să vegheze. Restul călăreau în tăcere, cu toate că, acum, caii lor se aflau într-un galop răsunător. Niciunul nu întrebă de ce se retrăgeau, dar Gawyn știa că își puneau această întrebare, întocmai cum o făcuse și Jisao.

Erau oameni buni. Poate prea buni. În timp ce călăreau, Rajar își aduse calul lângă cel al lui Gawyn. Cu doar câteva luni în urmă, Rajar fusese un tânăr oarecare. Dar acum, Gawyn nu se putea gândi altfel la el decât ca la un soldat. Un veteran. Unii oameni căpătau experiență de-a lungul vieții. Alții căpătau experiență de-a lungul lunilor pe care le petreceau văzându-și prietenii murind.

Gawyn își ridică privirea spre cer, ducând dorul stelelor. Acestea își ascundeau fețele de ochii lui în spatele acelor nori. Tot așa cum Aielii își ascundeau fețele în spatele vălurilor.

- Unde am greșit, Rajar? întrebă Gawyn în timp ce călăreau.

- Unde am greșit, Seniore Gawyn? întrebă Rajar. Nu știu să fi făcut ceva greșit. Nu aveai de unde să știi care sate vor

alege să inspecteze acea patrulă sau că n-o va lua pe Drumul Carulelor, așa cum ai nădăjduit. Poate că unii oameni sunt nedumeriți, dar a fost bine că ne-am retras.

Nu mă refeream la raid, zise Gawyn, clătinând din cap. Mă refer la această situație blestemată. Nu ar trebui să fii nevoit să participi la raiduri pentru a pune mâna pe provizii sau să-ți irosești timpul ucigând iscoade, ar fi trebuit să fii deja Străjerul unei femei proaspăt numite Aes Sedai.

„Iar eu ar trebui să fiu în Caemlyn, cu Elayne."

Roata țese după cum voiește, zise bărbatul mai scund.

Ei bine, țesătura ei ne-a băgat într-o văgăună, bombăni Gawyn, ridicându-și din nou privirea spre cerul înnorat. Iar Hoda nu pare prea dornică să ne scoată din ea.

Rajar îi aruncă o privire plină de reproș lui Gawyn.

Metodele Turnului Alb îi aparțin, Seniore Gawyn, la fel și motivele. Nu e treaba noastră să ne îndoim de ea. La ce folosește dacă un Străjer se îndoiește de poruncile primite de la a lui Aes Sedai? E o modalitate bună de a aduce moartea asupra amândurora.

„Nu ești Străjer. Asta-i problema!" Gawyn tăcu. Niciunul dintre ceilalți Tineri nu părea să fie năpădit de aceste întrebări. Pentru ei, lumea era mult mai simplă. Făceai cum porunceau Turnul Alb și Suprema Înscăunată Amyrlin. N-avea importanță dacă acele porunci păreau menite să-ți aducă moartea.

Trei sute de tineri împotriva unei forțe armate de peste cincizeci de mii de soldați căliți în luptă, comandați de însuși Gareth Bryne? Din voința Supremei Înscăunate Amyrlin sau nu, aceasta era o capcană a morții. Singurul motiv pentru care Tinerii supraviețuiseră atât de mult era pentru că Gawyn cunoștea metodele folosite de mentorul său. Știa unde își trimitea Bryne patrulele și iscoadele și știa cum să evite modelele lui de căutare.

Cu toate acestea, era un efort zadarnic. Gawyn nu avea nici pe departe oastea de care era nevoie pentru o forță

numicitoare, mai ales cu Bryne înconjurat de tranșeele asediului său. Pe lângă asta, mai exista și problema serioasă a oștii, care ducea lipsă de o linie de aprovizionare. Cum făceau rost de hrană? Cumpărau provizii din satele înconjurătoare dar nu suficient de multe ca să se hrănească. Cum puteau căra tot ce aveau nevoie și să se deplaseze îndeajuns de repede ca să își facă apariția, fără niciun avertisment, în toiul iernii?

Atacurile lui Gawyn erau aproape lipsite de importanță. Era de-ajuns să faci pe cineva să creadă că Suprema Înscăunată Amyrlin îl voia și să te descotorosești de Tineri. Înainte de Fântânile din Dumai, Gawyn bănuise că așa stăteau lucrurile. Acum, începea să devină din ce în ce mai sigur. „Cu toate astea, continui să asculți poruncile ei", își zise în gând.

Clătină nemulțumit din cap. Iscoadele lui Bryne se apropiau periculos de mult de baza lui de operare, iar Gawyn nu putea risca moartea mai multora dintre ei fără să nu se dea de gol. Sosise vremea să se întoarcă în Dorlan. Poate că surorile Aes Sedai de acolo aveau o sugestie referitoare la cum să procedeze.

Se aplecă în șa și continuă să călărească în noapte. „Lumină, îmi doresc să pot vedea stelele", gândi el.

CAPITOLUL 5

O poveste despre sânge

Rand străbătu pajiştea verde a conacului, călcată în picioare. Flamurile fâlfâiau dinaintea lui, corturile îl înconjurau, caii nechezau priponiţi în latura vestică îndepărtată. În aer plutea mirosul unei tabere de război eficiente: fumul şi aburii ce se înălţau din ceaunuri erau mai pregnante decât izul ocazional de balegă de cal sau al vreunui trup nespălat.

Oamenii lui Bashere păstrau o tabără ordonată, îndeplinind sute de mici sarcini care ajutau oastea să funcţioneze: ascuţeau săbiile, ungeau pieile, dregeau şeile, aduceau apa de la pârâu. Unii exersau arta atacului în partea stânga, în partea cealaltă a pajiştii, în spaţiul dintre rândurile de corturi şi copacii răzleţi ce creşteau de a lungul pârâului. Soldaţii ţineau lăncile lucioase la nivelul corpului în vreme ce caii lor călcau în picioare pământul noroios, formând o brazdă lungă. Aceste manevre nu numai că îi ajutau să îşi perfecţioneze mişcările, dar ţineau şi caii în formă.

Ca de obicei, Rand era urmat de un alai. Fecioarele erau gărzile lui, iar Aielii îi priveau pe soldaţii saldaeani cu circumspecţie. Lângă el, erau câteva Aes Sedai. Mai nou, acestea erau mereu prin preajma lui. Pânza nu avea loc pentru

insistențele lui de odinioară ca toate surorile Aes Sedai să fie ținute la distanță. Aceasta se țesea pe măsură ce se rotea, iar experiențele dovediseră că Rand avea nevoie de aceste Aes Sedai. Nu mai avea importanță ce își dorea el. Acum, înțelegea acest lucru.

Exista puțină alinare în faptul că multe dintre aceste Aes Sedai din tabăra lui îi juraseră credință. Toată lumea știa că surorile Aes Sedai își respectau propriile legăminte în felul lor și că ele hotărau cerințele „loialității" lor față de el

Elza Penfell, care îl însoțea în această zi, se număra printre acelea care îi juraseră credința. Făcea parte din Ajah Verde și avea o față care putea fi considerată frumoasă dacă nu recunoșteai calitatea fără vârstă care o marca drept Aes Sedai Era plăcută pentru o Aes Sedai, în ciuda faptului că dăduse o mână de ajutor la răpirea lui Rand și la închiderea lui în acea cutie vreme de mai multe zile, din care fusese scos doar pentru a încasa câte o bătaie

Într-un colț al minții lui, Lews Therin mârâi.

Toate acestea erau de domeniul trecutului. Elza jurase credință. Acest lucru era îndeajuns ca să îi îngăduie lui Rand să o folosească Cealaltă femeie care îl slujea în ziua aceea era mai puțin previzibilă; făcea parte din suita Cadsuanei. Corele Hovian – o Galbenă zveltă, cu ochi albaștri și păr negru și neascultător, care zâmbea mereu – nu făcuse niciun legământ să dea ascultare poruncilor lui. Cu toate acestea, el era tentat să se încreadă în ea, deoarece, odinioară, ea încercase să îi salveze viața Doar datorită ei, Rand supraviețuise lui Samitsu și lui Damer Flinn Una din cele două răni din partea laterală a lui Rand, care nu se vindeca – un dar oferit de pumnalul blestemat al lui Padan Fain –, era o reamintire constantă a acelei zile. Durerea neîncetată provocată de acel rău purulent se suprapunea peste durerea pe care i-o provoca rana veche de dedesubt, cea cu care se pricopsise Rand când se luptase cu Ishamael cu multă vreme în urmă.

În curând, dintr-una din ele – poate din amândouă – va curge sângele lui Rand pe stâncile muntelui Shayol Ghul. El nu era sigur dacă acestea îl vor omorî sau nu; cum existau factori atât de mulți și de variați care se întreceau să îi ia viața lui Rand, nici măcar Mat nu ar fi știut pe care să parieze cel mai mult.

De îndată ce Rand se gândi la Mat, culorile se învolburară în mintea lui, materializându-se într-o imagine a unui bărbat subțire, cu ochi căprui, care purta o pălărie cu boruri largi și arunca zarurile dinaintea unui grup mic de soldați care priveau. Mat rânjea și părea să se dea în spectacol, lucru deloc neobișnuit, cu toate că nu părea să existe vreo monedă trecută dintr-o mână într-alta pentru aruncările lui.

Viziunile îi apăreau ori de câte ori se gândea la Mat sau la Perrin, iar Rand încetase să le mai alunge. Nu cunoștea cauza acestor viziuni; poate era firea lui de *ta'veren* care interacționa cu ceilalți doi *ta'veren* din satul lui natal. Indiferent care era motivul, se folosea de el. Doar o altă unealtă. Se părea că Mat era în continuare cu Oastea, dar nu mai campa într-un ținut împădurit. Era greu să își dea seama din acel unghi, dar acesta părea să se afle undeva dincolo de zidurile unui oraș. Cel puțin, acela era un drum mare ce se zărea puțin mai încolo. Rand nu o mai văzuse de ceva vreme pe femeia minionă, cu pielea întunecată, însoțindu-l pe Mat. Cine era? Unde dispăruse?

Viziunea începu să se estompeze. Nădăjduia că Mat avea să se întoarcă la el în curând. Va avea nevoie de Mat și de abilitățile lui tactice la Shayol Ghul.

Unul dintre intendenții lui Bashere – un bărbat cu mustață deasă, crăcănat și îndesat – îl zări pe Rand și se apropie de el cu pași repezi. Rand îi făcu semn saldaeanului să plece, nu se putea concentra la rapoarte despre provizii în momentul acela. Intendentul salută imediat și se retrase. Odinioară, poate ca Rand s-ar fi mirat de cât de repede îi erau ascultate poruncile, dar nu mai era cazul. Era bine ca soldații să asculte. Rand era rege, cu toate că, în acel moment, nu purta Coroana de Săbii

Rand străbătu pajiștea verde, care acum era plină de corturi și rânduri de cai priponiți. Ieși din tabără, trecând de zidul neterminat de pământ. Aici, pinii acopereau pantele domoale ale dealului. Ascuns într-un pâlc de copaci, aflat în partea dreaptă, se afla perimetrul pentru Topirea-n-Văzduh, o porțiune pătrată de pământ împrejmuită cu sfoară pentru a oferi un loc sigur pentru porți.

Una atârna în aer în acea clipă, o deschidere ce dădea spre un alt loc. Un grup mic de oameni trecea prin ea, pășind pe solul acoperit cu conuri de pin. Rand vedea împletiturile care formau poarta; aceasta fusese făurită cu ajutorul *saidinului*.

Majoritatea oamenilor care alcătuiau acel grup purtau veșmintele colorate specifice Oamenilor Mării – bărbații cu piepturile dezvelite, în ciuda aerului răcoros de primăvară, femeile în bluze largi, viu colorate. Toți purtau pantaloni și toți aveau cercei în urechi și în nas, complexitatea podoabelor sugerând statutul pe care îl avea fiecare dintre ei.

În timp ce el îi aștepta pe Oamenii Mării, unul dintre soldații care păzeau perimetrul Topirii-n-Văzduh se apropie de Rand cu o scrisoare sigilată. Scrisoarea era trimisă printr-un Asha'man de una dintre persoanele de interes ale lui Rand de la răsărit. Într-adevăr, când o deschise, descoperi că era de la Darlin, regele tairen. Rand îi lăsase ordine să strângă o oaste și să se pregătească să mărșăluiască în Arad Doman. Oastea era strânsă de ceva vreme, iar Darlin își punea întrebări – din nou – cu privire la ordinele lui. Nimeni nu făcea pur și simplu ce i se spunea să facă?

– Trimite un mesager, îi spuse Rand soldatului, dosind nervos scrisoarea. Spune-i lui Darlin să continue recrutarea. Vreau să înroleze orice tairen care știe să țină în mână o sabie și fie să îl pregătească pentru luptă, fie să îl pună să lucreze la forjă. Ultima Bătălie este aproape. Foarte aproape.

– Da, Seniore Dragon, zise soldatul, salutând.

– Spune-i că voi trimite un Asha'man atunci când voi vrea să se pună în mişcare, adăugă Rand. Încă am de gând să îl folosesc în Arad Doman, dar, mai întâi, vreau să văd ce au descoperit Aielii.

Soldatul făcu o plecăciune şi plecă. Rand se întoarse spre Oamenii Mării. Una dintre ei se apropie de el.

– Coramoor, zise ea, încuviinţând din cap.

Harine era o femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, cu fire albe în păr. Bluza ei Atha'an Miere era de un albastru-deschis, îndeajuns de colorată ca să impresioneze un Pribeag, şi avea un număr impresionant de cinci cercuri din aur în fiecare ureche, precum şi un lanţ de nas pe care stăteau înşirate medalioane din aur.

– Nu m-am aşteptat să vii şi să ne întâmpini în persoană, continuă Harine.

– Am nişte întrebări pentru voi care nu mai pot aştepta.

Harine părea mirată. Era ambasadoarea Oamenilor Mării pentru Coramoor, numele dat de ei lui Rand. Aceştia erau supăraţi pe Rand pentru săptămânile pe care le petrecuse el fără o gardă de corp din neamul Oamenilor Mării – el făgăduise să ţină una lângă el tot timpul –, cu toate acestea, Logain pomenise despre faptul că aceştia şovăiseră în a o trimite înapoi pe Harine. Care era motivul? Ea ajunsese la un rang mai înalt, devenind astfel prea importantă ca să îi mai slujească lui? *Putea* fi cineva atât de important, încât să nu îi mai slujească Coramoorului? Puţine lucruri legate de Oamenii Mării aveau vreo noimă pentru el.

– Îţi voi răspunde dacă voi putea, zise Harine pe un ton precaut.

În spatele ei, cărăuşii mutară restul lucrurilor ei prin poartă. Flinn se afla pe partea cealaltă, ţinând portalul deschis.

– Bine, zise Rand, păşind înainte şi înapoi în faţa ei în timp ce vorbea.

Uneori, el se simţea atât de obosit – frânt de oboseală – încât ştia că trebuia să meargă mai departe. Să nu se oprească

niciodată. Dacă se oprea, vrăjmașii lui aveau să îl găsească. Fie aceștia, fie sfârșeala pe care o simțea, atât mentală, cât și fizică, aveau să îl doboare.

– Ambarcațiunile noastre sunt rapide, zise Harine pe un ton iritat, dar este o distanță mare de străbătut, iar noi trebuie să trecem *prin* mări stăpânite de Seanchani. Invadatorii au depus extrem de multe eforturi în patrulele lor, iar ambarcațiunile noastre au fost nevoite să întoarcă și să fugă din calea lor de mai multe ori. Te-ai așteptat să-ți putem aduce hrana cât ai clipi din ochi? Poate că confortul acestor porți te-a făcut să-ți pierzi răbdarea, Coramoor. Va trebui să ne ocupăm noi de situația reală a transportului și a războiului dacă n-o vei face tu.

Tonul ei sugera că, în acest caz, el *va* trebui să se ocupe de această situație.

– Mă aștept la rezultate, zise Rand, clătinând din cap. Mă aștept să nu existe întârzieri. Știu că nu îți place să fii obligată să îți ții partea de înțelegere, dar nu voi accepta întârzieri ca să demonstrez ceva. Oamenii mor din cauza încetinelii voastre.

Harine arăta de parcă tocmai primise o palmă.

– Sunt sigură, zise ea, că Coramoor nu insinuează că nu vom îndeplini partea noastră de înțelegere.

Oamenii Mării erau încăpățânați și mândri, iar Stăpânele Valurilor mai mult decât majoritatea. Erau ca o întreagă rasă de Aes Sedai. El șovăi. „N-am s-o insult astfel, doar pentru că sunt frustrat din cauza altor lucruri."

– Nu, zise el în cele din urmă. Nu, nu insinuez acest lucru. Spune-mi, Harine, ai fost pedepsită mult pentru că ai fost de acord cu înțelegerea noastră?

– Am fost atârnată de glezne goală-pușcă și biciuită până n-am mai putut să țip.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, ea făcu ochii mari de uimire. Adeseori, atunci când erau influențați de firea de *ta'veren* a lui Rand, oamenii spuneau lucruri pe care nu aveau de gând să le recunoască.

Atât de aspru? zise Rand, sincer surprins.

N-a fost atât de rău pe cât putea să fie. Mi-am păstrat statutul de Stăpână a Valurilor pentru clanul meu

Dar era limpede că fusese foarte umilită sau îndurase mult *toh* sau ce o fi numind „onoare" blestemații ăștia de Oamenii Mării. Chiar și atunci când nu era de față, el provoca durere și suferință!

Mă bucur că te-ai întors, se forță el să zică.

Nu zâmbi, dar folosi un ton mai blând. Doar atât putea face

Gândirea ta rațională m-a impresionat, Harine

Ea încuviință din cap, în semn de mulțumire.

Ne vom ține de cuvânt, Coramoor. N-ai teama.

Lui îi veni în minte altceva, una dintre întrebările inițiale pe care voise să i le pună.

Harine, aș vrea să îți pun o întrebare oarecum delicată despre neamul tău

Poți întreba, zise ea pe un ton precaut.

Cum îi tratează Oamenii Mării pe bărbații care pot conduce?

Ea șovăi.

– Acesta nu este un lucru ce trebuie cunoscut de cei de pe uscat.

Rand o privi în ochi.

Dacă vei fi de acord să-mi dai un răspuns, atunci îți voi răspunde și eu la o întrebare.

Cea mai bună cale de a te înțelege cu Atha'an Miere nu era să insiști sau să folosești violența, ci să oferi ceva la schimb

Ea tăcu.

– Dacă îmi vei da două răspunsuri, voi răspunde și eu, zise ea

Sunt de acord doar cu o întrebare, Harine, zise el, ridicând un deget. Dar promit să îți răspund cât voi putea de sincer. Este un târg corect, iar tu știi asta. Stau prost cu răbdarea chiar acum.

Harine își duse degetele la buze.

De acord, atunci. Pe Lumină.

– De acord, zise Rand Pe Lumină. Întrebarea mea?

– Bărbaților care pot conduce li se dă de ales, zise Har
Fie aleg să pășească peste bordul vasului lor, ținând în bra
un bolovan, care le este legat și de picioare, fie pot fi lăsați p
o insulă pustie, fără mâncare sau apă. Cea de a doua este con
siderată a fi cea mai rușinoasă alegere, cu toate acestea, câți
o aleg, doar pentru a mai trăi o perioadă scurtă de timp

Adevărul fie spus, nu era mare deosebire față de ceea c
făcea neamul lui în ceea ce privea domolirea bărbaților

– *Saidinul* este curat acum, îi spuse el. Obiceiul aces
trebuie să înceteze .

Ea își țuguie buzele, privindu l.

– Omul... tău a vorbit despre asta, Coramoor Unora
greu să accepte.

Este adevarat, zise el pe un ton ferm.

Nu ma îndoiesc că tu crezi că este așa.

Rand scrâșni din dinți, înabușindu și o alta explozie d
furie și strângându-și pumnii El *curățase* pata! El, Rand
al'Thor, săvârșise o faptă care nu mai fusese săvârșită di
Vârsta Legendelor Și cum era vazută? Cu suspiciune și îndo
ială. Mulți presupuneau că el începea să înnebunească și, prin
urmare, vedea o „curățare" care nu se întâmplase cu adevărat

Bărbaților care puteau conduce Puterea nu li se acord
niciodată încredere Cu toate acestea, ei erau singurii car
puteau confirma ce spunea Rand! El își imaginase bucurie și
uimire în fața acestei izbânzi, dar ar fi trebuit sa știe mai bine
Cu toate că bărbații Aes Sedai fuseseră cândva la fel de respec
tați ca femeile Aes Sedai, acest lucru se întâmplase cu mult
timp în urmă Vremea lui Jorlen Corbesan se pierduse în
negura timpului Oamenii nu își mai aminteau acum decât d
Frângere și de Nebunie.

Îi urau pe bărbații care conduceau. Cu toate acestea
urmându l pe Rand, aceștia slujeau unuia. Nu vedeau

nepotrivită? Cum îi putea convinge că nu mai exista niciun motiv să îi ucidă pe bărbații care puteau îmbrățișa Puterea Unică? Îi avea *nevoie* de ei! Păi, putea exista un alt Jorlen ... chiar printre bărbații pe care Oamenii Mării îi ... în ocean!

În momentul Jorlen Corbesan fusese unul dintre cei mai ... Aes Sedai înainte de Frângere, un bărbat care făurise unele dintre cele mai uimitoare *ter'angrealuri* pe care le ... văzuse vreodată Rand. Doar că Rand *nu* le văzuse. Acestea ... amintirile lui Lews Therin, nu ale lui. Centrul de cercetare al lui Jorlen din Sharom fusese distrus ... iar el fusese ... de o reacție violentă a Puterii din Puț.

O, Lumină, gândi Rand cu disperare. Încep să mă pierd. Încep să mă pierd in el.

Cel mai înspăimântător lucru era că Rand nu își mai ... să îl alunge pe Lews Therin. Acesta știuse cum să sigileze Puțul, chiar dacă într-un mod imperfect, însă Rand nu ... ce avea de făcut. Siguranța lumii putea depinde de amintirile unui nebun mort.

Mulți dintre oamenii din preajma lui Rand părură șocați, ... în ochii Harinei se citi atât stânjeneala, cât și o ușoară ... El își dădu seama că iar bodoganise și încetă brusc.

— Îți accept răspunsul, zise el cu răceală. Ce întrebare ai să îmi pui?

— Am s-o pun mai târziu, zise ea. Odată ce voi avea timp să mă gândesc la ea.

— Cum dorești. El se întoarse, urmat de alaiul lui de Aes Sedai, Fecioare și slujitori. Gărzile perimetrului ... în Văzduh te vor conduce în odaia ta și îți vor căra bagajele. Acestea formau un *adevărat* munte. Flinn, la mine!

Ashamanul mai în vârstă sări prin poartă, făcându-le semn celorlalți hamali să se întoarcă la debarcaderele de pe partea cealaltă. El lăsă portalul să se transforme într-o dungă de lumină și să se stingă, apoi o luă în grabă după Rand. Îi oferi o privire și un zâmbet Corelei, care îl legase ca Străjer al ei.

– Îmi cer iertare pentru că a durat atâta vreme să mă întorc, Seniore Dragon.

Flinn avea o față tăbăcită și doar câteva fire în cap. Aducea mult cu unul dintre fermierii pe care îi cunoscuse Rand în Emond's Field, cu toate că acesta fusese soldat mai toată viața lui. Flinn venise la Rand pentru că voia să învețe Tămăduirea. În schimb, Rand îl transformase într-o armă.

– Ai făcut cum ți s-a poruncit, zise Rand, făcând cale-ntoarsă spre pajiște.

Voia să dea vina pe Harine pentru toate relele din lumea întreagă, dar acest lucru nu era corect. Avea nevoie de o metodă mai bună, o metodă prin care să facă pe toată lumea să *înțeleagă*.

– Nu am excelat niciodată în făurirea porților, continuă Flinn. Nu ca Androl. Trebuia să...

– Flinn, zise Rand, întrerupându-l. Ajunge!

Asha'manul se îmbujoră.

– Iertare, Seniore Dragon.

Corele, care se afla în partea laterală, râse ușor și îl bătu pe umăr pe Flinn.

– Nu-l băga în seamă, Damer, zise ea, cu un accent murandian melodios. A fost morocănos toată dimineața.

Rand îi aruncă o privire furioasă, însă ea doar zâmbi cu bunăvoință. Indiferent care era părerea generală a surorilor Aes Sedai despre bărbații care puteau conduce, cele care legaseră Asha'mani ca Străjeri ai lor păreau la fel de protectoare cu ei ca mamele cu copiii lor. Ea îl legase pe unul dintre oamenii lui, dar asta nu schimba faptul că Flinn *era* unul dintre oamenii lui. În primul rând, acesta era Asha'man, apoi era Străjer.

– Tu ce părere ai, Elza? întrebă Rand, întorcându-și atenția de la Corele la cealaltă Aes Sedai. Despre pată și despre ce-a zis Harine?

Femeia cu fața rotundă șovăi. Pășea ținându-și mâinile la spate, rochia ei verde-închis fiind scoasă în evidență doar de câteva broderii subtile. Folositor, pentru o Aes Sedai.

Dacă Seniorul Dragon spune că pata a fost curăţată, zise femeia cu băgare de seamă, atunci cu siguranţă nu se cuvine să îmi exprim îndoiala faţă de spusele lui în prezenţa altora

Rand făcu o grimasă. Era un răspuns specific unei Aes Sedai, cu siguranţă. Cu sau fără legământ, Elza făcea ce voia.

O, amândouă am fost acolo, în Shadar Logoth, zise Corele dându-şi ochii peste cap. Am văzut ce-ai făcut, Rand şi apoi simt puterea masculină prin dragul meu Damer atunci când ne legăm. *S-a* schimbat. Pata a dispărut. E limpede ca lumina zilei, cu toate că a conduce jumătatea masculină este ca şi când te-ai lupta cu o tornadă vara.

Da, zise Elza, dar oricum ar fi, trebuie că îţi dai seama cât de greu le este celorlalţi să creadă acest lucru, Seniore Dragon. În Vremea Nebuniei, oamenii au avut nevoie de decenii întregi ca să accepte că bărbaţii Aes Sedai erau osândiţi să îşi piardă minţile. Cel mai probabil vor avea nevoie de mai mult timp ca să îşi învingă neîncrederea, cum aceasta este înrădăcinată de atâta vreme

Rand scrâşni din dinţi. Ajunsese la un dâmb în partea laterală a taberei, chiar lângă zidul de pământ. Urcă până în vârf, urmat de Aes Sedai. Aici fusese ridicată o platformă din lemn — un foişor de foc pentru lansarea săgeţilor peste zidul din pământ.

Rand se opri în vârful dâmbului, iar Fecioarele îl înconjurară. El abia dacă îi observă pe soldaţii care îl salutară când privi spre tabăra saldaeană, cu rândurile sale ordonate de corturi.

Doar asta avea să lase moştenire lumii? O pată curăţată şi bărbaţi care erau în continuare ucişi sau exilaţi pentru o înzestrare pe care o aveau? El legase majoritatea naţiunilor de el. Cu toate acestea, ştia prea bine că cu cât legai mai strâns un balot, cu atât mai tare aveau să plesnească sforile atunci când erau tăiate. Ce se va întâmpla când el murea? Războaie şi distrugeri care să egaleze Frângerea? El nu reuşise să dea o mână de ajutor ultima dată, căci nebunia şi durerea cauzată de

moartea Ilyenei îl mistuiseră. Ar putea împiedica ceva asemănător de data aceasta? Avea de ales?

El era *ta'veren*. Pânza se îndoia şi se mula după el. Cu toate acestea, învăţase repede un lucru de când era rege: cu cât aveai mai multă autoritate, cu atât mai puţin control aveai asupra propriei vieţi. Datoria era, într-adevăr, mai grea decât un munte; îi forţa mâna la fel de des ca profeţiile. Sau amândouă erau unul şi acelaşi lucru? Datoria şi profeţia? Firea lui de *ta'veren* şi locul său în istorie? *Putea* să îşi schimbe viaţa? Putea lăsa în urma lui o lume mai bună, în locul unor popoare speriate, decimate şi sângerânde?

Privi tabăra, oamenii care mişunau de colo-colo, îndeplinindu-şi sarcinile, caii scurmând pământul cu boturile în căutarea unor petice cu iarbă uscată care nu fusese deja rumegată până la rădăcină. Cu toate că Rand poruncise ca oastea aceasta să călătorească lejer, tot existau ţuţori ai taberei. Femei care găteau şi spălau rufele, fierari şi potcovari care aveau grijă de cai şi de echipamente, băieţandri care duceau mesaje şi care erau instruiţi cum să mânuiască armele. Saldaea făcea parte din Ţinuturile de Hotar, iar lupta era un mod de viaţă pentru aceşti oameni.

Îi invidiez uneori, zise Rand în şoaptă.

Seniore? întrebă Flinn, venind lângă el.

Pe oamenii din această tabără, zise Rand. Fac ceea ce li se spune şi muncesc zi de zi respectând ordinele. Ordine stricte uneori. Dar că primesc sau nu porunci, oamenii aceia sunt mai liberi decât mine.

– Decât tine, Seniore? zise Flinn, frecându-şi faţa tăbăcită cu un deget îmbătrânit. Eşti cel mai puternic bărbat în viaţă! Eşti *ta'veren*. Până şi Pânza se supune voinţei tale, cred!

Rand clătină nemulţumit din cap.

– Lucrurile nu merg aşa, Flinn. Oamenii de colo, oricare dintre ei ar putea să încalece şi să plece pur şi simplu. Să fugă, dacă au chef. Să lase bătălia în seama altora.

Am cunoscut câţiva saldaeani în viaţa mea, Seniore, zise Flinn. Iartă-mă, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar face asta.

Dar ar *putea*, zise Rand. Este posibil. În ciuda legilor şi a juramintelor lor, ei sunt liberi. Eu *par* că fac ceea ce doresc, dar sunt legat atât de strâns, încât legătorile îmi taie carnea. Puterea şi influenţa mea n-au nicio însemnătate în faţa sorţii. Libertatea mea nu este decât o iluzie, Flinn. Aşadar, îi invidiez. Uneori.

Flinn îşi împreună mâinile la spate, evident nesigur cum ar trebui să raspunda.

Toţi facem ceea ce trebuie să facem, se auzi vocea Morainei din negura amintirilor lui. Aşa cum hotarăşte Pânza. Unii sunt mai puţin liberi decât alţii. Nu are importanţă dacă alegem sau suntem aleşi. Ce trebuie să se întâmple se întâmplă."

Ea înţelesese. „Ma straduiesc, Moiraine, zise el în gând. Voi face ceea ce trebuie făcut."

– Seniore Dragon! strigă o voce.

Rand se întoarse în direcţia din care se auzise vocea şi văzu o iscoadă a lui Bashere urcând în fugă dâmbul. Precaute, Fecioarele îi îngăduiră bărbatului tânăr, cu părul negru, să se apropie.

Seniore, zise iscoada, salutând. Există Aieli la marginea taberei. I-am zărit pe doi dintre ei pândind de după copaci, cam la vreo jumatate de milă pe pantă în jos.

Fecioarele începură pe loc să-şi mişte mâinile, comunicând în limbajul clandestin al semnelor.

Ţi-a făcut cu mâna vreunul dintre acei Aieli, soldat? întrebă Rand pe un ton sec.

Seniore? întrebă bărbatul. De ce ar face asta?

– Sunt Aieli. Dacă i-ai zărit, înseamnă că ei şi-au dorit asta, iar asta înseamnă că sunt aliaţi, nu vrăjmaşi. Informează-l pe Bashere că ne vom întâlni în scurt timp cu Rhuarc şi cu Bael. A sosit vremea să protejăm ţinutul Arad Doman

Sau, poate, sosise vremea să îl distrugă. Uneori era g... să faci diferența.

Merise grăi:

– Planurile lui Graendal. Mai spune-mi încă o dată ce știi despre ele.

Înalta Aes Sedai – din Ajah Verde, precum Cadsuane însăși – păstra o expresie severă, ținându-și brațele încrucișate la piept. Avea un pieptăn argintiu înfipt în părul ei negru, în partea laterală.

Tarabonera era o alegere bună pentru a conduce interogatoriul. Sau, cel puțin, a fost cea mai bună alegere a Cadsuanei. Merise nu trăda niciun semn de disconfort pentru că se afla atât de aproape de cea mai temută ființă din toată creația și nu înceta cu întrebările. Totuși, se străduia prea tare să arate cât de severă era. Felul în care părul îi era strâns în coc, de pildă, sau felul în care se împăuna cu Străjerul ei Asha'man.

Odaia se afla la catul al doilea al conacului domnani al lui Rand al'Thor, pereții exteriori fiind construiți din bușteni groși și rotunzi de pin, iar pereții interiori din scânduri, toate având aceeași culoare întunecată. Odaia aceasta, care odinioară servise ca dormitor, fusese golită de aproape toate piesele de mobilier; nu exista nici măcar un covor care să acopere podeaua din lemn șlefuit. De fapt, singurul mobilier care se mai afla acum acolo era jilțul robust în care ședea Cadsuane.

Cadsuane sorbea din ceai, afișând în mod vădit o atitudine calmă. Era un lucru important, mai ales atunci când era *departe* de a fi calmă pe dinăuntru. În acel moment, de pildă, Cadsuanei îi venea să zdrobească ceașca de ceai în mâini, apoi să petreacă, poate, o oră sau mai bine călcând cioburile în picioare.

Ea mai luă o gură de ceai.

Motivul frustrării ei – și obiectul interogatoriului condus de Merise – atârna în aer, ținută cu capul în jos de împletiturile de Aer, cu mâinile legate la spate. Prizoniera avea părul scurt și

ondulat și pielea închisă la culoare. Pe fața ei se citea o expresie de demnitate care o egala pe cea a Cadsuanei, în ciuda situației în care se afla. Înveșmântată într-o rochie simplă maro, al cărei tiv era ținut în sus în jurul picioarelor de o împletitură de Aer, astfel încât să nu îi ascundă fața, legată și despărțită de Izvor, prizoniera părea cumva că ea deținea controlul.

Merise stătea în picioare în fața prizonierei. Narishma se sprijinea cu spatele de perete; singurul, în afară de ele, care se mai afla în odaie.

Cadsuane nu conducea interogatoriul; nu încă. A lăsa pe altcineva s-o facă era în avantajul ei; acest lucru îi îngăduia să urmărească și să plănuiască. În afara camerei, Erian, Sarene și Nesune țineau scutul prizonierei. Erau două în plus față de câte era nevoie în mod obișnuit.

Nu îți puteai asuma niciun risc atunci când venea vorba despre Rătăciți.

Prizoniera lor era Semirhage. Un monstru pe care mulți îl considerau doar o legendă. Cadsuane nu știa câte dintre poveștile despre femeie erau adevărate. Dar știa că Semirhage nu putea fi intimidată, tulburată sau manipulată ușor. Iar asta era problema.

– Ei bine? întrebă Merise pe un ton poruncitor. Întrebarea mea este: ai un răspuns?

Semirhage o privi pe Merise, în vocea ei simțindu-se un dispreț glacial când grăi:

– Știi ce se întâmplă cu un bărbat atunci când sângele îi este înlocuit cu altceva?

– Eu n-am...

– Moare, firește, zise Semirhage, întrerupând-o pe Merise cu niște cuvinte ca niște pumnale. Moartea survine adeseori imediat, iar moartea rapidă nu prea stârnește interesul. Din experimente, am descoperit că anumite soluții pot înlocui sângele în mod eficient, permițându-i individului să trăiască o perioadă scurtă de timp după transfuzie.

Ea tăcu.

– Răspunde la întrebare, zise Merise, altminteri vei atârnată iar dincolo de fereastră şi...

– Transfuzia în sine necesită folosirea Puterii, fireşte, o întrerupse din nou Semirhage. Alte metode nu sunt îndeajuns de rapide. Chiar eu am inventat împletitura. Pot scoate pe loc sângele dintr-un trup şi să îl depozitez într-un recipient, luând în acelaşi timp soluţia şi introducând-o în venele acestuia.

Merise scrâşni din dinţi, aruncându-i o privire lui Narishma. Asha'manul purta o haină şi pantaloni negri, ca de obicei, iar părul lung şi negru îi era împletit în cosiţe care se terminau cu nişte clopoţei. El stătea rezemat de peretele de buşteni. Avea o faţă de băiat, dar care devenea din ce în ce mai ameninţătoare. Poate că acest lucru se datora faptului că se antrena împreună cu ceilalţi Străjeri ai Merisei. Sau poate se datora faptului că se asocia cu oameni care interogau un Rătăcit.

– Avertismentul meu..., începu din nou Merise.

– Un subiect a supravieţuit o oră întreagă după transfuzie, zise Semirhage pe un ton calm, colocvial. O consider ca fiind una dintre cele mai mari victorii ale mele. A simţit durere în tot acest timp, fireşte. Durere adevărată, agonie, pe care a putut-o simţi în fiecare *venă* din trupul său, până la cele aproape invizibile din degete. Nu ştiu să mai existe o cale prin care să provoci atâta suferinţă fiecărei părţi a corpului în acelaşi timp.

Ea o privi în ochi pe Merise.

– Am să-ţi arăt împletitura într-o bună zi.

Merise păli uşor la faţă.

Printr-o mişcare a mâinii, Cadsuane împleti un scut de Aer în jurul capului lui Semirhage ca să o împiedice să audă, apoi împleti Foc şi Aer în două sfere mici de lumină, pe care le puse drept în faţa ochilor Rătăcitei. Luminile nu erau îndeajuns de strălucitoare ca să orbească sau să dăuneze ochilor, dar aveau s-o împiedice să vadă. Era un truc special al Cadsuanei

prea multe surori se gândeau să asurzească un prizonier, dar îi îngăduiau să privească. Nu ştiai niciodată cine învăţase să citească pe buze, iar Cadsuane nu o subestima pe actuala ei prizonieră.

Merise îi aruncă o privire Cadsuanei, cu o scânteiere furioasă în ochi.

— Pierdeai controlul asupra ei, zise Cadsuane pe un ton calm, aşezând ceaşca de ceai pe podea, lângă scaunul ei.

Merise şovăi, apoi încuviinţă din cap, părând cu adevărat furioasă. Cel mai probabil pe ea însăşi.

— Nimic nu funcţionează în cazul acestei femei, zise ea. Nu îşi schimbă niciodată tonul vocii, indiferent ce i-am face. Orice pedeapsă care îmi vine în minte nu aduce decât alte ameninţări. Fiecare mai oribilă decât cealaltă de dinainte! Lumină!

Ea scrâşni din dinţi din nou, încrucişându-şi din nou braţele pe piept şi inspirând adânc pe nas. Narishma se îndreptă ca şi când ar fi vrut să meargă la ea, însă ea îi făcu semn să se oprească. Merise era potrivit de fermă cu Străjerii ei, cu toate că răbufnea la oricine care încerca să îi pună la punct.

— O *putem* frânge, zise Cadsuane.

— Putem, Cadsuane?

— Ptiu! Fireşte că putem. Este o fiinţă umană, la fel ca noi toţi.

— Adevărat, zise Merise. Totuşi, a trăit trei mii de ani. Trei mii, Cadsuane.

— A petrecut mare parte din acest timp întemniţată, zise Cadsuane, pufnind cu dispreţ. Secole întregi închisă în temniţa Celui Întunecat, cel mai probabil în stare de transă sau de hibernare. Dacă scădem aceşti ani, nu este mai în vârstă decât oricare dintre noi. Puţin mai tânără decât unele, îmi închipui.

Era o aducere aminte subtilă referitoare la vârsta ei, un subiect arareori discutat de surorile Aes Sedai. Întreaga discuţie despre vârstă era, de fapt, un indiciu despre cât de inconfortabil o făcea să se simtă Rătăcita pe Merise. Surorile

Aes Sedai se pricepeau la a părea calme, însă exista un motiv pentru care Cadsuane le ținea dincolo de ușa odăii pe cele care țineau scutul. Lăsau prea mult să se vadă. Până și Merise, care, de obicei, era de neclintit, își pierdea stăpânirea de sine prea adesea în timpul acestor interogatorii.

Firește, Merise și celelalte – la fel ca toate femeile din Turn în ultima vreme – încă nu reușeau să se poarte ca o Aes Sedai. Acestor Aes Sedai mai tinere le fusese îngăduit să devină blânde și slabe, înclinate spre ciorovăială. Unele se lăsau păcălite și îi jurau credință lui Rand al'Thor. Uneori, Cadsuane își dorea să le trimită pur și simplu pe toate să facă penitență câteva decenii.

Sau poate asta se datora doar vârstei pe care o avea Cadsuane. Era vârstnică, iar acest lucru o făcea să tolereze din ce în ce mai puțin nesăbuința. În urmă cu mai bine de două secole, ea își jurase că va trăi ca să dea o mână de ajutor în Ultima Bătălie, indiferent cât de mult timp avea să treacă. Mânuirea Puterii Supreme prelungea anii unei persoane, iar ea descoperise că determinarea și curajul puteau prelungi încă și mai mult acești ani. Ea era una dintre cele mai vârstnice persoane în viață.

Din nefericire, vârsta o învățase că nicio măsură de planificare sau de determinare nu putea face ca viața să îți fie așa cum îți dorești. Acest lucru nu o împiedica să se enerveze atunci când se întâmpla asta. Ai fi putut crede că vârsta o învățase, de asemenea, să fie răbdătoare, dar făcuse exact opusul. Cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât mai puțin dispusă era să aștepte, căci știa că nu mai avea mulți ani de trăit.

Oricine susținea că bătrânețea îl învățase ce însemna răbdarea fie mințea, fie era nebun.

– Ea *poate* și *va* fi frântă, repetă Cadsuane. N-am de gând să îngădui ca o persoană care știe împletituri din Vârsta Legendelor să se îndrepte pur și simplu spre execuție în pași de dans. Vom stoarce până și cea mai mică fărâmă de cunoaștere

din creierul acestei femei, chiar de ar fi să întoarcem împotriva ei câteva dintre aceste împletituri „creative" ale ei.

– *A'dam*-ul. Măcar dacă Seniorul Dragon ne-ar lăsa să îl folosim pe ea ..., zise Merise, aruncându-i o privire lui Semirhage.

Dacă vreodată Cadsuane fusese ispitită să își încalce cuvântul, era referitor la acest subiect. Să strecoare un *a'dam* în jurul grumazului acestei femei... dar nu, ca să poți obliga o persoană să vorbească cu un *a'dam*, trebuia să o faci să simtă durerea. Era la fel ca tortura, iar al'Thor o interzisese.

Semirhage își închisese ochii ca să și-i ferească de sferele luminoase ale Cadsuanei, dar era în continuare calmă, stăpână pe ea. Ce îi trecea prin minte femeii? Aștepta să fie salvată? Se gândea să le oblige să o execute astfel încât să poată evita adevărata tortură? Chiar credea că va putea evada, apoi să se răzbune pe surorile Aes Sedai care o interogaseră?

Cel mai probabil, era ultima variantă și era greu să nu simți măcar o fărâmă de teamă. Femeia știa lucruri despre Puterea Supremă care nu supraviețuiseră nici măcar în legende. Trei mii de ani erau o perioadă foarte lungă. Oare putea Semirhage să străpungă un scut printr-o metodă care era necunoscută? Dacă putea, atunci de ce n-o făcuse deja? Cadsuane nu avea să se simtă pe deplin liniștită decât atunci când reușea să facă rost de niște ceai din rădăcină tip furculiță.

– Poți elibera împletiturile, Cadsuane, zise Merise, stând în picioare. M-am liniștit. Mă tem că va trebui să o atârnăm dincolo de fereastră o vreme, așa cum am zis. O putem amenința cu durerea. N-are de unde să știe de cerințele prostești ale lui al'Thor.

Cadsuane se aplecă în față, eliberând împletiturile care țineau sferele de lumină în fața ochilor Rătăcitei, însă nu înlătură și scutul de Aer care o împiedica să audă. Semirhage deschise brusc ochii, care o găsiră imediat pe Cadsuane. Da, știa cine era șefa. Cele două se priviră în ochi.

Merise continuă interogatoriul, întrebând despre Graendal. Al'Thor credea că ceilalţi Rătăciţi s-ar putea afla undeva în Arad Doman. Cadsuane era mult mai interesată de alte întrebări, dar cea despre Graendal era un punct de plecare acceptabil.

De astă dată, Semirhage răspunse la întrebările Merisei prin tăcere, iar Cadsuane se trezi că se gândeşte la al'Thor. Băiatul se împotrivea învăţăturilor ei cu aceeaşi încăpăţânare cu care Semirhage se împotrivea interogatoriului. El învăţase câteva lucruri mărunte, adevărat – cum să o trateze cu un oarecare respect, cum să se prefacă măcar a fi civilizat. Dar nimic mai mult.

Cadsuane ura să admită eşecul. Şi treaba aceasta *nu* era un eşec, nu încă, iar ea era aproape. Băiatul acela era menit să distrugă lumea. Poate şi să o salveze. Primul lucru era inevitabil, al doilea, condiţionat. Ea îşi dorea ca acele două să fie inversate, dar dorinţele erau la fel de folositoare ca monedele sculptate din lemn. Puteai să le vopseşti cum voiai, dar tot din lemn erau.

Scrâşni din dinţi şi îl alungă pe băiat din gândurile ei. Trebuia să o supravegheze pe Semirhage. De fiecare dată când vorbea, femeia putea dezvălui un indiciu. Semirhage o privea în ochi, ignorând-o pe Merise.

Cum frângeai una dintre cele mai puternice femei care existaseră vreodată? O femeie care înfăptuise nenumărate orori ani la rând, chiar înainte de eliberarea Celui Întunecat? În vreme ce privea în ochii aceia negri ca onixul, Cadsuane îşi dădu seama de ceva. Interzicerea lui al'Thor de a nu o răni pe Semirhage era lipsită de noimă. Nu o puteau frânge pe femeia aceasta prin durere. Semirhage era cea mai mare torţionară dintre Rătăciţi, o femeie pe care moartea şi agonia o intrigau.

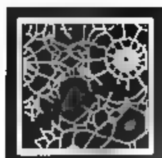
Nu, ea n-avea să fie frântă astfel, chiar dacă lor le-ar fi fost îngăduite mijloacele necesare. Simţind un fior, Cadsuanei i se păru că, privind în ochii aceia, vedea ceva din ea însăşi în fiinţa aceea. Vârsta, viclenia şi încăpăţânarea de a ceda.

Atunci, îi veni în minte o întrebare pentru ea însăși. Dacă i s-ar fi dat această sarcină, cum s-ar fi frânt Cadsuane pe ea însăși?

Ideea era atât de tulburătoare, încât se simți ușurată când Corele întrerupse interogatoriul câteva clipe mai târziu. Murandiana zveltă și voioasă îi era credincioasă Cadsuanei și își făcuse datoria, supraveghindu-l pe al'Thor în după-amiaza aceasta. Vestea adusă de Corele cum ca al'Thor urma să se întâlnească în curând cu căpeteniile Aiel puse capăt interogatoriului, iar cele trei surori care țineau scutul intrară și o duseră pe Semirhage în încăperea unde aveau s-o țină legată și cu căluș la gură cu ajutorul firelor de Aer.

Cadsuane o urmări cu privirea pe Rătăcită, care era purtată pe împletituri de Aer, apoi clătină nemulțumită din cap. Semirhage fusese doar scena de deschidere a acelei zile. Sosise vremea să se ocupe de băiat.

CAPITOLUL 6

Când se topește fierul

Rodel Ituralde văzuse multe câmpuri de luptă. Unele lucruri erau întotdeauna la fel. Oameni morți ca niște cârpe, zăcând în grămezi. Corbi nerăbdători să se înfrupte. Gemete, țipete, scâncete și mormăieli din partea acelora mai puțin norocoși, care aveau parte de o moarte lentă.

De asemenea, fiecare câmp de luptă avea amprenta sa personală. Puteai citi o bătălie precum urmele lăsate de un vânat aflat în trecere. Cadavrele care zăceau pe rânduri tulburător de drepte sugerau un atac al pedestrașilor care înfruntaseră salve de săgeți. Cadavrele împrăștiate și călcate în picioare sugerau infanteria care rupea rândurile în fața unui atac al cavaleriei. Bătălia aceasta lăsase un număr mare de Seanchani striviți de zidurile orașului Darluna, unde luptaseră cu disperare. Striviți de ziduri. O porțiune a zidului era complet distrusă în locul unde câteva *damane* încercaseră să scape în oraș. Lupta pe străzi și printre case ar fi fost în favoarea Seanchanilor, însă aceștia nu ajunseseră la timp.

Ituralde își mâna calul maroniu prin acea mizerie. Bătălia însemna întotdeauna mizerie. Singurele bătălii curate erau cele din povești sau din cărțile de istorie. Acelea fuseseră

curățate și parcurse de mâinile atente ale erudiților în căutare de concizie. „Agresorii au câștigat, cincizeci și trei de mii de morți" sau „Apărătorii au rezistat, douăzeci de mii căzuți".

Ce se va scrie despre această bătălie? Depindea de persoana care scria. Vor omite să amintească de vărsarea de sânge, de pământul îmbibat transformat în noroi. De trupurile trânte, străpunse și mutilate. De pământul făcut brazde de *damanele* înfuriate. Poate va aminti cifrele, acestea păreau adeseori importante pentru scribi. Jumătate din cei o sută de mii de oameni ai lui Ituralde, morți. Pe orice alt câmp de bătălie, cincizeci de mii de victime l-ar fi făcut să se simtă rușinat sau l-ar fi înfuriat. Însă înfruntase o oaste de trei ori mai mare decât a lui, care, pe deasupra, avusese și *damane*.

Îl urmă pe tânărul mesager care venise după el, un băiat care avea vreo doisprezece ani și care purta o uniformă Seanchană roșu cu verde. Trecură pe lângă un stindard căzut, ce atârna de o prăjină ruptă al cărei vârf era înfipt în noroi. Avea o stemă cu un soare brăzdat de șase pescăruși. Lui Ituralde nu îi plăcea atunci când nu cunoștea casele și numele oamenilor cu care se lupta, dar în cazul Seanchanilor, n-aveai cum să știi.

Umbrele pe care le arunca soarele ce apunea începeau să învăluie câmpul. În curând o perdea neagră avea să acopere trupurile, iar supraviețuitorii își puteau închipui o vreme că acea pajiște era mormântul prietenilor lor. Și pentru acei pe care îi omorâseră prietenii lor. El ocoli o colină mică, în fața lui făcându-și apariția rânduri de trupuri din elita Seanchană. Majoritatea celor morți purtau acele coifuri în formă de insectă. Îndoite, crăpate sau ciobite. Ochi morți priveau în gol prin deschizăturile din spatele mandibulelor sucite.

Generalul Seanchan trăia, deși era rănit grav. Coiful îi era scos de pe cap, iar pe buze avea sânge. Stătea sprijinit de un bolovan mare, acoperit cu mușchi, rezemat cu spatele de o mantie boțită ca și când ar fi așteptat să i se aducă mâncarea.

Firește, această imagine era umbrită de piciorul lui răsucit și de o suliță ruptă care îi străpunsese stomacul.

Ituralde descălecă. Ca majoritatea oamenilor săi, Ituralde purta veșminte de fermier – pantaloni și o haină simplă, de culoare maro – împrumutate de la un bărbat care îmbrăcase uniforma lui Ituralde ca parte din capcană.

I se părea ciudat să nu poarte uniformă. Un bărbat cum era acest General Turan nu merita un soldat în veșminte ponosite. Ituralde îi făcu semn mesagerului să stea deoparte, ca să nu poată auzi, apoi se apropie singur de Seanchan.

– Tu ești el, așadar, zise Turan, ridicându-și privirea la Ituralde și vorbind cu acel accent Seanchan tărăgănat.

Era un bărbat îndesat, departe de a fi înalt, și avea un nas ascuțit. Părul lui negru, tuns scurt, era ras cât două degete pe fiecare parte a capului. Coiful cu cele trei pene albe zăcea lângă el, pe pământ. Își ridică o mână tremurătoare, învelită într-o mănușă neagră, și își șterse sângele din colțul gurii.

– Eu sunt, zise Ituralde.

– Ți se spune „Mare Căpitan" în Tarabon.

– Așa este.

– Meriți, spuse Turan, tușind. Cum ai reușit? Iscoadele noastre...

Tusea îl chinuia îngrozitor.

– *Raken*, zise Ituralde, odată ce tusea încetă.

Se lăsă pe vine lângă vrăjmașul lui. Soarele era doar o dungă subțire la asfințit, aruncând o strălucire arămie peste câmpul de bătălie.

– Iscoadele tale văd din aer, iar adevărul este mai ușor de ascuns de la o anumită depărtare.

– Oastea din spatele nostru?

– Femei și tineri, în mare parte, răspunse Ituralde. Un număr considerabil de fermieri, îmbrăcați în uniformele luate de la soldații mei.

– Și dacă ne-am fi întors și i-am fi atacat?

– N-ați fi făcut-o. Iscoada de pe *raken* v-a spus că sunteți copleșiți numeric. Mai bine să atacați oastea mai mică din fața voastră. Mai bine decât să vă îndreptați spre orașul despre care iscoadele voastre spun că este slab apărat, chiar dacă asta ar fi însemnat să mărșăluiți până la epuizare.

Turan tuși din nou, încuviințând din cap.

– Da. Da, dar orașul a fost pustiu. Cum ai băgat trupele în el?

– Iscoadele din aer nu pot vedea în interiorul clădirilor, zise Ituralde.

– Le-ai ordonat trupelor să se ascundă înăuntru atâta vreme?

– Da, zise Ituralde. Le-a fost îngăduit să iasă afară în număr mic, prin rotație, în fiecare zi ca să lucreze pământul.

Turan clătină din cap, nevenindu-i a crede.

– Îți dai seama ce-ai făcut? zise el. Nu era pic de amenințare în glasul lui. De fapt, se simțea destul de multă admirație. Înalta Doamnă Suroth nu va accepta niciodată acest eșec. Va *trebui* să te nimicească acum, fie doar ca să păstreze aparențele.

– Știu, zise Ituralde, ridicându-se în picioare. Dar nu vă pot alunga atacându-vă în propria fortăreață. Trebuie ca voi să veniți la mine.

– Nu îți dai seama de numărul trupelor noastre..., zise Turan. Ce-ai nimicit azi nu este decât o boare în comparație cu furtuna pe care ai iscat-o. Destui din oamenii mei au scăpat azi ca să poată dezvălui trucurile pe care le folosești. Nu vor funcționa și a doua oară.

Avea dreptate. Seanchanii învățau repede. Ituralde fusese nevoit să își întrerupă raidurile în Tarabon, deoarece Seanchanii reacționaseră repede.

– Știi că nu ne poți învinge, zise Turan cu blândețe. Văd asta în ochii tăi, Mare Căpitane.

Ituralde încuviința din cap.

– De ce, atunci? întrebă Turan.

Cioara de ce zboară? întrebă Ituralde.

Turan tuși încet.

Ituralde știa într-adevăr că nu putea câștiga acest război împotriva Seanchanilor. În mod ciudat, fiecare izbândă a lui îl făcea să fie din ce în ce mai convins de eventualul său eșec. Seanchanii erau deștepți, bine echipați și extrem de disciplinați. Mai mult de-atât, erau perseverenți.

Turan trebuie să fi știut că era osândit pierzării în clipa în care se deschiseseră acele porți. Dar nu se predase, luptase până când oastea lui se despărțise, împrăștiindu-se în prea multe direcții ca trupele epuizate ale lui Ituralde să o poată prinde. Turan înțelegea. Uneori, capitularea nu merita prețul. Niciun om nu primea cu brațele deschise moartea, dar existau moduri mult mai rele în care putea sfârși un soldat. A-ți abandona patria în mâinile cotropitorilor... ei bine, Ituralde nu putea face asta. Nici măcar atunci când lupta era imposibil de câștigat.

Făcea ceea ce trebuia făcut atunci când trebuia făcut. Iar în acel moment, Arad Doman trebuia să lupte. Vor pierde, dar copiii lor vor ști întotdeauna că tații lor se *împotriviseră*. Această împotrivire va fi importantă peste o sută de ani, atunci când izbucnea o rebeliune. Dacă avea să izbucnească.

Ituralde se ridică în picioare, intenționând să se întoarcă la soldații care îl așteptau.

Turan se întinse cu greu după sabie. Ituralde șovăi, întorcându-se.

– Vrei s-o faci tu? întrebă Turan.

Ituralde încuviință din cap, scoțându-și sabia din teacă.

– A fost o onoare, zise Turan, apoi închise ochii.

O clipă mai târziu, sabia lui Ituralde – cu însemnul bâtlanului – îi reteză capul bărbatului. Și sabia lui Turan purta însemnul bâtlanului, abia vizibil pe lungimea lamei pe care Seanchanul reușise să o ridice. Era păcat că cei doi nu avuseseră ocazia să-și încrucișeze săbiile, deși, într-un fel, acest lucru se întâmplase în ultimele săptămâni, la un alt nivel.

Ituralde își șterse sabia, apoi și o vârî la loc în teacă. Ca un ultim gest, scoase sabia lui Turan din teacă și o împlântă în pământ, lângă generalul căzut. Apoi, Ituralde încălecă din nou și, salutându-l din cap pe mesager, făcu cale-ntoarsă peste câmpul cufundat în umbră și presărat cu cadavre.

– Am încercat să încurajez câțiva servitori și câteva gărzi de palatului, zise Leane cu blândețe, șezând lângă barele celulei. Dar e greu. Ea zâmbi, aruncându-i o privire Egwenei, care ședea pe un scăunel în afara celulei. Nu prea mă simt atrăgătoare în ultima vreme.

Zâmbetul Egwenei era sarcastic, iar ea părea că înțelege. Leane avea aceeași rochie pe care o purtase atunci când fusese luată prizonieră și nu fusese încă spălată. La trei zile, dimineață, ea și o scotea și folosea apa din găleata care îi era adusă dimineața – după ce se spăla cu o cârpă – ca să-și spele rochia în lighean. Însă nu puteai face mare lucru fără săpun. Își împletise părul ca să pară cât de cât îngrijit, dar nu putea face nimic în privința unghiilor rupte.

Leane oftă, gândindu-se la acele dimineți petrecute stând într-un colț al celulei ei, ascunsă vederii, goală-pușcă, în vreme ce aștepta să i se usuce rochia și cămășuța. Doar pentru că era domani asta nu însemna că îi plăcea să se etaleze fără niciun veșmânt pe ea. Arta seducției necesita pricepere și subtilitate; nuditatea nu folosea nici una, nici cealaltă.

Celula ei nu era rea, pentru o celulă – avea un pat mic, mâncare, apă din belșug, o oală de noapte care era schimbată zilnic. Însă nu-i era permis niciodată să iasă afară și era întotdeauna păzită de două surori, care o țineau despărțită de Izvor. Singura care o vizita – în afara de acelea care încercau să smulgă informații de la ea în legătură cu Topirea-n-Văzduh – era Egwene.

Suprema Înscăunată Amyrlin ședea pe scăunel, cu o expresie îngândurată. Iar ea *era* Suprema Înscăunată Amyrlin. Era imposibil să te gândești la ea altfel. Cum putuse

o copilă atât de tânără să învețe atât de repede? Spatele acela drept, expresia aceea calmă. A deține controlul nu era atât de mult despre puterea pe care o aveai, ci despre puterea pe care insinuai că o aveai. De fapt, aducea foarte mult cu felul în care avea de-a face cu bărbații.

– Ai... aflat ceva? întrebă Leane. Despre ce au de gând să facă cu mine?

Egwene dădu negativ din cap. Două surori Galbene ședeau pe o bancă din apropiere și sporovăiau, luminate de lampa de pe masa de lângă ele. Leane nu răspunsese la nicio întrebare pe care i-o puseseră răpitoarele ei, iar Turnul avea legi foarte stricte când venea vorba despre interogarea altor surori. Nu îi puteau face niciun rău, mai ales nu folosind Puterea. Dar o *puteau* lăsa în pace, să putrezească.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi în serile astea, zise Leane, întinzându-și mâna printre barele celulei ca să o ia pe-a Egwenei. Cred că datorită ție am rămas întreagă la minte.

– Îmi face plăcere, răspunse Egwene, cu toate că în ochii ei se citea o ușoară oboseală pe care, fără îndoială, o și simțea.

Unele dintre surorile care o vizitau pe Leane pomeneau de bătăile pe care Egwene le îndura ca „penitență" pentru nesupunerea ei. Era ciudat cum o novice care era instruită putea fi bătută, iar o prizonieră care era interogată, nu. Și, în ciuda durerii, Egwene venea să o viziteze în celulă pe Leane practic în fiecare noapte.

– Voi avea grijă să fii eliberată, Leane, făgădui Egwene, ținându-i în continuare mâna. Tirania Elaidei nu poate dura. Sunt încrezătoare că nu va mai dura mult.

Leane încuviință din cap, retrăgându-și mâna și ridicându-se în picioare. Egwene se prinse de bare și se ridică și ea în picioare, strâmbându-se ușor când se mișcă. Ea o salută din cap pe Leane, apoi șovăi, încruntându-se.

– Ce e? întrebă Leane.

Egwene își luă mâinile de pe bare și își privi palmele. Păreau a fi acoperite cu o substanță ceroasă, care reflecta.

Încruntându-se, Leane privi barele și fu șocată când văzu amprentele Egwenei pe fier.

– Pe Lumină, ce..., zise Leane, împungând cu degetul una dintre bare.

Aceasta se îndoi sub atingerea ei precum ceara caldă de pe buza unei lumânări.

Brusc, lespezile de sub tălpile Leanei se mișcară, iar ea simți cum începe să se scufunde. Țipă. Bulgări de ceară topită începură să cadă ca o ploaie din tavan, împroșcându-i fața. Nu erau calzi, dar aveau o compoziție oarecum lichidă. Aveau culoarea pietrei!

Icni, intră în panică, poticnindu-se și alunecând în vreme ce picioarele i se afundau și mai tare în pardoseala mișcătoare. O mână o prinse pe a ei, își ridică privirea spre locul de unde o apucase Egwene. Barele se topeau în vreme ce Leane privea, fierul picurând în lateral, apoi lichefiindu-se.

– Ajutor! strigă Egwene către cele două Galbene de afară. Arză-v-ar focu'! Nu vă mai zgâiți așa!

Îngrozită, Leane se lupta să se prindă bine, încercând să se tragă de-a lungul barelor spre Egwene. Apucă doar ceară. O bucată de bară se desprinse în mâna ei, strivindu-se între degetele ei, iar pardoseala se învârtea în jurul ei, trăgând-o în jos.

Apoi, fire de Aer o prinseră, eliberând-o. Încăperea se zgudui când ea fu azvârlită înainte și se izbi de Egwene, doborând-o la pământ pe femeia mai tânără. Cele două Galbene – Musarin cea cu părul alb și Gelarna cea scundă – săriseră în picioare, strălucirea *saidarului* împresurându-le. Musarin strigă după ajutor, privind cu ochii mari de uimire cum se topea celula.

Leane se îndreptă de spate, ridicându-se anevoie de pe Egwene, cu rochia și picioarele acoperite de un strat din acea ceară ciudată, și se împletici în spate, îndepărtându-se de celulă. Pardoseala de aici, de pe coridor, părea solidă. Lumină, cât de mult își dorea să poată îmbrățișa Izvorul! Dar era prea

îmbuibată cu ceai din rădăcină tip furculiţă, ca să nu mai pomenim de scut.

Egwene se ridică în picioare, ajutată de Leane. Încăperea rămase nemişcată, flacăra lămpii pâlpâia şi toate se zgâiau la celulă. Topirea încetase, barele se rupseră, jumătăţile de sus încremenind cu picături de oţel în capete, jumătăţile de jos, îndoite spre interior. Multe fuseseră lipite de pardoseala din piatră când scăpase Leane. Pardoseala din interiorul celulei fusese înclinată către interior, ca o pâlnie, iar pietrele se alungiseră. Pietrele acelea erau marcate de zgârieturi în locul unde se zbătuse Leane.

Leane stătea în picioare, inima bubuindu-i în piept, dându-şi seama că se scurseseră doar câteva secunde. Ce ar trebui să facă? Să o ia la fugă de teamă? Avea să se topească şi ce mai rămăsese din coridor?

Egwene păşi în faţă, lovind cu degetul mare de la picior una dintre bare. Aceasta rezistă. Leane făcu un pas în faţă, iar rochia îi *scârţâi* ca nişte bucăţi de piatră – ca mortarul sfărâmându-i-se. Se aplecă şi îşi netezi poalele, simţind un strat de piatră în locul cerii.

– Astfel de întâmplări sunt din ce în ce mai dese, zise Egwene pe un ton calm, aruncându-le o privire celor două Galbene. Cel Întunecat devine din ce în ce mai puternic. Ultima Bătălie se apropie. Ce face Amyrlin a voastră în această privinţă?

Musarin îi aruncă o privire; sora Aes Sedai înaltă şi vârstnică părea profund tulburată. Leane îi ţinu isonul Egwenei, străduindu-se să pară calmă când păşi alături de Amyrlin, bucăţi de piatră căzându-i din rochie.

– Mda, zise Musarin. Tu te vei întoarce în odaia ta, novice. Iar tu... Ea îi aruncă o privire Leanei, apoi la ceea ce mai rămăsese din celulă. Va trebui... să te mutăm altundeva.

– Şi-mi veţi da şi o rochie nouă, presupun, zise Leane, încrucişându-şi mâinile la piept.

Musarin privi spre Egwene.

– Pleacă! Această treabă nu te mai priveşte, copilă. Vom avea noi grijă de prizonieră.

Egwene scrâşni din dinţi, apoi se întoarse spre Leane.

– Nu-ţi pierde curajul, zise ea, apoi se îndepărtă în grabă, luând-o de-a lungul coridorului.

Epuizată şi tulburată de urzeala pietrelor sub însemnul raului, Egwene păşea în foşnet de poale spre aripa Turnului în care se aflau dormitoarele novicelor. De ce era nevoie ca să le convingă pe aceste femei nesăbuite că nu era timp pentru galcevi?

Ora era târzie şi puţine femei se plimbau pe coridoare, niciuna dintre ele nefiind novice. Egwene trecu pe lângă câteva servitoare care se grăbeau să îşi ducă la bun sfârşit sarcinile târzii şi ai căror conduri scoteau un zgomot uşor pe pardoseala din gresie. Aceste sectoare ale Turnului erau îndeajuns de populate ca lămpile de pe pereţi să fie aprinse, aruncând o lumină portocalie. Sute de dale lustruite reflectau flăcările pâlpâitoare, aducând cu nişte ochi care o priveau pe Egwene în timp ce păşea.

Era greu de înţeles că această seară liniştită se transformase într-o capcană care fusese cât pe ce să o omoare pe Leane. Dacă nici în pământ nu mai puteai avea încredere, atunci în ce? Egwene clătină din cap, prea obosită, prea supărată ca să se poată gândi la o soluţie în acel moment. Abia dacă observă când plăcile de gresie gri deveniră maro-închis. Pătrunse şi mai adânc în aripa Turnului, numărând uşile pe drum. A ei era a şaptesprezecea...

Încremeni locului, încruntându-se la două surori Brune: Maenadrin – o saldaeană – şi Negaine. Cele două vorbiseră în şoaptă, iar când Egwene trecu pe lângă ele, acestea se încruntară la ea. Ce căutau ele în aripa novicelor?

Stai. Aripa novicelor nu avea plăci din gresie maro pe jos. Acest sector ar fi trebuit să aibă dale cenuşii. Iar spaţiile dintre

uşile de pe coridor erau mult prea mari. Nu aducea deloc cu aripa novicelor! Oare era atât de ostenită încât o luase într-o direcţie complet greşită?

Făcu cale-ntoarsă, trecând din nou pe lângă cele două surori Brune. Găsi o fereastră şi privi afară. Aripa albă şi drept unghiulară a Turnului se întindea în jurul ei, aşa cum ar fi tre buit. Nu se rătăcise.

Nedumerită, privi din nou în lungul coridorului. Maenadrin îşi încrucişase braţele pe piept, iar acum se uita la Egwene cu nişte ochi negri. Negaine, înaltă şi fusiformă, se apropie cu paşi hotarâţi de Egwene.

- Ce treabă ai tu aici la această oră târzie, copilă? o întrebă ea pe un ton poruncitor. A chemat după tine vreo soră? Ar trebui să fii în odaia ta şi să dormi.

Fără să scoată un cuvânt, Egwene arătă cu degetul spre fereastră. Negaine aruncă o privire afară, încruntându-se. Încremeni, icnind uşor. Îşi întoarse privirea spre coridor, apoi privi iar pe fereastră, ca şi când nu i-ar fi venit a crede unde se afla.

În câteva minute, tot Turnul fu cuprins de isterie. Egwene uitată, stătea într-o parte a coridorului, alături de un grup de novice cu priviri îngrozite, în vreme ce surorile se certau între ele cu voci tensionate, încercând să hotărască ce era de făcut. Se părea că două aripi ale Turnului fuseseră schimbate, iar surorile Brune adormite fuseseră mutate mai jos din aripa lor de la nivelurile superioare. Odăile novicelor – intacte – fuseseră mutate în locul sectorului ocupat de Brune. Niciuna nu îşi aducea aminte să fi simţit vreo mişcare sau vreo vibraţie atunci când avusese loc schimbul, iar transferul părea a fi fără cusur. Un rând de plăci de gresie era fisurat pe mijloc, apoi se amestecase cu dalele de gresie din sectorul care fusese mutat.

„E din ce în ce mai rău", îşi zise Egwene când surorile Brune hotărâră că, deocamdată, erau nevoite să accepte

această schimbare. Nu le puteau muta pur și simplu pe surori în odăi de mărimea acelora ocupate de novice.

Acest lucru le-ar împărți pe surorile Brune, jumătate în aripa, jumătate în acel loc ciudat, cu un cârd de novice în mijlocul lor. O diviziune pe măsura acelora mai puțin vizibile dintre frățiile Ajah

În cele din urmă, epuizate, Egwene și celelalte fură trimise la culcare, cu toate că acum trebuia să urce multe scări înainte să ajungă în pat.

CAPITOLUL 7

Planul pentru Arad Doman

– Se apropie furtuna, zise Nynaeve, privind afară pe fereastra conacului.

– Da, răspunse Daigian de pe scaunul din fața șemineului, fără a se osteni să arunce o privire afară pe fereastră. S-ar putea să ai dreptate, draga mea. Zici că e înnorat de săptămâni întregi, jur!

– Nu e așa decât de o săptămână, zise Nynaeve, ținându-și într-o mână coada lungă, neagră și împletită. Îi aruncă o privire celeilalte femei. N-am mai văzut un petic de cer senin de mai bine de zece zile.

Daigian se încruntă. Era durdulie, cu forme voluptuoase și făcea parte din Ajah Albă. Pe frunte purta o piatră mică, așa cum purtase și Moiraine cu mult timp în urmă, deși a ei era o piatră a lunii albă, așa cum se cuvenea. Aparent, tradiția avea legătură cu faptul că erai o nobilă cairhienină, la fel și cele patru crestături colorate de pe rochia femeii.

– Zece zile, zici? spuse Daigian. Ești sigură?

Nynaeve era. Era atentă la vreme; aceasta era una dintre sarcinile Meșteresei satului. Acum era Aes Sedai, dar asta nu

însemna că uitase cine era. Mereu se gândea la vreme. Simțea ploaia, soarele sau zăpada în șoaptele vântului.

Totuși, în ultima vreme, ceea ce se simțise nu semănase deloc cu niște șoapte. Mai degrabă cu niște strigăte îndepărtate, ce deveneau din ce în ce mai puternice. Sau cu niște valuri ce se izbeau unele de celelalte, undeva departe, spre miazănoapte, dar care erau, totuși, din ce în ce mai greu de ignorat.

– Ei bine, zise Daigian, sunt convinsă că nu este pentru prima oară în istorie când cerul este înnorat vreme de zece zile!

Nynaeve clătină nemulțumită din cap, trăgându-se de coadă.

– Nu este normal, zise ea. Iar cerul acesta înnorat nu prevestește furtuna la care mă refer eu. Este încă departe, dar se apropie. Și va fi îngrozitoare. Mai devastatoare decât oricare pe care am văzut-o vreodată. Mult mai devastatoare.

– Ei bine, o vom înfrunta atunci când va veni, zise Daigian, părând ușor neliniștită. Ai de gând să te așezi ca să putem continua?

Nynaeve îi aruncă o privire surorii Aes Sedai durdulii. Daigian era extrem de slabă în Putere. Se prea putea ca Alba să fie cea mai slabă Aes Sedai din câte cunoscuse Nynaeve. Conform regulilor tradiționale – deși nescrise –, asta însemna că Nynaevei trebuia să îi fie îngăduit să preia conducerea.

Din nefericire, poziția Nynaevei era în continuare îndoielnică. Egwene îi oferise șalul prin decret, la fel cum i-l oferise și Elaynei; nu existase niciun test, iar Nynaeve nu jurase pe Sceptrul Legămintelor. În ochii multora – chiar și ai acelora care o acceptau pe Egwene ca adevărata Amyrlin – aceste omisiuni o făceau pe Nynaeve să fie ceva mai puțin decât o Aes Sedai. Nu o Aleasă, dar nici egala unei surori.

Surorile care o însoțeau pe Cadsuane erau deosebit de rele deoarece acestea nu se declaraseră nici de partea Turnului Alb, nici de cea a rebelelor. Iar surorile care îi juraseră credință lui Rand erau încă și mai rele; majoritatea erau în continuare

loiale Turnului Alb și nu vedeau nicio problemă în a-i sprijini atât pe Elaida, cât și pe Rand. Nynaeve încă se mai întreba la ce se gândise Rand când le îngăduise surorilor să îi jure credința lui. Ea îi explicase de nenumărate ori greșelile pe care le făcuse el – într-o manieră destul de rațională –, dar, în ultima vreme, atunci când vorbeai cu Rand, parcă vorbeai cu pereții. Doar că era mai puțin eficient și infinit mai enervant.

Daigian aștepta în continuare ca ea să se așeze. Preferând să nu iște un concurs al încăpățânării, Nynaeve se conformă. Daigian încă mai suferea după ce își pierduse Străjerul – Eben, un Asha'man – în timpul luptei cu Rătăciții. Nynaeve participase în acea luptă concentrându-se în a-i oferi lui Rand o imensă cantitate de *saidar* pentru împletituri.

Nynaeve încă își mai amintea acea bucurie sinceră – acea stare minunată de euforie, de forță și de atingere a *vieții* – pe care o simțise atunci când îmbrățișase atât de multă putere. O speria. Se bucura că *ter'angrealul* pe care îl folosise pentru a îmbrățișa acea putere fusese distrus.

Însă *ter'angrealul* masculin era în continuare intact: o cheie de acces către un *sa'angreal* puternic. Din câte știa Nynaeve, Rand nu reușise să o convingă pe Cadsuane să i-l returneze. Nici n-ar fi trebuit s-o facă. Nicio ființă umană, nici măcar Dragonul Renăscut, nu trebuia să conducă o cantitate atât de mare de Putere Supremă. Lucrurile pe care ar putea fi cineva ispitit să le facă...

Ea îi *spusese* lui Rand că trebuia să uite de cheia de acces. Era ca și cum ar fi vorbit cu un bolovan. Un bolovan idiot, mare, cu părul roșcat și cu fața împietrită. Nynaeve își drese glasul zgomotos. Acest lucru o făcu pe Daigian să își arcuiască o sprânceană. Femeia se pricepea destul de bine la a-și ascunde suferința, cu toate că Nynaeve – a cărei odaie din conacul domani era lângă cea a lui Daigian – o auzea pe femeie plângând noaptea. Nu era ușor să-ți pierzi Străjerul.

„Lan..."

Nu, era mai bine să nu se gândească la *el* în acel moment. Lan n-avea să pățească nimic. Abia la capătul călătoriei lui de mii de mile urma să fie în primejdie. Acolo, el avea de gând să se azvârle singur asupra Umbrei asemenea unei săgeți singuratice trasă spre un zid din cărămidă.

„Nu! gândi ea. Nu va fi singur. Voi avea eu grijă de asta."

– Prea bine, zise Nynaeve, străduindu-se să se concentreze, să continuăm.

Nu îi arăta pic de respect lui Daigian. Îi făcea o favoare femeii, îi distrăgea atenția de la suferință. Cel puțin, așa îi explicase Corele. Faptul că se întâlneau nu era, cu siguranță, în beneficiul *Nynaevei*. Ea nu avea nimic de dovedit. *Era* Aes Sedai, indiferent ce gândeau sau insinuau celelalte.

Faptul că o ajuta pe Daigian nu era decât un șiretlic. Atâta tot, nimic mai mult.

– Iată cea de-a optzeci și una împletitură, zise sora Albă.

Strălucirea *saidarului* o împresură brusc, începu să conducă, făurind o împletitură foarte complicată din Foc, Aer și Spirit. Complicată, dar inutilă. Împletitura formă în aer trei cercuri de foc, care străluceau într-un mod neobișnuit, dar care era rostul lor? Nynaeve știa deja cum să creeze mingi de foc și sfere de lumină; de ce pierdea vremea repetând lucruri pe care le știa deja, dar într-un mod mult mai complicat? Și de ce era nevoie ca fiecare cerc să fie de o culoare ușor diferită?

Nynaeve își flutură o mână cu indiferență, repetând întocmai împletitura.

– Sincer, zise ea, împletitura asta pare a fi cea mai inutilă dintre toate! Care este rostul ei?

Daigian își țuguie buzele. Nu zise nimic, însă Nynaeve știa că Daigian era de părere că toate treaba aceasta trebuia să fie mult mai grea pentru Nynaeve decât era. Într-un final, femeia grăi:

– Nu ți se pot spune prea multe despre testare. Singurul lucru pe care pot să-l spun este că vei fi nevoită să repeți

întocmiat aceste împletituri și s-o faci în vreme ce atenția îți va fi distrasă. Vei înțelege la momentul potrivit.

– Mă îndoiesc, zise Nynaeve pe un ton ferm, imitând împletitura de trei ori câtă vreme vorbi. Pentru că – după cum *cred* că ți-am mai spus deja de nenumărate ori – nu voi da testul. Sunt deja Aes Sedai.

– Firește că ești, scumpa mea.

Nynaeve scrâșni din dinți. Aceasta fusese o idee proastă. Când o abordase pe Corele – care se presupunea a face parte din frăția Nynaevei – femeia refuzase să o recunoască drept egala ei. Fusese încântată de această idee, cum era adeseori Corele, însă concluzia fusese limpede. Ba chiar păruse a fi compătimitoare. Compătimitoare! De parcă Nynaeve avea nevoie de mila ei. Femeia sugerase că dacă Nynaeve știa cele o sută de împletituri pe care le învăța fiecare Aleasa pentru testul de a deveni Aes Sedai, acest lucru ar fi putut să ajute la credibilitatea ei.

Problema era că asta o punea pe Nynaeve în situația în care era tratată din nou ca o inițiată. Ea *înțelegea* că îi era de folos să știe cele o sută de împletituri – petrecuse prea puțin timp studiindu-le și, practic, fiecare soră știa asta. Cu toate acestea, acceptând să i se dea lecții, ea nu intenționase să insinueze că se *considera* o inițiată!

Își ridică mâna spre coadă, dar se opri. Faptul că lăsa să i se citească trăirile pe față era un alt factor pentru felul în care o tratau celelalte Aes Sedai. Dacă ar avea acea față fără vârstă! Ptiu!

Următoarea împletitură a lui Daigian făcu să se audă un pocnet în aer. Din nou, împletitura fu inutil de complicată. Nynaeve o imită fără să stea pe gânduri, memorând-o în același timp.

Daigian se holbă o clipă la împletitură, cu o expresie îngândurată.

– Ce e? întrebă Nynaeve pe un ton iritat.

Hm? O, nimic. Doar că .. ultima oară când am făcut această împletitură, a fost ca să sper.. . Eu N-are importanță.

Eben. Străjerul ei fusese tânăr, să fi avut vreo cincisprezece sau șaisprezece ani, iar ea ținuse foarte mult la el. Eben și Daigian jucaseră jocuri împreună mai degrabă ca un băiețel și sora lui mai mare decât ca o Aes Sedai și Străjerul ei.

„Un tânăr de doar șaisprezece ani mort, gândi Nynaeve. Chiar trebuia să îi recruteze atât de tineri?"

Fața lui Daigian deveni severă, ea controlându-și trăirile mult mai bine decât ar fi putut o face vreodată Nynaeve.

„Facă Lumina să nu ajung niciodată în aceeași situație, gândi ea. Cel puțin nu mulți, mulți ani de acum încolo." Lan nu era încă Străjerul ei, dar avea de gând să îl aibă cât mai repede cu putință. Era deja soțul ei, la urma urmei. Încă o mai înfuria faptul că Myrelle avea legătura

Aș putea să te ajut, Daigian, zise Nynaeve, aplecându-se în față și punându-și mâna pe genunchiul celeilalte femei Dacă aș încerca Tămăduirea, poate

– Nu, zise femeia pe un ton tăios.

– Dar

– Mă îndoiesc că m-ai putea ajuta.

Orice poate fi Tămăduit, zise Nynaeve cu încăpățânare, doar dacă încă nu știm cum Orice, în afară de moarte

Și ce-ai face, scumpa mea? întrebă Daigian

Nynaeve se întrebă dacă ea refuza intenționat să îi spună pe nume sau dacă era un efect inconștient al relației lor. Nu îi putea spune „copilă", cum i-ar fi spus unei Alese adevărate, iar dacă i-ar fi spus „Nynaeve", ar fi putut insinua că o considera egală.

Aș putea face ceva, zise Nynaeve. Durerea pe care o simți *trebuie* să fie efectul legăturii și, prin urmare, să aibă de-a face cu Puterea Supremă. Dacă Puterea îți provoacă durere, atunci Puterea o poate alunga.

Și de ce mi-aș dori asta? întrebă Daigian, devenind din nou stăpână pe sine.

- Păi... păi, pentru că este durere. Pentru că doare.

- Aşa şi trebuie, zise Daigian. Eben este mort. *Tu* ţi-ai dori să uiţi de durere dacă l-ai pierde pe uriaşul tău? Ţi-ai dori ca sentimentele pe care le ai faţă de el să fie retezate ca o bucată de carne stricată dintr-o friptură altminteri bună?

Nynaeve deschise gura, dar se opri. Şi-ar dori asta? Nu era atât de simplu – sentimentele ei faţă de Lan erau sincere, şi nu datorită unei legături. El era soţul ei, iar ea îl iubea. Daigian fusese posesivă cu Străjerul ei, dar reflectase afecţiunea unei mătuşi faţă de nepotul ei preferat. Nu era acelaşi lucru.

Dar şi-*ar dori* Nynaeve să îi fie alungată acea durere? Ea îşi închise gura, dându-şi brusc seama de groaza din cuvintele lui Daigian.

- Înţeleg. Îmi pare rău.

- Nu-i nimic, scumpa mea. Logica acestei dureri mi se pare simplă uneori, dar mă tem că ceilalţi nu o acceptă. Într-adevăr unii ar putea afirma că logica problemei depinde de moment şi de individ. Vrei să-ţi arăt următoarea împletitură?

- Da, te rog, zise Nynaeve, încruntându-se.

Ea însăşi era foarte tenace în conducerea Puterii – una dintre cele mai tenace în viaţă – încât abia dacă băga în seamă această abilitate. Era ca în cazul unui bărbat foarte înalt care arareori băga în seamă înălţimea celorlalţi oameni, toţi ceilalţi erau mai scunzi decât el, prin urmare înălţimile lor diferite nu prea aveau importanţă.

Cum era să te afli în postura acestei femei care petrecuse mai mult timp ca Aleasă decât oricine din istorie? O femeie care abia obţinuse şalul, făcând asta – se zvonea - printr-o privire şăgalnică şi o şoaptă? Daigian trebuia să le arate respectul cuvenit tuturor celorlalte surori Aes Sedai. Dacă se întâlneau două surori, Daigian era întotdeauna cea de rang inferior. Dacă se întâlneau mai mult de două surori, Daigian le servea ceaiul. Dinaintea celor mai puternice surori, ea trebuia să se ploconească. Ei bine, nici chiar aşa, căci *era* Aes Sedai, dar totuşi...

E ceva greșit cu sistemul acesta, Daigian, zise Nynaeve, absentă.

Cu testarea? Mi se pare potrivit să existe *un soi* de test pentru a hotărî vrednicia, iar făurirea unor împletituri dificile în condiții de stres mi se pare că îndeplinește această nevoie.

Nu la asta mă refeream, zise Nynaeve, ci la sistemul care hotărăște cum ne tratăm. Una pe cealaltă

Daigian se îmbujoră. Nu se cuvenea să te referi la puterea alteia, în niciun fel. Pe de altă parte, Nynaeve nu se pricepuse niciodată la a se conforma așteptărilor altor persoane. Mai ales când acestea se așteptau la prostie.

– Stai cu mâinile în sân, zise ea, deși știu la fel de multe ca oricare altă Aes Sedai – poate știu mai *mult* decât multe dintre ele, pun rămășag –, dar de îndată ce o Aleasă obține șalul, tu trebuie să faci ce îți spune ea.

Daigian se îmbujoră și mai tare.

– Ar trebui să continuăm.

Pur și simplu nu era corect. Cu toate acestea, Nynaeve renunță la acest subiect. Mai călcase pe aceste nisipuri mișcătoare și înainte, atunci când le învățase pe Femeile Clanului să ia atitudine în fața surorilor Aes Sedai. În scurt timp, acestea aveau să ia atitudine și în fața ei, iar intenția ei *nu* fusese aceasta. Nu era sigură că voia să încerce o revoluție asemănătoare în rândul surorilor Aes Sedai.

Ea încercă să revină la lecție, însă senzația că se apropia o furtună amenințătoare o făcea să își îndrepte mereu privirea spre fereastră. Odaia se afla la catul al doilea și oferea o priveliște bună spre tabăra de afară. Fu o pură întâmplare că Nynaeve o zări pe Cadsuane; cocul acela cărunt, ornat cu un *ter'angreal* ce părea inofensiv, ieșea în evidență chiar și de la depărtare. Femeia străbătea curtea, cu Corele alături, cu pași repezi.

„Ce face?" se întrebă Nynaeve. Ritmul în care pășea Cadsuane îi stârni bănuielile. Ce se întâmplase? Avea vreo legătură cu Rand? Dacă bărbatul acela se pricopsise iar cu răni...

– Scuză-mă, Daigian, zise Nynaeve, ridicându-se în picioare. Tocmai mi-am amintit că trebuie să fac ceva.

Cealaltă femeie tresări.

– Oh. Păi, bine, atunci, Nynaeve. Putem continua altă dată, bănuiesc.

Abia când ieși în grabă pe ușă și coborî scările, Nynaeve își dădu seama că Daigian îi rostise, de fapt, numele. Zâmbi când ieși în grădină.

În tabăra existau Aieli. Acest lucru nu era unul neobișnuit. Rand alegea adeseori Fecioare care să îi slujească pe post de gărzi. Însă acești Aieli erau bărbați, în *cadin'sor* mato și prăfuit și ținând în mâini sulițe. Mulți dintre ei purtau fâșii de pânză înfășurate în jurul capului, cu simbolul lui Rand pe ele.

De aceea se grăbea așa Cadsuane; dacă sosiseră căpeteniile de clan ale Aielilor, atunci Rand dorea să se întâlnească cu ei. Nynaeve străbătu furioasă pajiștea, care nu era deloc verde. Rand nu trimisese după ea. Probabil nu pentru că nu voia să o includă, ci pentru că era prea încăpățânat să se gândească la asta. Dragon Renăscut sau nu, bărbatul arareori se gândea să-și împărtășească planurile și altora. Ea crezuse că, după atâta timp, el își dăduse seama cât de important era să primești un sfat de la cineva care avea puțin mai multă experiență decât el. De câte ori fusese răpit, rănit sau întemnițat din cauza nechibzuinței lui?

Ceilalți din tabără n-aveau decât să se ploconească sau să-i acorde atenție, însă Nynaeve știa că el nu era decât un păstor din Emond's Field. Intra în continuare în belele așa cum o făcuse în copilărie, atunci când el și Matrim jucau tot soiul de feste. Doar că acum, în loc să le necăjească pe fetele din sat, el putea aduce haosul asupra tuturor națiunilor.

În partea cea mai dinspre miazănoapte a pajiștii – diametral opus cu conacul, aproape de partea din față a zidului de pământ – Aielii nou veniți își ridicau tabăra, echipată cu corturi cafenii. Aceștia și le aranjau diferit față de saldaeeni; în

locul rândurilor drepte, Aielii preferau grupuri mici, organizate pe societăți. Câțiva dintre oamenii lui Bashere îi salutau pe Aielii care treceau pe-acolo, dar niciunul nu se clinti să dea o mână de ajutor. Aielii puteau fi cam irascibili și chiar dacă Nynaeve îi considera pe Saldaeani mult mai puțin iraționali decât majoritatea, aceștia *erau* din Ținuturile de Hotar. Înfruntarile cu Aielii fuseseră un mod de viață pentru ei în trecut, iar Războiul Aiel nu era chiar atât de îndepărtat. Deocamdată, toți luptau în aceeași tabără, însă asta nu însemna că saldaeanii nu pășeau cu mai multă băgare de seamă acum, că Aielii sosiseră în forță.

Nynaeve îl căută din priviri pe Rand sau pe un alt Aiel pe care îl cunoștea. Se îndoia că Aviendha venise cu acest grup; trebuia să fie în Caemlyn, alături de Elayne, și să dea o mână de ajutor la obținerea tronului Andorului. Nynaeve încă se mai simțea vinovată pentru că le părăsise, dar cineva trebuia să-l ajute pe Rand să curețe *saidinul*. Nu era un lucru pe care să-l lași să-l facă singur. Dar unde era *el*?

Nynaeve se opri la hotarul dintre tabăra saldaeană și noua tabără a Aielilor. Soldații cu sulițe în mâini o salutară din cap cu respect. Aielii în veșminte maro și verzi pluteau peste pajiște, cu mișcări line precum cele ale apei. Femeile în veșminte albastre și verzi cărau rufe de la pârâul ce curgea pe lângă conac. Pinii cu ace late tremurau în adierea vântului. În tabără era agitație ca pe pajiștea târgului de sărbătoarea Bel Tine. Încotro o luase Cadsuane?

Simți pe cineva conducând Puterea în nord-est. Nynaeve zâmbi, apoi porni din loc cu pași hotărâți, în foșnetul poalelor galbene. Cea care conducea era fie o Aes Sedai, fie o Înțeleaptă. În scurt timp, zări un cort Aiel mai mare, ridicat într-un colț al pajiștii. Se îndreptă într-acolo cu pași mari, privirea ei fixă – sau, poate, reputația ei – făcându-i pe soldații saldaeani să se dea la o parte din calea ei. Fecioarele ce păzeau intrarea nu încercară să o oprească.

Rand se afla înăuntru, înveşmântat în negru şi roşu, şi frunzărea nişte hărţi aflate pe o masă solidă din lemn, ţinându şi braţul stâng la spate. Bashere stătea lângă el, încuviinţând din cap şi studiind o hartă ce se afla în faţa lui.

Rand îşi ridică privirea când intră Nynaeve. Când începuse să semene atât de mult cu un Strajer şi să aibă acea privire analitică? Ochii aceia care depistau orice ameninţare, muşchii încordaţi, de parcă s-ar fi aşteptat în orice clipă la un atac? „N-ai fi trebuit să-i îngădui niciodată acelei femei să îl ia din Ţinutul celor Două Râuri, îşi zise ea. Uite ce a păţit."

Ea se încruntă pe loc când îşi dădu seama de neghiobia ei. Dacă Rand ar fi rămas în Ţinutul celor Două Râuri, ar fi înnebunit şi poate că i-ar fi nimicit pe toţi – presupunând, fireşte, că Trolocii, Pieriţii sau Rătăciţii nu l-ar fi luat-o înainte. Dacă Moiraine n-ar fi venit după Rand, el ar fi fost mort acum. Odată cu el, ar fi dispărut şi lumina şi speranţa lumii. Ei îi era greu să renunţe la vechile prejudecăţi.

– Ah, Nynaeve, zise Rand, detensionându-se şi întorcându-se la hărţile lui. Îi făcu semn lui Bashere să studieze una dintre ele, apoi se întoarse spre ea. Tocmai voiam să trimit după tine. Rhuarc şi Bael sunt aici.

Nynaeve îşi arcui o sprânceană, încrucişându-şi braţele la piept.

– Oh? făcu ea simplu. Iar eu care mă gândeam că prezenţa Aielilor din tabără însemna că am fost atacaţi de Shaido.

Faţa lui se înăspri când auzi tonul din vocea ei, iar privirea din ochii lui deveni din ce în ce mai... periculoasă. Apoi el se lumină la faţă, clătinând din cap, aproape ca şi când ar fi vrut să-şi limpezească mintea. O parte din Rand cel de odinioară – acel Rand care fusese un păstor nevinovat – părea să se întoarcă.

– Da, fireşte că ai observat, zise el. Mă bucur că te afli aici. Vom începe de îndată ce se vor întoarce căpeteniile clanurilor. Am insistat să îşi instaleze tabăra înainte să începem.

Îi făcu semn Nynaevei să ia loc; pe pardoseală erau perne, dar niciun scaun. Aielii le preferau pe acestea, iar Rand își dorea ca aceștia să se simtă confortabil. Nynaeve îi aruncă o privire, mirată de cât de era ea însăși. El nu era decât un țăran încăpățânat, indiferent cât de influent devenise. Asta *era*.

Însă ea nu reușea să uite acea privire din ochii lui, acea străfulgerare de mânie. Se spunea că atunci când oamenii aveau o coroană pe cap, acest lucru îi schimba în rău. Ea intenționa să aibă grijă ca acest lucru să nu i se întâmple și lui Rand al'Thor, dar ce scăpare ar fi avut ea dacă el ar fi hotărât brusc să o arunce în temniță? El n-ar face asta, nu-i așa? Nu Rand.

„Semirhage a spus că el era nebun, își zise Nynaeve. A zis că auzea voci dintr-o viață anterioară. Asta se întâmplă atunci când el își înclină capul într-o parte, ca și când ar asculta vorbe pe care nu le putea auzi nimeni altcineva?"

Ea se cutremură. Min se afla și ea în cort, firește. Ședea și citea o carte într-un colț: *În urma Frângerii*. Min părea prea concentrată asupra paginilor; ascultase schimbul de cuvinte dintre Rand și Nynaeve. Oare ea ce părere avea despre schimbarea lui? Era mai apropiată de el decât oricine – îndeajuns de apropiată încât, dacă ar fi fost cu toții în Emond's Field, Nynaeve i-ar fi muștruluit pe amândoi atât de tare, încât ei s-ar fi învățat minte. Chiar dacă *nu se aflau* în Emond's Field, iar ea nu mai era Meștereasă, avea grijă ca Rand să știe că era nemulțumită. Răspunsul lui fusese simplu. „Dacă mă voi căsători cu ea, moartea mea îi va provoca o durere și mai mare".

Alte tâmpenii, firește. Dacă aveai de gând să te expui pericolului, atunci aveai cu atât *mai multe* motive să te căsătorești. Era evident. Nynaeve se așeză pe jos, aranjându-și poalele, și alungându-l în mod expres pe Lan din gândurile ei. El mai avea de străbătut o distanță atât de mare, iar...

Iar ea trebuia să se *asigure* că primea legătura cu el, înainte ca Lan să ajungă în Mana Pustiitoare. Pentru orice eventualitate.

Ea se ridică brusc în picioare. Cadsuane. Femeia nu era acolo; în afară de gărzi, în cort nu erau decât Rand, Nynaeve, Min și Bashere. Oare femeia punea la cale ceva ce Nynaeve.

Intră Cadsuane. Aes Sedai cu părul cărunt purta o rochie simplă, de culoarea nisipului. Nu se baza pe veșminte ca să atragă atenția și firește că în păr îi străluceau acele ornamente aurii. Corele intră în urma ei

Cadsuane împleti un scut împotriva ascultării, iar Rand nu se împotrivi El ar fi trebuit să se țină mai ferm pe poziție – femeia aceea practic îl domesticise și era tulburător câte îi trecea el cu vederea. Cum era interogarea lui Semirhage Rătăciții erau de departe mult mai puternici și mai periculoși ca să fie tratați cu îngăduință Semirhage trebuia să fi fost ferecată în clipa în care o luaseră prizonieră . deși părerea Nynaevei referitor la acest subiect era în strânsă legătură cu propria experiență în a o ține prizonieră pe Moghedien.

Corele îi zâmbi Nynaevei, părea să aibă câte un zâmbet pentru fiecare. Ca de obicei, Cadsuane o ignoră pe Nynaeve Pe Nynaeve nu o deranja asta, căci nu avea nevoie de aprobarea femeii. Cadsuane credea că putea împărți porunci tuturor doar pentru că trăise mai multe decât oricare dintre surorile Aes Sedai. Ei bine, Nynaeve știa prea bine că vârsta nu prea avea o legătură cu înțelepciunea. Cenn Buie fusese la fel de bătrân ca ploaia, dar avusese minte cât un morman de pietre

În următoarele minute, multe dintre celelalte Aes Sedai din tabără, precum și conducători pătrunseră în cort; poate că Rand *trimisese* într-adevăr mesageri și ar fi chemat-o și pe Nynaeve. Printre cei nou-veniți se aflau și Merise și Străjerii ei, unul dintre ei fiind Asha'manul Jahar Narishma, clopoțeii din vârful cosițelor lui zornăind. Sosiră, de asemenea, Damer Flinn, Elza Penfell și câțiva dintre ofițerii lui Bashere Rand își ridica privirea, atentă și prudentă, atunci când intra fiecare dintre ei, dar se întoarse repede la hărțile lui. Oare

începea să devină paranoic? Unii nebuni începeau să bănuiască pe toată lumea.

În cele din urmă, își făcură apariția și Rhuarc și Bael, precum și alți câțiva Aieli. Aceștia pătrunseră prin intrarea mare a cortului ca niște feline care stăteau la pândă. Lucru ciudat, câteva Înțelepte – pe care Nynaeve le simțise când acestea se apropiară – făceau parte din acel grup. Cum se întâmpla adesea în cazul Aielilor, un eveniment era fie treaba căpeteniei clanului, fie treaba unei Înțelepte, cam la fel cum era cazul și în Ținutul celor Două Râuri, unde existau Sfatul Satului și Cercul Femeilor. Oare Rand le ceruse tuturor să participe sau aceștia hotărâseră să vină împreună din motive cunoscute doar de ei?

Nynaeve se înșelase în privința locului unde se afla Aviendha; ea fu șocată să o vadă pe femeia înaltă, cu părul roșu, venind în urma grupului de Înțelepte. Când plecase din Caemlyn? Și de ce purta veșmintele acelea uzate, cu marginile zdrențuite?

Nynaeve nu avu ocazia să îi pună întrebări Aviendhei, căci Rand le făcu semn din cap lui Rhuarc și celorlalți, invitându-i să ia loc, ceea ce aceștia și făcură. Rand, însă, rămase în picioare lângă masa pe care erau răsfirate hărțile. Își duse brațele la spate, prinzându-și ciotul în mâna sănătoasă, cu o expresie îngândurată întipărită pe față. El nu făcu niciun fel de introducere.

– Spune-mi ce-ați făcut în Arad Doman, i se adresă el lui Rhuarc. Iscoadele mele m-au informat că în ținutul acesta nu domnește pacea.

Rhuarc acceptă o ceașcă de ceai de la Aviendha – așadar, era considerată în continuare ucenică – și se întoarse spre Rand. Căpetenia clanului nu bău.

– Am avut foarte puțin timp la dispoziție, Rand al'Thor.

– Nu am nevoie de scuze, Rhuarc, zise Rand. Doar de rezultate.

Aceste cuvinte îi făcuseră pe câțiva dintre ceilalți Aieli să se înroșească de furie. Fecioarele de la intrare începură să își miște mâinile furioase, comunicând în limbajul semnelor.

Rhuarc nu trădă niciun semn de mânie, deși Nynaevei i se păru că el strângea ceașca în mână.

– Am împărțit apa cu tine, Rand al'Thor, zise el. Nu cred că m-ai făcut să vin aici ca să îmi arunci insulte.

– Nu insulte, Rhuarc, zise Rand. Doar adevăruri. N-avem vreme de pierdut.

– N-avem vreme, Rand al'Thor? zise Bael.

Căpetenia clanului Goshien al Aielilor era un bărbat foarte înalt și părea să domine chiar și atunci când stătea jos.

– Ai lăsat mulți dintre noi în Andor luni întregi, fără să facem nimic decât să ne lustruim lancile și să-i speriem pe cei din ținuturile umede! Acum ne trimiți în acest ținut cu porunci imposibile, apoi vii după câteva săptămâni și ceri rezultate?

– Ați fost în Andor ca să o ajutați pe Elayne, zise Rand.

– Ea n-a vrut sau n-a avut nevoie de ajutorul nostru, zise Bael, pufnind. Și a avut dreptate să refuze ajutorul. Prefer să străbat în fugă tot Pustiul cu o singură ploscă cu apă decât să mi se ofere conducerea clanului meu de către altcineva.

Rand se întunecă din nou la față, privirea lui devenind mânioasă, iar Nynaeve își aminti din nou de furtuna care se învolbura la miazănoapte.

– Ținutul acesta este frânt, Rand al'Thor, zise Rhuarc, cu o voce mai calmă decât cea a lui Bael. Nu căutăm scuze ca să explicăm acest adevăr și nu suntem lași dacă suntem prudenți în a îndeplini o sarcină grea.

– *Trebuie* să instaurăm pacea aici, mârâi Rand. Dacă nu sunteți în stare...

– Băiete, zise Cadsuane, poate-ai vrea să taci și să te gândești. De câte ori te-au dezamăgit Aielii? Tu de câte ori i-ai dezamăgit, rănit sau jignit?

Rand își închise gura, iar Nynaeve scrâșni din dinți pentru că nu vorbise ea. Îi aruncă o privire Cadsuanei, căreia îi

fusese oferit un scaun pe care să şadă – Nynaeve nu îşi amintea s-o fi văzut vreodată şezând pe pământ. Scaunul fusese adus, evident, din conac; era construit din coarne de *elgilrim*, care se întindeau asemenea unor palme deschise, şi era prevăzut cu o pernă roşie. Aviendha îi oferi Cadsuanei o ceaşcă cu ceai, din care sorbi cu băgare de seamă.

Cu un efort vizibil, Rand îşi recăpătă stăpânirea de sine.

– Îmi cer iertare, Rhuarc, Bael. Au fost câteva luni... istovitoare.

– Nu ai niciun *toh*, zise Rhuarc. Dar, ia loc, rogu-te. Hai să împarţim umbra şi să vorbim civilizat.

Rand oftă zgomotos, apoi încuviinţă din cap şi se aşeză în faţa celor doi. Cele câteva Înţelepte prezente – Amys, Melaine, Bair – nu păreau dispuse să participe la discuţie. Doar observau, cam cum făcea şi ea, îşi dădu seama Nynaeve.

– *Trebuie* să stabilim pacea în Arad Doman, prieteni, zise Rand, desfăcând o hartă între ei pe covorul din cort.

Bael clătină nedumerit din cap.

– Dobraine Taborwin s-a descurcat bine în Bandar Eban, zise el, dar Rhuarc a avut dreptate când a spus că ţinutul acesta este frânt. E ca o bucată de porţelan al Oamenilor Mării care a căzut din vârful unui munte înalt. Ne-ai spus să aflăm cine este la conducere şi să vedem dacă putem restabili ordinea. Ei bine, din câte ştim noi, *nimeni* nu se află la conducere. Fiecare oraş a fost lăsat să se descurce singur.

– Dar Consiliul Negustorilor? întrebă Bashere, aşezându-se lângă ei şi mângâindu-şi mustaţa cu nodurile degetelor în timp ce studia harta. Iscoadele mele mi-au spus că aceştia deţin încă o oarecare putere.

– Este adevărat, dar asta doar în oraşele unde domnesc ei, zise Rhuarc. Însă influenţa lor este slabă. Mai există o singură membră în capitală, dar nu deţine cine ştie ce control. Am pus capăt încăierărilor de pe străzi, dar cu mare greutate. Clătină nemulţumit din cap. Asta se întâmplă atunci când

încerci să stăpânești mai multe ținuturi decât poți. Fără rege lor, acești domani nu știu cine este la conducere.

– El unde e? întrebă Rand.

– Nu știe nimeni, Rand al'Thor. A dispărut. Unii spun că a dispărut acum câteva luni, alții, acum câțiva ani.

– Se poate ca Graendal să fi pus mâna pe el, zise Rand în șoaptă, privind cu interes harta. Dacă o fi aici. Da, cred că s-ar putea să fie aici. Dar unde? N-ar sta în palatul regelui, nu-i stă în obicei. Cred că are un loc al ei, un loc unde poate să-și așeze trofeele. Un loc care să fie un trofeu în sine, dar nu unul care să-ți vină în minte imediat. Da, știu. Ai dreptate. A mai procedat astfel și înainte...

Câtă familiaritate! Nynaeve se cutremură. Aviendha îngenunche în fața ei, oferindu-i o ceașcă de ceai. Nynaeve o luă întâlnind privirea femeii, apoi începu să rostească în șoaptă o întrebare. Aviendha clătină scurt din cap. Mai târziu, expresia de pe fața ei părea sugestivă. Aviendha se ridică în picioare și se retrase în fundul încăperii, apoi, făcând o grimasă, își ridică un colț zdrențuit al veșmântului și începu să tragă pe rând de câte un fir. Care era noima acestui gest?

– Cadsuane, zise Rand, încetând să mai șușotească și grăind cu voce tare. Ce știi despre Consiliul Negustorilor?

– Este alcătuit în mare parte din femei, răspunse Cadsuane, niște femei extrem de abile, dar și egoiste. Este datoria lor să aleagă regele, iar cum Alsalam a dispărut, ele ar fi trebuit să îi găsească un înlocuitor. Prea multe dintre ele consideră acest lucru o oportunitate, iar asta le împiedică să ajungă la o înțelegere. Bănuiesc că s-au despărțit din cauza haosului ca să își asigure puterea în orașele lor natale, iar acum se luptă pentru poziție și alianțe în vreme ce vine fiecare cu propunerea sa pentru un rege pentru a fi luată în considerare de celelalte.

– Și oastea domani ce luptă împotriva Seanchanilor? întrebă Rand. Este tot mâna lor?

– Nu știu nimic despre asta.

Te referi la bărbatul acela, Rodel Ituralde? zise Rhuarc.

Da.

A luptat cu vitejie acum douăzeci de ani, zise Rhuarc, frecându-şi bărbia pătrăţoasă. Este unul dintre acei Mari Căpitani, cum le ziceţi voi. Mi-ar plăcea să dansez dansul suliţelor cu el.

N-o vei face, zise Rand cu asprime în glas. Cel puţin, nu câtă vreme voi trăi eu. Vom restabili ordinea în ţinutul acesta.

Şi te aştepţi să facă asta fără luptă? întrebă Bael. Se zvoneşte că acest Rodel Ituralde luptă ca o tornadă împotriva Seanchanilor, stârnindu-le furia mai bine – chiar – decât reuşeşti tu, Rand al'Thor. El nu va dormi în vreme ce tu vei pune stăpânire pe ţinutul lui.

Vă spun încă o dată că *nu* suntem aici ca să cucerim, zise Rand.

Rhuarc oftă.

Atunci, de ce ne trimiţi pe noi, Rand al'Thor? De ce nu le foloseşti pe surorile tale Aes Sedai? Ele îi înţeleg pe cei din ţinuturile umede. Ţara aceasta seamănă cu un *regat* al copiilor, iar noi suntem prea puţini adulţi ca să îi putem face să asculte. Mai ales dacă ne interzici să le tragem o mamă de bătaie.

– Puteţi lupta, zise Rand, însă doar când sunteţi nevoiţi. Rhuarc, treaba asta nu mai poate fi dreasă de Aes Sedai. *Puteţi* face asta. Oamenii sunt intimidaţi de Aieli; vor face cum le veţi porunci. Dacă veţi reuşi să puneţi capăt războiului dintre domani şi Seanchani, poate că această Fiică a celor Nouă Luni va vedea că îmi doresc sincer să aduc pacea. Atunci, poate va fi de acord să se întâlnească cu mine.

De ce nu faci cum ai făcut şi altădată? întrebă Bael. Să pui pur şi simplu stăpânire pe acest ţinut.

Bashere încuviinţă din cap, aruncându-i o privire lui Rand.

– Nu va funcţiona. Nu şi de data asta, zise Rand. Un război aici ar cheltui prea multe resurse. Vorbeşti despre acest Ituralde, că le ţine piept Seanchanilor practic fără provizii şi

doar cu câțiva oameni. Chiar vreți să provocăm un bărbat atât de descurcăreț?

Cât de îngândurat parea Bashere, de parcă s-ar fi gândit într adevăr să îl provoace pe acest Ituralde! Bărbații ăștia! Erau toți la fel. Oferă le o provocare, iar ei o vor lua în serios, indiferent dacă această provocare îi va face să sfârșească înfipți într o lance.

– Există puțini bărbați în viață ca Rodel Ituralde, zise Bashere. Cu siguranță ne ar fi de mare ajutor în lupta pentru cauza noastră. Întotdeauna m-am intrebat dacă l-aș putea birui

– Nu, zise Rand din nou, aruncând o privire la hartă

Din câte putea vedea Nynaeve, pe aceasta se vedeau locurile unde erau concentrate oștile, marcate prin adnotări. Aielii erau o masă organizată de însemne din cărbune peste ținutul Arad Doman; trupele lui Ituralde erau în Șesul Almoth, luptând împotriva Seanchanilor. Centrul ținutului Arad Doman era o mare de adnotări negre, haotice, cel mai probabil reprezentând trupele diverșilor nobili

– Rhuarc, Bael, zise Rand Vreau să puneți mâna pe membrii Consiliului Negustorilor

În cort se așternu tăcerea.

– Ești sigur că este un lucru înțelept, băiete? întrebă Cadsuane într un final.

– Viața le este pusa în primejdie de Rătăciți, zise Rand, bătând leneș darabana cu degetele pe hartă. Dacă Graendal l a înhățat într adevăr pe Alsalam, atunci nu ne va folosi la nimic dacă îl vom salva Va fi atât de afectat de Forțarea ei, încât abia dacă va avea mintea unui copil. Ea nu este subtilă; n-a fost niciodată Trebuie să facem astfel încat Consiliul Negustorilor să aleagă un nou rege. Este singura cale prin care puteam restabili pacea și ordinea în acest regat.

Bashere încuviință din cap.

– E o faptă îndrăzneață.

– Nu suntem răpitori, zise Bael, încruntându se.

– Sunteți ceea ce spun eu că sunteți, zise încet Rand.

– Suntem încă un neam liber, Rand al'Thor, zise Rhuarc.

– Voi schimba neamul Aiel odată cu trecerea mea, zise Rand, clătinând din cap. Nu știu ce veți fi odată ce totul se va sfârși, dar nu puteți rămâne ceea ce sunteți. Vreau ca voi să preluați această sarcină. Dintre toți cei care mă urmează, în voi am cea mai mare încredere. Dacă vrem să punem mâna pe membrii Consiliului fără să iscăm și mai multe frământări în acest ținut, voi avea nevoie de viclenia și discreția voastră. Vă puteți furișa în palatele și conacele lor tot așa cum v-ați strecurat în Stânca din Tear.

Rhuarc și Bael se uitară unul la celălalt, încruntați.

– Odată ce veți pune mâna pe Consiliul Negustorilor, continuă Rand, aparent nepăsător față de grijile lor, îi mutați pe Aieli în orașele unde domnesc negustorii. Aveți grijă ca situația din acele orașe să nu degenereze. Restabiliți ordinea așa cum ați făcut și în Bandar Eban. De aici, începeți să îi vânați pe bandiți și să impuneți legea. În scurt timp, vor veni și proviziile de la Oamenii Mării. Ocupați mai întâi orașele de pe coastă, apoi înaintați spre interiorul ținutului. Într-o lună, domanii ar trebui să vină ca șuvoaiele *spre* voi în loc să fugă din calea voastră. Oferiți-le siguranță și hrană, iar ordinea va veni de la sine.

Era un plan surprinzător de logic. Rand avea într-adevăr o minte ascuțită, pentru un bărbat. Avea un suflet foarte bun, poate chiar de lider, dacă reușea să-și țină cumpătul.

Rhuarc continuă să își frece bărbia.

– Ne-ar fi de ajutor dacă am avea cu noi o parte din saldaeanii tăi, Davram Bashere. Celor din ținuturile umede nu le place să îi urmeze pe Aieli. Dacă ei se vor putea preface că cei din ținuturile umede sunt la conducere, probabil că atunci vor veni la noi.

Bashere râse.

– Vom fi și niște ținte frumoase. De îndată ce vom pune mâna pe câțiva membri ai Consiliului Negustorilor, restul vor trimite cu siguranță asasini după noi!

Rhuarc râse de parcă ar fi auzit o glumă bună. Aielii aveau un simţ al umorului ciudat în felul său.

– Vă vom ţine în viaţă, Davram Bashere. Dacă nu vom reuşi, vă vom împăia şi vă vom trimite călare pe caii voştri şi-atunci veţi fi ţinte perfecte pentru săgeţile lor!

Bael râse cu poftă la auzul acestor cuvinte, iar Fecioarele de lângă uşă începură să comunice din nou în limbajul semnelor.

Bashere chicoti, deşi nu părea să înţeleagă ce era atât de amuzant.

– Eşti sigur că asta vrei să faci? îl întrebă el pe Rand.

Rand încuviinţă din cap.

– Împarte-ţi oamenii, trimite-i pe câţiva cu grupurile Aielilor aşa cum hotărăşte Rhuarc.

– Şi cu Ituralde cum rămâne? întrebă Bashere, privind din nou harta. Nu va mai fi pace multă vreme odată ce îşi va da seama că i-am invadat patria.

Rand bătu uşor cu degetele pe hartă.

– Mă voi ocupa personal de el, zise în cele din urmă.

CAPITOLUL 8

Cămăși curate

I se spunea „cerul căpitanului de doc". Acei nori gri care acopereau soarele, capricioși și ursuzi. Poate că ceilalți din tabăra aflată dincolo de zidurile Tar Valonului nu observaseră acei nori stăruitori, însă Siuan îi văzuse. Niciun matelot nu i-ar fi omis. Nu erau nici prea negri, ca să aducă furtuna, dar nici prea ușori ca să sugereze ape line.

Un cer ca acela era ambiguu. Puteai porni la drum fără să cadă un strop de ploaie sau să se iște vreo vijelie. Sau, aproape pe neașteptate, te puteai trezi în mijlocul unei furtuni. Acea perdea de nori era înșelătoare.

Majoritatea porturilor cereau o taxă zilnică pentru fiecare ambarcațiune acostată acolo, dar în zilele cu furtună – atunci când niciun pescar nu putea prinde nimic – taxa era înjumătățită sau anulată complet. Totuși, într-o zi ca aceasta, când cerul era înnorat, fără a aduce vreun semn de furtună, căpitanii de doc cereau chiria întreagă pe-o zi. Așadar, pescarul trebuia să aleagă. Să rămână în port și să aștepte sau să meargă la pescuit ca să recupereze taxele de doc. Multe zile ca aceasta nu se transformau în furtună. Multe zile ca aceasta erau sigure.

Dar dacă se isca o furtună într-o zi ca aceasta, tindea să fie foarte violentă. Multe dintre cele mai devastatoare furtuni din istoria omenirii se iscaseră din „cerul căpitanului de doc". De aceea unii pescari aveau o altă denumire pentru astfel de nori. Le spuneau „vălul peștelui leu". Trecuseră zile întregi de când cerul arăta astfel. Siuan se înfioră și își strânse mai tare șalul în jurul trupului. Era un semn rău.

Ea era sigură că puțini pescari aleseseră să iasă în larg în această zi.

– Siuan? întrebă Lelaine, cu vocea încordată de enervare. Grăbește-te. Și nu mai vreau să aud cine știe ce superstiție idioată despre cer. Jur.

Sora Aes Sedai cea înaltă se întoarse și porni de-a lungul pasarelei.

„Superstiție? își zise Siuan, indignată. O mie de generații de înțelepciune nu înseamnă superstiție. Înseamnă bun-simț!" Însă nu zise nimic și grăbi pașii în urma Lelainei. În jurul ei, tabăra surorilor Aes Sedai credincioase Egwenei își continua activitatea de zi cu zi, cu aceeași precizie ca acele unui ceas. Dacă exista un lucru la care se pricepeau surorile Aes Sedai, acesta era să creeze ordine. Corturile erau aranjate în mănunchiuri, pe frății Ajah, ca și când ar fi vrut să imite aranjarea din Turnul Alb. Existau puțini bărbați și majoritatea celor care treceau pe-acolo - soldați care îndeplineau comisioane pentru oastea lui Gareth Bryne, grăjdari care aveau grijă de cai - se grăbeau să-și vadă de treburile lor. Erau mult mai puțini decât femeile muncitoare, multe dintre care merseseră până într-acolo încât își brodaseră Flacăra Tar Valonului pe poale sau pe corsaje.

Un singur lucru ciudat în legătură cu acest sat – dacă ignorai faptul că existau corturi în loc de odăi și pasarele din lemn în loc de coridoare cu pardoseală din gresie – era numărul novicelor. Erau cu sutele. De fapt, numărul trebuie să se fi apropiat de o mie acum, mult mai multe decât se

aflau în Turn în ultima vreme. Odată ce surorile Aes Sedai se reuneau, aripile locuite de novice, care nu mai fuseseră folosite de decenii întregi, trebuiau să fie redeschise. Poate că urma să fie nevoie chiar de încă o bucătărie.

Aceste novice mișunau de colo colo în familii, iar majoritatea surorilor Aes Sedai încercau să le ignore. Unele făceau acest lucru din obișnuință; cine le băga în seamă pe novice? Dar altele făceau acest lucru din cauză că erau nemulțumite. După părerea lor, femeile îndeajuns de vârstnice ca să fie mame sau bunici – și multe dintre ele *erau* mame și bunici – nu ar fi trebuit să fie trecute în cartea novicelor. Dar ce puteau face? Egwene al'Vere, Suprema Înscăunată Amyrlin, decretase asta.

Siuan încă putea simți o oarecare uimire în unele surori Aes Sedai pe lângă care trecea. Egwene trebuia să fi fost controlată cu atenție. Ce mersese prost? Când le scăpase Suprema Înscăunată Amyrlin? Siuan ar fi simțit desfătare văzând acele priviri dacă nu ar fi fost ea însăși îngrijorată de captivitatea prelungită a Egwenei în Turnul Alb. Acela era, într-adevăr, „valul peștelui-leu". Aducător de o mare izbândă, dar și de un mare dezastru. Ea grăbi pasul în urma Lelainei.

– Cum decurg negocierile? întrebă Lelaine, fără a se osteni să se uite la Siuan.

„Ai putea participa și tu la una dintre aceste întruniri ca să afli", își zise Siuan. Însă Lelaine voia să fie văzută cum supraveghează, nu cum se implică direct. Faptul că o întreba pe Siuan, în auzul tuturor, era, de asemenea, o mișcare calculată. Siuan era cunoscută ca fiind una dintre confidentele Egwenei, plus că deținea o oarecare notorietate pentru ca fusese ea însăși Amyrlin. Lucrurile pe care Siuan i le spuse Lelainei nu fură importante; însă faptul că era văzută că i le spunea sporea influența femeii în tabără.

– Nu decurg bine, Lelaine, zise Siuan. Trimisele Elaidei nu făgăduiesc niciodată nimic și par indignate de fiecare

dar când aducem vorba despre subiecte importante, cum ar fi repunerea în drepturi a Ajah Albastră. Mă îndoiesc că au fost împuternicite de Elaida să încheie acorduri obligatorii.

– Hm, făcu Lelaine, îngândurată, salutând din cap un grup de novice.

Acestea făcură câte o plecăciune. Luând o decizie vicleană, Lelaine începuse să vorbească în termeni foarte apreciativi despre noile novice.

Faptul că Romanda le displăcea era un lucru bine cunoscut; acum, că Egwene nu mai era, Romanda începuse să insinueze faptul că, odată ce se ajungea la reconciliere, această „absurditate" legată de novicele vârstnice trebuia rezolvată rapid. Cu toate acestea, din ce în ce mai multe surori vedeau înțelepciunea Egwenei. Exista multă forță printre noile novice și nu puține dintre ele vor ajunge la rangul de Aleasă în clipa în care Turnul Alb va fi dobândit. În ultima vreme – datorită faptului ca le accepta tacit pe aceste femei – Lelaine mai crease o legătură cu Egwene.

Siuan privi familia de novice care se retrăgea. Acestea îi făcură o reverență Lelainei aproape la fel de repede și de plină de respect cum i-ar fi făcut Supremei Înscăunate Amyrlin. Începea să devină limpede că, după luni de impas, Lelaine începea să câștige lupta pentru superioritate împotriva Romandei.

Iar acest lucru constituia o problemă foarte mare.

Siuan nu o displăcea pe Lelaine. Aceasta era capabilă, avea o voință de fier și era categorică. Cândva, fuseseră prietene, cu toate ca relația dintre ele se schimbase drastic odată cu schimbarea situației lui Siuan.

Da, putea spune că o plăcea pe Lelaine. Dar *nu* avea încredere în ea și, mai ales, nu își dorea să o vadă Amyrlin. Într-o altă eră, Lelaine s-ar fi descurcat bine în acea poziție. Dar lumea aceasta avea *nevoie* de Egwene și – prietenie sau nu – Siuan nu își putea permite să îi îngăduie acestei femei să îi ia

locul Supremei Înscăunate Amyrlin de drept. Trebuia să se asigure că Lelaine nu lua măsuri pentru a împiedica reîntoarcerea Egwenei.

– Ei bine, zise Lelaine, va trebui să discutăm despre aceste negocieri în Divan. Suprema Înscăunată Amyrlin dorește ca acestea să continue, iar noi cu siguranță nu putem îngădui ca ele să înceteze. Cu toate acestea, trebuie să existe o cale prin care să le facem eficiente. Dorințele Supremei Înscăunate Amyrlin trebuie îndeplinite, nu crezi?

– Fără îndoială, răspunse Siuan pe un ton hotărât.

Lelaine îi aruncă o privire, iar Siuan se blestemă pentru că își trădase emoțiile. Lelaine trebuia să creadă că Siuan era de partea ei.

– Îmi pare rău, Lelaine. Femeia aceea mă scoate din sărite. Pe ce poartă discuții Elaida dacă nu vrea să cedeze nici măcar asupra unui punct?

Lelaine încuviință din cap.

– Așa e. Dar cine poate spune de ce face Elaida ceea ce face? Rapoartele Tronului Amyrlin sugerează faptul că Elaida conduce Turnul într-un mod... imprevizibil, în cel mai bun caz.

Siuan doar încuviința din cap. Din fericire, Lelaine nu părea să bănuiască lipsa de loialitate a lui Siuan. Sau nu îi păsa. Era remarcabil cât de inofensivă o credeau femeile pe Siuan acum, că puterea ei fusese redusă atât de mult.

Era o nouă experiență pentru ea să fie slabă. Încă din primele ei zile în Turnul Alb, surorile îi observaseră forța și ascuțimea minții. Zvonurile cum că ea ar putea deveni Amyrlin se iscaseră imediat – uneori, părea că Pânza însăși o împinsese pe Siuan direct pe Tron. Cu toate că ascensiunea ei rapidă ca Supremă Înscăunată Amyrlin, fiind atât de tânără, fusese o surpriză pentru multe, ea însăși nu fusese deloc șocată. Când pescuiești cu calamar pe post de momeală, nu trebuie să te miri dacă prinzi pești cu dinți. Dacă vrei să prinzi țipari, trebuie să folosești cu totul altceva.

Când fusese Tămăduită, puterile ei reduse fuseseră o dezamăgire. Dar asta începea să se schimbe. Într-adevăr, era enervant că era inferioară multora dintre surori, că nu era respectată de cele din jurul ei. Cu toate acestea, pentru că era slabă în putere, multe păreau a presupune că era şi mai slabă în abilităţile politice! Oare oamenii chiar uitau atât de repede? Ea considera că noul ei statut printre Aes Sedai era eliberator.

– Da, zise Lelaine în vreme ce salută din cap un alt grup de novice, cred că a sosit vremea să trimitem emisari în regatele pe care nu le-a cucerit al'Thor. Poate că nu deţinem controlul asupra Turnului Alb, dar asta nu înseamnă că trebuie să renunţăm la supremaţia noastră politică în lume.

– Da, Lelaine, zise Siuan. Dar eşti convinsă că Romanda nu se va împotrivi acestei hotărâri?

– De ce ar face-o? zise Lelaine pe un ton dispreţuitor. N-ar avea nicio noimă.

– Lucrurile pe care le face micuţa Romanda au noimă, zise Siuan. Eu cred că se împotriveşte doar ca să îţi facă în ciudă. Dar am văzut-o, *într-adevăr*, stând la taclale cu Maralenda pe la începutul săptămânii.

Lelaine se încruntă. Maralenda era o vară îndepărtată a descendenţei Trakand.

Siuan îşi ascunse zâmbetul. Era uimitor cât de multe lucruri puteai realiza atunci când oamenii te desconsiderau. Oare câte femei desconsiderase ea însăşi pentru că acestora le lipsea puterea vizibilă? De câte ori fusese ea *însăşi* manipulată aşa cum o manipula şi ea acum pe Lelaine?

– Voi face cercetări, zise Lelaine.

Nu avea importanţă ce descoperea; atâta vreme cât era ocupată să îşi facă griji în privinţa Romandei, ea nu putea să petreacă prea mult timp încercând să îi fure puterea Egwenei.

Egwene. Suprema Înscăunată Amyrlin trebuia să se grăbească şi să ducă la bun sfârşit complotul ei din Turnul Alb.

La ce folosea să o submineze pe Elaida dacă surorile Aes Sedai de afara se prefăceau în praf și pulbere când Egwene nu le supraveghea? Siuan nu le putea distrage atenția prea multă vreme Lelainei și Romandei, mai ales acum, că Lelaine deținea un avantaj vizibil. Lumină! În unele zile, ea avea impresia că încerca să jongleze cu pești vii, unși cu unt.

Siuan verifică poziția soarelui din spatele acelei cortine de nori. Era după-masa târziu.

– Fir-ar al naibii, bombăni ea. Trebuie să plec, Lelaine.

Lelaine îi aruncă o privire.

– Ai rufe de spălat, bănuiesc? Pentru golanul ăla de general al tău?

– *Nu* este golan, se răsti Siuan, apoi se blestemă.

Avea să piardă mult din avantajul pe care îl avea dacă continua să se răstească la cele care se credeau superioarele ei.

Lelaine zâmbi, iar în ochi îi apăru o strălucire, ca și când știa ceva special. Ce femeie insuportabilă! Prietenă sau nu, Siuan mai că se gândea să șteargă...

Nu.

– Îmi cer iertare, Lelaine, se forță să spună Siuan. Mă enervez doar când mă gândesc câte îmi cere să fac bărbatul acesta.

– Da, zise Lelaine, strângând din buze. M-am gândit la asta, Siuan. Poate că Suprema Înscăunată Amyrlin are de suferit din cauza surorii hărțuitoare a lui Bryne, dar n-am să îngădui una ca asta. Ești una dintre slugile mele acum.

„Una dintre slugile tale? își zise Siuan. Credeam că trebuie să te sprijin până când are să se întoarcă Egwene."

– Da, cugetă Lelaine, cred că a sosit vremea să nu mai fii servitoarea lui Bryne. Am să-ți plătesc eu datoria, Siuan.

– Să-mi plătești datoria? repetă Siuan, simțind o clipă de panică. E un lucru înțelept? Nu că m-ar deranja să mă eliberez de bărbatul ăsta, firește, însă poziția în care mă aflu îmi oferă multe oportunități ca să trag cu urechea la planurile lui.

– Planuri? întrebă Lelaine, încruntându-se.

Siuan se făcu mică. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să insinueze vreo nelegiuire din partea lui Bryne. Lumină, bărbatul era îndeajuns de strict încât să îi facă până și pe *Străjeri* să pară neglijenți în a-și păstra jurămintele.

Ar trebui să o lase pe Lelaine să pună capăt acestei servituți prostești, însă gândul acesta îi întorcea stomacul pe dos. Bryne era deja dezamăgit că ea își încălcase jurământul față de el în urma cu câteva luni. Ei bine, ea *nu* încălcase jurământul, doar își amânase perioada de servitute. Dar încearcă să-l convingi de asta pe acest prost încăpățânat!

Dacă ar alege calea cea mai ușoară acum, ce ar crede el despre ea? Ar crede că a câștigat, că ea dovedea că nu se putea ține de cuvânt. În niciun caz nu avea să îngăduie acest lucru.

Și-apoi, nu avea de gând să accepte ca Lelaine să fie cea care urma s-o elibereze. Asta n-ar face decât să îi mute datoria de la Bryne la Lelaine. Sora Aes Sedai ar colecta această datorie în moduri mult mai subtile, însă aceasta ar fi plătită în întregime într-un fel sau altul, fie și doar prin cereri de loialitate.

– Lelaine, zise Siuan cu blândețe, nu-l bănuiesc de nimic pe bunul general. Totuși, el controlează oștile noastre. Oare putem avea într-adevăr încredere în el că va face ceea ce i se cere fără niciun fel de supraveghere?

Lelaine pufni.

– Nu cred că puteam avea încredere în *vreun* bărbat să facă ceva fără îndrumare.

– Detest să-i spăl rufele, zise Siuan.

Era adevărat. Chiar dacă nu era oprită să i le spele pentru tot aurul din Tar Valon.

– Dar dacă datoria mă va ține prin preajmă, ca să pot trage cu urechea...

– Da, zise Lelaine, încuviințând încet din cap. Da, văd că ai dreptate. Nu voi uita sacrificiul tău, Siuan. Prea bine, poți pleca.

Lelaine se întoarse, coborându-și privirea spre mână, ca și când ar fi tânjit după ceva. Probabil tânjea după ziua în

care – în calitate de Amyrlin – și ar putea oferi inelul cu Marele Șarpe pentru un sărut atunci când se va despărți de o altă soră. Lumină, Egwene trebuia să se întoarcă în curând. Pești unși cu unt! Pești blestemați, unși cu unt!

Siuan se îndreptă spre marginea taberei surorilor Aes Sedai. Oastea lui Bryne împrejmuia tabăra surorilor Aes Sedai într-un cerc mare, dar ea se afla la capătul îndepărtat al cercului față de Bryne. I-ar lua o jumătate de oră bună ca să meargă pe jos până la postul lui de comandă. Din fericire, găsi un căruțaș care aducea provizii, aduse printr-o poartă, oștii. Bărbatul scund și cărunt acceptă de îndată să o lase să călătorească lângă napi, cu toate că păru să se întrebe de ce ea nu alesese un cal, așa cum se cuvenea statutului unei Aes Sedai. Ei bine, nu era *atât* de departe, iar a călători lângă legume era o soartă *mult mai puțin* lipsită de demnitate decât să se bălăngăne în șaua unui cal. Dacă Gareth Bryne avea să se plângă de întârzierea ei, atunci Siuan avea să-i spună vreo două, zău!

Se rezemă cu spatele de un sac plin cu napi, iar picioarele acoperite de poalele brune îi atârnau peste marginea din spate a căruței. În vreme ce căruța urca pe un dâmb mic, putea vedea tabăra surorilor Aes Sedai – cu corturile sale albe și respectând organizarea unui oraș. Dispusă în cerc în jurul ei se afla oastea, cu corturi mai mici, dispuse pe rânduri ordonate, iar împrejurul *lor* se afla un cerc din ce în ce mai mare de țiitori ai taberei.

Dincolo de toate, peisajul era maroniu, zăpada iernii topită, iar lăstarii de primăvară rari. Pe ici, pe colo se vedeau tufișuri, umbre în văi și fuioare de fum ce ieșeau din hornuri, care indicau prezența satelor. Era surprinzător cât de familiare, cât de primitoare păreau a fi aceste fânețe. Când venise prima oară la Turnul Alb, ea fusese convinsă că nu avea să îndrăgească niciodată acest ținut fără ieșire la mare.

Acum, ea trăise mai mult în Tar Valon decât în Tear. Uneori, îi era greu să își amintească de fata aceea care împletea

năvoade și ieșea în larg dis-de-dimineață împreună cu tatăl ei ca să le arunce în apă. Devenise altcineva, o femeie care făcea mai degrabă negoț cu secrete decât cu pești.

Secrete. Acele secrete puternice și dominatoare. Acestea deveniseră viața ei. Fără iubire, doar câteva idile în tinerețe. Nu avusese timp pentru relații amoroase sau legături de prietenie. Se concentrase asupra unui singur lucru: să îl găsească pe Dragonul Renăscut. Să îl ajute, să îl îndrume și să îl controleze, nădăjduise ea.

Moiraine își pierduse viața plecând în aceeași căutare, dar măcar ea putuse sa plece și să vadă lumea. Siuan îmbătrânise - la suflet, dacă nu la trup - închisă în Turn, trăgând de sfori și făcând lumea să se clintească. Făcuse câteva fapte bune. Numai timpul avea să spună dacă eforturile ei fuseseră îndeajuns.

Nu își regreta viața. Totuși, în acel moment, când trecea pe lângă corturile oștii - gropile și rădăcinile rupte de pe drum făcând căruța să se scuture și să zornăie ca niște oase de pește uscate într-o căldare –, o invidia pe Moiraine. De câte ori se ostenise Siuan să privească de la fereastră acel peisaj frumos și verde, înainte ca acesta să înceapă să capete o înfățișarea bolnăvicioasă? Ea și Moiraine luptaseră din greu ca să salveze lumea, însă nu le rămăseseră multe lucruri de care să se bucure.

Poate că Siuan greșise că rămăsese cu Albastrele, spre deosebire de Leane, care profitase de ferecarea și Tămăduirea lor ca să treacă în Ajah Verde. „Nu, își zise Siuan, în vreme ce căruța se hurduca, mirosind a napi amărui. Nu, încă îmi doresc să salvez această lume blestemată." Ea nu avea să treacă în Ajah Verde. Deși, gândindu-se la Bryne, își dorea ca Albastrele să semene puțin mai mult cu Verzile în unele privințe.

Siuan, Suprema Înscăunată Amyrlin, nu avusese timp de legături amoroase, dar Siuan, slujnica? A-i îndruma pe oameni prin manipulări tacite necesita o mai mare pricepere decât a-i amenința cu puterea Tronului Amyrlin, plus că îți aducea mai multă satisfacție. Însă nu mai simțea acea povară

zdrobitoare a responsabilității pe care o simțise în toți acei ani în care se aflase la cârma Turnului Alb. Exista, poate, în viața ei loc pentru alte câteva schimbări?

Căruța ajunse în capătul îndepărtat al taberei oștii, iar Siuan clătină din cap la aceste gânduri neghioabe când sări jos din ea, apoi îi mulțumi căruțașului, dând din cap. Era o fetiță care abia dacă avea vârsta potrivită să arunce năvodul toată ziua? Nu avea rost să se gândească astfel la Bryne. Cel puțin, nu în acel moment. Erau prea multe de făcut.

Înaintă de-a lungul perimetrului taberei, cu corturile oștii în partea stânga. Începea să se întunece, iar felinarele în care ardea ulei prețios luminau într-un mod dezorganizat barăcile și corturile din dreapta ei. În față, pe latura cu oastea, se înălța o palisadă mică și circulară. Nu îngrădea toată oastea – de fapt, era suficient de largă cât să cuprindă câteva duzini de corturi ale ofițerilor și câteva corturi de comandă mai mari. Aceasta trebuia să aibă rolul de fortificație în caz de urgență, dar întotdeauna ca un centru de operațiuni – lui Bryne i se păruse potrivit să existe o barieră fizică între restul taberei și locul unde el se sfătuia cu ofițerii lui. Din cauza confuziei create de tabăra civililor și a faptului că aveau de patrulat de-a lungul unui hotar lung, iscoadelor le-ar fi fost altminteri ușor să se apropie de corturile lui.

Palisada era terminată doar cam pe trei sferturi, dar construcția acesteia înainta rapid. Poate că, în cele din urmă, el va alege să împrejmuiască întreaga oaste dacă asediul avea să mai continue multă vreme. Deocamdată, Bryne era de părere că postul de comandă mic și fortificat nu le va sugera soldaților doar ideea de siguranță, ci le va insufla și un oarecare sentiment de autoritate.

Țărușii din lemn, înalți de doi metri și jumătate, se înălțau din pământ în față, un rând de santinele stând una lângă cealaltă, cu vârfurile sulițelor îndreptate spre cer. În timpul unui asediu, trebuia să ai, în general, multe brațe pentru o astfel de

munca. Gărzile de la poarta palisadei știau că trebuia să o lase să treacă, iar ea își croi repede drum spre cortul lui Bryne. *Chiar* avea rufe de spălat, iar mare parte din ele vor trebui să aștepte probabil până dimineață. Trebuia să se întâlnească cu Egwene în *Tel'aran'rhiod* de îndată ce se lăsa întunericul, iar strălucirea apusului de soare începea deja să se estompeze.

Ca de obicei, în cortul lui Bryne era doar o lumină foarte slabă. În vreme ce oamenii de afară făceau risipă de ulei, el îl folosea cu zgârcenie. Majoritatea oamenilor lui trăiau mai bine decât el. Ce neghiob! Siuan pătrunse în cort, fără să își anunțe prezența. Dacă el era atât de prost încât să se schimbe fără să pășească în spatele paravanului, atunci era îndeajuns de prost ca să fie văzut făcând acest lucru.

Ședea la biroul lui, lucrând la lumina unei singure lumânări. Părea să citească rapoartele iscoadelor.

Siuan pufni, lăsând clapele cortului să se închidă în urma ei. Nu o lampă! Bărbatul ăsta!

– Îți vei strica ochii dacă citești la lumina asta slabă, Gareth Bryne.

– Am citit la lumina unei singure lumânări mai toată viața mea, Siuan, zise el, întorcând o pagină, fără să își ridice privirea. Și te anunț că vederea e la fel cum mi-a fost în copilărie.

– Oh? făcu Siuan. Deci, vrei să spui că ai avut vederea proastă încă de la început?

Bryne rânji, dar își continuă lectura. Siuan pufni din nou, zgomotos, ca să se asigure că el auzea. Apoi, ea împleti o sferă de lumină și o trimise ca să plutească lângă biroul lui. Neghiobul! Ea n-avea să îngăduie ca el să orbească și să cadă răpus în luptă de un atac pe care nu îl văzuse. După ce trimise sfera de lumină lângă capul lui – poate prea aproape ca el să se simtă confortabil cu ea fără să nu-și mijească ochii – se duse să strângă rufele de pe sfoara pe care o întinsese în mijlocul cortului. El nu se plânsese că ea folosea *interiorul* cortului lui ca să usuce rufele și nici nu le strânsese. Ce dezamăgire! Ea se gândise că avea să o dojenească pentru asta.

– O femeie din tabăra exterioară m-a abordat azi, zise Bryne, mutându-și scaunul într-o parte, apoi luând în mâini un alt teanc de hârtii. S-a oferit să-mi spele rufele. A organizat un grup de spălătorese în tabără și a susținut că poate spăla mai repede și mai eficient decât ar putea-o face o slujnică zăpăcită.

Siuan încremeni, aruncându-i o privire lui Bryne, care frunzărea hârtiile. Maxilarul lui puternic era luminat în partea stânga de lumina albă a sferei ei și în partea dreaptă de lumina portocalie și pâlpâitoare a lumânării. Unii bărbați erau slăbiți de vârsta, alții păreau obosiți sau șleampeți. Bryne devenise pur și simplu distins, asemenea unui pilastru, lucrat de un meșter zidar și lăsat apoi la mila intemperiilor. Vârsta nu îi diminuase eficacitatea sau forța. Îi oferise pur și simplu personalitate, prăfuindu-i tâmplele cu argintiu, încrețindu-i chipul hotărât cu riduri ale înțelepciunii.

– Și ce i-ai spus acestei femei? întrebă ea.

Bryne întoarse o pagină.

– I-am spus că sunt mulțumit de cum îmi sunt spălate rufele. Își ridică privirea la ea. Trebuie să recunosc că sunt surprins, Siuan. Am presupus că o Aes Sedai nu știe prea multe despre munca asta, dar arareori s-a întâmplat ca uniformele mele să fie atât scrobite și confortabile în același timp. Meriți toată lauda.

Siuan se întoarse cu spatele la el, ascunzându-și roșeața din obraji. Bărbat neghiob! Ea îi făcuse pe regi să îngenuncheze dinaintea ei! Le manipula pe surorile Aes Sedai și plănuia izbăvirea lumii! Iar el o complimenta pentru calitățile ei de *spălătoreasă*?

Ideea era că, venind din partea lui Bryne, acesta era un compliment sincer și plin de însemnătate. El nu le privea de sus pe spălătorese sau pe băieții alergători. Trata pe toată lumea cu omenie. O persoană nu primea respectul lui Gareth Bryne dacă era rege sau regină, primea respectul lui dacă își respecta jurământul și își făcea datoria. Din punctul lui de

vedere, un compliment referitor la rufele bine spălate era la fel de plin de însemnătate ca o medalie oferită unui soldat care înfruntase vrăjmaşul cu stoicism.

Ea îi aruncă o privire. El încă o privea. Bărbat neghiob! Ea luă în grabă de pe sfoară o altă cămaşă a lui şi începu să o împăturească.

– Nu mi-ai dat niciodată o explicaţie care să mă mulţumească. De ce ţi-ai încălcat jurământul? zise el.

Siuan încremeni, cu privirea aţintită la peretele din spate al cortului, pe care se reflectau umbrele rufelor care încă mai atârnau pe sfoară.

– Am crezut că ai înţeles, zise ea, continuând să împăturească rufele. Am avut informaţii importante pentru surorile Aes Sedai din Salidar. Şi apoi, nu îl puteam lăsa pe Logain să se plimbe în voie de colo colo, nu? A trebuit să îl găsesc şi să îl duc în Salidar.

– Astea sunt doar scuze, zise Bryne. O, ştiu că sunt adevărate. Dar tu eşti Aes Sedai. Poţi invoca patru întâmplări şi să le foloseşti ca să ascunzi adevărul cu aceeaşi pricepere cu care s-ar folosi cineva de minciuni.

– Vrei să spui că sunt mincinoasă? întrebă ea.

– Nu, răspunse el. Doar că eşti sperjură.

Ea se uită la el, făcând ochii mari. Ei bine, avea să-i spună ea câteva...

Siuan şovăi. El se uita la ea, scăldat în strălucirea celor două lumini, cu o privire îngândurată. Rezervată, dar nu acuzatoare.

– Să ştii că întrebarea aceasta m-a adus aici, zise el. De aceea te-am vânat atâta drum. Este motivul pentru care le-am jurat credinţă în cele din urmă acestor Aes Sedai rebele, deşi nu mi-am dorit să fiu implicat într-un alt război din Tar Valon. Am făcut toate astea pentru că simţeam nevoia să ştiu. Trebuia să ştiu. De ce? De ce femeia cu ochii aceia plini de pasiune şi greu de uitat şi-a încălcat jurământul?

– Ți-am spus că urma să mă întorc la tine și să îmi respect jurământul făcut, zise Siuan, întorcându-se cu spatele la el și scuturând o cămașă ca să o netezească.

– O altă scuză, zise el cu blândețe. Un alt răspuns de la o Aes Sedai. Îmi vei spune vreodată adevărul gol-goluț, Siuan Sanche? L-ai spus vreodată cuiva?

El oftă, iar ea auzi foșnetul hârtiilor. Lumina lumânării pâlpâi când el se mișcă ușor, întorcându-se la rapoartele lui.

– Când eram doar o Aleasă în Turnul Alb, zise Siuan pe un ton blând, m-am numărat printre cele patru persoane de față când o Prorocire a anunțat nașterea iminentă a Dragonului Renăscut pe povârnișurile Muntelui Dragonului.

Foșnetul paginilor încetă.

– Una dintre celelalte două persoane, continuă Siuan, a murit pe loc. Cealaltă a murit la scurtă vreme după aceea. Sunt sigură că ea – însăși Suprema Înscăunată Amyrlin – a fost ucisă de Ajah Neagră. Da, aceasta există. Dacă vei spune cuiva că am recunoscut acest lucru, am să îți tai limba. În fine, înainte să moară, Suprema Înscăunată Amyrlin a trimis Aes Sedai ca să îl vâneze pe Dragon. Acestea au dispărut, rând pe rând. Surorile Negre trebuie să fi obținut prin tortură numele lor de la Tamra înainte să o ucidă. Nu ai fi rostit cu ușurință acele nume. Încă mă mai cutremur uneori când mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut. În scurt timp, am mai rămas doar noi două care știau. Moiraine și cu mine. Nu trebuia să auzim Prorocirea. Eram doar niște Alese care se aflau din întâmplare în încăperea aceea. Cred că Tamra a reușit cumva să ascundă numele noastre de surorile Negre, căci dacă nu ar fi făcut-o, cu siguranță am fi fost ucise și noi precum celelalte. Mai rămăseserăm doar noi două. Singurele două din toată lumea care știau ce avea să vină. Cel puțin, singurele două care slujeau Lumina. Prin urmare, am făcut ce trebuia să fac, Gareth Bryne. Mi-am dedicat viața făcând pregătiri pentru venirea Dragonului. Am jurat să am grijă să trecem cu bine prin

Ultima Bătălie. Să fac tot ceea ce era nevoie – *tot* ceea ce era nevoie – pentru a duce povara care îmi fusese încredințată. A mai existat o singură persoană în care mă puteam încrede, iar acum e moartă. Siuan se întoarse, întâlnind privirea lui din partea cealaltă a cortului. O briză făcu să tremure pereții și să pâlpâie lumina lumânării, dar Bryne ședea nemișcat, privind-o. Așadar, vezi tu, Gareth Bryne, a *trebuit* să amân respectarea jurământului pe care ți l-am făcut din cauza altor jurăminte. Am jurat să duc această sarcină până la capăt, iar Dragonul nu și-a întâlnit încă soarta la Shayol Ghul. O persoană trebuie să își respecte jurămintele în ordinea importanței lor. Când ți-am jurat credință ție, *nu* ți-am făgăduit că te voi sluji imediat. Am avut mare grijă în privința asta. Tu poți să-i spui „calambur". Eu i-aș spune altcumva.

– Cum ar fi?

– Am luat toate măsurile necesare pentru a te proteja pe tine, ținutul tău și pe poporul tău, Gareth Bryne. Mă învinuiești pentru pierderea unui hambar și a câtorva vaci. Ei bine, eu îți sugerez să te gândești la costul pe care îl va plăti neamul tău dacă Dragonul Renăscut va da greș. Uneori, trebuie plătit un preț astfel încât o datorie mult mai importantă să poată fi acoperită. Mă aștept ca un soldat să înțeleagă acest lucru.

– Ar fi trebuit să-mi spui, zise el, privind-o în continuare în ochi. Ar fi trebuit să-mi explici cine ai fost.

– Și? zise Siuan. M-ai fi crezut?

El șovăi.

– În plus, n-am avut încredere în tine, continuă ea cu toată sinceritatea. Ultima noastră întâlnire nu a fost prea... amiabilă, din câte îmi amintesc. Mi-aș fi putut asuma un asemenea risc, Gareth Bryne, cu un bărbat pe care nu îl cunoșteam? Îi puteam îngădui să preia controlul asupra secretelor pe care doar eu le știam, secrete ce trebuiau spuse mai departe noii Supreme Înscăunate Amyrlin? Aș fi putut irosi măcar o clipă când întreaga lume era cu ștreangul la grumaz?

Ea îl privea drept în ochi, cerând un răspuns.

Nu, recunoscu el în cele din urmă. Arză-m-ar focul, Siuan, nu. Nu ar fi trebuit să aştepţi. Nu ar fi trebuit să rosteşti acel jurământ de la bun început!

Tu ar fi trebuit să asculţi cu băgare de seamă zise ea, luându-şi în cele din urmă privirea de la el şi pufnind Îţi sugerez ca pe viitor, dacă vei mai face pe cineva să jure să îţi slujească, să ai grijă să stabileşti un interval de timp pentru asta

Bryne mârâi, iar Siuan smulse ultima cămaşă de pe sfoară, făcând-o să se scuture şi să arunce o umbră neclară pe peretele din spate al cortului.

– Ei bine, zise Bryne, mi am spus că te voi ţine în slujba mea doar atâta timp cât voi avea nevoie ca să obţin un răspuns. Acum ştiu Aş spune că ..

Încetează! izbucni Siuan, rotindu-se spre el şi ameninţându l cu degetul.

Dar...

– Să nu rosteşti cuvintele, îl ameninţă ea. Îţi voi pune căluş la gură şi te voi lăsa să atârni în aer până mâine la asfinţit Să nu crezi că n am s o fac.

Bryne şezu, tăcut.

– Încă n-am terminat cu tine, Gareth Bryne. Ea netezi cămaşa cu mâinile, apoi o împături. Te voi anunţa când am terminat

Pe Lumină, femeie! bombăni el, aproape în barbă. Dacă aş fi ştiut că eşti Aes Sedai înainte să te urmăresc până în Salidar... dacă aş fi ştiut ce făceam...

Ce? vru să ştie ea. Nu m ai fi vânat?

Fireşte că aş fi făcut-o, răspunse el pe un ton indignat. Doar că poate aş fi fost mai prudent şi aş fi venit mai bine pregătit. Am plecat la vânătoare de porci mistreţi cu un cuţit pentru iepuri în loc de suliţă!

Siuan aşeză cămăşile împăturite peste celelalte, apoi ridică toată grămada. Lui îi aruncă o privire rănită.

– Mă voi strădui din răsputeri să mă prefac că *nu* m-ai comparat cu un porc mistreț adineauri, Bryne. Te-aș ruga să ai puțină grijă la ce scoți pe gura. Altminteri, ai sa te trezești fără slujnică și vei fi *nevoit* să le lași pe femeile alea în tabără ca să-ți spele rufele.

El îi aruncă o privire amuzată. Apoi, izbucni în râs. Nici ea nu reuși să își ascundă zâmbetul. Ei bine, după acest schimb de cuvinte, el avea să știe cine deținea controlul acestei asocieri

Dar... Lumină! De ce îi spusese despre Prorocire? Abia dacă spusese altcuiva despre ea! În timp ce îi așeza cămășile în cufăr, ea aruncă o privire spre Bryne, care clătina în continuare din cap și chicotea.

„Atunci când nu voi mai fi nevoită să respect alte jurăminte, își zise ea. Atunci când voi fi convinsă că Dragonul Renăscut face ceea ce trebuie să facă, poate atunci va fi timp. E pentru prima oară când încep sa aștept cu nerăbdare să închei această cautare." Cât de remarcabil.

– Ar trebui să mergi la culcare, Siuan, zise Bryne.

– E încă devreme, zise ea.

– Așa e, dar soarele asfințește. Din trei în trei zile, mergi la culcare neobișnuit de devreme și îți pui pe deget inelul acela ciudat pe care îl ții ascuns sub salteaua de paie. El întoarse o foaie de pe biroul lui. Transmite-i, rogu-te, cele mai calde urări de bine Supremei Înscăunate Amyrlin.

Ea se întoarse spre el, cu gura căscată. N-avea cum să știe de *Tel'aran'rhiod*, nu-i așa? Îl surprinse zâmbind satisfăcut. Ei bine, poate că el nu știa despre *Tel'aran'rhiod*, însă era limpede că bănuia că inelul acela și programul ei de somn aveau legătură cu comunicarea cu Egwene. Șiret. El o privi peste hârtii când ea trecu pe lângă el, iar ochii lui aveau o anume strălucire.

– Ce barbat nesuferit, bombăni ea, așezându-se pe patul ei și stingând sfera de lumină pe care o crease.

Apoi, scoase pe furiș inelul *ter'angreal* și și-l puse în jurul grumazului, apoi se întoarse cu spatele la el și se întinse,

încercând să se forţeze să adoarmă. Avea grijă ca, din trei în trei zile, să se trezească devreme, astfel încât să fie obosită seara. Îşi dorea să fi putut adormi la fel de uşor cum adormea Egwene.

Nesuferit... bărbat *nesuferit*! Va trebui să facă ceva să se răzbune pe el. Şoareci în aşternuturi. Asta ar fi o răzbunare potrivită.

Ea stătu trează multă vreme, apoi, în cele din urmă adormi, zâmbind în sinea ei la gândul unei răzbunări potrivite. Se trezi în *Tel'aran'rhiod*, înveşmântată doar într-un combinezon, care abia dacă îi ascundea trupul. Icni, înlocuindu-l pe loc – prin intermediul concentrării – cu o rochie verde. Verde? De ce verde? O făcu albastră. Lumină! Cum se făcea că Egwene reuşea întotdeauna să controleze lucrurile atât de bine în *Tel'aran'rhiod*, în vreme ce Siuan abia dacă reuşea să împiedice să i se schimbe veşmintele la fiecare gând rătăcitor? Probabil că avea legătură cu faptul că Siuan trebuia să poarte această copie inferioară a *terangrealului*, care nu funcţiona la fel de bine ca originalul. O făcea să pară lipsită de consistenţă în ochii celorlalte care o vedeau.

Stătea în mijlocul taberei surorilor Aes Sedai, înconjurată de corturi. Clapele fiecărui cort se deschideau într-o clipă, apoi se închideau în următoarea clipă. Cerul anunţa o furtună violentă şi totuşi ciudat de tăcută. Curios, dar lucrurile erau adeseori ciudate în *Tel'aran'rhiod*. Închise ochii, forţându-se să apară în cabinetul Mai-Marei peste Novice din Turnul Alb. Când deschise ochii, era acolo. Era o odaie mică, cu lambriuri din lemn, un birou solid şi o masă pentru încasat bătăi.

I-ar fi plăcut să aibă inelul original, dar acesta era păstrat cu grijă de Conducătoare. Ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare chiar şi pentru o captură mică, după cum îi plăcea tatălui ei să zică. Ai fi *putut* rămâne fără niciun inel. Conducătoarele crezuseră că acesta fusese la Leane atunci când o luaseră prizonieră.

Oare Leane era bine? Falsa Amyrlin putea alege oricând execuția ei. Siuan știa prea bine cât de dușmănoasă putea fi Elaida, încă se mai întrista atunci când se gândea la bietul Alric. Oare Elaida avusese măcar o clipă un sentiment de vină pentru că ucisese cu sânge rece un Străjer, înainte ca femeia pe care o defăima să fie destituită cum se cuvenea?

– O sabie, Siuan? întrebă brusc vocea Egwenei. Asta e ceva nou.

Siuan privi în jos, șocată să vadă că ținea în mână o sabie blestemată, cel mai probabil menită să străpungă inima Elaidei. O făcu să dispară, apoi o privi cu atenție pe Egwene. Fata aducea parțial cu Amyrlin, căci purta acea rochie aurie splendidă iar părul castaniu îi era aranjat într-un mod elaborat, presărat cu perle. Fața nu îi era fără de vârstă încă, dar Egwene începea să se priceapă *foarte* bine la a afișa acel calm senin caracteristic unei Aes Sedai. De fapt, părea să fi făcut progrese considerabile în această privință de când era prizoniera.

– Arăți bine, Mamă, zise Siuan.

– Mulțumesc, zise Egwene, schițând un zâmbet.

Era mai deschisă în preajma lui Siuan decât a celorlalte. Amândouă știau cât de mult se bazase Egwene pe învățăturile lui Siuan ca să ajungă unde era în acel moment.

„Cu toate că, probabil, ar fi ajuns oricum aici, recunoscu Siuan. Doar că nu atât de repede."

Egwene își plimbă privirea prin încăpere, apoi făcu o grimasă.

– Știu că am sugerat acest loc ultima oară, dar am fost de prea multe ori în încăperea aceasta în ultima vreme. Ne vom întâlni în sala de mese a novicelor.

Ea dispăru.

Era o alegere ciudată și foarte puțin probabil să împiedice ascultatul. Siuan și Egwene nu erau singurele care foloseau *Tel'aran'rhiodul* pentru întâlniri tainice. Siuan închise ochii – nu era nevoie să facă asta, dar părea să o ajute – și își imagină

sala de mese a novicelor, cu rândurile sale de bănci și pereții săi goi. Când și-i deschise, ea era acolo; la fel și Egwene. Suprema Înscăunată Amyrlin se instală confortabil, iar în spatele ei își făcu apariția un fotoliu maiestuos care o cuprinse cu grație când ea se așeză. Siuan nu se încredea în ea să creeze ceva atât de complicat; ea se așeză pe una dintre bănci.

– Cred că s-ar putea să vrei să începem să ne întâlnim mai des, Mamă, zise Siuan, bătând cu degetul în masă în vreme ce își punea gândurile în ordine.

– Oh? zise Egwene, îndreptându-și spatele. S-a întâmplat ceva?

– Mai multe lucruri, zise Siuan, și mă tem că unele dintre ele au un miros cam putred.

– Povestește-mi.

– Unul dintre Rătăciți a fost în tabăra noastră, zise Siuan.

Nu voise să se gândească la *asta* prea des. Numai știind acest lucru o făcea să simtă fiori pe șira spinării.

– A murit cineva? întrebă Egwene, cu o voce calmă, deși ochii ei păreau a fi din oțel.

– Nu, slavă Luminii, zise Siuan. În afară de acelea despre care știi deja. Romanda a făcut legătura. Egwene, creatura asta a stat printre noi o vreme, ascunsă.

– Cine e?

– Delana Mosalaine, răspunse Siuan. Sau slujnica ei, Halima. Cel mai probabil a fost Halima, căci pe Delana o cunosc de multă vreme.

Ochii Egwenei se măriră ușor. Halima o servise pe Egwene. Egwene fusese atinsă și slujită de către unul dintre Rătăciți. Primi vestea bine. Asemenea unei Amyrlin.

– Dar Anaiya a fost ucisă de un bărbat, zise Egwene. Crimele acelea au fost diferite?

– Nu. Anaiya nu a fost ucisă de un bărbat, ci de o femeie care mânuia *saidinul*. Trebuie să fi fost asta; este singurul lucru care are logică.

Egwene încuviință încet din cap. Orice era posibil atunci când venea vorba despre Cel Întunecat. Siuan zâmbi satisfăcută și mândră. Fata aceasta învăța să fie Amyrlin. Lumină, ea *era* Amyrlin!

– Mai e ceva? întrebă Egwene.

– Nu prea multe referitor la acest subiect, răspunse Siuan. Din nefericire, au scăpat de noi. Au dispărut chiar în ziua în care le-am descoperit.

– Mă întreb ce le-a avertizat.

– Ei bine, asta are legătură cu celelalte lucruri pe care trebuie să ți le spun.

Siuan trase adânc aer în piept. Vestea cea mai proastă se aflase, dar partea următoare avea să fie mult mai ușor de suportat.

– A existat o întrunire a Divanului în ziua aceea, la care a participat și Delana. La acea întrunire, un Asha'man a anunțat că putea simți un bărbat care conducea Puterea în tabără. Credem că acest anunț a constituit avertismentul. Abia după fuga Delanei am făcut legătura. A fost același Asha'man care ne-a spus că amicul lui a întâlnit o femeie care putea conduce *saidinul*.

– Și de ce era un Asha'man în tabără? întrebă Egwene pe un ton rece.

– Fusese trimis ca emisar, îi explică Siuan. Din partea Dragonului Renăscut. Mamă, se pare că unii dintre bărbații care îl urmează pe al'Thor au legat Aes Sedai.

Egwene clipi doar o dată.

– Da. Am auzit zvonuri despre asta. Am nădăjduit că erau doar niște exagerări. Acest Asha'man a spus cine i-a permis lui Rand să comită o asemenea atrocitate?

– El este Dragonul Renăscut, zise Siuan, făcând o grimasă. Nu cred că simte că are *nevoie* de permisiunea cuiva. Dar, în apărarea lui, se pare că nu a știut ce se întâmpla. Femeile pe care le-au legat oamenii lui au fost trimise de Elaida ca să distrugă Turnul Negru.

- Prea bine. În sfârşit, Egwene lăsă să se vadă o urmă de emoţie. Aşadar, zvonurile sunt precise. Mult prea precise.

Rochia ei frumoasă îşi păstră forma, dar îşi schimbă culoarea în maro-închis, asemenea veşmintelor pe care le purtau Aielii. Egwene nu părea să observe schimbarea.

– Domnia dezastruoasă a Elaidei va înceta vreodată?

Siuan doar clătină negativ din cap.

– Ne-au fost oferiţi patruzeci şi şapte de Ashamani pe care să îi legăm, ca un soi de despăgubire pentru femeile pe care le-au legat oamenii lui al'Thor. Nu e un târg prea corect, dar, cu toate acestea, Divanul a hotărât să accepte această ofertă.

– Aşa şi trebuia să facă, zise Egwene. Va trebui să ne ocupăm mai târziu de neghiobia Dragonului. Poate că aceşti bărbaţi au acţionat fără ordinele lui directe, dar Rand trebuie să îşi asume răspunderea. Bărbaţi care leagă femei!

– Ei susţin că *saidinul* este curat, zise Siuan.

Egwene îşi arcui o sprânceană, dar nu obiectă.

– Prea bine, zise ea. Presupun că aceasta ar putea fi o posibilitate rezonabilă. Vom avea nevoie de mai multe confirmări, fireşte. Dar pata a apărut atunci când totul părea câştigat; de ce n-ar dispărea când totul pare să se apropie de nebunie curată?

- Nu m-am gândit la asta, zise Siuan. Ei bine, ce ai trebui să facem, Mamă?

– Să se ocupe Divanul de asta, zise Egwene. Se pare că ţine situaţia sub control.

– Ar face bine să o *ţină* sub control dacă te vei întoarce, Mamă.

La un moment dat, zise Egwene.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi împreună mâinile în poală, arătând cumva mult mai în vârstă decât sugera chipul ei.

Pentru moment, eu am treabă aici. Va trebui să te asiguri că Divanul face ceea ce trebuie să facă. Am mare încredere în tine.

- Apreciez asta, Mamă, zise Siuan, ascunzându-şi frustrarea. Dar încep să pierd controlul asupra Conducătoarelor

Lelaine a început să-și pregătească terenul ca a doua Amyrlin și face acest lucru prefăcându-se că te sprijină. A observat ca prefăcându-se că acționează în numele tău este spre avantajul ei.

Egwene își țuguie buzele.

– Aș fi zis ca Romanda va profita de situație, având în vedere că ea i-a descoperit pe Rătăciți.

– Cred că ea a bănuit că este în avantaj, zise Siuan, dar a irosit prea mult timp bucurându-se de izbândă. Nu cu mici eforturi, Lelaine a devenit cea mai devotată slujitoare a Supremei Înscăunate Amyrlin care a trăit vreodată. Dacă o auzi vorbind, ai crede că tu și cu ea ați fost cele mai apropiate confidente! M-a luat ca slujnică a ei și de fiecare dată când se întrunește Divanul auzi: „Egwene a vrut asta" și „Amintiți-vă ce a zis Egwene când am făcut asta".

– E șireată, zise Egwene.

– Genială, zise Siuan, oftând. Dar am știut că, în cele din urmă, una din ele avea să obțină un avantaj în fața celeilalte. Tot încerc să îi îndrept atenția spre Romanda, dar nu știu câtă vreme voi mai putea să o distrag.

– Fă tot ce îți sta în putința, zise Egwene. Dar nu-ți face griji dacă Lelaine refuză să se lase distrasă.

Siuan se încruntă.

– Dar vrea să-ți ia locul!

– Construind pe el, zise Egwene, zâmbind.

Într-un final, ea observă că rochia i se schimbase în maro, căci îi schimbă culoarea într-o fracțiune de secunda, fără să întrerupă conversația.

– Strategia Lelainei va avea succes doar dacă eu nu voi reuși să mă întorc. *Mă* folosește ca pe o sursă de autoritate. Atunci când mă voi întoarce, ea nu va avea încotro și va fi nevoita să accepte că eu mă aflu la conducere. Își va fi dat toată osteneala să îmi paveze drumul.

– Și dacă nu te vei întoarce, Mamă? întrebă încet Siuan.

– Atunci, ar fi bine ca surorile Aes Sedai să aibă o conducătoare puternică, zise Egwene. Dacă Elaine este aceea care și-a asigurat această putere, atunci așa să fie.

– Are motive întemeiate să aibă *grija* să nu te întorci, știi, zise Siuan. În cel mai rău caz, pariază împotriva ta.

– Ei bine, nu poate fi învinuită pentru asta. Egwene își lăsă garda jos atâta cât să trădeze o grimasă. Dacă aș fi afară, și eu aș fi ispitită să pariez împotriva mea. Pur și simplu, va trebui să ne descurcăm cu ea, Siuan. Nu pot îngădui să mă las distrasă. Nu când văd atât de mult potențial pentru o reușită aici și nu când există un preț încă și mai mare pentru eșec.

Siuan cunoștea acea expresie încăpățânată de pe chipul Egwenei. Nu avea cum să o convingă să se răzgândească. Pur și simplu, Siuan trebuia să încerce din nou în următoarea lor întâlnire.

Toate acestea – curățarea, Asha'manii, prăbușirea Turnului – o făceau să tremure incontrolabil. Deși se pregătise pentru aceste zile aproape toată viața, se simțea neliniștită știind că acestea se apropiau în sfârșit.

– Ultima Bătălie chiar se apropie, zise Siuan, mai mult pentru sine.

– Așa este, zise Egwene, cu o voce solemnă.

– Iar eu o voi înfrunta abia cu o fărâmă din puterea pe care am avut-o cândva, zise Siuan, făcând o grimasă.

– Ei bine, poate îți vom face rost de un *angreal* odată ce Turnul se va reîntregi, zise Egwene. Vom folosi tot ce vom avea la dispoziție atunci când vom porni împotriva Umbrei.

Siuan zâmbi.

– Ar fi frumos, dar nu necesar. Cred că mă tângui din obișnuință. De fapt, încep să învăț să mă obișnuiesc cu noua mea... situație. Nu e atât de greu de acceptat, acum că văd că îmi aduce anumite avantaje.

Egwene se încruntă, ca și când ar fi încercat să își dea seama ce avantaje ar putea exista în a avea o putere mai mică. În cele din urmă, clătină nedumerită din cap.

– Cândva, Elayne mi-a pomenit despre o odaie din Turn, plină cu obiecte ale puterii. Bănuiesc că aceasta există?

– Fireşte, zise Siuan. Camara de la subsol. Se află la al doilea nivel al subsolului, în partea dinspre nord-est. Este o odaie mică, cu o uşă simplă din lemn, dar n-ai cum s-o ratezi. Este singura uşă de pe coridor care este încuiată.

Egwene încuviinţa din cap ca pentru ea.

– Ei bine, n-o pot învinge pe Elaida prin forţă brută. Totuşi, mă bucur că ştiu de existenţa ei. Mai ai ceva remarcabil de raportat?

– Deocamdată nu, Mamă, zise Siuan.

– Atunci întoarce-te şi odihneşte-te. Egwene şovăi. Data viitoare, ne vom întâlni peste două zile. Aici, în sala de mese a novicelor, deşi poate am vrea să începem să ne întâlnim în oraş. N-am încredere în locul acesta. Dacă a fost un Rătăcit în tabără, pun rămăşag pe jumătate din hanul tatălui meu că există unul care spionează şi în Turn.

Siuan încuviinţă din cap.

– Prea bine.

Închise ochii şi, în scurt timp, se trezi clipind înapoi în cortul lui Bryne. Lumânarea era stinsă, iar ea auzea respiraţia liniştită a lui Bryne de pe patul din partea cealaltă a cortului. Se ridică în capul oaselor şi se uită la el, cu toate că era prea întuneric ca să poată vedea altceva în afara de umbre. În mod ciudat, după ce vorbise despre Rătăciţi şi Asha'mani, prezenţa generalului voinic îi aducea linişte.

„Mai e ceva remarcabil de raportat, Egwene?" îşi zise Siuan, ridicându-se din pat ca să îşi scoată rochia în spatele paravanului şi să-şi tragă pe ea cămaşa de noapte. „Cred că sunt îndrăgostită. E îndeajuns de remarcabil?" Acest lucru i se părea mai ciudat decât curăţirea petei sau o femeie care conducea *saidinul*.

Clătinând nedumerită din cap, vârî *ter'angrealul* viselor înapoi în ascunzătoarea lui, apoi se cuibări sub pături.

Va renunţa la şoareci, doar de data asta.

CAPITOLUL 9

Plecarea din Malden

Briza răcoroasă de primăvară îi mângâia obrajii lui Perrin. Această briză ar fi trebuit să aducă cu ea mirosul de polen și de rouă, de țărână reavănă din care lăstarii ieșeau la lumina, de viața nouă și de pământ renăscut.

Însa aceasta briză aducea cu ea doar mirosul de sange și de moarte.

Perrin își întoarse capul în direcția dinspre care sufla briza, se lasă în genunchi și inspectă roțile căruței. Vehiculul era o construcție solida din hicori, lemn înnegrit de trecerea timpului. Părea să fi fost reparat bine, dar Perrin învățase să fie atent când venea vorba despre echipamente din Malden. Cei din clanul Shaido nu disprețuiau căruțele și boii așa cum disprețuiau caii, dar – la fel ca toți Aielii – călătoreau fără prea multe bagaje. Aceștia nu îngrijiseră căruțele sau telegile, iar Perrin descoperise mai multe defecte ascunse în timpul inspecției.

– Următorul! strigă el în vreme ce verifica butucul primei roți.

Acest comentariu se adresă mulțimii de oameni care aștepta să vorbească cu el.

– Seniore, zise o voce

Era groasă şi aspră, ca şi când lemnul s-ar fi frecat pe lemn. Era Gerard Arganda, Primul Căpitan al Ghealdanului. Mirosea a armură unsă bine.

– Trebuie să insist pe plecarea noastră. Îngăduie-mi să călăresc în fața Majestății Sale.

„Majestatea Sa" la care se referea era Alliandre, Regina Ghealdanului. Perrin continuă să se ocupe de roată; nu se pricepea la fel de bine la tâmplărie cum se pricepea la fierărie, însă tatăl lui își învățase fiecare fiu să își dea seama dacă o căruță avea probleme. Era mai bine sa repararе problema înainte de plecare decat sa se împotmoleasca la jumătatea drumului spre destinație. Perrin își trecu degetele peste suprafața netedă și maronie a lemnului hicori. Granulele erau vizibile, iar el verifică fisurile cu degetele-i pricepute, căutând fiecare punct de stres. Toate cele patru roți erau în stare bună.

– Seniore? întrebă Arganda.

– Vom mărşălui toți împreună, zise Perrin. Asta-i porunca mea, Arganda. Nu vreau ca refugiații să creadă că îi abandonam.

Refugiați. Erau peste o sută de mii de care trebuia să aibă grija. O suta de mii! Lumină, erau mult mai mulți decât locuitorii din întreg Ținutul celor Două Râuri. Iar Perrin trebuia să îi hrănească pe fiecare dintre ei. Căruțele. Mulți oameni nu înțelegeau importanța unei căruțe bune. Se întinse pe spate, pregătindu-se să inspecteze osiile, și făcând asta, văzu cerul înnorat, blocat parțial de zidul din apropiere al orașului Malden.

Malden era mare pentru un oraș situat atât de departe în nordul Altarei. Era mai degrabă o fortăreață decât un oraș, cu ziduri și turnuri intimidante. Până ieri, acest ținut din preajma orașului fusese căminul Aielilor Shaido, dar aceștia nu mai erau acum – mulți fuseseră uciși, alții fugiseră, iar prizonierii lor fuseseră eliberați de o alianță încheiată între oastea lui Perrin și cea a Seanchanilor.

Aielii Shaido îi lăsaseră două lucruri: mirosul de sânge care plutea în aer și o sută de mii de refugiați de care trebuia să aibă grijă. Deși era bucuros că le putea oferi libertatea, scopul lui atunci când eliberase orașul Malden fusese complet diferit: să o salveze pe Faile.

Un alt grup de Aieli se apropiase de locul unde se afla el, însă aceștia încetiniră avansarea și își ridicară tabăra, iar acum nu se mai grăbeau spre Malden. Poate că fuseseră avertizați de Shaido fugari cum că îi aștepta o oaste numeroasă, una care îi biruise pe Shaido în ciuda faptului că avuseseră cu ei o mânuitoare a Puterii. Se părea că acest grup nou de Aieli din spatele lui Perrin își dorea să îl atace la fel de puțin cum își dorea și el să îi atace.

Îi acordau timp. Puțin timp.

Arganda privea în continuare. Căpitanul purta platoșa lui lustruită și își ținea la subraț coiful. Bărbatul voinic nu era un ofițer împăunat, ci un om de rând care fusese ridicat în rang. Lupta bine și asculta ordinele. De obicei.

– N-am de gând să mă răzgândesc, Arganda, zise Perrin, trăgându-se pe pământul ud de sub căruță.

– Atunci, am putea folosi porțile? întrebă Arganda, lăsându-se în genunchi, părul lui cărunt, tuns scurt, aproape atingând pământul când el se uita sub căruță.

– Asha'manii sunt aproape morți de oboseală, izbucni Perrin. Știi asta.

– Sunt prea istoviți ca să deschidă o poartă mare, zise Arganda, dar poate ar putea trimite un grup mic. Domnița mea este epuizată din cauza captivității! Cu siguranță că nu vrei ca ea să mărșăluiască!

– Și refugiații sunt istoviți, zise Perrin. Alliandre va primi un cal, dar va pleca odată cu restul. Facă Lumina ca asta să fie în curând!

Arganda oftă, dar încuviință din cap. Se ridică în picioare când Perrin începu să își treacă degetele de-a lungul osiei. Își

dădea seama dintr-o privire când lemnul era tensionat, dar prefera să îl atingă. Atingerea era mai sigură. Întotdeauna exista o fisură sau o aşchie în locul unde lemnul era slab şi îl puteai simţi atunci când era pe punctul să se rupă. Pe lemn te puteai baza.

Spre deosebire de oameni. Spre deosebire de el.

Scrâşni din dinţi. Nu voia să se gândească la asta. Trebuia să muncească în continuare, trebuia să facă *ceva* ca să îşi distragă atenţia. Îi plăcea să muncească. În ultima vreme, avusese prea puţine ocazii să facă asta.

– Următorul! zise el, vocea lui găsindu-şi ecoul sub căruţă.

– Seniore, ar trebui să atacăm! declară o voce puternică lângă căruţă.

Perrin îşi trânti capul pe iarba călcată în picioare, închizând ochii. Bertain Gallenne, Seniorul Căpitan al Gărzilor Înaripate, era pentru Mayene ce era Arganda pentru Ghealdan. În afară de această unică asemănare, cei doi căpitani erau complet diferiţi. Perrin putea vedea de sub căruţă cizmele mari şi frumos lucrate ale lui Bertain, cu catarame în formă de şoimi.

– Seniore, continuă Bertain, un atac organizat al Gărzilor Înaripate ar împrăştia gloata aia de Aieli, de asta sunt convins. Păi, i-am înfruntat cu uşurinţă pe Aielii din oraş!

– Atunci i-am avut de partea noastră pe Seanchani, zise Perrin, terminând cu osia din spate şi trăgându-se înspre partea din faţă ca să o verifice şi pe cealaltă.

Era îmbrăcat cu haina lui veche şi pătată. Faile avea să îl dojenească pentru asta. Trebuia să se înfăţişeze ca un Senior. Dar oare ea chiar se aştepta ca el să poarte o haină bună când avea să petreacă o oră stând întins pe iarba mânjită cu noroi, verificând partea de dedesubt a căruţelor?

Faile nu şi-ar dori de la bun început ca el să stea întins pe iarba mânjită cu noroi. Perrin şovăi, cu mâna pe osia din faţă, gândindu-se la părul ei negru ca pana corbului şi la nasul ei de saldaeană. Se bucura de toată dragostea lui. Era totul pentru el

Perrin reușise, o salvase. Atunci de ce avea impresia că lucrurile erau aproape la fel de grave ca înainte? Ar fi trebuit să se bucure, să fie în culmea fericirii, să se simtă ușurat. Își făcuse atât de multe griji cât timp ea fusese prizonieră. Și totuși, acum ca ea se afla în siguranță, totul i se părea greșit in continuare. Cumva. Într-un fel pe care nu îl putea explica.

Lumina! *Nimic* în afară de muncă nu era cum trebuia să fie? El își duse mâna la buzunar, dorindu-și să pipăie șnurul înnodat pe care il ținuse odinioară acolo. Dar îl aruncase. „Încetează! își zise el. Ea s-a întors. Lucrurile pot reveni la normal. Nu?"

– Da, păi, bănuiesc că plecarea Seanchanilor ar putea fi o problemă in ceea ce privește atacul, continuă Bertain. Dar grupul acela de Aieli care și-a ridicat tabăra acolo este mai mic decât cel pe care l-am biruit deja. Iar dacă iți faci griji, poți trimite vorbă femeii-general al Seanchanilor și s-o aduci înapoi. Cu siguranța își dorește să lupte din nou cot la cot cu noi!

Perrin își luă gândul de la ale lui în acel moment. Problemele lui stupide erau irelevante; în acel moment, el trebuia să pună în mișcare căruțele acelea. Osia din față era în stare bună. Se întoarse și ieși de sub căruța.

Bertain era de statură mijlocie, cu toate că cele trei pene ce se ridicau din coiful lui îl făceau să pară mai înalt. Își pusese peticul roșu de ochi – Perrin nu știa unde își pierduse ochiul – și armura lucioasă. Părea entuziasmat, ca și când credea că tăcerea lui Perrin însemna că aveau să pornească la atac.

Perrin rămase pe loc, scuturându-și de praf pantalonii simpli maro.

– Plecăm, zise el, apoi își ridică o mână ca să oprească alte argumente. Am biruit ginții de aici, dar i-am îndopat cu rădăcină-tip-furculiță și aveam *damane* de partea noastră. Suntem istoviți, răniți și am recuperat-o pe Faile. Nu mai avem niciun motiv să luptăm. Fugim.

Bertain nu arăta mulțumit, dar încuviință din cap și se întoarse, mărșăluind prin noroi spre locul unde oamenii lui

şedeau călare. Perrin se uită la grupul mic de oameni care aşteptau adunaţi în jurul căruţei ca să vorbească cu el. Cândva, astfel de îndeletnicire îl frustrase pe Perrin. I se părea o treabă inutilă, deoarece mulţi dintre suplicanţi ştiau deja care avea să fie răspunsul lui.

Dar ei trebuiau să audă aceste răspunsuri de la el, iar Perrin ajunsese să înţeleagă importanţa acestui lucru. Şi-apoi întrebările lor îl ajutau să îşi ia atenţia de la acea încordare ciudată pe care o simţea de când o salvase pe Faile.

Se duse la următoarea căruţă care aştepta la rând, urmat de micul lui anturaj. Erau mai bine de cincizeci de căruţe ce alcătuiau o caravană. Primele erau încărcate cu bunuri recuperate din Malden; cele din mijloc erau în curs de a fi pregătite la fel. Mai avea doar două de inspectat. Îşi dorise să fie departe de Malden înainte de asfinţitul soarelui. Probabil că va ajunge destul de departe într-un loc sigur.

Asta dacă nu cumva clanul Shaido hotăra să îi urmărească pentru a se răzbuna. Cu atât de mulţi oameni pe care Perrin trebuia să îi pună în mişcare, până şi un orb ar fi putut să le ia urma.

Soarele cobora spre asfinţit - o pată strălucitoare în spatele plafonului de nori. Lumină, era o întreagă bătaie de cap cu organizarea refugiaţilor şi separarea taberelor oştii. Plecarea trebuia să fie partea mai uşoară!

Tabăra Shaido era un dezastru. Oamenii lui goliseră şi strânseră multe corturi abandonate. Odată curăţat, perimetrul din jurul oraşului era acum doar pământ călcat în picioare, buruieni şi noroi, presărat cu gunoaie. Shaido, fiind Aieli, preferaseră să îşi ridice tabăra *dincolo* de zidurile oraşului, nu în interiorul acestora. Aceştia erau, fără îndoială, un popor ciudat. Cine prefera să renunţe la un pat confortabil, ca să nu mai pomenim de o poziţie militară mai bună, ca să stea afară, în corturi?

Însă Aielii dispreţuiau oraşele. Majoritatea clădirilor fie fuseseră arse în timpul primului atac al clanului Shaido, fie

prădate. Uși dărâmate, ferestre sparte, lucruri personale abandonate pe străzi și călcate în picioare de *gai'shain* care alergau de colo colo ca să aducă apă.

Oamenii încă mai mișunau ca niște insecte, trecând prin porțile orașului și scotocind prin fosta tabără a clanului Shaido, însfăcând tot ce era folositor pentru transport. Aceștia vor fi nevoiți să lase căruțele în urmă odată ce vor hotărî să călătorească – Grady nu putea deschide o poartă îndeajuns de mare ca să treacă o căruță prin ea –, dar, deocamdată vehiculele erau de mare ajutor. Mai era și un număr mare de boi, altcineva îi verifica pe aceștia, asigurându-se că erau în stare bună ca să tragă căruțele. Shaido lăsaseră să fugă mulți dintre caii orașului. Ce păcat. Trebuia să te descurci cu ce aveai.

Perrin se duse la următoarea căruță, începând inspecția cu oiștea vehiculului, de care aveau să fie înhămați boii.

– Următorul!

– Seniore, zise o voce răgușită, cred că eu sunt următorul.

Perrin aruncă o privire în direcția persoanei care vorbise. Sebban Balwer, secretarul lui. Bărbatul avea o față uscată și ciupită de vărsat și stătea mereu adunat de spate, aducând aproape cu un vultur cocoțat în cuibul lui. Cu toate că haina și pantalonii îi erau curați, Perrin avea senzația că pufuri de praf aveau să iasă din veșminte de fiecare dată când Balwer avea să pășească. Bărbatul mirosea a mucegai, ca o carte veche.

– Balwer, zise Perrin, trecându-și degetele peste oiște, apoi verificând curelele harnașamentului. Credeam că stai de vorbă cu prizonierii.

– Am fost, într-adevăr, ocupat cu treaba asta, zise Balwer. Cu toate astea, am devenit curios. Chiar a trebuit să îi lași pe Seanchani să le ia cu ei pe *toate* mânuitoarele Puterii Shaido care au fost prinse?

Perrin îi aruncă o privire secretarului ce mirosea a mucegai. Înțeleptele care puteau conduce fuseseră lăsate inconștiente de rădăcina tip furculiță; acestea fuseseră predate

Seanchanilor câtă vreme fuseseră inconștiente ca aceștia să facă ce pofteau cu ele. Decizia lui Perrin nu îi încântase pe aliații lui Aieli, însă el nu voia ca acele mânuitoare ale Puterii să aibă ocazia să se răzbune pe el.

– Nu văd de ce mi le-aș fi dorit, îi spuse el lui Balwer.

– Ei bine, Seniore, sunt multe lucruri importante de aflat. De pildă, se pare că mulți Shaido sunt rușinați de purtarea clanului lor. Până și Înțeleptele sunt în dezacord. De asemenea, au încheiat înțelegeri cu niște persoane foarte ciudate care le-au oferit obiecte ale puterii din Vârsta Legendelor.

– Rătăciți, zise Perrin, ridicând din umeri și lăsându-se într-un genunchi ca să verifice roata din față din partea dreaptă. Mă îndoiesc că ne vom putea da seama despre care dintre ei este vorba. Probabil s-a deghizat.

Îl văzu cu coada ochiului pe Balwer țuguindu-și buzele la auzul acestui comentariu.

– Nu ești de acord? întrebă Perrin.

– Ba da, seniore, zise el. „Obiectele" primite de Shaido sunt foarte suspecte, după părerea mea. Aielii au fost păcăliți, deși nu-mi pot da seama din ce motiv. Cu toate astea, dacă am avea mai mult timp la dispoziție ca să căutam prin oraș...

Lumină! Oare *fiecare* persoană din tabără avea să îi ceară ceva ce știa că nu putea obține? Se întinse pe pământ ca să verifice butucul roții. Ceva nu îi dădea pace.

– Știm deja că Rătăciții sunt împotriva noastră, Balwer. Nu îl vor primi cu brațele deschise pe Rand ca acesta să îi întemnițeze din nou sau mai știu eu ce-o fi hotărât să facă cu ei.

Culorile explodară, iar el îl văzu pe Rand cu ochii minții. Le alungă. Acestea își făceau apariția ori de câte ori se gândea la Rand sau la Mat, aducându-i viziuni cu ei.

– Oricum, continuă Perrin, nu înțeleg ce vrei să fac. Îi vom lua cu noi pe *gai'shain* Shaido. Fecioarele au capturat suficienți. Îi poți interoga. Dar vom pleca de aici.

– Am înțeles, Seniore, zise Balwer. Doar că e păcat că le am pierdut pe Înțeleptele alea. Din experiență știu că, din tre Aieli, ele au cele mai multe... cunoștințe.

– Seanchanii le au vrut, prin urmare le au primit, zise Perrin. N-am să-i îngădui Edarrei sa mă bata la cap cu asta, ce-a fost a fost. Ce vrei de la mine, Balwer?

– Am putea trimite un mesaj, zise Balwer, prin care să cerem să le punem câteva întrebări Înțeleptelor odată ce acestea se vor trezi. Eu... Tăcu, apoi se aplecă pentru a-i arunca o privire lui Perrin. Seniore, treaba asta îți distrage atenția. N-am putea găsi pe altcineva care să inspecteze căruțele?

– Ceilalți sunt fie prea istoviți, fie prea ocupați, zise Perrin. Vreau ca majoritatea refugiaților să aștepte în tabere pregătiți de drum atunci când vom da ordinul de plecare. Majoritatea soldaților noștri caută provizii în oraș – vom avea nevoie de fiecare pumn de grâne pe care îl vor găsi. Și așa jumătate din provizii sunt stricate. Eu nu îi pot ajuta din moment ce trebuie să fiu acolo unde oamenii mă pot găsi.

Acceptase acest lucru, oricât de mult îl înfuriase.

– Am înțeles, Seniore, zise Balwer. Dar sunt convins că poți fi într-un loc accesibil *fără* să te târăști pe sub căruțe.

– Pot să mă ocup de căruțe în vreme ce oamenii vorbesc cu mine, zise Perrin. N-ai nevoie de mâinile mele, doar de limba mea. Iar limba mea îți spune să îi dai uitării pe Aieli.

– Dar...

– Nu mai pot face nimic, Balwer, zise Perrin pe un ton ferm, uitându-se la el printre spițele roții. O vom lua spre miazănoapte. Am terminat cu Shaido; din partea mea, n-au decât să ardă.

Balwer își țuguie buzele din nou, iar mirosul lui aduse puțin a iritare.

– Desigur, Seniore, zise el, făcând în grabă o plecăciune.

Apoi, se retrase.

Perrin ieși de sub căruță și se ridică în picioare, făcându-i semn din cap unei femei care statea lângă caravana de căruțe,

înveșmântată într-o rochie murdară și purtând încălțăminte uzată.

– Du-te de-l caută pe Lyncon, zise el. Spune-i să arunce un ochi la butucul roții ăsteia. Cred că s-a slăbit legătura, iar afurisita asta de roată pare gata să se desprindă.

Tânăra încuviința din cap, luând-o la fugă. Lyncon era un meșter dulgher care avusese ghinionul să își viziteze rudele în Cairhien atunci când atacase clanul Shaido. Bărbatul încasase o bătaie cruntă, încât mai că rămăsese fără voință. Poate că el ar fi trebuit să inspecteze căruțele, însă din cauza acelei priviri pierdute a lui, Perrin nu credea că putea avea încredere că bărbatul ar fi făcut o inspecție minuțioasă. Însă părea destul de priceput la a repara o problemă atunci când aceasta îi era arătată.

Adevărul era că, atâta vreme cât se mișca, Perrin avea impresia că făcea ceva, că aducea progrese. Că nu se gândea la alte probleme. Căruțele erau ușor de reparat. Nu erau deloc ca oamenii.

Perrin se întoarse și aruncă o privire peste tabăra pustie, presărată cu gropi de foc și zdrențe aruncate. Faile mergea înapoi în oraș, ea îi organizase pe câțiva adepți ai ei care urmau să cerceteze zona. Era izbitoare. Frumoasă. Frumusețea aceea nu se răsfrângea doar pe chipul ei sau în silueta ei zveltă, ci și în ușurința cu care îi comanda pe oameni, în repeziciunea cu care lua întotdeauna hotărâri. Era isteață așa cum Perrin nu fusese niciodată.

El nu era prost; doar că îi plăcea să cugete asupra lucrurilor. Însă nu se pricepuse niciodată la oameni, așa cum se pricepea Mat sau Rand. Faile îi arătase că nu trebuia să se priceapă la oameni, nici măcar la femei, atâta vreme cât reușea să facă măcar o persoană să îl înțeleagă. Nu trebuia să fie priceput la a vorbi cu altcineva, atâta vreme cât putea să vorbească cu ea.

Dar acum, el nu își putea găsi cuvintele. Își făcea griji referitor la ce i se întâmplase ei în timpul captivității, dar

posibilităţile nu îl deranjau. Îl înfuriau, însă nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese din vina ei. Făceai ce aveai de făcut pentru a supravieţui. El o respecta pentru tăria ei.

„Lumină! îşi zise el. Iar gândesc! Trebuie să muncesc în continuare."

– Următorul! strigă el, aplecându-se pentru a continua inspecţia căruţei.

– Dacă ţi-aş vedea chipul şi nimic altceva, flăcăule, zise o voce veselă, aş crede că am pierdut această bătălie.

Perrin se întoarse mirat. Nu îşi dăduse seama că Tam al'Thor se număra printre aceia care aşteptau să vorbească cu el. Mulţimea se împuţinase, dar mai rămăseseră câţiva mesageri şi slujitori. Păstorul cel voinic stătea sprijinit în toiag în vreme ce aştepta în spatele celorlalţi. Părul îi încărunţise tot. Perrin îşi amintea vremea când acesta fusese negru ca pana corbului. Pe vremea când Perrin fusese doar un băiat, înainte să cunoască ciocanul sau forja.

Perrin îşi lăsă mâna în jos, atingând cu degetele ciocanul prins la cingătoare. Îl alesese în defavoarea toporului. Fusese decizia corectă, însă el tot îşi pierduse controlul în timpul bătăliei pentru Malden. Oare acest lucru nu-i dădea pace? Sau faptul că îi plăcea foarte mult să ucidă?

– De ce ai nevoie, Tam? întrebă el.

– Vin doar cu un raport, Seniore, zise Tam. Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri sunt organizaţi pentru marş, fiecare dintre ei având două corturi în spinare, pentru orice eventualitate. Nu putem folosi apa din oraş, din cauza rădăcinii tip furculiţă, aşa că am trimis câţiva flăcăi la apeduct ca să umple nişte butoaie acolo. Am putea folosi o căruţă să le aducem înapoi.

– S-a făcut! zise Perrin, zâmbind.

În sfârşit, cineva care făcea ceea ce trebuia fără să întrebe mai întâi!

– Spune-le bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri că intenţionez să îi trimit acasă cât mai curând cu putinţă. De

îndată ce Grady și Neald vor fi îndeajuns de puternici ca să deschidă o poartă. Asta ar putea dura ceva timp, însă.

– Apreciem, Seniore, zise Tam. I se părea atât de ciudat să folosească un titlu. Totuși, am putea vorbi o clipă între patru ochi?

Perrin încuviință din cap, observând că Lyncon venea – șchiopătatul lui era evident – ca să inspecteze căruța. Perrin și Tam se îndepărtară de grupul de slujitori și de gărzi, pășind în umbra zidului orașului Malden. Mușchiul verde acoperea baza blocurilor masive din piatră ce alcătuiau fortareața; era ciudat că mușchiul avea o culoare mult mai vie decât buruienile călcate în picioare și acoperite cu noroi de sub tălpile lor. În această primăvară, nimic în afară de mușchi nu părea să fie verde.

– Ce este, Tam? îl întrebă Perrin de îndată ce se îndepărtară suficient de mult.

Tam își frecă obrazul; barba căruntă îi era țepoasă. Perrin îi muncise din greu pe oamenii lui în ultimele zile, iar aceștia nu avuseseră vreme să se radă. Tam purta o haină simplă din lână albastră, iar materialul gros era, probabil, un scut bine venit împotriva vântului tăios ce sufla dinspre munte.

– Flăcăii își pun întrebări, Perrin, zise Tam, puțin mai formal acum că erau doar ei doi. Ai vorbit serios atunci când ai zis că vrei să renunți la Manetheren?

– Da, răspunse Perrin. Flamura aceea n-a adus decât necazuri încă de când a fâlfâit pentru prima oară. Seanchanii, la fel ca ceilalți, ar trebui să știe. Eu nu mi-s rege.

– Ai o regină care a jurat să-ți fie vasală.

Perrin cugetă la cuvintele lui Tam, încercând să găsească cel mai potrivit răspuns. Cândva, o astfel de purtare îi făcuse pe oameni să creadă că era încet la minte. Acum, oamenii presupuneau că acest caracter meditativ al lui însemna că Perrin era iscusit și avea o minte ascuțită. Ce diferență făceau câteva cuvinte pompoase rostite în fața numelui tău!

– Eu cred că ai procedat bine, zise Tam, în mod surprinzător. A numi Ținutul celor Două Râuri Manetheren ar fi atras nu numai ostilitatea Seanchanilor, ci și a Reginei Andorului. Ar fi sugerat faptul că ai vrea să pui stăpânire nu numai peste Ținutul celor Două Râuri, ci, poate, să cucerești tot ce a inclus odinioară Manetheren.

Perrin clătină negativ din cap.

– Nu vreau să cuceresc nimic, Tam. Lumină! Nu vreau să dețin ceea ce spun oamenii că dețin. Cu cât mai devreme va urca pe tronul ei Elayne aceea și va trimite un Senior potrivit în Ținutul celor Două Râuri, cu atât mai bine. Treaba asta cu „Senior Perrin" se va termina, iar lucrurile vor putea reveni la normal.

– Și Regina Alliandre? întrebă Tam.

Îi poate jura credință lui Elayne, zise Perrin cu încăpățânare. Sau, poate, direct lui Rand. Se pare că lui îi place să adune regate. Asemenea unui copil care joacă un joc cu piese care se clatină.

Tam mirosea a îngrijorare. A tulburare. Perrin își feri privirea. Lucrurile ar fi trebuit să fie simple. Ar fi *trebuit*.

Ce e?

Credeam ca ai trecut peste asta, zise Tam.

– Nimic nu s-a schimbat din zilele de dinainte ca Faile sa fie luată prizonieră, zise Perrin. Tot nu-mi place flamura aceea cu cap de lup. Cred că poate a sosit vremea s-o dăm jos și pe aceasta.

– Oamenii cred în flamura asta, Perrin, flăcăule, zise încet Tam.

Avea o anumită blândețe, care, însă, te făcea să asculți atunci când vorbea. De obicei, vorbele lui aveau și logică, firește.

– Te-am tras deoparte pentru că am vrut să te avertizez. Dacă le vei oferi ocazia flăcăilor să se întoarca în Ținutul celor Două Râuri, unii o vor face. Dar nu mulți. I-am auzit pe mulți jurând că te vor urma până în Shayol Ghul. Ei știu

că se apropie Ultima Bătălie — cine n-ar ști asta, când au apărut atât de multe semne în ultima vreme? N-au de gând să fie lăsați în urmă. Șovăi. Nici eu, recunosc.

Mirosea a determinare.

— Vom vedea, zise Perrin, încruntându-se. Vom vedea.

Îl concedie pe Tam cu porunca să ia o căruță și să o ducă acolo unde erau butoaiele cu apă. Soldații aveau să se supună, Tam era Primul Căpitan al lui Perrin, cu toate că acest lucru i se părea de-a-ndoaselea lui Perrin. Nu cunoștea prea multe lucruri despre trecutul bărbatului, dar Tam luptase în Războiul Aiel cu mult timp în urmă, mânuise sabia înainte să se nască Perrin. Iar acum asculta poruncile lui Perrin.

Toți făceau asta. Și voiau s-o facă în continuare! Nu aflaseră? Se rezemă cu spatele de zid. Nu se întoarse la slujitorii lui, ci rămase în umbră.

Acum, că se gândea mai bine, își dădu seama că era vorba despre o parte din ceea ce nu îi dădea pace. Nu tot, doar o parte, strâns legată de ceea ce îl tulbura. Chiar și-acum, că Faile se întorsese.

Nu fusese un conducător bun în ultima vreme. Nu fusese niciodată un model, firește, nici măcar atunci când Faile fusese acolo ca să îl îndrume. Dar în timpul absenței ei, el fusese mai rău. Mult mai rău. Ignorase poruncile primite de la Rand, ignorase totul, doar ca să o aducă înapoi.

Dar ce ar fi putut face? Soția lui fusese răpită!

O salvase. Însă, făcând acest lucru, îi abandonase pe restul. Și, din cauza lui, muriseră oameni. Oameni de ispravă. Oameni care avuseseră încredere în el.

Cum statea acolo, în umbră, își aduse aminte un moment trecuse doar o zi — când un aliat căzuse străpuns de săgețile Aielilor, sufletul lui fiind otrăvit de Masema. Aram fusese un prieten, unul la care Perrin renunțase în demersul lui de a o salva pe Faile. Aram ar fi meritat ceva mai bun.

„N-ar fi trebuit să îl las pe Pribeagul acela să ia sabia în mână", își zise el, însă nu voia să se gândească la asta în

acel moment. Nu *putea*. Erau prea multe lucruri de făcut. Se desprinse de zid, cu gândul de a inspecta ultima căruţă a caravanei.

– Următorul! lătră el, când începu din nou treaba.

Aravine Carnel făcu un pas în faţă. Amadiciana nu mai purta roba de *gai'shain*; în schimb, purta o rochie simplă, verde-deschis, nu curată, care fusese scoasă dintre obiectele salvate. Femeia era durdulie, însă pe chipul ei se mai citea oboseala zilelor ei de captivă. Avea un aer hotărât. Era surprinzător de pricepută în organizare, iar Perrin bănuia că era de obârşie nobilă. Avea un miros aparte: încredere în sine, o lejeritate în a da porunci. Era o minune că aceste calităţi supravieţuiseră captivităţii ei.

Când îngenunche ca să verifice prima roată, se gândi că era ciudat că Faile o alesese pe Aravine să îi supravegheze pe refugiaţi. De ce nu alesese pe unul dintre tinerii din *Cha Faile*? Filfizonii aceia puteau fi enervanţi, dar se dovediseră surprinzător de capabili.

– Seniore, zise Aravine, plecăciunea ei exersată fiind un alt indiciu al obârşiei sale. I-am organizat pe oameni pentru plecare.

– Atât de repede? întrebă Perrin, ridicându-şi privirea de la roată.

– N-a fost atât de greu pe cât ne-am aşteptat, Seniore. Le-am poruncit să se strângă după naţionalitate, apoi după locul naşterii. Deloc surprinzător, cairhieninii formează cel mai numeros grup, urmaţi de altarani, apoi de amadiciani, şi o brumă de alte naţionalităţi. Câţiva domani, câţiva taraboneri şi câte un băştinaş din Ţinuturile de Hotar sau Tairen.

– Câţi dintre ei pot rezista să mărşăluiască o zi sau două fără să călătorească în căruţă?

– Majoritatea lor, Seniore, răspunse ea. Bolnavii şi vârstnicii au fost expulzaţi din oraş atunci când Shaido au pus stăpânire pe el. Oamenii de aici sunt obişnuiţi cu munca grea.

Sunt istoviți, Seniore, dar niciunul prea dornic să îi aștepte aici pe ceilalți Shaido care și-au ridicat tabăra la o jumătate de zi de mers pe jos de aici.

– Prea bine, zise Perrin. Spune-le să pornească la drum de îndată.

– De îndată? întrebă Aravine, mirată.

El încuviință din cap.

– Vreau ca ei să pornească la drum, să mărșăluiască spre miazănoapte de îndată ce vei reuși să îi pui în mișcare. O voi trimite pe Alliandre cu gărzile ei în fruntea voastră.

Asta ar fi trebuit să îl împiedice pe Arganda să se plângă și ar scăpa de refugiați. Fecioarele s-ar descurca mult mai bine și ar fi mult mai eficiente în strângerea proviziilor. Oricum, căutarea prin gunoaie era aproape pe sfârșite. Oamenii lui trebuiau să supraviețuiască pe drum doar câteva săptămâni. După aceea, puteau sări prin porți în locuri mult mai sigure. În Andor, poate, sau în Cairhien.

Acei Shaido din urma lui îl nelinișteau. Puteau hotărî oricând să atace. Era mai bine să plece și să împiedice această tentație.

Aravine făcu o reverență și plecă în grabă ca să se ocupe de pregătiri, iar Perrin mulțumi Luminii că mai exista cineva care nu vedea nevoia să se îndoiască de el. Trimise un băiat să îl informeze pe Arganda despre marșul iminent, apoi termină de inspectat căruța. După aceea, se ridică în picioare, ștergându-și mâinile de pantaloni.

– Următorul! zise el.

Nimeni nu păși în față. Singurii oameni rămași în jurul lui erau gărzile, mesagerii și câțiva căruțași care așteptau să își înhame boii și să ducă căruțele pentru a fi încărcate. Fecioarele făcuseră o grămadă mare de alimente și provizii în mijlocul fostei tabere, iar Perrin o văzu pe Faile acolo, organizând totul.

Perrin își trimise slujitorii să o ajute, apoi se pomeni singur. Fără să aibă ceva de făcut.

Exact ce voise să evite.

Vântul suflă din nou, aducând cu el acea duhoare îngrozitoare a morții. Dar aduse și amintiri. Violența bătăliei, patima și plăcerea provocate de fiecare lovitură. Aielii erau războinici grozavi – cei mai pricepuți din ținut. Fiecare schimb fusese la un pas de moarte, iar Perrin se pricopsise cu câteva tăieturi și vânătăi, cu toate că acestea fuseseră demult Tămăduite.

Când se luptase cu Aielii se simțise în viață. Fiecare pe care îl ucisese fusese un maestru al suliței, oricare dintre ei l-ar fi putut ucide. Însă el biruise. În timpul acelei lupte, simțise o pasiune care îl mâna. Pasiunea de a *face* ceva în sfârșit. După două luni de așteptare, fiecare lovitură însemnase un pas mai aproape de Faile.

Gata cu vorbăria. Gata cu planificarea. Își găsise un scop. Iar acum, acesta dispăruse.

Se simțea gol pe dinăuntru. Era ca atunci când tatăl lui îi făgăduise un dar special de sărbătoarea „Noaptea iernii". Perrin așteptase nerăbdător luni întregi, făcând treabă prin casă pentru a dobândi acel cadou-surpriză. Când primise în sfârșit acel cal mic din lemn, fusese încântat o clipă. Dar, în ziua următoare, fusese șocant de melancolic. Nu din cauza darului, ci pentru că nu mai avea pentru ce să depună eforturi. Entuziasmul dispăruse și abia atunci își dăduse seama cât de prețioasă este așteptarea față de darul în sine.

La scurt timp după aceea, începuse să îl viziteze pe jupânul Luhhan la forjă, devenind în cele din urmă ucenicul lui.

Se bucura că o avea din nou pe Faile lângă el. Jubila. Și totuși, ce îi mai rămăsese? Oamenii ăștia blestemați îl considerau conducătorul lor. Ba unii chiar credeau că era regele lor! El nu ceruse niciodată asta. Îi făcea să strângă flamurile de fiecare dată când aceștia le arborau până când Faile îl convinsese că folosirea lor putea fi un avantaj. Credea în continuare că flamura cu capul de lup nu își avea locul acolo, fâlfâind cu impertinență deasupra taberei lui.

Dar o putea da jos? Oamenii o *priveau* cu admirație. El le simțea mirosul de mândrie de fiecare dată când aceștia treceau pe lângă ea. Nu îi putea face să se întoarcă. Rand va avea nevoie de ajutorul lor – avea nevoie de ajutorul tuturor – în Ultima Bătălie.

Ultima Bătălie. Oare putea un om ca el, un om care nu voia să fie lider, să conducă aceste forțe în cel mai important moment din viețile lor?

Culorile se învolburau, arătându-i-l pe Rand, care ședea în ceea ce părea a fi o casă tairenă din piatră. Vechiul prieten al lui Perrin avea o expresie întunecată, ca un om tulburat de gânduri grele. Chiar și șezând astfel, Rand avea o înfățișare regală. *El* era cum trebuia să fie un rege, cu haina aceea de un roșu-aprins, cu acea demnitate nobilă. Perrin era doar un simplu fierar.

Oftă, clătinând din cap și alungând imaginea. Trebuia să îl caute pe Rand. Simțea cum ceva îl smucea, îl *trăgea*.

Rand avea nevoie de el. Asupra acestui lucru trebuia să se concentreze în acel moment.

CAPITOLUL 10

Ultima firimitură de tutun

Rodel Ituralde își fuma liniștit pipa, fumul care ieșea din ea încolăcindu-se ca un șarpe. Firele de fum se înfășurau unul în jurul celuilalt, strângându-se în tavanul de deasupra lui, apoi strecurându-se afară prin crăpăturile din acoperișul adăpostului dărăpănat. Scândurile ce alcătuiau pereții erau deformate de vreme, lăsând să se vadă deschizături spre exterior, iar lemnul cenușiu era fisurat și crăpat. Într-un colț ardea un foc pe o vatră, iar vântul șuiera prin crăpăturile din pereți. Ituralde era oarecum îngrijorat că vântul avea să dărâme întreaga construcție.

Ședea pe un scăunel, iar pe masa din fața lui se aflau câteva hărți. Într-un colț al mesei, săculețul lui cu tutun țințuia o bucată de hârtie șifonată. Răvașul era uzat și pliat, deoarece îl ținuse în buzunarul interior al hainei.

- Ei bine? zise Rajabi.

Barbatul avea grumazul gros și cu o atitudine hotărâtă, ochi căprui, un nas lat și o bărbie proeminentă. Era complet chel acum și aducea puțin cu un bolovan mare. De asemenea, tindea să se comporte ca un bolovan. Era nevoie de multă muncă să îl pui în mișcare, dar odată ce reușeai să faci

asta, era al naibu de greu de oprit. Se numărase printre primii care se alăturaseră cauzei lui Ituralde, în ciuda faptului că fusese gata să se răzvrătească împotriva regelui cu puțin timp în urmă

Trecuseră aproape două săptămâni de când Ituralde ieșise biruitor la Darluna. Făcuse mari eforturi pentru această izbândă. Poate prea multe. „*Ah Alsalam*, își zise el Sper că au meritat toate astea, prieten drag Sper că n-ai înnebunit pur și simplu Rajabi o fi el ca un bolovan, dar Seanchanii sunt precum o avalanșă, iar noi i am făcut să se prăvălească peste noi."

Ce facem acum? insistă Rajabi.

- Așteptăm, răspunse Ituralde Lumină, dar el ura să aștepte Apoi luptăm. Sau, poate, o luăm din nou la fugă. Nu m am hotărât încă

- Taraboneri...

– Nu vor veni, zise Ituralde

– Au făgăduit!

– Așa este.

Ituralde se dusese el însuși la ei, îi însuflețise, le ceruse să lupte încă o dată împotriva Seanchanilor Aceștia înălțaseră urale și aclamaseră, dar nu se grăbiseră să îl urmeze Aveau să își târască picioarele Reușise să îi convingă să lupte „pentru ultima oară" de câteva ori deja. Ei vedeau încotro se îndrepta acest război, iar el nu se mai putea bizui pe ei. Dacă putuse să facă asta de la bun început.

– Lași afurisiți, bombăni Rajabi Să i ardă Lumina, atunci! Ne vom descurca singuri Am mai făcut o și înainte.

Ituralde trase îndelung și îngândurat din pipă. Alesese să folosească, în sfârșit, tutunul din Ținutul celor Două Râuri. Acest plin al pipei era ultimul pe care îl mai avea; îl păstrase luni la rând Avea o aromă bună. Cea mai bună din câte existau.

Studie din nou hărțile, ținând una mică în fața ochilor. Putea folosi hărți mai bune, cu siguranță

– Acest nou general al Seanchanilor, zise Ituralde, mărşăluieşte în fruntea a mai bine de trei sute de mii de soldaţi şi două sute de *damane*.

– Am biruit oşti mai numeroase. Uite ce-am înfăptuit la Darluna! I-am nimicit, Rodel!

Pentru asta, fusese nevoie de toată viclenia, priceperea şi norocul de care putuse dispune Ituralde. Chiar şi-aşa, pierduse mai bine de jumătate din oameni. Acum, el fugea, şchiopătând, din calea acestei a doua oşti Seanchane, mai numeroasă.

De astă dată, ei nu făceau nicio greşeală. Seanchanii nu se mai bizuiau doar pe *rakenii* lor. Oamenii lui interceptaseră câteva iscoade aflate pe jos, iar acest lucru însemna ca zeci *nu* fuseseră prinse. De asta dată, Seanchanii cunoşteau adevăratul număr de soldaţi ai lui Ituralde şi adevărata lui locaţie.

Vrăjmaşii lui nu mai puteau fi mânaţi şi întărâtaţi; în schimb, îl vânau necontenit, evitându-i capcanele. Ituralde plănuise să se retragă cât mai adânc în Arad Doman; această strategie ar fi fost în favoarea oştii lui şi ar fi diminuat stocul de provizii al Seanchanilor. Se gândea că putea rezista în ritmul acesta alte patru sau cinci luni. Însă acele planuri erau inutile acum. le făcuse înainte să afle că exista o oaste întreagă de Aieli care cutreiera ţinutul Arad Doman. Dacă rapoartele erau adevărate – rapoartele despre Aieli erau adeseori exagerate, aşadar el nu ştia cât de mult să *creadă* – erau mai bine de o sută de mii, care puseseră stăpânire pe porţiuni mari din nord, inclusiv pe Bandar Eban.

O sută de mii de Aieli. Asta era echivalentul a două sute de mii de trupe domani. Poate mai mult. Ituralde îşi amintea prea bine de Zăpada Însângerată de acum douăzeci de ani, când el avusese impresia că pierduse zece oameni pentru fiecare Aiel doborât.

Era blocat, ca o nucă zdrobită între două pietre. Cel mai bun lucru pe care îl putuse face fusese să se retragă aici, în acest *stedding* abandonat. Acest lucru îi oferea un avantaj în

fața Seanchanilor. Însă doar unul mic. Seanchanii aveau o oaste de șase ori mai numeroasă decât a lui și până și cei mai neexperimentați comandanți știau că a lupta împotriva ei era sinucidere curată.

– Ai văzut vreodată un maestru în jonglerii, Rajabi? întrebă Ituralde, studiind harta.

Ituralde îl văzu cu coada ochiului pe bărbatul ca un taur încruntându-se nedumerit.

– Am văzut menestreli care...

– Nu, nu un menestrel. Un maestru.

Rajabi dădu negativ din cap.

Ituralde trase din pipă înainte să vorbească.

– Eu da, cândva. Era bardul curții din Caemlyn. Un individ vioi, cu un simț al umorului care s-ar fi potrivit mai bine într-o tavernă, atât de înzorzonat era. Barzii arareori fac jonglerii, dar individul acesta nu părea deranjat de o asemenea cerință. Îi plăcea să facă jonglerii pentru a-i face pe plac tinerei Domnițe-Moștenitoare, din câte am înțeles.

Își scoase pipa din gură, lovind-o de masă ca să scoată tutunul din ea.

– Rodel, zise Rajabi. Seanchanii...

Rodel își ridică un deget, punându-și pipa în gură înainte să continue.

– Bardul a început să jongleze cu trei bile. Apoi ne-a întrebat dacă credeam că putea jongla cu mai multe. Noi l-am încurajat să continue, aclamându-l. El a continuat cu patru, apoi cu cinci, apoi cu șase bile. Cu fiecare bilă pe care o adăuga, noi aplaudam încă și mai vârtos, iar el ne întreba mereu dacă credeam că putea jongla cu mai multe. Firește că am spus că da. Șapte, opt, nouă. În curând el avea zece bile în aer, pe care le azvârlea creând un model atât de complicat, încât îmi era greu să le urmăresc. Trebuia să facă eforturi ca să le țină în aer, trebuia să își întindă o mână și să prindă bilele pe care mai că le scăpa. Era prea concentrat ca să ne mai

întrebe dacă ar trebui să adauge și altele, însă privitorii îi cereau acest lucru. Unsprezece! Încearcă cu unsprezece! Prin urmare, ajutorul lui îi aruncă încă o bilă.

Ituralde pufni.

– Le-a scăpat? întrebă Rajabi.

Rodel clătină negativ din cap.

– Ultima „bilă" nu era, de fapt, o bilă adevărată. Era un truc al Artificierului: odată ce a ajuns la jumătatea drumului spre bard, aceasta a licărit și a emis o explozie neașteptată de lumină și fum. Până când mi s-a limpezit vederea, bardul dispăruse, iar bilele stăteau înșirate pe pardoseală. Când am privit în jurul meu, l-am zărit șezând la una dintre mese, alături de ceilalți musafiri, bând o cupă de vin și făcându-i ochi dulci soției Seniorului Finndal.

Bietul Rajabi părea de-a dreptul năuc. Îi plăcea să primească răspunsuri concise și directe. De obicei, Ituralde își dorea același lucru, dar, în ultima vreme – din cauza cerului neobișnuit de înnorat și a senzației perpetue de apăsare –, devenise mai filozof.

Se întinse și scoase de sub săculețul cu tutun bucata de hârtie uzată și împăturită. I-o întinse lui Rajabi.

– „Luptă cu înverșunare împotriva Seanchanilor", citi Rajabi. „Alungă-i, obligă-i să se urce în bărcile lor și să traverseze oceanul lor afurisit. Mă bizui pe tine, prietene drag. Regele Alsalam." Rajabi lăsă scrisoarea jos. Îi știu poruncile, Rodel. Nu m-am băgat în asta pentru el, ci pentru tine.

– Așa e, dar *eu* lupt pentru el, zise Ituralde.

Îi era loial regelui; întotdeauna avea să fie. Ituralde se ridică în picioare, lovind pipa de masă ca să scoată tutunul și strivind cărbunii cu călcâiul cizmei. Puse pipa deoparte și luă scrisoarea din mâinile lui Rajabi, apoi se îndreptă spre ușă.

Trebuia să ia o decizie. Să rămână și să lupte sau să fugă într-un loc mai rău, dar să mai câștige puțin timp?

Coliba trosnea, iar vântul scutura copacii când Ituralde păși afară, în dimineața aceea mohorâtă. Coliba nu era

construită de Ogieri, firește. Era prea șubredă. Acest *stedding* era abandonat de multă vreme. Oamenii lui își ridicaseră corturile printre copaci. Nu era cel mai potrivit loc pentru o tabără de război, dar trebuia să se mulțumească cu ce aveau. *steddingul* era mult prea folositor pentru a renunța la el. Un altul ar fi fugit, poate, într-un oraș și s-ar fi ascuns în spatele zidurilor acestuia, dar aici, printre acești copaci, Puterea Supremă era inutilă. Neutralizarea puterii *damanelor* care îi însoțeau pe Seanchani era o variantă mai bună decât zidurile, indiferent cât de înalte ar fi fost acestea.

„Trebuie să rămânem", își zise Ituralde, în vreme ce privea cum oamenii lui munceau, săpând în pământ și înălțând o palisadă. Detesta ideea de a tăia copacii dintr-un *stedding*. Cunoscuse câțiva Ogieri la viața lui și îi respecta. În acești stejari uriași mai rămăsese, probabil, o oarecare forță din vremea în care Ogierii locuiseră acolo. A-i tăia era o crimă. Dar, uneori, n-aveai încotro. Dacă ar fi fugit, poate că ar mai fi câștigat ceva timp, dar la fel de bine ar fi putut *pierde* timp. Mai avea un răgaz de câteva zile aici, înainte ca Seanchanii să îl atace. Dacă reușea să sape mai bine, i-ar putea obliga la un asediu. *Steddingul* i-ar face să ezite, iar pădurea ar fi fost în avantajul micii sale oști.

Nu îi plăcea să se afle între ciocan și nicovală. Probabil că acesta era motivul pentru care stătuse pe gânduri atâta vreme, deși, în lăuntrul lui, știuse deja că sosise vremea să nu mai fugă. Seanchanii îl prinseseră în cele din urmă.

Păși de-a lungul rândurilor de soldați, salutându-i din cap pe bărbații care trudeau, lăsându-se să fie văzut. Îi mai rămăseseră patruzeci de mii de soldați, ceea ce era o minune, având în vedere oastea numeroasă pe care o înfruntaseră. Bărbații aceștia ar fi trebuit să dezerteze. Însă îl văzuseră câștigând bătălie imposibilă după bătălie imposibilă, jonglând cu mai multe bile și primind aplauze din ce în ce mai multe. Credeau că era de neoprit. Ei nu pricepeau că atunci când

aruncai mai multe bile în aer, nu doar această *reprezentație* devenea mai spectaculoasă

Și înfrângerea de la final devenea mai spectaculoasă.

Ținu pentru el aceste gânduri negre în vreme ce el și Rajabi își continuau drumul prin tabăra din pădure, inspectând palisada. Progresul era uimitor, bărbații înfigând buștenii groși în gropile proaspăt săpate. După această inspecție, Ituralde încuviință din cap ca pentru sine.

– Rămânem, Rajabi. Transmite ordinul mai departe

– Unii dintre ceilalți spun că dacă vom rămâne aici, vom muri cu siguranță, zise Rajabi

– Se înșală, spuse Ituralde.

– Dar...

– Nimic nu este sigur, Rajabi, zise Ituralde. Umple copacii ăștia din palisadă cu arcași, vor fi aproape la fel de eficienți ca turnurile. Va trebui să aranjăm un câmp de bătălie dincolo. Tăiați cât mai mulți copaci cu putință din jurul palisadei, apoi puneți buștenii înăuntru pe post de bariere, o a doua linie de retragere. Vom opune rezistența. Poate mă înșel în privința tarabonerilor și vor veni în sprijinul nostru. Sau poate că regele are o oaste ascunsă pe undeva care va da năvală să ne apere. Sânge și cenușa, poate îi vom înfrunta de unii singuri, chiar aici. Vom vedea cât de mult le va plăcea să lupte fără *damanele* lor. Vom supraviețui.

Rajabi își îndreptă spatele în mod vizibil, devenind din ce în ce mai încrezător. Ituralde știa că el aștepta acest gen de discuție. Asemenea celorlalți, Rajabi avea încredere în Micul Lup. Ei nu credeau că *putea* da greș

Ituralde știa mai bine. Dacă tot urma să mori, măcar să o faci cu demnitate. Tânărul Ituralde visase adeseori la războaie, la o bătălie glorioasă. Bătrânul Ituralde știa că nu exista niciun fel de glorie într-o bătălie. Dar *exista* onoare

– Seniore Ituralde! strigă un alergător, fugind de-a lungul laturii interioare a zidului neterminat al palisadei.

Era un puşti, suficient de tânăr ca Seanchanii să îl lase în viaţă. Altminteri, Ituralde l-ar fi trimis pe fecior şi pe alţii ca el

– Da? întrebă Ituralde, întorcându-se

Rajabi statea ca un mic munte alături de el.

– Un bărbat, zise puştiul, gâfâind Iscoadele l-au prins plimbându-se prin *stedding*.

– A venit să lupte pentru noi? întrebă Ituralde.

Nu era un lucru neobişnuit ca oştile să atragă recruţi Întotdeauna existau aceia care erau atraşi de dorinţa de glorie sau, măcar, de dorinţa de a avea o masă caldă sigură.

– Nu, Seniore, zise puştanul, gâfâind Zice că a venit să vorbească cu domnia ta

– E Seanchan? lătră Rajabi

Puştiul dădu negativ din cap

– Nu. Dar are veşminte frumoase

Era mesagerul vreunui nobil, atunci Vreun renegat domani sau, poate, taraboner. Indiferent cine era, nu le putea înrăutăţi şi mai mult situaţia.

– Şi a venit singur?

– Da, sire.

Curajos bărbat.

– Adu-l aici, atunci, zise Ituralde

– Unde-l vei primi, Seniore?

– Poftim? se răsti Ituralde. Ţi se pare c-aş fi vreun negustor instărit care locuieşte într-un palat? E bine şi aici, pe câmp. Du-te după el, dar nu te grăbi să te intorci Şi ai grijă să fie bine păzit

Puştiul dadu afirmativ din cap şi se îndepărtă în fugă Ituralde le făcu semn cu mâna câtorva soldaţi să vină la el şi îi trimise după Wakeda şi ceilalţi ofiţeri. Shimron era mort, făcut scrum de mingea de foc a unei *damane*. Pacat. Ituralde ar fi preferat să îl aibă pe el decât pe mulţi dintre ceilalţi.

Majoritatea ofiţerilor sosiră înaintea străinului. Slăbanogul Ankaer. Wakeda, cel cu un ochi, care altminteri ar fi fost un

bărbat chipeș Voinicul Melarned. Tânărul Lidrin, care continua să îl urmeze pe Ituralde după moartea tatălui său.

– Am auzit bine? întrebă Wakeda, încrucișându-și brațele la piept în timp ce se apropia cu pași mari. Rămânem în această capcană a morții? Rodel, nu avem îndeajuns de mulți soldați ca să rezistăm. Dacă ei vor veni, vom rămâne blocați aici.

– Ai dreptate, zise simplu Ituralde.

Wakeda se întoarse spre ceilalți, apoi înapoi spre Ituralde, dispărându-i puțin din iritare în fața răspunsului direct al lui Ituralde.

– Ei bine... de ce nu fugim, atunci?

Vocifera mult mai puțin acum decât o făcuse în urmă cu câteva luni, când își începuse campania Ituralde.

– N-am să vă vând gogoși și minciuni, zise Ituralde, privindu-i pe fiecare pe rând. Suntem într-o stare proastă. Dar vom fi într-o stare și *mai* proastă dacă vom fugi. Nu mai există vizuini în care să ne ascundem. Copacii aceștia vor fi spre avantajul nostru, ne putem fortifica. *Steddingul* va neutraliza puterea *damanelor*. Doar pentru asta merită să rămânem. Vom lupta aici.

Ankaer încuviință din cap, părând să înțeleagă gravitatea situației.

– Trebuie să avem încredere în el, Wakeda. Până acum, a fost un conducător de nădejde.

Wakeda încuviința din cap.

– Presupun că da.

Proști afurisiți. În urmă cu patru luni, jumătate din ei l-ar fi ucis pe loc pentru că îi rămăsese loial regelui. Acum, ei credeau că putea înfăptui imposibilul. Ce păcat; începea să creadă că îi putea duce dinaintea lui Alsalam ca susținători ai lui.

– În regulă, zise el, indicând cu degetul diferite locuri de-a lungul fortificației. Iată ce vom face ca să întărim punctele slabe. Vreau...

Tăcu atunci când zări un grup apropiindu-se prin luminiş — puştiul mesager, însoţit de o trupă de soldaţi, care escorta un bărbat în veşminte roşii şi aurii.

Ceva din înfăţişarea nou-venitului îi atrase atenţia lui Ituralde. Poate era de înălţimea lui; tânărul era la fel de înalt ca Aielii şi avea părul bălai tot ca ei. Însă niciun Aiel nu purta haină roşie de calitate cu broderii aurii. La şold îi atârna o sabie, iar felul în care păşea nou-venitul îl făcu pe Ituralde să creadă că ştia cum să o mânuiască. Bărbatul înainta cu paşi hotărâţi, ca şi când i-ar fi considerat pe soldaţii din jurul lui o gardă de onoare. Era un senior, atunci, obişnuit să dea ordine. De ce venise în persoană în loc să trimită un mesager?

Tânărul senior se opri la mică distanţă în faţa lui Ituralde şi a generalilor lui, privindu-i pe rând pe fiecare, apoi îşi concentră atenţia asupra lui Ituralde.

– Rodel Ituralde? întrebă el.

Ce accent era acesta? Andoran?

– Da, răspunse Ituralde cu precauţie.

Tânărul încuviinţă din cap.

– Descrierea lui Bashere a fost precisă. Se pare că te închizi ca într-o cutie aici. Chiar te aştepţi să poţi ţine piept oştii Seanchane? Este mult mai numeroasă decât oastea ta, iar aliaţii tăi taraboneri nu par... nerăbdători să ţi se alăture în apărare.

Era isteţ, indiferent cine era.

– Nu mi stă în obicei să discut despre strategia mea de apărare cu străinii.

Ituralde îl cercetă din priviri pe tânărul senior. Era în formă — zvelt şi cu muşchi tari, cu toate că era greu să îţi dai seama din cauza hainei pe care o purta. Prefera să-şi folosească mâna dreaptă, dar, la o privire mai atentă, Ituralde observă că mâna stângă îi lipsea. Pe ambele antebraţe avea un tatuaj ciudat roşu şi auriu.

Ochii aceia. Ochii aceia văzuseră moartea de nenumărate ori. Nu era doar un *senior* tânăr, ci un *general* tânăr. Ituralde miji ochii.

– Cine ești?

Străinul îl privi drept în ochi.

– Sunt Rand al'Thor, Dragonul Renăscut. Am nevoie de tine. De tine și de oastea ta.

Câțiva dintre cei care erau cu Ituralde blestemară, iar el le aruncă o privire. Wakeda era bănuitor, Rajabi, mirat, tânărul Lidrin, disprețuitor pe față.

Ituralde își întoarse privirea spre nou-venit. Dragonul Renăscut? Tânărul acesta? Bănuia că era posibil. Majoritatea zvonurilor confirmau că Dragonul Renăscut era un tânăr, cu părul roșcovan. Pe de altă parte, se zvonea că avea trei metri înălțime și ca ochii lui străluceau în semiintuneric. Apoi, mai existau poveștile despre el cum că își făcuse apariția pe cer la Falme. Sânge și cenușă, Ituralde nu știa dacă să creadă ca Dragonul *renăscuse*!

– N-am timp de discuții, zise străinul, cu o expresie impasibilă.

Părea... mai în vârstă decât arăta. Nu părea să îi pese că era înconjurat de soldați înarmați. De fapt, faptul că venise singur... ar fi trebuit să pară o decizie nesăbuită. În schimb, acest lucru îl puse pe gânduri pe Ituralde. Numai unul ca Dragonul Renăscut putea pătrunde într-o tabără de război ca aceasta, singur-singurel, și să *se aștepte* să i se dea ascultare.

Să-l ardă focu' dacă acest fapt nu îl făcea pe Ituralde să îl creadă. Bărbatul acesta fie era cine susținea că era, fie era un nebun de legat.

– Dacă vom ieși din *stedding*, îți voi dovedi că pot conduce Puterea, zise străinul. Asta ar trebui să însemne ceva. Dacă îmi vei îngădui, voi aduce aici zece mii de Aieli și câteva Aes Sedai care vor jura dinaintea ta că sunt cine spun că sunt.

Se zvonea, de asemenea, că Aielii îl urmau pe Dragonul Renăscut. Bărbații strânși în jurul lui Ituralde tușeau și priveau în jurul lor, stânjeniți. Mulți se numaraseră printre Cei Jurați Dragonului înainte să vină la Ituralde. Folosind cuvintele

potrivite, acest Rand al'Thor – sau cum s-o fi numind – putea sădi vrajbă în tabăra lui Ituralde.

– Chiar de ar fi să presupunem că îți dau crezare, zise Ituralde cu precauție, nu văd ce importanță ar avea. Am de dus un război. Tu ai alte treburi, bănuiesc.

– *Tu* ești treaba mea, zise al'Thor, cu niște ochi atât de pătrunzători, încât păreau să-i sfredelească țeasta lui Ituralde și să caute înăuntru ceva folositor. Trebuie să faci pace cu Seanchanii. Războiul acesta nu ne este de niciun folos. Te vreau în Ținuturile de Hotar, eu nu mă pot lipsi de oameni care să păzească Mana Pustiitoare, iar cei din Ținuturile de Hotar și-au abandonat îndatoririle.

– Am primit poruncă, zise Ituralde, clătinând din cap.

Stai. Nu ar face cum îi cerea acest tânăr nici dacă ar fi primit poruncă. Doar că... ochii aceia. Și Alsalam avusese ochi la fel ca aceștia pe vremea când fuseseră amândoi mai tineri. Ochi care cereau supunere.

– Porunca ta, zise al'Thor. Este de la regele tău? De aceea îi înfruntați pe Seanchani cu atâta ardoare?

Ituralde încuviință din cap.

– Am auzit vorbindu-se de tine, Rodel Ituralde, zise al'Thor. Oameni în care am încredere, oameni pe care îi respect au încredere în *tine* și te respectă. În loc să fugi sau să te ascunzi, stai chitit aici ca să duci o bătălie care știi că te va ucide. Toate acestea pentru că îi ești loial regelui tău. Apreciez asta. Dar a sosit vremea să te întorci și să duci o bătălie care înseamnă ceva. Una care înseamnă *totul*. Vino cu mine și am să-ți ofer tronul ținutului Arad Doman.

Ituralde își îndreptă spatele, alarmat.

– După ce-mi lauzi loialitatea, te aștepți să-mi detronez regele!

– Regele tău este *mort*, zise al'Thor. Ori asta, ori mintea i s-a topit precum ceara. Eu tind să cred că Graendal a pus mâna pe el. Văd atingerea ei în haosul care domnește în acest

ținut. Poruncile pe care le-ai primit probabil că sunt ale ei. Încă n-am reușit să îmi dau seama de ce vrea ca tu să lupți împotriva Seanchanilor.

Ituralde pufni.

– Vorbești despre una dintre Rătăciți de parcă ai poftit-o la cină.

Al'Thor îl privi din nou în ochi.

– Mi-i amintesc pe fiecare dintre ei – chipul, purtarea, felul de a vorbi și de a acționa – ca și când i-aș cunoaște pe toți de o mie de ani. Uneori, mi-i amintesc mai bine decât îmi amintesc propria copilărie. Eu sunt Dragonul Renăscut.

Ituralde clipi. „Arză-m-ar focu', își zise el, îl cred. Sânge și cenușă!"

– Haide... să vedem dovada asta a ta.

Existară obiecții, firește, mai ales din partea lui Lidrin, care credea că era prea periculos. Ceilalți erau tulburați. Iată-l aici pe bărbatul căruia îi juraseră credință fără măcar să îl cunoască. Al'Thor părea să aibă o... *forța* care îl atrăgea pe Ituralde și care îi poruncea să facă cum îi cerea el. Ei bine, trebuia să vadă dovada mai întâi.

Îi trimiseră pe alergători după cai pentru a ieși din *stedding*, iar al'Thor grăi de parcă Ituralde era deja omul lui.

– Poate că Alsalam trăiește, zise al'Thor în vreme ce așteptau. Dacă e așa, înțeleg de ce nu ți-ai dori tronul. Ai prefera Amadicia? Aș avea nevoie de cineva care să domnească acolo și să îi supravegheze pe Seanchani. Mantiile Albe luptă acum acolo; nu sunt sigur că voi putea pune capăt acelui conflict înainte de Ultima Bătălie.

Ultima Bătălie. Lumină!

– N-am să accept dacă îl vei ucide pe regele de acolo, zise Ituralde. Dacă Mantiile Albe sau Seanchanii l-au ucis deja, atunci, poate.

Rege! Ce tot îndruga acolo? „Arză-te-ar focu'! își zise el. Așteaptă măcar să vezi dovada înainte să accepți tronuri!"

Bărbatul acesta avea ceva, un fel al lui de a vorbi despre evenimente precum Ultima Bătălie – evenimente de care omenirea se temea de mii de ani – ca și când acestea ar fi întâmplări amintite în raportul zilnic din tabără.

Soldații sosiră cu caii lor, iar Ituralde încălecă, la fel și al'Thor, Wakeda, Rajabi, Ankaer, Melaned, Lidrin și alți câțiva ofițeri de rang inferior.

Am adus un număr mare de Aieli în ținutul tău, zise Rand al'Thor când porniră la drum călare. Nădăjduisem să îi folosesc pentru a restabili ordinea, dar ei zăbovesc mai mult decât mi aș fi dorit. Am de gând să pun mâna pe membrii Consiliului Negustorilor; poate că odată ce îi voi avea la mână, voi putea îmbunătăți stabilitatea în această regiune. Tu ce crezi?

Ituralde nu știa ce să creadă. Să pună mâna pe Consiliul Negustorilor? Părea că voia să îi rapească. În ce se bagase Ituralde?

– Ar putea da roade, se trezi el zicând. Lumină, probabil ca este cel mai bun plan, având în vedere situația.

Al'Thor încuviință din cap, privind în față în vreme ce treceau dincolo de palisadă și înaintau de a lungul unei cărării ce ducea spre marginea *steddingului*.

Oricum, va trebui să aduc siguranța în Ținuturile de Hotar. Voi avea grijă de țara ta. Arză i ar focu' pe cei din Ținuturile de Hotar! Ce or fi punând la cale? Nu. Nu, nu încă. Mai pot aștepta. Nu, el este potrivit. Va rezista. Am să l trimit cu Asha'mani. Al'Thor se întoarse dintr-odată spre Ituralde. Ce-ai putea face dacă ți-aș da o sută de bărbați care pot conduce Puterea?

– Nebuni?

– Nu, mare parte din ei sunt sănatoși la minte, zise al'Thor, neparând a se simți jignit. Indiferent ce nebunie i a cuprins înainte să curăț pata, încă este acolo – înlăturarea petei nu i a tămăduit –, dar câțiva dintre ei erau în stare avansată. Dar nu se vor înrăutăți, acum că *saidinul* este curat.

Saidinul? Curățat? Dacă Ituralde ar avea bărbați care să conducă Puterea... *Damanele* lui, într-un fel. Ituralde se scărpină în barbie. Gândurile îi veneau de-a valma – pe de altă parte, un general trebuie să reacționeze repede.

– M-aș putea folosi bine, zise el. Foarte bine.

– Prea bine, zise al'Thor. Ieșiseră din *stedding*; atmosfera părea diferită. Vei avea mult pământ de supravegheat, dar mulți dintre mânuitorii Puterii pe care ți-i voi da pot deschide porți.

– Porți? întrebă Ituralde.

Al'Thor îi aruncă o privire, apoi păru să scrâșnească din dinți, închizând ochii și cutremurându-se ca și când l-ar fi luat greața. Ituralde se îndreptă în șa, alarmat dintr-odată, și își duse mâna la sabie. Otravă? Bărbatul era rănit?

Dar nu, al'Thor deschise ochii, iar în adâncul lor părea să existe o privire extaziată. El se întoarse, își flutură o mână și o dungă de lumină despică aerul din fața lui. Bărbații din jurul lui Ituralde blestemară, dându-se în spate. Una era ca un bărbat să pretindă că poate conduce Puterea și alta să îl vezi făcând asta chiar în fața ta!

– Asta este o poartă, zise al'Thor când dunga de lumină începu să se rotunjească și o gaură mare și neagră se căscă în aer. În funcție de forța Asha'manului, poarta poate fi lărgită suficient de tare ca să treacă și o căruță prin ea. Poți călători aproape oriunde cu viteză, uneori imediat, în funcție de circumstanțe. Cu câțiva Asha'mani antrenați, oastea ta poate lua micul dejun în Caemlyn dimineața, apoi poate prânzi în Tanchico câteva ore mai târziu.

Ituralde își frecă barba.

– Ehe, *asta* chiar că e o minune. O minune, într-adevăr. Dacă bărbatul acesta spunea adevărul și porțile astea *chiar* funcționau... Cu ajutorul *ăsteia* i-aș putea alunga pe Seanchani din Tarabon, poate chiar din tot ținutul!

– Nu! se răsti al'Thor. Facem pace cu ei. Din spusele iscoadelor mele, ne va fi greu să încheiem o înțelegere cu ei fără să le

făgăduim capul tău. N-am de gând să-i zgândăr şi mai mult. Nu e *timp* de gâlcevi. Avem lucruri mai importante de rezolvat.

– Nimic nu este mai important decât patria mea, zise Ituralde. Chiar dacă poruncile acelea sunt false, îl cunosc pe Alsalam. Mi-ar da dreptate. Nu vom îngădui prezenţa oştilor străine pe pământul Arad Domanului.

– Atunci, îţi făgăduiesc ca voi avea grijă ca Seanchanii sa plece din Arad Doman, zise al'Thor. Îţi făgăduiesc asta. Dar nu ne vom mai lupta cu ei. In schimb, tu vei pleca în Ţinuturile de Hotar şi le vei apăra de o posibilă invazie. Înfruntă-i pe Troloci dacă vor veni şi da-mi câţiva ofiţeri ai tăi să mă ajute să aduc pacea în Arad Doman. Îmi va fi mai uşor să restabilesc ordinea dacă oamenii vor vedea că seniorii lor sunt alături de mine.

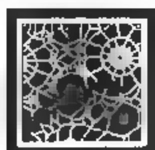
Ituralde căzu pe gânduri, cu toate că ştia deja care era răspunsul lui. Poarta aceasta îi putea duce departe pe oamenii lui din această capcană a morţii. Cu Aielii de partea lui – cu Dragonul Renăscut ca aliat – avea *într-adevăr* şansa să protejeze ţinutul Arad Doman. O moarte onorabilă era un lucru bun. Dar posibilitatea de a lupta cu onoare... era o recompensă mult mai preţioasă.

– De acord, zise Ituralde, întinzându-şi mâna.

Al'Thor i-o strânse.

– Du-te de strânge tabăra. Veţi fi în Saldaea până la căderea nopţii.

CAPITOLUL 11

Moartea lui Adrin

„Eu cred că ar trebui să fie bătut din nou, zise Lerian, descriind cu degetele acele mişcări complicate ale limbajului semnelor folosit de Fecioare. E ca un copil, iar când un copil atinge ceva periculos, primeşte bătaie. Dacă un copil se răneşte pentru că n-a fost învăţat să nu pună mâna pe cuţit, atunci să le fie ruşine părinţilor."

„Bătaia încasată adineauri n-a fost de niciun folos, răspunse Surial. A acceptat-o ca un bărbat, nu ca un copil, dar asta nu i-a schimbat faptele."

„Atunci, trebuie să încercăm din nou", răspunse Lerian.

Aviendha aruncă bolovanul peste grămada strânsă lângă postul de veghe, apoi se întoarse. Ea nu le băgă în seamă pe Fecioarele care păzeau intrarea în tabără, iar ele nu o băgară în seamă pe ea. A vorbi cu ea câtă vreme era pedepsită i-ar fi adus şi mai multă ruşine, iar surorile ei de lance n-ar fi făcut una ca asta.

De asemenea, ea nu trădă niciun semn că ar fi înţeles conversaţia lor. Deşi nimeni nu se aştepta ca o fostă Fecioară să uite limbajul semnelor, era mai bine să fie discretă. Limbajul semnelor aparţinea Fecioarelor

Aviendha alese o piatră mare din a doua grămadă, apoi se întoarse în tabără. Dacă Fecioarele își continuară conversația, ea n-avea de unde să știe, căci nu le mai vedea mâinile. Însă subiectul discutat îi stăruia în minte. Erau furioase pentru că Rand al'Thor plecase să se întâlnească cu generalul Rodel Ituralde fără gărzi. Nu era prima oară când acționa prostește, dar nu părea dispus – sau nu era capabil – să aleagă calea potrivită. De fiecare dată când se punea în pericol fără protecție, el le insulta pe Fecioare de parcă le-ar fi tras o palmă peste față.

Probabil că Aviendha avea un mic *toh* față de surorile ei de lance. Fusese îndatorirea ei să îl învețe pe Rand al'Thor obiceiurile Aielilor, iar ea dăduse greș. Din nefericire, ea avea un *toh* mult mai mare față de Înțelepte, deși nu știa motivul. Îndatoririle mai puțin importante pe care le avea față de surorile ei de lance trebuiau să aștepte momentul potrivit.

O dureau brațele de la căratul pietrelor. Acestea erau netede și grele, i se ceruse să le scoată din râul care curgea pe lângă conac. Doar timpul petrecut cu Elayne – când fusese nevoită să se scalde în apă – îi dăduse puterea de a intra în râu. În acest caz, ea nu se făcuse de rușine. Și-apoi, râul acesta era mic – cei din ținuturile umede l-ar putea numi, deși într-un mod nepotrivit, pârâu. Pârâul era o apă curgătoare de munte în care îți puteai băga mâinile sau puteai umple o ploscă. Orice altceva care era prea mare pentru a putea fi străbătut era categoric un râu.

Era o zi mohorâtă, ca de obicei, iar în tabără domnea liniștea. Oamenii care mișunaseră de colo-colo în zilele trecute – când sosiseră Aielii – erau mai letargici acum. Tabăra nu era deloc dezordonată; Davram Bashere era un comandant prea vigilent ca să îngăduie acest lucru, cu toate că se trăgea din ținuturile umede. Cu toate acestea, oamenii se mișcau, *într-adevăr*, mai încet. Ea îi auzise pe unii plângându-se că cerul înnorat îi descuraja. Cât de ciudați erau cei din

ținuturile umede! Ce legătură avea vremea cu starea de spirit a cuiva? Putea înțelege nemulțumirea din cauza lipsei de rai duri sau că vânatul era puțin. Dar pentru că erau nori pe cer? Umbra era atât de puțin apreciată aici?

Clătina nedumerită din cap, continuându-și drumul. Alesese pietre care aveau să îi întărească mușchii. Dacă ar fi ales altceva, ar fi însemnat să își ușureze pedeapsa, iar ea n-ar fi ales asta niciodată – deși, fiecare pas îi afecta onoarea. Trebuia să străbată toată tabăra, în văzul tuturor, și să facă o muncă ce era inutilă! Ar fi preferat să fi stat dezbrăcată, în plină zi, în fața unui cort cu aburi. Ar fi preferat să fugă o mie de ture sau să fie bătută atât de crâncen, încât să nu mai poată umbla.

Ajunse în partea laterală a conacului și puse piatra jos, răsuflând ușurată pe ascuns. Doi soldați din ținuturile umede din oastea lui Bashere păzeau ușa conacului, omologii celor două Fecioare care se aflau la capătul celălalt al traseului Aviendhei. Când se aplecă și ridică o piatră mare din a doua grămadă de lângă perete, ea îi auzi vorbind.

– Arză-m-ar focu', dar cald mai e, se plânse unul din ei.

– Cald? răspunse celălalt, aruncând o privire la cerul înnorat. Glumești.

Primul străjer își făcu vânt cu mâna, pufăind și asudând.

– Cum de nu simți dogoarea?

– Cred că ai febră sau ceva.

Primul străjer clătină nemulțumit din cap.

– Pur și simplu nu-mi place căldura, atâta tot.

Aviendha ridică piatra și făcu cale-ntoarsă peste pajiște. După câteva clipe de cugetare, hotărâse că cei din ținuturile umede aveau o trăsătură comună: plăcerea de a se plânge. În primele luni petrecute în ținuturile umede, considerase o rușine acest lucru. Străjerului aceluia nu îi păsa că își știrbea onoarea în fața amicului său, trădându-și astfel slăbiciunea?

Toți erau la fel, până și Elayne. Dacă o auzeai vorbind de durerile, stările de greață și frustrările pe care i le aducea

sarcina, ai fi zis că era pe punctul de a muri! Cu toate acestea, dacă Elaynei îi stătea în obicei să se plângă, atunci Aviendha refuza să accepte asta ca pe un semn de slăbiciune. Sora ei dintâi nu s-ar purta într-un mod atât de rușinos.

Prin urmare, trebuia să existe vreo onoare ascunsă în asta. Poate că cei din ținuturile umede își arătau slăbiciunile în fața tovarășilor lor ca un mijloc prin care își ofereau prietenia și încrederea. Dacă prietenii tăi îți știau slăbiciunile, aveau un avantaj în cazul în care erai nevoit să dansezi dansul sulițelor cu ei. Sau poate că a te plânge era modul celor din ținuturile umede de a-și arăta smerenia, tot așa cum un *gai'shain* își arăta onoarea fiind supus.

O întrebase pe Elayne despre teoriile ei, dar primise drept răspuns doar un râs plin de afecțiune. Atunci, era vorba despre vreo trăsătură a societății din ținuturile umede despre care îi era interzis să vorbească cu străinii? Oare Elayne râsese pentru că Aviendha își dăduse seama de ceva și n-ar fi trebuit?

Oricum ar fi fost, era categoric un mod de a da dovadă de onoare, iar acest lucru o mulțumea pe Aviendha. Măcar dacă necazurile pe care le avea cu Înțeleptele ar fi fost la fel de simple! Era de așteptat ca aceia din ținuturile umede să se poarte într-un mod imprevizibil, nefiresc. Dar ce putea face când Înțeleptele se purtau atât de ciudat?

Începea să devină din ce în ce mai frustrată — nu din cauza Înțeleptelor, ci din cauza ei. Era puternică și curajoasă. Nu la fel de curajoasă ca alții, firește; își dorea să fi fost la fel de îndrăzneață ca Elayne. Totuși, Aviendha nu se putea gândi decât la câteva probleme pe care nu putuse să le rezolve cu ajutorul suliței, al Puterii Supreme sau al inteligenței. Cu toate acestea, eșuase complet în a descifra situația neplăcută în care se afla în acel moment.

Ajunse în capătul celălalt al taberei și puse jos piatra, apoi își șterse mâinile. Fecioarele stăteau nemișcate și îngândurate. Aviendha se duse la cealaltă grămadă și alese o piatră

alungită, cu marginea zimțată. Era lata de trei palme și amenința să-i alunece din mâini din cauza suprafeței netede. Fu nevoită să îi schimbe poziția de mai multe ori înainte să poată prinde bine de ea. Făcu cale-ntoarsă, străbătând peticul de pământ bătătorit și acoperit cu iarbă uscată, trecu de corturile saldaeanilor, îndreptându-se spre conac.

Elayne ar fi zis că Aviendha nu gândise cu atenție problema. Elayne era calmă și socotită atunci când alți oameni erau încordați. Uneori, Aviendha devenea frustrată atunci când sora ei dintâi prefera să discute înainte să acționeze. „Trebuie să fiu mai mult ca ea. Trebuie să-mi aduc aminte că nu mai sunt Fecioara a Lancii. Nu mai pot ataca cu arma ridicată."

Trebuia să abordeze problemele așa cum făcea Elayne. Era singura modalitate prin care își putea recâștiga onoarea, abia atunci îl putea revendica pe Rand al'Thor și să îl aibă, așa cum îl aveau Elayne și Min. Îl putea simți prin legătură; era în odaia lui, dar nu dormea. Se ostenea prea mult și dormea prea puțin.

Piatra îi alunecă între degete, iar ea fu cât pe ce să se împiedice când încerca să își regăsească echilibrul, ridică piatra cu brațele obosite. Câțiva dintre soldații lui Bashere trecură pe lângă ea, cu expresii amuzate pe fețe, iar Aviendha simți cum se îmbujorează. Deși se putea ca ei să nu știe că era pedepsită, se rușina în fața lor.

Cum ar explica Elayne această situație? Înțeleptele erau supărate pe Aviendha pentru că nu „învăța suficient de repede". Cu toate acestea, îi dădeau lecții. Ele puneau acele întrebări. Întrebări despre ce credea ea despre situația lor, întrebări despre Rand al'Thor sau despre felul cum se descurcase Rhuarc la întâlnirea cu *Caracarn*.

Aviendha avea senzația că aceste întrebări erau un soi de test. Dădea răspunsuri incorecte? Dacă era așa, atunci de ce nu o învățau cum să dea răspunsurile potrivite?

Înțeleptele nu credeau că ea era moale. Ce mai rămăsese? Ce ar spune Elayne? Aviendha își dorea sa fi putut folosi sulița ca sa împungă ceva cu ea. Sa atace, să se supuna unui test împotriva altcuiva, sá scape de furie.

„Nu, gândi ea cu înverșunare. Voi învața să fac asta în calitate de Înțeleaptă. Îmi *voi* regăsi onoarea!"

Ajunse la conac și aruncă piatra din mâini. Își șterse sudoarea de pe frunte; chiar dacă ignora dogoarea și frigul, așa cum o învățase Elayne, asta nu însemna că nu asuda atunci când trudea din greu

– Adrin? îl întrebă unul din străjeri pe tovarășul lui Lumină, n-arăți prea bine. Zău.

Aviendha aruncă o privire spre ușa conacului. Străjerul care se plansese de cáldura se rezemá de ușă, ducându și mâna la frunte. *Într adevăr*, nu aràta prea bine. Aviendha îmbrățișă *saidarul.* Nu era cea mai pricepută la Tămăduire, dar putea...

Bărbatul își ridică brusc mâinile, zgâriindu și pielea de pe tàmple Își dădu ochii peste cap și își sfâșia cu degetele bucăți de carne Doar că, în loc de sânge, din răni îi țâșni un lichid negru ca smoala Aviendha putea simți dogoarea chiar și de la depărtare.

Celălalt străjer icni îngrozit în vreme ce prietenul lui despica fire de foc negru ce curgeau de-o parte și de cealaltă a capului său. Un lichid negru se scurgea, bolborosind și sfâràind. Veșmintele barbatului luară foc, iar carnea i se scoroji din cauza dogorii.

El nu scoase un sunet.

Aviendha își reveni din șoc, împletind imediat fire de Aer, creând un model simplu pentru a l proteja pe strajerul neafectat Prietenul lui era acum doar o grămadă de păcură din care, pe alocuri, ieșeau oase înnegrite Craniul nu mai exista. Dogoarea era atát de puternică, încât Aviendha fu nevoită să se retragă, trăgându-l pe străjer după ea.

– Suntem ... atacați! șopti barbatul. Mânuitori ai Puterii!

— Nu, zise Aviendha, este vorba despre ceva mult mai malefic. Dă fuga după ajutor!

Bărbatul părea prea șocat ca să se miște, dar ea îl îmbrânci, iar el se puse în mișcare. Păcura nu părea să se răspândească, ceea ce era o binecuvântare, dar aprinsese deja cadranul ușii conacului. Întreaga clădire ar fi putut lua foc înainte ca toți cei dinăuntru să își dea seama de pericol.

Aviendha împleti fire de Aer și Apă, cu gândul de a stinge flacările. Cu toate acestea, împletiturile ei oboseau și tremurau atunci când se apropiau de foc. Nu se despletiră, dar focul rezista cumva în fața lor.

Ea mai făcu un pas în spate din calea acelui foc mistuitor. Fruntea îi era plină de broboane de sudoare; fu nevoită să își ducă mâna la față ca să și-o ferească de căldură. Abia dacă putea discerne pârjolul negru din mijloc, când acesta căpătă o strălucire roșie și albă datorită cărbunilor extrem de fierbinți. În scurt timp, mai rămaseră doar câteva urme de negru. Focul se răspândi pe peretele din față al clădirii. Aviendha auzi țipete care răzbateau din interior.

Aviendha își veni în fire, mârâi și împleti fire de Pământ și Aer, ridicând bucăți mari de pământ în jurul ei. Le azvârli spre foc, încercând să îl stingă. Împletitura ei nu reuși să domolească dogoarea, dar asta nu o opri să folosească împletituri ca să azvârle tot soiul de lucruri *în* foc. Bucățile de pământ acoperite cu iarbă sfârâiau și șuierau, lame palide strălucind și preschimbându-se în cenușă dinaintea dogorii incredibile. Aviendha își continua munca, asudând atât din cauza epuizării, cât și a temperaturii ridicate.

În depărtare, îi auzea pe oameni strigând să se aducă găleți, poate era și străjerul printre ei.

Găleți? Firește! În Ținutul Întreit, apa era mult prea prețioasă pentru a fi folosită la stingerea focului. Se folosea țărână sau nisip. Dar aici, ei *ar fi folosit* apa. Aviendha făcu câțiva pași în spate, căutând râul ce șerpuia pe lângă conac. Abia dacă îi

distingea suprafaţa, în care se reflectau flacările roşii şi porto calii care dansau. Toată partea din faţă a conacului era deja cuprinsă de flăcări! Simţi pe cineva conducând puterea din interior – surorile Aes Sedai sau Înţeleptele Nădăjduia ca ele să iasă din clădire prin spate. Focul devorase coridorul interior, iar odaile înşirate de-a lungul lui nu aveau uşi înspre exterior

Aviendha impleti o coloană uriaşă de Aer şi Apă, scoţând un şuvoi de lichid cristalin din râu şi trăgându-l spre ea Coloana de apă se ondula în aer precum creatura de pe flamura lui Rand, un dragon sticlos şi şerpuitor care se izbi de flăcari. Aburul şuieră intr o mare explozie, revărsându se peste ea.

Căldura era dogoritoare, iar valul de aburi îi opărea pielea, însă ea nu se dădu în spate. Scoase mai multă apă, azvârlind o coloană densă spre grămada înnegrită, pe care abia reuşea să o discearnă prin aburi

Căldura era atât de intensă! Aviendha se împletici în spate câţiva paşi, scrâşnind din dinţi, continuând să muncească Apoi, avu loc o alta explozie neaşteptată atunci când coloana de apa ţâşni din râu şi se izbi în foc. Aceasta coloană impreuna cu a ei aproape că schimbară tot cursul râului Aviendha clipi. Cealaltă coloană era dirijată de împletituri pe care ea nu le putea vedea, însă observă o siluetă ce stătea la o fereastră de la catul al doilea, cu mâna întinsa şi cu o expresie concentrată Era Naeff, unul dintre Asha'manii lui Rand Se zvonea că avea o putere deosebită în împletirea firelor de Aer.

Flăcările se domoliseră, rămânând doar o movilă de păcură, care emana o căldură dogoritoare Peretele de lângă ea, precum şi interiorul intrării se transformaseră într-o gaură mare, înnegrită. Aviendha continua să tragă apă şi să o reverse peste acea gramada neagră şi carbonizată, cu toate ca începea să se simta extrem de obosită Mânuirea unei cantităţi atât de mari de apă o făcu sa conducă folosindu-şi aproape toată puterea.

În curând, apa încetă să mai sfâșâie. Aviendha slăbi intensitatea împletiturii ei, apoi o lăsă să se stingă. Pământul din jurul ei era ud și înnegrit și mirosea puternic a cenușă umedă. Bucăți de lemn și de păcură pluteau pe apa murdară, iar gropile de unde ea smulsese pământul erau pline cu apă, creând băltoace. Înaintă cu pași șovăitori, inspectând movila ce alcătuia rămășițele din trupul nefericitului soldat. Era sticloasă și neagră, precum obsidianul, și avea o strălucire umedă. Luă de jos o bucată de lemn ars – care fusese desprinsă din perete de forța cu care lovise coloana ei de apă – și împunse cu ea movila. Era tare și solidă.

– Arză-te-ar focu'! tună o voce.

Aviendha își ridică privirea. Rand al'Thor pași prin gaura care acum forma fațada conacului. Se zgâia la cer, amenințând cu pumnul.

– Pe mine mă vrei! Ne vom înfrunta în luptă în curând!

– Rand, zise Aviendha, șovăind.

Soldații mișunau pe pajiște, părând îngrijorați, ca și când s-ar fi așteptat să înceapă o bătălie. Servitorii uluiți aruncau câte o privire din odăile din interiorul conacului. Întreg episodul cu flăcările durase mai puțin de cinci minute.

– Te voi opri! tună Rand, făcându-i atât pe servitori, cât și pe soldați să scoată țipete de spaimă. M-ai auzit? Vin după tine! Nu-ți irosi puterea! Vei avea nevoie de ea ca să lupți împotriva mea!

– Rand! strigă Aviendha.

El încremeni, apoi își coborî privirea uluită la ea. Aviendha îl privi în ochi, simțindu-i furia, întocmai cum aproape că simțise dogoarea flăcărilor cu puțin timp în urmă. El se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, intrând în clădire și urcând treptele din lemn înnegrite.

– Lumină! zise o voce neliniștită. Astfel de lucruri se întâmplă când *el* este prin preajmă?

Aviendha se întoarse și văzu un tânăr, într-o uniformă necunoscută, stând acolo și privind. Era înalt și slab, avea părul

castaniu deschis şi pielea arămie – nu şi amintea numele lui, dar era aproape convinsă că era unul dintre ofiţerii pe care Rand îi adusese cu el după întâlnirea lui cu Rodel Ituralde.

Ea îşi întoarse atenţia spre acel haos, ascultându-i pe soldaţi strigând ordine în depărtare. Bashere sosise, preluând comanda şi poruncindu-le soldaţilor să supravegheze perimetrul, cu toate că, cel mai probabil, doar le dădea ceva de făcut. Acesta nu era începutul unui atac. Era doar o altă atingere a Celui Întunecat asupra lumii, cum erau carnea care se strica, gândacii şi şobolanii care îşi făceau apariţia de nicăieri şi oamenii care cădeau seceraţi de moarte din cauza unor boli ciudate.

– Da, răspunse Aviendha la întrebarea bărbatului, se întâmplă adeseori. Cel puţin, mai des în preajma *Car'a'carnului* decât oriunde altundeva. Ai avut întâmplări asemănătoare printre oamenii tăi?

– Am auzit poveşti, zise el. Doar că nu le-am luat în seamă.

– Nu toate poveştile sunt exagerări, zise ea, privind rămăşiţele înnegrite ale soldatului. Temniţa Celui Întunecat este şubredă.

– Sânge şi cenuşă, zise tânărul, întorcându-şi privirea. În ce ne-ai băgat, Rodel?

Bărbatul clătină nemulţumit din cap şi se îndepărtă cu paşi mari.

Ofiţerii lui Bashere începură să dea ordine, organizându-i pe soldaţi ca să facă curăţenie. Rand avea să se mute din conac acum? Atunci când apăreau semnale ale răului, adeseori oamenii nu voiau să plece. Cu toate acestea, ea nu simţea niciun soi de urgenţă prin legătura cu Rand. De fapt, se părea că el se întorsese la treburile lui! Stările de spirit ale bărbatului deveneau la fel de haotice precum cele ale Elaynei în timpul sarcinii.

Aviendha clătină nemulţumită din cap şi începu să strângă bucăţi arse de lemn ca să ajute la curăţenie. În timp ce muncea, câteva surori Aes Sedai ieşiră din conac şi începură să

inspecteze pagubele. Toată fațada conacului era marcată cu semne negre, iar gaura unde fusese intrarea avea un diametru de cel puțin patru metri și jumătate. Una dintre femei, Merise, o privi cu apreciere pe Aviendha.

– Păcat, zise ea.

Aviendha se îndreptă de spate, ridicând de jos o bucată de lemn carbonizat. Veșmintele îi erau încă ude. Cum cerul era acoperit de nori, avea să treacă ceva timp până când acestea i se vor usca.

– Păcat? întrebă ea. Te referi la conac?

Impunătorul Senior Tellaen, proprietarul casei, gemu în vreme ce ședea pe un scăunel așezat la intrare, ștergându-și fruntea și clătinând din cap.

– Nu, răspunse Merise. Păcat de tine, copilă. Abilitatea ta de a face împletituri este impresionantă. Dacă te-am fi avut în Turnul Alb, ai fi fost deja Aes Sedai. Felul în care faci împletiturile e puțin cam primitiv, dar ai învăța să îndrepți repede acest lucru dacă ai fi povățuită de surori.

Cineva pufni zgomotos, iar Aviendha se întoarse. Melaine stătea în spatele ei. Înțeleapta cu părul auriu își ținea brațele încrucișate pe piept, iar pântecele începea să i se rotunjească, deoarece era grea. Expresia de pe chipul ei nu era amuzată. Cum ajunsese femeia în spatele ei fără ca Aviendha să o audă? Oboseala pe care o simțea o făcea să fie neatentă.

Melaine și Merise se priviră în ochi vreme îndelungată; apoi, sora Aes Sedai cea înaltă se roti pe călcâie, în freamăt de poale verzi, și se duse să vorbească cu servitorii care fuseseră prinși de flăcări, întrebându-i dacă vreunul dintre ei avea nevoie de Tămăduire. Melaine o urmări cu privirea, apoi clătină nemulțumită din cap.

– Ce femeie nesuferită, bombăni ea. Când mă gândesc cum le priveam odinioară!

– Înțeleaptă? întrebă Aviendha.

– Sunt mai puternică decât majoritatea surorilor Aes Sedai, Aviendha, iar tu eşti cu mult mai puternică decât mine. Felul în care stăpâneşti şi înţelegi împletiturile ne face pe majoritatea dintre noi de ruşine. Altele trebuie să se chinuie, când ţie totul îţi vine în mod natural. „Primitivitate a împletiturilor", zice ea! Mă îndoiesc că vreuna dintre surorile Aes Sedai, în afară de Cadsuane Sedai, poate, ar fi reuşit să facă ceea ce ai făcut tu cu coloana de apă. Ca să muţi apa atât de departe a fost nevoie să te foloseşti de debitul şi curenţii râului.

– Asta am făcut? întrebă Aviendha, clipind.

Melaine o privi, apoi pufni din nou, mai încet de asta dată, ca pentru sine.

– Da, asta ai făcut. Ai un talent *atât* de mare, copila!

Aviendhei îi crescu inima în piept, venită din partea unei Înţelepte, o laudă era rară, şi întotdeauna sinceră.

– Dar tu refuzi să *înveţi*, continuă Melaine. Nu prea mai e mult timp! Uite, mai am o întrebare pentru tine. Ce părere ai despre planul lui Rand al'Thor de a le răpi pe căpeteniile negustorilor domani?

Aviendha clipi din nou. Era atât de istovită, încât abia mai putea gândi. În primul rând, era împotriva raţiunii ca domanii să folosească negustori pe post de lideri. Cum putea conduce oamenii un negustor? Negustorii nu trebuiau să se concentreze pe mărfurile lor? Era absurd. Oare cei din ţinuturile umede aveau să o şocheze mereu cu obiceiurile lor ciudate?

Şi de ce o întreba Melaine despre asta tocmai *acum*?

– Mi se pare un plan bun, Înţeleaptă, răspunse Aviendha. Totuşi, suliţelor nu le place să fie folosite pentru a răpi pe cineva. Cred că *Car'a'carnul* ar fi trebuit să vorbească despre a le oferi protecţie – protecţie forţată – acestor negustori. Căpeteniile ar fi reacţionat mai bine dacă li s-ar fi spus că negustorii vor fi protejaţi, nu răpiţi.

– Ar face exact acelaşi lucru, indiferent cum îl numeşti tu

– Dar este important cum numești un lucru, zise Aviendha. Nu este incorect dacă ambele definiții sunt adevărate.

În ochii Melainei apăru o sclipire, iar Aviendha surprinse o urmă de zâmbet pe buzele ei

– Ce altă părere mai ai despre întâlnire?

– Rand al'Thor încă mai pare să creadă că *Car'acarnul* poate avea pretențiile unui rege din ținuturile umede. Aceasta este rușinea mea. Am dat greș în a-i explica cum se cuvine

Melaine își flutură o mână.

– Nu are de ce să-ți fie rușine. Toți știm cât de încăpățânat este *Car'acarnul* Și Înțeleptele au încercat, dar niciuna nu a reușit să îl instruiască corect

Așadar, nu acesta era motivul dezonoarei ei în fața Înțeleptelor. Atunci, care era? Aviendha scrâșni din dinți din cauza frustrării, apoi se forță să continue

– Oricum ar fi, trebuie să i se reamintească. Iar și iar. Rhuarc este un bărbat înțelept și răbdător, dar nu toate căpeteniile de clan sunt. Știu că unele dintre ele se întreabă dacă hotărârea lor de a-l urma pe Rand al'Thor nu a fost greșită.

– Adevărat, zise Melaine. Dar uite ce au pățit Shaido.

– N-am spus că au avut dreptate, Înțeleaptă, zise Aviendha

Un grup de soldați încerca să desprindă, cu mișcări șovăitoare, movila neagră și sticloasă. Aceasta părea să se fi lipit de pământ. Aviendha își coborî vocea

– Greșesc atunci când se îndoiesc de *Car'acarn*, dar vorbesc unul cu celălalt. Rand al'Thor trebuie să înțeleagă că ei nu vor accepta la nesfârșit jignirile lui. Poate că nu se vor întoarce împotriva lui cum a făcut-o clanul Shaido, dar m-ar mira dacă Timolan, de pildă, s-ar întoarce pur și simplu în Ținutul Întreit și l-ar lăsa baltă pe *Car'acarn* cu ignoranța lui.

Melaine încuviință din cap.

– Nu-ți face griji. Suntem conștiente de această posibilitate.

Asta însemna că Înțeleptele fuseseră trimise să îl liniștească pe Timolan, căpetenia clanului Miagoma. N-ar fi fost pentru

prima oară. Oare Rand al'Thor știa câtă osteneală își dădeau Înțeleptele pe la spatele lui ca să păstreze loialitatea Aielilor? Probabil că nu. El îi vedea pe toți ca un grup omogen, care îi jurase credință și care putea fi folosit. Aceasta era una dintre cele mai mari slăbiciuni ale lui Rand. El nu înțelegea că Aielilor, asemenea altor oameni, nu le plăcea să fie folosiți ca niște unelte. Clanurile erau mult mai puțin unite strâns decât credea el. Vechile dușmănii fuseseră lăsate deoparte pentru el. Oare el nu înțelege ce lucru incredibil era acesta? Oare nu înțelegea cât de firavă continua să fie acea alianță?

Dar el nu numai că se născuse în ținuturile umede, nu era nici Înțeleaptă. Chiar și din rândul Aielilor, puțini vedeau eforturile pe care Înțeleptele le depuneau în zeci de zone diferite. Cât de simplă păruse viața pe vremea când fusese Fecioară! Ar fi rămas uluită dacă ar fi știut cât de multe lucruri se petreceau fără ca ea să știe.

Melaine se holba la clădirea distrusă.

Ruina unei ruine, zise ea, ca pentru sine. Dacă el ne va lăsa arși și distruși precum aceste scânduri? Ce se va alege atunci de Aieli? Ne vom întoarce șchiopătând în Ținutul Întreit și ne vom vedea de viața noastră ca înainte? Mulți nu vor vrea să plece. Ținuturile acestea oferă prea multe.

Aviendha clipi, conștientizând greutatea acestor cuvinte. Arareori se gândise la ce avea să se întâmple *după* ce *Car'a'carnul* va fi terminat cu ei. Ea se concentra pe prezent, pe a-și recâștiga onoarea și pe a fi acolo ca să îl protejeze pe Rand al'Thor în Ultima Bătălie. Însă o Înțeleaptă nu se putea gândi doar la prezent sau la ziua de mâine. Trebuia să se gândească la anii care vor veni și la vremurile care vor fi aduse de vânturi.

Ruina unei ruine. El îi frânsese pe Aieli ca națiune. Ce *avea* să se aleagă de ei?

Melaine își întoarse privirea spre Aviendha, cu o expresie blândă întipărită pe față.

Du-te la corturi, copilă, și la restul. Arăți ca un *sharadan* care s-a târât pe burtă pe nisip trei zile la rând.

Aviendha își privi brațele și văzu fulgii de cenușă de la arsuri. Veșmintele îi erau ude și pătate, și bănuia că și fața îi era la fel de murdară. O dureau brațele, deoarece carase bolovani toată ziua. Odată ce conștientiza oboseala, aceasta păru să o copleșească precum o avalanșă. Scrâșni din dinți și se forță să rămână in picioare. Nu avea să se facă de rușine prăbușindu-se la pământ! Însă se întoarse ca să plece, cum i se poruncise.

– O, și... Aviendha! strigă Melaine. Vom discuta mâine despre pedeapsa ta.

Ea se întoarse, șocată.

– Pentru că n-ai terminat de cărat pietrele, zise Melaine, inspectând din nou pagubele. Și pentru că n-ai învățat suficient de repede. Du-te!

Aviendha ofta. Un alt rând de întrebări și o altă pedeapsă nemeritată. *Exista* un soi de corelație. Dar care?

În acel moment, însă, era prea istovită ca să se gândească la asta. Nu-și dorea decât să se întindă în pat și se trezi amintindu-și cu perfidie salteaua luxoasă și moale din palatul din Caemlyn. Alungă aceste gânduri din mintea ei. Dacă dormeai profund, cufundată în perne și sub plapumi, erai prea relaxată ca să te trezești in caz că cineva încerca să te ucidă in timpul nopții! Cum de o lăsase pe Elayne să o convingă să doarmă într-una dintre acele capcane ale morții cu pene moi?

Un alt gând îi veni în minte în vreme ce încerca să îl alunge pe acesta din urmă – unul necurat. Un gând despre Rand al'Thor, odihnindu-se în odaia lui. Ar putea merge la el...

Nu! Nu până când nu avea să își recapete onoarea. Nu avea să meargă la el ca o cerșetoare. Va merge la el ca o femeie onorabilă. Asta dacă avea să își dea vreodată seama cu ce greșise.

Clătină nemulțumită din cap și se îndreptă cu pași repezi spre tabăra Aielilor, care se afla într-o parte a pajiștii.

CAPITOLUL 12

Întâlniri neașteptate

Egwene străbătea coridoarele cavernoase ale Turnului Alb, cufundată în gânduri. Cele două supraveghetoare Roșii ale ei veneau în urma ei. În ultima vreme, acestea păreau puțin cam ursuze. Elaida le poruncea să o însoțească pe Egwene din ce în ce mai des; deși surorile făceau cu rândul, întotdeauna era însoțită de două. Cu toate acestea, ele păreau să simtă că Egwene le considera mai degrabă slujnice decât gărzi.

Trecuse mai bine de o lună de când Siuan îi dăduse veștile tulburătoare în *Tel'aran'rhiod*, însă Egwene se mai gândea la ele. Evenimentele erau o aducere aminte că lumea începea să se destrame. În aceste vremuri, Turnul Alb ar fi trebuit să fie o sursă de stabilitate. În schimb, acesta se scindase, în vreme ce bărbații lui Rand al'Thor legau surori. Cum putuse Rand să îngăduie una ca asta? Era limpede că rămăsese foarte puțin din tânărul împreună cu care crescuse. Firește, rămăsese foarte puțin și din tânăra *Egwene*. Trecut-a vremea aceea când cei doi păruseră a fi meniți să se căsătorească și să locuiască într-o fermă mică în Ținutul celor Două Râuri.

În mod ciudat, acest lucru o duse cu gândul la Gawyn. Cât timp trecuse de când îl văzuse ultima oară, când își furau câte un sărut în Cairhien? Unde era el acum? Era în siguranță?

„Concentrează-te, își zise ea. Curăță mai întâi porțiunea de podea pe care calci, înainte să treci la restul casei." Gawyn își putea purta singur de grijă, se descurcase bine și în trecut. Prea bine, în unele cazuri.

Siuan și celelalte urmau să se ocupe de problema referitoare la Asha'mani. Cealaltă veste era mult mai tulburătoare. Unul dintre Rătăciți, în tabără? O femeie, care, totuși, conducea *saidinul* în loc de *saidar*? Cândva, Egwene ar fi spus că era un lucru imposibil. Cu toate acestea, ea văzuse stafii pe coridoarele din Turnul Alb, iar acestea păreau să își schimbe locul în fiecare zi. Acesta nu era decât un alt semn.

Se cutremură. Halima o *atinsese* pe Egwene, chipurile ca să-i alunge durerile din cap prin masaj. Acele dureri de cap dispărură de îndată ce Egwene fusese luată prizonieră; oare de ce nu se gândise ca Halima ar fi putut fi cea care le provocase? Oare ce mai punea la cale femeia aceea? De ce piedici ascunse aveau să se împiedice surorile Aes Sedai; ce capcane întinsese?

O porțiune de podea pe rând. Curăță până unde poți ajunge, apoi mergi mai departe. Siuan și celelalte vor trebui să se ocupe și de comploturile Halimei.

Pe Egwene o durea spatele, însă suferința devenea din ce în ce mai lipsită de importanță pentru ea. Uneori râdea atunci când primea bătaie, alteori, nu. Loviturile de bici erau lipsite de importanță. Durerea mai mare – care se abătuse asupra Tar Valonului – era mult mai importantă. Ea salută din cap un grup de novice înveșmântate în alb, când acestea trecură pe lângă ea pe coridor, iar acestea făcură o reverență. Egwene se încruntă, dar nu le dojeni – nădăjduia că nu vor primi pedepse de la Roșiile care veneau în urma ei pentru că îi arătaseră respect Egwenei.

Scopul ei era aripa surorilor Ajah Brune, secțiunea care, acum, se afla la câteva niveluri mai jos. Meidani nu se grăbise în a se oferi să o instruiască pe Egwene azi. Porunca venise

azi, la câteva săptămâni după prima cină cu Elaida. În mod ciudat, însă, Bennae Nalsad se oferise să o instruiască *tot* în ziua aceea. Egwene nu mai vorbise cu shienarana Brună de la prima lor conversație, care avusese loc în urmă cu câteva săptămâni. Ea nu repeta niciodată de două ori lecțiile cu aceeași femeie. Cu toate acestea, primise numele dimineața, odată cu venirea primelor vizitatoare.

Când ajunse în aripa dinspre răsărit, ocupat acum de secțiunea Brună a Turnului, supraveghetoarele ei Roșii rămaseră fără tragere de inima afară, pe coridor, așteptând ca ea să se întoarcă. Probabil că Elaidei i-ar fi plăcut ca ele să rămână cu Egwene, însă după ce Roșiile fuseseră atât de riguroase în a și proteja granițele, existau șanse mici ca o altă Ajah – până și blândele Brune – să lase ca o pereche de surori Roșii să se infiltreze in aripa lor. Egwene grăbi pasul când pătrunse în aripa cu pardoseala din plăci de gresie maro, trecând pe lângă femei înveșmântate în rochii simple, în nuanțe neutre, care mișunau de colo colo. Avea să fie o zi plină, cu întâlniri cu surori, cu bătaile programate pe care urma să le încaseze și cu sarcinile ei de novice de a freca pardoselile sau alte îndatoriri.

Ea ajunse la ușa Bennaei, însă șovăi în fața ei. Majoritatea surorilor acceptau să o instruiască pe Egwene doar atunci când erau forțate să facă asta, iar această experiență era adeseori neplăcută. Unele dintre profesoarele Egwenei nu o plăceau din cauza afilierii ei cu rebelele, altele erau deranjate de ușurința cu care ea împletea firele, iar altele se înfuriau când descopereau că ea nu avea de gând să le arate respectul cuvenit pe care trebuia să li-l arate o novice.

Însă, aceste „lecții" reprezentaseră cele mai bune ocazii pe care le avusese Egwene ca să sădească semințele împotriva Elaidei. Plantase una în timpul primei vizite la Bennae. Oare începuse să dea roade?

Egwene bătu la ușă, apoi intră când fu invitată înăuntru. Salonul era plin cu obiecte ale erudiției. Stive întregi de

cărți – asemenea unor turnuri în miniatură – rezemate unele de celelalte. Schelete de creaturi diverse se aflau în diferite stadii de montare; femeia deținea suficiente oase ca să organizeze o întreagă expoziție. Egwene se cutremură când observă un craniu de om într-un colț, ținut drept și legat deolalta cu niște ațe. Unele adnotări detaliate erau scrise direct pe oase cu cerneală neagră.

Abia dacă aveai loc să pășești și exista doar un spațiu liber unde să te așezi – fotoliul Bennaei, ale cărui brațe erau roase, fără îndoială de coatele Brunei care se odihniseră pe ele în timpul numeroaselor sesiuni de lectură până târziu în noapte. Tavanul îți dădea impresia că era mai jos din cauza nenumăratelor animale împăiate și a invențiilor astronomice care atârnau deasupra capului. Egwene fu nevoită să își aplece capul sub un model al soarelui ca să poată ajunge în locul unde stătea Bennae și răsfoia un teanc de volume cu coperte din piele.

– Ah, zise ea când o observă pe Egwene. Bine.

Zveltă, deși părea osoasă, ea avea părul negru, presărat cu fire cărunte din cauza vârstei. Părul îi era strâns într-un coc, iar ea – asemenea multor Brune – purta o rochie simplă, care nu mai era la modă de un secol sau două.

Bennae se duse la fotoliul ei, ignorând scaunele mai tari de lângă șemineu – ambele strânseseră teancuri întregi de hârtii de la ultima vizită a Egwenei. Eliberă un scăunel, punând scheletul prăfuit al unui șobolan pe jos, între două teancuri de cărți despre domnia lui Artur Aripă-de-Șoim.

– Ei bine, cred că ar trebui continuăm lecțiile, zise Bennae, așezându-se mai confortabil în fotoliu.

Egwene își păstră expresia calmă. Oare Bennae *ceruse* ea însăși o oportunitate să o instruiască din nou pe Egwene? Sau fusese forțată s-o facă? Egwene putea vedea o soră Brună nesofisticată care primea în mod repetat o sarcină pe care nu și-o dorea nimeni.

La cererea Bennaei, Egwene făcu câteva împletituri, o treabă care nu era la îndemâna multor novice, dar care era ușoară pentru Egwene, în ciudat faptului că puterea îi era diminuată de rădăcina tip furculiță. Ea încercă, prin glume, să afle ce simțea Bruna în legătura cu relocarea aripii în care locuia, dar Bennae la fel ca majoritatea Brunelor cu care vorbise Egwene prefera sa evite acest subiect.

Egwene mai făcu câteva împletituri. După un timp, începu să se întrebe care era scopul acelei întâlniri Nu îi ceruse Bennae sa îi facă o demonstrație cu exact aceleași împletituri în timpul primei ei vizite?

– Foarte bine, zise Bennae, turnându-și niște ceai dintr-o oală care stătea la încălzit pe o vatră mică cu carbuni. Pe Egwene nu o servi cu ceai Ești suficient de pricepută la asta. Dar mă întreb daca ai mintea ascuțită și poți face față unor situații dificile, calități necesare pentru a fi Aes Sedai?

Ewgene nu spuse nimic, deși își turna în mod intenționat niște ceai. Bennae nu se împotrivi.

– Să vedem.., zise Bennae pe un ton meditativ. Să zicem că te afli într-o situație în care ești în conflict cu unele membre din propria frăție Ajah Ai aflat din întamplare o informație pe care nu trebuia să o știi, iar conducătoarele frației sunt destul de supărate pe tine. Dintr-odata, te trezești că ești condamnata la unele dintre cele mai neplacute sarcini, ca și când ar vrea să te bage sub preș și să uite de tine Spune-mi, cum ai reacționa dacă te-ai afla într-o astfel de situație?

Egwene fu cât pe ce să se înece cu ceaiul Bruna nu era foarte subtilă. Începuse să pună întrebări despre cea de-a Treisprezecea Arhivă? Iar acest lucru îi adusese necazuri? Puține persoane trebuiau să știe despre istoriile secrete despre care Egwene pomenise cu atâta dezinvoltura în timpul vizitei ei anterioare aici

– Păi, zise Egwene, sorbind din ceai, îngăduie-mi să abordez situația cu o minte limpede. Cel mai bine e să o privești din perspectiva conducătoarelor frăției, cred.

Bennae se încruntă ușor.

– Bănuiesc.

– Așadar, referitor la situația pe care mi-ai descris-o, putem presupune că aceste secrete au fost încredințate frăției Ajah pentru a le ține la păstrare? Ah, bine. Păi, din perspectiva lor, au fost date peste cap planuri importante și atent ticluite. Gândește-te cum arată situația. Cineva a aflat secrete ce ar fi trebuit să rămână ascunse. Șușoteli despre o posibilă trădătoare printre cele mai de încredere membre ale frăției.

Bennae păli la față.

Îmi pot imagina asta, bănuiesc.

Atunci, ar fi două căi prin care să faci față cel mai bine acestei situații, zise Egwene, sorbind din nou din ceai. Avea un gust oribil. În primul rând, conducătoarele frăției Ajah ar trebui să fie liniștite. Trebuie să știe că nu din vina *lor* s-a scurs informația. Să zicem că dacă eu aș fi sora care a dat de necazuri – și dacă n-am greșit cu nimic – m-aș duce la ele și le-aș explica. Astfel, ele ar putea înceta să o mai caute pe aceea căreia i-a scăpat această informație.

– Dar, zise Bennae, ipotetic vorbind, probabil că acest lucru nu ar ajuta-o pe sora aflată în necazuri să scape de pedeapsă.

Dar nici nu strică, zise Egwene. Cel mai probabil, aceasta este „pedepsită" cu scopul de a nu le sta în cale conducătoarelor care caută o trădătoare. Când vor fi convinse că nu există una, cel mai probabil vor privi cu empatie situația surorii căzute, mai ales după ce ea le oferise o soluție.

– Soluție? întrebă Bennae. Ținea ceașca de ceai între degete ca și când ar fi uitat de ea. Și ce soluție ai oferi tu?

– Cea mai bună: priceperea. Este limpede că *unele* persoane din Ajah cunosc aceste secrete. Ei bine, dacă ar fi ca această soră să dovedească faptul că este demnă de încredere și capabilă, poate că atunci conducătoarele frăției ei și-ar da seama că cel mai potrivit loc pentru ea este acela de a fi una

dintre păstrătoarele acestor secrete. Este o soluție ușoară, dacă stăm să ne gândim bine

Bennae ședea căzută pe gânduri, un cintezoi mic rotindu-se încet pe sfoara lui chiar deasupra ei

– Da, dar va funcționa?

– Cu siguranță ar fi mai bine decât să slujești într-o cămară uitată de lume, catalogând pergamente, zise Egwene Uneori, pedeapsa nedreaptă nu poate fi evitată, dar cel mai bine este să nu îi lași niciodată pe ceilalți să uite că *este* nedreaptă. Dacă ea va accepta pur și simplu felul în care o tratează oamenii, atunci nu va trece mult și aceștia vor presupune că ea își merita locul în care au pus o.

„Îți mulțumesc, Silviana, pentru acest mic sfat "

– Așa e, zise Bennae, încuviințând din cap Da, bănuiesc că ai dreptate

– Eu sunt mereu dispusă să ajut, Bennae, zise Egwene cu o voce mai blândă, revenind la ceaiul ei Când vine vorba despre situații ipotetice, firește

Preț de o clipă, Egwene își făcu griji că mersese prea departe în a-i spune Brunei pe nume Cu toate acestea, Bennae o privi în ochi, apoi merse până într acolo încât își înclina ușor capul în semn de mulțumire.

Daca ora petrecută în compania Bennaei ar fi fost sin gura, Egwenei tot i ar fi parut remarcabilă. Cu toate acestea, ea fu șocată când văzu atunci când ieși din bârlogul Bennaei o novice care aștepta cu un mesaj în care i se spu nea să o servească pe Nagora, o soră Albă Egwene mai avea înca timp inainte de întâlnirea cu Meidani, prin urmare se duse. Nu putea ignora o convocare din partea unei surori, deși, fără îndoială că avea să fie nevoită să îndeplinească sar cini suplimentare mai târziu pentru că sărise peste frecatul pardoselii

La întâlnirea cu Nagora, Egwene se trezi că primește instruire în logică iar „puzzle urile logice" prezentate

semănau foarte mult cu o cerere de a ajuta la rezolvarea unei situații a unui Străjer care devenea din ce în ce mai frustrat din cauza faptului că îmbătrânea și devenea din ce în ce mai incapabil să lupte. Egwene ajută cum putu, iar Nagora declară că avea o „logică fără cusur", înainte să o lase să plece. După aceea, primi un alt mesaj, de astă dată de la Suana, una dintre Conducătoarele din Ajah Galbenă.

O Conducătoare! Era pentru prima oară când Egwenei i se poruncea să o servească pe una dintre ele. Egwene se grăbi să ajungă la întâlnire și fu primită de o slujnică. Odăile Suanei semănau mai degrabă cu o grădină decât cu niște odăi obișnuite. În calitate de Conducătoare, Suana putea cere odăi prevăzute cu ferestre și își folosea logia ca pe o grădină cu ierburi. În afară de asta, avea oglinzi care reflectau lumina în odaie, care era năpădită de copacei în ghivece, tufe care creșteau în straturi mari de pământ, ba chiar o mică grădină cu morcovi și ridichi. Egwene observă cu nemulțumire o grămăjoară de tuberculi într-un recipient, cel mai probabil abia culeși, dar, cumva, deja stricați.

În odaie se simțea un miros puternic de busuioc, cimbru și alte câteva zeci de ierburi. În ciuda problemelor din Turn, în ciuda plantelor putrede, ea era încurajată de mirosul *vieții* care pulsa în odaie – pământul reavăn și plantele care creșteau. Și Nynaeve se plângea că surorile din Turnul Alb ignorau utilitatea ierburilor! Măcar dacă ea ar putea petrece ceva timp cu Suana cea durdulie și cu fața rotundă.

Egwene o considera pe femeie remarcabil de plăcută. Suana îi arătă o serie de împletituri, multe dintre ele legate de Tămăduire, în care Egwene nu excelase în mod deosebit. Cu toate acestea, îndemânarea ei trebuie să o fi impresionat pe Conducătoare, deoarece, pe la mijlocul lecției – Egwene șezând pe un scăunel cu pernă între doi copaci în ghivece, Suana șezând într-un scaun țeapăn, acoperit cu piele –, tonul conversației se schimbă.

– Cred că ne-ar plăcea foarte mult să te avem în Ajah Galbenă, zise femeia.

Egwene tresări.

– N-am fost niciodată prea pricepută la Tămăduire.

– A fi Galbenă nu este despre pricepere, copilă, zise Suana. Este despre pasiune. Dacă îți place să faci lucrurile bine, să repari ceea ce este stricat, atunci vei avea o menire aici.

– Îți mulțumesc, zise Egwene. Dar Amyrlin nu are nicio Ajah.

– Așa e, dar este numită dintr-una. Gândește-te, Egwene. Cred că vei găsi un cămin bun aici.

Era o discuție șocantă. Era limpede că Suana nu o considera Amyrlin pe Egwene, dar simplul fapt că o recruta pe Egwene în frăția ei spunea ceva. Însemna că accepta legitimitatea Egwenei ca soră, cel puțin într-o oarecare măsură.

– Suana, zise Egwene, încercând să vadă până unde putea merge cu această legitimitate, au discutat Conducătoarele despre ce trebuie făcut în privința tensiunilor care există între frățiile Ajah?

– Nu văd ce s-ar *putea* face, răspunse Suana, aruncând o privire spre logia ei cu plante. Dacă celelalte frății Ajah au hotărât că Galbena este dușmana lor, atunci eu nu le pot convinge să fie mai puțin nesăbuite.

„Cel mai probabil și ele spun același lucru despre voi", gândi Egwene, dar spuse:

– Cineva trebuie să facă primul pas. Carapacea neîncrederii devine atât de groasă, încât, în curând, va fi greu de spart. Poate dacă unele dintre Conducătoarele celorlalte Ajah vor începe să ia masa împreună sau vor fi văzute plimbându-se pe coridoare una în compania celeilalte, s-ar dovedi un lucru demn de urmat de restul Turnului.

– Poate..., zise Suana.

– Ele nu sunt vrăjmașele voastre, Suana, zise Egwene, vocea ei devenind mai hotărâtă.

Femeia se încruntă la Egwene, ca şi când şi-ar fi dat seama brusc de la cine primea sfaturi.

— Ei bine, cred c-ar fi mai bine să pleci. Sunt convinsă că ai multă treabă de făcut azi.

Egwene ieşi fără să fie condusă, evitând cu băgare de seamă ramurile curgătoare şi mănunchiurile de ghivece. Odată ce părăsi aripa Galbenelor din Turn şi fu urmată de însoţitoarele ei din Ajah Roşie, ea realiză ceva. Trecuse prin toate cele trei întâlniri fără să primească nici măcar o pedeapsă. Nu ştia ce să creadă despre asta. Ba chiar le rostise numele la două dintre ele!

Începeau să o accepte. Din nefericire, aceasta era doar o mică parte a bătăliei. Cea mai mare parte era să se asigure că Turnul Alb avea să supravieţuiască presiunilor la care îl supunea Elaida.

* * *

Odăile lui Meidani erau surprinzător de confortabile şi de primitoare. Egwene le considerase întotdeauna pe surorile Cenuşii ca fiind asemănătoare celor Albe, lipsite de pasiune, nişte diplomate perfecte, care nu aveau timp pentru emoţii personale sau alte nimicuri.

Aceste odăi, însă, sugerau că femeia adora să călătorească. Hărţile stăteau agăţate în rame delicate pe mijlocul pereţilor, asemenea unor opere de artă preţioase. O pereche de suliţe Aiel atârnau de o parte şi de cealaltă a unei hărţi; o alta era o hartă cu insulele Oamenilor Mării. Cu toate că mulţi ar fi ales suvenire din porţelan, care erau asociate, în general, cu Oamenii Mării, Meidani avea o colecţie mică de cercei şi scoici pictate, afişate cu grijă în rame şi prevăzute cu câte o plăcuţă sub fiecare pe care stătea scrisă data colectării.

Salonul semăna cu un muzeu dedicat călătoriilor unei persoane. Un cuţit al căsătoriei altaran, bătut cu patru rubine scânteietoare, atârna alături de un stindard mic cairhienin şi o sabie din Shienar. Fiecare obiect era prevăzut cu o plăcuţă

care explica semnificaţia sa. Cuţitul căsătoriei, de pildă, îi fusese oferit lui Meidani pentru că ajutase la soluţionarea unei dispute între două case cu privire la moartea unui lati fundiar important. Soţia acestuia îi oferise cuţitul lui Meidani în semn de mulţumire

Cine ar fi crezut că femeia aceea laşă de la cina care avusese loc în urmă cu câteva săptămâni deţinea o colecţie atât de impresionantă? Chiar şi covorul era etichetat, un dar de la un negustor care îl cumpărase de pe docurile închise din Shara apoi i-l oferise lui Meidani în semn de mulţumire pentru că aceasta îi tămăduise fiica Avea un model ciudat ţesut din ceea ce păreau a fi fire subţiri şi vopsite de trestie şi cu smocuri dintr-o blană cenuşie exotică pe margini. Modelul descria nişte creaturi exotice care aveau grumazul lung.

Meidani şedea pe un scaun ciudat, confecţionat din rachita împletită, meşteşugit, astfel încât să semene cu un mănunchi de crengi care avea întâmplător forma unui scaun. Ar fi părut îngrozitor de nepotrivit în oricare altă odaie din Turn, dar se potrivea de minune în aceste odăi în care fiecare obiect era diferit Niciunul nu avea vreo legătură cu celălalt, dar, cumva, toate erau în strânsă legătură cu tema comună a darurilor primite în timpul călătoriilor

Cenuşia avea o înfăţişare surprinzător de diferită faţă de cea pe care o avusese în timpul cinei cu Elaida În locul rochiei colorate şi decoltate, ea purta una simplă şi albă, cu guler înalt, lungă şi conică, croită astfel încât să îi micşoreze pieptul. Părul de un auriu-închis îi era strâns într-un coc, dar nu purta niciun fel de podoabă. Oare contrastul era intenţionat?

– Nu te-ai grăbit să mă chemi, zise Egwene.

– N-am vrut să-i dau de bănuit Supremei Înscăunate Amyrlin, zise Meidani când Egwene traversă covorul exotic din Shara. Şi apoi, încă nu sunt sigură ce părere am despre tine.

– Nu-mi pasă ce părere ai despre mine, zise Egwene pe un ton hotărât, luând loc pe un scaun mare din stejar, care avea

o plăcuță pe care scria că era un dar de la un cămătar din Tear. O Amyrlin nu are nevoie de părerea celor care o urmează atâta vreme cât i se dă ascultare.

– Ai fost luată prizonieră și destituită.

Egwene își arcui o sprânceană, întâlnind privirea lui Meidani.

– Prizonieră, da

– Divanul rebelelor trebuie să fi ales deja o altă Amyrlin.

– Întâmplător, eu știu că n-au făcut-o.

Meidani șovăi. A dezvălui existența unei legături cu surorile Aes Sedai rebele era un joc de noroc, însă dacă ea nu putea asigura loialitatea lui Meidani și a iscoadelor, atunci se afla, într-adevăr, pe nisipuri mișcătoare. Egwene crezuse că avea să-i fie ușor să obțină sprijinul femeii, având în vedere cât de speriată fusese Meidani în timpul cinei. Dar se părea că femeia nu era atât de ușor de intimidat pe cât lăsase să se creadă

– Ei bine, zise Meidani, chiar dacă acest lucru este adevărat, trebuie să știi că te-au ales să fii o paiață. O marionetă care să fie manipulată

Egwene o privi în ochi pe femeie

- De fapt, nu ai niciun fel de autoritate, zise Meidani, vocea tremurându-i ușor

Egwene nu își luă privirea de la ea. Meidani o privea cu atenție, încruntându-se ușor, ca apoi pe chipul ei fără de vârstă să apară șanțuri adânci. Iscodea ochii Egwenei tot așa cum un zidar verifica o bucată de piatră ca să nu aibă defecte înainte să o pună la locul ei. Ceea ce descoperi păru să o deruteze și mai mult.

– Și acum, zise Egwene, ca și când n-ar fi fost interogată de curând, îmi vei spune motivul pentru care nu ai fugit din Turn. Deși consider valoroasă munca ta de a o spiona pe Elaida, trebuie să știi în ce pericol te afli acum, că Elaida este conștientă de adevărata ta loialitate. De ce n-ai plecat?

– Nu... îți pot spune, zise Meidani, privind în altă parte

– Îți poruncesc în calitate de Amyrlin a ta.

– Tot nu îți pot spune.

Meidani își coborî privirea în pământ ca și când ar fi fost rușinată.

„Ciudat", gândi Egwene, ascunzându-și frustrarea.

– Este limpede că nu înțelegi gravitatea situației în care ne aflăm. Fie accepți autoritatea mea, fie o accepți pe cea a Elaidei. Nu există cale de mijloc, Meidani. Și îți făgăduiesc un lucru: dacă Elaida va păstra Tronul Amyrlin, vei descoperi că tratamentul pe care îl aplică celor pe care le consideră trădătoare este unul *destul* de neplăcut.

Meidani continuă să privească în pământ. În ciuda împotrivirii ei inițiale, se părea că îi rămăsese puțină putere de voință.

– Înțeleg. Egwene se ridică în picioare. Ne-ai trădat, nu-i așa? Ai trecut de partea Elaidei înainte să fii dată în vileag sau după ce a mărturisit Beonin?

Meidani își ridică privirea imediat.

– Poftim? Nu! N-am trădat niciodată cauza noastră! Părea bolnavă, căci era palidă la față, iar gura îi era o linie subțire. Cum poți *crede* că aș sprijini-o pe femeia aceea oribilă? Detest ce a făcut cu Turnul.

Ei bine, erau niște cuvinte foarte directe; nu prea era loc de ocolire a celor Trei Legăminte în aceste afirmații. Fie Meidani era sinceră, fie era Neagră – cu toate că Egwenei îi era greu să creadă că o soră Neagră s-ar fi pus în pericol spunând o minciună care putea fi descoperită atât de ușor.

– Atunci de ce n-ai fugit? întrebă Egwene. De ce ai rămas?

Meidani clătină din cap.

– Nu-ți pot spune.

Egwene inspiră adânc. Ceva în legătură cu toată această conversație o irita.

– Poți măcar să-mi spui de ce iei cina atât de des împreună cu Elaida? Cu siguranță nu pentru că îți place felul în care te tratează.

Meidani se înroși.

– Elaida și cu mine am fost ibovnice pe vremea când eram novice. Celelalte au hotărât că dacă aș putea reînnoda relația, aș putea obține informații prețioase.

Egwene își încrucișă brațele la piept.

– Pare nesăbuit să presupui că ar avea încredere în tine. Cu toate acestea, setea de putere a Elaidei o determină să facă ea însăși mutări nesăbuite, așadar poate că planul nu este chiar atât de rău. Oricum ar fi, ea n-are să mai aibă încredere în tine acum, că știe de adevărata ta loialitate.

– Știu. Dar s-a hotărât că n-ar trebui să las să se vadă că sunt conștientă de faptul că ea știe. Dacă ar fi să mă retrag acum, acest lucru ar da de înțeles că am fost avertizate, iar acesta este unul dintre puținele avantaje prețioase pe care le avem acum.

Suficient de puține avantaje prețioase ca ea să fugă din Turn. Nu avea nimic de câștigat dacă rămânea. Și atunci, de ce? Se părea că femeia avea un motiv să rămână. Un motiv puternic. O făgăduință?

– Meidani, zise Egwene, trebuie să știu ce îmi ascunzi.

Ea clătină din cap; mai că părea speriată. „Lumină! gândi Egwene. N-am s-o tratez cum o tratează Elaida în timpul acelor seri în care cinează împreună."

Egwene se așeză din nou.

– Stai cu spatele drept, Meidani. Nu ești o novice mucoasă. Ești Aes Sedai. Comportă-te ca una.

Femeia își ridică privirea, ochii scânteindu-i la auzul acestor cuvinte ironice. Egwene dădu aprobator din cap.

– *Vom* repara stricăciunile pe care le-a făcut Elaida, iar eu îmi *voi* ocupa locul de drept ca Amyrlin. Dar avem treabă de făcut.

– Eu nu pot...

– Da, zise Egwene. Nu-mi poți spune ce este în neregulă. Bănuiesc că are legătură cu cele Trei Legăminte, deși numai

Lumina știe cum Putem aborda problema altfel. Nu mi poți spune de ce ai rămas in Turn Dar poți să-mi arăți?

Meidani își inclină capul într-o parte.

– Nu sunt sigură Te-aș putea duce la. Tăcu brusc Într-adevăr unul dintre Legăminte o împiedica să continue Aș putea să-ți arat, termina Meidani cu tristețe. Nu sunt sigură.

– Atunci, hai să aflăm. Cât de periculos ar fi dacă gărzile alea Roșii ar veni după noi?

Meidani păli la fața.

– Periculos.

Atunci, va trebui să ne descotorosim de ele, zise Egwene, lovind absentă cu unghia in brațul scaunului ei uriaș în timp ce se gândea. Am putea ieși din aripa Cenușie a Turnului pe altun deva, dar dacă vom fi văzute, vom stârni întrebări dificile

– Sunt multe Roșii care dau târcoale intrărilor și ieșirilor din aripa noastră, zise Meidani. Bănuiesc că toate frățiile Ajah se supraveghează astfel una pe cealaltă. Ar fi foarte greu să ne furișăm fără să fim văzute. Pe mine nu m ar urmari daca aș fi singură, dar dacă te vor vedea pe tine...

Iscoade care supravegheau aripile ocupate de celelalte frății Ajah? Lumină! Situația se înrăutățise chiar atât de mult? Era ca atunci când iscoadele erau trimise ca să spioneze tabăra vrăjmașă Ea nu putea risca să fie văzută plecând împreună cu Meidani, dar și dacă pleca singură ar fi atras atenția Roșiile știau că Egwene trebuia să fie păzită.

Exista o problemă, una la care Egwene nu îi găsea decât o singură rezolvare O privi pe Meidani Cât de multă încredere putea avea în ea?

– Făgăduiești că nu o sprijini pe Elaida și că accepți autoritatea mea?

Femeia șovăi, apoi încuviință din cap.

– Da.

– Dacă îți voi arata ceva, juri să nu mai arăți altcuiva fără permisiunea mea?

Meidani se încruntă.

– Da.

Egwene luă o hotărâre. Inspirând adânc și îmbrățișă Izvorul.

– Privește cu atenție, zise ea, împletind fire de Spirit.

Slăbită din cauza rădăcinii tip furculiță, nu fu îndeajuns de puternică pentru a deschide o poartă, dar tot îi putea arăta împletiturile lui Meidani.

– Ce este *asta*? întrebă Meidani.

– Se numește „poartă", răspunse Egwene. Se folosește la Topirea-n-Văzduh.

– Topirea-n-Văzduh este un lucru imposibil! zise imediat Meidani. Această înzestrare a dispărut de...

Cuvintele îi tărăgănară, iar ea făcu ochii încă și mai mari.

Egwene lăsă împletitura să se risipească. Meidani îmbrățișă Izvorul numaidecât, părând determinată.

– Gândește-te la locul unde vrei să ajungi, zise Egwene. Trebuie să cunoști foarte bine locul pe care îl lași în urmă ca poarta să funcționeze. Bănuiesc că cunoști suficient de bine odaia în care locuiești. Alege o destinație unde este puțin probabil să fie cineva; porțile pot fi periculoase dacă se deschid în locul nepotrivit.

Meidani încuviință din cap, iar cocul auriu i se legănă în vreme ce se concentră. Imită împletitura Egwenei într-un mod admirabil și o poartă se deschise chiar între ele, o dungă albă despicând aerul și îndoindu-se. Gaura era pe partea lui Meidani; Egwene nu vedea decât un petic fremătător, asemenea unui val de căldură care deforma aerul. Rotunji poarta, privind prin gaură la coridorul întunecat din piatra de pe partea cealaltă. Pardoseala din gresie avea o nuanță discretă de alb și maro, iar ferestrele lipseau. Un loc în inima Turnului, bănui Egwene.

– Repede, zise Egwene. Dacă nu mă voi întoarce din odaia ta după o oră, supraveghetoarele mele Roșii ar putea începe să

se întrebe de ce durează atât de mult timp. Este deja bătător la ochi de ce tu, dintre toate, ai trimis după mine. Nu putem decât nădăjdui ca Elaida nu va fi îndeajuns de atentă să se gândească la această coincidență.

– Da, Mamă, zise Meidani, apoi dădu fuga și luă o lampă de bronz de pe masă, flacăra acesteia pâlpâind. Apoi, șovăi.

– Ce e? întrebă Egwene.

– Sunt doar surprinsă.

Egwene mai că întrebă ce era atât de surprinzător, apoi citi totul în ochii lui Meidani. Deși pardoseala de dincolo nu era prăfuită, pe coridor se simțea un miros puternic de mucegai din cauza aerului stătut. Pereții erau goi, fără ornamentele pe care le puteai vedea uneori pe coridoarele de la nivelurile superioare și singurul sunet care se auzea era cel îndepărtat, făcut de șobolanii care răcâiau. Șobolani. În Turnul Alb. Odinioară, acest lucru ar fi fost imposibil. Lipsa de rezistență a scuturilor era încă o imposibilitate ce se adăuga multor altora.

Această zonă nu primea prea multă atenție din partea servitorilor Turnului. Probabil că de aceea o alesese Meidani ca să deschidă poarta. Toate bune și frumoase, dar probabil că ea greșea când venea vorba despre siguranță. Atât de adânc în inima Turnului, vor avea nevoie de minute prețioase ca să se reîntoarcă pe coridoarele principale și să găsească ceea ce dorea Meidani să îi arate. Iar în cazul acesta apăreau alte probleme. Ce s-ar întâmpla dacă celelalte surori ar observa-o pe Egwene plimbându-se pe coridoare fără escorta ei obișnuită din Ajah Roșie?

Înainte ca Egwene să apuce să dea glas acestei îngrijorări Meidani începu să se îndepărteze. Nu în susul coridorului spre scări, ci în josul lui, afundându-se și mai tare. Egwene se încruntă, dar o urmă.

– Nu sunt sigură că mi-ar fi îngăduit să îți arăt, zise încet Meidani. Poalele îi foșneau, un sunet nu ca răcâitul slab și

îndepărtat al şobolanilor. Totuşi, trebuie să te avertizez că s-ar putea să te surprindă situaţia în care te vei afla. Ar putea fi periculos.

Oare Meidani se referea la pericol fizic sau la pericol politic? Se părea că Egwene se afla deja în ultimul. Cu toate acestea, ea încuviinţă din cap şi acceptă avertismentul cu un aer solemn.

Înţeleg. Dar dacă ceva periculos *se petrece* în Turn, trebuie să ştiu despre asta. Nu este doar dreptul meu, ci şi datoria mea.

Meidani nu mai spuse nimic. O conduse pe Egwene prin pasajele întortocheate, bombănind că i-ar fi plăcut să îl fi putut aduce şi pe Străjerul ei. Se părea că acesta plecase în oraş cu treabă. Coridorul avea o formă spiralată, dar nu era încolăcit ca Marele Şarpe. Tocmai când Egwene începu să îşi piardă răbdarea, Meidani păşi lângă o uşă închisă. Aceasta nu arăta diferit de celelalte cămări aproape uitate care stăteau înşirate de-a lungul coridorului principal. Meidani ridică o mână şovăitoare, apoi bătu în uşă cu putere.

Uşa se deschise de îndată, iar în prag apăru un Străjer cu ochiul format, păr roşcovan şi falca pătrăţoasă. Se uită la Meidani, apoi se întoarse spre Egwene, expresia de pe chipul lui devenind din ce în ce mai întunecată. Braţul i se clinti ca şi când abia s-ar fi oprit să nu îşi atingă sabia de la şold.

– Trebuie să fie Meidani, zise o voce de femeie din interiorul odăii. A venit să ne spună cum a decurs întâlnirea cu fata. Adsalan?

Străjerul se dădu la o parte, lăsând să se vadă o încăpere mică, cu cutii în loc de scaune. Înăuntru se aflau patru femei, toate Aes Sedai. Şi, în mod şocant, fiecare era dintr-o altă Ajah! Egwene nu văzuse femei din patru frăţii diferite plimbându-se împreună pe coridoare, darămite să ţină o întrunire împreună. Niciuna dintre ele nu era Roşie şi fiecare dintre cele patru era Conducătoare.

Seaine era o femeie impunătoare, înveşmântată într-o robă albă cu tiv argintiu. Conducătoare din Ajah Albă, ea avea părul şi sprâncenele negre şi dese şi ochi albaştri şi umezi care o priveau pe Egwene cu o expresie calmă. Lângă ea se afla Doesine, Conducătoare din Ajah Galbenă. Era zveltă şi înaltă pentru o cairhienină; rochia ei rozalie era brodată cu fire aurii. În păr avea safire, care se potriveau cu piatra de pe frunte.

Yukiri era sora Cenuşie care şedea lângă Doesine. Yukiri era un dintre cele mai scunde femei pe care le văzuse vreodată Egwene, dar avea un fel al ei de a-i privi pe ceilalţi care o făcea mereu să pară că deţine controlul, chiar şi atunci când era însoţita de surori Aes Sedai foarte înalte. Ultima femeie era Saerin, o Conducătoare altarană a Brunelor. Asemenea multor Brune, ea purta rochii fără ornamente, aceasta fiind de culoarea nisipului. Pielea ei măslinie era marcată de o cicatrice pe obrazul stâng. Egwene ştia foarte puţine lucruri despre ea. Dintre toate surorile din încăpere, ea păru cea mai puţin şocată să o vadă pe Egwene.

– Ce-ai făcut? zise Seaine uluită.

– Adsalan, adu-le aici, zise Doesine, ridicându-se în picioare şi făcând gesturi rapide. Dacă trece cineva pe-aici şi o vede pe fata al'Vere...

Meidani se făcu mică din cauza acestor cuvinte aspre – da, va trebui sa depuna mai multe eforturi înainte să redobândească atitudinea unei Aes Sedai. Egwene păşi în odaie, mişcându-se înainte ca Strajerul cel brutal să apuce să o tragă în faţă. Meidani o urma, iar Adsalan închise uşa cu zgomot. Odaia era luminată de doua lămpi care nu emanau suficientă lumină, ca şi când ar fi subliniat atmosfera conspirativă a întrunirii femeilor.

Cutiile ar fi putut fi nişte tronuri după felul în care şedeau pe ele cele patru Conducătoare, aşadar Egwene se aşeză şi ea pe una.

– Nu ţi s-a dat permisiunea să te aşezi, fetiţo, zise Saerin pe un ton rece. Meidani, ce înseamnă această faptă revoltătoare? Legământul pe care l-ai făcut trebuia să împiedice astfel de scăpări!

– Legământ? întrebă Egwene. Şi care ar fi acest legământ?

– Tăcere, fetiţo! se răsti Yukiri, plesnind-o peste spate pe Egwene cu un fir de Aer ca un bici.

Fu o pedeapsă atât de slabă, încât Egwenei îi veni să râdă.

– Nu mi-am încălcat legământul! zise încet Meidani, venind lângă Egwene. Mi-aţi poruncit să nu spun nimănui despre aceste întâlniri. Ei bine, m-am supus – nu i-am spus. I-am arătat.

Exista o scânteie de sfidare în atitudinea femeii. Era un lucru bun.

Egwene nu era sigură ce se petrecea în odaia aceea, însă patru Conducătoare laolaltă îi ofereau o ocazie de neegalat. Nu se gândise niciodată că va avea şansa să vorbească cu atât de multe deodată, iar dacă acestea erau dispuse să se întâlnească, atunci poate că erau independente faţă de fracturile care subminau restul Turnului.

Sau întâlnirea lor era un indiciu a ceva de o natură mai întunecată? Legăminte despre care Egwene habar nu avea, întâlniri departe de coridoarele de la nivelurile superioare, un Străjer care păzea uşa... aceste femeie făceau parte din patru Ajah sau dintr-una singură? Oare ea dăduse, fără să vrea, peste un cuib al Negrelor?

Cu inima bubuindu-i în piept, Egwene încercă să nu tragă concluzii pripite. Dacă ele *erau* Negre, atunci era prinsă. Dacă nu erau, atunci avea treabă de făcut.

– E un lucru foarte neaşteptat, îi spunea calmă Seaine lui Meidani. Va trebui să fim mai atente atunci când vom da glas următoarelor porunci pe care le vei primi, Meidani.

Yukiri încuviinţă din cap.

– Nu m-am gândit că poţi fi atât de nesăbuită încât să ne demaşti din ciudă. Ar fi trebuit să ne dăm seama că tu, la fel

ca noi toate, ai experiența necesară să modelezi adevărul ca să se potrivească nevoilor tale.

„Stai, își zise Egwene. Se pare că...“

– Într-adevăr, zise Yukiri. Cred că se impune o pedeapsă pentru această nelegiuire. Dar ce facem cu fata pe care a adus-o? Ea n-a jurat pe Sceptru, prin urmare ar fi...

– Ați pus-o să facă un *al patrulea legământ*, nu-i așa? o întrerupse Egwene. Pe Lumină, ce-a fost în capul vostru?

Yukiri îi aruncă o privire, iar Egwene simți o altă lovitură a firului de Aer.

– Nu ți s-a dat voie să vorbești.

– Amyrlin nu are nevoie de permisiune ca să vorbească, zise Egwene, fixând-o cu privirea pe femeie. Ce ai *făcut*, Yukiri? Trădezi tot ceea ce reprezentăm! Legămintele nu trebuie folosite ca unelte de diviziune. Întreg Turnul este la fel de nebun ca Elaida?

– Nu este nebunie, zise brusc Saerin, amestecându-se în discuție.

Bruna clătină din cap într-un mod mai poruncitor decât s-ar fi așteptat Egwene de la una din frăția ei.

– Am făcut-o doar din nevoie. Aceasta nu poate fi de încredere, nu după ce a trecut de partea rebelelor.

– Să nu crezi că nu știm că și tu ai legături cu acest grup, Egwene al'Vere, zise Yukiri. Cenușia semeață abia își stăpânea furia. Dacă ar fi după noi, nu ai fi tratată cu blândețea pe care ți-o arată Elaida.

Egwene făcu un gest de indiferență.

– Poți să mă fereci, să mă omori sau să mă bați, Yukiri, dar Turnul tot are să se prăbușească. Cele pe care le etichetezi cu atâta ușurință drept „rebele“ nu sunt de vină pentru asta. Întâlniri secrete în subsoluri, legăminte făcute fără vreo garanție – acestea sunt nelegiuiri *cel puțin* egale cu scindarea pe care o face Elaida.

– N-ar trebui să te îndoiești de noi, zise Seaine pe un ton mai molcom. Părea să fie mai timidă decât celelalte. Uneori

trebuie luate decizii grele. Nu putem îngădui să existe Iscoade ale Celui Întunecat printre Aes Sedai și s-au luat măsuri pentru căutarea lor. Fiecare dintre noi i-am dovedit lui Meidani că nu suntem prietene ale Umbrei, prin urmare nu e nimic rău în a-i cere să ne ofere un legământ. A fost o măsură rezonabilă ca să ne asigurăm că toate avem același scop.

Egwene își păstră expresia calmă. Seaine aproape că recunoscuse existența Ajah Neagră! Egwene nu se așteptase niciodată să audă asta din gura unei Conducătoare, mai ales în prezența atâtor martori. Așadar, femeile acestea foloseau Sceptrul Legămintelor ca să le caute pe surorile Negre. Dacă luai fiecare soră în parte, îi înlăturai legămintele și o făceai să le rostească din nou, o puteai întreba dacă era Neagră. Era o metodă disperată, dar una legitimă, hotărî Egwene, având în vedere vremurile pe care le trăiau.

– Recunosc că este un plan rezonabil, zise Egwene. Dar a o pune pe femeia aceasta să facă un legământ nou este un lucru inutil!

– Și dacă se știe că femeia are alte loialități? întrebă Saerin pe un ton poruncitor. Doar pentru că o femeie nu este Iscoadă a Celui Întunecat nu înseamnă că nu ne va trăda în alte moduri.

Legământul acela de supunere era, probabil, motivul pentru care Meidani nu putea fugi din Turn. Egwene simți compătimire față de biata femeie. Obligată de surorile Aes Sedai din Salidar să se întoarcă și să spioneze Turnul, descoperită de aceste femei, probabil în căutarea lor după Negre, apoi obligată să-și dezvăluie adevăratul scop Elaidei. Trei facțiuni diferite, toate fiind împotriva ei.

– Este, totuși, nepotrivit, zise Egwene. Dar putem lăsa asta deoparte, deocamdată. Cum rămâne cu Elaida? Ați aflat dacă este din Ajah Neagră? Cine v-a dat această sarcină și cum s-a format complotul vostru?

– Ptiu! De ce *vorbim* cu ea? întrebă Yukiri pe un ton poruncitor, ridicându-se în picioare și proptindu-și mâinile

în șolduri. Ar trebui să hotărâm ce să facem în privința ei, nu să-i răspundem la întrebări!

– Dacă vreți să vă ajut în demersul vostru, zise Egwene, atunci trebuie să cunosc toate detaliile.

– *Nu* te afli aici ca să ajuți, copilă, zise Doesine. Tonul cairhieninei Galbene zvelte era hotărât. Este limpede că Meidani te-a adus aici ca să dovedească faptul că nu se află în totalitate la discreția noastră. Asemenea unui copil care face o criză de isterie.

– Și celelalte? zise Seaine. Trebuie să le strângem și să ne asigurăm că poruncile lor sunt formulate mai bine. Nu ne dorim ca vreuna dintre ele să meargă la Amyrlin înainte să știm cui îi este loială aceasta.

„Celelalte? gândi Egwene. Înseamnă că le-au pus să jure pe toate iscoadele?" Avea logică. Dacă o descopereai pe una, era mai ușor să obții numele celorlalte.

– Ați descoperit vreo membră a Ajah Neagră? întrebă Egwene. Cine este?

– Păstrează tăcerea, copilă! zise Yukiri, ațintindu-și ochii verzi asupra Egwenei. Încă un cuvânt și voi avea grijă să fii pedepsită până când îți vor seca lacrimile.

– Mă îndoiesc că mai poți porunci alte pedepse pentru mine pe lângă cele pe care le-am primit deja, Yukiri, zise Egwene pe un ton calm. Asta dacă nu vrei să-mi petrec timpul în cabinetul Mai Marei peste Novice toată ziua, în fiecare zi. Și apoi, dacă mă vei trimite la ea, ce ar trebui să-i spun? Că m-ai pedepsit personal? Ea știe că nu trebuie să mă întâlnesc cu tine azi. Acest lucru ar putea stârni unele întrebări.

– I-am putea spune lui Meidani să poruncească să fii pedepsită, zise Alba Seaine.

– Nu va face acest lucru, zise Egwene. Îmi acceptă autoritatea ca Amyrlin.

Celelalte surori își întoarseră privirile spre Meidani. Egwene își ținu respirația. Meidani reuși să încuviințeze din

cap, cu toate că părea îngrozită că trebuia să le sfideze pe celelalte. Egwenei îi scăpă un murmur de mulțumire.

Saerin părea surprinsă, dar curioasă. Yukiri, stând în continuare cu brațele încrucișate la piept, nu fu la fel de ușor de descurajat.

– Asta n-are nicio importanță. Îi vom *porunci* pur și simplu să te condamne la pedeapsă.

– Dar o veți face? întrebă Egwene. Parcă mi-ați spus că cel de-al patrulea legământ este menit să restabilească unitatea, să o împiedice să dea fuga la Elaida și să îi dezvăluie secretele voastre. Și acum, vreți să folosiți acest legământ ca pe o bâtă obligând-o să devină una dintre uneltele voastre?

Aceste cuvinte aduseră tăcerea în încăpere.

– Acesta este motivul pentru care un legământ al supunerii este o idee greșită, zise Egwene. Nicio femeie nu ar trebui să aibă o putere atât de mare asupra alteia. Ce le-ați făcut celorlalte se aseamănă foarte mult cu Forțarea. Încă încerc să hotărăsc dacă această monstruozitate se justifica în vreun fel; felul în care vă purtați cu Meidani și cu celelalte va schimba, probabil, această decizie.

– Trebuie să repet? se răsti Yukiri, întorcându-se spre celelalte. De ce ne irosim timpul stând la taclale cu fata asta ca niște găini la o fermă? Trebuie să luăm o hotărâre!

– Stăm la taclale cu ea pentru că pare hotărâtă să fie o pacoste, zise Saerin pe un ton tăios, privind-o pe Egwene. Stai jos, Yukiri, mă ocup eu de copilă.

Egwene întâlni privirea lui Saerin, iar inima începu să-i bubuie în piept. Yukiri pufni, apoi se așeză, părând, în sfârșit, să își dea seama că era Aes Sedai, căci expresia de pe chipul ei deveni calmă. Grupul acesta se afla sub o mare presiune. Dacă avea să se afle ce făceau...

Egwene nu își luă privirea de la Saerin. Ea bănuise că Yukiri era lidera acestui grup – ea și Saerin fiind aproape egale în putere și multe Brune erau docile. Dar greșise; era prea ușor

să ai idei preconcepute despre cineva în funcție de frăția Ajah din care făcea parte.

Saerin se aplecă în față, vorbind pe un ton ferm.

– Copilă, *trebuie* să ni te supui. Nu te putem face să juri pe Sceptrul Legămintelor și mă îndoiesc că ai rosti un legământ de supunere. Dar nu mai poți continua cu șarada asta cum că ai fi Suprema Înscăunată Amyrlin. Toate știm cât de des ești pedepsită și toate știm că acest lucru nu prea dă roade. Așadar, îngăduie-mi să încerc ceva în cazul tău ce bănuiesc că nu a încercat nimeni: să te fac să înțelegi.

– Poți spune ce gândești, zise Egwene.

Bruna pufni drept răspuns.

– Prea bine. În primul rând, nu poți fi Amyrlin. Din cauza rădăcinii tip furculiță, abia poți conduce Puterea!

– Atunci autoritatea Supremei Înscăunate Amyrlin stă în puterea ei de a conduce? întrebă Egwene. Nu e nimic mai mult decât o tirană căreia i se dă ascultare pentru că îi poate obliga pe ceilalți să facă așa cum poruncește ea?

– Păi... nu, răspunse Saerin.

– Atunci nu văd ce legătură există între a fi îmbuibată cu rădăcină tip furculiță și autoritatea mea?

– Ai fost retrogradată la rangul de novice.

– Numai Elaida este îndeajuns de proastă ca să creadă că cineva îi poate lua rangul unei Aes Sedai, zise Egwene. Nu ar fi trebuit să îi fie îngăduit de la bun început să creadă că deține *atât* de multă putere.

– Dacă nu ar crede asta, zise Saerin, atunci ai fi moartă, copilă.

Egwene întâlni din nou privirea lui Saerin.

– Uneori, aș prefera să fiu moartă decât să văd ce a făcut Elaida cu femeile din acest Turn.

În urma cuvintelor ei, se așternu tăcerea în încăpere.

– Trebuie să recunosc că pretențiile tale sunt complet iraționale, zise încet Seaine. Elaida este Amyrlin pentru că

a fost numită cum se cuvine de Divan. Aşadar, tu *nu poţi* fi Amyrlin.

Egwene clătină din cap.

– A fost „numită" după ce Siuan Sanche a fost detronată într-un mod ruşinos şi neortodox. După toate acestea, cum poţi numi „cuvenită" poziţia pe care o ocupă Elaida? Ei i se părea că riscă, dar i se părea corect. Ia, spune-mi. Le-aţi interogat pe femeile care sunt Conducătoare în prezent? Aţi descoperit vreo Neagră printre ele?

Cu toate că privirea lui Saerin rămase fixă, aceasta privi în altă parte, tulburată. „Aha!" gândi Egwene.

– Aţi făcut-o, zise Egwene. Are noimă. Dacă eu aş face parte din Ajah Neagră, mi-aş da toată osteneala ca una dintre celelalte Iscoade ale Celui Întunecat să fie numită Conducătoare. Din această poziţie, poţi manipula cel mai bine Turnul. Şi acum, spuneţi-mi: printre cele care au numit-o Amyrlin pe Elaida s-a numărat şi o Conducătoare Neagră? A fost vreuna în favoarea destituirii lui Siuan?

Se aşternu tăcerea.

– *Răspundeţi-mi!* spuse Egwene.

– Am descoperit o Neagră printre Conducătoare, răspunse în cele din urmă Doesine. Şi... da, s-a numărat printre acelea care au votat ca Siuan Sanche să fie destituită.

Vocea ei era sumbră. Îşi dădea seama unde voia să ajungă Egwene.

– Siuan a fost destituită de numărul *minim* de Conducătoare cerut. Una dintre ele a fost Neagră, acest lucru făcând ca votul ei să fie invalid. Aţi ferecat-o şi aţi destituit-o pe Suprema voastră Înscăunată, ucigându-i Străjerul şi aţi făcut acest lucru *în mod ilegal*.

– Pe Lumină! şopti Seaine. Are dreptate.

– Este inutil, zise Yukiri, ridicându-se din nou în picioare. Dacă începem să ne dăm cu presupusul, încercând să confirmăm care Amyrlin este *posibil* să fi fost numită de membrele

Ajah Neagră, atunci avem motive să o bănuim pentru fiecare Amyrlin care a urcat vreodată pe tron!

– Zău? întrebă Egwene. Și câte dintre ele au fost numite de un Divan ocupat doar de numărul minim al membrelor actuale? Acesta este doar unul dintre motivele pentru care a fost o greșeală gravă să o destituiți astfel pe Siuan. Când am fost numită eu, am avut grijă să ne asigurăm că toate Conducătoarele din oraș știau ce se întâmpla.

– Conducătoare false, sublinie Yukiri. Având în vedere faptul că și-au ocupat locul pe nedrept!

Egwene se întoarse spre ea, bucuroasă că nu îi puteau auzi bătăile puternice ale inimii. Trebuia să își păstreze stăpânirea de sine. *Trebuia*.

– Spuneți că suntem false, Yukiri? Pe care Amyrlin ați prefera să o urmați? Pe cea care a făcut novice și Alese din Aes Sedai, izgonind o întreagă Ajah și provocând diviziuni în Turn mai periculoase decât oricare oaste care l-a atacat vreodată? O femeie care a fost numită cu ajutorul parțial al Ajah Neagră? Sau ați prefera să o slujiți pe acea Amyrlin care încearcă să dreagă toate astea?

– Doar nu vrei să spui că le-am slujit pe Negre prin numirea Elaidei? zise Doesine.

– Eu cred că *toate* slujim intereselor Umbrei, zise Egwene cu asprime în glas, atâta vreme cât îngăduim să rămânem divizate. Cum vă închipuiți că au reacționat Negrele la detronarea aproape secretă a unei Supreme Înscăunate Amyrlin, urmată de scindarea surorilor Aes Sedai? Nu m-ar mira să aflu, după niște investigații, că această soră Neagră necunoscută pe care ați descoperit-o nu a fost singura Iscoadă a Celui Întunecat din grupul care a plănuit să o destituie pe Amyrlin cea de drept.

Aceste cuvinte făcură să se aștearnă din nou tăcerea în încăpere.

Saerin se lăsă pe spate și oftă.

Nu putem schimba trecutul. Oricât de revelatoare ar fi argumentele tale, Egwene al'Vere, în cele din urmă, sunt zadarnice.

– Sunt de acord că nu putem schimba cele întâmplate, zise Egwene, dând din cap ca pentru sine. Cu toate acestea, *putem* privi spre viitor. Oricât de admirabilă mi se pare încercarea voastră de a o descoperi pe Ajah Neagră, sunt mult mai încurajată de dorința voastră de a lucra împreună la asta. În situația în care se află Turnul acum, cooperarea între frățiile Ajah este un lucru rar. Vă provoc să acceptați *acest* lucru ca pe scopul vostru principal, să restabiliți unitatea în Turnul Alb. Cu orice preț.

Se ridică în picioare și mai că se aștepta ca una dintre surori să o dojenească, însă ele păreau să fi uitat că vorbeau cu o „novice" și o rebelă.

– Meidani, zise Egwene. Tu mă accepți ca Amyrlin.

– Da, Mamă, zise femeia, plecându-și capul.

– Atunci, te însărcinez să-ți continui munca împreună cu aceste femei. Ele nu sunt vrăjmașele noastre și nu vor fi niciodată. Faptul că ai fost trimisă înapoi ca să spionezi a fost o greșeală, una pe care îmi doresc să o fi putut opri. Da, acum ca te afli aici, poți fi de folos. Îmi pare rău că trebuie să joci în continuare teatru în fața Elaidei, dar te admir pentru curajul de care dai dovadă.

– Voi sluji după cum va fi nevoie, Mamă, zise ea, cu toate că părea bolnavă.

Egwene le aruncă o privire celorlalte.

– Loialitatea este mai bună câștigată decât impusă. Aveți Sceptrul Legămintelor aici?

– Nu, zise Yukiri. E greu să îl luăm pe furiș. Îl putem lua doar în anumite ocazii.

– Păcat, zise Egwene. Mi-ar fi plăcut să facem niște legăminte. Oricum, îl veți lua de îndată și o veți elibera pe Meidani de cel de-al patrulea legământ.

- Vom lua în considerare acest lucru, zise Saerin.

Egwene îşi arcui o sprânceana.

– Cum doriţi. Dar sa ştiţi ca odată ce Turnul Alb va fi reintregit, Divanul va afla de fapta voastra. Mi-aş dori să le pot aduce la cunoştinţa faptul ca aţi fost precaute în loc să caut putere nejustificată. Dacă veţi avea nevoie de mine în următoarele zile, puteţi trimite după mine – dar vá rog să găsiţi o cale prin care sa vă ocupaţi de cele doua surori Roşii care mă supraveghează. Aş prefera să nu folosesc din nou Topirea în Văzduh în Turn de teama sa nu dezvălui prea multe, fara voia mea, acelora care ar fi mai bine să nu ştie nimic.

Lása ca însemnatatea acestor ultime cuvinte să plutească în aer, înainte să se îndrepte spre uşă. Străjerul nu o opri, cu toate că o privi cu acei ochi bănuitori ai lui. Ea se întrebá al cui Străjer era – nu credea ca vreuna dintre surorile din încăpere avea Strájer, cu toate ca nu era sigură. Poate că aparţinea uneia dintre celelalte iscoade trimise din Salidar şi fusese acaparat de Saerin şi de celelalte. Acest lucru ar fi explicat starea lui de spirit.

Meidani o urmă în grabă pe Egwene afară din încapere, aruncând o privire peste umar, ca şi cand s-ar fi aşteptat să fie urmată de o împotrivire sau o dezaprobare. Străjerul închise pur şi simplu uşa.

- Nu-mi vine să cred că ai reuşit, zise Cenuşia. Ar fi trebuit să te atârne de glezne şi să te facă să urli!

– Sunt prea înţelepte ca să facă asta, zise Egwene. Sunt singurele din acest Turn blestemat – în afară de Silviana, poate – care mai au puţina minte.

- Silviana? întrebă Meidani, mirată. Nu te bate în fie care zi?

– De mai multe ori pe zi, zise Egwene, absentă. Este foarte conştiincioasă, ca să nu mai spunem grijulie. Dacă am fi avut mai multe ca ea, Turnul nu ar fi ajuns de la bun început în halul acesta.

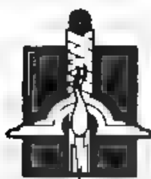
Meidani o privi pe Egwene cu o expresie ciudată întipărită pe față.

– *Ești* cu adevărat Amyrlin, zise ea în cele din urmă.

Era un comentariu ciudat. Nu jurase de curând că accepta autoritatea Egwenei?

– Vino! zise Egwene, grăbind pasul. Trebuie să mă întorc înainte ca Roșiile alea să intre la bănuieli.

CAPITOLUL 13

O ofertă și o plecare

Gawyn își ținea sabia pregătită, înfruntând doi Străjeri. În hambar pătrundeau fâșii de lumină, iar în aer pluteau fire de praf și bucăți de paie care fuseseră răscolite în timpul încăierării. Gawyn se dădea încet în spate pe pardoseala de pământ întărit, trecând prin peticele de lumină. Simțea aerul cald pe piele. Firicele de sudoare i se prelingeau pe frunte, însă ținea strâns sabia în mâini în vreme ce cei doi Străjeri înaintau spre el.

Cel din față era Sleete, un bărbat cu brațe lungi și cu trăsături aspre. În lumina neclară din hambar, chipul lui semăna cu o lucrare neterminată pe care o puteai găsi în atelierul unui sculptor. Umbre lungi îi brăzdau ochii, bărbia îi era împărțită de o despicătură, iar nasul îl avea strâmb deoarece îi fusese rupt și nu fusese Tămăduit. Avea părul lung și perciuni negri.

Hattori fusese destul de încântată atunci când Străjerul ei ajunsese în sfârșit în Dorlan. Îl pierduse la Fântânile din Dumai, iar povestea lui era una despre care menestrelii și barzii ar fi pomenit în cântecele lor. Sleete zăcuse rănit ore în șir, înainte să apuce frâiele calului său, deși delira, și să urce în șa.

Loial, acesta îl purtase ore în șir în spinarea lui, aproape inconștient, înainte să ajungă la un sat din apropiere. Sătenii fuseseră ispitiți să îl vândă unei bande de bandiți de prin părțile locului — conducătorul lor îi vizitase mai devreme făgăduindu-le să îi apere dacă dădeau în vileag orice refugiat din bătălia din apropiere. Cu toate acestea, fiica primarului se luptase pentru viața lui Sleete, convingându-i că bandiții trebuie să fi fost iscoade ale Celui Întunecat dacă erau în căutarea Străjerilor răniți. Sătenii aleseseră, în schimb, să îl ascundă pe Sleete, iar fata îl îngrijise până când acesta se întremase.

Sleete fusese nevoit să plece pe furiș odată ce se simți suficient de bine ca să călătorească, se părea că fata începuse să îl îndrăgească. Printre Tineri circulau zvonuri cum că Sleete fugise pentru că el însuși începuse să simtă afecțiune față de fată. Majoritatea Străjerilor știau că nu era bine să se lase pradă sentimentelor de afecțiune. Sleete plecase în toiul nopții, după ce fata și familia ei adormiseră, iar drept răsplată pentru îndurarea pe care i-o arătaseră sătenii, el îi vânase pe bandiți și avusese grijă ca aceștia să nu mai amenințe niciodată satul.

Era un izvor nesecat de povești și legende, cel puțin pentru oamenii obișnuiți. Pentru Străjeri, povestea lui Sleete era aproape una banală. Bărbații ca el atrăgeau legendele tot așa cum bărbații obișnuiți atrăgeau muștele. De fapt, Sleete nu voise să își spună povestea; aceasta se aflase doar datorită unei tirade viguroase de întrebări din partea Tinerilor. El încă se mai purta ca și cum faptul că supraviețuise nu era ceva cu care să se laude. Era Străjer. Supraviețuiai contrar tuturor așteptărilor, călăreai în delir mile întregi de teren accidentat, ucideai o întreagă bandă de hoți deși rănile nu îți erau complet vindecate — astfel de lucruri făceai atunci când erai Străjer.

Gawyn îi respecta. Chiar și pe aceia pe care îi omorâse. Mai ales pe aceia pe care îi omorâse. Doar un bărbat unic putea da dovadă de o asemenea dedicare, de o asemenea

vigilența. De o asemenea smerenie. În vreme ce surorile Aes Sedai trăgeau sforile lumii și monștri precum al'Thor se alegeau cu gloria, bărbați precum Sleete înfăptuiau în tăcere lucrarea eroilor zi de zi. Fără glorie sau recunoaștere. Dacă lumea îi ținea minte, de obicei acest lucru se întâmpla doar prin asociere cu o Aes Sedai a lor. Sau datorită altor Străjeri. Nu îi uitai niciodată pe ai tăi.

Sleete atacă, lansându-și sabia în față într-o lovitură dreaptă dată cu viteza maximă. „Vipera își mișcă limba", o lovitură îndrăzneață, care deveni mai eficientă pentru că Sleete lupta în tandem cu bărbatul mai îngust în umeri și mai scund ce se apropia de Gawyn prin partea stângă. Marlesh era celălalt Străjer din Durlan, însă sosirea lui fusese mult mai puțin dramatică decât cea a lui Sleete. Marlesh se aflase în grupul inițial alcătuit din cele unsprezece Aes Sedai care scăpaseră din bătălia de la Fântânile din Dumai și rămăsese cu ele tot timpul. Aes Sedai a lui, o domani Verde, tânără și frumoasă, pe care o chema Vasha, privea nepăsătoare dintr-o parte a hambarului.

Gawyn contracară „Vipera își mișcă limba" cu „Pisica dansează pe perete", parând într-o parte lovitura și țintind spre picioare dintr-o singură lovitură. Cu toate acestea, nu era menită să nimerească; era o mișcare de apărare, cu scopul să îi îngăduie să stea cu ochii pe ambii adversari. Marlesh încercă „Mângâierea leopardului", dar Gawyn folosi mișcarea „Plierea aerului", parând cu grijă lovitura și așteptând o alta din partea lui Sleete, care era cel mai periculos dintre cei doi. Sleete se repoziționă, făcând pași lini, ținându-și sabia pe lângă corp când se întoarse cu spatele la grămada uriașă de fân din fundul hambarului îmbâcsit.

Gawyn adoptă poziția „Pisica pe nisipuri fierbinți", în vreme ce Marlesh încercă „Colibri sărută trandafirul". Poziția „Colibri" nu era cea mai potrivită într-un astfel de atac, fiind arareori utilă împotriva cuiva care se apăra, dar Marlesh era

evident sătul să mai fie parat. Devenea nerăbdator. Gawyn se putea folosi de asta. Şi avea s-o facă.

Sleete avansa din nou. Gawyn îşi pregăti din nou sabia ca să se apere, deoarece Străjerii se apropiau în tandem. Gawyn adoptă imediat poziţia „Flori de măr în bătaia vântului". Tăişul sabiei lui taie de trei ori aerul, făcându-l pe Marlesh să se retragă surprins. Marlesh înjură, lansându-se în faţă, dar Gawyn îşi ridică sabia şi adoptă, cu mişcări fluide, poziţia „Scutură roua de pe ramură". El păşi în faţă, lovind de şase ori cu sabia, câte trei lovituri pentru fiecare adversar, făcându-l pe Marlesh să cadă pe spate – bărbatul se avântase în luptă prea repede – şi parând sabia lui Sleete în lateral de două ori, apoi sfârşi prin a aduce tăişul sabiei la grumazul bărbatului.

Cei doi Străjeri îl priviră şocaţi pe Gawyn. Avuseseră aceleaşi expresii întipărite pe feţe şi ultima oară când Gawyn îi înfrânse, şi înainte de asta. Sleete avea o sabie marcată cu un stârc şi era aproape legendar în Turnul Alb pentru dibăcia lui. Se zvonea că îl învinsese până şi pe Lan Mandragoran de două ori din şapte lupte, pe vremea când Mandragoran era cunoscut că simula lupte împreună cu alţi Străjeri. Marlesh nu era la fel de vestit ca tovarăşul lui, dar devenise, totuşi, un Străjer extrem de capabil şi de pregătit, deloc un adversar uşor de învins.

Însă Gawyn ieşise biruitor. Din nou. Lucrurile păreau atât de simple atunci când simula o luptă. Lumea se contracta – se comprima asemenea fructelor de pădure când erau stoarse ca să curgă sucul din ele – în ceva mai mic şi mai uşor de văzut de aproape. Tot ceea ce îşi dorise vreodată Gawyn era să o protejeze pe Elayne. Voia să apere Andorul. Poate să înveţe să se asemuiască puţin mai mult cu Galad.

De ce viaţa nu putea fi la fel de simplă ca o luptă cu sabia? Adversarii se aranjau dinaintea ta. Preţul evident: supravieţuirea. Atunci când luptau, bărbaţii se conectau. Deveneau fraţi în vreme ce împărţeau lovituri.

Gawyn îşi retrase sabia şi se îndepărtă, vârându-şi-o în teacă. Îi întinse o mână lui Marlesh, care o acceptă, clătinând mulţumit din cap în timp ce se ridica în picioare.

– Eşti remarcabil, Gawyn Trakand. Atunci când te mişti te asemui cu o creatură a luminii, a culorii şi a umbrei. Când te înfrunt, mă simt ca un ţânc ce ţine în mână un băţ.

Sleete nu zise nimic când îşi vârî sabia în teacă, dar îl salută din cap pe Gawyn, în semn de respect – aşa cum o făcuse şi în ultimele două dăţi când se luptaseră. Era scump la vorbă. Gawyn aprecia acest lucru.

Într-un colţ al hambarului se afla un butoi plin pe jumătate cu apă, iar bărbaţii se duseră într-acolo. Corbet, unul dintre Tineri, vârî repede o lingură mare din lemn în apă şi i-o dădu lui Gawyn. Gawyn i-o oferi lui Sleete. Bărbatul mai în vârstă încuviinţă din nou din cap şi bău, în vreme ce Marlesh luă o cană de pe pervazul prăfuit şi se servi singur cu apa.

– Eu zic, Trakand, continuă bărbatul mai scund, că va trebui să-ţi facem rost de o sabie cu un stârc pe ea. Nimeni n-ar trebui să te înfrunte fără să ştie în ce se bagă!

– Nu sunt maestru al sabiei, zise încet Gawyn, apoi luă lingura din lemn de la Sleete, cel cu nasul strâmb, şi bău şi el.

Apa era caldă, ceea ce îi dădea o senzaţie plăcută. Mai puţin şocantă, mai naturală.

– Tu l-ai omorât pe Hammar, nu-i aşa? întrebă Marlesh.

Gawyn şovăi. Senzaţia de simplicitate pe care o simţise înainte, în timpul luptei, începea deja să se risipească.

– Da.

– Ei bine, atunci eşti maestru al sabiei, zise Marlesh. Ar fi trebuit să îi iei sabia atunci când s-a prăbuşit.

– Ar fi fost un gest lipsit de respect, zise Gawyn. Şi apoi, n-am avut timp să îmi revendic premiul.

Marlesh râse, ca şi când ar fi fost o glumă, deşi Gawyn nu intenţionase acest lucru. Îi aruncă o privire lui Sleete, care îl privea curios.

Un foşnet de poale anunţă venirea Vashei. Sora Verde avea părul lung şi negru şi ochi uimitor de verzi, care, uneori, semănau cu cei ai unei pisici.

– Aţi terminat cu joaca, Marlesh? întrebă ea cu un uşor accent domani.

Marlesh chicoti.

– Ar trebui să te bucuri să mă vezi jucându-mă, Vasha. Dacă-mi amintesc bine, „joaca" mea ţi-a salvat viaţa de câteva ori pe câmpul de bătălie.

Ea pufni şi işi arcui o sprânceană. Gawyn arareori văzuse o Aes Sedai şi pe Străjerul ei având o relaţie atât de relaxată precum cei doi.

– Vino, zise ea, întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-se spre uşile deschise ale hambarului. Vreau să văd ce îi reţine atâta vreme înăuntru pe Narenwin şi pe ceilalţi. Cred că sunt luate unele decizii, aşa-mi miroase mie.

Marlesh ridică din umeri şi îi azvârli cana lui Corbet.

– Indiferent ce or fi hotarând, sper să ne punem în mişcare. Nu mi place să zăbovesc în acest oraş cu soldaţii ăştia care se furişează pe la spatele nostru. Dacă atmosfera din tabără va deveni şi mai tensionată, mai bine dau fuga şi mă alătur Pribegilor.

Gawyn încuviinţă din cap auzind acest comentariu. Trecuseră săptămâni întregi de când îndrăznise să îi trimită pe Tineri în raiduri. Trupele de cercetaşi ale lui Bryne se apropiau din ce în ce mai mult de oraş, iar din această cauză, raidurile prin ţinut se împuţinau.

Vasha ieşi, dar Gawyn o putu auzi spunând:

– Uneori, te porţi ca un copil.

Marlesh doar ridică din umeri, făcându-le cu mâna în semn de bun rămas lui Gawyn şi lui Sleete, înainte să iasă din hambar.

Gawyn clătină din cap, umplând din nou lingura mare din lemn şi mai luând o gură de apă.

– Uneori, cei doi mă duc cu gândul la un frate și o soră.

Sleete zâmbi

Gawyn puse lingura la loc, îl salută din cap pe Corbet, apoi dădu să plece. Voia să verifice masa de seară a Tinerilor și să se asigure că era împărțită în mod corespunzator. Unii dintre tineri își făcuseră obiceiul să simuleze lupte și să exersează în loc să mănânce.

Cu toate acestea, când dădu să plece, Sleete se întinse și îl apucă de braț. Gawyn își întoarse privirea, surprins.

– Hattori nu are decât un Strajer, zise barbatul, cu vocea lui gravă și blânda.

Gawyn încuviința din cap.

– Nu este ceva nemaiauzit in cazul unei Verzi.

– Asta nu se datorează faptului că nu ar fi deschisa la a avea mai mulți, zise Sleete. Cu mulți ani in urmă, atunci când m-a legat pe mine, mi-a spus că își va mai lua unul daca l aș considera vrednic Mi-a cerut să caut Ea nu prea sta sa se gândească mult la astfel de lucruri Este prea ocupată cu alte treburi.

„Prea bine", gândi Gawyn, întrebându se de ce i se vorbea despre asta.

Sleete se întoarse, întâlnind privirea lui Gawyn

Au trecut zece ani de-atunci, dar am găsit pe cineva vrednic. Ea te va lega chiar acum, dacă vei dori

Gawyn clipi mirat, uitându-se la Sleete Bărbatul înalt și slab era înfășurat din nou în mantia ce își schimba culorile, purtând veșminte simple maro și verzi pe dedesubt Unii se plângeau că, din cauza parului lung și a perciunilor, Sleete arăta mai neîngrijit decât ar fi trebuit să arate un Străjer Dar „neîngrijit" nu era termenul potrivit pentru acest bărbat. Aspru, poate, dar natural. Asemenea pietrelor neșlefuite sau unui stejar noduros, dar robust.

– Sunt onorat, Sleete, zise Gawyn Dar am venit la Turnul Alb ca să studiez conform tradițiilor andorane, nu pentru că am vrut să devin Strajer Locul meu este lângă sora mea.

„Iar dacă va fi să mă lege cineva, aceea va fi Egwene."

– Ai *venit* din aceste motive, zise Sleete, dar motivele acelea și-au pierdut însemnătatea. Ai luptat în războiul nostru, ai ucis Străjeri și ai apărat Turnul. Ești unul de-al nostru. Locul tău este cu noi.

Gawyn șovăi.

– Cauți, zise Sleete, asemenea unui șoim ce privește într-o parte și-n cealaltă, încercând să se hotărască dacă să stea cocoțat sau să vâneze. În cele din urmă, te vei sătura să tot zbori. Alătură-te nouă și fii unul de-al nostru. Vei descoperi că Hattori este o Aes Sedai bună. Mai înțeleaptă decât majoritatea, mult mai puțin înclinată spre ciorovăieli sau spre prostie decât multe surori din Turn.

– Nu pot, Sleete, zise Gawyn, clătinând din cap. Andorul...

– Turnul Alb nu o consideră pe Hattori ca fiind influentă, zise Sleete. Celorlalte arareori le pasă ce face ea. Dacă te va avea pe tine, va fi numită să aibă grijă de Andor. Le-ai putea avea pe amândouă, Gawyn Trakand. Mai gândește-te.

Gawyn șovăi din nou, apoi încuviință din cap.

– Prea bine. Mă voi gândi.

Sleete îi dădu drumul la braț.

– E mai mult decât aș putea cere.

Gawyn dădu să plece, apoi se opri în loc, întorcându-și privirea spre Sleete în hambarul prăfuit. Apoi, Gawyn îi făcu un semn lui Corbet, unul scurt. Însemna „Pleacă și veghează". Tânărul încuviință entuziasmat – era unul dintre cei mai tineri dintre ei, căutând mereu să facă ceva pentru a se dovedi vrednic. Avea să stea de strajă la ușă și să avertizeze dacă se apropia cineva.

Sleete privi curios când Corbet își relua poziția, cu mâna pe sabie. Apoi, Gawyn păși în față și vorbi mai încet, prea încet ca să poată auzi Corbet.

– Ce părere *ai* despre ce s-a întâmplat în Turn, Sleete?

Bărbatul cel aspru se încruntă, apoi se retrase și se rezemă cu spatele de peretele interior al hambarului. Aruncând o

privire ca într-o doară când făcu această mișcare, Sleete aruncă o privire pe fereastră ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea de partea cealaltă.

– E de rău, zise Sleete în șoaptă, în cele din urmă. Străjerul n-ar trebui să lupte împotriva Străjerului. Aes Sedai n-ar trebui să lupte împotriva Aes Sedai. N-ar trebui să se întâmple niciodată asta. Nu acum. Niciodată.

– Dar s-a întâmplat, zise Gawyn.

Sleete încuviința din cap.

– Și acum, avem două grupuri diferite de Aes Sedai, continua Gawyn, cu două oști diferite, una asediind-o pe cealaltă.

– Tu ține-ți capul plecat, zise Sleete. Există surori iuți la mânie în Turn, dar și surori înțelepte. Vor face ceea ce trebuie.

– Și anume?

– Vor pune capăt, răspunse Sleete. Prin crime, dacă va fi nevoie, prin alte căi, dacă se va putea. Nimic nu merită această scindare. Nimic.

Gawyn încuviință din cap.

Sleete clătină nemulțumit din cap.

– Lui Aes Sedai a mea nu i-a plăcut cum decurg lucrurile în Turn. A vrut să plece. Este înțeleaptă... înțeleaptă și vicleană. Dar nu este influentă, prin urmare celelalte nu o asculta. Aes Sedai. Uneori, toate par să fie interesate doar de cine deține puterea.

Gawyn se aplecă mai în față. Arareori auzeai vorbindu-se despre ierarhia și influența surorilor Aes Sedai. Ele nu dețineau ranguri precum cele militare, însă știau, din instinct, care dintre ele se afla la conducere. Cum funcționa treaba asta? Sleete părea să știe câte ceva despre asta, dar nu dădu mai multe detalii, prin urmare, trebuia să rămână un mister deocamdată.

– Hattori a plecat, continuă încet Sleete. A plecat în această misiune spre al'Thor, fără să cunoască profunzimea situației. Pur și simplu nu mai voia să rămână în Turn.

înțeleaptă femeie. El oftă, se îndreptă de spate și își puse o mână pe umărul lui Gawyn. Hammar a fost un om de ispravă.

– Așa e, zise Gawyn, simțind cum i se pune un nod în stomac.

– Dar te-ar fi ucis, zise Sleete. Te-ar fi ucis rapid și fără să facă mizerie. El a fost cel care a atacat, nu tu. A înțeles de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Nimeni n-a luat o hotărâre bună în ziua aceea. Nu s-a putut lua nicio hotărâre bună.

– Eu..., Gawyn încuviință din cap. Îți mulțumesc.

Sleete își luă mâna și se îndreptă spre intrare. Cu toate acestea, aruncă o privire peste umăr.

– Unii spun că Hattori ar fi trebuit să se întoarcă după mine, zise el. Tinerii ăștia ai tăi cred că ea m-a abandonat la Fântânile din Dumai. N-a făcut-o. Știa că trăiesc. Știa că sufeream. Dar a avut încredere în mine că îmi voi face datoria în vreme ce și-o făcea și ea pe a ei. *Trebuia* să le ducă vești Verzilor despre cele întâmplate la Fântânile din Dumai, despre ce consecințe au atras adevăratele porunci ale Supremei Înscaunate Amyrlin în privința lui al'Thor. *Eu* trebuia să supraviețuiesc. Ne-am făcut datoria. Dar, odată mesajul transmis, dacă nu ar fi simțit venirea mea, ea ar fi venit după mine. Orice s-ar fi întâmplat. Amândoi știm asta.

Zicând acestea, plecă. Gawyn rămase cugetând la aceste cuvinte ciudate de rămas-bun. Sleete era adeseori ciudat când vorbeai cu el. Oricât de fluide îi erau mișcările atunci când mânuia sabia, nu îi stătea în obicei să ușureze o conversație.

Gawyn clătină din cap, ieși din hambar și îi făcu semn cu mâna lui Corbet, eliberându-l de sarcina de a veghea. Nu exista nicio posibilitate ca Gawyn să fie de acord să devină Străjerul lui Hattori. Oferta fusese tentantă pentru o fracțiune de secundă, însă doar ca un mod de a scăpa de propriile probleme. Știa că nu avea să fie fericit ca Străjer al ei sau ca Străjer al oricarei alteia în afara de al Egwenei.

El îi făgăduise orice Egwenei. Orice, atâta vreme cât Andorul şi Elayne nu aveau de suferit. Lumina, îi făgăduise că nu îl va ucide pe al'Thor. Cel puţin, nu până când Gawyn putea aduce dovezi clare că Dragonul o omorâse pe mama lui. De ce nu vedea Egwene ca bărbatul împreuna cu care copilărise se transformase într-un monstru, că Puterea Supremă îi sucise minţile? Al'Thor trebuia eliminat. Pentru binele tuturor

Gawyn îşi strângea şi îşi desfăcea pumnii, plimbându-se prin centrul satului şi dorindu-şi să poată prelungi pacea şi opri luptele pentru tot restul vieţii lui. În aer se simţea un miros înţepator de vaci şi de bălegar din hambare, se va bucura atunci când va întoarce într-un oraş. O fi fiind Dorlan un loc potrivit pentru ascunzătoare, datorită mărimii lui şi faptului că era izolat, dar Gawyn îşi dorea din toată inima ca Elaida sa fi ales un loc mai puţin urât mirositor care să îi găzduiască pe Tineri. Probabil că mirosul de vite avea să i se imbibe în veşminte şi avea să îl însoţească toata viaţa – asta daca nu cumva oastea rebelelor avea să îi descopere şi să îi ucidă pe toţi în următoarele săptămâni.

Gawyn clătină din cap când se apropie de casa primarului. Clădirea cu două caturi avea un acoperiş ascuţit şi era amplasata chiar în centrul satului. Cea mai mare parte a Tinerilor îşi avea tabara pe câmpul mic din spatele cladirii. Odinioară, pe acel petic de pamânt creşteau mure, însă vara toridă şi gerul iernii ofiliseră tufişurile. Una dintre multele victime care aveau să duca la o iarnă încă şi mai aspră în anul acela.

Câmpul nu era cel mai potrivit loc pentru a ridica tabăra – oamenii se plângeau întruna că trebuiau să îşi scoată spinii de mur din piele –, dar era aproape de centrul satului şi oarecum izolat în acelaşi timp. Câţiva spini meritau acest confort.

Ca să ajungă pe câmp, Gawyn trebuia să traverseze piaţa nepavată a satului şi să treacă pe lângă canalul care curgea prin faţa casei primarului. Saluta din cap un grup de femei

care spălau rufele acolo. Surorile Aes Sedai le recrutaseră ca să le spele rufele surorilor și ofițerilor lui Gawyn. Simbria era mică pentru atât de multă muncă, iar Gawyn le oferea femeilor puținii bănuți în plus pe care îi avea în buzunar, un gest care îi aduse râsete din partea lui Narenwin Sedai și mulțumiri din partea sătencelor. Mama lui Gawyn îl învățase ca lucrătorii erau coloana vertebrala a regatului: dacă îi frângeai, descopereai în curând că nu te mai puteai mișca. Poate că locuitorii acestui târg nu erau supușii surorii lui, dar el nu avea de gând sa le îngăduie oștenilor lui să profite de pe urma lor.

Trecu de casa primarului, observând obloanele trase la ferestre. Marlesh lenevea afară, iar miniona lui Aes Sedai stătea cu mâinile proptite în șolduri și se încrunta la ușă. Se părea că îi fusese refuzată intrarea. De ce? Vasha nu deținea cine știe ce rang printre Aes Sedai, dar nu era la fel de inferioară ca Hattori. Dacă Vashei îi fusese refuzată intrarea... ei bine, poate că *erau* schimbate cuvinte importante în interiorul clădirii. Acest lucru îi stârni curiozitatea lui Gawyn.

Oamenii lui ar fi ignorat acest lucru. Rajar i-ar fi spus ca cel mai bine era ca treburile surorilor Aes Sedai sa ramana ale lor, fàra sá auda și alte urechi care sa încurce lucrurile. Acesta era unul dintre motivele pentru care Gawyn nu ar fi fost un Străjer bun. Nu avea încredere în Aes Sedai. Mama lui avusese și uite ce pățise! Și cum le trata Turnul Alb pe Elayne și pe Egwene... ei bine, el le sprijinea pe Aes Sedai, dar cu siguranță nu avea încredere în ele.

Ocoli clădirea, inspectându-i minuțios pe străjeri. Majoritatea surorilor Aes Sedai din sat nu aveau Străjeri – fie erau Roșii, fie îi lasaseră în urmă pe Străjerii lor. Câteva erau îndeajuns de vârstnice ca să își fi pierdut Străjerii din cauza vârstei și nu își mai aleseseră alții. Doua femei nenorocoase își pierduseră Străjerii la Fântânile din Dumai. Gawyn și ceilalți se străduiau sa se prefacă a nu observa ochii roșii sau câte un bocet ce răzbatea din odaile lor.

Fireşte, surorile Aes Sedai susţineau că nu aveau nevoie de protecţia gărzilor Tinerilor. Probabil că aveau dreptate. Însă Gawyn văzuse Aes Sedai moarte la Fântânile din Dumai, nu erau invincibile.

Când ajunse la uşa din spate, Hal Moir îl salută şi îl lăsă să intre pentru a-şi continua inspecţia. Gawyn urcă cu paşi hotărâţi nişte scări drepte şi scurte şi pătrunse pe coridorul de la etaj. Acolo, îl elibera de sarcina lui pe Berden, un Tânăr tairen oacheş care stătea de strajă. Berden era ofiţer, iar Gawyn îi spuse să meargă să supravegheze distribuirea hranei în tabără. Bărbatul încuviinţă din cap, apoi plecă.

Gawyn şovăi în faţa uşii lui Narenwin Sedai. Dacă el ar fi vrut să afle ce discutau surorile Aes Sedai, cea mai potrivită cale ar fi fost să tragă cu urechea. Berden fusese singurul Străjer de la catul al doilea. Nu erau Străjeri care să îl împiedice să asculte. Însă gândul de a trage cu urechea îi lăsa un gust amar lui Gawyn. N-ar *trebui* să fie nevoit să tragă cu urechea. Era comandantul Tinerilor, iar surorile Aes Sedai profitau de oamenii lui. Îi datorau informaţii. Prin urmare, în loc să încerce să asculte, bătu hotărât în uşă.

Bătaia în uşă fu întâmpinată de tăcere. Apoi, uşa se întredeschise, lăsând la vedere o fâşie din faţa încruntată a Covarlei. Roşia cu părul deschis la culoare se ocupase de surorile din târg înainte să fie înlocuită, însă era în continuare una dintre cele mai importante femei din Dorlan.

– Am poruncit să nu fim întrerupte, se răsti ea prin crăpătura uşii. Soldaţii tăi au primit poruncă să nu lase pe nimeni înăuntru, nici măcar pe alte surori.

– Aceste reguli nu se aplică şi în cazul meu, zise Gawyn, privind-o în ochi. Oamenii mei se află în pericol în târgul acesta. Dacă nu vreţi să mă includeţi în planurile voastre, atunci cer să fiu lăsat să ascult măcar.

Pe chipul impasibil al Covarlei părea că se citeşte enervarea.

– Obrăznicia ta pare să crească pe zi ce trece, copile, zise ea. Poate ar trebui să fii înlăturat și găsit un înlocuitor mai potrivit care să conducă acel grup

Gawyn își încleștă fălcile.

– Crezi că nu te vor da la o parte dacă le-ar cere o soră asta? întrebă Covarla, schițând un zâmbet. Or fi alcătuind o oaste jalnică, dar știu unde le este locul. Păcat ca nu se poate spune același lucru despre comandantul lor. Întoarce te la oamenii tăi, Gawyn Trakand.

Zicând acestea, îi închise ușa în nas

Lui Gawyn îi veni să intre cu forța în încăpere, dar acest gest i ar fi adus satisfacție doar pentru o fracțiune de secundă, căci atâta le ar fi luat surorilor Aes Sedai să-l lege fedeleș cu ajutorul Puterii Ce ar fi însemnat acest lucru pentru moralul tinerilor? Să îl vadă pe comandantul lor, neînfricatul Gawyn Trakand, izgonit din casă cu un căluș de Aer în gură? El ignoră sentimentul de frustrare și coborî scările Se duse în bucătărie și se rezemă de peretele din fund, zgâindu se la treptele ce duceau la cel de-al doilea cat. Acum, ca îi spusese lui Beiden să își părăsească postul, el simțea ca trebuia sa stea de strajă sau să trimită un alergător sa aduca un alt barbat. Mai întâi, voia să cugete cateva minute; daca întrunirea surorilor avea să mai dureze mult, el avea să numească un înlocuitor

Aes Sedai. Barbații care aveau minte se țineau departe de ele atunci când era posibil și se grabeau să le dea ascultare atunci când era imposibil să se țină departe Lui Gawyn îi era greu să facă și una, și cealaltă; descendența lui îl împiedica să se țină departe, mândria lui îl împiedica să le dea ascultare O sprijinise pe Elaida în timpul rebeliunii, nu pentru că o plăcea – ea fusese întotdeauna rece în anii în care slujise ca sfătuitoare a mamei lui Nu, el o sprijinise pentru că îi displăcuse felul în care se purtase Siuan cu sora ei și cu Egwene

Dar Elaida le-ar fi tratat mai bine pe aceste fete? Ar fi făcut o oricare dintre ele? Gawyn luase hotarârea fără sa

cugete: nu fusese un act de loialitate pe care oamenii lui și l asumaseră cu mintea limpede.

Atunci, el cui îi *era* loial?

Câteva minute mai târziu, zgomotul de pași pe scări și vocile șoptite ce răzbăteau de pe coridorul de la etaj anunțară că surorile Aes Sedai terminaseră conferința lor tainică. Covarla, în veșminte roșu cu galben, cobora scările, zicându le ceva surorilor care o urmau.

...nu mi vine să cred că rebelele și au numit propria Amyrlin.

Narenwin, subțirică și cu fața pătrățoasă, o urma îndea proape, încuviințând din cap. Apoi, în mod surprinzător, Katerine Alruddin își făcu apariția pe scări în urma lor. Gawyn rămase drept, uluit. Katerine *plecase* din tabără cu câteva săptămâni în urmă, la o zi după venirea lui Narenwin. Roșia cu părul ca pana corbului nu făcuse parte din grupul inițial care primise poruncă să vină în Dorlan și folosise acest lucru drept pretext să se întoarcă în Turnul Alb.

Când se întorsese în Dorlan? *Cum* se întorsese? Oamenii lui i ar fi raportat dacă ar fi văzut o. El se îndoia că santine lele ar fi omis venirea ei.

Ea îi aruncă o privire lui Gawyn atunci când cele trei surori trecură prin bucătărie, zâmbind cu subînțeles. Observase pri virea lui șocată.

– Da, zise Katerine, întorcându-se spre Covarla. Imagi nează-ți, o Amyrlin care nu are un tron pe care să șadă! Sunt niște copile neghioabe care se joacă cu păpușile îmbrăcate ca superioarele lor. Firește că ar alege o sălbăticiune care să își asume această îndatorire, și o Aleasă pe deasupra. Au știut cât de caraghioasă a fost această decizie.

– Bine măcar că a fost luată prizonieră, sublinie Narenwin, oprindu se lângă ușă când Covarla trecu mai departe.

Katerine râse zgomotos.

– Prizonieră și făcută să urle de durere jumătate din zi. Nu mi aș dori să fiu în pielea fetei al'Vere în acest moment

firește, asta merită pentru că le-a îngăduit să îi pună pe umeri șalul de Amyrlin.

„Poftim?" exclamă în gând Gawyn, șocat.

Cele trei ieșiră din bucătărie, vocile lor estompându-se. Gawyn abia dacă observă. El se dădu în spate împleticindu-se, rezemându-se de perete ca să se sprijine. Nu era posibil! Părea că... Egwene... *Trebuie* să fi auzit greșit!

Dar surorile Aes Sedai nu puteau minți. El auzise zvonuri cum că rebelele aveau un Divan și o Amyrlin a lor... dar Egwene? Era absurd! Ea era doar Aleasă!

Dar cine altcineva ar fi fost un țap ispășitor mai potrivit pentru o posibilă cădere? Poate că niciuna dintre surori nu fusese dispusă să-și riște pielea acceptând acest titlu. O femeie mai tânără, cum era Egwene, ar fi fost pionul perfect.

Venindu-și în fire, Gawyn ieși în grabă din bucătărie, luând-o pe urmele surorilor Aes Sedai. El ieși în după-amiaza târzie și o zări pe Vasha țintuită locului, cu gura căscată, în vreme ce se holba la Katerine. Se părea că Gawyn nu era singurul șocat de reîntoarcerea neașteptată a surorii Roșii.

Gawyn îl prinse de braț pe Tando, unul dintre Tineri, care stătea de strajă la ușa de la intrare a casei.

— Ai văzut-o intrând în clădire?

Tânărul andoran dădu negativ din cap.

— Nu, Seniore. Unul dintre oamenii dinăuntru a raportat că a văzut-o întâlnindu-se cu celelalte Aes Sedai... se pare că a coborât pe neașteptate din pod. Dar niciunul dintre străjeri nu știe *cum* a intrat!

Gawyn îl lăsă pe soldat și fugi după Katerine. Le ajunse din urmă pe cele trei femei în mijlocul pieței târgului, acoperită de praf. Toate trei își întoarseră chipurile fără vârstă spre el, afișând aceeași expresie încruntată. Ochii Covarlei erau deosebit de aspri, însă lui Gawyn nu îi păsa dacă aveau să îi ia pe Tineri sau dacă aveau să îl lege fedeleș în aer. Umilirea nu avea importanță. Un singur lucru conta.

- Este adevărat? întrebă el pe un ton poruncitor. Apoi, făcându-se mic, se forță să vorbească cu respect. Rogu-te Katerine Sedai. Este adevărat ce te-am auzit spunând despre rebele și Suprema lor Înscăunată Amyrlin?

Ea se uită la el, măsurându-l cu privirea.

- Bănuiesc că ar fi bine să dai vestea asta mai departe soldaților tăi. Da, Suprema Înscăunată Amyrlin rebelă a fost capturată.

- Și cum o cheamă? întrebă Gawyn.

- Egwene al'Vere, răspunse Katerine. Măcar de data asta, să lăsam zvonurile să răspândească adevărul. Dădu scurt din cap spre el, în semn de dispreț, apoi porni din loc împreună cu celelalte două. Folosește-te bine de ce te-am învățat. Amyrlin insistă ca raidurile să se intensifice, iar împletiturile acestea ar trebui să îți ofere o mobilitate fără precedent. Dar să nu te mire dacă rebelele îți vor anticipa mișcările. Știu că o avem pe așa-zisa lor Amyrlin și probabil bănuiesc că avem și aceste noi împletituri. Nu va trece multă vreme până când Topirea-n-Văzduh va fi cunoscută de toate. Folosește-te de avantajul care ți se oferă, înainte ca acesta să dispară.

Gawyn abia dacă o asculta. O parte din mintea lui era șocată. Topire-n-Văzduh? Un subiect de legendă. *Așa* își menținea aprovizionată oastea Gareth Bryne?

Cu toate acestea, cea mai mare parte a creierului lui Gawyn era încă amorțită. Siuan Sanche fusese ferecată și așteptase să fie executată, iar ea fusese o simplă Amyrlin detronată. Ce i-ar face unei *false* Amyrlin, conducătoarea unui grup de rebele?

„Făcută să urle de durere jumătate din zi."

Egwene era torturată. Avea să fie ferecată! Probabil că era deja. După aceea, urma să fie executată. Gawyn le privea pe cele trei Aes Sedai cum se îndepărtau. Apoi, el se întoarse încet, ciudat de calm, și își puse mâna pe mânerul sabiei.

Egwene avea probleme. El clipi în mod voit, stând în mijlocul pieței. Vitele mugeau în depărtare, iar apa bolborosea în canalul de lângă el.

Egwene avea să fie executată.

„Cui îi ești loial, Gawyn Trakand?"

Străbătu satul, mergând cu pași ciudat de siguri. Tinerii ar fi nedemni de încredere într-o acțiune împotriva Turnului Alb. Nu i-ar putea folosi să pună la cale o misiune de salvare. Era puțin probabil ca el însuși să reușească de unul singur. Îi mai rămânea o singură variantă.

După zece minute, ajunse în cortul său, unde își împacheta cu grijă desagii. Va trebui să renunțe la majoritatea lucrurilor sale. Mai departe, existau avanposturi ale iscoadelor, iar el le vizitase înainte în timpul inspecției-surpriză. Ar fi o scuză bună pentru ca el să plece din tabără.

Nu putea trezi bănuieli. Covarla avea dreptate. Tinerii îl urmau, îl respectau, dar nu erau ai lui – aparțineau Turnului Alb și aveau să se întoarcă împotriva lui la fel de repede cum se întorsese și el împotriva lui Hammar dacă asta ar fi fost voia Supremei Înscăunate Amyrlin. Dacă vreunul dintre ei și-ar fi dat seama ce punea la cale, n-ar fi reușit să se îndepărteze nici măcar o sută de metri.

Își strânse și legă desagii. Va trebui să se mulțumească cu atât. Ieși din cort, azvârlindu-și desagii pe umăr, apoi se îndreptă spre locul unde erau priponiți caii. În timp ce mergea, îi făcu semn lui Rajar, care îi arăta unui grup de soldați niște tehnici avansate de mânuire a sabiei. Rajar lăsă pe altcineva în locul lui, apoi veni în grabă la Gawyn, încruntându-se când văzu desagii.

– Mă duc să inspectez cel de-al patrulea avanpost, zise Gawyn.

Rajar privi cerul; începea deja să se întunece.

– Atât de târziu?

– Ultima oară, l-am inspectat dimineața, zise Gawyn. Era ciudat că inima nu îi bubuia în piept, că era calm și calculat. Înainte de asta, am făcut-o după-amiaza. Dar cel mai periculos moment în care poți fi luat prin surprindere este seara,

când încă mai e suficientă lumină pentru un atac, dar suficient de târziu pentru ca oamenii să fie obosiți și cu burțile pline după cină.

Rajar încuviință din cap, alăturându-i-se lui Gawyn în timp ce acesta mergea.

– Numai Lumina știe că avem nevoie acum de ele pentru iscoade vigilente, fu el de acord.

Iscoadele lui Bryne cercetau satele aflate la nici o jumătate de zi călare de Dorlan.

– Îți voi face rost de o escortă.

– Nu e nevoie, zise Gawyn. Ultima oară, cei din al patrulea avanpost m-au văzut venind de la mai bine de o jumătate de milă depărtare. O trupă ridica prea mult praf. Vreau să văd dacă au ochi ageri când este doar un singur călăreț.

Rajar se încruntă din nou.

– Nu voi păți nimic, zise Gawyn, străduindu-se să zâmbească. Rajar, știi bine asta. Ce e? Ți-e teamă că mă vor înhăța bandiții?

Rajar se relaxă și chicoti.

– Pe tine? Mai degrabă l-ai prinde pe Sleete. Prea bine, atunci. Dar ai grija să-mi trimiți un mesager atunci când te vei întoarce în tabără. Voi sta treaz aproape toată noaptea dacă nu te vei întoarce.

„Atunci, îmi pare rău ca te voi priva de somn, prietene", își zise Gawyn, încuviințând din cap. Rajar se întoarse în fugă ca să îi ia prin surprindere pe cei care exersau cu sabiile și, în curând, Gawyn se trezi în afara taberei, dezlegându-i picioarele calului său Challenge, în vreme ce un băiat din sat – care muncea ca ajutor de grăjdar – îi aduse șaua.

– Ai înfățișarea unui om care s-a răzgândit, zise pe neașteptate o voce șoptită.

Gawyn se roti pe călcâie, ducându-și mâna la sabie. Una dintre umbrele din apropiere se mișca. Privind mai atent, reuși să discearnă silueta unui bărbat învăluit în umbră, cu nasul strâmb. Blestemate fie mantiile acelea ale Străjerilor!

Gawyn încercă să se prefacă a fi relaxat, așa cum o făcuse și cu Rajar

– Mă bucur că am ceva de făcut, presupun, zise el, întorcându-se cu spatele la Sleete atunci când se apropie ajutorul de grăjdar.

Gawyn îi azvârli o monedă din cupru și luă șaua, concediindu-l pe băiat

Sleete continua să privească din umbra unui pin uriaș în vreme ce Gawyn punea șaua pe spinarea calului. Străjerul știa. Prefăcătoria lui Gawyn păcălise pe toată lumea, dar el simțea că nu avea să dea roade în cazul bărbatului. Lumină! Avea să fie nevoit să omoare un alt bărbat pe care îl respecta? „Arză-te-ar focu' Elaida! Arză-v-ar focu', Siuan Sanche, și tot Turnul vostru! Încetați să vă mai folosiți de oameni. Încetați să vă mai folosiți de mine!"

– Când să le spun oamenilor tăi că nu te vei mai întoarce? întrebă Sleete.

Gawyn strânse curelele șeii și așteptă ca Challenge să expire. Se uită la cal, încruntându-se.

– N-ai de gând să mă oprești?

Sleete chicoti

– M-am luptat cu tine de trei ori azi și n-am câștigat nici măcar o singură înfruntare, deși am avut un om de isprava care să-mi dea o mână de ajutor. Ai înfățișarea unui om pregătit să ucidă la nevoie, iar mie nu mi-e atât de sete de moarte cum ar crede unii

– Te-ai lupta cu mine, zise Gawyn, legând curelele șeii și ridicând desagii ca să îi prindă la locurile lor, legându-i. Challenge fornăi. Calului nu îi plăcuse niciodată să care greutăți în plus. Ți-ai da viața dacă ai crede că este nevoie. Dacă ai ataca, chiar dacă te-aș ucide, asta ar isca zarvă. N-aș putea niciodată explica motivul pentru care am ucis un Străjer. M-ai putea opri.

– Adevărat, zise Sleete

– Atunci, de ce mă lași să plec? întrebă Gawyn, întorcând juganul și luând în mână frâiele.

Întâlni acei ochi învăluiți în umbra și i se păru ca surprinde cea mai slabă urmă de zâmbet pe buzele barbatului.

- Poate ca îmi place pur și simplu să văd că oamenilor le pasă, răspunse Sleete. Poate că nădăjduiesc că vei găsi o cale prin care să pui capăt la tot. Poate că mi-e lene și mă doare sufletul rănit de la atât de multe înfrângeri. Îți doresc să găsești ceea ce cauți, tinere Trakand.

Și, cu un foșnet al mantiei, Sleete se retrase, făcându-se nevăzut în întunericul nopții.

Gawyn se aruncă în șa. Exista un singur loc care îi venea în minte unde se putea duce să ceară ajutor pentru a o salva pe Egwene.

Dând pinteni calului, el lăsă satul Dorlan în urmă

CAPITOLUL 14

O cutie se deschide

– Aşadar, ea este una dintre Rătăciţi, zise Sorilea.

Înţeleapta cu părul alb se roti în jurul prizonierei, privind-o îngândurată pe Semirhage. Femeia Aiel era o fiinţă aspră, asemenea unei statui care fusese înăsprită de furtuni repetate, dar care rezistase cu stoicism în bătaia vânturilor. Această Înţeleaptă era un exemplar aparte al forţei în rândul Aielilor. Sosise doar de curând la conac, venind împreună cu cei care îi aduseseră un raport din Bandar Eban lui al'Thor.

Cadsuane anticipase că va descoperi multe lucruri în rândul Aielilor care îl urmau pe Rand al'Thor: războinici de temut, obiceiuri ciudate, onoare şi loialitate, lipsă de experienţă în ceea ce privea subtilitatea şi politica. Avusese dreptate. Cu toate acestea, un lucru pe care cu siguranţă *nu* se aşteptase să îl descopere era o rivală. Cu siguranţă, nu o Înţeleaptă care abia putea conduce Puterea. Cu toate acestea, în mod ciudat, astfel o privea ea pe femeia Aiel cu faţa înăsprită de vreme.

Nu că ar fi avut încredere în Sorilea. Înţeleapta avea propriile scopuri şi era posibil ca acestea să nu coincidă în totalitate cu cele ale Gadsuanei. Totuşi, ea o considera capabilă

pe Sorilea, iar în ultima vreme, existau puțini oameni în lume care meritau acest cuvânt.

Semirhage tresări brusc, iar Sorilea își înclină capul într-o parte. Rătăcita nu mai plutea de astă dată; stătea dreaptă, purtând acea rochie maro din țesătură aspră, iar părul negru și scurt îi era încâlcit, nefiindu-i pieptănat. Avea în continuare acel aer de superioritate și de stăpânire de sine. Tot așa cum ar fi avut și Cadsuane dacă s-ar fi aflat într-o situație asemănătoare.

– Ce sunt împletiturile astea? întrebă Sorilea, gesticulând.

Împletiturile despre care vorbeau erau motivul pentru care Semirhage tresarea uneori.

– Un truc dintr-ale mele, zise Cadsuane, desfăcând împletiturile și refăcându-le pentru a arăta cum erau făcute. Subiectul aude un țiuit în urechi la interval de câteva minute și vede o străfulgerare în fața ochilor, ceea ce îl împiedică să adoarmă.

– Nădăjduiești ca ea să ajungă atât de istovită încât să vorbească, zise Sorilea, privind-o din nou cu atenție pe Rătăcită.

Semirhagei i se pusese un scut care o împiedica să audă ce vorbeau, firește. În ciuda celor două zile în care fusese privată de somn, femeia avea o expresie senină și își ținea ochii deschiși, deși vederea îi era blocată de acele lumini strălucitoare. Cel mai probabil, stăpânea un truc mental care o ajuta să alunge oboseala.

– Mă îndoiesc că împletiturile o vor face să cedeze, recunoscu Cadsuane. Ptiu! Abia dacă o fac să tresară.

Ea, Sorilea și Bair – o Înțeleaptă vârstnică fără nicio abilitate de a conduce – erau singurele din încăpere. Surorile Aes Sedai care țineau scutul pe Semirhage se aflau afară, la locurile lor.

Sorilea încuviință din cap.

– Un Rătăcit nu se lasă manipulat cu atâta ușurință. Totuși, faci bine că încerci, având în vedere... limitările impuse.

- Am putea vorbi cu *Car'a'carn*, zise Bair. Să îl convingem s-o lase pe mâinile noastre măcar o dată. Câteva zile de... interogatoriu subtil din partea unor Aes Sedai, iar ea va vorbi ori de câte ori vei pofti.

Cadsuane zâmbi fără rezervă. Ca și când ar fi îngăduit altcuiva să conducă acest interogatoriu! Secretele pe care le cunoștea această femeie erau prea prețioase pentru a risca, chiar și în mâinile aliaților.

– Ei bine, n-ai decât să întrebi, zise ea, dar mă îndoiesc că al'Thor va asculta. Știi cum poate fi băiatul ăsta prostuț atunci când vine vorba despre a răni femeile.

Bair oftă. Era ciudat să te gândești la această domniță cu aspect de bunicuța implicându-se într-un „interogatoriu subtil al Aielilor".

– Prea bine, zise ea. Presupun că ai dreptate. Rand al'Thor este de două ori mai încăpățânat decât oricare dintre căpeteniile de clan pe care le cunosc eu. Și de două ori mai arogant. Să presupui că femeile nu pot suporta durerea la fel de bine ca bărbații!

Cadsuane pufni la auzul acestor cuvinte.

– Să fiu sinceră, mă gândeam ca pe aceasta să o atârn și să o biciuiesc și să dau uitării interdicțiile lui al'Thor! Dar nu cred că va funcționa. Ptiu! Va trebui să găsim altceva în afară de durere ca să o facem să cedeze.

Sorilea o privea în continuare pe Semirhage.

– Voi vorbi eu cu ea.

Cadsuane făcu o mișcare, eliberând împletiturile care o împiedicau pe Semirhage să audă, să vadă și să vorbească. Femeia clipi – o singură dată – ca să își limpezească vederea, apoi se întoarse spre Sorilea și Bair.

– Ah, zise ea. Aieli. Cândva, ați fost slujitori atât de buni. Spune-ți-mi, cât de tare vă doare, știind că v-ați încălcat legămintele? Strămoșii voștri ar cere pedeapsa dacă ar ști cât de mulți oameni au murit din mâinile urmașilor lor.

Sorilea nu reacționă în niciun fel. Cadsuane știa câte ceva din ceea ce dezvăluise al'Thor despre Aieli, lucruri care fuseseră spuse la a doua sau a treia mână. Al'Thor susținea că odinioară, Aielii urmaseră Calea Frunzei, că juraseră să nu facă rău, înainte să își încalce legămintele. Cadsuane fusese interesată să afle despre aceste zvonuri și era încă și mai interesată să o audă pe Semirhage confirmându-le.

– Pare a fi mult mai umană decât am anticipat eu, îi spuse Sorilea lui Bair. Expresiile ei, tonul vocii, accentul, deși ciudat, sunt ușor de înțeles. Nu m-am așteptat la asta.

Auzind acest comentariu, Semirhage mijii ochii o clipă. Ciudat. Era cea mai puternică reacție pe care o provocase, practic, pedeapsa. Străfulgerările de lumină și țiuitul provocau doar tresăriri ușoare și involuntare. Însă comentariul Sorileei părea să o afecteze pe Semirhage la nivel emoțional. Oare Înțeleptele vor reuși cu atâta ușurință când Cadsuane eșuase?

– Cred că trebuie să ținem minte acest lucru, zise Bair. O femeie e doar o femeie, indiferent cât este de bătrână, indiferent ce secrete își amintește. Carnea poate fi tăiată, sângele poate fi vărsat, oasele pot fi rupte.

– Adevărul fie spus, aproape că sunt dezamăgită, Cadsuane Melaidhrin, zise Sorilea, clătinând din capul acoperit cu păr alb. Acest monstru are colți foarte mici.

Semirhage nu mai reacționă. Își regăsise stăpânirea de sine, fața îi era senină, iar privirea, poruncitoare.

– Am auzit câte ceva despre voi, Aielii cei noi și fără legământ, și despre interpretarea voastră referitoare la onoare. Tare mi-ar plăcea să investighez de cât de multă durere și suferință va fi nevoie înainte ca membrii clanurilor voastre să se facă de rușine. Spune-mi, până unde ar trebui să întind coarda, înainte ca unul dintre voi să ucidă un fierar și să se înfrupte din carnea lui?

Știa mai mult de „câte ceva" dacă înțelegea natura aproape sacră a fierarilor în rândul Aielilor. Sorilea înțepeni auzind

acest comentariu, însă îl trecu cu vederea. Ea împleti din nou scutul împotriva ascultării, apoi se opri și așeză și sferele de lumină în fața ochilor lui Semirhage. Într-adevăr, era slabă în Putere, dar învăța foarte repede.

– Este înțelept să o țineți așa? întrebă Sorilea, tonul ei insinuând că pentru oricine altcineva ar fi fost o poruncă.

În cazul Cadsuanei, ea își îmblânzise cuvintele, lucru care aproape că aduse un zâmbet pe buzele Cadsuanei. Sorilea și ea se asemuiau cu doi șoimi bătrâni, obișnuiți să stea cocoțați și să domnească și care acum erau nevoiți să își depună ouăle în copaci învecinați. Atitudinea respectuoasă nu era la îndemâna niciuneia.

– Dacă ar fi să aleg, continuă Sorilea, cred că aș porunci să i se taie grumazul iar corpul să-i fie întins la soare ca să se usuce. A o ține în viață este ca și când ai avea drept animal de companie o viperă.

– Ptiu! făcu Cadsuane, strâmbându-se. Ai dreptate în privința primejdiei, dar dacă am omorî-o acum, n-am face decât să înrăutățim situația. Al'Thor nu poate – sau nu vrea – să-mi spună numărul precis al Rătăciților pe care i-a ucis, dar lasă să se înțeleagă că cel puțin jumătate dintre ei sunt în viață. Vor fi acolo ca să lupte în Ultima Bătălie și fiecare împletitură pe care o învățăm de la Semirhage înseamnă una în minus pe care o vor putea folosi ca să ne ia prin surprindere.

Sorilea nu părea convinsă, dar nu mai insistă asupra acestui subiect.

– Și obiectul? întrebă ea. Pot să-l văd?

Cadsuane mai că spuse „nu". Dar... Sorilea o învățase pe Cadsuane Topirea-n Văzduh, o unealtă incredibil de puternică. Aceasta fusese o ofrandă, o mână întinsă. Cadsuane trebuia să lucreze împreună cu aceste femei, mai ales cu Sorilea. Al'Thor reprezenta un proiect mai mare decât cel de care nu se putea ocupa o singură femeie.

– Veniți cu mine, îi spuse Cadsuane, ieșind din încăperea cu lambriuri.

Înţeleptele o urmară. Afară, Cadsuane le porunci surorilor – Daigian şi Sarene – să aibă grijă ca Semirhage să rămână trează, cu ochii deschişi. Era puţin probabil să dea roade, dar era cea mai bună strategie la care se putea gândi Cadsuane în acel moment.

Cu toate că... *mai* avea şi acea privire trecătoare a lui Semirhage, acea urmă de furie, pe care o lăsase să se vadă la auzul comentariului făcut de Sorilea. Atunci când puteai controla furia unei persoane, îi puteai controla, de asemenea, şi celelalte trăiri. Tocmai de aceea ea se concentrase atât de mult pe a-l învăţa pe al'Thor să îşi stăpânească temperamentul.

Control şi furie. Ce spusese Sorilea de stârnise o asemenea reacţie? Că Semirhage părea dezamăgitor de umană. Era ca şi când Sorilea s-ar fi aşteptat ca unul dintre Rătăciţi să fie la fel de stâlcit ca un Myrddraal sau un Draghkar. Şi de ce nu? Rătăciţii erau personaje de legendă de trei mii de ani, nişte umbre întunecate, ameninţătoare şi învăluite în mister. Ar fi fost o dezamăgire să se descopere că aceştia erau, în multe privinţe, cei mai umani dintre adepţii Celui Întunecat: meschini, nimicitori şi certăreţi. Cel puţin, aşa susţinea al'Thor că se purtau aceştia. Era în mod ciudat familiarizat cu ei.

Însă Semirhage se considera a fi mai mult decât un simplu om. Acel calm, acel control al ei asupra împrejurimilor constituiau pentru ea o sursă a puterii. Coridorul cu lambriu era o altă aducere aminte a prostiei băiatului al'Thor; Cadsuane mai simţea încă mirosul de fum, care era suficient de puternic ca să fie neplăcut. Prin gaura care se căscase în faţada conacului – acoperită doar cu o bucată de pânză – pătrundea aerul răcoros al nopţilor de primăvară. Ar fi trebuit să se pună în mişcare, însă el susţinea că nu avea să îngăduie să fie alungat.

Al'Thor părea că aşteaptă aproape cu nerăbdare Ultima Bătălie. Sau, poate, era doar resemnat. Ca să ajungă acolo, lui i se părea că trebuia să îşi croiască drum printre certurile

neînsemnate ale oamenilor tot așa cum un călător trebuia să își croiască drum prin nameți în toiul nopții ca să ajungă la un han. Problema era că al'Thor nu era pregătit pentru Ultima Bătălie. Cadsuane simțea acest lucru în felul care vorbea și în felul în care el acționa. În felul în care el privea lumea, cu acea expresie întunecată, aproape năucită. Dacă bărbatul care era el acum îl va înfrunta pe Cel Întunecat, hotărând soarta lumii, atunci Cadsuane se temea pentru toate neamurile.

Cadsuane și cele două Înțelepte ajunseră la odaia ei din conac, o încăpere solidă, nedeteriorată, cu priveliște spre pajiștea călcată în picioare și tabăra din fața. Ea avusese puține pretenții în ceea ce privea decorarea acesteia: un pat solid, un cufăr cu lacăt, o oglindă și o comodă. Era prea bătrână și prea lipsită de răbdare ca să-și mai bată capul cu altceva.

Cufărul era o momeală, ținea în el câteva monede și alte obiecte relativ lipsite de valoare. Cele mai prețioase bunuri pe care le avea fie le purta – sub forma ornamentelor *ter'angreal* –, fie le ținea încuiate într-o cutie pentru documente, cu aspect dărăpănat, care se afla pe comoda cu oglindă. Confecționată din lemn uzat de stejar, cu pete neregulate, cutia era îndeajuns de veche ca să pară folosită, dar nu era într-atât de dărăpănată ca să pară a fi nepotrivită printre lucrurile ei. Când Sorilea închise ușa în urma lor, Cadsuane desfăcu legăturile cutiei.

I se părea ciudat cât de puține Aes Sedai învățau să folosească în moduri inovatoare Puterea Supremă. Ele memorau împletituri tradiționale, testate în timp, însă nu prea se gândeau în ce alte moduri puteau fi folosite acestea. Adevărat, a experimenta cu Puterea Supremă putea duce la dezastru, însă puteau fi făcute multe extrapolări simple fără niciun pericol. Împletitura pe care o folosi pentru această cutie era un astfel de exemplu. Până de curând, ea folosise o împletitură obișnuită din Foc, Spirit și Aer ca să distrugă orice document din cutie dacă vreun intrus o deschidea. Eficient, deși puțin cam lipsit de imaginație

Noua ei împletitură era mult mai versatilă. Nu distrugea obiectele din cutie – Cadsuane nu era sigură că acestea puteau fi distruse. În schimb, împletiturile – inversate ca să fie invizibile – țâșneau afară ca niște fire răsucite de Aer, capturând pe oricine se afla în încăpere atunci când cutia era deschisă. Apoi, o altă împletitură emitea un sunet puternic, imitându-l pe cel a o sută de trompete în vreme ce straturile ge rările de lumină din aer dădeau alarma. De asemenea, împletiturile se declanșau dacă cineva deschidea cutia, o mișca sau abia o atingea cu un fir delicat de Putere Supremă.

Cadsuane deschise capacul. Era nevoie de extremă precauție, căci în interiorul acestei cutii se aflau două obiecte care prezentau un mare pericol.

Sorilea se apropie, privind conținutul. Unul din obiecte era o figurină ce reprezenta un bărbat înțelept, cu barbă, care avea vreo treizeci de centimetri și care ținea o sferă în mâna ridicată. Celălalt obiect era alcătuit dintr-o zgardă neagră din metal și două brățări: un *a'dam* făurit pentru un bărbat. Cu acest *ter'angreal*, o femeie îl putea face sclavul ei pe un bărbat care conducea și să îi controleze abilitatea de a atinge Puterea Supremă. Putea să îl controleze de tot. Nu încercaseră zgarda. Al'Thor interzisese acest lucru.

Sorilea șuieră încet, ignorând statueta și concentrându-și atenția asupra brățărilor și a zgărzii.

– Obiectul acesta este malefic.

– Așa e, zise Cadsuane. Arareori ar fi numit „malefic" un obiect simplu, dar acesta era. Nynaeve al'Meara pretinde o oarecare familiaritate cu acest obiect. Deși n-am reușit să aflu de la ea *cum* de știe astfel de lucruri, ea pretinde că știe că ar exista doar un singur *a'dam* pentru bărbați și că făcuse aranjamente ca acesta să fie azvârlit în ocean. Cu toate acestea, ea mai recunoaște că nu a văzut cu ochii ei când acesta a fost distrus. Se poate să fi fost folosit ca matriță de către Seanchani.

E tulburător să vezi un astfel de obiect, zise Sorilea Dacă vreunul dintre Rătăciți sau măcar unul dintre Seanchani l ar prinde cu asta ..

Lumina să ne apere pe toți, zise Bair în șoaptă

– Oamenii care au astfel de obiecte sunt aceiași oameni cu care al'Thor vrea să facă pace? Sorilea clătină nemulțumită din cap Numai făurirea unor astfel de monstruozități ar tre bui să ducă la vărsare de sânge. Am auzit că ar mai fi și altele ca acesta. Ce s-a întâmplat cu ele?

– Sunt ascunse altundeva, răspunse Cadsuane, închizând capacul. Alături de *a'damul* pentru femei pe care l am luat noi. Niște cunoștințe ale mele Aes Sedai care s au retras din lume le testează, încercând să le descopere punctele slabe.

Ele mai aveau și *Callandorul.* Deși Cadsuanei nu îi plăcea să o scape din vedere, ea avea impresia că sabia mai deținea încă secrete ce puteau fi aflate.

– L-am păstrat pe acesta, deoarece am de gând să îl încerc pe un bărbat, zise ea Acesta ar fi cel mai potrivit mod să îi descoperim punctele slabe. Însă Al'Thor nu va îngădui ca vreunul dintre Ashamanii lui să poarte zgarda Nu prea curând

Aceste cuvinte o neliniștiră pe Bair.

– E ca și când ai încerca tăria unui vârf de suliță înfigându-l în cineva, bombăni ea.

Sorilea, însă, dădu aprobator din cap Ea înțelegea.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Cadsuane după ce pusese mâna pe acele *a'damuri* pentru femei fusese sa își pună unul la gruмaz și să încerce metode de a scăpa de el. Facuse acest lucru în circumstanțe atent controlate, firește, împreună cu femei în care avea încredere că o vor salva. În cele din urmă, acestea fuseseră nevoite să o ajute, caci Cadsuane nu reușise să descopere nicio cale de a scăpa de una singură.

Însă dacă vrăjmașul tău avea de gând să îți facă ceva, trebuia să descoperi o cale prin care să te aperi. Chiar dacă acest lucru insemna să-ți pui singur zgarda Al'Thor nu pricepea

acest lucru. Când ea îl întrebase, el bombănise ceva despre „blestemata aceea de cutie" și despre a mânca bătaie

– Trebuie să facem ceva în privința bărbatului, zise Sorilea, întâlnind privirea Cadsuanei. Starea lui s-a înrăutățit de când ne-am întâlnit ultima oară.

– Așa e, zise Cadsuane. Se pricepe surprinzător de bine la a-mi ignora învațăturile.

– Atunci, haide sa ne sfătuim, zise Sorilea, trăgându-și un scaunel. Trebuie sa ticluim un plan. Spre binele tuturor.

Spre binele tuturor, conveni Cadsuane. Mai ales spre binele lui al'Thor.

CAPITOLUL 15

Un punct de plecare

Rand se trezi pe pardoseala unui coridor. Se ridică în capul oaselor, ascultând sunetul îndepărtat al apei. Era pârâul ce curgea pe lângă conac? Nu... nu, ceva nu era bine. Pereţii şi pardoseala de aici erau din piatră, nu din lemn. Pe pereţi nu se aflau lumânări sau lămpi şi totuşi, în aer strălucea o lumină ambientală.

Se ridică în picioare, apoi îşi netezi haina roşie, simţind, în mod ciudat, că nu îi era teamă. Recunoştea locul de undeva, dintr-o amintire îndepărtată. Cum ajunsese aici? Trecutul apropiat era neclar şi părea să-i scape asemenea urmelor de ceaţă care se risipeau...

„Nu", gândi el cu fermitate. Amintirile îi dădură ascultare, reluându-şi locul, mânate de puterea determinării lui. Se afla în conacul domani, aşteptând un raport de la Rhuarc privind capturarea primilor membri ai Consiliului Neguţătorilor. Min citea *Fiecare castel*, o biografie, cufundată în fotoliul verde din odaia pe care o împărţeau.

Rand era istovit, aşa cum se simţea adeseori în ultima vreme. Se dusese să se întindă puţin. Înseamnă că adormise. Se afla în Lumea Viselor? Deşi o vizitase când şi când, el

cunoștea foarte puține caracteristici ale acesteia. Egwene și Vestitoarele-n vise Aiele vorbeau despre ea cu mare băgare de seamă.

Locul acesta i se părea diferit de lumea viselor și ciudat de familiar. Privi în lungul coridorului; acesta era atât de lung, încât se pierdea în umbră. Pereții erau întrerupți din când în când de uși, lemnul acestora fiind uscat și crăpat. „Da..., își zise el, venindu-i în minte o amintire. *Am* mai fost aici, dar n-am mai fost de multă vreme."

Alese o ușa la voia întâmplării – știa că nu avea importanță pe care o alegea – și o deschise. Dincolo de aceasta era o încăpere, de mărime modestă. În capătul îndepărtat exista o serie de arcade din piatră gri, dincolo de ea se zăreau o curticică și cerul acoperit de nori de un roșu-aprins. Norii se făceau tot mai mari și izvorau unul dintr-altul asemenea bulelor într-o apă ce clocotea. Erau nori ce prevesteau o furtună, oricât de nefirești păreau.

Privi mai atent și văzu că fiecare nor nou lua forma unui chip chinuit, cu gura deschisă într-un țipat mut. Norul se umfla și se întindea. Chipul se deforma, fălcile se mișcau, obrajii se schimonoseau, iar ochii se bulbucau. Apoi se despica, alte chipuri umflându-se din suprafața acestuia, țipând și clocotind. Era o priveliște paralizantă și îngrozitoare în același timp.

Dincolo de curte, nu se mai zărea pământul, doar acel cer îngrozitor.

Rand nu voia să privească spre partea stângă a încăperii. Acolo se afla șemineul. Pietrele care alcătuiau pardoseala, vatra și coloanele erau deformate, ca și când ar fi fost topite de o căldură foarte mare. Văzându-le cu coada ochiului, acestea păreau să se miște și să se schimbe. Unghiurile și proporțiile încăperii erau greșite. Tot așa cum fuseseră când mai fusese aici, cu multă vreme în urmă.

Cu toate acestea, ceva era diferit de astă dată. Ceva legat de culori. Multe dintre pietre erau negre, ca și când ar fi fost

arse, şi crăpături dantelate. Din interior stralucea o lumină roşie ca şi când miezul lor ar fi fost din lavă topită. Odinioară, aici fusese o masă, nu? Lustruită şi confecţionată din lemn de calitate, contururile sale obişnuite contrastând în mod tulburător cu unghiurile deformate ale pietrelor?

Masa dispăruse, dar erau două scaune în faţa şemineului, cu spătarele înalte şi cu faţa la flăcări, ascunzând pe oricine ar putea şedea pe ele Rand se forţă să meargă înainte, cizmele făcând zgomot pe pietrele care ardeau. Nu simţea căldura, nici cea emanata de acestea, nici cea emanată de foc. I se tăie răsuflarea, iar inima începu să i bubuie în piept pe măsură ce se apropia de scaune. Se temea de ce avea să descopere.

Le ocoli. Un bărbat şedea pe scaunul din stânga. Era înalt şi tânăr, avea faţa pătrăţoasă şi ochi albaştri în care se reflecta focul din vatră, ce făcea ca irisurile lui să capete o nuanţă aproape violet Celălalt scaun era gol. Rand se duse spre el şi se aşeză, liniştindu-şi bătăile inimii şi privind flacarile care dansau. Îl mai văzuse pe bărbatul acesta în viziuni, nu ca acelea care îi apăreau atunci când se gândea la Mat sau la Perrin.

Culorile nu îşi făcură apariţia la acest gând al lui despre prietenii lui. Era un lucru ciudat dar, cumva, deloc neaşteptat. Viziunile pe care el le avusese cu bărbatul ce şedea pe scaunul celălalt erau diferite de cele referitoare la Perrin şi la Mat Acestea erau mai viscerale, cumva, mai reale. Uneori, în timpul acestor viziuni, Rand aproape avea impresia că, dacă îşi întindea mâna, îl putea atinge pe acest bărbat Se temea de ce s ar fi putut întâmpla dacă ar fi făcut asta

Il mai întâlnise pe barbat doar o singură dată La Shadar Logoth Străinul îi salvase viaţa lui Rand, iar Rand se întrebase adeseori cine fusese Acum, în locul acesta, Rand află în sfârşit

– Eşti mort, zise Rand în şoaptă. Te am ucis.

Bărbatul nu îşi luă privirea de la foc în timp ce râse Era un râset aspru, gutural, în care nu se simţea prea multa veselie.

Odinioară, Rand îl știuse pe acest bărbat doar după numele de Ba'alzamon – un nume pentru Cel Întunecat – și crezuse, ca un neghiob, că dacă îl ucidea însemna că biruise Umbra pentru totdeauna.

– Te-am văzut murind, zise Rand. Ți-am străpuns pieptul cu *Callandor*. Isha...

– Nu acesta este numele meu, îl întrerupse bărbatul, privind în continuare flăcările. Acum, sunt cunoscut cu numele de Moridin.

– Numele n-are importanță, zise Rand, furios. Ești mort, iar acesta este doar un vis.

– Doar un vis, zise Moridin, chicotind. Prea bine.

Bărbatul era înveșmântat în haină și pantaloni negri, negrul fiind întrerupt doar de broderia roșie de pe mâneci.

Moridin se uită în sfârșit la el. Flăcările din vatră aruncau o lumină roșie-aprinsă și portocalie peste fața lui colțuroasă și peste ochii lui care nu clipeau.

– De ce te tânguii mereu astfel? Doar un vis. Știi că multe vise sunt mai adevarate decat lumea reală?

– Ești mort, repetă cu încăpățânare Rand.

– Și tu. *Te*-am văzut murind, să știi. Să dezlănțui furtuna, dând naștere unui întreg munte care să marcheze tumulul tău... Câtă aroganță!

Atunci când aflase că el omorâse tot ceea ce iubea, Lews Therin trăsese din Puterea Supremă și se autodistrusese, dând astfel naștere Muntelui Dragonului. Pomenirea acestei întâmplări aducea întotdeauna strigăte de durere și mânie în mintea lui Rand.

Însă, de astă dată, era doar tăcere.

Moridin își întoarse din nou privirea la flăcările care nu emanau căldură. În lateral, în pietrele șemineului, Rand zări mișcare. Frânturi de umbră pâlpâitoare, abia vizibile prin crăpăturile din pietre. Dogoarea roșie strălucea dincolo de ele, asemenea rocii topite, iar umbrele acestea se mișcau cu

frenezie. Rand putea auzi un scrijelit slab. „Şobolani", îşi dădu el seama. În spatele pietrelor erau şobolani, mistuiţi de dogoarea teribilă care îi prinsese în partea cealaltă. Scrijeleau cu ghearele, înghesuindu-se prin crăpături în încercarea lor de a scăpa să nu fie arşi.

Unele dintre acele labe minuscule aduceau cu nişte mâini de om.

„E doar un vis", îşi spuse Rand cu înverşunare. Doar un vis. Însă el cunoştea adevărul spuselor lui Moridin. Vrăjmaşul lui Rand era încă în viaţă. Lumina! Câţi dintre ceilalţi se întorseseră? Furios, strânse în mână braţul scaunului. Poate că ar fi trebuit să fie îngrozit, însă încetase demult să mai fugă de această creatură şi de stăpânul ei. În sufletul lui Rand nu mai era loc de teamă. De fapt, Moridin ar fi trebuit să se teamă, căci ultima oară când se întâlniseră, Rand îl omorâse.

Cum? vru să ştie Rand.

Cu multă vreme în urmă, ţi-am făgăduit că Marele Senior îţi poate aduce înapoi marea iubire. Nu crezi că el ar putea readuce înapoi cu uşurinţă pe cineva care îl slujeşte?

Un alt nume pentru Cel Întunecat era „Seniorul Mormântului". Da, era adevărat, chiar dacă Rand îşi dorea să poată nega acest lucru. De ce trebuia să îl mire faptul că vrăjmaşii lui se reîntorceau, când Cel Întunecat putea învia morţii?

– Cu toţii renaştem, continuă Moridin, iar Pânza ne învârte iar şi iar. Moartea nu este un obstacol pentru stăpânul meu, în afară de aceia care au cunoscut focul-răului. Pentru ei nu mai poate face nimic. E o minune că ne putem aduce aminte de ei.

Aşadar, unii dintre ei *erau* într-adevăr morţi. Focul-răului era cheia. Dar cum pătrunsese Moridin în visele lui Rand? El punea scuturi în fiecare noapte. Rand îi aruncă o privire lui Moridin, observând ceva ciudat în legătură cu ochii bărbatului. Nişte pete mici şi negre pluteau prin albeaţa lor, trecând când într-o parte, când în cealaltă, asemenea unor fulgi de cenuşă purtaţi de vântul care sufla alene.

Marele Senior îţi poate reda limpezimea minţii, să ştii, zise Moridin.

– Ultimul dar al limpezimii minţii pe care mi l-ai oferit nu mi-a adus liniştea, zise Rand, aceste cuvinte surprinzându-l chiar şi pe el.

Aceasta era amintirea lui Lews Therin, nu a lui. Cu toate acestea, Lews Therin dispăruse din mintea lui. În mod ciudat, Rand se simţea cumva mai stabil, aici, în locul acesta, unde totul părea să curgă. Bucăţi din el însuşi se potriveau laolaltă mai bine. Nu perfect, fireşte, dar mai bine decât o făcuseră în ultima vreme.

Moridin pufni încet, dar nu spuse nimic. Rand îşi întoarse ochii spre flăcări, privindu-le cum se răsucesc şi pâlpâie. Acestea luau diferite forme, asemenea norilor, dar erau trupuri fără cap, scheletice, cu spinările arcuite de durere, care se zvârcoleau o clipă în foc, cuprinse de spasme, înainte să se stingă şi să dispară.

Rand privi focul o vreme, îngândurat. Ai fi zis că erau doi vechi prieteni, care se bucurau de căldura focului din vatră. Doar că flăcările nu emanau căldură, iar Rand avea să îl omoare din nou pe bărbatul acesta într-o bună zi. Sau va muri de mâna lui.

Moridin bătea cu degetele pe braţul scaunului.

– De ce ai venit aici?

„De ce am venit aici?" gândi Rand, şocat. Nu îl adusese Moridin?

– Mă simt atât de obosit, continuă Moridin, închizând ochii. E din cauza ta sau a mea? Aş putea o strânge de grumaz pe Semirhage pentru ce a făcut.

Rand se încruntă. Moridin îşi pierduse minţile? Ishamael cu siguranţă păruse nebun, la sfârşit.

– Nu e încă momentul ca noi doi să ne luptăm, zise Moridin, fluturându-şi o mână spre Rand. Pleacă. Lasă-mă în pace. Nu ştiu ce s-ar întâmpla cu noi dacă ne-am omorî

unul pe celălalt. Marele Senior te va avea în curând Victoria îi este asigurată.

A dat greș înainte și va da greș din nou, zise Rand. Îl *voi* înfrânge.

Moridin râse din nou, cu același râset nemilos ca înainte.

- Se prea poate, zise el. Dar crezi ca asta are vreo importanță? Gândește-te. Roata se învârte iar și iar. Vârstele se perindă unele după altele, iar oamenii luptă împotriva Marelui Senior. Dar, într o bună zi, el va birui și când o va face, Roata se va opri. Tocmai de aceea victoria lui este asigurată. Cred că se va întâmpla în această Vârstă, dar dacă nu va fi așa, atunci va fi într o alta. Când tu ești victorios, acest lucru nu face decât sa duca la o alta batalie. Cand el este victorios, totul va lua sfârșit. Chiar nu vezi că nu exista nicio speranța pentru tine?

– Asta te a făcut sa treci de partea lui? întrebă Rand. Întotdeauna ai avut o minte deschisă, Elan. Logica ta te-a distrus, nu-i așa?

– Nu există cale spre victorie, zise Moridin Singurul drum este acela de a-l urma pe Marele Senior și să domnești o vreme, înainte ca totul să ia sfârșit Ceilalți sunt proști. Caută o mare rasplată în eternitate, dar nu exista așa ceva. Este doar prezentul, ultimele zile.

Rase din nou, dar de asta data se simți veselia în râsetul lui. O adevarata încântare.

Rand se ridică în picioare Moridin se uită la el cu precauție, dar nu se ridică în picioare

– *Există* o cale spre victorie, Moridin, zise Rand. Am de gând să îl ucid. Să îl omor pe Cel Întunecat, astfel încât Roata să se învârtă fără pângarirea lui necontenita.

Moridin nu reacționa în niciun fel. Privea în continuare flăcările.

Noi suntem legați, zise Moridin în cele din urmă Așa ai venit aici, cred, cu toate că nici măcar eu nu înțeleg legătura dintre noi. Nu mă îndoiesc că înțelegi cât de stupidă este afirmația ta.

Rand simți o străfulgerare de mânie, dar se luptă să o înăbuse. Nu avea de gând să se lase provocat.

Vom vedea.

Atinse Puterea Supremă. Aceasta era distantă, departe. Rand o îmbrățișa și simți cum fu smuls, parcă de un fir de *sai din*. Încăperea dispăru, la fel și Puterea Supremă, când Rand pătrunse într-un întuneric adânc.

Rand încetă în sfârșit să se mai zvârcolească în somn, iar Min își ținu respirația, nădăjduind ca el nu va începe din nou. Ea ședea cu picioarele vârâte sub trup și înfășurată într-o pătură în timp ce citea în fotoliul din colțul odăii. Flacăra unei lămpi mici pâlpâia și dansa pe măsuța de lângă ea, luminându-i teancul de cărți învechite: *Prăbușirea roților*, *Însemnări și observații*, *Monumente din trecut*. Majoritatea lor erau cărți de istorie.

Rand oftă încet, dar nu se mișcă. Min răsuflă ușurată și se lăsă pe spătarul fotoliului, marcând cu degetul locul unde rămăsese pe pagina din *Cugetări* ale lui Pelateos. Deși obloanele erau trase, ea auzea vântul vuind printre pini. În odaie se simțea un miros slab de fum de la acel incendiu ciudat. Gândirea rapidă a Aviendhei transformase un potențial dezastru într-o simplă neplăcere. Nu ca ar fi fost recompensată pentru asta. Înțeleptele continuau să o pună la muncă grea de parcă ea ar fi fost ultimul catâr al unui negustor.

Min nu reușise să se apropie suficient de mult de ea ca să poarte o conversație, în ciuda faptului că se aflau deja de ceva vreme în aceeași tabără. Ea nu știa ce să creadă despre cealaltă femeie. Se simțiseră puțin mai confortabil una în compania celeilalte în seara aceea, când băuseră împreună *oosquai*. Dar nu deveneai prieten într-o zi, iar ei nu prea îi plăcea să împartă.

Min îi aruncă din nou o privire lui Rand, care stătea întins pe spate, cu ochii închiși. Începea să respire normal acum. Își ținea brațul stâng peste pături, cu ciotul expus. Ea nu știa cum reușea el să doarmă, cu rănile din partea laterală. De

îndată ce se gândi la ele, ea simţi durerea – acestea făceau parte din acel ghem de emoţii ale lui Rand care stăruia într-un colţ al minţii ei. Ea învăţase să ignore durerea. Era nevoită. El trebuie să o fi simţit mult mai puternic. Ea nu ştia cum reuşea el să o suporte.

Ea nu era Aes Sedai, slavă Luminii, dar, cumva, reuşise să îl lege. Era uimitor: ştia unde era el, dacă mintea îi era distrasă. De cele mai multe ori, reuşea să îi împiedice emoţiile să o copleşească, exceptând momentele de pasiune dintre ei. Dar care femeie nu voia să fie copleşită în acele momente? Experienţa cu legătura era una deosebit de... stimulatoare, prin care simţea atât dorinţa proprie, cât şi pe cea a lui Rand faţă de ea, care era un foc mistuitor.

Acest gând o făcu să roşească şi deschise cartea ca să îşi distragă atenţia. Rand avea nevoie de somn, iar ea avea să îl lase să doarmă. Şi apoi, trebuia să studieze, deşi ajunsese la nişte concluzii care nu îi plăceau.

Cărţile acestea fuseseră ale lui Herid Fel, eruditul vârstnic şi amabil care se alăturase şcolii lui Rand din Cairhien. Min zâmbi când îşi aminti de felul abătut de a vorbi al lui Fel şi de descoperirile lui derutante, dar, cumva, geniale.

Herid Fel era mort, ucis, sfâşiat de Creaturile Umbrei. El descoperise ceva în cărţile acestea, ceva ce intenţionase să îi spună lui Rand. Ceva legat de Ultima Bătălie şi despre sigiliile temniţei Celui Întunecat. Fel fusese ucis înainte ca el să apuce să îi transmită această informaţie. Poate era o simplă coincidenţă, poate că aceste cărţi nu aveau nicio legătură cu moartea lui. Dar poate că aveau. Min era hotărâtă să afle răspunsurile. Atât pentru Rand, cât şi pentru Herid.

Ea lăsă deoparte cartea *Cugetări* şi o luă pe cea intitulată *Gânduri printre ruine*, o lucrare veche de mai bine de o mie de ani. Ea însemnase un loc cu o fâşie de hârtie, acelaşi răvaş uzat pe care Herid i-l trimisese lui Rand cu puţin timp înainte să fie ucis. Min îl întoarse între degete, recitindu-l.

„Credința și ordinea aduc putere. Trebuie să înlături molozul înainte să poți construi. Îți voi explica atunci când ne vom vedea data viitoare. Nu aduce fata. Prea frumoasa."

Ea credea că dacă îi citea cărțile îi va putea afla gândurile. Rand ceruse informații despre cum să sigileze temnița Celui Întunecat. Era posibil ca Fel să fi descoperit ceea ce credea ea că descoperise?

Min clătină nedumerită din cap. Ce o apucase să încerce să dezlege misterul unui erudit? Dar cine s-o facă? Una dintre surorile din Ajah Brună ar fi fost mai potrivită, dar se putea încrede în ea? Chiar și acelea care îi juraseră credință puteau hotărî că era mai bine pentru Rand să nu cunoască anumite secrete. Rand însuși era mult prea ocupat și, oricum, în ultima vreme, nu prea avea răbdare să citească. Mai rămânea Min. Ea începea să pună cap la cap o parte din ceea ce trebuia să facă el, dar mai erau încă atât de multe lucruri necunoscute. Simțea că era pe-aproape, însă îi era teamă să îi dezvăluie lui Rand ce descoperise. Cum ar reacționa el?

Oftă, plimbându-și privirea peste carte. Nu crezuse niciodată că ea, dintre toți oamenii, se va îndrăgosti de un bărbat. Cu toate acestea, iat-o, urmându-l oriunde mergea, punând nevoile lui înaintea alor ei. Asta nu însemna că era animalul lui de companie, indiferent ce ziceau unii oameni din tabără. Îl urma pe Rand pentru că îl iubea și simțea literalmente că și el o iubea pe ea. În ciuda asprimii care îl invada puțin câte puțin, în ciuda mâniei și a lipsei oricărei speranțe din viața lui, el o iubea. Prin urmare, ea făcea tot ce putea ca să îl ajute.

Dacă reușea să rezolve acest puzzle, acela de a sigila temnița Celui Întunecat, realiza ceva nu numai pentru Rand, ci pentru întreaga lume. Ce importanță avea că soldații din tabără nu îi cunoșteau adevărata valoare? Probabil că era mai bine dacă toată lumea o credea nesemnificativă. Orice asasin care venea să îl ucidă pe Rand trebuia să creadă că o putea ignora pe Min. Ucigașul aspirant descoperea în curând cuțitele

pe care Min le ţinea ascunse în mâneci. Nu era la fel de pricepută cu ele ca Thom Merrilin, dar ştia suficient cât să ucidă.

Rand se întoarse în somn, dar se linişti din nou. Ea îl iubea. Nu fusese alegerea ei, dar inima – sau Pânza, sau Creatorul, sau ceea ce controla astfel de lucruri – luase această hotărâre în locul ei. Dar acum, ea nu şi-ar schimba sentimentele nici dacă ar putea, chiar dacă asta însemna primejdie, chiar dacă asta însemna să îndure privirile bărbaţilor din tabără, chiar dacă asta însemna... să îl împartă cu alţii.

Rand se mişcă din nou. De astă dată, gemu şi deschise ochii, ridicându-se în capul oaselor. Îşi duse mâna la cap, reuşind să pară cumva mai obosit acum decât fusese atunci când mersese la culcare. Purta doar hainele de corp, iar pieptul îi era dezvelit. Rămase astfel vreme îndelungată, apoi se ridică în picioare, apropiindu-se de fereastra cu oblonul închis.

Min îşi închise cartea.

– Ce crezi că faci, păstorule? Abia dacă ai dormit două ore!

El deschise oblonul şi fereastra, lăsând să se vadă întunericul nopţii de afară. O adiere de vânt hoinară făcu să tremure flacăra din lampa ei.

– Rand? întrebă Min.

Ea abia îi auzi vocea atunci când el răspunse.

– El e în capul meu. A dispărut câtă vreme am visat. Dar s-a întors acum.

Ea se abţinu să nu se afunde în fotoliu. Lumină, ura să audă despre nebunia lui Rand. Nădăjduise că atunci când tămăduise *saidinul*, el scăpase de pângărirea nebuniei.

– El? întrebă ea, încercând să-şi alunge tremurul din voce. Vocea lui... Lews Therin?

El se întoarse. Cerul înnorat al nopţii ce se zărea dincolo de fereastră îi încadra faţa, iar lumina neuniformă a lămpii îi lăsa mare parte a trăsăturilor în umbră.

– Rand, continuă ea, punând cartea deoparte şi venind lângă el. Trebuie să vorbeşti cu cineva. Nu poţi ţine totul înăuntru.

Trebuie să fiu puternic.

Ea îl trase de braț, întorcându-l spre ea

– Faptul că mă ții departe înseamnă că ești puternic?

– Nu te...

– Ba da, asta faci. Se petrece ceva acolo, în spatele ochilor ăstora de Aiel ai tăi. Rand, crezi că voi înceta să te mai iubesc din cauza a ceea ce auzi?

– Te vei speria

– O, zise ea, încrucișându-și brațele la piept Așadar, sunt o floare fragilă, ai?

El deschise gura, chinuindu-se să-și găsească cuvintele, așa cum și le găsise odinioară Pe vremea când nu fusese decât un păstor care plecase într-o aventură.

– Min, știu că ești puternică. Știi bine asta.

– Atunci ai încredere că sunt suficient de puternică să îndur ceea ce te macină pe dinăuntru, zise ea. Nu ne putem preface pur și simplu că nu s-a întâmplat nimic. Ea se strădui să continue Pângărirea a lăsat urme asupra ta. Știu asta. Dar dacă nu-mi poți spune mie, atunci cui îi poți spune?

El își trecu mâna prin păr, apoi se întoarse și începu să se plimbe de colo colo

Să le ardă focu' pe toate, Min! Dacă vrăjmașii mei îmi vor descoperi slăbiciunile, le vor exploata. Mă simt ca un orb Meig pe o cărare necunoscută pe întuneric Nu știu dacă drumul are gropi sau dacă se termină brusc pe marginea unei prăpăstii blestemate!

Ea își puse o mână pe brațul lui când el făcu o pauză, oprindu-l.

– Spune-mi.

– Crezi că sunt nebun

Ea pufni.

– Cred *deja* că ești un prostănac încăpățânat. Poate fi mai rău de atât?

El o privi cu atenție și o parte din încordarea ce i se citea pe chip dispăru. Rand se așeza pe marginea patului, oftând încet. Dar *era* un progres.

Semirhage a avut dreptate, zise el. Aud... lucruri. O voce. Vocea lui Lews Therin, Dragonul. Îmi vorbește și reacționează la lumea ce mă înconjoară. Uneori, el încearcă să îmbrățișeze *saidinul* în locul meu. Și... și, uneori, reușește. E sălbatic, Min. Dar lucrurile pe care le poate face cu Puterea Supremă sunt uimitoare.

Privi în depărtare. Min se cutremură. Lumină! Îi îngăduia vocii din capul lui să mânuiască Puterea Supremă? Ce însemna asta? Că îngăduia ca partea cuprinsă de nebunie a creierului său să preia controlul?

Rand clătina din cap.

Semirhage pretinde că asta e doar simplă demență, feste ale minții, dar Lews Therin știe lucruri pe care eu nu le știu. Lucruri despre istorie, lucruri despre Puterea Supremă. Ai avut o viziune despre mine în care două persoane se contopeau într-una singură. Asta înseamnă că Lews Therin și cu mine suntem diferiți! Două persoane, Min. El este *real*.

Ea se duse la el și se așeză pe pat.

Rand, el este *tu* sau tu ești el. Te învârți din nou în Pânză. Amintirile și lucrurile acelea pe care le poți vedea sunt rămășițe a ceea ce ai fost tu înainte.

Nu, zise Rand. Min, el este nebun. Eu nu sunt. Și apoi, el a dat greș. Eu nu. N-am s-o fac, Min. N-am să-i rănesc pe cei pe care îi iubesc, cum a făcut-o el. Și când îl voi înfrânge pe Cel Întunecat, nu-i voi lăsa ocazia să revină la scurt timp după aceea și să răspândească teroarea printre noi din nou.

Trei mii de ani era „la scurt timp după aceea“? Ea îl cuprinse cu brațele.

– Are vreo importanță? întrebă ea. Dacă mai există o persoană sau dacă acestea sunt doar amintiri de altădată, informația este utilă.

– Așa e, zise Rand, părând distant din nou. Dar mi e teamă să folosesc Puterea Supremă. Când o fac, risc să-l las pe *el* să preia controlul. Nu pot avea încredere in el. N-a vrut s-o omoare, dar asta nu schimbă faptul că a făcut-o. Lumină... Ilyena...

Oare asta pațeau toți? Fiecare dintre ei presupunea că era cu adevărat sănătos la minte și că *cealaltă* persoană din capul lor făcea lucruri îngrozitoare?

– S-a terminat acum, Rand, zise ea, ținându-l strâns. Indiferent ce este vocea aceasta, n-are cum să înrăutățească lucrurile. *Saidinul* este curat.

Rand nu răspunse, dar se relaxă. Ea închise ochii, bucurându-se de senzația de căldură de lângă ea, mai ales că el lăsase fereastra deschisă.

– Ishamael trăiește, zise Rand.

Ea deschise brusc ochii.

– Poftim?

Tocmai când începea să se simtă confortabil!

– L-am vizitat în Lumea Viselor, zise Rand. Și, înainte să întrebi, nu, n-a fost doar un coșmar și n-a fost nebunie. A fost aievea și nu pot explica de unde știu asta. Va trebui să ai pur și simplu încredere în mine.

– Ishamael, șopti ea. L-ai ucis!

– Așa e, zise Rand. În Stanca din Tear. S-a întors, cu o altă față și un alt nume, dar este el. Ar fi trebuit să ne dăm seama că se va întâmpla asta; Cel Întunecat n-ar renunța la astfel de unelte folositoare fără să lupte. Poate ajunge dincolo de mormânt.

– Și-atunci, cum putem birui? Dacă toți aceia pe care îi ucidem se întorc din nou...

– Focul răului, zise Rand. I-ar omorî pentru totdeauna.

– Cadsuane a spus...

– Nu mi *pasă* ce a spus Cadsuane, mârâi el. Este sfătuitoarea mea și dă sfaturi. Doar sfaturi. *Eu* sunt Dragonul Renăscut

și *eu* voi hotarî cum vom lupta. Tăcu, inspirând adânc. Oricum, nu are importanță dacă Rătăciții se vor reîntoarce, nu are importanță pe cine sau ce va trimite împotriva noastră Cel Întunecat. În cele din urmă, îl voi nimici, dacă se va putea. Dacă nu va fi așa, cel puțin îl voi sigila atât de bine, încât lumea va putea uita de el.

Ea își coborî privirea la ea.

– Pentru asta... am nevoie de voce, Min. Lews Therin știe lucruri. Sau... *eu* știu lucruri. Oricare variantă ar fi, cunoștințele sunt acolo. Într-un fel, propria pângărire are să-l nimicească pe Cel Întunecat, căci aceasta mi-a deschis calea spre Lews Therin.

Min aruncă o privire spre cărțile ei. Răvașul lui Herid se ițea încă din adâncurile cărții *Gânduri printre ruine*.

– Rand, zise ea. Trebuie să distrugi sigiliile temniței Celui Întunecat.

El o privi, încruntându-se.

– Sunt sigură de asta, zise ea. Am citit cărțile lui Herid în tot acest timp și cred că la asta s-a referit când a zis „să înlături molozul". Ca să poți reclădi temnița Celui Întunecat, mai întâi trebuie să o deschizi. Să înlături peticul așezat pe Puț.

Se așteptase ca el să nu îi dea crezare, dar, spre șocul ei, Rand doar încuviință din cap.

– Da, zise el. Da, mi se pare corect. Mă îndoiesc că nu mulți vor dori să audă asta. Dacă sigiliile acestea vor fi rupte, nu putem ști ce se va întâmpla. Dacă nu voi reuși să îl stăpânesc...

Profețiile nu spuneau că Rand va ieși biruitor, doar că va lupta. Min se cutremură din nou – fereastră blestemată! –, însă îl privi în ochi pe Rand.

– Vei birui. Îl vei înfrânge.

El oftă.

– Ai încredere într-un nebun, Min?

– Am încredere în tine, păstorule.

Dintr-odată, viziunile începură să se învârtă în capul lui. Ea le ignora de cele mai multe ori, dacă nu erau noi, dar acum ea

le culese. Licurici mistuiți în întuneric. Trei femei în fața unui rug. Străfulgerări de lumină, întuneric, umbră, semne ale morții, coroane, răni, durere și speranța. Era o vijelie în jurul lui Rand al'Thor, mai puternică decât orice furtună reală.

– Încă nu știm ce să facem, zise el. Sigiliile sunt îndeajuns de fragile ca să le pot rupe cu mâinile goale, dar apoi, ce se va întâmpla? *Cum* îl voi opri? Cărțile tale pomenesc ceva despre asta?

– Este greu de spus, recunoscu ea. Indiciile – dacă asta or fi – sunt vagi. Voi căuta în continuare. Promit. Îți voi găsi răspunsuri.

El încuviință din cap, iar ea fu surprinsă când simți încrederea lui prin legătură. În ultima vreme, această emoție era înspăimântător de rară din partea lui, dar părea a fi mai blând în ultimele zile. Tot dur ca piatra, dar, poate, cu câteva fisuri dispuse să o lase înăuntru. Era un început.

Ea îl cuprinse cu brațele și închise ochii din nou. Un punct de plecare, deși mai rămăsese atât de puțin timp.

Protejând cu grijă lumânarea care ardea, Aviendha aprinse felinarul de pe stâlp. Flacăra se aprinse pâlpâind, luminând pajiștea din jurul ei. Soldații adormiți sforăiau în corturile ridicate în șir. Era o seară rece, aerul era tăios, iar ramurile foșneau în depărtare. Se auzi țipătul unei bufnițe. Aviendha era epuizată.

Străbătuse perimetrul de cincizeci de ori, aprinzând felinarul, apoi stingându-l, apoi dând fuga înapoi și aprinzând lumânarea în conac, înainte să se întoarcă, protejând cu grijă flacăra, ca să aprindă iar felinarul.

Încă o lună de pedeapsă și probabil că avea să devină la fel de nebună ca un locuitor al ținuturilor umede. Într-o bună dimineață, Înțeleptele se vor trezi și o vor vedea mergând să înoate, sau cărând o ploscă pe jumătate plină cu apă sau chiar călărind un cal de plăcere! Oftă, prea istovită ca să mai gândească, și o luă spre partea taberei ocupată de Aieli ca să se odihnească în sfârșit.

Cineva stătea în spatele ei.

Tresări și își duse mâna la pumnal, dar se relaxă atunci când o recunoscu pe Amys. Dintre toate Înțeleptele, doar ea – o fostă Fecioară – s-ar fi putut furișa pe la spatele Aviendhei.

Înțeleapta stătea cu mâinile împreunate în față, iar șalul maro și fusta îi fâlfâiau ușor în adierea vântului. Aviendhei i se făcu pielea de găină când simți acea adiere deosebit de răcoroasă. În lumina serii, părul argintiu al lui Amys avea un aspect aproape fantomatic; un ac de pin purtat de briză i se prinsese în el.

– Îți accepți pedepsele cu atâta... dăruire, copilă, zise Amys.

Aviendha își coborî privirea în pământ. Îi scotea în evidență activitățile ca să o facă să simtă rușine. Nu mai avea mult timp la dispoziție? Înțeleptele hotărâseră în sfârșit să o lase în pace?

– Te rog, Înțeleapta. Nu-mi fac decât datoria.

– Da, ți-o faci, zise Amys. Își ridică o mână și și-o trecu prin păr, descoperi acul de pin și îl lăsă să cadă pe iarba moartă. Și nu ți-o faci. Aviendha, uneori suntem atât de concentrați la lucrurile pe care le-am făcut, încât nu stăm să ne gândim la cele pe care nu le-am făcut.

Aviendha se bucura că era întuneric, căci acesta îi ascundea roșeața din obraji, pricinuită de rușine. În depărtare, un soldat sună dintr-un clopoțel care anunța ora, sunetul metalului răsunând zgomotos și melancolic de unsprezece ori. Cum să răspundă la comentariile lui Amys? Nu părea să existe vreun răspuns potrivit.

Aviendha fu salvată de o străfulgerare de lumină care apăru dincolo de tabără. Era slabă, dar în întuneric, fu ușor de observat.

– Ce e? întrebă Înțeleapta, observând privirea Aviendhei și întorcându-și capul în aceeași direcție.

– Lumină, din perimetrul Topirii-n-Văzduh, răspunse Aviendha.

Amys se încruntă, apoi cele două porniră într acolo. În scurt timp, ele se întâlniră cu Damer Flinn, Davram Bashere și un grup mic de gărzi, alcătuit din saldaeani și Aieli, care intrau în tabără. Ce să crezi despre o creatură cum era Flinn? Pângărirea fusese curățată, dar bărbatul acesta și mulți dintre ceilalți veniseră ca să întrebe despre acest lucru, înainte să se întâmple. Aviendha mai degrabă l ar fi acceptat pe „Cel Care Orbește Vederea" decât să facă asta, însă ei se *dovediseră* a fi niște arme puternice.

Amys și Aviendha se dădură la o parte când micul grup se îndreptă în grabă spre conac, drumul fiindu le luminat doar de flăcările pâlpâitoare ale torțelor îndepărtate și de cerul acoperit de nori de deasupra. Deși mare parte din oastea care fusese trimisă să se întâlnească cu Seanchanii fusese alcătuită din soldații lui Bashere, existau și câteva Fecioare în acest grup Amys o privi în ochi pe una dintre ele, o femeie mai in vârstă numită Corana. Aceasta rămase în urmă și, cu toate că era greu să ți dai seama în întuneric, părea îngrijorată. Poate furioasă.

– Care sunt veștile? întrebă Amys.

– Invadatorii, acești Seanchani Corana mai că scuipă acest cuvânt au fost de acord cu o altă întâlnire cu *Car'a'carn*.

Amys încuviință din cap Cu toate acestea, Corana pufni zgomotos, briza răcoroasă zburlindu i părul scurt

– Vorbește! zise Amys

– *Car'a'carn* insistă prea mult asupra păcii, răspunse Corana Acești Seanchani i-au dat motiv să declare un război sângeros, dar el le zâmbește prostește și le face pe plac Mă simt ca un câine dresat, trimis să lingă picioarele unui străin.

Amys îi aruncă o privire Aviendhei.

Ce ai de spus în această privință, Aviendha?

Inima mea este de acord cu cuvintele ei, Înțeleapta. Deși *Car'a'carn* este un prost în multe privințe, acum nu este. Mintea mea este de acord cu el și, în acest caz, aș da ascultare minții

– Cum poți spune tu asta? se răsti Corana

Ea puse accent pe cuvântul „tu", ca şi când ar fi vrut să insinueze că Aviendha – de curând o Fecioară – ar fi trebuit să înţeleagă.

– Ce este mai important, Corana? răspunse Aviendha, ridicându-şi bărbia. Neînţelegerea pe care o ai tu cu o altă Fecioară sau vrajba dintre clanul tău şi duşmanul său?

– Clanul este pe primul loc, fireşte. Dar ce importanţă are acest lucru?

– Seanchanii merită să fie înfruntaţi, zise Aviendha, şi ai dreptate când spui că e dureros să cerem să facem pace cu ei. Dar uiţi că avem un duşman mai mare. „Cel Care Orbeşte Vederea" este duşmanul tuturor oamenilor, iar datoria noastră este mai mare decât nişte vrajbe între naţiuni.

Amys încuviinţa din cap.

– Va fi timp suficient să le arătăm acestor Seanchani greutatea suliţelor noastre altădată.

Corana clatină nemulţumită din cap.

– Înţeleaptă, vorbeşti ca un locuitor al ţinuturilor umede. Ce ne pasă nouă de profeţiile şi poveştile lor? Datoria lui Rand al'Thor în calitate de *Car'a'carn* este mai mare decât datoria lui faţă de cei din ţinuturile umede. El *trebuie* să ne conducă spre glorie.

Amys o privi cu asprime pe Fecioara îndrăzneaţă.

– Vorbeşti precum un Shaido.

Corana o privi în ochi o clipă, apoi se domoli, dând să plece.

– Iertare, Înţeleapta, zise ea în cele din urmă. Am *toh*. Dar ar trebui să ştii că Seanchanii au Aieli în tabăra lor.

– Poftim? întrebă Aviendha.

– Purtau zgardă, zise Corana, la fel ca surorile lor Aes Sedai, domesticite. Erau prezentaţi ca nişte trofee cu ocazia venirii noastre, bănuiesc. Am recunoscut mulţi Shaido printre ei.

Amys şuieră încet. Shaido sau nu, Aielii care erau ţinuţi ca *damane* erau o insultă gravă. Iar Seanchanii se făleau cu prizonierii lor. Ea strânse mânerul pumnalului în mână.

– Ce-ai de spus acum? Amys îi aruncă o privire Aviendhei.

Aviendha scrâşni din dinţi.

– Acelaşi lucru, Înţeleaptă, cu toate că mai degrabă mi-aş tăia limba decât să recunosc.

Amys încuviinţă din cap, întorcându-şi privirea spre Corana.

– Să nu crezi că vom trece cu vederea această insultă, Corana. *Va* veni şi momentul răzbunării. Odată ce toate astea vor lua sfârşit, Seanchanii vor simţi ploaia de săgeţi şi vârful suliţelor noastre. Însă doar *după*. Du-te şi spune le celor două căpetenii de clan ce mi-ai spus şi mie.

Corana încuviinţă din cap – avea să îşi îndeplinească *toh*-ul mai târziu, în privat, cu Amys – şi plecă. Damer Flinn şi ceilalţi ajunseseră deja la conac; îl vor trezi pe Rand? El dormea acum, deşi Aviendha fusese nevoită să suprime legătura cu el în toiul pedepsei ei de noapte, de teamă să nu îndure senzaţii pe care ar fi preferat să le evite. Cel puţin, ar fi preferat să le evite indirect.

– Se vor rosti cuvinte periculoase în rândul suliţelor, zise Amys, îngândurată. Vor striga să atacăm, îi vor cere lui *Car'a'carn* să renunţe la încercarea lui de a face pace.

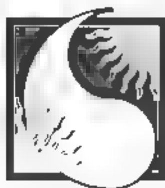
– Îi vor rămâne alături atunci când el va refuza? întrebă Aviendha.

– Fireşte că da, zise Amys. Sunt Aieli. Ea îi aruncă o privire Aviendhei. Nu avem mult timp la dispoziţie, copila. Poate a venit vremea să nu te mai menajăm. Mă voi gândi la pedepse mai bune pentru tine începând de mâine.

„Să mă menajeze?" Aviendha o urmărea cu privirea pe Amys în vreme ce aceasta se îndepărta. „Este imposibil să găsească ceva mai inutil sau mai înjositor!"

Dar ea învăţase demult să nu o subestimeze pe Amys. Oftând, Aviendha o luă la fugă, îndreptându-se spre cortul ei.

CAPITOLUL 16

În Turnul Alb

– Sunt curioasă să o aud pe novice vorbind. Spune-mi, Egwene al'Vere, *tu* cum ai fi gestionat situația?

Egwene își ridica privirea de la holul cu copi, ținând într-o mâna spargatorul de nuci din oțel și in cealalta, o nucă dolofana. Era prima oara când i se adresa o Aes Sedai care se afla de față. Începuse să creadă că slujirea celor trei Albe se va dovedi a fi o pierdere de vreme.

Locul din după-amiaza aceea era o mică logie, aflata la al treilea nivel al Turnului Alb. Conducătoarele puteau cere odai care avea nu numai ferestre, ci și balcoane, un lucru neobișnuit – deși nu nemaiauzit – pentru o soră obișnuită. Balconul acesta era în formă de turnuleț, cu peretele solid din piatră curbându-se după margine și cu un aflorimeşnt asemănător din piatră, deasupra. Între cele două era un spațiu generos, iar priveliștea era destul de frumoasă, deschizându-se spre răsărit, peste dealurile valurite care, în cele din urmă, urcau spre Piscul Dragonului. Piscul era vizibil într-o zi senină.

O briză racoroasă sufla peste logie; fiind atât de sus, era racoritoare și nu aducea putoarea orașului de jos. De o parte

şi de cealaltă a balconului se încolăceau două plante cățărătoare cu frunzele despicate în trei părți și cu tulpini agățătoare, lujerii lor şerpuitori acoperind interiorul construcției din piatră, făcând-o să semene cu o ruină din inima pădurii. Plantele reprezentau un ornament mai abundent decât s-ar fi așteptat să vadă Egwene în odaia unei Albe, dar despre Ferane se zvonea că ar fi avut o latură vanitoasă. Probabil că îi plăcea ca balconul ei să iasă în evidență, chiar dacă eticheta îi cerea să taie crengile plantelor, astfel încât acestea să nu știrbească fațada Turnului.

Cele trei surori Albe şedeau pe niște scaune din răchită în fața unei măsuțe joase. Egwene şedea dinaintea lor pe un scăunel din răchită, cu spatele la balustradă, negându-i-se privelіştea în vreme ce spărgea nuci pentru altele. Oricare dintre servitori sau ajutoarele din bucătărie ar fi putut face asta. Însă acesta era soiul de treabă cu care surorile le umpleau timpul acelor novice despre care credeau că trândăveau prea mult.

Egwene crezuse că spartul nucilor era doar un pretext. După ce fusese ignorată aproape o oră, începuse să își pună întrebări, dar toate trei se uitau la ea acum. N-ar fi trebuit să se îndoiască de instinctele ei.

Ferane avea pielea aramie, ca o domani, şi un temperament pe măsură, ciudat pentru o Albă. Era scundă, avea fața în formă de măr și părul negru și lucios. Rochia ei castaniu-aurie era subțire, dar decentă, și prinsă la mijloc cu o panglică lată și albă care se potrivea cu şalul pe care îl purta în acel moment. Rochia nu ducea lipsă de broderii, iar materialul părea să fie o aluzie, poate intenționată, la moștenirea ei domani.

Celelalte două, Miyasi și Tesan, erau înveșmântate în alb, ca și când s-ar fi temut că dacă ar fi purtat rochii de altă culoare, şi-ar fi trădat frăția Ajah. Această noțiune devenea din ce în ce mai des întâlnită printre toate surorile Aes Sedai. Tesan era taraboneră, iar părul negru îi era împletit în cosițe cu mărgele. Acestea erau albe și aurii și încadrau o față îngustă

care părea să fi fost prinsă de sus și de jos și trasă. Mereu părea îngrijorată în legătură cu ceva. Sau, poate, doar uneori. Numai Lumina știa că toate aveau motive întemeiate de îngrijorare.

Miyasi era mai calmă, iar părul cenușiu îi era strâns în coc în vârful capului. Fața ei de Aes Sedai nu trăda niciunul dintre acei mulți ani pe care ea trebuie să îi fi trăit ca părul să îi încărunțească astfel. Era înaltă și durdulie și prefera ca nucile ei să fie decojite într-un mod anume. Nu accepta fragmente sau bucăți rupte, doar jumătăți întregi. Egwene scoase cu bagare de seamă una din coaja pe care o spărsese, apoi i-o întinse, jumătatea mică și maro era crestată și vălurită asemenea creierului unui animăluț.

– Ce m-ai întrebat, Ferane? întrebă Egwene, spargând o alta nucă și aruncând coaja în grămada de la picioarele ei.

Sora Albă abia dacă se încrunta la raspunsul nepotrivit al Egwenei. Toate începeau să se obișnuiască cu faptul că aceasta „novice" arareori se purta conform presupusei sale postuii.

– Te-am întrebat, zise Ferane cu răceală în glas, ce ai fi făcut *tu* dacă ai fi fost în locul Supremei Înscăunate Amyrlin. Consideră asta ca parte din instruirea ta. Știi că Dragonul a renăscut și știi că Turnul *trebuie* să îl controleze pentru ca Ultima Bătălie să înceapă. Tu cum te-ai ocupa de el?

Era o întrebare ciudată. Nu prea semăna cu „instruire". Însă tonul din vocea Feranei nu trăda nici semne că s-ar fi plâns de Elaida. Exista prea mult dispreț față de Egwene în vocea aceea.

Celelalte două Albe rămaseră tăcute. Ferane era Conducatoare, iar ele nutreau respect față de ea.

„A aflat cât de des am pomenit despre eșecul Elaidei în privința lui Rand, gândi Egwene, privind în ochii negri și reci ai Feranei. Atunci, e un test?" Va trebui să fie cu mare băgare de seamă.

Egwene își întinse mâna dupa o alta nuca.

– Mai întâi, aș trimite un grup de surori în satul lui natal.

Ferane își arcui o sprânceană.

Ca să îi intimideze familia?

Firește că nu, răspunse Egwene. Ca să îi interogheze. Cine este acest Dragon Renăscut? Este un bărbat temperamental sau un bărbat pasional? Ori este un bărbat calm, grijuliu și precaut? Era genul care își petrecea timpul singur pe câmpii sau se împrietenea repede cu ceilalți tineri? Ar putea fi găsit mai degrabă într-o tavernă sau într-un atelier?

– Dar *tu* îl cunoști deja, interveni Tesan.

– Așa este, zise Egwene, spărgând nuca. Dar vorbeam despre o situație ipotetică.

„Ar fi bine să vă amintiți că, în realitate, îl cunosc personal pe Dragonul Renăscut. Așa cum nu-l cunoaște nimeni din Turn."

Să presupunem că tu ești tu, zise Ferane, iar el este Rand al'Thor, prietenul tău din copilărie.

Prea bine.

– Spune-mi, zise Ferane, aplecându-se în față. Dintre toate tipurile de bărbați pe care le-ai înșirat adineauri, care s-ar potrivi cel mai bine acestui Rand al'Thor?

Egwene șovăi.

– Toate, răspunse ea, aruncând o nucă ruptă în bucăți într-un bol alături de altele. Miyasi nu se va atinge de ea, dar celelalte două nu erau atât de mofturoase. Dacă eu aș fi eu, iar Dragonul ar fi Rand, aș zice că este o persoană rațională, pentru un bărbat, cu toate că poate fi încăpățânat uneori. Ei bine, de cele mai multe ori. Dar cel mai important, aș zice că are un suflet bun. Așadar, următorul pas pe care l-aș face ar fi să le trimit pe surori la el ca să îl îndrume.

Și dacă le va respinge? întrebă Ferane.

Atunci, aș trimite iscoade ca să văd dacă este diferit față de omul pe care l-am cunoscut eu cândva, răspunse Egwene.

Și câtă vreme tu aștepți și spionezi, el terorizează ținuturile, face ravagii și strânge oști sub flamura lui.

– Și nu asta vrem să facă? întrebă Egwene. Nu cred că ar fi putut fi împiedicat să ia *Callandorul*, dacă ne-am fi dorit acest lucru. A reușit să restabilească ordinea în Cairhien, să unească ținuturile Tear și Illian sub un singur domnitor și se zvonește ca ar fi câștigat și favoarea Andorului.

– Ca sa nu mai pomenim ca i-a subjugat pe Aielii aceia, zise Miyasi, întinzându-se ca să ia un pumn de nuci.

Egwene o întâmpină cu o privire aspră.

– Nimeni nu îi *subjugă* pe Aieli. Rand a câștigat respectul lor. Eram cu el la vremea respectivă.

Miyasi încremeni, cu mâna întinsă în aer spre bolul cu miejii de nucă. Ea își veni în fire, luându-și privirea de la Egwene, înșfăca bolul, apoi se retrase la locul ei. O briza racoroasă trecu prin balcon, făcând sa fosneasca frunzele plantelor cățaratoare, despre care Ferane se plânsese că nu înverzeau în primăvara aceasta așa cum ar fi trebuit. Egwene începu din nou să spargă nuci.

– Se pare că i-ai îngădui pur și simplu să semene haos după pofta inimii, zise Ferane.

– Rand al'Thor este precum râul, zise Egwene. Calm și liniștit când nu este agitat, dar se transforma într-un curent furios și mortal atunci când se simte sugrumat. Ceea ce i-a făcut Elaida a fost echivalent cu a încerca să forțezi apele Râului Manetherendrelle să treacă printr-un canion lat de nici măcar un metru. A aștepta ca să afli temperamentul unui bărbat nu este prostie, dar nici semn de slabiciune. A acționa fără a deține informații este nebunie curata, iar Turnul Alb a meritat furtuna pe care a iscat-o.

– Se prea poate, zise Ferane. Dar tot nu mi-ai spus cum ai fi gestionat *tu* situația, odată ce ai fi obținut informațiile dorite și timpul așteptării ar fi trecut.

Ferane era cunoscută pentru temperamentul ei, dar în acel moment, în vocea ei se simțea raceala specifica Albelor. Era răceala cuiva care vorbea fără emoții, care se gândea la logică, fără a tolera vreo influență din exterior.

Nu era cea mai bună metodă de a aborda problemele. Oamenii erau mult mai complicați decât un set de reguli sau de cifre. Era un timp pentru logica, adevarat, dar era și un timp pentru emoții.

Rand era o problemă asupra căreia ea nu își îngăduie să insiste – trebuia să rezolve câte o problemă pe rând. De asemenea, mai erau multe de spus despre planurile de viitor. Dacă *nu* se gândea la un mod de a se ocupa de Dragonul Renăscut, în cele din urma avea să se trezească și ea într-o situație la fel de proasta precum cea in care se afla Elaida.

El *era* diferit fața de barbatul pe care îl cunoscuse ea. Cu toate acestea, un graunte din personalitatea lui trebuie sa mai fi ramas. Îi văzuse furia oarba în timpul lunilor petrecute împreuna în Pustiul Aiel. Aceasta nu ieșise la suprafață prea des in timpul copilariei lui, dar ea înțelegea acum că aceasta trebuie sa îi fi dat târcoale. Nu era ca și când el s-ar fi pricopsit brusc cu acest temperament, pur și simplu nu existase nimic în Ținutul celor Două Râuri care să îl supere.

În lunile în care călatorise împreună cu el, Rand păruse a se înăspri cu fiecare pas. Se afla sub o presiune extraordinară. Cum să te porți cu un astfel de om? Sincer, ea habar nu avea.

Dar discuția aceasta nu era despre ce să facă cu Rand. Nu neapărat. Era despre Ferane care încerca să își dea seama ce fel de femeie era Egwene.

– Rand al'Thor se consideră împărat, zise Egwene. Și presupun că este unul, acum. Nu va reacționa bine dacă va crede că este mânat sau îmbrâncit într-o anume direcție. Dacă ar fi ca eu să mă ocup de el, aș trimite o delegație care sa îl onoreze.

– O procesiune extravagantă? întrebă Ferane.

– Nu, răspunse Egwene. Dar nici una vai de capul ei. Un grup alcătuit din trei Aes Sedai, condus de o Cenușie, însoțită de o Verde și de o Albastră. El le privește în mod favorabil pe Albastre datorită asocierilor din trecut, iar Verzile sunt adeseori percepute ca a fi opusele Roșilor, o sugestie subtilă că suntem

dispuse să colaborăm cu el, nu să îl domolim. O Cenușie, pentru că este un lucru de așteptat, dar și pentru că prezența unei Cenușii înseamnă că vor urma negocieri, nu oști.

– E o logică bună, zise Tesan, încuviințând din cap.

Ferane nu se lăsă convinsă atât de ușor.

– Solii ca acestea au dat greș în trecut. Dacă nu mă înșel, solia trimisă de Elaida a fost condusă de o Cenușie.

– Așa este, dar solia Elaidei a fost de la bun început viciată, răspunse Egwene.

– Cum așa?

– Păi, pentru că a fost trimisă de o *Roșie*, firește, zise Egwene, spărgând o nucă. Nu prea înțeleg logica în a numi ca Supremă Înscăunata Amyrlin pe o membră a frăției Ajah Roșie în vremurile Dragonului Renăscut. Acest lucru nu pare menit să dea naștere unor animozități între el și Turn?

– Am putea spune că este nevoie de o Roșie în aceste vremuri tulburi, căci Roșiile au cea mai multă experiență în a se ocupa de bărbații care pot conduce, o contracară Ferane.

„A te ocupa de" și „a lucra împreună cu" sunt două lucruri diferite, zise Egwene. Dragonul Renăscut *nu* ar fi trebuit să fie lăsat de capul lui, dar de când se ocupă Turnul Alb cu *răpiri* și cu a-i forța pe oameni să ne împlinească vrerea? Nu suntem noi vestite ca fiind cele mai subtile și mai atente dintre toți oamenii? Nu ne mândrim cu faptul că reușim să îi determinăm pe ceilalți să facă ceea ce trebuie să facă, lăsându-i în tot acest timp să creadă că a fost ideea *lor*? În trecut, când am mai încuiat noi regi în cufere și i-am bătut pentru lipsă de supunere? De ce tocmai acum, dintre toate timpurile care s-au perindat pe sub Lumină, am renunțat la această bună practică și am devenit, în schimb, niște simple hoațe la drumul mare?

Ferane alese o nucă. Celelalte două Albe se priveau neliniștite.

Există logică în vorbele tale, recunoscu în cele din urmă Conducătoarea.

Egwene puse deoparte spargătorul de nuci.

– Rand al'Thor este un om bun, în adâncul sufletului, dar are nevoie de îndrumare. În vremurile acestea, noi ar fi trebuit să acționăm cu cea mai mare subtilitate. Trebuia să îl fi convins să aibă încredere în Aes Sedai, mai mult decât în alții, să se bizuie pe sfatul nostru. Trebuia să îi fi arătat înțelepciunea de a asculta. În schimb, i am arătat că îl vom trata ca pe un copil neascultător. Dacă *este* unul, atunci nu trebuie să îi îngăduim să creadă că îl considerăm astfel. Din cauza lucrurilor făcute de mântuială, el a luat prizoniere câteva Aes Sedai și a îngăduit ca altele să fie *legate* de Asha'manii lui.

Ferane își îndreptă spatele.

– Mai bine să nu pomenim despre atrocitatea asta.

– Ce înseamnă asta? zise Tesan, șocată, ducându-și mâna la piept. Unele Albe păreau să nu acorde niciodată atenție la lumea care le înconjura. Ferane? Ai știut despre asta?

Ferane nu răspunse.

– Am auzit... acest zvon, zise Miyasi cea îndesată. Dacă este adevărat, atunci trebuie să facem ceva în privința asta.

– Da, zise Egwene. Din nefericire, nu ne putem concentra asupra lui al'Thor în momentul acesta.

– El este cea mai mare problemă cu care se confruntă lumea, zise Tesan, cu fața ciupită de vărsat, aplecându-se în față. Trebuie să ne ocupăm de el mai întâi.

– Nu, zise Egwene. Există și alte probleme.

Miyasi se încruntă.

– Cu Ultima Bătălie care se apropie, nu văd să existe alte probleme mai importante.

Egwene clătină nemulțumită din cap.

– Dacă ne vom ocupa de Rand acum, am fi asemenea unui fermier care se uită la căruța lui și își face griji că n-are nimic de vânzare în ea, dar ignoră faptul că osia îi este crăpată. Dacă vei umple căruța înainte de vreme, nu vei face decât să strici căruța și să ajungi într-o situație mult mai rea decât ai fost la început.

– Ce insinuezi, de fapt? ceru să știe Tesan

Egwene își întoarse privirea spre Ferane.

– Înțeleg, zise Ferane. Te referi la scindarea din Turnul Alb.

– Poate fi o piatră crăpată bună pentru fundația unei clădiri? întrebă Egwene. Poate o frânghie roasă să țină în loc un cal nărăvaș? Cum putem *noi*, în situația în care ne aflăm acum, să sperăm că îl vom putea stăpâni pe însuși Dragonul Renăscut?

Ferane zise:

– Păi, atunci, continui să impui scindarea insistând că tu ești Suprema Înscăunată Amyrlin? Îți sfidezi propria logică.

– Și dacă voi renunța să revendic Tronul Amyrlin, asta va repara situația din Turn? întrebă Egwene.

– Ar ajuta.

Egwene își arcui o sprânceană.

– Să presupunem, pentru o clipă, că, renunțând la pretenția mea, aș putea convinge facțiunea rebelelor să se alăture din nou Turnului Alb și să accepte domnia Elaidei. Ea își arcui și mai mult sprânceana, sugerând cât credea că era verosimil *acest* lucru. Scindările s-ar vindeca?

– Tocmai ai spus că asta se va întâmpla, zise Tesan, încruntându-se.

– O? făcu Egwene. Surorile vor înceta să mai străbată coridoarele cu pași grăbiți, temându-se să fie singure? Grupurile de femei din diferite Ajah vor înceta să se mai privească cu ostilitate atunci când vor trece pe coridoare? Cu tot respectul, nu vom mai simți nevoia să purtăm șalurile tot timpul pentru a arăta cine suntem și cui îi suntem loiale?

Ferane își coborî privirea pentru o clipă la șalul ei cu ciucuri albi.

Egwene se aplecă în față, continuând:

– Cu siguranță tu, dintre toate femeile din Turnul Alb, înțelegi cât de important este să lucreze împreună între Ajah. Avem nevoie de femei cu abilități și interese diferite pe care

să le strângem în Ajah. Dar are logică pentru noi să refuzăm să lucrăm împreună?

– Nu Albele au cauzat această tensiune regretabilă, zise Miyasi, pufnind ușor. Celelalte, care și-au trădat emoțiile în acțiunile lor, au cauzat-o.

– Domnia actuală a cauzat-o, zise Egwene. O domnie care învața că este în regulă să îți fereci surorile în taină, să execuți Străjeri, înainte ca Aes Sedai ale lor să fie judecate. Că nu e nimic greșit în a-i lua șalul unei surori și s-o cobori la Aleasa, că nu e nimic greșit *să dizolvi* un întreg Ajah. Ce ziceți despre a acționa fără sfatul Divanului într-un demers atât de periculos cum este răpirea și întemnițarea Dragonului Renăscut? Este un lucru neașteptat ca surorile să fie înspăimântate și îngrijorate? Nu este complet *lipsit de logică* ceea ce ni s-a întâmplat?

Cele trei Albe tăceau.

– Eu nu mă voi supune, zise Egwene. Nu atâta cât, făcând asta, noi vom rămâne scindate. Voi continua să afirm că Elaida *nu* este Suprema Înscăunată Amyrlin. Acțiunile ei au dovedit-o. Vreți să dați o mână de ajutor în bătălia împotriva Celui Întunecat? Ei bine, primul pas pe care trebuie să îl faceți este acela de a-l lăsa în pace pe Dragonul Renăscut. Primul pas pe care ar trebui să îl faceți este să faceți pace cu surorile din celelalte Ajah.

– De ce noi? întrebă Tesan. Nu răspundem de faptele celorlalte.

– Voi n-aveți nicio vină? întrebă Egwene, lăsând să se simtă puțin din furia ei. *Niciuna* dintre surorile ei nu avea de gând să-și asume un dram de responsabilitate? Voi, dintre Albe, ar fi trebuit să vedeți încotro duce acest drum. Într-adevăr, Siuan și Albastrele nu au fost fără cusur, dar voi ar fi trebuit să vedeți cusurul atunci când ați detronat-o și i-ați îngăduit Elaidei să dizolve Ajah Albastră. Și apoi, cred că unele membre din al vostru Ajah s-au implicat direct în numirea Elaidei ca Suprema Înscăunată Amyrlin.

Miyasi se arătă puţin indignată. Albelor nu le plăcea să li se aducă aminte de Alviarin şi de faptul că ea eşuase ca Păstrătoare a Elaidei. În loc să se întoarcă împotriva Elaidei pentru că aceasta o înlăturase pe Albă, ele păreau să se fi întors împotriva propriei membre din cauza ruşinii pe care le-o pricinuise aceasta.

– Eu cred în continuare că aceasta este o treaba pentru Cenuşii, zise Tesan, dar părea mai puţin convinsă decât fusese cu câteva clipe în urmă. Ar trebui sa vorbeşti cu ele.

– Am vorbit, zise Egwene. Începea să îşi piardă răbdarea. Unele nu vor sa stea de vorbă cu mine şi continuă să îmi dea pedepse. Altele spun că aceste rupturi nu sunt din vina lor, dar, după ce le-am periat puţin, ele au fost de acord să facă tot ce le stă în putinţă. Galbenele au fost foarte înţelegătoare şi cred ca încep să vadă problemele din Turn ca pe o rană ce trebuie tămăduită. Mai am încă de lucru cu câteva surori Brune – problemele par mai degrabă să le fascineze decât să le îngrijoreze. Le-am trimis pe câteva dintre ele să caute prin cărţile de istorie după exemple de diviziuni, nădăjduind că vor da peste povestea Renalei Merlon. Ar trebui să facă uşor legătura şi poate vor începe să priceapă că problemele noastre de aici pot fi rezolvate. În mod ironic, Verzile au fost cele mai încăpăţânate. Se aseamănă cu Roşiile în multe privinţe, lucru de-a dreptul enervant, deoarece ar trebui să mă accepte, de fapt, ca făcând cândva parte din rândul lor. Mai rămân Albastrele, care au fost alungate, şi Roşiile. Mă îndoiesc că surorile din ultimul Ajah vor fi foarte receptive la sugestiile mele.

Ferane se lasă pe spate, îngândurata, iar Tesan şedea, ţinând în mână trei nuci de care uitase, şi se holba la Egwene. Miyasi se scărpina în parul cărunt, cu ochii mari de uimire.

Oare Egwene dezvăluise prea multe? Surorile Aes Sedai semănau remarcabil de mult cu Rand al'Thor, nu le plăcea să ştie când erau manipulate.

– Sunteți șocate, zise ea. Ce, credeți că ar trebui să stau cu mâinile în sân – ca majoritatea – și să nu fac nimic în vreme ce Turnul se prăbușește? Am fost forțată să îmbrac veșmântul acesta alb și nu accept ceea ce reprezintă, dar îl *voi* folosi. În ultima vreme, o femeie care poartă veșmântul alb de novice se numără printre puținele femei care se pot plimba prin aripile ocupate de fiecare Ajah. Cineva trebuie să facă ceva ca să repare Turnul, iar eu sunt cea mai bună alegere. Și-apoi, este datoria mea.

– Foarte rezonabil... din partea ta, zise Ferane, fața ei fără vârstă încruntându-se.

– Mulțumesc, zise Egwene.

Oare își făceau griji că ea încălcase anumite limite? Erau furioase că ea le manipulase pe surorile Aes Sedai? Hotarâte să aibă grijă ca ea să fie pedepsită din nou?

Ferane se aplecă în față.

– Să zicem că dorim să încercăm să reparăm Turnul. Ce cale ne-ai recomanda?

Egwene fu inundată de un val de entuziasm. În ultimele zile, avusese parte doar de eșecuri. Verzi idioate! Acestea se vor simți într-adevăr ca niște proaste atunci când ea va fi acceptată ca Supremă Înscăunată Amyrlin.

– Suana, din Ajah Galbenă, vă va invita în curând pe toate trei să luați masa împreună cu ea, zise Egwene. Cel puțin, Suana va lansa această invitație atunci când o va îndemna Egwene. Acceptați și serviți masa într-un loc public, poate într-una dintre grădinile Turnului. Lăsați să se vadă că vă bucurați una de compania celeilalte. Pe urmă, voi încerca să conving o soră Brună să vă invite. Lăsați să fiți văzute de alte surori amestecându-vă printre alte Ajah.

– E destul de simplu, zise Miyasi. Nu e nevoie de mare efort, iar potențialul de câștig este excelent.

– Vom vedea, zise Ferane. Te poți retrage, Egwene.

Nu îi plăcea să fie concediată astfel, dar nu avea încotro. Cu toate acestea, femeia îi arătase respectul cuvenit Egwenei.

adresându-i-se pe nume. Egwene se ridică în picioare, apoi, cu cea mai mare grijă, își înclină capul în fața Feranei. Cu toate că Tesan și Miyasi nu reacționară vizibil, amândouă făcură ochii mari de uimire. Se știa deja în Turn că Egwenei nu îi stătea în obicei să facă reverențe. Și, în mod șocant, Ferane își plecă și ea capul, doar puțin, salutând-o în același mod.

Dacă vei hotărî să alegi Ajah Albă, Egwene al'Vere, zise femeia, află că vei fi binevenită. Logica de care ai dat dovadă azi este remarcabilă pentru o femeie atât de tânără.

Egwene își ascunse zâmbetul. Doar cu patru zile în urmă, Bennae Nalsad îi oferise Egwenei un loc în Ajah Brună, iar Egwene era încă uimită cu câtă vigilență îi recomandase Suana Ajah Galbenă. Acestea mai că o făcuseră să se răzgândească, însă acest lucru se datora în mare parte frustrării pe care i-o pricinuiau în acel moment Verzile.

– Mulțumesc, zise ea. Dar nu uita că Amyrlin trebuie să reprezinte toate frățiile Ajah. Cu toate acestea, discuția noastră a fost plăcută. Sper că, pe viitor, îmi veți îngădui să mă mai bucur de compania voastră.

Zicând acestea, Egwene se retrase, zâmbind larg atunci când îl salută din cap pe Străjerul voinic și crăcănat al Feranei. Zâmbetul îi zăbovi pe buze până când părăsi sectorul Albelor din Turn și o găsi pe Katerine așteptând pe coridor. Roșia nu era una dintre cele două desemnate mai devreme ca să o supravegheze pe Egwene, iar zvonurile care circulau prin Turn spuneau că Elaida se bizuia din ce în ce mai mult pe Katerine acum, că Păstrătoarea ei dispăruse într-o misiune misterioasă.

Și pe fața severă a Katerinei arbora un zâmbet. Nu era semn bun.

– Poftim, zise femeia, oferindu-i o cană din lemn în care se afla un lichid transparent.

Era timpul pentru doza de după-amiază de ceai din rădăcină tip furculiță a Egwenei.

Egwene se strâmbă, dar luă cana și îi bău conținutul. Se șterse la gură cu batista, apoi porni de-a lungul coridorului.

– Unde crezi că pleci? o întrebă Katerine.

Îngâmfarea din vocea ei o făcu pe Egwene să șovaie. Ea se întoarse, încruntându-se.

– La următoarea lecție...

– Nu vei mai primi nicio lecție, zise Katerine. Cel puțin, nu genul de lecții pe care le-ai primit până acum. Toate sunt de acord că abilitățile tale în ceea ce privește împletiturile sunt impresionante, pentru o novice.

Egwene se încruntă. Aveau să o numească din nou Aleasă? Se îndoia că Elaida avea să-i îngăduie o libertate și mai mare. Își petrecea arareori timpul în odăile ei, așadar spațiul suplimentar nu era important.

– Nu, zise Katerine, jucându-se leneș cu ciucurul șalului. S-a hotărât că ceea ce trebuie tu să înveți este smerenia. Amyrlin a auzit de refuzul tău prostesc de a le face reverențe surorilor. După părerea ei, acesta este ultimul simbol al firii tale sfidătoare, prin urmare, urmează să primești o altfel de instruire.

Pentru o clipă, Egwene simți frică.

– Ce fel de instruire? întrebă ea, păstrându-și vocea calmă.

– Sarcini și muncă, răspunse Katerine.

– Am deja sarcini de făcut, ca orice novice.

– M-ai înțeles greșit, zise Katerine. De acum înainte, *doar* vei munci. Te vei prezenta în bucătărie de îndată – îți vei petrece după-amiaza muncind acolo. Seara, vei freca podelele. Dimineața, te vei duce la grădinar și vei munci în grădini. Aceasta va fi viața ta, vei avea aceleași trei activități în fiecare zi – câte cinci ore pentru fiecare – până când vei renunța la mândria ta prostească și vei învăța să te înclini în fața superioarelor tale.

Era sfârșitul libertății Egwenei, puțina pe care o avea. În ochii Katerinei se citea bucuria.

– Ah, așadar pricepi, zise Katerine. Gata cu vizitele făcute surorilor în odăile lor. Nu le vei mai irosi timpul exersând împletituri pe care le stăpânești deja. Gata cu lenea; acum vei munci. Ce părere ai despre asta?

Nu munca grea o îngrijora pe Egwene, deoarece nu o deranjau muncile pe care le făcea în fiecare zi. Lipsa de contact cu celelalte surori o distrugea. Cum avea să repare Turnul Alb? Lumină! Era un dezastru.

Scrâșni din dinți, înăbușindu-și trăirile. O privi în ochi pe Katerine și zise:

– Prea bine. Să plecăm.

Katerine clipi. Era limpede că se așteptase ca ea să facă o criză de nervi sau măcar să se împotrivească. Dar nu era momentul potrivit pentru așa ceva. Egwene se întoarse în direcția unde se afla bucătăria, lăsând în urmă aripa Albelor. Nu le putea lăsa să știe cât de eficientă era această pedeapsă.

Egwene încerca să își ascundă panica în timp ce înainta pe coridoarele cavernoase din măruntaiele Turnului de-a lungul cărora se aflau lămpi din alamă, lungi și șerpuitoare, asemenea unor capete de șerpi care scuipau flăcări micuțe spre tavanul din piatră. Putea face față acestei situații. *Va* face față acestei situații. Ele nu vor reuși să o frângă.

Poate că trebuia să muncească vreo câteva zile, apoi să se prefacă umilită. Trebuia să facă reverențe, așa cum cerea Elaida? De fapt, era un lucru simplu. O reverență, apoi se ocupa de alte îndatoriri mai importante.

„Nu, își zise ea. Nu, nu așa se va sfârșit totul. Voi pierde în clipa în care voi face prima reverență." Dacă ceda, avea să fie o dovadă pentru Elaida că Egwene putea fi frântă. Reverențele ar fi însemnat drumul spre distrugere. În curând, Elaida avea să decidă că Egwene trebuia să rostească titluri onorifice atunci când se adresa surorilor Aes Sedai. Falsa Amyrlin urma să o trimită pe Egwene să facă munci minuțioase, știind că acest lucru dăduse roade și înainte. Egwene se va arăta

supusă și atunci? Cât timp va trece până când credibilitatea de care se bucura avea să fie uitată, călcată în picioare, asemenea gresiei de pe coridoarele Turnului?

Nu se putea supune. Bătăile încasate nu o făcuseră să își schimbe comportamentul; nici munca minuțioasă n-ar fi trebuit să facă asta.

Cele trei ore de muncă în bucătărie nu îi îmbunătățiră prea mult starea de spirit. Voinica Laras, Stăpâna Bucătăriei, o pusese pe Egwene să frece unul dintre șemineurile ce semănau cu un cuptor. Era o muncă murdară, care nu te ajuta să cugeți. Nu că ar fi putut scăpa cumva din această situație.

Egwene se lăsă din nou pe călcâie, ridicându-și brațul și ștergându-și fruntea. Când și-l retrase, brațul îi era mânjit cu funingine. Egwene oftă încet prin bucata de pânză umedă care îi acoperea gura și nasul, împiedicând-o să inspire prea multă cenușă. Își simți respirația fierbinte și densă pe față, iar pielea îi era lipicioasă din cauza sudorii. Picăturile care îi cădeau de pe față erau negre din cauza funinginii. Simțea prin pânză mirosul uscat al cenușii care fusese arsă iar și iar.

Șemineul era o construcție mare și pătrată din cărămizi roșii arse. Era deschis pe ambele părți și suficient de mare că să te poți târî înăuntru – ceea ce trebuia să facă Egwene. În interiorul burlanului și al hornului se strânsese o crustă neagră și trebuia înlăturată de acolo de teamă să nu înfunde hornul sau să se desprindă și să cadă în mâncare. Egwene le auzea pe Katerine și pe Lirene sporovăind și râzând în sala de mese. Din când în când, Roșiile își vârau capul înăuntru ca să o verifice, dar adevărata ei supraveghetoare era Laras, care freca oalele în partea cealaltă a încăperii.

Pentru această treabă, Egwene se schimbase într-o rochie de lucru. Cu toate că fusese odinioară albă, aceasta fusese folosită în mod repetat de novicele care curățau șemineurile, iar funinginea se impregnase în textură. Pete cenușii mânjeau pânza, asemenea unor umbre.

Își frecă șalele, apoi se puse din nou în patru labe și se târî și mai adânc în șemineu. Folosind o perie mică din lemn, desprinse bucăți de cenușă de pe rosturile dintre cărămizi, apoi le strânse și le puse în găleți din alamă, ale căror buze erau pudrate cu cenușă albă și gri. Prima ei sarcină fusese să înlăture toate bucățile de funingine și să le strângă în găleți. Mâinile îi erau atât de negre, încât își făcea griji că nici dacă și le-ar fi frecat bine de tot n-ar fi reușit să și le curețe. Genunchii o dureau și păreau să țină isonul durerii din șale, care încă o mai ustura după bătaia obișnuită de dimineața.

Continua, răcâind cu peria o porțiune înnegrită a cărămizii, slab luminată de felinarul pe care îl lăsase să ardă într-un colț din interiorul șemineului. Își dorea să folosească Puterea Supremă, dar Roșiile de afară ar fi simțit-o conducând, plus că descoperise că doza de după-amiază de ceai din rădăcină tip furculiță fusese neobișnuit de tare și că nu era capabilă să conducă nici măcar un firicel. De fapt, fusese suficient de tare ca să o amețească, ceea ce îi îngreuna și mai mult munca.

Aceasta avea să fie viața ei? Blocată într-un șemineu, frecând cărămizile pe care nu le vedea nimeni, izolată de restul lumii? Nu o putea înfrunta pe Elaida dacă toată lumea uita de ea. Egwene tuși încet, sunetul găsindu-și ecoul în interiorul șemineului.

Avea nevoie de un plan. Singura ei scăpare părea să fie aceea de a le folosi pe surorile care încercau să nimicească Ajah Neagră. Dar cum să le viziteze? Cum nu mai era instruită de surori, nu avea cum să scape de supraveghetoarele ei Roșii și să pătrundă pe domeniul celorlalte Ajah. Oare putea să se furișeze cumva în vreme ce muncea? Dacă absența ei ar fi descoperită, probabil că ar ajunge într-o situație și *mai rea*.

Nu putea îngădui ca viața ei să fie dominată de această muncă înjositoare! Ultima Bătălie se apropia, Dragonul Renăscut se plimba în voie, iar Suprema Înscăunată Amyrlin stătea în patru labe și curăța șemineuri! Scrâșni din dinți,

frecând cu furie. Funinginea fusese arsă de atâta vreme, încât se formase un strat sticlos și negru pe piatră. Nu avea cum să îl înlăture pe tot. Trebuia doar să se asigure că era suficient de curat, astfel încât să nu se desprindă din el o bucățică.

Pe acel strat sticlos, văzu reflectându-se o umbră care trecu dincolo de deschizătura de la capătul îndepărtat al șemineului. Egwene se întinse repede după Izvor, dar, firește, nu găsi nimic. Nu, când ceaiul din rădăcină tip furculiță îi încețoșa mintea. Dar, *categoric*, era cineva lângă șemineu care se ghemuia, se mișca pe furiș...

Egwene strânse peria în mână, și o întinse încet pe cealaltă după măturica cu care aduna cenușa. Apoi, se roti.

Laras încremeni, aruncând o privire în șemineu. Stăpâna Bucătăriei purta un șorț mare și alb, mânjit și acesta cu câteva pete de funingine. Fața ei rotundă și dolofană avusese partea ei de ierni, părul începea să îi încărunțească, iar sub falcă începură să îi apară a doua, a treia și a patra bărbie. Se ținea de partea laterală a deschizăturii șemineului cu mâna cu degetele groase.

Egwene se relaxă. Oare de ce fusese atât de convinsă că cineva se furișase pe la spatele ei? Era doar Laras care venise să o verifice.

Atunci, de ce se mișcase în tăcere femeia? Laras își aruncă privirea într-o parte, mijind ochii. Apoi, își duse un deget la buze. Egwene simți din nou cum se încordează. Ce se întâmpla?

Laras se îndepărtă cu spatele de șemineu, făcându-i semn Egwenei să o urmeze. Stăpâna Bucătăriei pășea în vârful degetelor, atât de silențios, încât Egwene n-ar fi crezut că era posibil. Ajutoarele de bucătar și din bucătărie se duseseră în alte părți ale bucătăriei, niciuna nefiind la vedere. Egwene se îndepărtă pe furiș de șemineu, vârându-și peria în spatele cingătorii și ștergându-și mâinile de rochie. Își trase bucata de pânză de pe față, respirând aerul proaspăt și curat. Inspiră adânc, ceea ce îi aduse o privire aspră din partea lui Laras, care își duse din nou degetul la buze.

Egwene încuviință din cap, urmând-o pe Laras prin bucătărie. Peste câteva clipe, ea și Egwene se aflau într-o cămară, unde persista un miros puternic de grâne uscate și brânză veche. Aici, gresia lăsase locul cărămizilor, care erau mai trainice. Laras dădu la o parte câțiva saci, apoi ridică o bucată a pardoselii. Era o trapă din lemn, acoperită cu cărămizi astfel încât să se confunde cu pardoseala. Aceasta lăsă la vedere încăperea mică, cu pereți din piatră, de sub cămară, în care încăpea o persoană, deși un bărbat înalt ar fi trebuit să stea înghesuit.

– Așteaptă aici până la căderea nopții, zise Laras în șoaptă. Nu te pot scoate chiar acum, nu când în Turn e atâta agitație de zici c-ar fi o curte plină cu găini în care a dat iama o vulpe. Scoatem gunoiul noaptea târziu și-am să te ascund printre fetele care îl descarcă. Un muncitor de pe docuri te va duce la o barcă mică și te va trece râul. Am câțiva prieteni printre gărzi; acestea își vor întoarce privirea. Odată ce vei ajunge pe malul celălalt, depinde doar de tine ce vei face. Te sfătuiesc să nu te întorci la idioatele alea care te-au făcut marioneta lor. Găsește-ți o ascunzătoare unde să rămâi până când vor trece toate astea, apoi întoarce-te aici și vezi dacă vei fi primită de cea care se va afla la conducere. E puțin probabil ca aceasta să fie Elaida, după cum decurg lucrurile...

Egwene clipi mirată.

– Ei bine, zise femeia dolofană, coboară colo.

– Eu...

– Nu e timp de taclale! zise Laras, de parcă nu ea ar fi vorbit în tot acest timp.

Era evident agitată, căci își arunca mereu privirea în jur și bătea din picior. Dar era, *de asemenea*, evident că mai făcuse treaba asta și cu altă ocazie. De ce era o simplă bucătăreasă din Turnul Alb atât de pricepută la furișat? De ce avea un plan la îndemână ca să o scoată pe Egwene din cetatea fortificată și asediată? Și de ce avea, în primul rând, o ascunzătoare în bucătărie? Lumină! Cum o făcuse?

– Nu-ți face griji în privința mea, zise Laras, privind-o pe Egwene. Îmi pot purta singură de grijă. Le voi ține pe ajutoarele de bucătărie departe de șemineul unde munceai. Surorile Aes Sedai te verifica din jumătate în jumătate de oră și a trecut abia un minut de când au făcut-o ultima oara, așa că va trece ceva vreme înainte să te verifice din nou. Când o vor *face*, o să mă prefac că nu știu nimic și toată lumea va presupune că te-ai furișat afară din bucătărie. În curând te vom scoate din oraș și nimeni n-o să se prindă.

– Da, zise Egwene, venindu-i în sfârșit glasul, dar *de ce*?

Presupusese că, după ce le ajutase pe Min și pe Siuan, Laras nu avea să mai fie dispusă să ajute o altă fugară.

Laras se uita la ea, iar în ochii femeii se citi determinarea la fel de bine ca în ochii oricărei Aes Sedai. Egwene o trecuse categoric cu vederea pe femeia aceasta! Cine era ea cu adevărat?

– N-am de gând să mă alătur celor care vor să distrugă sufletul unei fete, zise Laras pe un ton sever. Bătăile acelea sunt o rușine! Aes Sedai sunt proaste. Le-am slujit cu loialitate în toți acești ani, zău, iar acum îmi spun să te pun să muncești cât pot eu de mult, la nesfârșit. Ei bine, îmi pot da seama atunci când o fată a trecut de la a primi instruire la a fi pusă la pământ. Nu îngădui așa ceva, nu în bucătăria mea. Arz-o Lumina pe Elaida pentru că crede că poate face una ca asta! Nu-mi pasă dacă vrea să te execute sau să te facă novice. Dar frângerea asta este inacceptabilă!

Femeia își îndrepta spatele și își puse mâinile în șolduri, un nor de făină ridicându-se din șorțul ei. În mod ciudat, Egwene se trezi că ia în calcul oferta. Negase oferta lui Siuan de a o salva, dar dacă fugea acum, avea să se întoarcă în tabăra rebelelor după eliberare. Acest lucru ar fi de departe superior aceluia de a fi salvată. Putea scăpa de toate astea... de bătăi, de corvoadă.

Și ce să facă? Să stea afară și să privească cum se prăbușește Turnul?

– Nu, îi spuse lui Laras. Oferta ta este foarte amabilă, dar nu o pot accepta. Îmi pare rău.

Laras se încruntă.

– Ia ascultă aici...

– Laras, o întrerupse Egwene, nu îi vorbești pe un astfel de ton unei Aes Sedai, indiferent că ești Stăpâna Bucătăriei.

Laras șovăi.

– Fată prostuță. Tu nu ești Aes Sedai.

– Fie că accepți asta, fie că nu, eu tot nu pot pleca. Dacă n-ai de gând să mă îndeși chiar tu în văgăuna asta – să-mi pui căluș la gură și să mă legi ca să mă împiedici să țip, apoi să mă duci chiar tu la râu – atunci îți sugerez să mă lași să mă întorc la treabă.

– Dar de ce?

– Pentru că, zise Egwene, aruncând o privire spre șemineu, cineva trebuie să o înfrunte.

– N-o poți înfrunta așa.

– Fiecare zi este o bătălie, zise Egwene. Fiecare zi în care refuz să mă las doborâtă înseamnă ceva. Chiar dacă Elaida și Roșiile ei sunt singurele care știu acest lucru, tot înseamnă ceva. E ceva neînsemnat, dar tot e mai mult decât aș putea face de dincolo de ziduri. Vino. Mai am două ore de muncă.

Se întoarse și o luă înapoi spre șemineu. Fără tragere de inimă, Laras închise trapa din camera ei ascunsă, apoi i se alătură. Acum, femeia făcea mult mai mult zgomot în timp ce pășea, frecându-se de blaturi, pașii ei răsunând pe cărămizi. Era ciudat cum reușise să fie atât de tăcută atunci când dorise.

O fâșie de material roșu, asemenea unei dâre de sânge ce curgea dintr-un iepure mort în zăpadă, se mișcă prin bucătărie. Egwene încremeni locului când Katerine, care purta o rochie cu poale cărămizii și tiv galben, o zări. Buzele Roșiei erau subțiate, ochii ei, mijiți. Oare le văzuse pe Egwene și Laras îndepărtându-se împreună?

Laras încremeni locului.

– Înțeleg acum ce am greșit, se grăbi să-i spună Egwene Stăpânei Bucătăriei, uitându-se la o a doua vatră, care se afla în apropierea cămarii. Îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat. Voi fi mult mai atentă acum.

– Ai grijă să fie așa, zise Laras, revenindu-și din starea de șoc. Altminteri, ai să vezi ce înseamnă o pedeapsă *adevărată*, nu ca bătăile alea fără tragere de inimă pe care ți le aplică Mai-Marea peste Novice. Și acum, întoarce-te la treabă.

Egwene încuviință din cap, îndreptându-se în grabă spre șemineu. Katerine își ridică o mână ca să o oprească. Egwenei îi bubuia inima în piept.

– Nu e nevoie, zise Katerine. Amyrlin a cerut ca novicea să o servească diseară la cină. I-am spus Supremei Înscăunate Amyrlin că o zi de muncă n-are să domolească o fată proastă și încăpățânată cum e copila aceasta, dar ea a insistat. Presupun că ți se oferă prima ocazie să te arăți supusă, copilă. Eu îți sugerez să profiți de ea.

Egwene își coborî privirea la mâinile ei înnegrite și la rochia mânjită.

– Hai, fuguța! zise Katerine. Spală-te și aranjează-te. Nu vrei s-o lași pe Amyrlin să aștepte.

Spălatul se dovedi a fi o treabă aproape la fel de grea precum curățatul șemineului. Funinginea i se impregnase în mâini la fel cum intrase și în rochia ei de lucru. Egwene petrecu aproape o oră spălându-se într-o cadă plină cu apă călduță, încercând să se facă prezentabilă. Unghiile îi erau rupte de la frecatul cărămizilor și se părea că, de fiecare dată când își limpezea părul, înlătura o găleată plină cu fulgi de funingine.

Cu toate acestea, era bucuroasă că se ivise această ocazie. Arareori avea timp să se îmbăieze; de obicei, n-avea timp decât de o baie pe fugă. În vreme ce se spăla și își freca pielea în camera de baie mică, cu gresie gri, se gândea la următorul ei pas.

Refuzase ocazia de a fugi. Asta însemna că trebuia să se folosească de Elaida și de Roșiile ei, singurele surori pe care

le vedea. Oare le putea face să își vadă greșelile? Își dorea să le poată pedepsi pe toate și să scape de ele.

Dar, nu. Ea era Amyrlin, reprezenta toate Ajah, inclusiv pe cea Roșie. Nu le putea trata așa cum le tratase Elaida pe Albastre. Erau cele mai pornite împotriva ei, dar asta însemna o mare provocare. Părea să facă unele progrese în ceea ce o privea pe Silviana, dar Lirene Doirellin nu recunoscuse oare că Elaida făcuse niște greșeli grave?

Poate că Roșiile nu erau singurele pe care le-ar putea influența. Exista întotdeauna posibilitatea să se întâlnească din întâmplare cu alte surori pe coridoare. Dacă vreuna dintre ele s-ar apropia ca să îi vorbească, Roșiile nu o puteau lua pur și simplu de acolo. Vor da dovadă de decență și, astfel, Egwene va avea ocazia să interacționeze puțin cu celelalte surori.

Dar cum să o trateze pe Elaida? Era înțelept să o lase pe falsa Amyrlin să continue să creadă că Egwene era aproape intimidată? Sau sosise vremea să ia atitudine?

Când fu aproape gata cu îmbăiatul, Egwene se simțea mult mai curată și mult mai încrezătoare. Războiul ei luase o întorsătură proastă, dar încă mai putea lupta. Își trecu în grabă peria prin părul ud, își puse pe ea o rochie nouă de novice — ce bine era să simtă materialul moale și curat pe piele! — și se duse să se alăture supraveghetoarelor ei.

Acestea o escortară până la apartamentul Supremei Înscăunate Amyrlin. Egwene trecu pe lângă mai multe grupuri de surori, dar avu grijă să se țină dreaptă, pentru binele lor. Supraveghetoarele o conduseră prin sectorul Roșiilor din Turn, plăcile de gresie de pe jos schimbându-se într-un model roșu și negru ca tăciunele. Pe acolo se plimbau mai mulți oameni, femei cu șalurile lor, servitori cu Flacăra Tar Valonului pe piept, dar niciun Străjer; acest lucru i se părea întotdeauna ciudat Egwenei, deoarece aceștia erau o priveliște obișnuită în alte părți ale Turnului.

După un urcuș lung și câteva coridoare șerpuitoare, ajunseră la apartamentul Elaidei. Egwene își verifică poalele fără

să-și dea seama. Pe drum, hotărâse că va trebui să o abordeze pe Elaida prin tăcere, întocmai cum procedase data trecută. A o enerva mai tare n-ar fi dus decât la și mai multe restricții. Egwene nu avea de gând să se umilească, dar nici nu avea de gând să meargă până într-acolo încât să o insulte pe Elaida. Femeia n-avea decât să creadă ce voia.

O servitoare îi deschise ușa, lăsând-o pe Egwene înauntru, apoi conducând-o în sufragerie. Acolo, fu șocată de ceea ce găsi. Crezuse că avea să o servească doar pe Elaida, care, poate, avea să se afle în compania lui Meidani. Egwenei nu îi trecuse nicio clipă prin minte că sufrageria ar putea fi plină de femei. Erau cinci, câte una pentru fiecare Ajah, în afară de cea Roșie și cea Albastră. Și fiecare femeie era Conducătoare. Yukiri se afla acolo, la fel și Doesine, ambele făcând parte din grupul clandestin care vâna Ajah Neagră. Ferane era acolo, cu toate că părea surprinsă să o vadă pe Egwene; oare Alba nu știuse despre această cină mai devreme sau pur și simplu nu pomenise de ea?

Rubinde, din Ajah Verde, ședea lângă Shevan, din Ajah Bruna, o soră pe care Egwene ar fi vrut să o întâlnească. Shevan era una dintre acelea care susțineau negocierile cu surorile Aes Sedai rebele, iar Egwene nădăjduia să reușească să o convingă și mai mult să dea o mână de ajutor la unificarea Turnului Alb din interior.

În afară de Elaida, la masă nu mai ședea nicio altă soră Roșie. Din cauză că toate Conducătoarele Roșii erau plecate din Turn? Poate că Elaida credea că exista un echilibru în încăpere cu ea acolo, căci se considera în continuare ca fiind Roșie, cu toate că nu ar fi trebuit.

Era o masă lungă, sferele de cristal strălucind și reflectând lumina din lampadarele ornate din bronz, înșirate de-a lungul pereților zugrăviți într-un galben ruginiu. Fiecare femeie purta o rochie elegantă, în culoarea frăției ei. În încăpere se simțea miros de carne suculentă și morcovi gătiți la

aburi. Femeile sporovăiau. Amiabil, dar forțate. Încordate. Nu voiau să fie acolo.

Din partea cealaltă a încăperii, Doesine o salută din cap pe Egwene, aproape respectuos. Încerca să sugereze ceva. „Mă aflu aici pentru că ai spus că astfel de lucruri sunt importante", părea să spună. Elaida ședea în capul mesei, înveșmântată într-o rochie roșie cu mâneci pline, cu granate neșlefuite pe ele și pe corsaj, iar pe buze îi arbora un zâmbet satisfăcut. Servitorii mișunau încoace și încolo, turnând vin și aducând mâncarea. De ce le invitase Elaida la cină pe Conducătoare? Era o încercare de a repara fisurile din Turnul Alb? Oare Egwene o judecase greșit?

– A, iată-te, zise Elaida, observând-o pe Egwene. În sfârșit ai venit. Vino aici, copilă.

Egwene se conformă, străbătând încăperea, ultimele câteva Conducătoare observând-o și ele. Unele păreau nedumerite, altele, curioase de prezența ei. În timp ce pășea, Egwene își dădu seama de ceva.

În această seară tot ce construise ea se putea prăbuși.

Dacă surorile Aes Sedai prezente o vor vedea servind-o cu supunere pe Elaida, Egwene își va pierde integritatea în ochii lor. Elaida declarase că Egwene era intimidată, dar ea dovedise contrariul. Dacă ea avea să se supună voinței Elaidei, fie și puțin, aceasta ar fi fost o dovada.

Arz-o Lumina pe femeia asta! De ce invitase atât de multe femei pe care Egwene se străduise să le influențeze? Să fie pură întâmplare? Egwene i se alătură falsei Amyrlin în capul mesei, iar un servitor îi oferi o carafă din cristal ce conținea vin roșu, sclipitor.

– Să-mi ții cupa plină, zise Elaida. Așteaptă acolo, dar nu te apropia prea mult. N-am chef să-ți inspir mirosul de funingine de la pedeapsa din după-masa aceasta.

Egwene strânse din dinți. Mirosul de funingine? După o oră de frecat? Puțin probabil. Cu coada ochiului, văzu satisfacția

din ochii Elaidei atunci când aceasta sorbi din vin. Apoi, Elaida se întoarse spre Shevan, care şedea pe scaunul din dreapta ei. Bruna era o femeie înaltă şi slabă, cu braţe noduroase şi o faţă colţuroasă, de parcă ar fi fost o fiinţă creată din crengi. Privirea îi era îngândurată în vreme ce o studia pe gazda ei.

– Spune-mi, Shevan, zise Elaida. Încă mai insişti asupra discuţiilor alora prosteşti cu rebelele?

Shevan răspunse.

– Surorilor trebuie să li se ofere ocazia să se împace.

– Au avut o asemenea ocazie, zise Elaida. Sincer, mă aşteptam la mai mult din partea unei Brune. Ai o purtare încăpăţânată şi habar n-ai cum funcţionează lumea. Păi, până şi Meidani îmi dă dreptate, iar ea e Cenuşie! Doar ştii cum sunt *ele*.

Shevan privi în altă parte, părând încă şi mai tulburată decât înainte. De ce le invitase la cină Elaida? Doar ca să le jignească pe ele şi fraţiile lor? În vreme ce Egwene privea, Roşia îşi îndrepta atenţia spre Ferane şi i se plânse de Rubine, o Conducătoare a Verzilor, care se împotrivea şi ea eforturilor Elaidei de a pune capăt discuţiilor. În timp ce vorbea, îşi ridică cupa spre Egwene, bătând cu degetul în ea. Elaida abia dacă sorbise de câteva ori din vin.

Egwene scrâşni din dinţi şi îi umplu cupa. Celelalte o mai văzuseră muncind – păi, spărsese nuci pentru Ferane. Acest lucru nu avea să îi ştirbească reputaţia, nu şi dacă Elaida avea să o oblige cumva să se înjosească.

Care era scopul acestei cine? Elaida nu părea să facă nicio încercare de a uni frăţiile Ajah. Ba mai mult, părea să lărgească şi mai multe acele fisuri după felul în care le înlătura pe acelea care nu erau de acord cu ea. Din când în când, îi cerea Egwenei să îi umple cupa, deşi nu era niciodată loc pentru mai mult de o înghiţitură sau două.

Încetul cu încetul, Egwene începu să priceapă. Cina aceasta nu era despre a lucra împreună cu Ajah. Era despre a le

intimida pe Conducătoare, ca acestea să facă ceea ce voia Elaida. Iar Egwene se afla acolo pur şi simplu pentru ca Elaida să facă parada cu ea! Era vorba despre a le dovedi celorlalte cât de multă putere deţinea Elaida – lua o femeie, pe care altele o numiseră Amyrlin, punea veşmântul de novice pe ea şi o trimitea să fie pedepsită în fiecare zi.

Egwene se simţi din nou cuprinsă de furie. De ce reuşea Elaida să îi stârnească astfel de trăiri? Supierele fură luate de pe masă şi fură aduse farfurii pline cu morcovi gătiţi la aburi, în aer simţindu-se un miros slab de scorţişoară. Egwene nu primise cina, dar îi era prea greaţă ca să poată mânca.

„Nu, îşi zise ea, oţelindu-se. Nu voi pune capăt atât de devreme, ca data trecută. Voi îndura. Sunt mai puternică decât Elaida. Sunt mai puternică decât nebunia ei."

Conversaţia continuă, Elaida făcând comentarii insultătoare la adresa celorlalte, uneori în mod voit, alteori părând să nu-şi dea seama. Celelalte schimbară subiectul discuţiei, trecând de la rebele la cerul ciudat de înnorat. În cele din urmă, Shevan pomeni despre zvonul cum că Seanchanii s-ar fi aliat cu Aielii departe, spre miazăzi.

– Iar Seanchanii ăştia? zise Elaida, oftând. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lor.

– Sursele mele spun altceva, Mamă, zise Shevan pe un ton înţepat. Cred că ar trebui să fim foarte atente la ce fac ei. Am pus nişte surori să o întrebe pe această copilă despre experienţa ei cu aceştia, care a fost vastă. Să auzi numai ce le fac surorilor Aes Sedai.

Elaida râse, iar râsul ei fu cristalin, melodios.

– Sunt sigură că ştii că această copilă are tendinţa să exagereze! Îi aruncă o privire Egwenei. Ai răspândit minciuni pentru surorile tale, pentru prostul de al'Thor? Ce ţi-a spus el să povesteşti despre aceşti cotropitori? Aceştia lucrează pentru el, nu-i aşa?

Egwene nu răspunse.

– Vorbește! îi porunci Elaida, întinzându-i cupa. Spune-le acestor femei că ai spus minciuni. Mărturisește, altminteri am să te pedepsesc din nou, fetițo!

Pedeapsa pe care avea s-o primească pentru că nu vorbea avea să fie mai ușoară decât cea pe care ar trebui să o îndure dacă ar contrazice-o pe Elaida și ar înfuria-o. Tăcerea era calea spre victorie.

Cu toate acestea, când Egwene aruncă o privire în lungul mesei din lemn de mahon, aranjată cu obiecte din porțelan alb, provenit de la Oamenii Mării, și lumânări roșii, cu flăcări pâlpâitoare, Egwene văzu cinci perechi de ochi studiind-o cu atenție. Le vedea privirile întrebătoare. Când fusese singură, Egwene le vorbise cu îndrăzneală, dar avea să își susțină afirmațiile acum când era confruntată de cea mai puternică femeie din lume? O femeie de care depindea viața Egwenei?

Era Egwene Amyrlin? Sau era doar o fată căreia îi plăcea să se prefacă?

„Arză-te-ar Lumina, Elaida", își zise ea, scrâșnind din dinți când își dădu seama că greșise. Tăcerea nu putea duce la victorie, nu în fața acestor femei. „*Nu* are să-ți placă ce va urma."

– Seanchanii nu lucrează cu Rand, zise Egwene. Și reprezintă un mare pericol pentru Turnul Alb. N-ai fi spus nicio minciună. A spune altceva înseamnă a încălca cele Trei Legăminte.

– Tu nu ai rostit cele Trei Legăminte, zise Elaida cu severitate, întorcându-se spre ea.

– Ba da, zise Egwene. N-am ținut în mână Sceptrul Legămintelor, dar nu Sceptrul face ca vorbele mele să fie adevărate. Am rostit cuvintele legămintelor în suflet, iar pentru mine sunt cele mai de preț, căci nu mă obligă nimic să le respect. Prin legământul care mă leagă, vă spun din nou – sunt Vestitoare-n-Vise și am Visat că Seanchanii vor ataca Turnul Alb.

Ochii Elaidei scânteiară o clipă și apucă strâns furculița în mână până când i se albiră nodurile degetelor. Egwene o privea în ochi, apoi, în cele din urmă, Elaida râse din nou.

– Ah, încăpățânată ca întotdeauna, văd. Va trebui să îi spun Katerinei că a avut dreptate. Vei primi pedeapsă pentru exagerările tale, copilă.

– Femeile acestea știu că nu spun minciuni, zise Egwene pe un ton calm. Și de fiecare dată când insiști că mint, nu faci decât să te cobori în ochii lor. Chiar dacă nu dai crezare Visului meu, *trebuie* să recunoști că Seanchanii reprezintă o amenințare. Le pun zgarda femeilor care pot conduce și le folosesc ca arme cu ajutorul unui *ter'angreal* nefiresc. Am simțit zgarda în jurul grumazului. Încă o mai simt, uneori. Atunci când visez, când am coșmaruri.

În încăpere se așternu tăcerea.

– *Ești* o fată proastă, zise Elaida, încercând evident să pretindă că Egwene nu reprezenta o amenințare.

Ar fi trebuit să le privească în ochi pe celelalte. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut adevărul.

– Ei bine, mi-ai forțat mâna. Vei îngenunchea în fața mea, copilă, și îmi vei cere iertare. Chiar acum. Altminteri, te voi încuia singură. Asta vrei? Nu cred că bătăile vor înceta, totuși. Îți vei primi în continuare pedeapsa zilnică, doar că după fiecare bătaie, vei fi azvârlită în temnița ta. Și-acum, îngenunchează și cere-mi iertare.

Conducătoarele se uitară unele la altele. Nu mai era cale de întors acum. Egwene își *dorea* să nu se fi ajuns aici. Dar se ajunsese, iar Elaida îi aruncase mănușa.

Sosise momentul să o accepte.

– Și dacă n-am să îngenunchez în fața ta? întrebă Egwene, privind-o în ochi pe femeie. Ce se va întâmpla atunci?

– *Vei* îngenunchea, într-un fel sau altul, mârâi Elaida, îmbrățișând Izvorul.

– Vei folosi Puterea asupra mea? întrebă Egwene pe un ton calm. Trebuie să recurgi la asta? N-ai pic de autoritate fără să conduci?

Elaida șovăi.

– Am tot dreptul să disciplinez pe oricine nu arată respectul cuvenit.

– Așadar, mă vei *obliga* să mă supun, zise Egwene. Așa vei proceda cu toată lumea din Turn, Elaida? Un Ajah ți se opune, iar tu îl desființezi. O femeie nu ți-e pe plac, iar tu încerci să îi iei dreptul de a fi Aes Sedai. Le vei obliga pe toate surorile să îngenuncheze în fața ta până la sfârșitul cinei.

– Prostii!

– Zău? întrebă Egwene. Le-ai spus despre cel de-al patrulea legământ la care te gândești? Jurat pe Sceptrul Legămintelor de fiecare soră, legământul de a se supune Supremei Înscăunate Amyrlin și de a o sprijini?

– Eu...

– Neagă! zise Egwene. Neagă că nu ai rostit această afirmație. Legămintele îți îngăduie acest lucru?

Elaida încremeni. Dacă ar fi fost Neagră, ar fi *putut* nega, cu sau fără Sceptrul Legămintelor. Oricum ar fi fost, Meidani putea întări spusele Egwenei.

– Au fost doar vorbe-n vânt, zise Elaida. Doar speculații, gânduri rostite cu voce tare.

– Adeseori există adevăr în speculații, zise Egwene. L-ai încuiat pe însuși Dragonul Renăscut într-o cutie; tocmai ai amenințat că vei face la fel și cu mine, cu atâția martori de față. Oamenii spun că el este un tiran, dar tu ești cea care le distruge legile și domnește răspândind frica.

Elaida făcu ochii mari de uimire, furia ei fiind vizibilă. Părea... șocată. Ca și când nu putea înțelege cum trecuse de la disciplinarea unei novice neascultătoare la o discuție cu o egală. Egwene văzu cum femeia începe să împletească un fir de Aer. Acest lucru trebuia oprit. Un căluș de Aer ar fi pus capăt acestei discuții.

– Dă-i drumul, zise Egwene pe un ton calm. Folosește Puterea ca să mă reduci la tăcere. În calitate de Amyrlin, n-ar trebui să fii capabilă să convingi *prin vorbe* o adversară să se supună în loc să recurgi la silire?

Cu coada ochiului, Egwene o văzu pe mărunțica Yukiri, din Ajah Cenușie, încuviințând din cap la auzul acestui comentariu.

Ochii Elaidei scăpărau de furie când renunță la firul de Aer.

– Nu sunt obligată să dau replica unei simple novice, izbucni Elaida. Suprema Înscăunata Amyrlin nu oferă explicații în fața uneia ca tine.

– „Amyrlin înțelege cele mai complexe principii și dezbateri, zise Egwene, citând din memorie, cu toate că, la urma urmei, ea slujește tuturor, chiar și pe lucrătorii cei mai de jos." Aceste cuvinte au fost rostite de Balladare Arandaille, prima Amyrlin care a fost numită din Ajah Brună. A scris aceste cuvinte în ultimele ei scrieri, înainte să moară: acele scrieri au fost o explicație a domniei ei și a faptelor ei în timpul războaielor Kavarthen. Arandaille simțise că, odată criza depășită, era datoria morală a unei Amyrlin să dea explicații oamenilor de rând.

Shevan, care ședea lângă Elaida, dădu aprobator din cap. Citatul era oarecum necunoscut; Egwene binecuvânta instruirea pe care i-o făcuse Siuan în taină despre înțelepciunea fostelor Amyrlin. Mare parte din ceea ce spusese provenea din istoriile secrete, dar existaseră câteva sfaturi și de la femei ca Balladare.

– Ce prostii spui acolo? zise Elaida cu dispreț.

– Ce aveai de gând să faci cu Rand al'Thor odată ce l-ai prins? întrebă Egwene, ignorând întrebarea femeii.

– Eu nu...

– Nu îmi răspunzi *mie*, zise Egwene, arătând cu capul spre femeile din jurul mesei, ci *lor*. Ai dat explicații, Elaida? Ce planuri aveai? Sau vei evita această întrebare așa cum le-ai evitat și pe celelalte pe care ți le-am adresat?

Elaida începea să se înroșească la față, dar, cu un oarecare efort, reuși să se calmeze.

– L-aș fi ținut în siguranță și despărțit de Izvor, aici, în Turn, până când venea vremea Ultimei Bătălii. Asta l-ar fi împiedicat să provoace atâta suferință și haos în multe națiuni. A meritat riscul de a-l înfuria.

– „Așa cum plugul răscolește pământul, tot așa va răscoli și el viețile oamenilor și tot ce-a fost va fi mistuit de focul din ochii lui, zise Egwene. Trompetele de război vor suna la auzul pașilor lui, corbii se vor hrăni cu vocea lui, iar el va purta o coroană de săbii."

Elaida se încruntă, luată prin surprindere.

– *Ciclul Karaethon*, Elaida, zise Egwene. Atunci când l-ai încuiat pe Rand ca să îl ții „în siguranță", el pusese deja stăpânire peste Illian? Purtase deja ceea ce avea să numească „Coroana de Săbii"?

– Păi, nu.

– Și cum te așteptai ca el să împlinească profețiile, ascuns fiind în Turnul Alb? o întrebă Egwene. Cum să provoace un război așa cum spun profețiile că trebuie să facă? Cum să scindeze națiunile și să le lege apoi de el? Cum să „își ucidă oamenii cu sabia păcii" sau „să lege cele nouă luni ca să-i slujească" dacă este închis? Se spune în profeții că el va fi „în lanțuri"? Nu vorbesc oare ele despre „haos pe unde trece el"? Cum ar putea să se întâmple ceva din toate astea dacă este ținut în lanțuri?

– Eu...

– Logica ta este uluitoare, Elaida, zise Egwene cu răceală în glas.

La auzul acestor cuvinte, Ferane zâmbi cu viclenie, probabil că se gândea din nou că Egwene s-ar potrivi de minune în Ajah Albă.

– Păi, zise Elaida, pui întrebări lipsite de sens. Profețiile *trebuie* să se fi îndeplinit. Nu există altă cale.

– Așadar, vrei să spui că încercarea ta de a-l lega a fost menită să dea greș.

– Nu, deloc, zise Elaida, înroşindu-se din nou la faţă. N-ar trebui să ne batem capul cu asta – nu ţine de tine sa hotărăşti. Nu, ar trebui să vorbim despre rebele şi ce *au făcut ele* Turnului Alb!

Conversaţia luase o turnură bună, o încercare de a o pune pe Egwene în defensivă. Elaida nu era complet incompetentă. Doar aroganta.

– *Le* văd cum încearcă să tămăduiască ruptura dintre noi, zise Egwene. Nu putem schimba ce s-a întâmplat. Nu putem schimba ce i-ai făcut lui Siuan, cu toate că cele care îmi sunt alături au descoperit o metodă de Tămăduire a ferecării ei. Nu putem decât să mergem înainte şi să ne dăm toată osteneala să ne netezim cicatricile. Dar tu ce faci, Elaida? Refuzi discuţiile, încerci să le intimidezi pe Conducătoare ca să se retragă? Insulţi frăţiile care nu sunt de partea ta?

Doesine, din Ajah Galbenă, aprobă în şoaptă. Acest lucru atrase privirea Elaidei, iar ea tăcu o clipă, ca şi când şi-ar fi dat seama că pierduse controlul asupra dezbaterii.

– Ajunge!

– Laşă, zise Egwene.

Elaida făcu ochii mari.

– Cum *îndrăzneşti*?

– Îndrăznesc să spun adevărul, Elaida, zise încet Egwene. Eşti o laşă şi o tirană. Te-aş numi şi Iscoada a Celui Întunecat, dar cred că Celui Întunecat i-ar fi ruşine, poate, să se asocieze cu tine.

Elaida ţipă, împletind un bici cu ajutorul Puterii şi izbind-o pe Egwene cu spatele de perete, făcând-o să scape carafa cu vin din mâini. Aceasta se sparse pe podeaua din lemn de lângă covor, împroşcând lichidul ca sângele pe masa şi pe jumătate dintre mesene şi mânjind faţa albă de masa cu o pată roşie.

– *Mă* numeşti Iscoadă a Celui Întunecat? ţipa Elaida. Tu eşti Iscoadă a Celui Întunecat. Tu şi rebelele alea de dincolo de ziduri, care încearcă să-şi distragă atenţia de la ceea ce trebuie făcut.

O explozie de împletitură de Aer o izbi din nou pe Egwene de perete, iar aceasta se prăbuși pe jos, nimerind în cioburile carafei sparte care îi tăiară brațele. O duzină de bice o loveau, sfârtecându-i veșmântul. Sângele se scurgea din brațele ei și începu să țâșnească prin aer, mânjind peretele în vreme ce Elaida o lovea.

– Elaida, oprește-te! zise Rubinde, ridicându-se în picioare într-un foșnet de poale verzi. Ai înnebunit?

Elaida se întoarse, gâfâind.

– *Nu* mă ispiti, soră Verde!

Bicele continuau să o lovească pe Egwene. Ea îndura totul în tăcere. Cu mare efort, se ridică în picioare. Simțea deja cum i se umflau fața și brațele. Însă o privi cu calm pe Elaida.

– Elaida! strigă Ferane, ridicându-se în picioare. Încalci legea Turnului! *Nu poți* folosi Puterea ca să pedepsești o inițiată!

– Eu *sunt* legea Turnului! urlă Elaida. Arătă cu degetul spre surorile ei. Râdeți de mine. Știu asta. Pe ascuns. Îmi arătați respect atunci când mă vedeți, dar știu ce spuneți, ce șușotiți. Proaste nerecunoscătoare! După câte am făcut pentru voi! Credeți că vă voi suporta la nesfârșit? Luați-o pe aceasta drept exemplu!

Se roti, arătând cu degetul spre Egwene, apoi se împletici în spate șocată când văzu privirea calmă a Egwenei. Elaida icni încet, ducându-și o mână la piept în vreme ce bicele loveau. Toate puteau vedea împletiturile și toate puteau vedea că Egwene nu țipa, cu toate că în gură nu avea un căluș de Aer. Din brațe îi picura sânge, trupul îi era bătut în fața lor, dar, cu toate acestea, nu găsea niciun motiv ca să țipe. În schimb, le binecuvânta în tăcere pe Înțeleptele Aiel.

– Pentru ce ar trebui să fiu un exemplu, Elaida? întrebă Egwene pe un ton calm.

Bătaia continuă. O, cât de tare o durea! Lacrimi îi apărură în colțurile ochilor, dar se simțise și mai rău. Mult mai

rău. Simțea de fiecare dată când se gândea ce făcea această femeie cu instituția pe care ea o îndrăgea. Adevărata durere pe care o simțea nu era cea pricinuită de răni, ci de purtarea Elaidei în prezența Conducătoarelor.

– Pe Lumină, șopti Rubinde.

– Mi-aș dori să nu fie nevoie de mine aici, Elaida, zise încet Egwene. Mi-aș dori ca tu să fii o Amyrlin măreața pentru Turn. Mi-aș dori să mă pot da la o parte și să îți accept domnia. Mi-aș dori sa o meriți. Aș accepta bucuroasa să fiu executată dacă asta ar însemna să las în urma mea o Amyrlin capabilă. Turnul Alb este mult mai important decât mine. Tu poți spune același lucru?

– Vrei să fii executată! țipă Elaida, regăsindu-și glasul. Ei bine, nu vei avea parte de așa ceva! Moartea este o pedeapsă prea blândă pentru tine, Iscoadă a Celui Întunecat! Voi avea grijă sa fii bătută – toată lumea va avea grijă să fii bătută – până când voi *termina* cu tine. Abia atunci vei muri! Se întoarse spre servitori, care stateau cu gurile căscate de-o parte și de cealaltă a încăperii. Trimiteți după soldați! Vreau să fie azvârlită în cea mai întunecată temniță din Turn! Sa se anunțe în cetate că Egwene al'Vere este o Iscoadă a Celui Întunecat care a refuzat îndurarea Supremei Înscăunate Amyrlin!

Servitorii dădură fuga să îi îndeplinească porunca. Bicele continuau să lovească, însă Egwene începea să devină din ce în ce mai amorțită. Închise ochii, simțindu-se slăbită – pierduse mult sânge din brațul stâng, care avea cele mai adânci tăieturi.

Situația ajunsese într-un punct critic, așa cum se temuse că se va întâmpla. Își legase destinul.

Dar nu se temea pentru viața ei. În schimb, se temea pentru Turnul Alb. În vreme ce statea rezemată cu spatele de perete, gândurile începând să i se estompeze, se simți copleșită de tristețe.

Bătălia ei din interiorul Turnului se apropia de sfârșit, într-un fel sau altul

CAPITOLUL 17

Probleme de control

– Ar trebui să fii mai atentă, se auzi vocea Sarenei din interiorul camerei. Ne bucurăm de o mare influență pe lângă Suprema Înscăunată Amyrlin. Am putea-o convinge să îți înlesnească pedepsele, dacă ne vei ajuta.

Pufnetul disprețuitor al lui Semirhage fu auzit de Cadsuane, care asculta pe coridorul din fața camerei de interogatoriu, șezând pe un scaun confortabil din bușteni. Cadsuane sorbea dintr-o ceașcă ce ceai dulce. Coridorul era simplu, din lemn, prevăzut pe jos cu un covor lung maro cu alb. Flăcările lămpilor de pe pereți pâlpâiau.

Pe coridor, mai erau și alte persoane împreună cu ea – Daigian, Erian, Elza –, căci era rândul lor să țină scutul pe Semirhage. În afară de Cadsuane, fiecare Aes Sedai din tabără făcea cu rândul. Era prea periculos să riște să le oblige la această îndatorire doar pe surorile Aes Sedai cu statut inferior, de teamă ca acestea să nu obosească. Scutul trebuia să rămână puternic. Numai Lumina știa ce avea să se întâmple dacă Semirhage s-ar fi eliberat.

Cadsuane sorbi din ceai, stând cu spatele rezemat de perete. Al'Thor insistase ca surorilor Aes Sedai ale „lui" să li

se dea ocazia să o interogheze pe Semirhage, nu doar celor alese de Cadsuane. Ea nu știa dacă aceasta era o încercare de a-și afirma autoritatea sau dacă el chiar credea că acestea puteau reuși când ea eșuase, deocamdată.

Oricum ar fi fost, acesta era motivul pentru care Sarene era cea care punea întrebări în ziua aceea. Tarabonera Albă era o persoană grijulie, complet inconștienta de faptul că era una dintre cele mai frumoase femei care obținuse șalul de ani buni. Nonșalanța ei nu era o trăsatura neașteptată, căci era din Ajah Albă, care putea fi adeseori la fel de uitucă precum Brunele. Sarene nu știa, de asemenea, ca Cadsuane statea afară și trăgea cu urechea, cu ajutorul unei mici împletituri de Spirit. Era un truc simplu, unul care adeseori era învățat de novice. Dacă îl amestecai cu acest truc recent descoperit, acela de a inversa împletiturile cuiva, însemna că ea putea asculta ce se vorbea înăuntru fără ca să știe cineva din acel loc că ea era acolo.

Surorile Aes Sedai de pe coridor vedeau ce făcea ea, firește, dar niciuna nu spuse nimic. Chiar dacă două dintre ele – Elza și Fuan – făceau parte din grupul neghioabelor acelora care îi juraseră credința băiatului al'Thor, acestea erau cu băgare de seamă în jurul ei; știau care era părerea ei despre ele. Femei idioate. Uneori, i se părea că jumătate dintre aliații ei erau hotărâți să-i îngreuneze munca.

Sarene își continua interogatoriul înăuntru. Majoritatea surorilor Aes Sedai din conac încercaseră deja să o interogheze pe Semirhage. Brune, Verzi, Albe și Galbene – toate eșuaseră. Cadsuane însăși mai avea să îi adreseze personal câteva întrebări Rătăcitei. Celelalte Aes Sedai o priveau ca pe un personaj mitic, o reputație pe care ea o cultivase. Ea se ținuse departe de Turnul Alb multe decenii la rând, asigurându-se că multe vor presupune că era moartă. Când își făcuse apariția din nou, acest lucru stârnise agitație. Plecase să vâneze falși Dragoni, atât pentru că era necesar, cât și

pentru că fiecare bărbat pe care îl prindea îi sporea reputaţia în rândul celorlalte Aes Sedai.

Toata munca ei era îndreptată spre aceste zile de pe urmă. S-o orbească Lumina dacă avea de gând să îl lase pe băiatul al'Thor să distrugă totul!

Îşi ascunse încruntarea sorbind din nou din ceai. Pierdea controlul încetul cu încetul. Odinioară, un lucru atât de dramatic cum erau fricţiunile din Turnul Alb i-ar fi atras imediat atenţia. Dar ea nu putea începe să se ocupe de problema aceasta. Creaţia însăşi se dezlănţuia, iar singura cale prin care putea lupta era aceea de a-şi concentra toate eforturile asupra lui al'Thor.

Iar el se împotrivea fiecărei încercări a ei de a-l ajuta. Pas cu pas, el începea să se transforme într-un om cu inima de piatră, de neclintit şi incapabil să se adapteze. O statuie fără sentimente *nu* putea să îl înfrunte pe Cel Întunecat.

Băiat blestemat! Iar acum, iat-o pe Semirhage, care continua să o sfideze. Cadsuanei îi venea să intre şi să o confrunte pe femeie, dar Merise îi pusese aceleaşi întrebări pe care i le-ar fi pus şi ea, şi eşuase. Câtă vreme avea să mai rămână intactă imaginea Cadsuanei dacă avea să se dovedească la fel de neputincioasă precum celelalte?

Sarene începu din nou să vorbească.

– N-ar trebui să te comporţi astfel cu surorile Aes Sedai, zise Sarene pe un ton calm.

– Aes Sedai? răspunse Semirhage, chicotind. Nu vă e ruşine să folosiţi aceste cuvinte ca să vă descrieţi? Ca un căţel care zice că e lup.

– Poate că nu ştim totul, recunosc, dar...

– Nu ştiţi nimic, răspunse Semirhage. Sunteţi nişte copii care se joacă cu jucăriile părinţilor.

Cadsuane bătea cu degetul arătător pe partea laterală a cănii. Din nou fu şocată de asemănările dintre ea şi Semirhage şi din nou aceste asemănări făceau să i se strângă stomacul.

Cu coada ochiului, văzu o servitoare zveltă urcând treptele și cărând în mâini o tavă pe care se afla o farfurie cu fasole boabe și ridichi la aburi. Era prânzul lui Semirhage. Era timpul deja? Sarene o interoga pe Rătăcită de trei ore, iar aceasta reușise să ocolească subiectul tot timpul. Servitoarea se apropie, iar Cadsuane îi făcu semn să intre.

O clipă mai târziu, tava se izbi de pardoseală. Auzind zgomotul, Cadsuane sări în picioare, îmbrățișând *saidarul*, și mai că dădu năvală în încăpere. Vocea lui Semirhage o făcu pe Cadsuane să ezite.

– Nu mănânc așa ceva, zise Rătăcita, stăpână pe ea, ca de obicei. M-am săturat de lăturile voastre. Îmi veți aduce ceva mai potrivit.

– Dacă îți vom aduce, se auzi vocea Sarenei, încercând evident să profite de orice avantaj, vei răspunde la întrebările noastre?

– Poate, zise Semirhage. Să vedem dacă va fi pe placul meu.

Se așternu tăcerea, iar Cadsuane le aruncă o privire femeilor de pe coridor, care săriseră și ele în picioare la auzul zgomotului, cu toate că acestea nu puteau auzi vocile. Ea le făcu semn să se așeze.

– Du-te și adu-i ceva, zise Sarene, adresându-i-se servitoarei. Și trimite pe cineva să curețe mizeria asta.

Ușa se deschise, apoi se închise repede când servitoarea plecă în grabă.

Sarene continuă:

– Următoarea întrebare va hotărî dacă vei primi mâncarea sau nu.

În ciuda tonului ferm, Cadsuane surprinse o grabă în cuvintele Sarenei. Scăparea neașteptată a tăvii o speriase. Toate erau agitate în preajma Rătăcitei. Nu o omagiau, dar o *tratau* pe Semirhage cu o anumită doză de respect. Cum să n-o facă? Era o legendă. Nu te puteai afla în prezența unei astfel de creaturi – una dintre cele mai malefice ființe care a trăit vreodată – și să *nu* simți cel puțin o doză de venerație.

O doză de venerație...

– Asta este greșeala noastră, șopti Cadsuane.

Clipi, apoi se întoarse și deschise ușa ce dădea în odaie.

Semirhage stătea în mijlocul odăii mici. Fusese legată din nou cu Aer, cel mai probabil, împletiturile fiind țesute în momentul în care ea trântise tava. Tava din alamă zăcea azvârlită, iar sucul boabelor de fasole se îmbiba în scândurile învechite ale pardoselii. Odaia aceasta nu avea ferestre; fusese o cămară cândva, transformată într-o „celulă" pentru Rătăcită. Sarene – cu părul negru împletit în codițe cu mărgele, pe al cărei chip frumos se citea o expresie de mirare la apariția Cadsuanei – ședea pe un scaun în fața lui Semirhage. Străjerul ei, Vitalien, lat în umeri și cu fața pământie, stătea în picioare într-un colț.

Semirhage nu era legată la cap, iar ea își îndreptă repede privirea spre Cadsuane.

Cadsuane își luase un angajament; trebuia să o confrunte pe femeie acum. Din fericire, ceea ce plănuise să facă nu necesita prea multă finețe. Totul se rezuma la o singură întrebare. Cum o putea face să cedeze? Soluția era ușoară acum, că îi venise în minte.

– Ah, zise Cadsuane cu o atitudine nonșalantă. Copila a refuzat să mănânce, văd. Sarene, eliberează-ți împletiturile.

Semirhage își arcui sprâncenele și își deschise gura ca să pufnească, dar când Sarene își eliberă împletiturile de Aer, Cadsuane o apucă pe Semirhage de păr și, cu o lovitură ușoară de picior, îi trase femeii picioarele de sub ea, trântind-o pe podea.

Ar fi putut folosi Puterea, dar i se părea *corect* să își folosească mâinile pentru treaba asta. Pregătise câteva împletituri, deși probabil că nu va avea nevoie de ele. Semirhage, deși înaltă, avea o siluetă mlădioasă, iar Cadsuane fusese întotdeauna mai mult voinică decât slabă. Pe lângă asta, Rătăcita părea de-a dreptul stupefiată de felul în care era tratată.

Cadsuane se lăsă într-un genunchi pe spatele femeii, apoi îi împinse capul cu fața spre mâncarea vărsată.

– Mănâncă! zise ea. Nu-mi place când este irosită mâncarea, copilă, mai ales în astfel de vremuri.

Semirhage bolborosi ceva, iar Cadsuane nu putea decât să presupună că erau înjurături, cu toate că nu recunoștea niciuna dintre ele. Înțelesurile lor se pierduseră cel mai probabil în negura timpului. În scurt timp, înjurăturile încetară, iar Semirhage rămase nemișcată. Nu se mai împotrivi. Nici Cadsuane n-ar fi făcut-o; n-ar fi făcut decât să îi știrbească imaginea. Puterea lui Semirhage ca prizonieră era hrănită doar de teama și respectul surorilor Aes Sedai față de ea. Cadsuane trebuia să schimbe acest lucru.

– Scaunul tău, rogu-te, i se adresă ea Sarenei.

Sora Albă se ridică în picioare, arătând șocată. Încercaseră toate soiurile de tortură pe care le îngăduiau cerințele lui al'Thor, dar fiecare dintre ele trădaseră stima de sine. O tratau pe Semirhage ca pe o forță periculoasă și ca pe un dușman vrednic. Acest lucru nu făcea decât să îi crească egoul.

– Ai de gând să mănânci? o întrebă Cadsuane.

– Te voi omorî, zise Semirhage pe un ton calm. Prima, înaintea tuturor celorlalte. Le voi obliga să îți asculte țipetele.

– Înțeleg, răspunse Cadsuane. Sarene, du-te și spune-le celor trei Surori de afară să intre. Cadsuane tăcu, îngândurată. De asemenea, am văzut câteva slujitoare făcând curățenie în odăile din partea cealaltă a coridorului. Adu-le aici și pe ele.

Sarene încuviință din cap, ieșind în grabă din odaie. Cadsuane se așeză pe scaun, apoi împleti fire de Aer și o ridică pe Semirhage de pe podea. Elza și Erian aruncară o privire în odaie, părând foarte curioase. Apoi, intrară, urmate de Sarene. O clipă mai târziu, intră Daigian împreună cu cinci servitori: trei femei domani cu șorțuri, un bărbat fusiform, cu degetele mânjite de pete maro de la cum revopsise buștenii, și un băiat în casă. Minunat.

Când intrară aceştia, Cadsuane folosi firele de Aer ca să o întoarcă pe genunchii ei pe Semirhage. Apoi începu sa îi tragă palme la fund Rătăcitei.

La început, Semirhage îndura. Apoi, începu să blesteme Apoi, începu să amenințe Cadsuane continuă, simțind cum începe să o doară mâna. Amenințările lui Semirhage se transformară în urlete de indignare şi durere Slujitoarea cu mâncare revenise in acest timp, făcând o pe Semirhage sa se simta înca şi mai ruşinată Surorile Aes Sedai priveau cu gurile cascate

– Şi acum, zise Cadsuane dupa câteva clipe, întrerupând unul dintre urletele de durere ale lui Semirhage, vrei să mananci?

Îi voi găsi pe toți aceia pe care i-ai îndrăgit vreodată, zise Rătăcita, cu lacrimi în ochi, şi îi voi pune să se mănânce între ei in vreme ce tu vei privi Voi...

Cadsuane țâțâi şi începu din nou s o lovească. Mulțimea din încăpere privea în tacere, uluită. Semirhage începu să plângă – nu din cauza durerii, ci din cauza umilinței. Aceasta era cheia. Semirbage nu putea fi înfrânta prin durere sau prin persuasiune, dar distrugerea imaginii ei era pentru ea un lucru mult mai îngrozitor decât orice altă pedeapsă Întocmai cum ar fi fost şi pentru Cadsuane.

Cadsuane işi opri mâna după alte câteva minute, elibe rând împletiturile care o țineau nemişcata pe Semirhage.

– Ai de gând să mănânci? o întrebă ea.

– Eu

Cadsuane işi ridică mâna, iar Semirhage sări practic de pe genunchii ei şi se târî pe jos, mâncând boabele de fasole

– Este un om, zise Cadsuane, uitându-se la ceilalți. Un simplu om la fel ca oricare dintre noi Are secrete, dar orice băiețandru poate avea secrete pe care refuză să le dezvăluie Nu uitați asta

Cadsuane se ridică in picioare şi se îndreptă spre uşă. Ezita lângă Sarene, care privea fascinată în vreme ce Rătăcita manca boabele de fasole de pe pardoseala.

– Poate-ai vrea să ai la îndemână o perie de păr, adaugă Cadsuane. Dacă vei face asta, au să te doară palmele.

Sarene zâmbi.

– Am înțeles, Cadsuane Sedai.

„Și acum, își zise Cadsuane, ieșind din odaie, ce să fac în privința lui al'Thor?"

- Seniore, zise Grady, frecându-și obrazul înăsprit de vreme, nu cred ca înțelegi.

– Atunci, explică-mi, zise Perrin.

Stătea pe coasta unui deal, privind în jos la mulțimea de refugiați și soldați. Corturi de toate soiurile – structuri Aiel cu un singur vârf, de culoarea nisipului, corturi mari și colorate ale cairhieninilor, corturi simple, cu două vârfuri – răsăreau în vreme ce oamenii se pregăteau pentru a înnopta.

Din fericire, Aielii Shaido nu îi urmăriseră. Aceștia lăsaseră să plece oastea lui Perrin, deși iscoadele lui raportară că Aielii se puseseră în mișcare ca să cerceteze orașul. Oricum ar fi fost, asta însemna că Perrin avea timp. Timp să se odihnească, timp să înainteze încet, timp – nădăjduia el – să folosească porți pentru a-i transporta pe cât mai mulți dintre acești refugiați.

Lumină, dar era un grup mare! Mii și mii de oameni. Era un coșmar să îi coordonezi și să îi conduci. În ultimele zile, avusese parte un lung șir de plângeri, obiecții, sentințe și hârțogării. Unde găsea Balwer atât de multă hârtie? Aceasta părea să îi mulțumească pe mulți dintre oamenii care veneau la Perrin. Sentințele și soluționările disputelor li se păreau mult mai oficiale atunci când acestea erau scrise pe o bucată de hârtie. Balwer spunea că Perrin avea nevoie de un sigiliu.

Munca îi distrăsese atenția, ceea ce era un lucru bun. Însă Perrin știa că nu își putea amâna problemele la nesfârșit. Rand îl împingea spre miazănoapte. Perrin *trebuia* să mărșăluiască pentru Ultima Bătălie. Nimic altceva nu mai avea importanță.

Cu toate acestea, obsesia lui – ignorând totul, în afara de scopul său – fusese sursa multor necazuri în timp ce o căutase pe Faile. Trebuia să găsească un echilibru, cumva. Trebuia să se hotărască dacă voia să îi conducă pe acești oameni. Trebuia să se împace cu lupul din lăuntrul lui, bestia care turba atunci când pornea la luptă.

Dar, înainte să facă toate astea, trebuia să îi ducă acasă pe refugiați. Acest lucru se dovedea a fi o problemă.

– Ai avut timp să te odihnești acum, Grady, zise Perrin.

– Oboseala este doar o parte, Seniore, zise Grady. Deși, sincer, *încă* simt că aș putea să dorm o săptămână întreagă.

Nu arăta obosit. Grady era un bărbat robust, cu o față și un temperament de fermier. Perrin avea încredere că acest bărbat își făcea datoria mai mult decât majoritatea seniorilor pe care îi cunoscuse. Dar Grady avea limitele lui. Ce pățea un bărbat atunci când conducea puterea atât de mult? Grady avea cearcăne la ochi și era palid la față în ciuda pielii arse de soare. Cu toate că era tânăr încă, începuse să încărunțească.

„Lumină, l-am folosit pe bărbatul ăsta prea mult, gândi Perrin. Pe el și pe Neald." Acesta fusese un alt efect al obsesiei lui Perrin, după cum începea să înțeleagă. Ce îi făcuse lui Aram, cum le îngăduiseră celor din jurul lor să meargă mai departe fără un conducător... „Trebuie să îndrept lucrurile. Trebuie să găsesc o cale prin care să fac față situației."

Dacă n-avea s-o facă, era posibil să nu mai *ajungă* la Ultima Bătălie.

– Uite ce e, Seniore.

Grady își frecă barbia din nou, plimbându-și privirea peste tabără. Grupuri variate – Fecioare, gărzi ale Alliandrei, bărbați din Ținutul celor Două Râuri, Aieli, refugiați din diverse orașe –, toate își ridicaseră taberele separat, în formă de cerc.

– Sunt câteva sute de mii de oameni care trebuie să ajungă acasă. Aceia care vor pleca, oricum. Mulți spun că se simt mai în siguranță aici, cu tine.

Trebuie să-și ia gândul de la asta, zise Perrin. Locul lor este alături de familiile lor

– Și aceia ale căror familii se află în ținuturile stăpânite de Seanchani? Grady ridică din umeri. Înainte să vină cotropitorii, mulți dintre acești oameni ar fi fost bucuroși să se întoarcă. Dar acum... Ei bine, spun mereu că vor rămâne acolo unde există hrană și protecție.

– Dar îi putem trimite pe aceia care vor să plece, zise Perrin. Vom călători mai lejer fără ei.

Grady clătină din cap.

– Tocmai asta-i problema, Seniore. Omul tău, Balwer, ne-a dat o cifră. Pot deschide o poarta îndeajuns de mare ca doi oameni să treacă deodată prin ea. Dacă socotim că le-ar lua o secundă să treacă dincolo... Ei bine, ar dura ore în șir să îi trimitem pe toți. Nu știu câți sunt, dar el zice că ar fi echivalentul a câteva zile de muncă. Și mai zice că estimările lui au fost, probabil, prea optimiste. Seniore, abia dacă pot ține o poartă deschisă vreme de un ceas, atât de istovit sunt.

Perrin scrâșni din dinți. Va trebui să obțină el însuși numărul exact de la Balwer, dar avea presentimentul că avea dreptate.

– Atunci, vom continua să mărșăluim, zise Perrin. Către miazănoapte. În fiecare zi, tu și Neald veți deschide porți și îi vom trimite acasă pe câțiva dintre oamenii aceștia. Dar să nu vă obosiți.

Grady încuviință din cap, cu ochii goi din cauza oboselii. Poate era mai bine să mai aștepte câteva zile, înainte să pornească la drum. Perrin îl concedie din cap pe Consacrat, iar Grady coborî în fugă povârnișul spre tabără. Perrin rămase pe deal, inspectând diferite sectoare ale taberei în timp ce oamenii se pregăteau pentru cină. Căruțele se aflau în mijlocul taberei, încărcate cu mâncare, care – se temea el – urma să se termine, înainte ca el să ajungă în Andor. Sau trebuia să ocolească și să meargă în Cairhien? Acolo îl văzuse ultima

oară pe Rand, cu toate că viziunile pe care le avusese cu el făcuseră să pară că nu se afla în niciunul din aceste ținuturi. Se îndoia că Regina Andorului avea să îl primească cu brațele deschise, după zvonurile care circulau despre el și afurisita aia de flamură cu Vulturul Roșu pe ea.

Perrin lăsă deocamdată deoparte această problemă. În tabără părea să se aștearnă liniștea. Fiecare cerc de corturi își trimise reprezentanții la depozitul central al hranei pentru a-și revendica porțiile de seara. Fiecare grup se ocupa de hrana pe care trebuia să o primească, Perrin nu făcea decât să supravegheze împărțirea acesteia. Îl zări pe intendent – un cairhienin numit Bavin Rockshaw – stând în spatele unei căruțe, ocupându-se pe rând de fiecare reprezentant.

Mulțumit de inspecția lui, Perrin coborî în tabără, trecând pe lângă corturile cairhieninilor în drum spre corturile lui, acolo unde erau bărbații din Ținutul celor Două Râuri.

Acum nu se mai îndoia de simțurile lui ascuțite. Acestea veniseră odată cu ochii lui galbeni. Mulți oameni din preajma lui nu mai păreau să îi observe, însă lui i se reamintea mereu acest contrast atunci când întâlnea pe cineva nou. De pildă, mulți dintre refugiații cairhienini se opriră din munca lor, aceea de a-și monta corturile. Îl priveau în timp ce trecea pe lângă ei, șușotind. „Ochi-de-aur“.

Lui nu prea îi păsa de această poreclă. Aybara era numele lui de familie, iar el îl purta cu mândrie. Era unul dintre puținii care îl puteau da mai departe. Trolocii se îngrijiseră de asta.

Aruncă o privire spre grupul de refugiați din apropiere, iar aceștia se grăbiră să bată din nou țărușii cortului în pământ. În vreme ce făceau asta, Perrin trecu pe lângă doi bărbați din Ținutul celor Două Râuri – Tod al'Caar și Jori Congar. Aceștia îl văzură și îl salutară cu pumnul în dreptul inimii. Pentru ei, Perrin „Ochi-de-aur“ nu era un om de care să te temi, ci unul pe care să-l respecți, cu toate că încă mai șușoteau despre noaptea aceea pe care el o petrecuse în

cortul lui Berelain. Perrin își dorea să poată scăpa de umbra *acelei* întâmplări. Oamenii erau încă entuziasmați și plini de energie după înfrângerea clanului Shaido, însă, nu cu mult timp în urmă, Perrin simțise că nu era binevenit printre ei.

Cu toate acestea, cei doi păreau să fi lăsat deoparte pentru moment această nemulțumire. În schimb, îl salutară. Oare uitaseră că Perrin copilărise împreună cu ei? Jori uitase când făcuse haz de vorbirea lentă a lui Perrin sau când se oprise pe la fierărie ca să se laude cu fetele cărora reușise să le fure un sărut?

Perrin doar îi salută din cap. N-avea rost să dezgroape trecutul, nu când loialitatea lor față de Perrin „Ochi-de-aur“ ajutase la salvarea Failei. Deși, când se îndepărtă de ei, auzul lui fin îi surprinse pe cei doi sporovăind despre bătălie, care avusese loc cu doar câteva zile în urmă, și despre implicarea lor în ea. Unul din ei mai mirosea încă a sânge; nu își curățase cizmele. Probabil că nici măcar nu observase noroiul amestecat cu sânge.

Uneori, Perrin se întreba dacă simțurile lui nu erau, de fapt, mai ascuțite decât ale celorlalți. El observa, fără nicio grabă, lucruri pe care alții le treceau cu vederea. Cum puteau să nu simtă mirosul de sânge? Și aerul proaspăt de munte dinspre miazănoapte? Precum cel de acasă, cu toate că se aflau la multe leghe depărtare de Ținutul celor Două Râuri. Dacă ceilalți oameni și-ar face timp să închidă ochii și să fie atenți, ar fi reușit să simtă mirosurile pe care le simțea el? Dacă își deschideau ochii și priveau cu atenție lumea din jurul lor, ar fi putut spune că aveau ochi „ageri“ așa cum spuneau că erau ai lui Perrin?

Nu. Asta era doar o închipuire. Simțurile lui *erau* mai ascuțite; înrudirea lui cu lupii îl schimbase. Nu se mai gândise de ceva vreme la această înrudire – fusese concentrat pe Faile. Însă încetase să mai fie atât de conștient de ochii lui. Aceștia erau o parte din el. N-avea rost să mai bombăne din cauza lor

Și totuși, furia aceea pe care o simțea atunci când se lupta... acea pierdere a controlului... îl îngrijora din ce în ce mai mult. Prima oară când o simțise fusese în noaptea aceea, cu mult timp în urmă, când se luptase cu Mantiile Albe. O vreme, Perrin nu știuse dacă era lup sau om.

Iar acum – în timpul unei vizite recente în Visul Lupilor – încercase să îl omoare pe Țopăitoru. În Visul Lupilor, moartea era definitivă. Perrin mai că se pierduse pe sine în ziua aceea. Gândindu-se la asta, vechile temeri prinseră din nou viață. Temeri pe care le alungase. Temeri legate de un om care se comporta ca un lup, încuiat într-o cușcă.

Își continuă drumul pe cărăruia ce ducea spre cortul lui, luând câteva decizii. Plecase în căutarea Failei cu determinare, evitând Visul Lupilor așa cum își evitase toate responsabilitățile. Susținuse că nimic altceva nu era mai important. Însă știa că adevărul era mult mai dificil. Se concentrase pe salvarea Failei pentru că o iubea foarte mult, dar, pe lângă asta, făcuse asta pentru că fusese convenabil. Salvarea ei fusese o scuză ca să evite lucruri cum ar fi faptul că nu se simțea confortabil în postura de conducător și cu armistițiul fragil dintre el însuși și lupul din lăuntrul lui.

O salvase pe Faile, însă atât de multe lucruri erau în continuare nelalocul lor. Răspunsurile puteau să se afle în visele lui.

Sosise vremea să-și revină.

CAPITOLUL 18

Un mesaj în grabă

Siuan încremeni – cu coşul cu rufe murdare proptit în şold – în clipa în care intră în tabăra surorilor Aes Sedai. De astă dată, erau rufele ei. În sfârşit, îşi daduse seama că nu era nevoită să le spele doar pe-ale ei, ci şi pe cele ale lui Bryne. De ce să nu le lase pe novice să o ajute cu spălatul? Cu siguranţă păreau să fie destule.

Şi fiecare dintre ele se îngrămădea pe pasarela din jurul pavilionului aflat în mijlocul taberei. Stăteau braţ la braţ, alcătuind un zid alb deasupra căruia se iţeau capete acoperite cu păr de toate nuanţele. Nicio întrunire obişnuită a Divanului nu ar fi atras atât de multă atenţie. Trebuie că se petrecea ceva.

Siuan aşeză coşul din nuiele cu rufe pe un butuc, apoi trase un prosop peste el. Nu avea încredere în cer, cu toate că, în ultima săptămână, nu plouase cine ştie cât. Să nu ai încredere în „cerul căpitanului de doc". Nişte cuvinte după care să te ghidezi. Chiar dacă urmările ar fi doar un coş plin cu rufe ude, şi murdare pe deasupra.

Străbătu în grabă drumul de pământ şi păşi pe pasarelele din lemn. Scândurile aspre se mişcara uşor sub tălpile ei,

trosnind la fiecare pas, în vreme ce înainta în grabă spre pavilion. Existau discuții referitoare la înlocuirea pasarelelor din lemn cu ceva mai rezistent, poate ceva la fel de scump ca pietrele de pavaj.

Ajunse în spatele femeilor adunate acolo. Ultima întrunire a Divanului care atrăsese atât de multă atenție dezvăluise faptul că Asha'manii legaseră surori și că pângărirea fusese curățată. Facă Lumina să nu mai existe surprize de o *asemenea* amploare! Avea și-așa nervii destul de încordați pentru că trebuia să aibă de-a face cu afurisitul ăla de Gareth Bryne. Lăsa să se înțeleagă că îi îngăduia să o învețe cum să țină sabia în mână, pentru orice eventualitate. Ea nu crezuse niciodată că săbiile erau de vreun ajutor. Și-apoi, cine mai auzise ca o Aes Sedai să țină o armă în mână și să lupte ca nebunii ăia de Aieli? Sincer, bărbatul acela.

Își croi drum printre novice, enervată că trebuia să le atragă atenția ca să le facă să o lase să treacă. Acestea se dădeau la o parte de îndată ce vedeau o soră trecând printre ele, firește, însă acum atenția le era atât de distrasă, încât fu nevoie de un oarecare efort ca să le determine să îi facă loc. Le dojeni pe câteva dintre ele pentru că nu își vedeau de îndatoririle lor. Chiar dacă însuși Rand al'Thor își făcea apariția în tabără, novicele trebuiau să își continue lecțiile!

În cele din urmă, când ajunse lângă clapele cortului, o găsi pe femeia la care se așteptase. Sheriam, în calitate de Păstrătoare a Egwenei, nu putea intra în Divan fără Suprema Înscăunată Amyrlin. Prin urmare, trebuia să aștepte afară. Probabil că era mai bine așa decât să fiarbă de nerăbdare în cortul ei.

Femeia cu părul de foc mai pierduse din greutate în decursul ultimelor săptămâni. Trebuia să își comande rochii noi; cele vechi începeau să atârne pe ea. Cu toate acestea, părea să își fi recâștigat cât de cât calmul în ultima vreme, să fie mai puțin distrată. Poate că ceea ce o tulbura trecuse. Insistase mereu că nu avea nimic.

– Măruntaie de pește, bombăni Siuan când o novice o lovi din greșeală cu cotul.

Siuan se uită urât la fată, care se făcu mică și se îndepărtă în grabă, familia ei de novice urmând-o fără tragere de inimă. Siuan se întoarse din nou spre Sheriam.

– Așadar, ce e? S-a dovedit că unul dintre grăjdari este Regele din Tear?

Sheriam își arcui o sprânceană.

– Elaida știe Topirea-n-Văzduh.

– *Poftim?* întrebă Siuan, aruncând o privire în cort.

Scaunele erau ocupate de Aes Sedai, iar slăbănoaga Ashmanaille – din Ajah Cenușie – li se adresa. De ce nu fusese Tăinuită de Flacără întrunirea aceasta?

Sheriam încuviință din cap.

– Am aflat când Ashmanaille a fost trimisă să colecteze din Kandor.

Birurile erau una dintre principalele surse de venit ale surorilor Aes Sedai care o urmau pe Egwene. Multe secole la rând, fiecare regat trimitea astfel de dări către Tar Valon. Turnul Alb nu se mai bizuia pe acest venit – avea mijloace mult mai bune de a se întreține, care nu se bazau pe generozitatea celor de din afara lui. Totuși, birurile nu erau niciodată refuzate, iar multe dintre regatele din Ținuturile de Hotar păstrau această tradiție.

Înainte ca Turnul Alb să se scindeze, una dintre îndatoririle Ashmanaillei fusese aceea de a ține socoteala acestor dări și să trimită mulțumiri în fiecare lună în numele Supremei Înscăunate Amyrlin. Scindarea Turnului Alb și descoperirea Topirii-n-Văzduh făcuseră ca surorilor Aes Sedai ale Egwenei să le fie mai ușor să trimită o delegație care să strângă personal birurile. Conțopistului-șef din Kandor nu îi păsase pe care din cele două tabere din Turnul Alb o sprijinea, atâta vreme cât dările erau trimise, și îi dăduse bucuros banii direct Ashmanaillei.

Asediul asupra Tar Valonului făcuse mai ușoară extragerea de monede din birurile care ar fi trebuit să ajungă la Elaida pentru a-i plăti cu ele pe soldații lui Bryne. Frumoasă întorsătură a sorții. Însă nicio mare nu rămâne calmă multă vreme.

– Conțopistul-șef era cam palid la față, spuse Ashmanaille pe un ton foarte serios. „V-am dat deja banii luna asta, mi-a spus. I-i am dat unei femei care a venit cu nici măcar o zi în urmă. Femeia avea o scrisoare chiar de la Suprema Înscăunată Amyrlin, pecetluită corespunzător, prin care mi se spunea să dau banii *doar* unei surori din Ajah Roșie."

– Asta nu este o certitudine că Elaida a Călătorit, observă Romanda în interiorul cortului. Sora Roșie ar fi putut ajunge în Kandor pe alte căi.

Ashmanaille clătină negativ din cap.

– Au văzut deschizându-se o poartă. Conțopistul-șef a descoperit o greșeală în socoteli și a trimis un scrib după delegația Elaidei ca să-i dea câteva monede în plus. Bărbatul a descris *perfect* ceea ce a văzut. Caii treceau printr-o gaură neagră din aer. Fu atât de șocat, încât chemă gărzile, dar, până sosiră, oamenii Elaidei dispăruseră deja. Eu însămi l-am interogat.

– Nu mă încred în cuvântul unui bărbat, zise Moria, care ședea în fața grupului.

– Conțopistul-șef a descris-o în detaliu pe femeia care a luat banii de la el, zise Ashmanaille. Sunt aproape convinsă că a fost Nesita. Am putea afla dacă ea se află în Turn? Asta ne-ar oferi o dovadă în plus.

Celelalte începură să obiecteze, dar Siuan încetă să mai asculte cu atenție. Poate că acesta era un vicleșug ingenios ca să le distragă atenția, dar ele nu-și puteau asuma acest risc. Lumină! Era singura care avea capul pe umeri?

Ea o înșfăcă de braț pe cea mai apropiată novice, o fată sfioasă care era, probabil, mai în vârstă decât arăta – trebuia să fie, din moment ce nu părea să aibă mai mult de nouă ani

– Am nevoie de un curier, o informă Siuan. Adu-l pe unul dintre mesagerii pe care i-a lăsat seniorul Bryne în tabără ca să-i aducă vești. *Repede!*

Fata parcă scheună, țâșnind din loc.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sheriam

– Ne salvăm viețile, răspunse Siuan, uitându-se urât la novicele care se buluceau. În regulă! mârâi ea. Nu mai stați gură cască! Dacă lecțiile voastre au fost amânate din cauza acestui fiasco, găsiți-vă altă treabă de făcut. Novicele care vor mai rămâne pe pasarelă după zece secunde vor fi pedepsite până nu vor mai ști să numere!

Aceste cuvinte dădură naștere unui exod alb, familiile de femei îngrămădindu-se să se îndepărteze cu pași grăbiți. În câteva clipe, doar un grup mic de Alese mai rămase, alături de Sheriam și Siuan. Alesele se făcură mici atunci când Siuan le privi încruntată, însă ea nu zise nimic. Unul dintre privilegiile de a fi Aleasă era o libertate sporită. Și-apoi, atâta vreme cât se putea mișca fără să se poticnească de cineva, Siuan era mulțumita

– De ce nu a fost Tăinuită această întrunire din capul locului? o întrebă ea pe Sheriam.

– Nu știu, recunoscu Sheriam, aruncând o privire în cortul cel mare. Este o veste îngrijorătoare, dacă este adevărat

– Era menit să se întâmple asta la un moment dat, zise Siuan, cu toate că nu era deloc calmă pe interior. Vestea despre Topirea-n-Văzduh trebuie că se răspândește deja

„Ce s-a întâmplat? își zise ea. N-au făcut-o pe Egwene să cedeze, nu? Facă Lumina să nu fi fost ea sau Leane obligate să dezvăluie această taină Beonin. Trebuie să fi fost ea. Arză-le-ar focu' pe toate!"

Clătină din cap

– Facă Lumina să putem ascunde Topirea-n-Văzduh de Seanchani! Atunci când aceștia *vor* ataca Turnul Alb, vom vrea să avem măcar acest avantaj.

Sheriam o privi cu scepticism. Majoritatea surorilor nu credeau visul Egwenei despre atac. Proastele – voiau să prindă pește, dar nu voiau să-i scoată măruntaiele. Nu numeai o femeie Amyrlin, apoi tratai cu ușurință avertismentele ei.

Siuan aștepta nerăbdătoare, bătând din picior și ascultând conversațiile din interiorul cortului. Tocmai când începea să se gândească dacă trebuia să trimită o altă novice, unul dintre curierii lui Bryne se apropie călare de cort. Calul nărăvaș pe care îl călărea era negru ca smoala, cu pete albe doar deasupra copitelor, și pufni către Siuan atunci când călărețul îl strunii brusc. Acesta purta o uniformă îngrijită, iar părul castaniu îi era tuns scurt. *Trebuia* să aducă creatura aceea cu el?

– Aes Sedai? întrebă bărbatul, făcându-i o plecăciune din șa. Ai un mesaj pentru Seniorul Bryne?

– Da, zise Siuan. Și i-l vei transmite în *cea mai mare grabă*. Ai priceput? Viețile noastre depind de el.

Soldatul încuviință scurt din cap.

– Spune-i Seniorului Bryne..., începu Siuan. Spune-i să-și păzească flancurile. Vrăjmașul nostru a învățat metoda pe care am folosit-o noi ca să ajungem aici.

– Am să-i spun.

– Repetă ce am spus, zise Siuan.

– Desigur, Aes Sedai, zise bărbatul zvelt, făcând din nou o plecăciune. Ca să știi, sunt mesagerul generalului de mai bine de un deceniu. Memoria mea...

– Taci! îl întrerupse Siuan. Nu-mi pasă de cât *timp* faci treaba asta. Nu-mi pasă cât de bună este memoria ta. Nu-mi pasă dacă, printr-o întorsătură a sorții, ți s-a mai cerut să repeți *chiar acest mesaj* de o mie de ori. Mi-l *vei* repeta și mie.

– Ăăă, da, Aes Sedai. Trebuie să îi spun Seniorului General să păzească flancurile. Vrăjmașul nostru a învățat metoda pe care am folosit-o noi ca să ajungem aici.

– Bine. Pleacă!

Bărbatul încuviință din cap.

– Acum!

El întoarse acel cal îngrozitor și ieși în galop din tabără, mantia fluturând în urma lui.

– Ce a fost *asta*? întrebă Sheriam, luându-și privirea de la ceea ce se petrecea în cort.

– Mă asigur că nu ne vom trezi înconjurați de oastea Elaidei, răspunse Siuan. Pun rămășag că sunt singura care s-a gândit să îl avertizeze pe generalul nostru că se prea poate ca vrăjmașul nostru să ne fi zădărnicit cel mai mare avantaj tactic. Halal asediu.

Sheriam se încruntă, ca și când nu s-ar fi gândit la asta. N-ar fi fost singura. O, unele dintre ele se vor gândi la Bryne și își vor pune în gând să îi trimită în cele din urmă vorbă generalului. Dar pentru multe, catastrofa *nu era* faptul că Elaida își putea muta acum oastea ca să le flancheze sau faptul că asediul lui Bryne era inutil. Catastrofa avea să fie mai personală pentru ele: cunoașterea pe care se străduiseră să o țină secretă ajunsese acum în mâinile altora. Topirea în Văzduh le aparținea *lor*, iar acum o știa și Elaida! Tipic surorilor Aes Sedai. Mai întâi erau indignate, apoi se implicau.

Sau poate că Siuan era doar amărâtă. Cineva din interiorul cortului se gândi în sfârșit să ceară ca întrunirea să fie Tăinuită, prin urmare Siuan se retrase, coborând de pe pasarelă pe pământul întărit. Novicele se împrăștiară în toate părțile, cu capetele plecate ca să-i evite privirea, cu toate că se grăbeau să îi facă o reverență. „Nu prea am reușit să mă prefac slabă azi", gândi Siuan, făcând o grimasă.

Turnul Alb se prăbușea. Frățiile Ajah se șubrezeau din cauza conflictelor meschine dintre ele. Chiar și-aici, în tabăra Egwenei, se irosea mai mult timp cu politica decât cu pregătirile pentru furtuna care se apropia.

Iar Siuan era parțial vinovată de aceste eșecuri.

Elaida și frăția ei purtau categoric cea mai mare parte din vină. Dar oare Turnul s-ar mai fi scindat dacă Siuan ar fi

încurajat cooperarea dintre frățiile Ajah? Elaida nu avusese *atât* de multă muncă de făcut. Fiecare fisură care apăruse în Turn probabil că își avea originea în micile crăpături din timpul numirii lui Siuan ca Amyrlin. Dacă ar fi fost o mediatoare a facțiunilor din Turnul Alb, le-ar fi putut întări pe aceste femei? Le-ar fi putut împiedica să nu se întoarcă una împotriva celeilalte asemenea țiparilor cuprinși de frenezie?

Dragonul Renăscut era important. Însă el era doar un personaj în țesăturile acestor zile de pe urmă. Era prea ușor să uiți acest lucru, era prea ușor să îl privești pe acest personaj dramatic de legendă și să uiți de toată lumea.

Oftă, își luă coșul cu rufe și, cum îi era obiceiul, verifică să se asigure că toate erau acolo. În vreme ce făcea asta, o siluetă în alb se apropie de ea de pe una dintre pasarelele secundare.

Siuan Sedai?

Siuan își ridică privirea, încruntându-se. Novicea care stătea în fața ei era una dintre cele mai ciudate din tabără. Cu vârsta de aproape șaptezeci de ani, Sharina avea fața înăsprită de vreme și brăzdată de riduri a unei bunici. Își ținea părul argintiu prins în coc și chiar dacă nu avea un mers cocoșat, categoric căra o *povară*. Văzuse atât de multe, făcuse atât de multe, trecuse prin mulți ani. Și, spre deosebire de o Aes Sedai, Sharina *trăise* în toți acești ani. Muncise, avusese o familie, ba chiar își îngropase copiii.

Era puternica în mânuirea Puterii. Un lucru remarcabil. Avea să poarte cu siguranță șalul și, de îndată ce acest lucru urma să se întample, avea să-i fie cu mult superioară lui Siuan. Însă deocamdată, Sharina făcu o plecăciune adâncă. Aproape că dădu o dovadă perfectă de respect. Dintre toate novicele, ea se plângea cel mai puțin, provoca cele mai puține necazuri și studia cu cea mai mare sârguință. În calitate de novice, înțelegea lucruri pe care majoritatea surorilor Aes Sedai nu le învățaseră niciodată sau de care uitaseră în clipa în care obținuseră șalul. Cum să fii umilă atunci când era nevoie, cum să accepți

o pedeapsă, cum să știi când era nevoie să înveți în loc să pretinzi că știi deja „Dacă am avea mai multe ca ea, își zise Siuan, și mai puține ca Elaida și Romanda..."

– Da, copilă? întrebă Siuan Ce este?

– Te-am văzut când ai ridicat coșul cu rufe, Siuan Sedai, zise Sharina, și m-am gândit că poate ar trebui să ți-l car eu.

Siuan șovăi.

– N aș vrea să te ostenești.

Sharina își arcui o sprânceană, afisând o expresie deloc specifică unei novice.

– Brațele astea bătrâne au cărat greutăți de două ori mai mari înainte și înapoi de la râu doar anul trecut, Siuan Sedai, și au îngrijit și trei nepoți în tot acest timp. Cred că mă voi descurca.

Avea ceva in privire, o aluzie că oferta ei nu era deloc ceea ce părea a fi. Se părea că novicea aceasta era pricepută nu numai la împletiturile Tămăduirii

Curioasă, Siuan îi îngădui femeii vârstnice să ia coșul. Începură să înainteze pe cărăruie spre corturile novicelor.

– Este ciudat că o dezvăluire aparent simplă poate da naștere unei zarve atât de mari, nu crezi, Siuan Sedai?

– Descoperirea Topirii n Văzduh de către Elaida *este* o dezvăluire importantă

– Cu toate astea, nici pe departe la fel de importantă precum cele despre care se zvonește că s ar fi făcut in timpul întrunirii de acum câteva luni, când ne-a vizitat bărbatul acela care poate conduce Puterea E ciudat că această dezvăluire poate provoca atâta zarvă

Siuan clatină afirmativ din cap.

– Gândirea mulțimii este adeseori ciudată la o primă vedere, Sharina. Toată lumea vorbește încă despre vizita Asha'manului și este însetată de mai mult. Așadar, reacționează cu entuziasm atunci când se ivește ocazia să afle altceva Astfel, dezvăluirile mai importante pot veni în taină,

făcând astfel ca cele mai puțin importante să fie primite cu mare neliniște.

– Cred că cineva s-ar putea folosi de această observație. Sharina salută din cap un grup de novice când acesta trecu pe lângă ele. Dacă ar vrea să dea naștere unor îngrijorări, adică.

– Ce vrei să spui? întrebă Siuan, mijind ochii.

– Ashmanaille i-a dat raportul Lelainei Sedai mai întâi, zise Sharina pe un ton blând. Am auzit că Lelaine a fost cea care a lăsat să-i scape această veste. A spus-o cu voce tare în prezența unei familii de novice atunci când a convocat întrunirea Divanului. De asemenea, a respins câteva solicitări timpurii ca întrunirea să fie Tăinuită.

– Ah, făcu Siuan. Așadar, *acesta* este motivul!

– Eu spun doar ce am auzit, firește, explică Sharina, oprindu-se la umbra unui copac golaș. Probabil că sunt doar niște prostii. Pai, o Aes Sedai de statutul Lelainei ar trebui *să știe* că dacă lasă să-i scape o informație în prezența novicelor, aceasta va ajunge și la alte urechi dornice să asculte.

– Iar în Turn, toate urechile sunt dornice să asculte.

– Întocmai, Siuan Sedai, zise Sharina, zâmbind.

Lelaine voise o întrunire diversificată – voise ca novicele să audă și fiecare soră de tabără să participe la discuție. De ce? Și de ce Sharina îi încredința păreri deloc specifice unei novice?

Răspunsul era evident. Cu cât se simțeau mai amenințate femeile din tabără – cu cât o vedeau pe Elaida mai periculoasă –, cu atât mai ușor ar fi fost pentru o mână fermă să preia controlul. Cu toate că acum surorile erau indignate din cauză că fusese dezvăluit unul dintre cele mai bine păzite secrete, în curând aveau să își dea seama de pericolul pe care Siuan îl întrezărise deja. În curând aveau să se instaleze frica, îngrijorarea, neliniștea. Asediul n-avea să reușească niciodată, nu acum când surorile Aes Sedai din interiorul zidurilor puteau Călători oricând și oriunde doreau. Oastea lui Bryne de la poduri devenise inutilă.

Dacă bănuielile lui Siuan erau corecte, Lelaine avea să se asigure că și celelalte aveau să observe consecințele

– Ea vrea să ne vadă speriate, zise Siuan. Vrea o criză.

Era o manevră inteligentă Siuan ar fi trebuit să anticipeze acest lucru. Faptul că nu o făcuse, faptul că nu aflase nimic despre planurile Lelainei mai sugera un lucru important se prea putea ca femeia să nu aibă atât de multă încredere în Siuan cum lăsa să pară. Afurisita!

Se concentră asupra Sharinei. Femeia cu părul cărunt stătea liniștită, așteptând în vreme ce Siuan cugeta asupra lucrurilor pe care i le dezvăluise ea.

– De ce mi ai spus toate astea? întrebă Siuan. Din câte știi tu, eu sunt servitoarea Lelainei.

Sharina își arcui o sprânceană.

– Te rog, Siuan Sedai. Ochii aceștia nu sunt orbi și văd o femeie care își dă toată osteneala să îi țină ocupați pe vrăjmașii Supremei Înscăunate Amyrlin.

Prea bine, zise Siuan. Dar, totuși, te expui pentru o recompensă foarte mică

Recompensă mică? întrebă Sharina Iertare, Siuan Sedai, dar care crezi că va fi soarta mea dacă Amyrlin nu se va întoarce? Indiferent ce spune ea acum, putem simți adevăratele păreri ale Lelainei Sedai.

Siuan șovăi. Cu toate că, acum, Lelaine juca rolul susținătoarei pioase a Egwenei, nu cu multă vreme în urmă, ea fusese la fel de nemulțumită precum celelalte în ceea ce le privea pe novicele prea bătrâne Puținor oameni le plăcea atunci când tradițiile se schimbau

Acum, că noile novice fuseseră înscrise în cartea novicelor, ar fi fost foarte greu să fie alungate din Turn. Dar asta nu însemna că surorile Aes Sedai continuau să accepte femei mai în vârstă. În afară de asta, existau șanse mari ca Lelaine – sau cea care avea să sfârșească pe Tronul Amyrlin – să găsească o cale prin care să amâne sau să întrerupă progresul femeilor

care fuseseră acceptate împotriva tradiției. Cu siguranță, ar fi fost inclusă și Sharina.

– Îi voi aduce la cunoștință Supremei Înscăunate Amyrlin despre acțiunile tale de aici, zise Siuan. Vei fi recompensată.

– Recompensa mea ar fi reîntoarcerea Egwenei Sedai, Siuan Sedai. Roagă-te să fie grabnică. A unit destinele noastre cu al ei în clipa în care ne-a acceptat. După cele văzute și simțite, n-am de gând să renunț la pregătire. Femeia ridică coșul. Bănuiesc că vrei ca rufele astea să fie spălate și să-ți fie înapoiate?

– Da. Îți mulțumesc.

– Eu sunt novice, Siuan Sedai. Este datoria și plăcerea mea.

Femeia mai în vârstă făcu o plecăciune respectuoasă și o luă de-a lungul cărării, cu pași sprinteni pentru vârsta ei.

Siuan o urmări cu privirea, apoi opri în loc o altă novice. Un alt mesager pentru Bryne. Pentru orice eventualitate. „Grăbește-te, fetițo, i se adresă ea în gând Egwenei, aruncând o privire spre acoperișul înalt și ascuțit al Turnului Alb. Sharina nu este singura al cărei destin s-a unit cu al tău. Ne-ai prins pe toate în năvodul tău."

CAPITOLUL 19

Stratageme

Haos. Haosul domnea în toată lumea.

Tuon stătea pe balconul sălii de audiențe din palatul din Ebou Dar, cu mâinile împreunate la spate. În curtea palatului – unde dalele din piatră erau albe, la fel ca multe suprafețe din oraș – un grup de războinici altarani, înveșmântați în auriu și negru, exersau formațiunile sub privirile atente a doi ofițeri ai ei. Mai încolo, se înălța orașul. Domurile albe cu fâșii colorate se răspândeau printre turlele înalte și albe.

Ordine. Aici, în Ebou Dar, domnea ordinea, chiar și pe câmpurile de dincolo de zidurile orașului, pline de corturi și căruțe. Soldații Seanchani patrulau și mențineau pacea; existau planuri de curățare a cartierului Rahad. Nu exista niciun motiv sau scuză să trăiești în afara legii doar pentru că erai sărac.

Însă orașul acesta era doar o oază de ordine minusculă într-o lume agitată. Până și Imperiul Seanchan era frânt de războiul civil, acum că împărăteasa murise. Corenne venise, dar recucerirea ținuturilor lui Artur Aripă de Șoim înainta greu, întârziată fiind de Dragonul Renăscut la răsărit și de

oștirile domani la miazănoapte. Ea încă mai aștepta vești de la Locotenentul-General Turan, dar semnele nu erau bune. Galgan susținea că puteau să fie surprinși de rezultate, însă Tuon văzuse un porumbel negru în ceasul în care fusese informată despre situația delicată în care se afla Turan. Semnul de rău augur fusese limpede. El nu avea să se întoarcă în viață.

Haos. Ea privi în lateral, unde stătea credinciosul Karede, în armura lui groasă de un roșu-sângeriu și verde-închis, aproape negru. Era un bărbat înalt, maxilarul lui pătrățos fiind aproape la fel de solid ca armura pe care o purta. În această zi, era însoțit de douăzeci și patru de Gărzi ale Morții – ziua următoare întoarcerii lui Tuon în Ebou Dar – și de șase Ogieri Grădinari, toți stând înșirați de-a lungul pereților. Aceștia „căptușeau" părțile laterale ale încăperii cu tavan înalt și coloane albe. Karede simțea haosul și nu avea de gând să îngăduie ca ea să fie răpită din nou. Haosul era letal atunci când făceai presupuneri referitoare la ce putea sau nu putea contamina acesta. Aici, în Ebou Dar, acesta se manifesta sub forma unei facțiuni care intenționa să îi ia viața lui Tuon.

Ea evitase încercările de asasinat de când putea umbla și supraviețuise. Le anticipa. Într-un fel, prospera de pe urma lor. Cum altfel puteai ști că erai puternic dacă nu erau trimiși asasini care să te ucidă?

Cu toate acestea, trădarea lui Suroth... Era haos, într-adevăr, atunci când însăși conducătoarea Strămoșilor se dovedea a fi trădătoare. Restabilirea ordinii în lume avea să fie o treabă foarte, foarte dificilă. Poate imposibilă.

Tuon își îndreptă spatele. Nu se gândise că urma să devină Împărăteasă decât peste mulți ani. Dar avea să își facă datoria.

Se întoarse din balcon și intră în sala de audiențe, la mulțimea care o aștepta. Asemenea celorlalți de Sânge, avea obrajii mânjiți cu cenușă pentru a jeli pierderea Împărătesei. Tuon nutrea puțină afecțiune față de mama ei, dar ca să fii împărăteasă nu aveai nevoie de afecțiune. Aceasta oferea ordine și

stabilitate. Tuon începuse să înțeleagă importanța acestor lucruri abia atunci când simți această povară pe umeri.

Sala era încăpătoare și dreptunghiulară, luminată de candelabrele de printre coloane și de strălucirea razelor de soare care pătrundeau prin balconul mare din spate. Tuon poruncise să fie înlăturate covoarele din sală, preferând gresia albă. Pe tavan era o pictură înfățișând pescari pe mare, cu pescăruși care zburau pe cerul senin, iar pereții erau zugrăviți într-un albastru odihnitor. Un grup format din zece *da'covale* stăteau în genunchi în fața candelabrelor din dreapta lui Tuon. Aceștia purtau veșminte subțiri și așteptau poruncă. Suroth nu se număra printre ei. Gărzile Morții aveau grijă de ea, cel puțin până când avea să-i crească părul.

De îndată ce Tuon intră în sală, toți oamenii de rând se lăsară în genunchi și își lipiră frunțile de pardoseală. Cei de Sânge îngenuncheară, plecându-și capetele.

Vizavi de *da'covale*, în partea cealaltă a sălii, Lanelle și Melitene îngenuncheară în rochiile lor ornate cu fulgere argintii pe fâșiile roșii de pe poale. *Damanele* lor, ținute în lesă, îngenuncheară cu fețele la pământ. Răpirea lui Tuon fusese insuportabilă pentru câteva dintre *damane*, acestea plânseseră nemângâiate în timpul absenței ei.

Jilțul ei era relativ simplu. Era din lemn, iar brațele și spătarul erau acoperite cu catifea. Ea se așeză. Purta o rochie plisată de un albastru-închis, iar pelerina albă flutura în urma ei. De îndată ce luă loc, oamenii din sală se ridicară din pozițiile lor de venerare – toți în afară de *da'covale*, care rămaseră în genunchi. Selucia se ridică în picioare și se duse lângă jilț. Părul auriu îi era împletit într-o coadă ce îi cădea în partea dreaptă, iar partea stângă a capului îi era ras. Nu era mânjită cu cenușă, din moment ce nu era dintre Cei de Sânge, dar bucata de pânză albă legată în jurul brațului ei sugera că și ea – asemenea întregului Imperiu – jelea pierderea Împărătesei.

Yuril, secretarul și Mâna secretă a lui Tuon, păși în partea cealaltă a jilțului. Gărzile Morții o înconjurară subtil, armura lor neagră lucind slab în lumina soarelui. Acestea fuseseră deosebit de protectoare cu ea în ultima vreme. Ea nu le învinuia, având în vedere evenimentele recente.

„Iată mă aici, își zise Tuon, înconjurată de putere, cu *damanele* într-o parte și cu Gărzile Morții de cealaltă parte. Și, cu toate astea, nu mă simt mai în siguranță decât m-am simțit cu Matrim." Cât de ciudat era că se simțise în siguranță cu el.

Chiar în fața ei, luminați de razele indirecte ale soarelui care pătrundea prin balconul deschis din spate, se afla o pleiada dintre Cei de Sânge, Căpitanul General Galgan fiind cel mai de vază dintre ei. El purta armura în ultima vreme, platoșa lui fiind vopsită în albastru-închis, suficient de închis ca să pară a fi negru. Părul lui alb forma o creastă, părțile laterale ale capului fiindu-i rase, și era împletit până la umeri, căci făcea parte dintre Cei de Sânge de rang superior. Împreună cu el erau doi membri de Sânge de rang inferior — Generalul Stindardelor Najirah și Generalul Stindardelor Yamada — și câțiva ofițeri de rând. Aceștia așteptau răbdători, având grijă să nu întâlnească privirea lui Tuon.

Un grup alcătuit din alți membri ai Celor de Sânge stăteau la câțiva pași în spate, pentru a fi martorii edictelor ei. Faverde Nothish cel slab și Amenar Shumada cel cu fața lungă se aflau în fruntea lor. Amândoi erau importanți, îndeajuns de importanți ca să fie periculoși. Suroth n-ar fi singura care ar întrezări o oportunitate în vremurile acestea. Dacă ar fi ca Tuon să cadă, practic oricine putea deveni Împărăteasă sau Împărat.

Războiul din Seanchan nu urma să ia sfârșit repede, dar când se întâmpla asta, învingătorul se urca cu siguranță pe Tronul de Cleștar. Apoi, aveau să fie doi conducători ai Imperiului Seanchan, despărțiți de un ocean, uniți de dorința de a se cuceri unul pe celălalt. Niciunul nu îi putea îngădui celuilalt să trăiască.

„Ordine, își zise Tuon, bătând în lemnul negru al brațului jilțului cu unghia lăcuită cu albastru. Ordinea trebuie să emane din mine. Voi aduce liniștea peste cei chinuiți de furtuni."

– Selucia este Grăitoarea Adevărului, îi anunță ea pe cei adunați în sală. Acest lucru să se facă cunoscut printre Cei de Sânge.

Această declarație fu de așteptat. Selucia își plecă fruntea în semn de acceptare, cu toate că nu își dorea nicio altă numire decât aceea de a o sluji și a o proteja pe Tuon. Nu primea cu brațele deschise această funcție. Dar ea era, de asemenea, sinceră și directă; va fi o Grăitoare a Adevărului excelentă.

Măcar de data asta, Tuon putea fi sigură că Grăitoarea Adevărului nu era una dintre Rătăciți.

Credea povestea Falendrei, atunci? Putea fi plauzibilă; semăna cu unul dintre basmele cu creaturi imaginare ce pândeau în întuneric pe care le spunea Matrim. Și totuși, celelalte *sul'dame* și *damane* confirmau povestea Falendrei.

Cel puțin unele lucruri erau limpezi. Anath lucrase cu Suroth. Aceasta din urmă – după ce fusese constrânsă – recunoscuse că se întâlnise cu unul dintre Rătăciți. Sau, cel puțin, așa credea. Ea nu știuse că Rătăcitul era una și aceeași persoană cu Anath, dar părea să creadă credibilă această descoperire.

Că era sau nu cu adevărat o Rătăcită, Anath se întâlnise cu Dragonul Renăscut, imitând-o pe Tuon. Și încercase să îl ucidă. „Ordinea, își zise Tuon, afișând o expresie calmă. Eu reprezint ordinea."

Tuon îi făcu un gest rapid Seluciei, care era în continuare Cuvântătoarea lui Tuon – și umbra ei – pe lângă responsabilitatea suplimentară de Grăitoare a Adevărului. Atunci când le va da porunci celor inferiori ei, Tuon trebuia să le transmită mai întâi Seluciei, care le va da glas.

– Ți se cere să îl aduci înăuntru, se adresă Selucia unui *da'covale* de lângă tron.

Acesta făcu o plecăciune adâncă, lipindu-şi fruntea de pardoseală, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre celălalt capăt al sălii şi deschise uşa.

Beslan, Regele Altarei şi Primul Înscăunat al Casei Mitsobar, era un tânăr zvelt, cu păr şi ochi negri. Avea pielea măslinie, asemenea oamenilor din Altara, însă îşi făcuse obiceiul să poarte veşminte ca acelea preferate de Cei de Sânge. Pantaloni largi şi galbeni, o haină cu guler înalt care îi ajungea doar până la mijlocul pieptului şi o cămaşă galbenă pe dedesubt. Cei de Sânge lăsaseră un culoar în mijlocul sălii, iar Beslan înaintă de-a lungul lui, cu ochii plecaţi. Când ajunse în locul de supliciu de dinaintea tronului, se lăsă în genunchi, apoi se aplecă până jos. Era imaginea perfectă a unui supus credincios, exceptând coroana subţire de aur de pe capul lui.

Tuon îi făcu un semn Seluciei.

– Ţi se îngăduie să te ridici, zise Selucia.

Beslan se ridică, dar îşi ţinu privirea plecată. Era un actor desăvârşit.

– Fiica celor Nouă Luni îşi exprimă condoleanţele pentru pierderea pe care ai suferit-o, îi spuse Selucia.

– Îmi exprim şi eu condoleanţele pentru pierderea pe care a suferit-o şi ea, zise el. Suferinţa mea nu este decât o lumânare faţă de focul mistuitor pe care îl simte neamul Seanchan.

Era *prea* slugarnic. Era rege; nu i se cerea să facă o plecăciune atât de adâncă. Era egalul multora dintre Cei de Sânge.

Ea mai că credea că el se arăta supus doar în faţa femeii care avea să devină în curând Împărăteasă. Însă ea ştia prea multe despre temperamentul lui, atât de la iscoade, cât şi din auzite.

– Fiica celor Nouă Luni doreşte să ştie motivul pentru care ai încetat să ţii judecată, zise Selucia, privind mâinile lui Tuon, care se mişcau. I se pare trist că oamenii nu mai sunt primiţi în audienţă de către regele lor. Moartea mamei tale a fost pe cât de tragică, pe atât de şocantă, dar regatul tău are nevoie de tine.

Beslan făcu o plecăciune.

– Te rog, spune-i că nu mi s-a părut potrivit să mă ridic deasupra ei. Nu știu cum să mă port. Nu vreau să insult.

– Ești sigur că acesta este motivul adevărat? grăi Selucia. Nu o fi pentru că, poate, pui la cale o rebeliune împotriva noastră și nu ai timp de celelalte îndatoriri ale tale?

Beslan își ridică brusc privirea, făcând ochii mari de uimire.

– Majestate, eu...

– Nu e nevoie să mai spui și alte minciuni, fiu al lui Tylin, i se adresă direct Tuon, făcându-i pe Cei de Sânge să icnească. Știu lucrurile pe care le-ai spus Generalului Habiger și prietenului tău, Seniorul Malalin. Știu despre întâlnirile voastre secrete din beciul hanului „Trei stele". Știu tot, Rege Beslan.

În sală se așternu tăcerea, iar Beslan își plecă fruntea o clipă. Apoi, în mod surprinzător, se ridică în picioare și o privi direct în ochi. Ea nu ar fi crezut că tânărul cu vorbă mieroasă avea curaj.

– Nu voi îngădui ca poporul meu să...

– Eu aș tăcea dacă aș fi în locul tău, îl întrerupse Tuon. Te afli deja pe nisipuri mișcătoare.

Beslan șovăi. Ea vedea întrebarea din ochii lui. Nu avea de gând să îl execute? „Dacă aș fi vrut să te omor, gândi ea, ai fi mort deja și nici n-ai fi văzut cuțitul."

– În Imperiul Seanchan există frământări, zise Tuon, privindu-l. El păru șocat la auzul acestor cuvinte. O, ai crezut că voi ignora acest lucru, Beslan? Nu îmi place să stau cu mâinile în sân în vreme ce imperiul meu se prăbușește în jurul meu. Adevărul trebuie acceptat. Mama ta e moartă. Nu mai există împărăteasă.

– Totuși, forțele Reintoarcerii sunt *mai mult* decât suficiente ca noi să ne putem păstra poziția de partea aceasta a oceanului, inclusiv în Altara.

Ea se aplecă în față, încercând să dea senzația de *control*, de *fermitate*. Mama ei reușea mereu să facă acest lucru. Tuon

nu avea statura mamei ei, dar va avea nevoie de aura ei. Ceilalți trebuiau să se simtă mai în siguranță numai aflându-se în prezența ei.

– În vremuri ca acestea, continuă Tuon, amenințările cu rebeliunea nu pot fi tolerate. Mulți vor întrezări o oportunitate în slăbiciunea Împărătesei, iar certurile dezbinatoare, dacă nu vor fi ținute sub control, ne vor aduce sfârșitul tuturor. Așadar, trebuie să fiu categorică, foarte categorică, cu aceia care mă sfidează.

– Și atunci, de ce mai sunt în viață? întrebă Beslan.

– Ai început să pui la cale o rebeliune *înainte* să se afle despre ceea ce se petrece în Imperiu. El se încruntă, înmărmurit. Ți-ai început rebeliunea când Suroth conducea aici, zise Tuon, și când mama ta era încă regină. Multe s-au schimbat de atunci, Beslan. Foarte multe. În vremuri ca acestea, se pot înfăptui lucruri mărețe.

– Trebuie să știi că n-am sete de putere, zise Beslan. Nu-mi doresc decât libertatea poporului meu.

– Știu asta, zise Tuon, împreunându-și mâinile în față, cu unghiile lăcuite răsucite, și odihnindu-și coatele pe brațele jilțului. Acesta este celălalt motiv pentru care mai ești încă în viață. Te răzvrătești nu din dorința de a pune mâna pe putere, ci din pură ignoranță. Ești îndrumat greșit, iar asta înseamnă că te poți schimba, dacă ai primi cunoștințele potrivite.

El o privi nedumerit. „Coboară-ți privirea, neghiobule! Nu mă obliga să poruncesc să fii biciuit pentru obrăznicie!" Ca și când el i-ar fi citit gândurile, își luă privirea de la ea apoi și o coborî. Da, ea îl judecase corect.

Cât de precară era poziția ei! Avea oști, adevărat, dar atât de multe dintre ele fuseseră îndepărtate de agresivitatea lui Suroth.

În cele din urmă, toate regatele de partea aceasta a oceanului vor trebui să îngenuncheze dinaintea Tronului de Cleștar. Fiecare *marath'damane* va purta zgardă, fiecare rege

sau regină va jura credință. Dar Suroth întrecuse măsura, mai ales în acel fiasco cu Turan. O sută de mii de soldați muriseră în bătălie. Era o nebunie.

Tuon avea *nevoie* de Altara. Avea nevoie de Ebou Dar. Beslan era iubit de popor. Dacă i-ar fi implântat capul într-o țeapă după moartea misterioasă a mamei lui... Ei bine, Tuon va readuce stabilitatea în Ebou Dar, dar prefera să nu lase fronturile de luptă fără soldați ca să înfăptuiască acest lucru.

– Moartea mamei tale înseamnă o pierdere, zise Tuon. A fost o femeie de ispravă. O regină bună.

Beslan își strânse buzele.

– Poți vorbi, zise Tuon.

– Moartea ei... este inexplicabilă, zise el.

Aluzia era evidentă.

– Nu știu dacă Suroth are legătură cu uciderea ei, zise Tuon, pe un ton mai blând. Ea susține că nu. Însă moartea ei este cercetată. Dacă se va dovedi că Suroth se află în spatele morții ei, tronul însuși vă va cere scuze ție și Altarei.

Un alt icnet din partea Celor de Sânge. Ea îi readuse la tăcere cu o privire, apoi își întoarse din nou atenția la Beslan.

– Pierderea mamei tale *este* una mare. Trebuie să știi că și-a respectat legămintele.

– Așa e, zise el, cu amărăciune în glas. Și a renunțat la tron.

– Nu! zise Tuon pe un ton tăios. Tronul îți aparține. Aceasta este ignoranța despre care vorbeam. *Trebuie* să îți conduci poporul. Acesta *trebuie* să aibă un rege. Eu nu am nici timp, nici chef să îndeplinesc aceste îndatoriri în locul tău. Presupui că dacă Imperiul Seanchan stăpânește peste ținutul tău, asta înseamnă că poporul tău nu este liber. Este greșit. Oamenii vor fi mai liberi, mai protejați și mai puternici atunci când vor accepta domnia noastră. Sunt mai presus de tine. Dar e un lucru atât de indezirabil? Datorită măreției imperiului, îți vei putea păstra hotarele și vei putea patrula în ținuturile de din colo de Ebou Dar. Vorbești despre poporul tău? Ei bine, am

poruncit să ți se pregătească ceva. Dădu din cap într-o parte, iar o *da'covale* mlădioasă păși în față, aducând o tolbă din piele. Înăuntru, zise Tuon, vei găsi cifrele strânse de iscoadele și de gărzile mele. Vei putea citi cu ochii tăi rapoartele referitoare la nelegiuirile din timpul ocupației noastre. Vei primi rapoarte și manifeste care compară cum au fost oamenii *înainte* de Reîntoarcere și *după* ea.

Cred că știu ce vei găsi. Imperiul este o resursă pentru tine, Beslan. Un aliat foarte puternic. N-am să te insult, oferindu-ți tronuri pe care nu ți le dorești. Te voi ademeni făgăduindu-ți stabilitate, hrană și protecție pentru poporul tău. Toate pentru un preț mic, loialitatea ta.

El acceptă tolba, ezitând.

– Îți dau de ales, Beslan, zise Tuon. Poți alege să fii executat, dacă dorești. N-am să te fac *da'covale*. Te voi lăsa să mori într-un mod onorabil și va fi spus public că ai murit pentru că ai refuzat legământul și ai ales să nu îi accepți pe Seanchani. Voi îngădui acest lucru, dacă asta dorești. Poporul tău va ști că ai murit cu o atitudine sfidatoare. Sau poți alege să îi slujești mai bine. Ai putea alege să trăiești. Dacă vei face asta, vei fi unul dintre Cei de Sânge. Vei face un pas în față și vei domni așa cum are nevoie poporul tău s-o faci. Îți făgăduiesc că *nu* mă voi amesteca în treburile poporului tău. Voi cere resurse și oameni pentru oștile mele, așa cum se cuvine, iar cuvântul tău nu îl poate revoca pe al meu. În afară de asta, vei avea putere absolută în Altara. Niciunul dintre Cei de Sânge nu va avea dreptul să le poruncească, să îi rănească sau să îi întemnițeze pe oamenii tăi fără permisiunea ta. Voi accepta și voi consulta lista familiilor nobile care crezi că ar trebui să se numere printre Cei de Sânge de rang inferior, dar n-am să numesc mai puține de douăzeci. Altara va deveni reședința permanentă a Împărătesei de partea aceasta a oceanului. Astfel, Altara va deveni cel mai puternic regat de aici. Poți alege. Ea se apleca în fața, desfăcându-și degetele. Dar

trebuie să înțelegi un lucru. Dacă vei hotărî să ni te alături, o vei face cu *sufletul*, nu numai cu vorbele. N-am să-ți îngădui să ignori legămintele făcute. Ți-am oferit această șansă, deoarece cred că poți fi un aliat puternic și că ești îndrumat greșit, poate de rețelele încâlcite ale lui Suroth. Ai o zi la dispoziție să te hotărăști. Gândește-te bine! Mama ta a considerat că aceasta este alegerea cea mai bună, iar ea a fost o femeie înțeleaptă. Imperiul înseamnă stabilitate. O rebeliune nu ar însemna decât suferința, foamete și confuzie. Acestea nu sunt vremuri în care să fii singur, Beslan. Ea se rezemă de spătar în vreme ce Beslan își cobori ochii la tolba pe care o ținea în mâini. El făcu o plecăciune ca să se retragă, dar mișcarea fu smucită, ca și când atenția îi era distrasă. Poți pleca, îi spuse ea.

El se ridică, dar nu se întoarse ca să plece. În sală domnea tăcerea în vreme ce se holba la mâini și la tolbă. Ea îi putea citi pe față lupta interioară. Un *dacovale* se apropie ca să îl îndemne să plece, cum fusese concediat, dar Tuon își ridică o mână, oprindu-l pe servitor.

Ea se aplecă în față, iar câțiva membri ai Celor de Sânge se mutară de pe un picior pe celălalt în vreme ce așteptau. Beslan se holba în continuare la tolbă. În cele din urmă, își ridică ochii, iar în ei se citi determinarea. Apoi, în mod surprinzător, se lăsa din nou în genunchi.

– Eu, Beslan din Casa Mitsobar, jur să îi fiu credincios și să o slujesc pe Fiica celor Nouă Luni și, prin ea, Imperiul Seanchan, acum și de-a pururi, dacă ea nu va alege să mă elibereze din voința ei. Pământurile și tronurile mele îi aparțin, iar eu i le cedez. Jur pe Lumină!

Tuon își îngădui să zâmbească. În spatele lui Beslan, Căpitanul General Galgan făcu un pas în față și i se adresă Regelui:

– Nu asa se cuvine să...

Tuon îl reduse la tăcere printr-un gest.

– Noi cerem ca acest popor să adopte obiceiurile noastre, Generale, zise ea. Mi se pare potrivit să acceptăm și noi câteva din ale lor.

Nu prea multe, firește. Însă ea putea mulțumi îndelungatelor conversații pe care le purtase cu lupăneasa Anan, care îi îngăduiau să înțeleagă acest lucru. Poate că Seanchanii greșiseră cu acest popor pentru că îl făcuse să rostească jurămintele de supunere ale Seanchanilor. Matrim rostise aceste jurăminte, dar le ignorase cu abilitate la momentul potrivit. Cu toate acestea, avusese grijă să se țină de cuvânt față de ea, iar oamenii lui o asiguraseră că el era un om de onoare.

Cât era de ciudat că ei erau dispuși să rostească un jurământ în detrimentul altuia. Oamenii aceștia erau ciudați. Dar ea va trebui să îi înțeleagă pentru a putea domni peste ei și va trebui să domnească peste ei pentru a-și aduna forțele ca să se întoarcă în Seanchan.

– Jurământul tău este pe placul meu, Rege Beslan. Te numesc membru al Celor de Sânge și îți ofer ție și Casei tale stăpânire peste regatul Altara, acum și de-a pururi, voința ta de a administra și a guverna fiind inferioară doar celei a Tronului Imperial. Ridică-te în picioare.

El se ridică, iar picioarele păreau să îi tremure.

– Ești sigură că nu ești *ta'veren*, domniță? o întrebă el. Deoarece cu siguranța nu mă așteptam să fac *asta* când am intrat aici.

Ta'veren. Oamenii ăștia și superstițiile lor prostești!

– Sunt mulțumită de tine, îi spuse ea. Am cunoscut-o pe mama ta doar pentru o scurtă perioadă de timp, dar mi s-a părut destul de capabilă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu obligată să îl execut pe singurul ei fiu.

El încuviința din cap în semn de recunoștință. Selucia, care stătea în lateralul ei, observa: „Te-ai descurcat bine. Într-un mod neconvențional, poate, dar cu multă finețe".

Tuon simți un sentiment plăcut de mândrie. Se întoarse spre Generalul Galgan cel cu părul alb.

– Generale, mi-am dat seama că aștepți să-mi vorbești, iar rabdarea ta este apreciată Acum poți să dai glas gândurilor tale. Rege Beslan, te poți retrage sau poți rămâne. Este dreptul tău să participi la orice întrunire publică din regatul tău și n ai nevoie nici de permisiune, nici de invitație ca sa participi.

Beslan încuviință din cap, făcand o plecăciune, apoi se retrase intr o parte a salii ca să privească.

- Îți mulțumesc, Preaînalta Fiică, zise Galgan cu respect, făcând un pas în față.

Le făcu semn *so'jhinilor* lui, care așteptau pe coridor Aceștia intrară – mai întâi prosternându-se dinaintea lui Tuon –, apoi așezară repede o masă și câteva hărți. Un servitor îi aduse lui Galgan o legătură, pe care o ținea în mâini, iar acesta se apropie de Tuon. În acea clipă, Karede se afla în dreapta ei, iar Selucia în stânga ei, dar Galgan păstră o distanță respectuoasă El făcu o plecăciune și desfăcu legătura pe jos Era o flamură roșie, cu un cerc în mijloc, împărțit de o linie șerpuitoare. O jumatate a cercului era neagră, cea laltă, albă.

Ce i asta? întrebă Tuon, aplecându se în față.

Flamura Dragonului Renăscut, zise Galgan. A trimis o cu un mesager, cerând din nou o întrevedere.

El își ridică privirea, fără să o privească în ochi, dar lăsând să i se vadă expresia îngândurată, îngrijorată

– Azi-dimineață când m am trezit, zise Tuon, am văzut pe cer o imagine cu trei turnuri și un vultur, sus, pe cer, care trecea în zbor printre ele.

Câțiva membri dintre Cei de Sânge din sală dădură aprobator din cap Doar Beslan părea nedumerit Cum trăiau oamenii aceștia făra să cunoască semnele de rău augur? Nu aveau nicio dorință să înțeleagă viziunile despre soartă pe care li le oferea Pânza? Șoimul și cele trei turnuri erau un semn al alegerilor dificile care vor fi luate. Acestea sugerau faptul că va fi nevoie de curaj.

– Ce părere ai despre cererea Dragonului Renăscut pentru o intrevedere? îl întrebă Tuon pe Galgan.

– Poate că n-ar fi înțelept să te întâlnești cu acest bărbat, Preainaltă Fiică. Nu sunt sigur de pretențiile lui la titlu. În afară de această intrebare, Imperiul nu are și alte griji in acest moment?

– Te intrebi de ce oștile noastre nu s-au retras, zise Tuon. De ce nu le-am poruncit Seanchanilor sa asigure tronul.

El își inclină capul.

– Am încredere în înțelepciunea ta, Preainaltă Fiică.

– *Este* Dragonul Renăscut, zise Tuon. Nu este un simplu impostor. Sunt convinsă de asta. Trebuie să se supună Tronului de Cleștar înainte ca Ultima Bătălie să poată începe. Așadar, noi trebuie să rămânem. Nu este o întamplare că Reintoarcerea a avut loc acum. E nevoie de noi aici. Mai mult decât atât, este nevoie de noi, din nefericire, în patria noastră.

Galgan încuviința incet din cap. Era de acord cu ea că nu trebuia sa se retragă în Seanchan; el presupusese pur și simplu că aceasta era dorința ei. Declarand că vor ramâne, ea câștigase respectul lui. Nu că el nu se gândea încă să pună mana pe tron. Un bărbat nu își putea menține poziția dacă nu era extrem de ambițios.

Cu toate acestea, era cunoscut ca fiind un bărbat prudent, dar și ambițios. Nu ataca decât dacă era convins că scopul era unul mareț. El trebuia să creadă că avea șanse mari de reușită și că inlăturarea lui Tuon era mai potrivită pentru Imperiu. Aceasta era diferența între un prost ambițios și un înțelept ambițios. Cel din urma înțelegea că uciderea cuiva era doar inceputul. Nu ar fi câștigat nimic dacă ar fi omorât-o pe Tuon și s-ar fi urcat el insuși pe tron daca toate astea i-ar fi făcut pe restul Celor de Sange să se instraineze.

El se duse la masa unde erau hărțile.

– Daca dorești să continui războiul, Preaînaltă Fiică, ingăduie-mi să îți explic starea în care se află oastea ta. Unul

dintre cele mai ambițioase planuri ale noastre este pus la punct de Locotenent Generalul Yulan.

Galgan le făcu un semn ofițerilor adunați și un bărbat scund și oacheș, din rangul inferior al Celor de Sânge, păși în față. Purta o perucă neagră care îi ascundea capul chel, iar acesta se apropie și îngenunche în fața lui Tuon, făcând o plecăciune.

– Îți poruncesc să te ridici și să vorbești, Generale, grăi Selucia

– Preaînalta Fiică ar trebui să știe că îi mulțumesc, zise Yulan, ridicându-se în picioare Ducându-se la masă, le făcu semn câtorva ajutoare care întinseră o hartă, astfel încât Tuon să poată vedea. În afară de eșecul înregistrat în Arad Doman, procesul de revendicare a acestor tărâmuri s a desfășurat conform așteptărilor. Mai încet decât ne-am fi dorit, dar nu fără mari victorii Oamenii din aceste regate nu se adună pentru a veni în apărarea națiunilor învecinate. Am reușit să le cucerim rând pe rând. Doar două probleme ne dau motive de îngrijorare. Prima este acest Rand al'Thor, Dragonul Renăscut, care duce un război agresiv de unificare la miazănoapte și la răsărit. Vom avea nevoie de înțelepciunea Preaînaltei Fiice ca să ne învețe cum să îl facem să se supună.

Cealaltă problemă a fost numărul mare de *marath'damane* strânse în acel loc cunoscut ca Tar Valon. Cred că Preaînalta Fiică a auzit de acea mare armă pe care au folosit-o pentru a distruge o întindere mare de pământ la miazănoapte de Ebou Dar

Tuon încuviință din cap

– *Sul'damele* n-au mai văzut așa ceva, continuă Yulan Bănuim că este un lucru ce ține de *damane*, un lucru pe care îl pot învăța dacă vom putea pune mâna pe *marath'damanele* potrivite. Această abilitate minunată de a le transporta imediat dintr-un loc în altul – dacă este adevărat – se va dovedi a fi o a doua tehnică a unui mare avantaj tactic pe care *trebuie* sa o avem în posesia noastră

Tuon încuviință din nou din cap, studiind harta, care arăta locul numit Tar Valon. Selucia grăi:

– Preaînalta Fiică este curioasă în privința planurilor tale. Le vei pune in aplicare

– Mulțumirile mele sunt profunde, zise Yulan, făcând o plecaciune. În calitate de Capitan al Aerului, am onoarea de a-i comanda pe *rakenii* și *to'rakenii* care slujesc Reintoarcerea. Eu cred că un atac chiar în inima ținutului vrajmașului nostru va fi nu numai posibil, ci și extrem de avantajos. Nu am fost nevoiți încă să înfruntam in luptă multe dintre aceste *marath'damane*, dar pe măsură ce vom inainta în ținuturile controlate de Dragonul Renăscut, vom înfrunta fără îndoială un număr mare al lor.

Ele presupun că sunt ferite de noi deocamdată. Un atac în acest moment ar putea avea un mare impact asupra viitorului. Fiecare *marath'damane* căreia îi vom pune lesă va fi nu numai o unealtă puternică pentru oastea noastră, ci și una pe care o va pierde vrăjmașul nostru. Rapoartele preliminare susțin că există sute și sute de *marath'damane* strânse in acest loc numit Turnul Alb.

„Atât de multe?" gândi Tuon. O astfel de forță ar putea schimba complet războiul. Era adevărat ca acele *marath'damane* ce călatoriseră cu Matrim spuseseră că ele nu se vor implica în războaie. Într-adevăr, *marath'damanele* care fuseseră odinioară Aes Sedai se dovediseră a fi, deocamdată, niște arme inutile. Însa exista o cale prin care presupusele lor legăminte să fie schimbate? Ceva ce Matrim spusese in treacăt o făcea să bănuiască că se putea. Ea își mișcă degetele.

– Fiica celor Nouă Luni se întreabă cum poate fi condus un atac împotriva lor, grăi Selucia. Distanța e mare. Sute de leghe

– Vom folosi o forță alcătuită in mare parte din *to'raken*, răspunse Generalul Yulan. Și din *rakeni*, pe care să-i trimitem in recunoaștere. Hărțile pe care am pus mâna înfățișează intinderi vaste și înierbate, cu foarte puțini locuitori, care pot

fi folosite drept popasuri pe drum. Am putea ataca în Murandy aici, el arătă cu degetul o a doua hartă, pe care o întinseră ajutoarele, și să ne apropiem de Tar Valon dinspre miazăzi. Dacă Preaînalta Fiică dorește, am putea desfășura raiduri în toiul nopții, în vreme ce *marath'damanele* dorm. Ținta noastră va fi să capturăm cât mai multe cu putință.

– Există întrebarea dacă acest lucru poate fi înfăptuit cu adevărat, grăi Selucia. Tuon era curioasă. Câți oameni am putea folosi pentru un astfel de raid?

– Dacă am fi pe deplin angajați? întrebă Yulan. Cred că aș putea strânge între optzeci și o sută de *to'rakeni* pentru acest atac.

Între optzeci și o sută de *to'rakeni*. Așadar, poate în jur de trei sute de soldați, cu echipament, care lăsau loc pentru a fi aduse *marath'damanele* captive. Trei sute ar reprezenta o forță considerabilă pentru un astfel de raid, dar vor trebui să se miște repede și ușor ca să nu fie prinși în capcană.

– Dacă Preaînalta Fiică îmi permite, zise Generalul Galgan, pășind din nou în față. Cred că planul Generalului Yulan este unul bun. Asta nu înseamnă că nu vor exista pierderi de vieți, dar nu vom mai avea niciodată o asemenea ocazie. Dacă vor fi nevoite să ia parte în conflictul nostru, acele *marath'damane* ne-ar putea răni. Dar dacă vom reuși să obținem accesul la acea armă a lor sau măcar la abilitatea lor de a călători pe distanțe mari... ei bine, cred că merită să riscăm să pierdem toți *to'rakenii* din oastea noastră.

– Dacă Preaînalta Fiică îmi permite, continuă Generalul Yulan. Planul nostru necesită folosirea a douăzeci de detașamente ale Pumnului Cerului – două sute de trupe în total – și cincizeci de femei *sul'dam* legate. Credem că poate ar fi nevoie și de un grup mic de Cuțite Sângeroase.

Cuțitele Sângeroase erau membri de elită ai Pumnului Cerului, care era în sine un grup exclusivist. Yulan și Galgan *erau* dedicați acestui demers! Nu angajai Cuțitele Sângeroase

dacă nu vorbeai foarte serios, căci acestea nu se mai întorceau din misiunile lor. Datoria lor era să rămână în urmă după ce Pumnul Cerului se retrăgea și să provoace daune cât mai multe daune cu putință – vrăjmașului. Dacă le-ar putea plasa pe câteva dintre ele în Tar Valon, cu ordine să ucidă cât mai multe *marath'damane* cu putință...

– Dragonul Renăscut nu va reacționa bine la acest raid, îi spuse Tuon lui Galgan. El nu este legat de aceste *marath'damane*?

– Unele rapoarte așa zic, răspunse Galgan. Altele spun că el li se opune acestora. Totuși, altele spun ca ele sunt pionii lui. Informațiile sarace pe care le avem în aceasta privință mă fac să îmi cobor ochii, Preaînaltă Fiică. Nu am reușit să cern minciunile de adevăruri. Până când vom deține informații mai bune, trebuie să presupunem ce este mai rău, că acest raid îl va înfuria la culme.

– Dar crezi în continuare că merită?

– Da, zise Galgan, fără să ezite. Dacă aceste *marath'damane* sunt legate de Dragonul Renăscut, atunci avem un motiv încă și mai întemeiat să atacăm acum, înainte ca el să le poată folosi împotriva noastră. Se prea poate ca raidul să îl înfurie, dar îl va și slăbi, lucru care te va aduce într-o poziție mai bună să porți negocieri cu el.

Tuon încuviință din cap îngândurată. Fără îndoială că aceasta era decizia dificilă prevestită de semn. Dar alegerea ei părea foarte evidentă. Nu era deloc o decizie dificila. Toate *marath'damanele* din Tar Valon *trebuiau* puse în lesă, iar aceasta era o metodă excelentă de a slăbi rezistența împotriva Oastei Neînvinse, printr-o singură lovitură puternică.

Însă semnul prevestitor vorbea despre o decizie dificilă. Ea îi făcu un semn Seluciei.

– Există cineva în această sală care nu este de acord cu acest plan? întrebă Crăitoarea. Cineva care are vreo obiecție la cele propuse de Generalul Yulan și oamenii lui?

Cei de Sânge din sală se uitară unul la altul. Beslan se prea poate să se fi foit, dar nu spuse nimic. Altaranii nu se

împotriviseră ca *marath'damanele* lor să poarte zgardă; se părea că aceștia aveau puțină încredere în cele care puteau con duce. Nu fuseseră la fel de prudenți ca Amadicia în alungarea surorilor Aes Sedai, dar nici nu se arătau primitori. Beslan nu ar obiecta împotriva unui atac împotriva Turnului Alb.

Ea se lăsă pe spate și aștepta... Ce anume? Poate că nu aceasta era decizia la care se referise semnul prevestitor. Deschise gura ca să dea ordin ca raidul să fie inițiat, dar în acel moment se deschiseră ușile, lucru care o făcu să se oprească.

Gărzile Morții care păzeau ușile se dădură la o parte o clipă mai târziu, lăsând să treacă un *so'jhin* care slujea pe coridor. Bărbatul cu brațe puternice, Macombe, se plecă până la pământ, coada lui neagră și împletită ce îi atârna peste umărul drept căzându-i într-o parte și atingând pardoseala din gresie.

Dacă Fiica celor Nouă Luni îmi permite, Locotenentul General Tylee Khirgan ar dori o audiență.

Galgan păru șocat.

- Ce e? îl întrebă Tuon

- N-am știut că ea s-a întors, Preaînaltă Fiică, răspunse el Sugerez cu toată umilința ca să îi fie îngăduit să vorbească Este unul dintre cei mai de ispravă ofițeri ai mei.

– Poate intra, grăi Selucia

Intră un *da'covale* bărbat, în robă albă, urmat de o femeie în armură, cu coiful la subraț Cu pielea închisă la culoare și cu părul negru scurt și cârlionțat, ea era înaltă și zveltă. Părul îi era nins pe la tâmple Plăcile suprapuse ale armurii aveau dungi vopsite în roșu, galben și albastru și scârțâiau în timp ce pășea Era dintre Cei de Sânge de rang inferior de curând numită din porunca Generalului Galgan , dar fusese informată despre asta prin intermediul unui *raken*. Își purta părul ras de un deget de o parte și de cealaltă a capului.

Tylee avea ochii roșii din cauza oboselii. Judecând după mirosul de sudoare și de cal pe care îl emana, venise la Tuon de

îndată ce sosise în cetate. Fu urmată în sală de câţiva soldaţi mai tineri, istoviţi şi ei, dintre care unul căra un sac mare şi maro. Când ajunseră in locul de închinàciune o bucata pàtrată de material roşu , toţi se lăsară în genunchi. Soldaţii de rând atinseră pardoseala cu fruntile, iar Tylee făcu o mişcare bruscă, de parcă ar fi vrut să le urmeze exemplul, apoi se opri. Încă nu era obişnuită cu ideea de a fi una dintre Cei de Sânge.

– Este limpede că eşti istovită, războinică, grăi Selucia. Tuon se apleacă în faţă. Să presupunem că ai veşti extrem de importante?

Tylee se ridică într-un genunchi, apoi făcu un gest în lateral. Unul dintre soldaţii ei se ridică in genunchi şi ridică sacul maro pe care îl cărase. Era mânjit pe fund cu un lichid negru ce prinsese crusta. Sânge.

Dacă Preaînalta Fiică îmi permite, zise Tylee, vocea ei trădând oboseala. Îi făcu un semn din cap omului ei, iar acesta deschise sacul, vărsându-i conţinutul pe pardoseală. Diferite capete de animale Un porc mistreţ, un lup şi... un şoim? Pe Tuon o străbătu un fior Capul şoimului era la fel de mare ca un cap de om. Poate mai mare Dar era ceva în neregulă cu acele capete. Erau oribil de deformate

Putea jura că acel cap de şoim, care se rostogoli astfel încât ea îi putea vedea bine faţa, avea ochi de *om* Iar... celelalte capete aveau şi ele trăsături umane. Tuon îşi înăbuşi un alt fior. Ce prevestire urâtă era aceasta?

Ce înseamnă asta? întrebă Galgan pe un ton poruncitor.

Bănuiesc că Preaînalta Fiică ştie de incursiunea mea militara împotriva Aielilor, zise Tylee, stând în continuare într-un genunchi.

Tylee capturase *damane* în timpul acelei campanii, deşi Tuon nu ştia mai mult de-atât Generalul Galgan aşteptase întoarcerea ei oarecum curios să afle întreaga poveste.

– În timpul incursiunii, continuă Tylee, mi s-au alăturat oameni de naţionalităţi diferite, dintre care niciunul n-a depus

un legământ. Voi întocmi un raport complet despre ei atunci când voi avea timp. Ea şovăi, apoi aruncă o privire în direcţia capetelor. Aceste... creaturi... mi-au atacat compania pe drumul de întoarcere, la zece leghe de Ebou Dar. Am suferit pierderi grele. Am adus şi trupuri pe lângă aceste capete. Mergeau pe două picioare, ca oamenii, dar aveau înfăţişare de animale. Ea şovăi din nou. Cred că sunt Troloci, cum îi numesc cei de pe malul acesta al oceanului. Cred că veneau aici.

Haos. Cei de Sânge începură să argumenteze că acest lucru era neverosimil. Generalul Galgan le porunci de îndată ofiţerilor lui să organizeze patrule şi să trimită alergători care să avertizeze lumea despre un posibil atac asupra cetăţii. Femeile *sul'dam* care stătuseră în partea laterală a sălii se grăbiră să inspecteze capetele, în vreme ce Gărzile Morţii o înconjurară în tăcere pe Tuon, pentru a-i oferi mai multă protecţie, privindu-i pe toţi – Cei de Sânge, servitori şi soldaţi – cu aceeaşi precauţie.

Tuon simţea că trebuia să fie şocată. Dar, în mod ciudat, nu era. „Aşadar, Matrim nu se înşelase în legătură cu treaba asta", îi comunică ea prin semne Seluciei, pe furiş. Iar ea presupusese că Trolocii erau o simplă superstiţie. Aruncă din nou o privire capetelor. Revoltător.

Selucia părea tulburată. „Mă întreb dacă mai există şi alte lucruri despre care a pomenit el şi pe care noi nu le-am luat în seamă."

Tuon şovăi. „Va trebui să îl întrebăm. Mi-aş dori foarte mult să îl am alături." Ea încremeni; nu intenţionase să recunoască atât de mult. Cu toate acestea, sentimentele pe care le avea i se păreau ciudate. Îşi dorea ca el să fie alături de ea în acel moment.

Aceste capete erau o altă dovadă că ea ştia puţine lucruri despre el. Restabili ordinea asupra mulţimii care sporovăia. Selucia grăi:

– Tăcere!

În sală se așternu tăcerea, cu toate că Cei de Sânge și femei de *sul'dam* se arătau foarte neliniștiți. Tylee stătea în continuare în genunchi, cu capul plecat, iar soldatul care adusese capetele îngenunche lângă ea. Într-adevăr, ea va trebui să fie interogată *temeinic*.

– Vestea aceasta nu schimbă mai nimic, grăi Selucia. Știam deja că Ultima Bătălie se apropie. Apreciem descoperirile Locotenent Generalului Tylee. Este demnă de laudă. Însă acest lucru nu face decât să *urgenteze* supunerea Dragonului Renăscut.

Câțiva din sală încuviințară din cap, inclusiv Generalul Galgan. Beslan nu părea a fi atât de ușor de convins. Părea tulburat.

– Dacă Preaînalta Fiică îmi permite, zise Tylee, făcând o plecăciune.

– Îți este îngăduit să vorbești.

– În aceste ultime săptămâni, am văzut multe lucruri care m-au pus pe gânduri, zise Tylee. Eram îngrijorată chiar înainte ca trupele mele să fie atacate. Înțelepciunea și grația Preaînaltei Fiice îi îngăduie fără îndoială să vadă mai departe decât una ca mine, dar eu cred că cuceririle noastre de până acum în aceste ținuturi pot fi ușor comparate cu ceea ce ar putea veni. Dacă îmi îngăduiți îndrăzneala... Eu cred că ar fi mai bine ca Dragonul Renăscut și acoliții lui să ne fie aliați în loc de vrăjmași.

Era o afirmație îndrăzneață. Tuon se aplecă în față, lovind cu unghiile lăcuite pe brațele jilțului. Mulți dintre Cei de Sânge de rang inferior erau atât de plini de venerație chiar și în prezența cuiva de la curtea Împărătesei, darămite în prezența Preaînaltei Fiice, încât nu ar fi îndrăznit să vorbească. Însă femeia aceasta făcea sugestii? În opoziție directă cu dorința publică a lui Tuon?

– O decizie dificilă nu este întotdeauna una în care ambele părți să fie de la egal la egal, Tuon, zise Selucia pe neașteptate.

Poate că, în acest caz, o decizie dificilă este una care este corectă, dar care necesită și implicarea greșelii.

Tuon clipi, mirată. „Da, își dădu ea seama. Selucia este acum Grăitoarea Adevărului." Va avea nevoie de ceva timp să se obișnuiască cu rolul pe care îl avea acum femeia. Trecuseră mulți ani de când Selucia nu o corectase sau dojenise în public.

Și totuși, să îl întâlnească pe Dragonul Renăscut în persoană? *Era* nevoie ca ea să ia legătura cu el și plănuise acest lucru. Dar n-ar fi mai bine să meargă la el în forță, să îi înfrângă oștile, să dărâme Turnul Alb? Trebuia să îl aducă în fața Tronului de Cleștar în circumstanțe foarte bine controlate, iar el să înțeleagă că trebuia să se supună autorității ei.

Și totuși... cu rebeliunile din Seanchan... cu poziția ei aici, în Altara, abia stabilă... Ei bine, poate un mic răgaz să cugete – un mic răgaz să inspire adânc de câteva ori și să asigure ce avea deja – ar merita întârzierea atacului asupra Turnului Alb.

– Generale Galgan, trimite *rakem* oștilor noastre din Șesul Almoth și în estul Altarei, zise ea pe un ton ferm. Spune-le să ne apere interesele, dar să evite orice confruntare cu Dragonul Renăscut. Și răspunde cererii lui pentru o întrevedere. Fiica celor Nouă Luni se va întâlni cu el.

Generalul Galgan încuviință din cap, făcând o plecăciune.

Trebuia restabilită ordinea în lume. Dacă pentru a face asta ea trebuia să își coboare ochii puțin și să se întâlnească cu Dragonul Renăscut, atunci așa să fie.

În mod ciudat, se trezi că își dorea – din nou – ca Matrim să fi fost alături de ea. S-ar fi putut folosi de cunoștințele pe care le avea el despre acest Rand al'Thor ca să se pregătească pentru întâlnire. „Rămâi cu bine, bărbat ciudat, își zise ea, aruncând o privire spre balcon, spre miazănoapte. Nu te afunda în necazuri mai adânc decât ai putea să ieși din ele. Acum ești Prințul Corbilor. Nu uita să te porți cum se cuvine. Oriunde ai fi."

CAPITOLUL 20

Pe un drum accidentat

– Femeile sunt ca niște catâri, declară Mat în timp ce îl călarea pe Cimpoiaș de-a lungul drumului prăfuit, puțin frecventat. Se încruntă. Stai. Nu. Capre. Femeile sunt ca niște capre. Doar că fiecare dintre afurisitele astea se crede cal, și o iapă sprințară pe deasupra. Mă înțelegi, Talmanes?

– Poezie pură, Mat, zise Talmanes, îndesându-și tutun în pipă.

Mat plesni ușor din frâie, iar Cimpoiaș merse mai departe. Pini înalți cu trei ace stăteau înșiruiți pe marginea drumului de piatră. Avuseseră noroc să găsească acest drum străvechi, care trebuie să fi fost construit înainte de Frângere. În mare parte era acoperit de iarbă, pietrele erau sparte în multe locuri, iar o mare porțiune din drum pur și simplu... ei bine, dispăruse.

Puieți de pini începuseră să răsară pe marginile drumului și printre stânci, versiuni în miniatura ale părinților lor falnici. Drumul era lat, deși foarte accidentat, ceea ce era bine. Mat era însoțit de șapte mii de oameni, toți călare; galopaseră mult în mai puțin de o săptămână petrecută pe drum, de când o trimiseseră pe Tuon înapoi în Ebou Dar.

– Este imposibil să te înțelegi cu o femeie, continuă Mat, privind in față. Este ca și ... Ei bine, a te înțelege cu o femeie este ca și când te-ai așeza să arunci zarurile. Doar ca femeia refuză să recunoască afurisitele alea de reguli de bază ale jocului. Un bărbat va trișa, dar o va face cu sinceritate. Va folosi zaruri măsluite ca sa te facă să crezi ca pierzi întâmplător. Iar daca nu ești îndeajuns de isteț ca să te prinzi ce face, atunci poate că merita sa ți ia banii. Și cu asta basta. Însă o femeie se va așeza sa joace același joc și va zâmbi și se va preface că are de gând să joace. Doar că atunci când îi vine rândul, va arunca zarurile *ei*, care sunt goale pe toate cele șase fețe. Nu se vede nici măcar un punct. Își va inspecta aruncarea, apoi își va ridica privirea la tine și va zice: „Este limpede că eu am câștigat". Tu te vei scărpina în cap și te vei uita la zaruri. Apoi, îți vei ridica privirea la ea, apoi ți-o vei cobori din nou la zaruri și vei zice: „Dar nu există niciun punct pe zarurile astea". „Ba da, există, va spune ea. Și ambele zaruri s-au rostogolit și arată unu." „Este exact numarul de care ai nevoie ca să câștigi", vei spune tu. „Ce coincidență", va raspunde ea, apoi va începe să-ți ia banii. Iar tu stai acolo, încercând să pricepi ce s-a întâmplat. Și îți vei da seama de ceva. Doi de unu *nu înseamna* o aruncare câștigatoare! Nu când tu ai aruncat un șase când ți-a fost rândul. Asta înseamnă că ea avea nevoie, de fapt, de doi de doi! Îi explici entuziasmat ce ai descoperit. Doar că atunci, știi ce va face ea?

Habar n-am, Mat, răspunse Talmanes, mestecându-și pipa, iar din vatră începu sa se ridice un firicel de fum.

Atunci își va întinde mana, zise Mat, și va freca fețele goale ale zarurilor ei. Apoi, cu o expresie extrem de serioasă, va zice: „Îmi pare rău. A fost o pată de mizerie pe zaruri. Doar vezi că au arătat, *de fapt*, doi!" Iar ea va crede. Chiar va crede, afurisita!

– Incredibil, zise Talmanes.

– Doar că nu se termină aici!

M-am gândit eu, Mat.

Îți ia toți banii, zise Mat, făcând un gest cu o mână, ținând cu cealaltă arma *ashandarei* peste șa. Apoi, toate femeile din încăpere vor veni și o vor felicita pentru că a aruncat doi de doi! Cu cât te plângi tu mai mult, cu atât mai multe femei îi vor ține partea. Vei fi copleșit numeric într-o clipită și fiecare dintre femeile alea îți va explica că zarurile arata *limpede* doi de doi și că trebuie să încetezi să te porți ca un copil. Fiecare dintre *afurisitele* alea va vedea doi de doi! Până și femeia pudică ce ți-a urât femeia din naștere - deoarece bunica femeii tale a furat rețeta de prăjitură cu miere a bunicii celeilalte femei pe vremea când erau amândouă slujnice - se va întoarce împotriva ta.

– Chiar că sunt niște ființe josnice, zise Talmanes pe un ton în care nu se simțea pic de emoție.

Talmanes arareori zâmbea.

Până când ele vor termina, continuă Mat, mai mult pentru sine, tu vei rămâne fără bani, cu câteva liste cu comisioane de îndeplinit și ce veșminte să porți și cu o durere de cap cruntă. Vei sta acolo și te vei zgâi la masa și vei începe să te întrebi dacă nu cumva zarurile alea n-au arătat, de fapt, doi de doi. Doar ca să păstrezi ce-a mai rămas din sănătatea ta mintală. *Asta* înseamnă să te înțelegi cu o femeie, ascultă ce-ți spun.

Iar tu ai făcut *întocmai*. Vreme îndelungată.

– Nu faci haz de mine, nu-i așa?

– Ei, Mat! zise cairhieninul. Doar știi că n-aș face niciodată asta.

– Păcat, bombăni Mat, privindu-l bănuitor. Mi-ar face bine să râd puțin. Aruncă o privire peste umăr. Vanin! Unde suntem, pe spatele bășicos al Celui Întunecat?

Fostul hoț de cai grasun își ridică privirea. Călărea la mică distanță în spatele lui Mat și ținea o hartă a ținutului întinsă pe o scandură astfel încât să o poată cerceta din șa.

Cercetase harta aceea blestemată cea mai bună parte a dimineții. Mat îi ceruse să îi ducă prin Murandy în tăcere, nu să îi facă să se rătăcească prin munți luni întregi!

Acela este Blinder's Peak, zise Vanin, arătând cu un deget dolofan spre un munte cu vârful plat care abia se zărea peste vârfurile pinilor. Cel puțin, așa cred eu. S-ar putea să fie Muntele Sardlen.

Dealul turtit nu aducea prea mult cu un munte, abia dacă exista zăpadă în vârf. Firește, puțini „munți" din ținutul acesta erau impresionanți și nu se comparau cu Munții de Negură de lângă Ținutul celor Două Râuri. Aici, la nord-est de lanțul muntos Damona, peisajul era alcătuit dintr-o grupare de dealuri joase. Era un teren accidentat, dar putea fi străbătut, dacă erai hotărât. Iar Mat *era* hotărât. Hotărât să nu mai fie țintuit locului de către Seanchani, hotărât să nu mai fie văzut de nimeni care nu *trebuia* să știe că el se afla acolo. Plătise deja de prea multe ori cu prețul sângelui. Voia să iasă din țara aceasta ce semăna cu un ștreang.

Ei bine, zise Mat, strunindu-l în loc pe Cimpoiaș ca să poată călări alături de Vanin, care dintre munții aceștia este? Poate ar trebui să mergem și să-l întrebăm din nou pe Jupânul Roidelle.

Harta aparținea maestrului cartograf, datorită lui, ei reușiseră să descopere acest drum. Însă Vanin insistase ca el să îndrume trupele – un cartograf nu era același lucru cu o iscoadă. Nu scoteai din casă un cartograf bătrân ca să te conducă, insistase Vanin.

Adevărul fie spus, Jupânul Roidelle nu era o călăuză cu prea multă experiență. Era un învățat, un erudit. Îți putea explica perfect o hartă, însă avea la fel de multe bătăi de cap ca Vanin în a-și da seama unde se aflau, deoarece drumul acesta era foarte accidentat, pinii erau suficient de înalți ca să ascundă reperele, iar coamele dealurilor erau aproape identice.

Firește, mai era, de asemenea, și faptul că Vanin părea să se simtă amenințat de prezența cartografului, de parcă și ar fi făcut griji să nu fie înlăturat din poziția de călăuză a lui Mat și a Oștii. Mat nu s-ar fi așteptat niciodata ca hoțul de cai cel dolofan să aibă un astfel de sentiment. Poate că acest lucru l ar fi amuzat daca nu s ar fi rătăcit atât de mult.

Vanin se încruntă.

Cred că acela *trebuie* să fie Muntele Sardlen Da Tre buie să fie.

– Ceea ce înseamnă ?

– Ceea ce înseamnă că trebuie să continuăm pe acest drum, răspunse Vanin Același lucru pe care ți l-am spus acum o oră Nu putem mărșălui cu o oaste printr-o pădure atât de deasă, nu? Asta înseamnă că trebuie să rămânem pe drumul pietruit.

– Doar întrebam, zise Mat, trăgându-și în jos borul pălăriei ca să-și ferească ochii de soare. Un comandant trebuie să întrebe astfel de lucruri.

Ar trebui s o iau calare în față, zise Vanin, încruntându se din nou. Îi plăcea să se încrunte. Dacă acela *este* Muntele Sardlen, ar trebui să existe un târg măricel mai încolo, la o oră sau două de mers S ar putea să l pot zări de pe culmea următoare

– Du-te, atunci, zise Mat

Trimiseseră iscoade, firește, dar niciuna nu era la fel de pricepută ca Vanin În ciuda mărimii lui, bărbatul se putea furișa suficient de aproape de fortificațiile inamice ca să numere firele din barbile străjerilor fără să fie văzut. Probabil ca putea sa le șterpelească și tocana.

Vanin clatină nedumerit din cap atunci când se uită din nou la harta.

De fapt, bombăni el, dacă mă gândesc mai bine, poate că este Muntele Favlend…

Porni la trap, înainte ca Mat să poată obiecta.

Mat oftă, dând pinteni calului ca să îl ajungă din urmă pe Talmanes. Cairhieninul clătină din cap. Talmanes putea fi o persoană intensă. La începutul tovărășiei lor, Mat îl crezuse un om aspru, incapabil să se distreze. Începea să își schimbe părerea. Talmanes nu era un om aspru, ci doar rezervat. Dar, uneori, părea să se observe o strălucire în ochii nobilului, ca și când ar fi râs de lume, în ciuda fălcilor lui încleștate și a buzelor care nu zâmbeau.

În ziua aceea, el purta o haină roșie, tivită cu auriu, iar fruntea îi era rasă și pudrată, după moda cairhienină. Arăta caraghios, dar cine era Mat ca să îl judece? Poate că Talmanes avea gusturi proaste când venea vorba despre modă, dar era un ofițer credincios și un bărbat de ispravă. Și-apoi, avea gusturi excelente când venea vorba despre vinuri.

– Nu fi așa posomorât, Mat, zise Talmanes, pufăind din pipa lui cu margini aurite.

De unde făcuse rost de ea? Mat nu își amintea ca el să o fi avut înainte. Oamenii tăi au burțile pline, buzunarele pline și tocmai au câștigat o mare victorie. Ce poate cere mai mult un soldat?

– Am îngropat o mie de oameni, zise Mat. Asta nu înseamnă victorie.

Amintirile din capul lui – acelea care nu erau ale lui – spuneau că el ar fi trebuit să fie mândru. Bătălia *avusese* un deznodământ bun. Dar mai erau aceia care muriseră și care depinseseră de el.

– Întotdeauna există pierderi, zise Talmanes. Nu le poți lăsa să te macine, Mat. Se mai întâmplă.

– Nu există pierderi dacă nu lupți de la bun început.

– Atunci de ce mergi la luptă atât de des?

– Merg la luptă doar atunci când nu o pot evita! se răsti Mat.

Sânge și cenușă, el lupta *doar* atunci când era nevoit. Atunci când era încolțit! De ce se întâmpla asta la fiecare pas pe care îl făcea?

– Cum spui tu, Mat, zise Talmanes, scoțându-și pipa din gură și îndreptând-o spre Mat în mod intenționat. Dar ceva nu îți dă pace și nu este vorba despre oamenii pe care i-am pierdut.

Nobilii blestemați! Chiar și aceia pe care îi puteai suporta, cum era Talmanes, credeau întotdeauna că știau mai bine.

Firește, și Mat era acum un nobil. „Nu te gândi la asta“, își spuse el în gând. Talmanes petrecuse câteva zile adresându-i-se lui Mat cu „Alteță“, asta până când Mat își pierduse cumpătul și țipase la el – cairhieninii erau foarte tipicari atunci când venea vorba despre rang.

Atunci când își dăduse seama ce însemna căsătoria lui cu Tuon, Mat râsese, dar fusese un râs ce vădea o neîncredere dureroasă. Iar lumea spunea că era norocos. Păi, de ce norocul lui nu îl ajutase să evite *această* soartă! Prinț al Corbilor? Ce-o mai însemnând și *asta*?

Ei bine, în acel moment, el trebuia să își facă griji în privința oamenilor lui. Aruncă o privire peste umăr, uitându-se la rândurile de cavaleriști în urma cărora veneau călare arbaletrierii. Erau cu miile, cu toate că Mat ordonase să își ascundă flamurile. Era puțin probabil ca să se intersecteze cu mulți călători pe acest drum lăturalnic, dar dacă cineva *avea* să îi vadă, el nu voia să se răspândească zvonuri.

Oare Seanchanii aveau să îl urmărească? Atât el, cât și Tuon știau că se aflau acum în tabere diferite, iar ea văzuse de ce era în stare oastea lui.

Oare ea îl iubea? El era căsătorit cu ea, dar Seanchanii nu gândeau ca oamenii de rând. Ea rămăsese în posesia lui și îndurase captivitatea, fără a încerca să fugă. Însă el nu se îndoia că ea ar fi pornit împotriva lui dacă credea că era cel mai bun lucru pentru imperiul ei.

Într-adevăr, ea trimisese oameni după el, cu toate că o potențială urmărire nu îl îngrijora nici pe jumătate cum îl îngrijora faptul că s-ar putea ca ea să nu ajungă în siguranță

in Ebou Dar. Cineva oferise o grămadă de bani pentru capul lui Tuon. Trădătorul acela Seanchan, conducătorul oștii pe care o nimicise Mat. Oare acesta fusese singur? Mai existau și alții? În ce o băgase Mat pe Tuon, eliberând-o?

Această întrebare nu îi dădea pace.

– Crezi că ar fi trebuit să îi dau drumul? se trezi întrebând Mat.

– Ți-ai dat cuvântul, Mat, iar eu cred că Seanchanul acela mătăhălos, cu privire hotărâtă și armura neagră, nu ar fi reacționat bine dacă ai fi încercat să o păstrezi.

– Ea ar putea fi încă în pericol, zise Mat, aproape pentru sine, privind în continuare peste umăr. N-ar fi trebuit să o scap din vedere. Femeie neghioabă.

– Mat, zise Talmanes, îndreptându-și din nou pipa spre el. Mă surprinzi. Păi, începi să ai stofă de soț.

Aceste cuvinte îl făcură pe Mat să tresară. Se răsuci în șaua Cimpoiașului.

– Ce-a fost asta? Ce vrea să însemne?

– Nimic, Mat, se grăbi să răspundă Talmanes. Doar că, după felul în care tânjești după ea, eu...

– *Nu* tânjesc, se răsti Mat, trăgându-și în jos borul pălăriei și aranjându-și eșarfa. Simțea greutatea liniștitoare a medalionului în jurul grumazului. Sunt doar îngrijorat. Atâta tot. Ea știe multe despre Oaste și ne-ar putea da în vileag punctele forte.

Talmanes ridică din umeri, pufăind din pipă. O vreme, ei călăriră în tăcere. Acele pinilor foșneau în adierea vântului, iar din când în când, Mat auzea râsetele femeilor răzbătând din spate, unde surorile Aes Sedai călăreau într-un grup mic. În ciuda faptului că nu se agreau una pe cealaltă, de obicei, ele se înțelegeau foarte bine atunci când erau în vazul tuturor. Dar, după cum îi spusese el lui Talmanes, femeile erau învrăjbite atunci când nu era vreun bărbat prin preajmă împotriva căruia să se unească.

Soarele era acoperit de o perdea strălucitoare de nori; Mat nu mai văzuse lumina soarelui de zile bune. Nici pe Tuon nu o mai văzuse tot de atâta vreme. În mintea lui, cele două evenimente mergeau mână în mână. Exista vreo legătură?

„Prostule, îşi zise el în gând. Mai e puţin şi vei începe să gândeşti ca ea, vei vedea semne rele în orice lucru mărunt, vei căuta simboluri şi o însemnătate de fiecare dată când un iepure va fugi prin faţa ta sau când un cal va trage vânturi."

Acest gen de prezicere a viitorului n-avea nicio noimă. Cu toate acestea, era nevoit să recunoască faptul că se încorda de fiecare dată când auzea ţipatul bufniţei de două ori.

– Ai iubit vreodată o femeie, Talmanes? se trezi întrebând Mat.

– Câteva, răspunse bărbatul scund în vreme ce călărea, iar fumul ce ieşea din pipă se încolăcea în urma lui.

– Te-ai gândit vreodată să te însori cu una dintre ele?

– Nu, slavă Luminii! zise Talmanes. Apoi, păru că se gândeşte mai bine la ceea ce spusese. Adică, nu era lucrul potrivit pentru mine în acel moment, Mat. Dar sunt convins că totul va ieşi bine în cazul tău.

Mat se încruntă. Dacă Tuon avea de gând să hotărască în cele din urmă să accepte căsătoria, n-ar fi putut alege un moment în care ceilalţi să nu audă?

Dar, nu. Ea vorbise în faţa tuturor, inclusiv a surorilor Aes Sedai. Asta însemna că Mat fusese osândit. Surorile Aes Sedai se pricepeau de minune în a păstra secretele, asta dacă nu cumva aceste secrete nu îl puteau stânjeni sau deranja pe Matrim Cauthon. *În acest caz*, puteai fi convins că vestea avea să se răspândească în toată tabăra într-o zi şi în alte trei sate situate de-a lungul drumului. Probabil că până şi *mama* lui, care se afla la mii de leghe depărtare, aflase vestea deja.

– Nu voi renunţa la jocurile de noroc, bombăni Mat. Nici la băutură.

– Cred că mi-ai mai spus asta, zise Talmanes. De trei sau patru ori deja. Mai că îmi vine să cred că, dacă aş arunca un

ochi în cortul tău în toiul nopții, te-aș auzi mormăind în somn: „Voi continua să joc jocuri de noroc! Voi juca jocuri de noroc și voi bea, fir-ar să fie! Unde-i afurisita aia de băutură? Vrea cineva să joace pentru ea?" Rosti aceste cuvinte cu o expresie foarte serioasă, dar din nou îi apăru acel mic zâmbet în priviri, asta dacă știai unde să te uiți. Vreau doar să mă asigur că știe toată lumea, zise Mat. Nu vreau să înceapă cineva să creadă că m-am înmuiat din cauza... știi tu a ce.

Talmanes îi aruncă o privire compătimitoare.

– N-ai să te înmoi doar pentru că te-ai însurat, Mat. Păi, cred că unii dintre Marii Căpitani sunt însurați. Davram Bashere este cu siguranță; la fel și Rodel Ituralde. Nu, n-ai să te înmoi doar pentru că te-ai însurat.

Mat încuviință hotărât din cap. Era bine că lămuriseră acest lucru.

– Totuși, s-ar putea să te *plictisești*, observă Talmanes.

– Gata, ajunge, declară Mat. Când vom ajunge în următorul sat, vom merge să aruncăm zarurile într-o tavernă. Tu și cu mine.

Talmanes făcu o grimasă.

– Cu poșirca asta de vin care există în satele astea de munte? Te rog, Mat. În curând vei vrea să beau bere.

– Fără comentarii.

Mat aruncă o privire peste umăr când auzi niște voci cunoscute. Olver – cu urechile lui clăpăuge și cu fețișoara lui hâdă cum Mat nu mai văzuse niciodată – călare pe Wind, sporovăia cu Noal, care călărea lângă el pe un jugan osos. Bătrânul noduros încuviința din cap, ascultând ce îi spunea Olver. Băiețelul părea surprinzător de solemn, explicând fără nicio îndoială una dintre teoriile lui referitoare la cum era mai bine să se strecoare în Turnul Ghenjei.

– Ehei, zise Talmanes. Iată-l pe Vanin!

Când se întoarse, Mat zări un călăreț ce venea spre ei pe drumul pietruit. Vanin arăta întotdeauna atât de caraghios,

cocoțat ca un pepene în șaua calului său și cu picioarele întinse în lateral. Însă bărbatul putea călări, nu încăpea nicio îndoială în această privință.

– *Este* Muntele Sardlen, declară Vanin când ajunse în dreptul lor, ștergându-și de sudoare fruntea golașă. Satul este chiar în fața, îi zice Hinderstap pe harta. Astea *sunt* niște hărți ale naibii de bune, adaugă el cu pizmă.

Mat răsuflă ușurat. Începuse să creadă că aveau să ratacească prin munții aceștia până când Ultima Bătălie avea să vină și să treacă.

– Minunat, începu el, putem...

– Un sat? se auzi o voce tăioasă de femeie.

Mat se întoarse oftând atunci când trei călărețe își croiră drum până în fruntea coloanei. Talmanes ridică o mână fără tragere de inimă, făcându-le semn soldaților din spate să se oprească în vreme ce surorile Aes Sedai îl încolțiră pe bietul Vanin. Bărbatul cel dolofan se făcu mic în șa, părând a prefera să fi fost prins furând cai – și, prin urmare, să fi fost condamnat la execuție – decât să stea acolo și să fie interogat de surorile Aes Sedai.

Joline conducea haita. Odinioară, Mat ar fi descris-o ca pe o femeie drăguță, datorită siluetei ei zvelte și ochilor mari, căprui și ademenitori. Dar, acum, acel chip fără vârstă era un avertisment pentru el. Nu, el n-ar fi îndrăznit în acel moment să o *considere* drăguță pe sora Verde. Dacă îți îngăduiai să consideri drăguță o Aes Sedai, în clipa următoare te trezeai prins în mrejele ei și sărind când pocnea ea din degete. Păi, Joline făcuse deja aluzie că i-ar plăcea să-l aibă pe Mat ca Străjer!

Oare mai era supărată pe el pentru că o pedepsise? Ea nu îl putea răni folosind Puterea, firește, nici măcar fără medalionul lui, din moment ce surorile Aes Sedai jurau să nu folosească Puterea cu scopul de a ucide, decât în cazuri extrem de speciale. Însă el nu era prost. Observase că aceste legăminte ale lor nu spuneau nimic despre a nu folosi cuțite.

Cele două care o însoțeau pe Joline erau Edesina, din Ajah Galbenă, și Teslyn, din Ajah Roșie. Edesina avea o înfățișare destul de plăcută, lăsând deoparte chipul ei fără vârstă, dar Teslyn era cam tot atât de apetisantă ca un băț. Cu fața ascuțită, illianera era osoasă și țâfnoasă, ca o pisică bătrână care fusese lăsată prea multă vreme de capul ei. Însă, din câte observase Mat, părea să fie cu capul pe umeri. Mai descoperise că ea îl trata, uneori, cu o oarecare doză de respect. Respect din partea unei Roșii. Ca să vezi!

Totuși, după felul în care îl privea pe rând fiecare dintre aceste Aes Sedai atunci când acestea ajunseră în fruntea coloanei, n-ai fi spus niciodată că ele îi datorau viața lui. Așa erau femeile. Dacă îi salvai viața unei femei, aceasta avea să susțină în mod inevitabil că fusese pe punctul să scape singură și, prin urmare, nu îți datora nimic. Cea mai mare parte din timp, te va mustra că i-ai încurcat presupusele planuri.

Oare de ce își bătea capul cu ele? Într-o bună zi, să-l ardă focu' dacă nu va face pe deșteptul și le va lăsa pe următoarele să putrezească în lanțuri.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Joline pe Vanin pe un ton poruncitor. În sfârșit, ți-ai dat seama unde ne aflăm?

– Poți să știi, zise Vanin, apoi se scărpină fără sfială.

Om de ispravă, Vanin. Mat zâmbi. Vanin îi trata la fel pe toți oamenii, inclusiv pe Aes Sedai.

Joline îl privi drept în ochi pe Vanin, amenințătoare asemenea unui gargui de pe fațada conacului vreunui senior. Vanin se făcu mic, apoi păli, apoi, într-un final, își coborî privirea, rușinat.

– Am vrut să zic că mi-am dat seama, Joline Sedai.

Mat simți cum îi dispare zâmbetul. „Arză-le-ar focu' pe toate, Vanin!“

– Minunat, zise Joline. Și am auzit bine că există un sat chiar în față? În sfârșit, poate că vom găsi un han mai acătării. Mi-ar prinde bine altceva în afară de aceste „lături“ pe care golanii lui Cauthon le numesc „mâncare“.

Ascultă, zise Mat, asta nu este .

– Cât de departe suntem de Caemlyn, Jupâne Cauthon? îl întrerupse Tylin.

Ea se strădui din rasputeri să o ignore pe Joline Cele două păreau a și purta dușmanie una alteia în ultima vreme – în cel mai stăpânit și mai amiabil mod posibil, firește Surorile Aes Sedai nu se ciorovăiau. Odata, el fusese mustrat pentru că numise „discuțiile" lor „ciorováieli". N-avea importanță că Mat avea surori și știa prea bine cum suna o ciorovăială

Ce spuneai adineauri, Vanin? întrebă Mat, uitându-se la el. Că ne aflăm cam la două sute de leghe depărtare de Caemlyn?

Vanin încuviință din cap. Planul era acela de merge mai întâi în Caemlyn, deoarece trebuia să se întâlnească cu Estean și cu Daerid și să obțină informațiile și proviziile necesare După aceea, își putea ține promisiunea făcuta lui Thom. Turnul Ghenjei trebuia să mai aștepte câteva săptamâni.

– Două sute de leghe, zise Teslyn. Atunci, in cât timp vom ajunge acolo?

– Păi, asta depinde, răspunse Vanin Probabil că aș putea parcurge două sute de leghe în mai puțin de o săptămână dacă aș fi singur și aș avea doi cai buni pe care să îi călăresc pe rând și aș străbate un ținut cunoscut Însă cu o oaste întreagă, printre dealurile astea și pe un drum accidentat? Douăzeci de zile, aș zice. Poate mai mult.

Joline îi aruncă o privire lui Mat.

Nu vom lăsa Oastea în urmă, zise Mat. Nici nu încape vorbă, Joline.

Ea privi în altă parte, cu o expresie nemulțumita întipărită pe față.

– N-ai decât să mergi singură, continuă Mat. Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre voi. Nu sunteți prizonierele mele; puteți pleca oricând veți vrea, atâta vreme cât vă veți

îndrepta spre miazănoapte. N-am de gând să risc să vă las să faceți cale întoarsă și să fiți prinse de Seanchani.

Cum ar fi fost să călătorească din nou doar cu Oastea, fără vreo Aes Sedai? Of, dacă ar putea face asta.

Teslyn părea îngândurată. Joline îi aruncă o privire, însă Roșia nu trăda niciun semn că dorea să plece sau nu. Edesina, însă, șovăi, apoi îi făcu un semn din cap Jolinei. Era dornică.

– Prea bine, îi zise Joline lui Mat, cu un aer de superioritate. Ne-ar prinde bine să scăpăm de grosolănia ta, Cauthon. Pregătește-ne douăzeci de cai, să zicem, și vom pleca.

– *Douăzeci?* întrebă Mat.

– Da, răspunse Joline. Omul tău a pomenit că ar avea nevoie de doi cai pentru a putea face acestei călătorii într-un timp rezonabil. Ca să poată încăleca pe un alt cal atunci când celălalt animal obosește.

– Eu am numărat doar două dintre voi, zise Mat, simțind cum se înfurie. Asta înseamnă *patru* cai. Credeam că ești suficient de isteață ca să faci calculele *astea*, Joline. Apoi, el adăugă pe un ton mai blând: Cât de cât.

Joline făcu ochii mari, iar în expresia de pe fața Edesinei se citea uluirea. Teslyn îi aruncă o privire șocată, părând dezamăgită. Stând mai într-o parte, Talmanes își scoase pipa din gură și fluieră încet.

– Medalionul acela al tău te face să fii spurcat, Matrim Cauthon, zise Joline cu răceală în glas.

– Gura mă face să fiu spurcat, Joline, răspunse Mat cu un oftat, pipăindu-și medalionul ascuns sub cămașa desfăcută. Medalionul mă face să fiu sincer. Cred că urma să-mi explici de ce ai nevoie de douăzeci de cai când eu abia dacă am suficienți pentru oamenii mei?

– Câte doi pentru Edesina și pentru mine, zise Joline pe un ton aspru. Câte doi pentru fostele *sul'dam*. Doar n-ai crezut c-am să le las în urmă ca să fie corupte de mica ta oaste?

– Două femei *sul'dam*, zise Mat, ignorând remarca sarcastică. Asta înseamnă opt cai

– Doi pentru Setalle Bănuiesc că vrea să scape de toate astea, așadar ne va însoți.

– Zece.

– Alți doi pentru Teslyn, zise Joline Fără îndoială că va vrea să plece cu noi, deși, în acest moment, n-are nimic de spus în această privință. Apoi, vom avea nevoie de patru animale de povară care să ne care lucrurile. Și acestea vor trebui să care pe rând povara, așadar va fi nevoie de încă patru. Douăzeci

– Pe care cum îi vei hrăni? o întrebă Mat Dacă veți călări neîntrerupt, nu veți avea vreme să lăsați caii să pască Și așa, în ultima vreme, există puțină hrană pentru ei.

Acest lucru se dovedise a fi o mare problemă; iarba de primăvară nu răsărise încă. Pajiștile pe lângă care trecuseră erau maronii de la frunzele căzute, iarba moartă în timpul iernii era acoperită de zăpadă și abia dacă se ițea pe ici, pe colo câte un fir de iarbă sau de buruiană. Caii se puteau hrăni cu frunze moarte și cu iarbă uscată, firește, dar căprioarele și celelalte animale erau active și mâncau orice găseau.

Dacă ținutul nu se hotăra să se trezească la viață în curând… ei bine, aveau să se trezească într o situație dificilă la vară. Dar aceasta era cu totul altă problemă

– Vom avea nevoie să ne dați niște nutreț, firește, zise Joline. Și niște bani pentru hanuri .

– Și cine se va îngriji de toți acești cai? Îi veți țesăla voi în fiecare seară, le veți verifica potcoavele, veți avea grijă să primească porția potrivită de hrană?

Bănuiesc că vom lua cu noi câțiva dintre oamenii tăi, zise Joline, părând nemulțumită. O neplăcere necesară.

Singurul lucru *necesar*, zise Mat, fără nicio intonație, este ca oamenii mei să se afle acolo unde este nevoie de ei, nu acolo unde sunt o *neplăcere*. Nu, ei vor rămâne aici, iar de la mine nu veți vedea niciun bănuț Dacă vreți să plecați, puteți

lua fiecare câte un cal și un singur animal de povară care să vă care lucrurile. Vă voi da niște nutreț pentru bietele animale; chiar și atât este un act de generozitate.

– Dar dacă vom avea fiecare câte un cal, abia dacă vom înainta mai repede decât oastea! zise Joline.

– Ca să vezi! zise Mat. Își întoarse privirea de la ea. Vanin, du-te și spune-i lui Mandevwin să dea vorba mai departe. Vom ridica tabăra în curând. Știu că este abia după-amiază, dar vreau ca Oastea să fie suficient de departe de satul acela ca să nu fie o amenințare și suficient de aproape, astfel încât câțiva dintre noi să putem merge acolo și să testăm terenul.

– Prea bine, zise Vanin, fără urmă din respectul pe care li-l arătase afurisitelor de Aes Sedai.

El își întoarse calul și o luă călare de-a lungul coloanei.

– Și Vanin! strigă Mat. Ai grijă ca Mandevwin să priceapă că atunci când spun „câțiva dintre noi" vom merge în sat, asta înseamnă un grup foarte mic, condus de mine și de Talmanes. N-am să îngădui ca satul să fie invadat de șapte mii de soldați care caută distracție! Voi cumpăra o căruță în sat și niște bere, apoi o voi trimite înapoi soldaților. În tabără trebuie să domnească o ordine strictă și nimeni nu va face o vizită în sat în mod întâmplător. Ai priceput?

Vanin încuviință din cap, părând posomorât. Nu era niciodată amuzant să fii acela care îi informează pe soldați că nu vor primi permisie. Mat își întoarse atenția către surorile Aes Sedai.

– Ei bine? întrebă el. Acceptați sau nu oferta mea generoasă?

Joline doar pufni, apoi își mâna calul la trap de-a lungul coloanei, refuzând în mod evident ocazia de a pleca singură. Păcat. L-ar fi făcut să zâmbească la fiecare pas gândindu-se la asta. Deși, probabil că Jolinei i-ar fi luat trei zile pline ca să găsească un țăran într-un sat pe undeva care să îi dea caii lui, astfel încât grupul ei să poată călări mai repede.

Edesina se îndepărtă călare, iar Teslyn o urmă, privindu-l pe Mat cu o expresie curioasă. Și ea părea în continuare dezamăgită de el. Mat privi în altă parte, apoi simți cum se enervează pe el însuși. Ce îi păsa *lui* ce credea ea?

Talmanes îl privea.

– Lucru ciudat venind din partea ta, Mat, zise bărbatul.

– Ce anume? întrebă Mat. Restricțiile impuse oamenilor? Oastea este alcătuită din bărbați de ispravă, dar n-am văzut niciodată un grup de soldați care să nu dea de belele din când în când, mai ales când există bere prin preajmă.

– Nu mă refeream la soldați, Mat, zise Talmanes, aplecându-se ca să lovească cu pipa în scăriță, restul de tutun căzând pe pietrele de pe drum de lângă calul lui. Mă refeream la felul în care te-ai purtat cu surorile Aes Sedai. Lumină, Mat, ne-am fi putut descotorosi de ele! Eu aș numi douăzeci de cai și câțiva bănuți un chilipir ca să scapi de două Aes Sedai.

– N-am de gând să mă las manipulat, zise Mat cu încăpățânare, făcând semn Oștii să își reia marșul. Nici măcar ca să scap de Joline. Dacă vrea ceva de la mine, să ceară cu un dram de politețe în loc să încerce să mă intimideze ca să obțină ceea ce vrea. Nu sunt cățelușul ei.

Arză-l-ar focu', nu era! Și nu avea nici *stofă* de soț, ce-o mai fi însemnând și asta.

– Îți este dor de ea cu adevărat, zise Talmanes, părând puțin mirat în vreme ce caii lor înaintau unul lângă celălalt.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Mat, nu ești întotdeauna cel mai rafinat bărbat. Recunosc asta. Uneori, ai un simț al umorului puțin cam vulgar și un ton cam aspru. Dar arareori ești de-a dreptul neobrăzat și nu insulți *în mod voit*. Chiar ești îngrijorat, nu-i așa?

Mat nu spuse nimic, doar își trase mai jos borul pălăriei.

– Sunt sigur că ea va fi bine, Mat, zise Talmanes, pe un ton mai blând. Este membră a familiei regale. Ei știu cum să-și poarte singuri de grijă. Plus că este păzită de soldați. Ca să nu

mai pomenim de Ogieri. Ogieri războinici! Cine-ar fi crezut una ca asta? Nu i se va întâmpla nimic

– Am terminat cu subiectul acesta, zise Mat, mutându-și sulița astfel încât să o poată ține în sus, cu tăișul curbat spre soarele ascuns de deasupra și cu mânerul în cureaua lance iului prinsă în lateralul șeii.

Eu doar...

Am terminat, zise Mat. Nu ți-a mai rămas tutun, nu-i așa?

Talmanes oftă.

– A fost ultimul vârf. Bun tutun cultivat în Ținutul celor Două Râuri Ultimul săculeț pe care l-am văzut de ceva vreme L-am primit în dar de la Regele Roedran, împreună cu pipa

– Trebuie că te-a prețuit.

– A fost o treabă bună, onestă, zise Talmanes, dar îngro zitor de plictisitoare. Nu se compară cu călătoria alături de tine, Mat. Mă bucur că te-ai întors, deși ești cam scorțos. Discuția ta despre nutreț cu Aes Sedai mă îngrijorează, însă.

Mat încuviință din cap

- Cum stăm cu porțiile?

– Prost, răspunse Talmanes.

– Vom cumpăra ce vom putea din sat, zise Mat. Avem bani din belșug, după ce ți-a dat Roedran.

Era puțin probabil ca într-un sătuc să existe suficiente provizii pentru întreaga oaste, dar, conform hărților, aveau să pătrundă în curând în ținuturi mai populate Treceai pe lângă un sat sau două în fiecare zi în ținuturile acestea atunci când călătoreai cu o forță rapidă cum era Oastea Ca să supraviețuiești, strângeai puținul pe care îl puteai găsi într-un sat pe lângă care treceai. O căruța plină ici, o teleagă plină colo, o galeată sau două cu mere de la o fermă. Șapte mii de soldați însemnau multe guri de brănit, dar un comandant bun știa că nu trebuia să refuze nici măcar un pumn de grâu Se aduna.

- Așa este, dar sătenii voi vinde? întrebă Talmanes Pe drum, când am venit să ne întâlnim cu tine, ne-a fost foarte

greu să convingem pe cineva să ne vândă ceva de-ale gurii. Se pare că nu se găsesc prea multe de-ale gurii în ultima vreme. Hrana devine din ce în ce mai puțină, oriunde te-ai duce și indiferent cât de mulți bani ai avea.

Minunat, fir-ar să fie! Mat scrâșni din dinți, apoi se enervă pe el pentru că făcuse asta. Ei bine, poate că era *puțin* îngrijorat. Însa nu din cauza lui Tuon.

Oricum, el trebuia să se relaxeze. Și satul acela din față - cum spusese Vanin că se numea? Hinderstap?

– Câți bani ai la tine?

Talmanes se încruntă.

– Câteva mărci din aur și un săculeț plin cu coroane din argint. De ce?

– N-ajung, zise Mat, frecându-și bărbia. Mai întâi, trebuie să mai luăm din cufărul meu. Poate să-l luăm cu totul. Îl întoarse pe Cimpoiaș. Haide!

– Așteaptă, Mat! zise Talmanes, luând frâiele în mâini și urmându-l. Ce facem?

– Vei accepta invitația mea de a merge și a ne distra într-o tavernă, zise Mat. Și dacă tot vom face asta, vom cauta și provizii. Dacă voi avea noroc, o vom face pe gratis.

Dacă Egwene și Nynaeve ar fi fost acolo, i-ar fi tras una peste urechi și i-ar fi spus că nu va face asta. Probabil că Tuon l-ar fi privit curioasă, apoi ar fi spus ceva care l-ar fi făcut să se rușineze.

Cât despre Talmanes, el dădu pinteni calului, cu o expresie stoică, ochii lui trădând doar un dram de amuzament.

– Ei bine, atunci *trebuie* să văd asta!

CAPITOLUL 21

Cărbuni aprinși și cenușă

Perrin deschise ochii și se trezi atârnând în aer.

Simți un fior de groază, zbătându-se pe cer. Nori negri clocoteau deasupra, întunecați și prevestitori. Jos, o câmpie cu iarbă maro, plecată la pământ de vânt, și nici țipenie de om. Nu existau corturi, drumuri, nici măcar urme de pași.

Perrin nu cădea. Doar stătea acolo, atârnat. Își flutură brațele din reflex, ca și când ar fi vrut să înoate, și se panică în vreme ce mintea lui încerca să înțeleagă de ce era dezorientat.

„Visul Lupilor, își zise el. Sunt în Visul Lupilor. M-am dus la culcare, nădăjduind să ajung aici."

Se forța să inspire și să expire și să înceteze să se mai agite, cu toate că îi era greu să fie calm în vreme ce stătea atârnat la sute de metri înălțime, pe cer. Brusc, o siluetă cu blana sură țâșni pe lângă el, sărind prin aer. Lupul plonjă spre câmpul de jos, aterizând cu ușurință.

— Țopăitoru'!

„Sari jos, Tăuraș. Sari. Ești în siguranță." Ca de obicei, mesajul de la lup era însoțit de un amestec de mirosuri și imagini. Perrin devenea din ce în ce mai priceput în interpretarea

lor – solul moale ca o reprezentare a pământului, adierea vântului ca o imagine a unui salt, mirosul de relaxare și calm care indica că nu exista niciun motiv de teamă.

– Dar cum?

„Altădată, sareai mereu cu capul înainte, ca un pui proaspăt înțărcat. Sari. Sari!" Jos de tot, Țopăitoru' ședea pe labele din spate în mijlocul câmpului și rânjea la Perrin.

Perrin scrâșni din dinți și bombăni o înjurătură sau două la adresa lupilor îndărătnici. I se părea că cei morți erau deosebit de încăpățânați. Deși Țopăitoru' avea dreptate. Perrin mai sărise și altădată în acest loc, chiar dacă nu din cer.

Trase adânc aer în piept, apoi închise ochii și se imagină sărind. Aerul vui în jurul lui într-o rafală neașteptată, apoi atinse pământul moale cu picioarele. Deschise ochii. Un lup mare și cenușiu, cu cicatrici de la atâtea lupte, ședea pe pământ lângă el. Meiul sălbatic se răspândea pe câmpia din jurul lui, amestecat cu smocuri de fire de iarbă lungi și subțiri, care se înălțau sus, spre cer. Tulpinile se frecau de brațele lui Perrin, zgâriindu-l. Iarba mirosea a uscat, asemenea fânului lăsat într-un hambar peste iarnă.

Unele lucruri erau trecătoare aici, în Visul Lupilor, acum frunzele zăceau grămadă la picioarele lui, ca în clipa următoare, să dispară. Totul avea un miros slab de stătut, de parcă nu n-ar fi fost acolo.

Își ridică privirea. Cerul prevestea furtuna. În mod normal, în acest loc, norii erau la fel de trecători ca orice altceva. Putea fi înnorat de-a binelea; apoi, într-o clipită, se însenina brusc. De astă dată, acei nori negri zăboveau. Clocoteau, se roteau și aruncau fulgere între tunete. Cu toate acestea, fulgerele nu loveau niciodată pământul și nu făceau niciun zgomot.

Peste câmpie domnea o tăcere ciudată. Norii acopereau tot cerul, ca un semn de rău augur, și nu se îndepărtau.

„Ultima Vânătoare se apropie Ţopăitoru' îşi ridică ochii spre cer. Vom fugi împreună, atunci. Asta dacă nu vom dormi în schimb."

Perrin îşi frecă bărbia, încercând să sorteze imaginile, mirosurile, sunetele şi trăirile din Mesaj. Nu prea aveau noimă pentru el

Dar acum, era aici Voise să vină, hotărât să obţină nişte răspunsuri de la Ţopăitoru' dacă putea. Se bucura să îl revadă pe Ţopăitoru.

„Fugi", era mesajul acestuia. Mesajul lui nu era alarmant Era o oferta. Hai sa fugim împreună.

Perrin încuviinţă din cap şi începu să alerge prin iarbă Ţopăitoru' alerga cu paşi întinşi alaturi de el, emanând amuzament . Două picioare, Tăuraş? Două picioare sunt încete!" Mesajul acela era o imagine a unor oameni care se împleticeau în propriile picioare, împiedicându se din cauza picioarelor lor alungite şi ridicole

Perrin şovăi.

Trebuie să păstrez controlul, Ţopăitorule, zise el Atunci când las lupul să preia controlul.. ei bine, fac lucruri periculoase.

Lupul îşi ţinea capul sus, alergând la trap alături de Perrin pe câmpia înierbată. Tulpinile scrâşneau şi zgâriau în vreme ce treceau printre ele. Descoperiră nişte urme lăsate de vânat şi o luara de a lungul lor.

„Fugi", îi transmise Ţopaitoru', evident nedumerit de reticenţa lui Perrin.

– Nu pot, zise Perrin, oprindu se în loc.

Ţopăitoru' se intoarse şi făcu cale-ntoarsă spre el din câteva salturi Mirosea a nedumerire.

– Ţopăitorule, atunci când pierd controlul, ma înspăimânt pe mine însumi, zise Perrin. Prima oară când mi s a întâmplat asta a fost la scurt timp după ce i am întâlnit pe lupi. Trebuie să mă ajuţi să înţeleg.

Țopăitoru' doar il privea, limba atârnându i din gură printre fălcile ușor depărtate

. De ce fac asta?" își zise Perrin in gând, clătinând din cap Lupii nu gândeau la fel ca oamenii. Ce importanța avea ce credea Țopăitoru'?

„Vom vâna impreună", îi transmise Țopăitoru'.

– Și dacă nu vreau să vânez cu tine? zise Perrin

Avu o strângere de inimă când rosti aceste cuvinte *Chiar* îi plăcea locul acesta. Visul Lupilor, cu toate că putea fi un loc periculos. De când plecase din Ținutul celor Doua Râuri, i se întâmplasera lucruri minunate.

Dar nu putea continua să piarda controlul. Trebuia să gasească un echilibru Azvârlirea toporului făcuse o diferență. Toporul și ciocanul erau arme diferite una putea fi folosita *doar* pentru a ucide, cealalta îi dadea de ales.

Însa trebuia să faca alegerea potrivită Trebuia să se controleze Primul pas părea să fie acela de a învăța sa il controleze pe lupul din lăuntrul lui.

Fugi cu mine, Tăuraș îi transmise Țopăitoru Uită de aceste gânduri Fugi ca un lup "

– Nu pot, răspunse Perrin. Se întoarse, cercetând din priviri câmpia Dar trebuie să cunosc locul acesta, Țopaitorule. Trebuie să învăța cum să îl folosesc, cum să îl controlez.

„Oamenii, gândi Țopaitoru', emanând un miros de dispreț și furie. Control. Întotdeauna control "

Vreau sa ma înveți, zise Perrin, întorcandu și din nou privirea spre lup. Vreau să stapanesc locul acesta. Îmi arăți cum s o fac?

Țopaitoru' se așeză pe labele din spate

Prea bine, zise Perrin. Am să caut alți lupi care s-o facă

Se intoarse luând o inapoi de-a lungul cărărurii. Nu recunoștea locul acesta, dar învățase că Visul Lupilor era imprevizibil Această pajiște cu iarba înaltă până la talie și cu tufișurile sale de tisă se putea afla oriunde Unde putea gasi

lupi? Căută cu puterea minții și descoperi că era mult mai greu să facă acest lucru aici.

„Nu vrei să fugi, dar cauți lupi. De ce ești atât de îndărăt nic, puiule?" Țopăitoru' ședea în fața lui, în iarbă.

Perrin bombăni, apoi făcu un salt, plutind în aer o sută de metri. Ateriză cu picioarele pe iarbă de parcă ar fi făcut un pas normal.

Țopăitoru' se afla în fața lui. Perrin nu îl văzuse pe lup sărind. Fusese într-un loc, acum era în altul. Perrin scrâșni din dinți, iscodind din nou cu privirea. După alți lupi. Simți ceva, în depărtare. Trebuia să insiste mai mult. Se concentra, își aduna cumva forțele și reuși să își trimită mintea mai departe.

„Treaba asta este periculoasă, Tauraș, îi transmise Țopăitoru'. Folosești prea multă forță. Vei muri."

– Mereu spui asta, răspunse Perrin. Spune-mi ce vreau să știu. Arată-mi cum să învăț."

„Pui încăpățânat, îi transmise Țopăitoru'. Revino atunci când nu mai ești atât de hotărât să-ți vâri botul în casa viperei."

Zicând acestea, ceva se izbi de Perrin, o greutate asupra minții lui. Totul dispăru, iar el fu azvârlit – asemenea unei frunze înainte de furtună – afară din Visul Lupilor.

Faile îl simți pe soțul ei tresărind în somn. Îi aruncă o pri vire prin întunericul din odaie; deși stătea întinsă lângă el pe pat, ea nu adormise. Așteptase, ascultându-i bătăile inimii. El se întoarse pe spate, bombănind somnoros.

„Dintre toate nopțile în care el să fie agitat...", își zise ea enervată.

Plecaseră de o săptămână din Malden. Refugiații ridica seră tabăra – sau, mai degrabă, taberele – lângă un pârâu care ducea drept spre Calea Jehannah, care se afla la mică distanță de locul acela.

Lucrurile decurseseră lin în ultimele zile, cu toate că Perrin considera că Asha'manii erau încă prea istoviți ca să

deschidă porți. Ea își petrecuse seara alături de soțul ei, reamintindu-i câteva motive importante pentru care el se căsătorise cu ea de la bun început. El fusese entuziasmat de bună seamă, cu toate că în ochii lui *se citea* acea încordare ciudată. Nu era o încordare periculoasă, doar una întristată. Devenise neliniștit câtă vreme fuseseră despărțiți. Ea putea înțelege asta. Și ea era bântuită de câteva stafii. Nu te puteai aștepta ca totul să rămână la fel, iar ea își dădea seama că el o mai iubea încă – o iubea cu înflăcărare. Acest lucru era de ajuns, prin urmare ea nu își mai făcu alte griji în această privință.

Însă *punea* la cale o discuție prin care să îl facă să-i spună secretele. Va mai aștepta câteva zile. Era bine să îi reamintească soțului ei că nu avea de gând să se mulțumească cu tot ce făcea, dar nu se cădea să îl facă să creadă că nu aprecia faptul că era din nou alături de el.

Dimpotrivă. Ea zâmbi, se întoarse pe-o parte și își așeză o mână pe pieptul lui păros și capul pe umărul lui gol. Iubea acest bărbat voinic și impetuos ca o avalanșă. Reîntoarcerea la el era mai dulce chiar decât evadarea ei din ghearele clanului Shaido.

El își deschise ochii încet, iar ea oftă. Cu toată dragostea pe care i-o purta, ea își dorea ca el să fi dormit în noaptea aceea! Nu îl obosise îndeajuns de mult?

El o privi, ochii lui aurii păreau să strălucească slab în întuneric, cu toate că ea știa că era o iluzie creată de lumină. Apoi, el o trase puțin mai aproape.

– Nu m-am culcat cu Berelain, zise el cu o voce răgușită. Indiferent ce se zvonește.

Perrin cel drag, scump și *sincer*.

– Știu că n-ai făcut-o, spuse ea pe un ton consolator.

Zvonurile ajunseseră la urechile ei. Practic, fiecare femeie din tabără cu care vorbise, de la Aes Sedai și până la servitoare, se prefăcuse a încerca să-și țină gura, deși lăsase să-i scape aceeași veste: Perrin își petrecuse o noapte în cortul Primei din Mayene.

– Nu, vorbesc serios, zise Perrin, pe un ton rugător. N-am făcut-o, Faile. Te rog.

– Am spus că te cred.

– Păreai... Nu știu. Fir-ar să fie, femeie, păreai geloasă.

El n-avea să învețe niciodată?

– Perrin, zise ea pe un ton serios. Am avut nevoie de mai bine de o jumătate de *an* – ca să nu mai pomenesc de oste-neală – ca să te seduc, iar asta a dat roade doar pentru că era vorba de o căsătorie! Berelain nu are priceperea ca să se ocupe de tine.

El își ridică mâna dreaptă și se scărpină în barbă, părând nedumerit. Apoi, doar zâmbi.

– Și apoi, adăugă ea, cuibărindu-se mai aproape, tu ai rostit cuvintele. Iar eu am încredere în tine.

– Așadar, nu ești geloasă?

– Firește că sunt, zise ea, bătându-l ușor pe piept. Perrin, nu ți-am explicat deja? Un soț *trebuie* să știe că soția lui este geloasă, altminteri nu își va da seama cât de mult ține ea la el. Păzești ceea ce ai mai de preț. Sinceră să fiu, dacă vei continua să mă faci să îți tot explic astfel de lucruri, nu voi mai avea niciun secret!

El pufni încet la auzul ultimului comentariu.

– Mă îndoiesc că acest lucru este posibil.

El deveni tăcut, iar ea închise ochii, sperând ca el să adoarmă din nou. Afară, ea putea auzi vocile îndepărtate ale gărzilor care sporovăiau în vreme ce patrulau și sunetele pe care le producea unul dintre fierari – Jerasid, Aemin sau Falton – care muncea până târziu în noapte, făurind o potcoavă sau un cui pentru a pregăti unul dintre cai pentru marșul din ziua următoare. Se bucura să audă din nou acel sunet. Pentru Aieli, caii erau inutili, iar cei din clanul Shaido fie le dăduseră drumul celor pe care îi capturaseră, fie îi transformaseră în cai de povară. Ea văzuse multe iepe de călărit bune trăgând telegile în timpul pe care îl petrecuse în Malden.

Ar trebui să i se pară ciudat că se întorsese? Ea petrecuse mai puțin de două luni în captivitate, dar i se păruse că trecuseră ani. Ani petrecuți făcând comisioane pentru Sevanna, fiind pedepsită samavolnic. Însă perioada aceea nu o distrusese. În mod ciudat, se simțise mai nobilă în acele zile decât înainte.

Era ca și când nu înțelesese pe deplin ce însemna să fii o domniță până să ajungă în Malden. Oh, avusese și ea parte de victorii. *Cha Faile*, oamenii din Ținutul celor Două Râuri, Alliandre și membrii din tabara lui Perrin. Ea se folosise de buna ei pregătire și îl ajutase pe Perrin sa învețe cum să fie un lider. Toate acestea fuseseră importante, iar ea fusese nevoită să se folosească de toată pregătirea pe care i-o oferiseră mama și tatăl ei.

Dar Malden o făcuse să își deschidă ochii. Acolo, găsise oameni care avuseseră nevoie de ea mai mult ca niciodată. Sub dictatura nemiloasă a Sevannei, nu fusese vreme de jocuri, și nici loc de greșeli. Fusese umilita, bătuta și aproape omorâtă. Iar acest lucru o făcuse sa ințeleaga cu adevarat ce însemna să fii suzerană. Practic, avusese un sentiment de vinovăție pentru că, uneori, fusese autoritară cu Perrin și încercase să îl oblige pe el – și pe ceilalți – să-i facă voia. A fi aristocrată însemna a merge înainte prima. Însemna a fi bătută ca restul să nu fie. Însemna să te sacrifici, sa iți riști viața, să îi protejezi pe cei care depindeau de tine.

Nu, nu se simțea ciudat că se întorsese, deoarece purta în suflet orașul Malden, cel puțin parțile care contau. Sute de *gai'shain* îi juraseră credință, iar ea îi salvase. O făcuse cu ajutorul lui Perrin, dar făcuse planuri și, într-un fel sau altul, ar fi evadat și ar fi revenit cu o oaste ca să îi elibereze pe cei care îi juraseră credință.

Existase și un preț. Da, cu voia Luminii, avea să se ocupe de asta mai târziu în seara aceea. Ea deschise ochii și îi aruncă o privire pe furiș lui Perrin. Acesta părea să doarmă, dar respirația lui era regulata? Ea își retrase brațul încet.

– Nu mi pasă ce ți s-a întâmplat, zise el.

Ea ofta. Nu, nu dormea.

– Ce mi s-a întâmplat? întrebă ea, nedumerită.

El deschise ochii și privi tavanul cortului.

– Shaido, bărbatul care era cu tine atunci când te-am salvat. Indiferent ce-a făcut el... indiferent ce ai făcut tu ca să supraviețuiești. Este în regulă.

Asta nu-i dădea pace? Lumină!

– Tolomacule, zise ea, lovindu-l cu pumnul în piept și făcându-l să geamă. Ce tot îndrugi acolo? Că ar fi în regulă dacă eu nu ți-aș fi credincioasă? Chiar după ce ți-ai dat atâta osteneală să îmi spui că tu mi *ai* fost?

– Poftim? Nu, este diferit, Faile. Tu ai fost prizonieră și...

– Și nu-mi pot purta de grijă? *Ești* un bou. Nu m-a atins nimeni. Sunt Aieli. Știi că n-ar îndrăzni să îi facă rău unei *gai'shain*.

Nu era tocmai adevărat; femeile fuseseră adeseori abuzate în tabăra Shaido, căci aceștia încetaseră să se poarte ca niște Aieli.

Dar mai existaseră și alții în tabără, Aieli care nu fuseseră Shaido. Bărbați care refuzaseră să accepte că Rand era *Car'a'carnul* lor, dar cărora le fuseseră, de asemenea, greu să accepte autoritatea clanului Shaido. Făr' de Frați fuseseră bărbați de onoare. Deși se considerau proscriși, aceștia fuseseră singurii din Malden care păstraseră vechile tradiții. Atunci când femeile *gai'shain* începuseră să se afle în pericol, Făr' de Frați aleseseră și le protejaseră pe acelea pe care putuseră să le apere. Nu ceruseră nimic pentru eforturile lor.

Ei bine... acest lucru nu era adevărat. *Ceruseră* multe, dar nu *revendicaseră* nimic. În ochii ei, Rolan fusese întotdeauna Aiel în purtare, chiar dacă nu după vorbă. Dar la fel ca moartea lui Masema, relația ei cu Rolan nu era un lucru pe care Perrin trebuia să îl afle. Ea nici măcar nu îl sărutase pe Rolan, însă *profitase* de dorința pe care o nutrea el față de ea. Iar Faile bănuia că el știuse ce făcea ea.

Perrin îl omorâse pe Rolan. Acesta era un alt motiv pentru care Perrin nu trebuia să afle despre bunătatea bărbatului. L-ar fi distrus pe Perrin dacă ar fi aflat ce făcuse.

Perrin se relaxa și închise ochii. Se schimbase în aceste două luni, poate la fel de mult cum o făcuse ea. Acesta era un lucru bun. În Ținuturile de Hotar, semenii ei aveau o vorbă: „Numai Cel Întunecat rămâne neschimbat". Oamenii se dezvoltau și evoluau; Umbra rămânea la fel. Malefică.

– Va trebui să ne facem niște planuri mâine, zise Perrin, căscând. Odată ce porțile vor fi deschise, va trebui să hotărâm dacă să îi obligăm pe oameni să plece și să decidem care vor pleca primii. A aflat cineva ce s-a întâmplat cu Masema?

– Nu, din câte știu eu, răspunse ea cu precauție. Dar cum i-au dispărut atât de multe lucruri din cort...

– Lui Masema nu-i pasă de lucruri, bombăni încet Perrin, ținându-și în continuare ochii închiși. Cu toate că, poate le-a luat ca să reconstruiască. Eu cred că *poate* a fugit, deși este ciudat că nimeni nu știe unde sau cum.

– Probabil că a fugit pe furiș în timpul haosului de după bătălie.

– Probabil, zise Perrin. Mă întreb... Căscă. Mă întreb ce ar zice Rand. Masema a fost scopul întregii călătorii. Trebuia să îl înhaț și să-l aduc înapoi, dar presupun că am dat greș.

– I-ai nimicit pe aceia care ucideau și jefuiau în numele Dragonului, zise Faile, și ai eliminat nucleul conducerii clanului Shaido, ca să nu mai pomenim de lucrurile pe care le-ai aflat despre Seanchani. Eu cred că Dragonul va descoperi că ceea ce ai înfăptuit tu aici are o greutate mai mare decât faptul că nu îl vei duce înapoi pe Masema.

– Poate că ai dreptate, mormăi Perrin, somnoros. Culori afurisite... Nu vreau să te privesc cum dormi, Rand. Ce-ai pățit la mână? Neghiob încăpățânat, ai mai mare grijă de tine... Nu te avem decât pe tine... Se apropie Ultima Vânătoare...

Ea abia reuși să înțeleagă ultimele cuvinte. De ce vorbea despre mâna lui Rand care mergea la vânătoare? Oare chiar avea să adoarmă de astă dată?

Și, de bună seama, în curând, el începu să sforăie încet. Ea zâmbi, clătinând din cap cu afecțiune. El *era* un bou, uneori Dar era boul ei. Ea se dădu jos din pat și se mișcă prin cort, trăgându-și pe ea o robă și legându-și cingătoarea. Încălță o pereche de sandale, apoi se strecură afară prin clapele cortului.

Arrela și Lacile stăteau de strajă acolo, împreună cu două Fecioare. Acestea o salutară din cap; îi vor păstra secretul.

Faile le lăsă pe celelalte Fecioare, dar le luă cu ea pe Arrela și pe Lacile când se afundă în întuneric. Arrela era o tairenă cu părul negru, mai înaltă decât majoritatea Fecioarelor, și avea o oarecare bruschețe. Lacile era scundă, palidă și foarte zveltă și avea un mers grațios. Erau cât se poate de diferite, poate, deși captivitatea le unise pe toate. Ambele membre ale *Cha Faile* fuseseră răpite odată cu ea și duse în Malden ca *gai'shain*.

După ce parcurseră o distanță mică, luară cu ele alte două Fecioare – cel mai probabil, Bain și Chiad se înțeleseseră cu ele. Ieșiră din tabără și se îndreptară spre un loc unde două sălcii stăteau alături. Acolo, Faile fu întâmpinată de două femei, care mai purtau încă roba de *gai'shain*. Bain și Chiad erau și ele Fecioare, surori-dintâi și dragi Failei. Acestea erau mai loiale chiar și decât cei care îi juraseră credință ei. Îi erau loiale, deși nu făcuseră niciun legământ față de ea. O contradicție specifică doar Aielilor.

Spre deosebire de Faile și de celelalte, Bain și Chiad nu voiau să renunțe la veșmântul alb doar pentru că răpitorii lor fuseseră învinși. Aveau să poarte aceste veșminte vreme de un an și o zi. De fapt, deoarece veniseră acolo în seara aceea confirmându-și viețile de dinainte de a fi luate prizoniere întindeau granițele îngăduite de onoarea lor. Cu toate acestea, ele recunoșteau faptul că a fi *gai'shain* în tabăra Shaido nu fusese deloc un lucru obișnuit

Faile le întâmpină cu un zâmbet, însă nu le făcu să se simtă rușinate spunându-le pe nume sau folosind limbajul semnelor folosit de Fecioare. Cu toate acestea, ea nu se putu abține să nu întrebe: „Sunteți bine?" atunci când acceptă o mică legătură de la Chiad

Chiad era o femeie frumoasă, cu ochi gri și păr scurt și roșcovan, care i se zărea sub gluga robei de *gai'shain*. Ea făcu o grimasă la auzul întrebării.

– Gaul a scotocit prin toată tabăra Shaido în cautarea mea și se spune că a învins doisprezece *algai'd'siswai* cu sulița lui. Poate ca, la urma urmei, ar trebui să i fac o coroniță de lămâiță când toate astea vor fi luat sfârșit.

Faile zambi .

Chiad zâmbi la rândul ei

– El nu s-a așteptat ca unul dintre bărbații pe care i-a ucis să fie acela căruia Bain îi era *gai'shain* Nu cred că Gaul este bucuros să fie slujit de amândouă

– Bărbat nesăbuit, zise Bain, cea mai înalta dintre cele două. Îi stă în fire să nu se uite unde își implântă sulița. N a fost în stare să-l ucida pe bărbatul potrivit fără sa nu omoare, din greșeală, alți câțiva.

Ambele femei chicotiră.

Faile zâmbi și încuviință din cap; nu putea pricepe umorul Aielilor.

Vă mulțumesc din suflet că le ați adus, zise ea, ridicând legatura mica înfășurată în pânză

– A fost o nimica toată, zise Chiad Prea multe mâini au muncit în ziua aceea, prin urmare a fost ușor. Alliandre Maritha Kigarin te așteaptă deja lângă copaci Noi ar trebui să ne întoarcem în tabără.

– Da, adăugă Bain Poate că Gaul vrea iar un masaj la spate sau să i se aducă apă Se înfurie atât de tare când între băm, însă *gai'shain* dobândesc onoare doar slujind. Ce alt ceva am putea face?

Femeile râseră din nou, iar Faile clătină din cap în vreme ce ele se îndreptau în fugă spre tabără în foșnetul robelor albe. Ea se făcu mică la gândul că ar putea purta din nou acel veșmânt, dar asta doar pentru că o făcea să se gândească la zilele în care o slujise pe Sevanna.

Deșirata Arrela și grațioasa Lacile i se alăturară la umbra celor două sălcii. Gărzile Fecioare rămaseră în urmă, privind de la depărtare. O a treia Fecioară li se alătura celor două, ieșind din umbră, cel mai probabil fiind trimisă de Bain și de Chiad ca să o protejeze pe Alliandre. Faile o găsi pe regina cu părul negru stând lângă copaci. Arăta din nou ca o domniță în rochia roșie cu lănțușurile din aur prinse în păr ca o dantelă. Era o ținută extravagantă, ca și când ar fi fost hotărâtă să respingă zilele pe care le petrecuse ca servitoare. Rochia Alliandrei o făcea pe Faile să fie încă și mai conștientă de roba simplă pe care o purta. Dar nu putuse face prea multe fără să nu îl trezească pe Perrin. Arrela și Lacile purtau doar pantalonii brodați și cămășile specifice celor din *Cha Faile*.

Alliandre ținea în mână un felinar cu paravanele trase, printre care se strecura doar o rază de lumină care îi lumina fața tânără, încadrată de părul negru.

– Au găsit ceva? întrebă ea. Te rog spune-mi că au găsit.

Pentru o regină, fusese întotdeauna impresionant de echilibrată, deși oarecum autoritară. Timpul pe care îl petrecuse în Malden părea să îi mai fi temperată această ultimă trăsătură.

– Da.

Faile ridică legătura. Cele patru femei se strânseră în jurul ei când ea se lăsă în genunchi pe pământ. Vârfurile firelor scurte de iarbă erau luminate de felinar, aducând cu niște limbi de foc. Faile desfăcu legatura. Conținutul nu avea nimic extraordinar. Era o batistă mică din mătase galbenă, o curea din piele lucrată cu un model ce reprezenta pene de pasăre, un val negru și un șnur subțire din piele, cu o piatră legată la mijloc.

– Cureaua i-a aparținut lui Kinhuin, zise Alliandre, arătând-o cu degetul. L-am văzut purtând-o, înainte…

Ea tăcu, apoi îngenunche și o luă în mână.

– Vălul este al unei Fecioare, zise Arrela.

– Sunt diferite? întrebă Alliandre, mirată.

– Firește că da, zise Arrela, luând vălul in mână.

Faile nu o cunoscuse niciodată pe Fecioara care devenise protectoarea Arrelei, însă femeia căzuse în luptă, deși nu într-un mod la fel de dramatic ca Rolan și ceilalți.

Bucata de mătase îi aparținea lui Jhoradin, Lacile șovăi, apoi o luă în mâini, o întoarse și văzu că exista o pată de sânge pe ea. Mai rămânea doar șnurul din piele. Rolan îl purtase uneori în jurul grumazului, pe sub *cadin'sor*. Faile se întrebă ce însemnătate avusese pentru el și dacă unica piatră avea vreo importanța. Era o bucata de turcoaz neșlefuit. Fa il luă în mână, apoi îi aruncă o privire Lacilei. În mod surprinzător, femeia mai zveltă părea că plânge. Pentru că Lacile se grăbise să intre în așternuturile voinicului Făr' de Frați, Faile presupusese că relația ei cu el fusese una de nevoie, nu din afecțiune.

– Patru oameni au murit, zise Faile, simțindu-și dintr-odată gura uscată. Se exprimă într-un mod formal, deoarece era calea cea mai potrivită ca să își ascundă emoția din glas. Aceștia ne-au protejat, ba chiar au avut grijă de noi. Cu toate că erau vrăjmași, noi îi jelim. Nu uitați, însă, că erau Aieli. Pentru un Aiel, există moduri mult mai rele de a sfârși decât acela de a muri pe câmpul de lupta.

Celelalte încuviințară din cap, însa Lacile întâlni privirea Failei. Pentru ele două, situația era diferită. Atunci când Perrin se năpustise de pe străduța aceea – răcnind furios când le văzuse pe Faile și pe Lacile fiind aparent abuzate de Shaido – multe lucruri se întâmplaseră cu repeziciune. În timpul luptei, Failei îi distrasese atenția lui Rolan la momentul potrivit, făcându-l să șovăie. El făcuse asta pentru că își făcea griji

pentru ea, însă acel moment de șovăială îi îngăduise lui Perrin să îl ucidă

Oare Faile făcuse acest lucru în mod intenționat? Ea tot nu știa Prin minte îi trecuseră atât de multe gânduri, atât de multe trăiri la vederea lui Perrin. Ea țipase și… nu își putea da seama dacă încercase să îi distragă atenția lui Rolan astfel încât să fie ucis de mâna lui Perrin.

În cazul Lacilei, nu existase nici dram de șovăiala. Jhoradin sărise în fața ei, o trasese în spatele lui și își ridicase arma împotriva intrusului. Ea îi înfipsese un cuțit în spate, ucigând astfel un om pentru prima oară în viața ei. Acesta fusese bărbatul cu care ea împărțise patul.

Faile îl omorâse pe Kinhuin, celălalt membru al bandei Făr de Frați care le protejase Nu fusese primul om pe care ea îl omorâse, nici primul pe care ea îl luase prin surprindere. Dar *era* primul om pe care ea îl ucisese care o considerase o prietenă

Nu avuseseră încotro. Perrin văzuse doar Shaido, iar Făr' de Frați văzuseră în el doar un vrăjmaș cotropitor. Conflictul acela nu ar fi putut lua sfârșit fără moartea lui Perrin sau a celor Făr de Frați Bărbații nu s-ar fi oprit, indiferent cât de mult ar fi țipat.

Însă asta făcea ca situația să fie cu atât mai tragică. Faile se forță să nu lăcrimeze ca Lacile. Nu îl iubise pe Rolan și se bucura că Perrin era acela care supraviețuise conflictului Dar Rolan *fusese* un bărbat onorabil, iar ea se simțea… cumva murdară deoarece moartea lui fusese din vina lui.

Nu ar fi trebuit să se întâmple una ca asta, dar se întâmplase. Tatăl ei vorbise adeseori despre astfel de situații, când erai nevoit să îi omori pe oamenii pe care îi plăceai doar pentru că îi întâlneai în cealaltă tabără de pe câmpul de bătălie. Ea nu înțelesese niciodată Dacă ar fi putut da timpul înapoi, ar fi procedat la fel. Nu ar fi putut să riște viața lui Perrin. Rolan trebuia să moară.

Însă lumea i se părea un loc mai trist din cauza acestei necesităţi.

Lacile se întoarse cu spatele, trăgându-şi nasul încet. Faile îngenunche şi luă o ploscă mică cu ulei din legătura pe care i-o lăsase Chiad. Luă şnurul din piele şi desprinse piatra, apoi aşeză şnurul în mijlocul legăturii din pânza. Turnă ulei pe el, apoi lua o mână de iască pe care o aprinse la flacăra felinarului şi îi dadu foc.

Privi cum arde în flăcările mici albastre şi verzi, cu vârfuri portocalii. Mirosul de piele arsă era şocant de asemănător cu cel de carne arsă. Era o noapte liniştită, nicio adiere nu sufla flăcările, prin urmare acestea dansau libere.

Alliandre undă cureaua şi o aruncă în focul mic. Arrela procedă la fel cu vălul. In cele din urmă, Lacile adăugă batista. Încă mai plângea.

Era tot ceea ce puteau face. Nu avuseseră cum sa se ocupe de trupuri în haosul plecarii din Malden. Chiad spusese că nu era nimic ruşinos în a-i lăsa în urmă, dar Faile simţise nevoia sa facă ceva. Un mod oricât de neînsemnat de a-i onora pe Rolan şi pe ceilalţi.

– Fie că au murit de mâna noastră, zise Faile, fie că au murit pur şi simplu în luptă, aceşti patru bărbaţi au dat dovadă de onoare faţă de noi. Cum ar zice şi Aielii, avem mare *toh* faţă de ei. Nu cred că acesta poate fi răscumparat. Dar ne putem aduce aminte de ei. Cei Far' de Fraţi şi o Fecioară au dat dovada de bunatate faţa de noi chiar dacă nu erau nevoiţi. Şi au păstrat onoarea când alţii şi-au abandonat-o. Dacă există vreo izbăvire pentru ei, pentru noi, atunci aceasta este.

– Există un Făr' de Fraţi în tabăra lui Perrin, zise Lacile, în ochii ei reflectandu-se flăcarile rugului lor. Îl cheamă Niagen; este *gai'shain* al lui Sulin, Fecioara. M-am dus să îi povestesc ce au făcut ceilalţi pentru noi. Este un om bun.

Faile închise ochii. Probabil că Lacile voia să spună că intrase în patul acestui Niagen. Acest lucru nu îi era interzis unui *gai'shain*.

– Nu îl poți înlocui pe Jhoradin astfel, zise ea, deschizând ochii. Sau să repari ceea ce ai făcut.

– Știu, spuse Lacile defensiv. Dar erau atât de glumeți, în ciuda situației îngrozitoare. Aveau ceva. Jhoradin voia să mă ducă înapoi în Ținutul Întreit și să mă facă soția lui.

„Iar tu n-ai fi acceptat niciodată, își zise Faile în gând. Știu asta. Dar acum că este mort, îți dai seama de ocazia pe care ai ratat-o."

Ei bine, cine era ea să judece? Lacile n-avea decât să facă ce dorea. Dacă acest Niagen era pe jumătate bărbatul care fusese Rolan, sau ceilalți, atunci poate ca Lacilei avea să îi fie bine cu el.

– Kinhuin tocmai începuse să mă caute, zise Alliandre. Știu ce își dorea, dar nu a revendicat niciodată acel lucru. Cred că plănuia să plece din clanul Shaido și ne-ar fi ajutat să evadăm. Chiar dacă l-aș fi refuzat, el tot ne-ar fi ajutat.

– Marthea detesta ce făceau ceilalți Shaido, zise Arrela. Dar a rămas cu ei pentru clanul ei. Și-a dat viața din cauza acelei loialități. Există lucruri și mai rele pentru care să mori.

Faile privi ultimii cărbuni ai acelui rug în miniatură stingându-se.

– Eu cred că Rolan m-a iubit cu adevărat, zise ea.

Și cu asta basta.

Cele patru se ridicară în picioare și se întoarseră în tabără. „Trecutul este un câmp de cărbuni aprinși și cenușă", zicea un vechi proverb saldaean. Rămășițele focului care era prezentul. Cărbunii aprinși fură suflați de vânt în urma ei. Însă ea păstră piatra turcoaz a lui Rolan. Nu pentru că regreta, ci ca să își aducă aminte.

Perrin stătea treaz în noaptea liniștită, adulmecând mirosul pânzei cortului și parfumul unic al Failei. Ea nu era acolo, cu toate că fusese recent. El ațipise, iar acum ea nu mai era. Poate se dusese la latrină.

Privea în întuneric, încercând să îl înțeleagă pe Țopăitoru' și Visul Lupilor. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai

determinat devenea. Avea să mărșăluiască spre Ultima Bătălie, iar când urma să o facă, voia să îl poată stăpâni pe lupul din lăuntrul lui. Voia fie să se elibereze de toți acești oameni care îl urmau, fie să învețe cum să le accepte loialitatea.

Avea de luat niște decizii. N aveau să fie ușoare, dar avea să le ia. Un bărbat trebuia sa facă lucruri grele. Așa era viața. Greșise in felul in care gestionase capturarea Failei. În loc să ia decizii, le evitase. Jupânul Luhhan ar fi fost dezamăgit de el.

Acest gând îl conduse pe Perrin la o altă decizie, cea mai grea dintre toate. Avea să fie nevoit să o lase pe Faile să intre într-o situație periculoasă, poate chiar să-i riște viața din nou Oare aceasta era o decizie? Putea *lua* o astfel de decizie? Simplul gând că ea avea să se afle din nou în pericol îi făcea rău. Dar va trebui să facă ceva.

Trei probleme. Le va infrunta și va decide. Dar va cugeta la ele mai intâi, deoarece era ceea ce era. Erai un prost dacă luai o decizie fără să cugeți mai intâi.

Decizia de a-și înfrunta problemele îi aduse o oarecare liniște, iar el se întoarse pe partea cealaltă și adormi din nou.

CAPITOLUL 22

Ultimul lucru care putea fi făcut

Semirhage ședea singură în odaia mică. Îi luaseră scaunul și nu îi lăsaseră niciun felinar, nicio lumânare.

Blestemata fie această Vârstă și oamenii ei afurisiți! Ce n-ar fi dat pentru niște globuri de lumină pe pereți. În vremea *ei*, prizonierilor nu li se refuza lumina. Firește că își ținuse în întuneric câteva dintre experimentele ei, dar asta era cu totul altă poveste. Fusese important să descopere efectele pe care lipsa de lumină le avea asupra lor. Aceste așa-zise Aes Sedai care o țineau prizonieră nu aveau niciun motiv justificat ca să o lase în întuneric. Făceau asta pur și simplu ca să o umilească.

Își aduse brațele mai aproape, ghemuindu-se lângă peretele din lemn. *Nu* plângea. Ea era Numită! Și ce dacă fusese obligată să se înjosească? Nu cedase.

Dar neghioabele alea de Aes Sedai nu o mai priveau ca odinioară. Semirhage nu se schimbase, însă ele, da. Cumva, într-o clipită, blestemata aceea de femeie ce purta podoabele alea în păr știrbise autoritatea lui Semirhage în fața întregului grup.

Cum? Cum își pierduse stăpânirea de sine atât de repede? Se cutremură când își aduse aminte cum fusese întoarsă pe

genunchii femeii și cum primise palme la fund. Și cu câtă nonșalanță! Singura emoție din vocea femeii fusese o ușoară iritare. O tratase pe Semirhage – una dintre Numiți – de parcă ar fi fost o simplă novice. Acest lucru duruse mai mult decât loviturile.

Asta nu avea să se mai întâmple. Semirhage avea să fie pregătită pentru lovituri data următoare și nu le va băga în seamă. Da, acest lucru va funcționa. Nu-i așa?

Se cutremură din nou. Torturase sute, poate mii, în numele înțelegerii și al rațiunii. Tortura avea noimă. Vedeai cu adevărat din ce era plămădit un om, din mai multe privințe, atunci când începeai să tai bucățele din el. Aceasta era o fraza pe care o folosise de nenumărate ori. De obicei, o făcea să zâmbească.

De astă dată, nu.

De ce o făcuseră să simtă durere? Degete rupte, tăieturi în carne, cărbuni aprinși în îndoiturile coatelor. Ea își oțelise mintea pentru fiecare dintre aceste lucruri, se pregătise pentru ele. O părticică din ea le așteptase cu nerăbdare.

Dar asta? Să fie obligată sa mănânce mâncarea de pe pardoseală? Să fie tratată ca un copil în fața acelora care o priviseră cu atât de multă venerație?

„O voi omorî, își zisea ea în gând, nu pentru prima oară. Îi voi scoate tendoanele, unul câte unul, și voi folosi Puterea ca să o tămăduiesc, astfel încât să trăiască și să simtă durerea. Nu. Nu, îi voi face ceva nou. O voi face să simtă agonia așa cum nimeni din nicio Vârstă nu a mai simțit-o!“

– Semirhage.

O șoaptă.

Ea încremeni, ridicându-și privirea în întuneric. Vocea aceea fusese blândă, ca un vânt răcoros, dar totuși aspră și mușcătoare. Oare își închipuise? *El* nu putea fi acolo, nu?

– Ai greșit foarte mult, Semirhage, continuă vocea atât de blândă.

O lumină slabă strălucea pe sub ușă, dar vocea venea din *interiorul* celulei ei. Lumina păru să strălucească mai puternic, apoi scânteie într-un roșu-aprins, luminând tivul mantiei negre a siluetei ce stătea în fața ei. Își ridică privirea. Lumina rumenă dezvălui o față albă, culoarea pielii moarte. Fața nu avea ochi.

Se lăsă imediat în genunchi, prosternându-se pe pardoseaua din lemn învechit. Deși silueta din fața ei semăna cu un Myrddraal, era mult mai înaltă și mult, *mult* mai importantă. Se cutremură când își aminti vocea Marelui Senior, vorbindu-i.

„Atunci când te supui unui Shaidar Haran, mi te supui mie. Atunci când nu te supui..."

– Trebuia să îl capturezi pe băiat, nu să-l ucizi, rosti silueta cu o șoaptă ca un șuierat, ca aburul care scăpa prin crăpătura dintre oală și capac. I-ai luat mâna și cât pe ce și viața. Te-ai revelat și ai pierdut pioni prețioși. Ai fost luată prizonieră de către vrăjmașii noștri, iar acum ei te-au umilit.

Putea auzi zâmbetul de pe buzele lui. Shaidar Haran era singurul Myrddraal pe care îl văzuse vreodată afișând un zâmbet. Dar, pe de altă parte, nu credea că această creatură era cu adevărat un Myrddraal.

Semirhage nu răspunse acuzațiilor lui. Nu mințeai, nici nu găseai măcar scuze în fața acestei siluete.

Brusc, scutul care o despărțea de Izvor dispăru. I se tăie răsuflarea. *Saidarul* revenise! Dulce putere. Cu toate acestea, atunci când dădu să o atingă, șovăi. Acele imitații de Aes Sedai de afară o vor simți când ea o va conduce.

O mână rece, cu unghie lungă, îi atinse bărbia. Carnea de pe ea era ca pielea moartă. Îi ridică fața în sus ca să întâlnească acea privire fără ochi.

– Ți s-a oferit o ultimă șansă, șoptiră buzele ca niște viermi. Să nu dai greș.

Lumina se estompă. Mâna se retrase de pe bărbia ei. Ea continuă să îngenuncheze, încercând să-și înăbușe groaza.

O ultimă şansă. Marele Senior răsplătea întotdeauna eşecul in . moduri închipuite Ea oferise odinioară astfel de răsplăţi, dar nu îşi dorea să primească una Comparativ cu acestea, orice fel de tortură sau de pedeapsă imaginată de aceste Aes Sedai părea o bagatelă

Se forţa să se ridice în picioare şi începu să bâjbâie prin odaie. Ajunse la uşa şi, ţinându şi respiraţia, o încercă

Uşa se deschise. Se strecură afară din odaie, împiedicând ţâţânile să scârţâie. Afară, trei cadavre zăceau pe jos, aruncate de pe scaunele lor. Erau femeile care ţinuseră scutul. Mai era cineva acolo, care stătea în genunchi lângă cele trei Una dintre surorile Aes Sedai. O femeie în verde, cu părul castaniu, prins în coadă, şi cu capul plecat.

– Trăiesc să ţi slujesc, Mare Stăpână, şopti femeia. Am primit instrucţiuni să îţi spun că în mintea mea există Forţare, iar tu trebuie să o înlături.

Semirhage îşi arcui o sprânceană, nu îşi dăduse seama că exista vreo Neagră printre surorile Aes Sedai de aici Înlăturarea Forţării putea avea un efect... foarte urât asupra unei persoane. Chiar dacă Forţarea era slabă sau subtilă, creierul putea fi grav vătămat prin înlăturarea ei. Dacă Forţarea era puternică . ei bine, va fi interesant de privit.

– De asemenea, zise femeia, întinzându i ceva înfăşurat într-o bucată de pânză, trebuie să-ţi dau asta.

Înlătură bucata de pânză, lăsând la vedere o zgardă din metal ce avea o culoare ştearsă şi două brăţări. Era Zgarda Dominării Fusese făurită în timpul Frângerii, semănând izbitor cu *aidamul* la care lucrase multă vreme Semirhage.

Un bărbat care conducea putea fi controlat cu acest *ter'angreal*. În sfârşit un zâmbet alungă teama lui Semirhage.

* * *

Rand vizitase Mana Pustiitoare o singură dată, deşi îşi putea aminti vag că mai fusese în această regiune de câteva

ori, înainte ca Mana Pustiitoare să mânjească ţinutul. Erau amintirile lui Lews Therin, nu ale lui.

Nebunul începu să şuiere şi să bombăne furios în vreme ce călăreau printre tufişurile saldaeane. Până şi Tai'daishar deveni sperios în vreme ce înaintau spre miazănoapte.

Saldaea era un ţinut maro, cu tufişuri şi ţărână neagră, nici pe departe atât de golaş ca Pustiul Aiel, dar nici un ţinut lin sau luxuriant. Gospodăriile erau ceva obişnuit, dar acestea aduceau mai degrabă cu nişte forturi, iar copiii se ţineau ca nişte războinici antrenaţi. Lan îi spusese cândva că în tradiţia celor din Ţinuturile de Hotar, un băiat devenea bărbat atunci când îşi câştiga dreptul de a ţine în mână o sabie.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte, zise Ituralde, călărind în stânga lui Rand, că ceea ce facem noi aici ar putea fi o invazie?

Rand arătă cu capul spre Bashere, care călărea printre tufişuri în dreapta lui Rand.

– Am cu mine trupe din sângele lor, zise el. Saldaeanii sunt aliaţii mei.

Bashere râse.

– Mă îndoiesc că Regina va fi de aceeaşi părere, prietene! Au trecut multe luni de când i-am cerut ultima oară să-mi dea ordine. Păi, nu m-ar mira să aflu că a pus o recompensă pe capul meu.

Rand îşi întoarse privirea în faţă.

– Eu sunt Dragonul Renăscut. Dacă mărşăluieşti împotriva forţelor Celui Întunecat nu se numeşte invazie.

În faţa lor se înălţau dealurile de la poalele Munţilor Dhoom. Aveau o înfăţişare întunecată, ca şi când versanţii lor ar fi fost acoperiţi cu un strat de funingine.

El ce ar face dacă un alt monarh ar deschide o poartă ca să aducă aproape cincizeci de mii de trupe între hotarele lui? Era un act de război, însă forţele din Ţinutul de Hotar erau plecate şi făceau numai Lumina ştia ce, iar el nu avea de gând

să lase aceste ținuturi fără apărare. La o oră de călărit spre miazăzi, soldații domani ai lui Ituralde ridicaseră o tabără fortificată lângă un râu care izvora din ținuturile înalte din Capătul Lumii. Rand le inspectase tabăra și rândurile. După aceea, Bashere sugerase ca Rand să plece călare și să cerceteze Mana Pustiitoare. Iscoadele fuseseră surprinse cu câtă repeziciune se întindea Mana Pustiitoare, iar lui Bashere i se păruse important ca Ituralde și Rand să vadă acest lucru cu ochii lor. Rand fusese de acord. Uneori, hărțile nu reușeau să redea adevărul pe care îl puteau vedea ochii.

Soarele cobora către orizont asemenea unui ochi adormit care tânjea după somn. Tai'daishar lovi cu copita, scuturând din cap. Rand își ridică o mână, oprind grupul – doi generali, cincizeci de soldați și un număr egal de Fecioare, cu Narishma în spate ca să deschidă porți.

Spre miazănoapte, pe panta lină, un smoc de iarbă cu firul lat și un tufiș pitic se legănau ca niște valuri în bătaia vântului. Nu exista o limită anume de unde începea Mana Pustiitoare. O pată pe un fir de iarbă ici, o tulpină bolnavă colo. Pe coama dealului, nici măcar o plantă nu scăpase de pete. Acestea păreau să se înmulțească în timp ce el privea.

Mana Pustiitoare avea un aer uleios aducător de moarte, de plante care abia supraviețuiau, ținute în viață asemenea prizonierilor înfometați, care se aflau cu un picior în groapă. Dacă Rand ar fi văzut așa ceva pe un câmp din Ținutul celor Două Râuri, ar fi dat foc întregii culturi și s-ar fi mirat că acest lucru nu fusese făcut deja.

Lângă el, Bashere își mângâia cu nodurile degetelor mustața lungă și neagră.

– Îmi amintesc când ne-a afectat câteva leghe, observă el. N-a trecut atât de mult timp de atunci.

– Am trimis patrule care cercetează deja ținutul, zise Ituralde. Privi peisajul bolnav. Toate rapoartele spun același lucru. E liniște aici.

– Acesta ar trebui să fie deja un avertisment că ceva este în neregulă, zise Bashere. Întotdeauna există patrule sau raiduri ale Trolocilor cu care să te lupţi. Dacă nu asta, atunci ceva mai rău, care îi sperie. Viermi sau cafa.

Ituralde îşi propti un braţ în şa, clătinând nemulţumit din cap în timp ce continua să privească Mana Pustiitoare.

– N-am pic de experienţă în a lupta împotriva acestor creaturi. Ştiu cum gândesc oamenii, dar cetele de Troloci nu au linii de aprovizionare şi am auzit doar *poveşti* despre ceea ce pot face viermii.

– Îţi voi lăsa câţiva ofiţeri ai lui Bashere ca să te sfătuiască, zise Rand.

– Ar fi de ajutor, zise Ituralde, dar mă întreb dacă n-ar fi mai bine ca *el* să rămână aici. Soldaţii lui ar putea patrula ţinutul, iar tu ai putea folosi trupele mele în Arad Doman. Fără supărare, Seniore, dar nu crezi că e ciudat să ne pui să cercetăm unul regatul celuilalt?

– Nu, răspunse Rand.

Nu era ciudat, ci crudul adevăr. Avea încredere în Bashere, iar saldaeanii îl slujiseră bine, dar ar fi periculos să îi lase în patria lor. Bashere era văr cu însăşi regina, şi cum rămânea cu oamenii lui? Cum ar reacţiona aceştia atunci când semenii lor i-ar întreba de ce deveniseră Juraţi ai Dragonului? Oricât era de ciudat, Rand ştia că ar provoca un conflict mult mai mic lăsând străini pe pământul saldaean.

Raţionamentul lui în ceea ce îl privea pe Ituralde era la fel de brutal. Bărbatul îi jurase credinţă, dar alianţele se puteau schimba. Aici, aproape de Mana Pustiitoare, Ituralde şi trupele lui ar fi avut foarte puţine ocazii să se întoarcă împotriva lui Rand. Se aflau pe un teritoriu ostil, iar Asha'manul lui Rand era singura lor cale de a se întoarce cât mai repede în Arad Doman. Însă, dacă ar fi lăsat în patria lui, Ituralde ar putea dispune de trupe şi hotărî, poate, că nu avea nevoie de protecţia Dragonului Renăscut.

Era mult mai sigur să ţină oştile pe un teritoriu ostil. Rand ura că gândea astfel, însă aceasta era una dintre principalele diferenţe dintre bărbatul care fusese şi bărbatul care devenise. Numai unul din aceşti doi bărbaţi putea face ceea ce trebuia făcut, indiferent ca el detesta acest lucru.

– Narishma! strigă Rand. Poarta!

Nu fu nevoit să se întoarcă pentru a-l simţi pe Narishma îmbrăţişând Puterea Supremă şi începând să ţeasă. Această senzaţie ademenitoare îl făcu pe Rand să simtă furnicături; însă el o alungă. Devenea din ce în ce mai greu pentru el să îmbrăţişeze Puterea fără să nu-şi golească măruntaiele şi *nu* avea de gând să vomite în faţa lui Ituralde.

– Vei avea o sută de Asha'mani până la sfârşitul săptămânii, zise Rand, adresându-i-se lui Ituralde. Bănuiesc că te vei folosi bine de ei.

– Da, cred că pot face asta.

– Vreau rapoarte zilnice, chiar dacă nu se întâmplă nimic, răspunse Rand. Trimite-i pe mesageri printr-o poartă. Voi ridica tabăra şi mă voi muta în Bandar Eban peste patru zile.

Bashere mormăi; era pentru prima oară când Rand vorbea despre mutare. Rand îşi întoarse calul spre poarta mare şi deschisă din spatele lor. Câteva Fecioare trecuseră deja prin ea, primele, ca de obicei. Narishma stătea într-o parte, cu părul împletit în două cozi negre cu clopoţei. Înainte să devină Asha'man şi el trăise în Ţinutul de Hotar. Prea multe loialităţi obscure. Ce ar fi pe primul loc pentru Narishma? Patria lui? Rand? Surorile Aes Sedai cărora le era Străjer? Rand era aproape convins ca bărbatul era loial; era unul dintre aceia care veniseră la el la Fântânile din Dumai. Însă cei mai periculoşi duşmani erau aceia în care credeai că te puteai încrede.

„Niciunul dintre ei nu este de încredere! zise Lews Therin. N-ar fi trebuit să le îngăduim niciodată să se apropie atât de mult de noi. Se vor întoarce împotriva noastră!"

Nebunul avea întotdeauna probleme cu ceilalţi bărbaţi care puteau conduce. Rand îl îmboldi pe Tai'daishar să înainteze, ignorând bodoganelile lui Lews Therin, deşi auzind vocea, gândul îl purta la noaptea aceea. La noaptea în care visase despre Moridin, iar Lews Therin nu fusese în mintea lui. Lui Rand i se făcea greaţă când ştia că visele lui nu mai erau sigure. Ajunsese să se bazeze pe ele ca refugiu. Coşmarurile îl puteau afecta, adevărat, dar erau ale lui.

De ce venise Moridin în Shadar Logoth ca să îl ajute pe Rand în timp ce se lupta cu Sammael? Ce plase întortocheate ţesea? Susţinuse că Rand *îi* invadase visul, dar nu era oare doar o altă minciună?

„Trebuie să îi nimicesc, îşi zise el în gând. Pe toţi Rătăciţii, şi trebuie s-o fac pentru totdeauna de data asta. Trebuie să fiu nemilos."

Doar că Min nu voia ca el să fie nemilos. Nu voia să o sperie, mai ales pe ea. Cu Min nu te puteai juca; l-o fi făcând ea neghiob, dar nu minţea, iar acest lucru îl făcea să îşi dorească să fie bărbatul care dorea *ea* să fie. De ce îi păsa? Putea un bărbat care reuşea să râdă să fie, de asemenea, bărbatul care putea înfrunta ceea ce trebuia făcut în Shayol Ghul?

„Ca să trăieşti trebuie să mori", răspunsul la una dintre cele trei întrebări ale lui. Dacă reuşea, amintirea lui – moştenirea lui – avea să dăinuie după moartea lui. Nu era un gând prea liniştitor. Nu voia să moară. Cine voia? Aielii susţineau că nu căutau moartea, cu toate că o acceptau atunci când aceasta venea.

Păşi unse prin poartă, Călătorind înapoi la conacul din Arad Doman, cu cercul de pini care înconjura perimetrul maro şi bătătorit şi rândurile lungi de corturi. Era nevoie de un bărbat dârz care să dea ochii cu moartea, care să se lupte cu Cel Întunecat în vreme ce sângele i se vărsa pe stânci. Cine mai avea chef de râs la acest gând?

Clătină nemulţumit din cap. Nu îl ajuta faptul că îl avea pe Lews Therin în minte.

„Ea are dreptate, zise Lews Therin pe neașteptate."

„Ea?" întrebă Rand.

„Cea drăguță. Cu părul scurt. Zice că trebuie să rupem sigiliile. Are dreptate."

Rand încremeni, strunindu-l brusc pe Tai'daishar și ignorându-l pe grăjdarul care venise să ia calul. Să îl audă pe Lews Therin că este de acord...

„Ce facem după aceea?" întrebă Rand.

„Murim. Mi-ai făgăduit că putem muri!"

„Doar dacă îl înfrângem pe Cel Întunecat, zise Rand. Știi că dacă el va birui, nu va mai rămâne nimic pentru noi. Nici măcar moartea."

„Da... nimic, zise Lews Therin. Ar fi frumos. Nici durere, nici regrete. Nimic."

Rand simți un fior. Dacă Lews Therin începea să vorbească astfel... „Nu, zise Rand, n-ar fi nimic. Ne-ar lua sufletele. Durerea ar fi mai mare, mult mai mare."

Lews Therin începu să plângă.

„Lews Therin! se răsti Rand în gând. Ce ne facem? Cum ai sigilat Puțul ultima oară?"

„N-a dat roade, șopti Lews Therin. Am folosit *saidinul*, dar l-am atins de Cel Întunecat. A fost singura cale! Ceva trebuie să îl atingă, ceva care să închidă golul, dar el a reușit să îl pângărească. Sigiliul era șubred!"

„Da, dar ce putem face diferit?" gândi Rand.

Tacere. Rand rămase în șa o clipă, apoi alunecă de pe spinarea lui Tai'daishar și îi îngădui grăjdarului neliniștit să îl ducă de acolo. Restul Fecioarelor treceau prin poarta mare, cu Bashere și Narishma în urma lor. Rand nu îi așteptă, deși o observă pe Deira Bashere – soția lui Davram Bashere – stând dincolo de perimetrul Topirii-n-văzduh. Femeia înaltă și impunătoare avea părul negru, presărat cu fire albe la tâmple. Îl măsură cu privirea pe Rand. Ce ar face ea dacă Bashere ar muri în slujba lui Rand? Ar continua să îl urmeze sau ar

conduce trupele înapoi în Saldaea? Avea o voință la fel de puternică precum soțul ei. Poate și mai puternică.

Rand trecu pe lângă ea salutând-o din cap și zâmbindu-i, apoi pătrunse în tabăra învăluită în lăsarea nopții, îndreptându-se spre conac. Așadar, Lews Therin nu știa cum să sigileze temnița Celui Întunecat. Atunci ce folos mai avea vocea? Arză-l-ar focu', fusese una dintre puținele speranțe ale lui Rand!

Mulți dintre oamenii de aici erau îndeajuns de înțelepți ca să se dea la o parte atunci când trecea el. Rand își aducea aminte vremurile în care astfel de stări nu îl afectau, pe vremea când era un simplu păstor. Rand Dragonul Renăscut era un bărbat cu totul diferit. Era un bărbat care avea responsabilități și datorii de îndeplinit. Trebuia să fie așa.

Datoria. Datoria era ca un munte. Ei bine, Rand avea senzația că era prins între o duzină de munți diferiți, care se mișcau toți pentru a-l nimici. Între atâtea forțe, trăirile lui păreau să clocotească sub presiune. Era de mirare că se elibera de ele?

Clătină nemulțumit din cap, apropiindu-se de conac. La răsărit, se înălțau Munții de Negură. Soarele aproape că asfințise, iar munții erau scăldați într-o lumină roșie. Dincolo de ei și spre miazăzi, atât de ciudat de aproape, se aflau Emond's Field și Ținutul celor Două Râuri. Un cămin pe care el nu avea să-l mai vadă vreodată, căci o vizită nu ar fi făcut decât să îi alerteze vrăjmașii că simțea afecțiune pentru el. Muncise din greu ca să îi facă să creadă că era un bărbat fără sentimente. Uneori, el se temea că vicleșugul lui devenise realitate.

Munții. Munții erau ca datoria. Datoria solitudinii în cazul acesta, căci undeva, la miazăzi, de-a lungul acestor munți prea apropiați se afla tatăl lui. Tam. Rand nu îl mai văzuse de multă vreme. Tam *era* tatăl lui. Rand hotărâse acest lucru. Nu își cunoscuse niciodată tatăl biologic, căpetenia clanului Aiel, numit Janduin, și deși era limpede că acesta fusese un om de onoare, Rand nu își dorea să îi spună „tată".

Uneori, Rand tânjea să-i audă vocea lui Tam, să-i asculte vorbele înţelepte. Acelea erau momentele în care Rand ştia că trebuia să fie extrem de îndârjit, căci o clipă de slăbiciune – o clipă în care ar fi dat fuga la tatăl lui după ajutor – ar fi distrus aproape tot ceea ce construise deja. Şi, cel mai probabil, ar fi înseimnat şi sfârşitul vieţii lui Tam.

Rand intră în conac prin gaura arsă de pe faţadă, dând la o parte pânza groasă care ţinea acum drept uşă, şi rămase cu spatele la Munţii de Negură. Era singur. *Trebuia* să fie singur. Dacă s-ar fi bazat pe cineva, ar fi riscat să devină moale pe când ajungea la Shayol Ghul. În timpul Ultimei Bătălii, el nu putea să se bizuiască pe nimeni decât pe el însuşi.

Datoria. Câţi munţi trebuie să ţină pe umeri un bărbat?

Încă mai mirosea a fum înăuntrul conacului. Seniorul Tellaen se plânsese în privinţa focului oarecum şovăitor, dar insistent, până când Rand poruncise ca bărbatul să fie despăgubit, deşi bula de rău nu fusese vina lui Rand. Sau fusese? Faptul că era *ta'veren* avea multe efecte ciudate, de la a-i face pe oameni să spună lucruri pe care nu le-ar fi rostit în mod normal la a încheia alianţe cu cei care şovăiseră. Era o ţintă a necazurilor, inclusiv a bulelor de rău. Nu el alesese să fie ţintă, dar *alesese* să rămână în conacul acela.

Oricum, Tellaen fusese despăgubit. Era o sumă nesemnificativă comparativ cu suma de bani pe care o cheltuia Rand cu întreţinerea oştilor lui şi până şi aceea era nesemnificativă comparativ cu fondurile pe care le destinase pentru aducerea hranei în Arad Doman şi în alte regiuni care întâmpinau greutăţi. În ritmul acesta, logofeţii lui îşi făceau griji că, în curând, visteriile lui din Illian, Tear şi Cairhien aveau să rămână goale. Rand nu le spusese că lui nu îi păsa.

Va conduce lumea spre Ultima Bătălie.

„Şi nu vei lăsa altă moştenire în afară de asta?" şopti o voce într-un colţ al minţii lui. Nu era a lui Lews Therin, ci propriul său gând, o voce mică, acea parte din el care îl determinase să

înființeze școlile din Cairhien și Andor. „Dorești să dăinui după ce vei muri? Îi vei lăsa pe toți aceia care te urmează pradă războiului, foametei și haosului? Vei dăinui prin această distrugere?“

Rand clătină negativ din cap. Nu putea repara totul! Era un simplu om. A privi dincolo de Ultima Bătălie era o prostie. Nu își putea face griji în privința lumii atunci, *nu putea*. Dacă făcea asta, însemna să își ia privirea de la scopul lui.

„Și care ar fi acest scop? părea să spună vocea. Este să supraviețuiești sau este să prosperi? Vei pregăti terenul pentru o altă Frângere sau pentru o altă Vârstă a Legendelor?“

Nu avea niciun răspuns. Lews Therin se dezmetici încet, mormăind ceva incoerent. Rand urcă scările la cel de-al doilea cat al conacului. Lumină, ce istovit era!

Ce spusese nebunul? Atunci când sigilase Puțul din temnița Celui Întunecat, folosise *saidinul*. Asta se datora faptului că atât de multe Aes Sedai de la vremea aceea se întorseseră împotriva lui, iar el rămăsese doar cu Cei o Sută de Tovarăși, cei mai puternici bărbați Aes Sedai ai vremii lui. Nicio femeie. Femeile Aes Sedai spuseseră că planul lui era prea riscant.

În mod straniu, Rand avea senzația că aproape își putea aminti acele evenimente – nu ceea ce se întâmplase, ci furia, disperarea, deciziile. Fusese o greșeală, atunci, că nu se folosise și jumătate feminină a puterii pe lângă cea masculină? Acest lucru îi îngăduise Celui Întunecat să contraatace și să pângărească *saidinul*, făcându-i pe Lews Therin și pe Cei o Sută de Tovarăși care mai rămăseseră să își piardă mințile?

Ar putea fi atât de simplu? De câte Aes Sedai ar avea el nevoie? Ar avea nevoie de *vreuna*? Suficiente Înțelepte puteau conduce. Cu siguranță era ceva mai mult de atât.

Exista un joc pe care îl jucau copiii, „Șerpi și Vulpi“. Se zicea că singurul mod în care puteai câștiga era să încalci regulile. Cum rămânea, atunci, cu celălalt plan al lui? Putea încălca regulile omorându-l pe Cel Întunecat? Era ceva la care el, Dragonul Renăscut, ar fi îndrăznit să se gândească?

Străbătu podeaua din lemn scârţâitoare a coridorului şi deschise uşa odaii lui. Min şedea sprijinită de perne pe patul din buşteni, îmbrăcată în pantalonii ei verzi cu broderii şi cămaşa din pânză, frunzărind o altă carte la lumina lămpii. O servitoare vârstnică se mişca de colo-colo, strângând vesela din care Min luase cina. Rand îşi azvârli haina, oftând în sinea lui şi flexându-şi mâna.

Se aşeză pe marginea patului când Min puse cartea deoparte, un volum intitulat *O discuţie completă despre relicvele de dinaintea Frângerii.* Se ridică în capul oaselor şi îi masă ceafa cu o mână. Farfuriile se ciocneau unele de altele în timp ce le strângea servitoarea, iar ea făcu o plecăciune ca să se scuze, apoi se mişcă cu şi mai mare viteză atunci când le aşeză în coş.

- Te osteneşti prea mult din nou, păstorule, zise Min.

- Trebuie.

Ea îl ciupi de grumaz, iar el tresări, mormăind.

- Ba nu trebuie, zise ea, cu gura aproape de urechea lui. Nu m-ai ascultat? La ce vei mai fi de folos dacă te osteneşti înainte să apuci Ultima Bătălie? Pe Lumină, Rand, nu te-am mai auzit râzând de luni bune!

- Acestea sunt vremuri în care să-ţi vină să râzi? întrebă el. Vrei să fiu fericit în vreme ce copiii mor de foame şi oamenii se omoară unii pe ceilalţi? Ar trebui să râd când aflu că Trolocii încă mai reuşesc să pătrundă prin Căile de Taină? Ar trebui să fiu fericit când majoritatea Rătăciţilor umblă liberi pe undeva, urzind planuri cum este mai bine să mă ucidă?

– Păi, nu, zise Min. Fireşte că nu. Dar nu putem îngădui ca necazurile care există în lume să ne distrugă. Cadsuane zice că...

- Stai puţin, izbucni el, răsucindu-se, astfel încât să ajungă cu faţa la ea.

Ea îngenunche în pat, şuviţele scurte şi negre ondulându-i-se sub bărbie. Părea şocată de tonul lui.

– Ce legătură are Cadsuane cu toate astea? întrebă el.

Min se încruntă.

– Niciuna

– Îți spune ce să zici, continuă Rand Te-a folosit ca să ajungă la mine!

Nu fi prost, zise Min.

- Ce a spus despre mine?

Min ridică din umeri.

– Este îngrijorată de cât de aspru ai devenit Rand, ce înseamnă asta?

– Încearcă să ajungă la mine, să mă manipuleze, răspunse el Se folosește de tine. Ce i-ai spus, Min?

Min îl ciupi din nou, mai tare.

Nu îmi place tonul ăsta, neîndemânaticule. Credeam că Cadsuane este sfătuitoarea ta. De ce ar trebui să am grijă ce spun în preajma ei?

Servitoarea continua să facă zgomot De ce nu pleca odată! Nu era genul de discuție pe care el voia să o aibă în prezența străinilor

Min nu putea fi în cârdășie cu Cadsuane, nu? Rand nu avea pic de încredere în Cadsuane. Dacă ea se băgase pe sub pielea lui Min...

Rand simți o strângere de inimă. Doar nu o bănuia pe *Min*? Ea fusese aceea întotdeauna sinceră cu el, aceea care nu încerca să îl înșele Ce s-ar face dacă ar pierde-o? „Arză-m-ar focu'! gândi el Are dreptate Am devenit prea aspru Ce se va alege de mine dacă voi începe să îi bănuiesc pe aceia despre care *știu* că mă îndrăgesc? N aș fi mai bun decât nebunul de Lews Therin."

Min, zise el pe un ton mai bland. Poate ai dreptate. Poate că am exagerat.

Ea se întoarse și il privi, relaxându-se Apoi înțepeni și făcu ochii mari de uluire.

Ceva rece se închise în jurul grumazului lui Rand.

Rand își duse imediat mâna la grumaz, întorcându se Servitoarea stătea în spatele lui, dar silueta ei pâlpâia. Dispăru și fu

înlocuită de o femeie cu pielea închisă la culoare și ochi negri, fața ei ascuțită afișând o expresie triumfătoare. Semirhage.

Rand atinse metalul cu mâna. Era un metal foarte rece, ca gheața, lipit de pielea lui. Înfuriindu-se, încercă să-și scoată sabia din teaca neagră, pe care era pictat un dragon, dar își dădu seama că nu putea. Mușchii picioarelor i se încordară ca și când s-ar fi forțat să ridice o greutate incredibilă. Trase din nou de zgardă – încă își mai putea mișca degetele –, dar metalul părea să fie o singură piesă solidă.

În clipa aceea, Rand simți groază. O privi însă pe Semirhage în ochi, iar aceasta zâmbi larg.

– Am așteptat destul de mult timp ca să-ți pun Zgarda Dominării, Lews Therin. E ciudat cum apar unele situații, nu-i...

Ceva străluci în aer, iar Semirhage abia avu timp să țipe, înainte ca ceva să devieze lama doar puțin – o împletitură din Aer, bănuia Rand, deși nu vedea nicio împletitură din *saidar*. Cu toate acestea, cuțitul lui Min îi lăsă o tăietură pe obraz lui Semirhage, înainte să treacă pe lângă ea și să se împlânte în ușa din lemn.

– Gărzi! strigă Min. Fecioare, la arme! *Car'a'carn* este în pericol!

Semirhage blestemă, fluturându-și o mână, iar Min tăcu. Rand se agită neliniștit, încercând, fără a reuși, să îmbrățișeze *saidinul*. Ceva îl bloca. Min fu azvârlită de pe pat de împletiturile din Aer, iar gura îi era închisă. Rand încercă să dea fuga la ea, dar din nou descoperi că nu putea. Picioarele lui refuzau pur și simplu să se miște.

În clipa aceea, ușa odăii lui se deschise. O altă femeie intră cu pași grăbiți. Ea aruncă o privire pe coridor, ca și când ar fi căutat pe cineva, apoi o închise în urma ei. Elza. Rand simți o rază de speranță, însă femeia măruntă i se alătură lui Semirhage și luă în mână cealaltă brățară care controla *a'damul* din jurul grumazului lui Rand. Ea își ridică privirea

la Rand. Avea ochii roșii și părea ameţită, ca și când ar fi fost lovită în cap cu ceva. Cu toate acestea, când îl văzu îngenunchind, zâmbi.

– În sfârșit îţi vei împlini menirea, Rand al'Thor. Îl vei înfrunta pe Marele Senior și vei pierde.

Elza. Elza era Neagră, arză-o-ar focu'! Rand simţi furnicături pe piele atunci când ea îmbrăţișă *saidarul*, stând lângă stăpâna ei. Amândouă îl înfruntau, fiecare purtând câte o brăţară, iar Semirhage părea extrem de încrezătoare.

Rand mârâi, întorcându-se spre Semirhage. *Nu* putea fi prins în capcană astfel!

Rătăcita își atinse tăietura sângerânda de pe obraz, apoi ţâţâi ca pentru ea. Purta o rochie maro, ponosită. Cum scăpase din captivitate? Și de unde avea acea zgardă blestemată? Rand i-o dăduse Cadsuanei ca să o ţină la păstrare. Ea *jurase* că va fi în siguranţă!

– Gărzile nu vor veni, Lews Therin, zise absentă Semirhage, ridicându-și mâna pe care se afla brăţara; aceasta se potrivea cu zgarda din jurul grumazului lui. Am pus scut în jurul camerei împotriva ascultării. Vei afla că nu vei putea nici măcar să te miști dacă nu-ţi voi îngădui eu. Ai încercat deja, prin urmare vezi că e inutil.

Disperat, Rand dădu să îmbrăţișeze *saidinul* din nou, dar nu găsi nimic. În capul lui, Lews Therin începu să mârâie și să se tânguiască, iar lui Rand mai ca îi venea să i se alăture bărbatului. Min! Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să fie suficient de puternic!

Se forţă să meargă spre Semirhage și Elza, dar era ca și când ar fi încercat să miște picioarele altcuiva. Era blocat în propria-i minte, asemenea lui Lews Therin. Deschise gura ca să blesteme, dar nu reuși să scoată nicio vorbă în afară de un cârâit.

– Da, zise Semirhage, nu poţi nici să vorbești dacă nu ţi se dă permisiunea. Iar eu ţi-aș sugera să nu încerci să mai

îmbrăţişezi *saidinul*. Vei găsi această experienţă neplăcută. Când am încercat Zgarda Dominării înainte, mi-am dat seama că este un instrument mult mai elegant decât acel *adam* al Seanchanilor. *A'damul* lor permite un dram de libertate, bizuindu-se pe greaţă ca inhibitor. Zgarda Dominării cere mai multa supunere. Te vei purta întocmai cum îmi voi dori eu. De pilda...

Rand se ridica de pe pat, picioarele mişcându-i se împotriva voinţei lui. Apoi, mâna i se ridica şi începu sa îl strângă de grumaz, chiar deasupra zgărzii. El icni, împleticindu-se. Disperat, încercă din nou să îmbraţişeze *saidinul*.

Simţi durere. Era ca şi când şi-ar fi băgat mâna într-un cazan cu ulei încins, apoi şi-ar fi injectat lichidul fierbinte în vene. Ţipă din cauza şocului şi a agoniei, prăbuşindu-se pe podeaua din lemn. Durerea îl făcea să se zvârcolească, iar vederea i se înceţoşă.

– Vezi? Vocea lui Semirhage părea îndepărtată. Ah, uitasem cât de satisfăcătoare este treaba asta.

Durerea era asemănătoare cu cea provocata de un milion de furnici care îţi strapungeau pielea şi se afundau spre os. El se zvârcoli, muşchii lui fiind cuprinşi de spasme.

„Suntem din nou în cutie!" ţipa Lews Therin.

Şi, dintr-odata, aşa şi era. O simţea, întunericul din interiorul acesteia copleşindu-l. Trupul îl durea de la nenumaratele bataii primite, dar încerca cu frenezie să ramână întreg la minte. Lews Therin fusese singurul care îi ţinuse companie. Fusese una dintre primele în care Rand comunicase cu nebunul, din câte îşi putea aminti, Lews Therin începuse să reacţioneze la scurt timp înainte de acea zi.

Rand nu dorise sa îl accepte pe Lews Therin ca parte din fiinţa lui. Partea aceea nebuna a fiinţei lui, partea aceea care putea înfrunta tortura şi asta doar pentru ca era deja atât de torturat. Mai multă durere şi suferinţa era lipsita de normă. Nu puteai umple un pahar care se revarsa deja.

Încetă să mai țipe. Durerea era încă acolo, îl făcea să lăcrimeze, dar țipetele nu se mai auzeau. Totul rămase nemișcat.

Semirhage își coborî privirea la el, încruntându-se, sângele picurându-i de pe bărbie. Un alt val de durere îl copleși. Indiferent cine era.

Își ridică privirea la ea. Tăcut.

– Ce faci? zise ea, constrângându-l. Vorbește!

– Nu-mi mai poți face nimic, zise el în șoaptă.

Un alt val de durere. Acesta îl șocă și ceva în lăuntrul lui scânci, însa nu avu nicio reacție exterioară. Nu pentru că își înabușea țipetele, ci pentru că *nu putea* simți nimic. Cutia, cele două răni din partea laterală corupându-i sângele, bătăile, umilința, supărările și propria lui sinucidere. Luându-și viața. Își aminti brusc și limpede asta. După toate astea, ce i-ar mai putea face Semirhage?

– Mare Stăpână, zise Elza, întorcându-se spre Semirhage, ochii ei părând a fi în continuare ușor năuciți de ceva. Poate că acum ar trebui

– Taci, vierme! se răsti Semirhage la ea, ștergându-și sângele de pe bărbie. Se uită la el. Este deja a doua oară când cuțitele alea au simțit gustul sângelui meu. Clătină din cap, apoi se întoarse și îi zâmbi lui Rand. Zici ca nu ți se mai poate face nimic? Uiți cu cine vorbești, Lews Therin. Durerea este specialitatea mea, iar tu nu ești decât un băiețandru. Am frânt bărbați de zece ori mai puternici decât tine. Ridică-te!

Rand se ridică. Durerea nu dispăruse. Era limpede că ea intenționa să o folosească împotriva lui până când avea să obțină o reacție.

Se întoarse, ascultând porunca ei nerostită, și o văzu pe Min atârnând deasupra podelei, legată cu frânghii invizibile de Aer. În ochii ei căscați se citea frica: avea brațele legate la spate și în gură un căluș împletit din Aer.

Semirhage chicoti.

– Nu îți mai pot face nimic, zici?

Rand îmbrățișă *saidinul* – nu din voia lui, ci din a ei. Tăvălugul puterii se izbi de el, aducând acea senzație de greață ciudată pe care el nu reușise niciodată să și-o explice. Rand căzu în patru labe, golindu-și măruntaiele cu un geamăt, în vreme ce odaia se zguduia și se învârtea în jurul lui.

Cât de ciudat, o auzi el pe Semirhage zicând, de parcă ar fi fost undeva departe.

El își scutura capul, ținând în continuare Puterea Supremă și luptându-se cu ea așa cum făcea întotdeauna cu *saidinul*, forțând acel flux de energie puternic și șerpuitor să-i asculte voința. Era ca și când ar fi încercat să pună în lanțuri o tornadă, acest lucru fiind greu de făcut chiar și atunci când era puternic și sănătos. Acum, era aproape imposibil.

„Folosește-l, șopti Lews Therin. Omoar-o cât mai putem!"

„N-am să omor o femeie, gândi Rand cu încăpățânare, o plăsmuire a unei amintiri dintr-un ungher al minții lui. N-am să întrec această limită..."

Lews Therin mugi, încercând să ia *saidinul* de la Rand, fără a reuși, însă. De fapt, Rand descoperi că nu mai putea conduce în mod voit, tot așa cum nu putea păși fără permisiunea lui Semirhage.

Se îndreptă la porunca ei, odaia devenind din ce în ce mai stabilă și senzația de greață începând să dispară. Apoi, el începu să creeze împletituri complicate din Spirit și Foc.

– Da, zise Semirhage, aproape pentru sine. Și acum, dacă-mi amintesc bine... Felul în care bărbații fac asta este atât de ciudat, uneori.

Rand țesu împletiturile, apoi le împinse spre Min.

– Nu! țipă el în vreme ce făcea asta. Nu asta!

– Ah, așadar pricepi, zise Semirhage. La urma urmei, nu ești chiar atât de greu de frânt.

Împletiturile o atinseră pe Min, iar ea se zvârcoli de durere. Rand continua să conducă, lacrimile țâșnindu-i din ochi în vreme ce era obligat să trimită împletiturile complexe

prin trupul ei. Acestea aduseră doar agonie, dar o făceau foarte bine. Semirhage trebuie că îi scosese călușul din gura lui Min, căci aceasta începu să țipe și să se văicărească.

– Te rog, Rand! îl implora ea. Te rog!

Rand răcni de furie, încercând să se oprească, fără să reușească. Putea *simți* durerea lui Min prin legătură, o simțea în timp ce o provoca.

– Încetează! țipă el.

– Imploră, zise Semirhage.

– Te rog, zise el, scâncind. Te rog, te implor.

Brusc, el se opri, iar împletiturile chinuitoare se risipiră. Min atârna în aer, scâncind, cu ochii amețiți din cauza acelei dureri crunte. Rand se întoarse cu fața la Semirhage și la Elza cea măruntică de lângă ea. Sora Neagră părea îngrozită, ca și când s-ar fi băgat în ceva pentru care nu fusese pregătită.

– Acum înțelegi că ai fost menit întotdeauna să îi slujești Marelui Senior? zise Rătăcita. Vom ieși din odaia aceasta și ne vom ocupa de așa-zisele Aes Sedai care m-au ținut prizonieră. Vom merge la Shayol Ghul și te voi prezenta Marelui Stăpân, apoi toate astea vor lua sfârșit.

El își plecă fruntea. Trebuia să existe o cale de scăpare! Își imagină folosindu-se de el ca să îi nimicească oamenii. Și-i imagină pe ei temători să atace ca să nu îl rănească cumva. Vedea sângele, moartea și distrugerea pe care le va provoca. Acest lucru îi dădea fiori, îl făcea să înghețe pe dinăuntru.

„Au câștigat ei."

Semirhage aruncă o privire spre ușă, apoi se întoarse spre el și zâmbi.

– Dar mă tem că, mai întâi, trebuie să ne ocupăm de ea. Hai să ne apucăm de treabă, atunci!

Rand se întoarse și începu să pășească spre Min.

– Nu! zise el. Mi-ai făgăduit că dacă te implor...

– Nu ți-am făgăduit nimic, zise Semirhage, râzând. Ai implorat destul de frumos, Lews Therin, dar eu am ales să-ți

ignor rugăminţile. Totuşi, poţi elibera *saidinul.* Treaba aceasta trebuie să fie oarecum mai personală.

Saidinul se stinse, iar Rand simţi cu regret retragerea puterii. Lumea părea mai anostă în jurul lui. Se apropie de Min, ochii ei rugători întâlnindu-i pe ai lui. Apoi, Rand îi atinse grumazul cu mâna, apucându-l bine şi începând să-l strângă.

– Nu..., şopti el îngrozit în vreme ce mâna lui îi taie răsuflarea fără voia lui.

Min se împletici, iar el o aşeză pe podea, tot fără voia lui, ignorându-i cu uşurinţă zbaterile. Stând deasupra ei, o strânse de grumaz, sugrumând-o. Ea îl privi, ochii începând să-i iasă din orbite.

„Nu se poate întâmpla una ca asta."

Semirhage râse.

„Ilyena!" se tânguia Lews Therin. O, Lumină! Am omorât-o!"

Rand strânse mai tare, aplecându-se ca să se sprijine mai bine. Degetele lui strângeau pielea lui Min, afundându-se în grumazul ei. Era ca şi când s-ar fi strâns singur de grumaz, iar totul se întunecă în jurul lui, în afară de Min. Îi simţea pulsul sub degete.

Ochii aceia negri şi frumoşi ai ei îl priveau, iubindu-l chiar şi în momentul în care el o omora.

„Nu se poate întâmpla una ca asta."

„Am omorât-o!"

„Sunt nebun!"

„Ilyena!"

Trebuia să existe o cale de scăpare! Trebuia! Rand voia să-şi închidă ochii, dar nu putea. Ea nu îl lăsa – nu Semirhage, ci Min. Ea îl privea în ochi, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Părul negru şi cârlionţat îi era ciufulit. Atât de frumoasă!

Rand se chinui să îmbrăţişeze *saidinul*, dar nu reuşi să îl atingă. Încercă să-şi folosească ultima fărâmă de voinţă ca să îşi relaxeze degetele, dar acestea continuau să strângă. Simţi

groaza, îi *simți* durerea. Fața lui Min începu să se învinețească, iar pleoapele i se zbătură.

Rand urlă „NU SE POATE ÎNTÂMPLA UNA CA ASTA! N-AM S-O FAC DIN NOU!"

Ceva plesni în lăuntrul lui Deveni rece, apoi răceala aceea dispăru, după care nu mai simți nimic. Nici emoție, nici furie.

În momentul acela, deveni conștient de o forță ciudată Semăna cu un rezervor de apă care clocotea și se agita, din colo de vederea lui. O atinse cu mintea.

O față încețoșată își făcu apariția dinaintea lui Rand, ale cărei trăsături nu reuși să le distingă prea bine Aceasta dispăru într o clipită.

Apoi, Rand se trezi inundat de o putere străină. Nu *saidin*, nu *saidar*, ci altceva. Ceva ce nu mai simțise până atunci

„O, Lumină! țipă dintr-odată Lews Therin Este imposibil! Nu o putem folosi! Alung o! Deținem moartea. Moartea și tradarea.

Este EL."

Rand închise ochii în timp ce îngenunche deasupra lui Min, apoi conduse acea forță ciudată și necunoscută. Energia și viața trecură prin el, un șuvoi de putere asemenea *saidinului*, doar că de zece ori mai dulce și de o sută de ori mai violent. Îl făcea să se simtă viu, îl făcea să își dea seama că nu se simțise niciodată *viu* înainte Îi dădea atât de multă forță cum nu își închipuise niciodată. Rivaliza chiar și cu puterea pe care o avusese atunci când folosise Choedan Kal.

Țipă, atât de extaz, cât și de furie, apoi țesu niște sulițe uriașe de Foc și Aer. Izbi cu împletiturile în zgarda din jurul grumazului, iar în odaie avu loc o explozie de flăcări și bucăți de metal topit, fiecare dintre ele remarcată de Rand. Putea simți explozia fiecărui fragment de metal care se îndeparta de grumazul lui, încălzind aerul cu dogoarea sa și scoțând firicele de fum atunci când nimerea un perete sau podeaua Deschise ochii și îi dădu drumul lui Min Aceasta icnea și suspina.

Rand se ridică în picioare şi se întoarse, iar prin vene îi curgea o lava alba şi fierbinte ca atunci când îl torturase Semirhage, dar diferita cumva. Oricât de dureros era, simţea, de asemenea, extaz pur.

Semirhage parea de a dreptul şocată.

- Dar... este imposibil..., zise ea. Eu n am simţit nimic. Nu poţi . Ea îşi ridică privirea, holbându se la el cu ochii căscaţi. Puterea Adevarată. De ce m ai trădat, Mare Senior? De ce?

Rand îşi ridică o mână şi, plin de acea putere pe care nu o înţelegea, ţesu o singură împletitură. Un fascicul de lumină albă şi de foc purificator ţâşni din mâna lui şi o izbi pe Semirhage în piept Ea se stinse şi dispăru, lăsând o imagine estompată dinaintea ochilor lui Rand Brăţara îi căzu pe podea.

Elza fugi spre uşă. Disparu dinaintea unui alt fascicul de lumină, întregul ei trup devenind lumina pentru o clipă. Şi brăţara ei căzu pe podea, femeile care le purtaseră fiind şterse complet din Pânză.

„Ce ai făcut? întreba Lews Therin. O, Lumină! Mai bine să fi ucis din nou decât asta... O, Lumină! Suntem osândiţi “

Rand savură puterea preţ de câteva clipe, apoi îi dădu drumul cu regret. Ar mai fi ţinut de ea, dar pur şi simplu era prea istovit. Dispariţia acesteia îl făcu să se simtă amorţit.

Sau... nu. Amorţeala aceea nu avea nicio legătura cu puterea pe care o accesase Se întoarse şi îşi coborî privirea la Min, care tuşea încet şi îşi freca grumazul. Ea îşi ridică privirea la el, părând temătoare. El se îndoia că ea avea să l mai vadă cu aceiaşi ochi.

Rand se înşelase; mai existase *ceva* ce îi putea face Semirhage. Se simţise omorând o persoană pe care o iubea nespus de mult. Odinioară, când o făcuse ca Lews Therin, fusese nebun şi incapabil să se controleze. Abia dacă îşi putea aminti că o omorâse pe Ilyena, ca printr un vis înceţoşat Îşi dăduse seama ce făcuse abia după ce îl trezise Ishamael.

În sfârșit, acum știa cu exactitate cum era să privești în vreme ce îi omora pe cei pe care îi iubea.

– S-a făcut, zise Rand în șoaptă

– Ce? întrebă Min, tușind din nou.

– Ultimul lucru care mi se putea face, răspunse el, surprins de propriul calm. Acum, ei mi au luat totul.

Ce vrei sa spui, Rand? întrebă Min.

Ea își frecă din nou grumazul Începeau să i apară vânătăi.

Rand clătină nedumerit din cap când, in sfârșit, pe coridor se auziră voci Poate că Asha'manii il simțiseră conducând atunci când o torturase pe Min.

– Am făcut o alegere, Min, răspunse el, întorcându-se spre ușă. Mi ai cerut sa fiu mai relaxat și să râd mai mult, dar nu mai pot oferi aceste lucruri. Îmi pare rau.

La un moment dat, cu câteva saptămâni în urma, hotărâse să devina mai puternic dacă fusese de fier, hotărâse să fie de oțel. Se părea că oțelul acela era prea slab.

Avea să fie mai aspru acum Înțelegea cum. Dacă odinioară fusese de oțel, devenise altceva De acum înainte, va fi *cuendillar* Pătrunsese într un loc asemenea vidului pe care Tam îl pregătise să îl caute, cu atât de multă vreme în urmă Dar in acest vid, el nu avea nicio trăire. Niciuna

Nu îl vor putea frânge sau îndoi.

Totul se terminase.

CAPITOLUL 23

O schimbare în aer

– Ce s-a întâmplat cu surorile care păzeau celula ei? întrebă Cadsuane, urcând treptele din lemn alături de Merise.

– Din fericire, Corele și Nesune trăiesc, cu toate că sunt extrem de slăbite, răspunse Merise, ținându-și fusta ridicată în timp ce înainta cu pași grăbiți.

Narishma venea în urma lor, clopoțeii din vârful cozilor scoțând un clinchet domol.

– Daigian este moartă. Nu știm sigur de ce celelalte două au fost lăsate în viață.

– Străjerii, zise Cadsuane. Dacă le ucizi pe Aes Sedai, Străjerii lor știu imediat, iar noi am fi aflat că ceva este în neregulă.

Chiar și-așa, Străjerii ar fi trebuit să își dea seama că ceva nu era în regulă – voi trebui să îi interogheze pe bărbați ca să vadă ce lăsaseră. Dar, cel mai probabil, exista o legătură.

Daigian nu avea niciun Străjer viu. Cadsuane simți un mic regret pentru sora cea agreabilă, dar îl alungă imediat. Nu era vreme de asta acum.

– Celelalte două au fost puse într-un soi de transă, zise Merise. Nu am putut vedea nicio urmă de împletituri. Nici

Narishma. Le-am descoperit pe surori cu puțin timp înainte să se dea alarma, apoi am venit după tine de îndată ce ne-am asigurat că al'Thor trăiește și problema cu vrăjmașii noștri s-a rezolvat.

Cadsuane încuviință din cap, supărată. Dintre toate serile, ea o alesese tocmai pe aceasta ca să le facă o vizită Înțeleptelor în corturile lor! Sorilea și un grup mic de Înțelepte veneau în urma lui Narishma, iar Cadsuane nu îndrăzni să încetinească ritmul de teamă ca femeile Aiel să n-o calce în picioare în graba lor de a-l vedea pe al'Thor.

Ajunseră în capul scărilor, apoi o luară în grabă de-a lungul coridorului spre odaia lui al'Thor. Cum reușise să intre în necazuri atât de mari, *din nou*! Și cum reușise blestemata aceea de Rătăcită să scape din celula ei? Cineva trebuie să o fi ajutat, dar asta însemna că exista o Iscoadă a Celui Întunecat în tabăra lor. Nu era imposibil – dacă existau Iscoade ale Celui Întunecat în Turnul Alb, atunci fără îndoială că existau și aici. Dar ce Iscoadă a Celui Întunecat putea face incapabile trei Aes Sedai? Cu siguranță că o conducere a Puterii la un asemenea nivel ar fi trebuit să fie simțită de toate surorile și toți Asha'manii din tabără.

– Ceaiul a avut vreo legătură? o întrebă încet Cadsuane pe Merise.

– Nu, din câte știm noi, răspunse sora Verde. Vom afla mai multe atunci când se vor trezi celelalte două. Și-au pierdut cunoștința de îndată ce le-am scos din starea de transă.

Cadsuane încuviință din cap. Ușa odăii lui al'Thor se deschise, iar Fecioarele dădură năvală afară asemenea unor viespi care tocmai descoperiseră că cuibul lor dispăruse. Cadsuane nu putea spune că le învinuia. Se părea că al'Thor spusese puține lucruri despre ceea ce se întâmplase. Neghiobul avea noroc că mai era încă în viață! „Ce mizerie blestemată de Lumină", gândi Cadsuane, trecând pe lângă Fecioare și intrând în odaie.

Un grup mic de Aes Sedai stăteau strânse în capătul îndepărtat al odăii și vorbeau în șoaptă. Sarene, Erian, Beldeine – toate acelea din tabără care nu erau nici moarte, nici rănite. În afară de Elza. Unde era Elza?

Cele trei o salutară din cap pe Cadsuane atunci când aceasta intră, însă ea abia dacă le aruncă o privire. Min ședea pe pat, frecându-și gâtul. Avea ochii roșii, părul scurt ciufulit, fața palidă. Al'Thor stătea lângă fereastra deschisă și privea în întunericul nopții, ținându-și la spate ciotul în mâna sănătoasă. Haina lui zăcea mototolită pe podea, iar el era doar în cămașa albă. O adiere de vânt rece pătrunse înăuntru, zburlindu-i părul roșcovan.

Cadsuane își plimbă privirea prin încăpere; în spatele ei, pe coridor, Înțeleptele începură să le interogheze pe Fecioare.

– Ei bine? zise Cadsuane. Ce s-a întâmplat?

Min își ridică privirea. Avea urme roșii pe grumaz, care începeau să se învinețească. Rand nu se întoarse de la fereastră. „Băiat obraznic", gândi Cadsuane, pătrunzând mai adânc în odaie.

– Vorbește, băiete! zise ea. Trebuie să știm dacă tabăra se află în pericol.

– Pericolul a fost înlăturat, zise el cu blândețe.

Ceva din vocea lui o făcu să șovăie. Se așteptase la mânie, poate satisfacție din partea lui. Oboseală, în cel mai bun caz. În schimb, vocea lui părea stăpânită.

– Vrei să-mi explici la ce te referi? întrebă Cadsuane pe un ton poruncitor.

Într-un final, el se întoarse și se uită la ea. Ea făcu un pas în spate fără să vrea, cu toate că nu își putea explica de ce. El era același băiat nesăbuit. Prea înalt, prea încrezător în el și prea încăpățânat. Acum, era ciudat de liniștit, dar avea și ceva întunecat. Asemenea liniștii pe care o vedeai în ochii unui condamnat, înainte ca acesta să pășească pe eșafodul călăului.

– Narishma, zise Rand, privind dincolo de Cadsuane. Am o împletitură pentru tine. Ține o minte, ți-o voi arăta doar o singură dată.

Zicând acestea, al'Thor își întinse mâna în lateral și un fascicul strălucitor de foc alb țâșni dintre degetele lui, nimerindu-i haina, care zăcea pe podea. Aceasta dispăru într-o explozie de lumină.

Cadsuane șuieră.

– Ți-am spus să nu folosești niciodată împletitura asta, băiete! Să nu o mai folosești *niciodată*. M-ai auzit! Nu este...

– Aceasta este împletitura pe care trebuie să o folosim în lupta noastră împotriva Rătăciților, Narishma, zise al'Thor, vocea lui liniștită întrerupând-o pe Cadsuane. Dacă îi vom ucide cu orice altceva, ei vor renaște. Este o unealtă periculoasă, însă doar atât. Ca oricare alta.

– Este interzis, zise Cadsuane.

– Eu am hotărât că nu este, zise al'Thor pe un ton calm.

– Habar nu ai ce poate face împletitura aceasta! Ești ca un copil care se joacă cu...

– Am văzut cum focul-răului a distrus orașe întregi, zise al'Thor, privirea din ochii lui devenind din ce în ce mai fantomatică. Am văzut mii de oameni arși din Pânza de flacările sale purificatoare. Dacă spui că sunt copil, Cadsuane, atunci ce sunt acelea dintre voi care sunt cu mii de ani mai tinere decât mine?

El îi întâlni privirea. Lumină! Ce se întâmplase cu el? Ea se chinui să își adune gândurile.

– Așadar, Semirhage este moartă?

– Mai rău decât moartă, zise al'Thor. Dar mult mai bine, în multe privințe, cred eu.

– Ei bine, atunci cred că putem să ne vedem de ale...

– Recunoști asta, Cadsuane? o întrebă al'Thor, arătând cu capul spre ceva metalic ce se afla pe pat, ascuns în mare parte de așternuturi.

Ea înainta, șovăitoare. Sorilea se uită în direcția aceea, cu o expresie imposibil de citit. Aparent, ea nu își dorea să fie atrasă în conversație când al'Thor era într-o asemenea stare. Cadsuane nu o învinuia.

Cadsuane dădu așternuturile la o parte, lăsând la vedere o pereche de brățări familiare. Nu exista zgardă.

– Imposibil, zise ea în șoaptă.

– Asta am presupus și eu, zise al'Thor cu vocea aceea îngrozitor de calmă. Mi-am zis că *nu poate* fi același *ter'angreal* pe care ți l-am cedat ție. Mi-ai făgăduit că vor fi protejate și ascunse.

– Fi bine..., zise Cadsuane pe un ton liniștit. Acoperi obiectele cu așternuturile. Atunci, am lămurit lucrurile.

– Așa e. Am trimis oameni în odaia ta. Spune-mi, aceasta este cutia în care țineai brățările? Am găsit-o deschisă pe podeaua din odaia ta.

O Fecioară aduse o cutie din lemn de stejar bine cunoscută. Era aceeași, evident. Cadsuane se întoarse spre el furioasă.

– Mi-ai cotrobăit prin odaie!

– Nu știam că le vizitai pe Înțelepte, zise al'Thor. El le salută respectuos din cap pe Sorilea și pe Amys, care îi întoarseră salutul, oarecum șovăitoare. Am trimis servitori să vadă dacă ești bine, deoarece m-am temut că Semirhage ar fi putut încerca să se răzbune pe tine.

– N-ar fi trebuit să o atingă, zise Cadsuane, luând cutia din mâinile Fecioarei. Era protejată de niște scuturi foarte complicate.

– Nu îndeajuns de complicate, zise al'Thor, întorcându-și privirea de la ea.

Stătea în continuare lângă fereastră și privea tabăra.

În încăpere se așternu tăcerea. Narishma întrebase în tăcere despre starea de sănătate a lui Min, dar tăcu atunci când al'Thor încetă să mai vorbească. Era limpede că Rand credea că Cadsuane era răspunzătoare pentru furtul *a'damului*,

dar era scandalos. Ea pregatise cel mai bun scut pe care îl ştia, însa cine putea şti ce cunoştinţe aveau Ratacitii ca să elimine aceste scuturi?

Cum *supravieţuise* al'Thor? Şi ce se întâmplase cu restul conţinutului din cutie? Oare al'Thor avea acum cheia de acces sau statueta fusese luată de Semirhage? Îndrăznea Cadsuane să întrebe? Tăcerea continuă

– Ce aştepţi? întrebă ea în cele din urmă, cu toată bravada de care era in stare. Aştepţi scuze din partea mea?

– Din partea ta? întreba al'Thor. În vocea lui nu se simţi pic de amuzament, doar acel calm rece. Nu, mai degrabă aş obţine o scuza de la o piatră decât de la tine.

– Atunci...

Vei dispărea din faţa ochilor mei, Cadsuane, zise el cu blândeţe. Daca am sa ţi mai vad faţa vreodata dupa seara aceasta, am sa te omor.

– Rand, nu! exclamă Min, ridicandu se în picioare lângă pat.

El nu se întoarse spre ea,

Cadsuane simţi pe loc o clipă de panică, dar o înlatură, fiind cuprinsă de furie

– Poftim? zise ea pe un ton autoritar. Asta e o prostie, băiete. Eu...

Rand se intoarse şi din nou acea privire a lui o făcu să nu-şi mai termine fraza. Avea ceva periculos în ea, o umbră care trecu peste ochii lui şi care o făcu să simtă mai multă teama decât ar fi putut crede ca ar putea simţi inima ei bătrână. În vreme ce ea privea, aerul din jurul lui parea să *se schimbe*, şi mai că i se păru că odaia devenise mai intunecata.

– Dar..., se trezi ea îngânând, tu nu omori femei. Toata lumea ştie asta Abia dacă le pui pe Fecioare în pericol de teamă ca acestea să nu păţească ceva!

– Am fost forţat sa mi revizuiesc această înclinaţie aparte, zise al'Thor Începând din seara aceasta

– Dar...

– Cadsuane, zise el pe un ton blând, crezi că te-aş putea omorî? Aici şi acum, fără să folosesc o sabie sau Puterea? Crezi că dacă mi-aş folosi pur şi simplu puterea voinţei, Pânza s-ar mula după mine şi ţi-ar opri inima? Întâmplător?

Ta'verenul nu funcţiona astfel. Lumină! Nu funcţiona astfel, nu-i aşa? Nu putea modifica *Pânza* după voinţa lui, nu-i aşa?

Cu toate acestea, când îi întâlni privirea, ea *chiar* crezu acest lucru. Împotriva oricărei logici, ea privi în ochii aceia şi ştiu că dacă nu avea să plece, avea să moară.

Încuviinţă încet din cap, detestându-se şi simţindu-se ciudat de slabă.

El se întoarse cu spatele la ea şi privi din nou pe fereastră.

– Ai grijă să nu-ţi mai văd faţa. Niciodată, Cadsuane. Poţi pleca acum.

Se întoarse, năucită, şi, cu coada ochiului, văzu un întuneric adânc răzbătând din al'Thor, schimbând aerul încă şi mai mult. Când aruncă o privire peste umăr, acesta dispăru. Plecă, scrâşnind din dinţi.

– Pregătiţi-vă voi şi oştile voastre! se adresă al'Thor celor care mai rămăseseră, vocea lui răsunând în încăpere. Intenţionez să plecăm până la sfârşitul săptămânii.

Cadsuane îşi duse o mână la cap şi se rezemă de peretele coridorului. Inima îi bubuia, palma îi transpira. Înainte, ea se chinuise cu un băiat încăpăţânat, dar cu suflet mare. Cineva îl răpise pe acel copil şi îl înlocuise cu un bărbat, un bărbat mai periculos decât toţi aceia pe care îi cunoscuse ea vreodată. Acesta le scăpa printre degete cu fiecare zi care trecea.

În acel moment, ea nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în privinţa asta.

CAPITOLUL 24

Un nou angajament

Istovit după o călătorie de două zile călare, Gawyn şedea în şaua calului său Challenge pe dealul lin ce se înălţa la sud-vest de Tar Valon.

Acest peisaj rustic ar fi trebuit să fie înverzit de venirea primăverii, însă panta dinaintea lui era acoperită doar cu buruieni moarte, ucise de zăpada iernii. Smocuri de tisă şi abanos se iţeau pe ici, pe colo, întrerupând monotonia peisajului. Număra mai multe locuri care erau populate acum doar de cioturi. O tabără de război devora copacii asemenea termitelor, folosindu-i pentru săgeţi, foc, clădiri şi echipamente pentru asediu.

Gawyn căscă – călătorise fără oprire în timpul nopţii. Tabăra de război a lui Bryne era bine înrădăcinată aici şi era multă forfotă şi mişcare. O oaste atât de numeroasă dădea naştere la un haos organizat, în cel mai bun caz. Un grup mic de cavalerişti putea călători lejer, cum o făceau Tinerii lui Gawyn, o asemenea forţă putea spori la câteva mii şi tot se deplasa uşor. Se zvonea că nişte călăreţi experimentaţi, cum erau saldaeanii, puteau gestiona grupuri mai mari, de câte şapte sau opt mii, în vreme ce îşi păstrau mobilitatea.

Însă o forţă precum cea de la poalele dealului era cu totul alta bestie. Era o enormitate care se întindea, luând forma unei bule uriaşe în mijlocul căreia se afla tabăra; probabil că aici se aflau surorile Aes Sedai. Bryne avea, de asemenea, soldaţi care ocupau toate podurile oraşelor situate pe ambele maluri ale Raului Erinin, intrerupánd efectiv alimentarea cu provizii a insulei.

Oastea státea ghemuită lângă Tar Valon ca un păianjen care pândea un fluture ce zbura deasupra, chiar lânga pânza lui. Rânduri de trupe veneau şi plecau călare ca să patruleze, să aducă hrană, să transmită mesaje Zeci şi zeci de trupe, unele călare, altele pe jos Asemenea unor albine care îşi luau zborul din stup, în vreme ce altele se întorceau. Latura dinspre răsarit a taberei principale era înţesată cu un talmeş-balmeş de cocioabe şi corturi, gloata obişnuită a ţiitorilor care se strângeau în jurul unei oşti. În apropiere, chiar inăuntrul limitelor taberei de război principale, se înălţa o palisadă – să tot fi avut vreo cincizeci de metri în diametru în forma unui cerc înalt. Probabil ca era un post de comandă.

Gawyn ştia că fusese zărit de iscoadele lui Bryne pe când se apropia; cu toate acestea, niciuna nu îl oprise. Probabil că nu aveau să o facă decât dacă el ar încerca să plece Un bărbat singur – ce purta o mantie şi pantaloni gri şi cămaşă albă, cu şnur – nu prezenta mare interes. Putea fi un vânzător de săbii care venea să ceară să fie primit în oaste Putea fi un mesager al vreunui nobil de prin partea locului, trimis ca să se plângă despre vreun grup de iscoade Ba chiar putea fi un membru al vreunei oşti. Dacă mulţi dintre oamenii lui Bryne purtau uniforme, mulţi alţii aveau o simplă banderolă galbena pe mâneca hainei, caci nu îşi puteau permite încă să coasa pe ea o emblemă adecvata.

Nu, un bărbat singur care se apropia de o oaste nu prezenta un pericol Însa un bárbat singur care *se îndepărta* călare de ea era un motiv de alarmă Un bărbat care venea în

tabără putea fi prieten, duşman sau nici una, nici cealaltă. Un bărbat care cerceta tabăra, apoi se îndepărta călare era aproape sigur iscoadă. Atâta vreme cât Gawyn nu pleca îna inte să îşi facă cunoscute intenţiile, era puţin probabil ca cer cetaşii lui Bryne să se lege de el.

Lumină, i ar prinde bine un pat! Avusese două nopţi fără odihnă dormind doar câte două ore în fiecare noapte, înfăşurat în mantie. Era irascibil şi supărat, parţial doar pe el însuşi, pentru că refuzase să meargă la un han de teamă să nu fie urmărit de Tineri Clipi, simţindu-şi privirea înceţoşată, apoi dădu pinteni calului, care începu să coboare povârnişul. Avea un angajament acum.

Îşi luase angajamentul în clipa în care îl lăsase pe Sleete în Dorlan. Până acum, Tinerii aflaseră deja de trădarea conducătorului lor. Sleete nu le va îngădui să îşi irosească timpul căutându l. Le va spune ce ştia. Gawyn îşi dorea să se poată convinge că aceştia vor fi surprinşi, însă primise drept răspuns mai mult de o privire încruntată sau nedumerită cu privire la felul în care vorbea despre Elaida şi despre surorile Aes Sedai.

Turnul Alb nu merita loialitatea lui, dar Tinerii , acum nu mai putea să se întoarcă la ei. Acest lucru îl rodea; era pentru prima oară când se arătase şovăitor în faţa unui grup numeros. Nimeni nu ştia că o ajutase pe Siuan să evadeze, nici nu era un lucru prea cunoscut că avea o slăbiciune pentru Egwene.

Cu toate acestea, procedase bine că plecase. Pentru prima oara de luni bune, îşi asculta inima. Să o salveze pe Egwene. *Asta* era ceva în ce putea crede.

Se apropie de periferia taberei cu o expresie impasibilă întipărită pe faţa. Detesta ideea de a lucra cu surorile Aes Sedai rebele aproape la fel de mult cum detestase ideea de a şi abandona oamenii. Aceste rebele nu erau mai bune decât Elaida. Ele erau acelea care o numiseră Amyrlin pe Egwene, făcând o o ţintă, Egwene! O simplă Aleasă. Un pion Dacă dădeau greş în încercarea lor de a pune mâna pe

Turnul Alb, ele ar fi putut scapa de pedeapsa. Egwene, în... avea să fie executata.

„Voi păţi unde, gandi Gawyn, şi o voi salva cumva. Apoi, am să încerc să îi bag minţile în cap şi am s-o duc departe de toate aceste Aes Sedai. Poate avea să-i bage minţile în cap şi lui Bryne. Ne vom putea intoarce cu toţii în Andor ca s-o ajutăm pe Elayne."

Îşi continuă drumul călare cu o determinare reînnoită, alungând o parte din epuizarea pe care o simţea. Ca să ajungă la postul de comanda, fu nevoit să străbată tabăra ţuţorilor, care îi depaşeau numeric pe soldaţi. Bucatari care pregăteau mâncarea, femei care serveau mâncarea şi spalau vasele mai dare, căruţaşi care transportau mâncarea, rotari care reparau căruţele care transportau mâncarea, fierari care făureau potcoave pentru caii care trăgeau căruţele care transportau mâncarea, negustori care cumpărau alimente şi intendenţi care le organizau, negustori mai puţini oneşti care căutau să profite de pe urma soldaţilor şi a simbriei lor şi femei care căutau să facă acelaşi lucru, băieţandri care duceau mesaje şi care nădăjduiau ca, într-o bună zi, să aibă şi ei o sabie.

Era un haos total. O conglomeraţie dărăpănată de corturi şi cocioabe, fiecare de altă nuanţă, model şi stare de paragină. Nici măcar un general capabil cum era şi Bryne nu putea impune mai multă ordine într-o tabără a ţuţorilor. Oamenii lui puteau menţine pacea, mai mult sau mai puţin, dar nu îi puteau obliga pe ţuţori să respecte disciplina militară.

Gawyn trecu prin mijlocul acesteia, ignorându-i pe aceia care strigau spre el, oferindu-se să îi lustruiască sabia sau să îi vândă o chiflă dulce. Preţurile erau mici – locul acesta se hrănea de pe soldaţi –, dar cu calul lui de război şi cu veşminte mai elegante, ar fi fost remarcat ca ofiţer. Dacă ar fi cumpărat de la unul, ceilalţi ar fi simţit mirosul banilor şi s-ar fi putut trezi înconjurat de toţi aceia care nădăjduiau să îi vândă ceva.

Ignoră strigătele, privind înainte, spre oastea care se afla în fața lui. În general, corturile erau aranjate pe rânduri ordonate, grupate după escadron și stindard, deși, uneori, în grupuri mai mici. Gawyn ar fi putut ghici organizarea taberei fără să o vadă. Lui Bryne îi plăcea organizarea, dar credea cu tărie și în delegare. Bryne le îngăduia ofițerilor lui să își organizeze taberele după cum voiau, iar acest lucru duse la un aranjament mai puțin uniform, dar care funcționa de la sine.

Se îndreptă țintă spre palisadă. Cu toate acestea, țipătorii din jurul lui nu erau ușor de ignorat. Strigătele lor pluteau în aer, alături de mirosurile de mâncare, de latrine, de cai și de parfum ieftin. Tabăra nu era la fel de aglomerată ca un oraș, dar nu era nici la fel de bine întreținută. Mirosul de sudoare se amesteca cu mirosul focurilor pentru gătit, care se amesteca cu mirosul de apă stătută, care se amesteca cu mirosul de trupuri nespălate. Îl făcea să își dorească să își acopere nasul cu o batistă, însă se abținu. Acest gest l-ar fi făcut să semene cu un nobil răsfățat, care îi privea de sus pe oamenii de rând.

Putoarea, haosul și țipetele nu îl ajutau deloc să își schimbe starea de spirit. Fu nevoit să scrâșnească din dinți ca să se abțină să nu îi blesteme pe vânzătorii ambulanți. O siluetă se poticni pe cărare în fața lui – el trase de hățuri. Femeia purta o fustă maro și o bluză albă și avea mâinile murdare.

– Dă-te la o parte! se răsti Gawyn.

Mama lui ar fi fost scandalizată să-l audă vorbind cu atâta mânie. Ei bine, mama lui era moartă acum, ucisă de mâna lui al'Thor.

Femeia din fața lui își ridică privirea și ieși repede de pe cărare. Avea părul deschis la culoare legat cu o basma galbenă și un trup ușor dolofan. Gawyn îi surprinse doar o clipă fața atunci când ea se întoarse.

Gawyn încremeni. Era fața unei Aes Sedai! Nu încăpea nicio îndoială. El rămase locului, șocat, în vreme ce femeia își trase basmaua pe frunte și se îndepărtă în grabă.

– Stai! strigă el, întorcându-și calul.

Femeia nu se opri. El șovăi, lăsându-și brațul jos când o văzu pe femeie alăturându-se unui rând de spălătorese care munceau printre câteva jgheaburi din lemn puțin mai încolo. Dacă se dădea drept o femeie de rând, însemna că avea motivele ei de Aes Sedai afurisită și n-ar aprecia dacă el ar da-o în vileag. Prea bine. Gawyn își înăbuși enervarea. Egwene. Trebuia să se concentreze asupra Egwenei.

Când ajunse la palisadă, aerul se îmbunătăți considerabil. Patru soldați stăteau de strajă, ținându-și halebardele în lateral. Coifurile lor din oțel lucioase se potriveau cu platoșele, decorate cu cele trei stele ale lui Bryne. O flamură cu flacăra din Tar Valon fâlfâia lângă intrare.

– Recrut? îl întrebă unul dintre soldați pe Gawyn atunci când acesta se apropie călare.

Bărbatul voinic avea o dungă roșie pe umărul stâng, ceea ce îl făcea sergent de pază. Deținea sabie în loc de halebardă. Platoșa abia i se potrivea pe trup, iar bărbia îi era acoperită cu țepi roșcovani.

– Va trebui să te întâlnești cu căpitanul Aldan, mormăi bărbatul. Cortul cel mare și albastru care se află cam la un sfert de drum, după ce ieși din tabără. Ai cal și sabie; asta are să-ți aducă o simbrie bunicică.

Bărbatul arătă cu degetul spre un loc îndepărtat al corpului principal al oștii, dincolo de palisadă. Nu era bine. El vedea flamura lui Bryne fluturând în interior.

– Nu sunt recrut, zise Gawyn, întorcându-și calul ca să îi poată vedea mai bine pe bărbați. Numele meu este Gawyn Trakand. Trebuie să vorbesc de îndată cu Gareth Bryne despre o chestiune foarte urgentă.

Soldatul își arcui o sprânceană. Apoi chicoti încet.

– Nu mă crezi, continuă Gawyn, fără nicio intonație.

– Ar trebui să mergi și să vorbești cu căpitanul Aldan, zise bărbatul pe un ton leneș, arătând din nou spre cortul din depărtare.

Gawyn inspiră adânc ca să se calmeze, încercând să își înăbușe iritarea.

– Dacă vei trimite după Bryne, vei afla că...

– Ai de gând să ne dai bătăi de cap? întrebă soldatul, umflându-și pieptul.

Ceilalți bărbați își pregătiră halebardele.

– Nicio bătaie de cap, zise Gawyn. Doar că trebuie...

– Dacă vrei să rămâi în tabăra noastră, îl întrerupse soldatul, făcând un pas în față, atunci va trebui să înveți să faci cum ți se spune.

Gawyn îl privi în ochi pe bărbat.

– Prea bine. Putem proceda și așa. Oricum, probabil că se va termina mai repede.

Sergentul își duse mâna la sabie.

Gawyn își scoase picioarele din scărițe și se dădu jos din șa. Ar fi fost prea greu să se abțină să nu-l omoare pe bărbat din șa. Își scoase sabia când picioarele lui atinseră pământul înnoroiat, teaca emițând un hârșâit ca atunci când inspirai aerul. Gawyn adoptă „Stejarul își scutură ramurile", o poziție din care nu puteai lovi mortal, folosită adeseori de maeștrii care își pregăteau elevii. De asemenea, era o poziție foarte eficientă împotriva unui grup mare ai cărui membri foloseau arme diferite.

Înainte ca sergentul să apuce să își scoată sabia, Gawyn se izbi în el, lovindu-l cu cotul în stomac, chiar sub platoșa care abia dacă i se potrivea. Bărbatul gemu și se îndoi, apoi Gawyn îl lovi în partea laterală a capului cu mânerul sabiei – bărbatul ar fi trebuit să știe mai bine și să nu își țină coiful într-o parte. Gawyn adoptă poziția „Despărțirea mătăsii" pentru a se ocupa de primul halebardier. Când un alt bărbat strigă după ajutor, Gawyn lovi cu sabia în platoșa primului halebardier, care scoase un sunet, forțându-l pe bărbat să se dea în spate. Gawyn termină prin a-i trage picioarele bărbatului de sub el, apoi adoptă poziția „Răsucirea vântului" pentru a putea para câteva lovituri ale celorlalți doi bărbați.

Din nefericire, fu nevoit să lovească coapsele celorlalţi doi halebardieri care stăteau în picioare. Ar fi preferat să evite să îi rănească, dar luptele – chiar şi una cum era aceasta, împotriva unor adversari mult mai puţin pricepuţi – deveneau imprevizibile odată ce se prelungeau. Trebuia să controleze câmpul de bătălie rapid şi cu îndemânare, iar asta însemna să îi doboare pe cei doi soldaţi, care-şi ţineau mâinile pe coapsele ce sângerau. Sergentul zăcea în continuare inconştient din cauza loviturii la cap, însă primul halebardier începea să se ridice clătinându-se. Gawyn lovi cu piciorul halebarda, aruncând-o cât colo, apoi îşi puse cizma pe faţa lui, lovindu-l şi spargându-i nasul, care începu să sângereze.

Challenge necheză în spate, fornăind şi lovind cu copita pământul. Calul de război simţi lupta, dar era bine dresat. Ştia că atunci când hăţurile stăteau atârnate, trebuia să rămână nemişcat. Gawyn îşi şterse tăişul sabiei de pantaloni, apoi o vârî în teacă, soldaţii răniţi gemând întinşi pe pământ. Îl bătu uşor pe bot pe Challenge şi luă hăţurile în mâini. În spatele lui Gawyn, ţăranii din apropiere se dădură în spate, apoi o luară la fugă. Un grup de soldaţi din interiorul palisadei se apropiară, ţinându-şi arcurile pregătite. Nu era un semn bun. Gawyn se întoarse ca să îi înfrunte, desprinzându-şi de la curea teaca cu sabia în ea şi azvârlind-o pe pământ, în faţa bărbaţilor.

– Sunt neînarmat, zise el, acoperind cu vocea lui gemetele răniţilor. Şi niciunul dintre aceşti patru nu va muri azi. Mergeţi şi spuneţi-i generalului vostru că un maestru al sabiei a răpus singur un grup al gărzilor lui cât ai clipi din ochi. Sunt un vechi elev al lui. Va vrea să mă vadă.

Unul dintre bărbaţi înaintă şovăitor ca să ia de pe jos sabia lui Gawyn, în vreme ce un altul îi făcu un semn unui alergător. Ceilalţi îşi ţineau arcurile pregătite. Unul dintre halebardierii căzuţi începu să se îndepărteze târâş. Gawyn îl întoarse puţin pe Challenge, pregătit să se ascundă în spatele calului

dacă soldații s-ar fi pregătit să tragă. Prefera să nu se ajungă acolo, dar, dintre ei doi, Challenge avea mai multe șanse să supraviețuiască câtorva săgeți decât el.

Câțiva dintre soldați se aventurară și înaintară ca să își ajute prietenii căzuți. Sergentul de pază cel voinic începu să se miște și se ridică în șezut, înjurând în barbă. Gawyn nu făcu nicio mișcare amenințătoare.

Poate că fusese o greșeală să se lupte cu soldații, dar irosise deja prea mult timp. Egwene putea fi moartă deja! Atunci când un bărbat cum era sergentul acela încerca să își impună autoritatea, aveai doar două opțiuni. Puteai învinge birocrația prin vorbe, convingând fiecare soldat că erai o persoană importantă sau puteai crea o diversiune. A doua opțiune era mai rapidă, iar tabăra avea evident suficiente Aes Sedai care să Tămăduiască câțiva soldați răniți.

Într-un final, un grup mic de bărbați ieșiră cu pași hotărâți din palisadă. Uniformele lor erau elegante, posturile lor, periculoase, iar fețele lor, obosite. În fruntea lor venea un bărbat cu fața pătrățoasă, tâmple cărunte și un trup bine clădit. Gawyn zâmbi. Era chiar Bryne. Meritase riscul.

Căpitanul-General îi aruncă o privire iscoditoare lui Gawyn, apoi se duse să își inspecteze repede soldații răniți. În cele din urmă, clătină înțelegător din cap.

– Nu vă ridicați, le zise el oamenilor lui. Sergent Cords.

Sergentul voinic se ridică în picioare.

– Sir!

Bryne îi aruncă o privire lui Gawyn.

– Data viitoare când vine un bărbat la poartă, spunând că este de viță nobilă, și cere să mă vadă, trimite după un ofițer imediat. Nu-mi pasă dacă bărbatul are barba neîngrijită de două luni și pute a bere ieftină. Ai înțeles?

– Da, Sir, răspunse sergentul, înroșindu-se. Am înțeles, Sir.

– Du-ți oamenii la infirmerie, sergent, zise Bryne, fără să își ia ochii de la Gawyn. *Tu* vii cu mine.

Gawyn își încleștă fălcile. Gareth Bryne nu i se mai adresase astfel de dinainte ca el să înceapă să-și radă barba. Totuși, nu se putea aștepta ca bărbatul să fie mulțumit. De îndată ce intră în palisadă, Gawyn zări un băiat care era probabil ajutor de grajdar sau mesager. Îl lăsa pe Challenge în grija tânărului care privea cu gura căscată, poruncindu-i să se asigure că era îngrijit. Apoi, Gawyn își lua sabia de la bărbatul care o ținea în mâini și o porni cu pași grăbiți după Bryne.

– Gareth, zise Gawyn când îl ajunse din urmă. Eu...

– Taci din gură, tinere, zise Bryne, fără să se întoarcă spre el. Încă n-am hotărât ce voi face cu tine.

Gawyn își închise gura. Așa ceva era inadmisibil! Gawyn încă era fratele reginei de drept al Andorului și avea să fie Întâiul Prinț Săbier dacă Elayne avea să ia tronul și să îl păstreze! Bryne ar fi trebuit să îl trateze cu respect.

Însă Bryne putea fi încăpățânat ca un catâr. Gawyn tăcu. Ajunseră la un cort înalt, cu acoperiș ascuțit, cu două gărzi la intrare. Bryne pătrunse înăuntru, iar Gawyn îl urmă. Înăuntru era ordine și curățenie, mai mult decât se așteptase Gawyn. Pe birou erau grămezi de hărți rulate și coli de hârtie ordonate. Saltelele din colț erau rulate cu grijă, iar păturile erau împăturite cu colțuri ascuțite. Evident, Bryne se bizuia pe o persoană meticuloasă care îi făcea curățenie.

Bryne își împreună mâinile la spate. Când se întoarse platoșa lui reflectându-se chipul lui Gawyn.

– În regulă. Explică-mi ce cauți aici.

Gawyn își îndreptă spatele.

– Generale, zise el, cred că te înșeli. Nu mai sunt elevul tău.

– Știu, răspunse scurt Bryne. Băiatul pe care l-am pregătit eu nu ar fi apelat la o stratagemă atât de copilărească pentru a-mi atrage atenția.

– Sergentul de pază a fost agresiv, iar eu nu rabd atitudinea unui nerod. Mi s-a părut cea mai potrivită cale.

– Cea mai potrivită cale să ce? întrebă Bryne. Să mă înfurii?

– Uite, zise Gawyn, poate-am fost pripit, dar am o misiune importantă. Trebuie să mă asculți.

– Și dacă n-am s-o fac? întrebă Bryne. Dacă am să te alung din tabără pentru că ești un prințișor răsfățat care este prea mândru și n-ai suficientă minte?

Gawyn se încruntă.

– Fii cu băgare de seamă, Gareth! Am învățat o grămadă de lucruri de când ne-am văzut ultima oară. Cred că vei descoperi că sabia ta n-o mai poate învinge pe-a mea cu atâta ușurință ca odinioară.

– Nu mă îndoiesc de asta, zise Bryne. Pe Lumină, băiete! Întotdeauna ai fost talentat. Dar crezi că doar pentru că ești priceput cu sabia cuvintele tale au mai multă greutate? Că ar trebui să te ascult pentru că, dacă n-o voi face, mă vei ucide? Credeam că te-am învățat mai bine de atât.

Bryne îmbătrânise de când îl văzuse ultima oară Gawyn. Însă vârsta nu îl adusese de spate pe Bryne – stătea bine pe picioarele lui. Câteva fire albe pe la tâmple, alte câteva riduri în jurul ochilor, însă un trup suficient de puternic și de zvelt ca să îl facă să pară cu câțiva ani mai tânăr decât era. Nu te puteai uita la Bryne și să vezi altceva în afară de un bărbat în floare vârstei, și nu trecut de ea.

Gawyn îl privea în ochi pe general, încercând să își ascundă furia. Bryne îl privea la rândul lui calm, neclintit. Așa cum ar trebui să fie un general. Așa ar trebui să fie Gawyn.

Gawyn își luă privirea de la el, simțindu-se brusc rușinat.

– Pe Lumină, șopti el, vârându-și sabia în teacă și ducându-și mâna la cap. Brusc, se simți foarte, foarte obosit. Îmi pare rău, Gareth. Ai dreptate. Am fost un prost.

Bryne mormăi.

– Mă bucur să te aud zicând asta. Începeam să mă întreb ce s-a întâmplat cu tine.

Gawyn oftă, ștergându-și fruntea și dorindu-și ceva rece de băut. Furia îi dispăru și se simți epuizat.

– A fost un an greu, spuse el, iar eu am călărit fără întreruperere ca să ajung aici. Sunt cu nervii încordați

Nu ești singurul, flăcăule, zise Bryne

Inspiră adânc și se duse la o măsuță laterală, turnându-i o ceașcă de ceva lui Gawyn. Era doar ceai cald, însă Gawyn îl acceptă recunoscător și sorbi din el.

– Sunt vremuri de grea încercare pentru oameni, zise Bryne, turnându-și și el o ceașcă.

Luă o gură de ceai și se strâmbă

– Ce e? întrebă Gawyn, uitându-se în ceașca lui.

– Nimic. Urăsc chestia asta,

Atunci de ce o bei? îl întrebă Gawyn.

– Cică îmi face bine la sănătate, mormăi Bryne. Înainte ca Gawyn să apuce să pună și alte întrebări, generalul cel voinic continuă: Așadar, ai de gând să mă faci să te pun la stâlpul infamiei, înainte să-mi spui de ce ai hotărât să te lupți ca să ajungi în postul meu de comandă?

Gawyn făcu un pas în față.

– Gareth. Este vorba de Egwene Au pus mâna pe ea

– Surorile Aes Sedai din Turnul Alb?

Gawyn încuviința repede din cap.

Știu.

Bryne mai luă o gură din băutură, apoi se strâmbă din nou

– Trebuie să mergem după ea! zise Gawyn. Am venit să-ți cer ajutorul Am de gând să pun la cale o misiune de salvare

Bryne pufni încet

– O misiune de salvare? Și cum ai de gând să intri în Turnul Alb? Nici măcar Aielii n-au reușit să intre în cetate

N-au vrut, zise Gawyn Dar eu nu vreau să cuceresc cetatea, vreau doar să strecor înăuntru o oaste mică și apoi să scot de acolo o singură persoană. Orice piatră are fisuri. Voi găsi o cale.

Bryne își puse ceașca deoparte. Se uită la Gawyn cu o privire fermă, fața lui atinsă de vreme fiind o emblemă a nobilității.

– Ia spune-mi, flăcăule, și cum ai de gând s-o convingi să plece cu tine?

Gawyn tresări.

– Păi, va fi bucuroasă să mă însoțească. De ce n-ar fi?

– Pentru că nouă ne-a interzis s-o salvăm, zise Bryne, împreunându-și din nou mâinile la spate. Sau, cel puțin, asta a ajuns la urechile mele. Surorile Aes Sedai nu-mi spun mare lucru. Ai crede că ele ar avea mai multă încredere într-un bărbat de care depind ca să se ocupe de asediul ăsta al lor. În fine, Suprema Înscăunată Amyrlin poate comunica cu ele cumva și le-a poruncit să o lase în pace.

Poftim? Era absurd! Cu siguranță că surorile Aes Sedai din tabără răstălmăceau lucrurile.

– Bryne, este întemnițată! Surorile Aes Sedai pe care le-am auzit vorbind spuneau că este bătută în fiecare zi. O vor executa!

– Știu și eu? zise Bryne. Se află cu ele de câteva săptămâni deja, și n-au ucis-o încă.

– O vor ucide, se grăbi să zică Gawyn. Știu că asta vor face. Poate că defilezi o vreme cu vrăjmașul biruit prin fața soldaților tăi, dar, într-un final, trebuie să îi înfigi capul într-o țeapă ca aceștia să știe că el a murit și totul a luat sfârșit. Știu că am dreptate.

Bryne îl privi cu atenție, apoi încuviință din cap.

– Poate că știu. Dar tot nu pot face nimic. Sunt legat prin jurăminte, Gawyn. Nu pot face nimic dacă fata nu-mi poruncește.

– Ai lăsa-o să moară?

– Dacă astfel îmi pot respecta legământul, atunci, da.

Dacă Bryne era legat prin jurăminte... ei bine, atunci mai degrabă ar auzi o Aes Sedai spunând o minciună decât să îl vadă pe Gareth Bryne încălcându-și cuvântul. Dar Egwene! Trebuia să existe ceva ce putea face!

– Voi încerca să îți obțin o audiență cu câteva dintre surorile Aes Sedai pe care le slujesc, zise Bryne. Poate că ele vor

reuși sa facă ceva. Dacă le vei convinge că este nevoie de o misi une de salvare, și că Amyrlin va dori asta, atunci vom vedea.

Gawyn încuviință din cap. Măcar era ceva.

– Mulțumesc

Bryne își flutură mâna cu indiferență.

– Cu toate că *ar trebui* să te pun la stâlpul infamiei, pen tru că mi-ai rănit trei oameni, fie doar și pentru atât

– Cere-i unei Aes Sedai să îi Tămăduiască, zise Gawyn Din câte am auzit, nu duci lipsă de surori care să te intimideze.

– Păi, arareori reușesc să le conving să Tămăduiască pe cineva, doar atunci când viața unui soldat este în primejdie Deunăzi, un om mi a căzut de pe cal în vreme ce călărea și mi s a spus că Tămăduirea nu avea să îl învețe decât să fie nesă buit „Durerea este o lecție în sine, mi a zis blestemata aia de femeie Data viitoare, poate că nu i se va părea potrivit să râda de prietenii lui în vreme ce călărește."

Gawyn se strâmbă.

– Dar cu siguranța vor face o excepție pentru soldații aceia. La urma urmei, au fost răniți de un vrăjmaș.

– Vom vedea, zise Bryne. Surorile îi vizitează arareori pe soldați. Au treburile lor de care trebuie să se ocupe.

– Există una în tabara exterioară chiar acum, zise Gawyn, absent, aruncând o privire peste umăr

– Una mai tânără? Păr negru, care n are față fără vârstă?

– Nu, asta era Aes Sedai Mi am dat seama *datorită* feței Era destul de durdulie, cu părul deschis la culoare

– Probabil că iscodea zona după Străjeri, zise Bryne oftând Mai fac asta.

– Nu cred, zise Gawyn, aruncând o privire peste umăr Se ascundea printre spălătorese.

Când se gândi mai bine, își dădu seama că ea putea fi foarte bine o iscoadă a susținătoarelor Turnului Alb

Încruntătura lui Bryne se adânci. Poate că și el avea ace leași gânduri.

Arată-mi! zise el, îndreptându-se cu pași mari spre clapele cortului.

Le dădu la o parte, ieșind în lumina dimineții, urmat de Gawyn.

– Nu mi-ai explicat ce cauți aici, Gawyn, zise Bryne în vreme ce străbăteau tabăra ordonată, soldații salutându-l pe generalul lor când acesta trecea pe lângă ei.

– Ți-am spus doar, zise Gawyn, odihnindu-și mâna pe mânerul sabiei. Am *de gând* să găsesc o cale prin care s-o scot pe Egwene din acea capcană a morții.

– Nu mă refeream la ce cauți în tabăra mea. Mă refeream la motivul pentru care te afli în această regiune în primul rând. De ce nu ești în Caemlyn ca să o ajuți pe sora ta?

– Ai vești despre Elayne? spuse Gawyn, oprindu-se în loc. Lumină! Ar fi trebuit să întrebe mai devreme. Într-adevăr, *era* istovit. Am auzit mai devreme că ea se află în tabăra ta. S-a întors în Caemlyn? Este în siguranță?

– Nu mai este cu noi de multă vreme, zise Bryne. Dar pare să-i meargă bine. Se opri, aruncându-i o privire lui Gawyn. Vrei să spui că nu știi?

– Ce?

– Ei bine, nu te poți lua după zvonuri, zise Bryne, dar multe dintre ele mi-au fost confirmate de Aes Sedai, care au călătorit în Caemlyn ca să afle vești. Sora ta deține Tronul Leului. Se pare că a dres mult din haosul pe care mama voastră l-a lăsat în urma ei.

Gawyn inspiră adânc. „Slavă Luminii", gândi el, închizând ochii. Elayne trăia. Elayne deținea tronul. Deschise ochii, iar cerul înnorat păru puțin mai luminat. Porni din loc, iar Bryne i se alătură.

– Chiar n-ai știut? spuse Bryne. Pe unde-ai umblat, flăcăule? Ești Întâiul Prinț Săbier acum sau vei fi, de îndată ce te vei întoarce în Caemlyn! Locul tău este alături de sora ta.

– Egwene este prioritatea.

– Ai făcut un legământ, zise Bryne cu severitate în glas. În fața mea. Ai uitat?

– Nu, răspunse Gawyn. Dar dacă Elayne deține tronul, ea este în siguranță deocamdată. O voi lua pe Egwene și o voi duce înapoi în Caemlyn, unde o voi putea supraveghea. Unde le voi putea supraveghea pe amândouă.

Bryne pufni.

– Cred că mi-ar plăcea să te văd încercând să înfăptuiești prima parte, zise el. Dar, totuși, de ce n-ai fost acolo atunci când Elayne a încercat să cucerească tronul? Ce ai făcut de era mai important decât treaba asta?

– M-am... împotmolit, răspunse Gawyn, privind în față.

– Împotmolit? întrebă Bryne. Erai în Turnul Alb când toate astea...

Se opri și rămase tăcut. Cei doi merseră unul lângă altul o clipă.

– Unde le-ai auzit pe surori vorbind despre capturarea Egwenei? îl întrebă Bryne. De unde știi că este pedepsită?

Gawyn nu răspunse.

– Sânge și cenușă! exclamă Bryne. Generalul arareori înjura. *Am știut* eu că persoana aceea care conducea raidurile împotriva mea era prea bine informată. Și eu care căutam un trădător printre ofițerii mei!

– Nu mai are importanță acum.

– Eu voi hotărî asta, zise Bryne. Mi-ai omorât oamenii. Ai condus raiduri împotriva mea!

– Am condus raiduri împotriva rebelelor, zise Gawyn, întorcându-și privirea aspră către Bryne. Mă poți învinui pentru că am intrat în tabăra ta prin intimidare, dar chiar te aștepți să mă simt vinovat pentru că am ajutat Turnul Alb să lupte împotriva forțelor care îl *asediază*?

Bryne tăcu. Apoi încuviință scurt din cap.

– Prea bine. Dar asta te face comandant al taberei inamice.

– Nu mai e cazul, zise Gawyn. Am renunțat la comandă

– Dar

– Le-am ajutat, zise Gawyn. Acum n-o mai fac. Nimic din ce voi vedea aici nu va ajunge la urechile vrăjmașilor tăi, Bryne. Jur pe Lumină.

Bryne nu răspunse imediat. Trecură pe lângă corturi, cel mai probabil ale ofițerilor de rang superior, și se apropiară de zidul palisadei.

– Prea bine, zise Bryne. Pot avea încredere că nu te-ai schimbat atât de mult ca să-ți încalci cuvântul.

– N-aș încălca legământul acela, zise Gawyn cu asprime în glas. Cum poți crede că aș fi în stare s-o fac?

– În ultima vreme, am avut parte de încălcări neașteptate ale legămintelor, spuse Bryne. Am zis că am încredere în tine, flăcăule, și chiar am. Dar *tot* nu mi-ai explicat de ce nu te-ai întors în Caemlyn.

– Egwene a fost cu surorile Aes Sedai, zise Gawyn. Din câte știam eu, Elayne era și ea cu ele. Mi s-a părut a fi locul potrivit, cu toate că nu eram convins că agream autoritatea Elaidei.

– Ce înseamnă Egwene pentru tine? îl întrebă Bryne cu blândețe în glas.

Gawyn îl privi în ochi.

– Nu știu, recunoscu el. Mi-aș dori să știu.

În mod ciudat, Bryne chicoti.

– M-am dumirit. Și înțeleg. Haide să o găsim pe această Aes Sedai pe care crezi că ai văzut-o.

– *Chiar* am văzut-o, Gareth, zise Gawyn, salutând din cap gărzile atunci când ieșiră pe porți.

Bărbații îl salutară pe Bryne, dar la Gawyn se uitară ca la un șarpe veninos. Și pe bună dreptate.

– Vom vedea ce vom afla, zise Bryne. Oricum ar fi, odată ce îți voi obține o întâlnire cu liderele surorilor Aes Sedai, vreau să-mi făgăduiești că te vei întoarce în Caemlyn. Las-o pe Egwene în grija noastră. Tu trebuie să o ajuți pe Elayne. Locul tău este în Andor.

– Aș putea spune același lucru despre tine.

Gawyn îi cercetă din priviri pe ţuţorii taberei care mișu nau de colo-colo. Unde fusese femeia?

– Ai putea, zise Bryne, morocănos. Dar n-ar fi adevărat. Mama ta s-a îngrijit de asta.

Gawyn îi aruncă o privire.

– M-a înlăturat, Gawyn. M-a surghiunit și m-a amenințat cu moartea.

– Imposibil!

Bryne părea posomorât.

– Și eu mi-am zis la fel. Dar acesta-i purul adevărul. Vorbele pe care mi le-a spus... m-au durut, Gawyn. M-au durut rău de tot.

Fu tot ce spuse Bryne, dar venind din partea lui, aceste cuvinte însemnau mult. Gawyn nu îl auzise niciodată pe bărbat rostind un cuvânt de nemulțumire referitor la postul sau la ordinele primite. Îi fusese credincios Morgasei – credincios și statornic cum și-ar dori orice domnitor. Gawyn nu cunoscuse niciodată un bărbat mai sigur pe el sau unul care arareori se plângea.

– Trebuie să fi fost vreo intrigă la mijloc, zise Gawyn. O cunoști pe mama. Dacă te-a rănit, a făcut-o cu un motiv.

Bryne dădu negativ din cap.

– Niciun alt motiv în afară de iubirea nesăbuită pentru papițoiul acela de Gaebril. A fost cât pe ce să distrugă Andorul din cauză că avea mintea încețoșată.

– N-ar face ea asta niciodată! se răsti Gawyn. Gareth, dintre toți oamenii, tu ai trebui să știi mai bine!

– Ar trebui, zise Bryne, coborându-și vocea. Și îmi doresc să fi știut.

– A avut un alt motiv, zise Gawyn cu încăpățânare.

Simți cum se înfierbântă din cauza mâniei. Vânzătorii ambulanți din jurul lor le aruncară o privire amândurora, dar rămaseră tăcuți. Probabil că știau că era mai bine să nu îl abordeze pe Bryne.

– Dar nu vom ști niciodată. Căci acum ea e moartă. *Blestemat* fie al'Thor! Abia aștept să vină ziua aceea în care îl voi străpunge cu sabia.

Bryne îl privi cu asprime pe Gawyn.

– Al'Thor a salvat Andorul, fiule. A făcut tot ce i-a stat în putință.

– Cum poți spune una ca asta? spuse Gawyn, luându-și mâna de pe mânerul sabiei. Cum poți vorbi de bine despre monstrul acela? Mi-a *ucis* mama!

– Nu știu dacă să dau crezare sau nu acestor zvonuri, zise Bryne, frecându-și bărbia. Dar dacă este adevărat, flăcăule, atunci poate că a făcut Andorului un bine. Nu știi cât de mult s-au înrăutățit lucrurile, în cele din urmă.

– Nu-mi vine să cred că spui asta, zise Gawyn, ducându-și mâna la sabie. N-am să îngădui ca numele ei să fie pângărit astfel, Bryne. Vorbesc serios.

Bryne îl privi direct în ochi. Privirea lui era atât de *dură*, asemenea unor ochi sculptați în granit.

– Voi grăi întotdeauna adevărul, Gawyn. Indiferent cine mă va provoca să îl rostesc. E greu de auzit? Ei bine, a fost și mai greu de trăit. Nu iese nimic bun dacă te plângi, dar fiul ei trebuie să știe. Gawyn, mama ta s-a întors împotriva Andorului în cele din urmă, acceptându-l pe Gaebril. *Trebuia* să fie înlăturată. Dacă al'Thor a făcut asta în locul nostru, atunci trebuie să îi mulțumim.

Gawyn clătină nemulțumit din cap, mânia și uluirea luptându-se una cu cealaltă. Acesta era Bryne Gareth?

– Acestea nu sunt vorbele unui ibovnic respins, zise Bryne, cu o expresie impenetrabilă, ca și când și-ar fi alungat trăirile. Vorbea cu blândețe în vreme ce mergeau, tutorii taberei lăsându-le spațiu suficient. Pot să accept că o femeie își pierde afecțiunea față de un bărbat și i-o oferă altuia. Da, pe Morgase femeia o pot ierta. Dar pe Morgase Regina? A dat regatul pe mâna șarpelui. Și-a trimis aliații să fie bătuți și întemnițați. Nu

mai gândea limpede. Uneori, atunci când unui soldat i se infectează braţul, acesta trebuie retezat pentru a-i salva viaţa. Sunt încântat de reuşita Elaynei şi mă doare să rostesc aceste cuvinte. Dar trebuie să alungi ura pe care o ai faţă de al'Thor. Nu el a fost problema, ci mama ta.

Gawyn îşi ţinea dinţii încleştaţi. „Niciodată, gândi el. N-am să-l iert *niciodată* pe al'Thor. Nu pentru treaba asta."

— Văd intenţia din spatele acestei priviri, zise Bryne. Este un motiv în plus să te întorci în Andor. Te vei lămuri singur. Dacă nu ai încredere în mine, întreab-o pe sora ta. Vezi ce are ea de zis în privinţa asta.

Gawyn încuviinţă scurt din cap. Nu mai voia să audă despre asta. În faţa lor, observă locul unde o văzuse pe femeie. Aruncă o privire spre rândurile îndepărtate de spălătorese, apoi se întoarse şi o luă cu paşi hotărâţi într-acolo, trecând printre doi neguştori, cu coteţe urât mirositoare pline cu găini, care vindeau ouă.

— Pe aici, zise el, poate prea tăios.

El nu se uită să vadă dacă Bryne îl urma. În scurt timp, generalul îl ajunse din urmă, părând nemulţumit, însă păstra ritmul. Înaintau pe o cărare aglomerată şi şerpuitoare, printre oameni înveşmântaţi în maro şi cenuşiu-închis; în scurtă vreme, ajunseră la şirul de femei care stăteau îngenuncheate în faţa a două jgheaburi lungi din lemn prin care se prelingea apa. Bărbaţii stăteau la capătul îndepărtat şi turnau apă în jgheaburi, iar femeile spălau rufele în cel cu spumă, apoi le limpezeau în cel cu apă curată. Nu era de mirare că pământul era atât de ud! Cel puţin, aici mirosea a săpun şi curăţenie.

Femeile aveau mânecile suflecate până la cot şi majoritatea lor sporovăiau în vreme ce munceau, frecând rufele de nişte scânduri din jgheab. Toate purtau aceeaşi fustă maro cu care o văzuse îmbrăcată pe Aes Sedai. Gawyn îşi odihni mâna pe mânerul sabiei, cercetându-le cu privirea pe femei din spate.

– Care dintre ele? întrebă Bryne

– O clipă, zise Gawyn

Erau zeci de femei. Oare chiar văzuse ceea ce crezuse că văzuse? Dintre toate locurile, de ce s-ar afla o Aes Sedai în tabăra aceea? Cu siguranță că Elaida n-ar trimite o Aes Sedai ca să spioneze, le puteai recunoaște foarte ușor după fețele lor.

Firește, dacă erau atât de ușor de recunoscut, atunci de ce nu reușea să o remarce acum? Apoi, el o zări. Era singura femeie care nu sporovăia cu cele din jurul lor. Stătea în genunchi, cu capul plecat; basmaua galbenă, legată strâns pe cap, îi ascundea fața. Câteva șuvițe de păr deschis la culoare îi ieșeau de sub ea. Postura ei era atât de servilă, încât el mai că o omise, însă forma trupului ei ieșea în evidență

Gawyn înaintă cu pași hotărâți de-a lungul șirului de spălătorese, iar unele dintre ele se ridicară în picioare, proptindu-și pumnii în șolduri in vreme ce explicau, în termeni nu foarte clari, că „Soldații cu picioare mari și stângaci" n-ar trebui să le încurce pe femeile care muncesc. Gawyn le ignora și își văzu mai departe de drum până când ajunse lângă basmaua galbenă.

„Este o nebunie, gândi Gawyn. N-a existat niciodată în istorie o Aes Sedai care să se poată forța să adopte o asemenea postură."

Bryne veni lângă el. Gawyn se aplecă, încercând să zărească fața femeii. Aceasta se aplecă și mai mult, frecând și mai tare cămașa în jgheabul dinaintea ei.

– Femeie! zise Gawyn. Pot să-ți văd fața?

Ea nu răspunse Gawyn își ridică privirea la Bryne Șovăind, generalul își întinse mâna și trase în spate basmaua femeii durdulii Fața de sub ea era *limpede* a unei Aes Sedai, având acele inconfundabile trăsături fără vârstă Ea nu își ridică privirea, doar își văzu mai departe de treabă

– I-am spus că n-are să meargă, zise o femeie voinică din apropiere. Femeia se ridica și înaintă clătinându-se de-a lungul

șirului. Purta o rochie din pânză ca de cort, verde cu maro.
„Domniță, i-am spus, poți face cum dorești, nu-s eu cineva care să refuze pe una ca tine, dar cineva te va observa."

– Tu te ocupi de spălătoreasă? zise Bryne.

Femeia cea voinică încuviință cu fermitate, iar cârlionții roșii îi săltară.

– Eu mă ocup, Generale. Se întoarse spre Aes Sedai, făcând o reverență. Domniță Tagren, te-am avertizat. Să mă arză focu' dacă n-am făcut-o. Îmi pare tare rău.

Femeia numită Tagren își plecă fruntea. Avea lacrimi pe obraji? Era măcar *posibil* așa ceva? Ce se întâmpla?

– Domniță, zise Bryne, lăsându-se pe vine lângă ea. Ești Aes Sedai? Dacă ești și îmi vei porunci să plec, atunci o voi face fără să mai pun alte întrebări.

Era o abordare potrivită. Dacă era într-adevăr Aes Sedai, ea nu putea minți.

– Nu sunt Aes Sedai, zise femeia în șoaptă.

Bryne își ridică privirea la Gawyn, încruntându-se. Ce însemna dacă spunea asta? O Aes Sedai nu putea minți. Așadar...

Femeia zise încet.

– Numele meu este Shemerin. *Am fost* Aes Sedai cândva. Dar nu mai sunt. Nu de când... Ea își coborî privirea din nou. Te rog. Lasă-mă să muncesc în rușinea mea.

– Te voi lăsa, zise Bryne. Apoi, el șovăi. Dar mai întâi, am nevoie ca tu să vorbești cu câteva surori din tabără. Mă vor dojeni dacă nu te voi duce să vorbești cu ele.

Femeia, Shemerin, oftă, dar se ridică în picioare.

– Vino! îi spuse el lui Gawyn. Nu mă îndoiesc că ele vor vrea să vorbească și cu tine. Mai bine să terminăm repede cu treaba asta.

CAPITOLUL 25

În întuneric

Șovăitoare, Sheriam aruncă o privire în cortul ei cufundat în întuneric, dar nu văzu nimic înăuntru. Îngăduindu-și un zâmbet de satisfacție, păși înăuntru și închise clapele. Pentru prima oară, lucrurile decurgeau destul de bine.

Firește că încă își mai verifica cortul înainte să intre, în căutarea aceluia care stătuse uneori la pândă înăuntru. Aceea pe care nu reușise niciodată să o simtă, dar pe care ar fi trebuit să o poată simți. Da, Sheriam încă mai verifica și probabil că avea s-o facă multe luni de acum încolo, dar acum nu mai era nevoie. Nu o aștepta nicio fantomă ca să o pedepsească.

Cortul cel mic și pătrat era suficient de mare ca să poți sta în picioare și avea un pat într-o parte și un cufăr în cealaltă. Mai era loc doar de un birou, dar spațiul ar fi fost atât de îngrămădit, încât ea abia ar fi avut loc să se miște. Și apoi, exista un birou acceptabil în apropiere, în cortul nefolosit al Egwenei.

Existaseră discuții despre a oferi cortul acela cuiva, căci majoritatea surorilor erau nevoite să împartă unul, cu toate că erau aduse alte corturi în fiecare săptămână. Cu toate acestea, cortul Supremei Înscăunate Amyrlin era un simbol. Atâta vreme cât exista o speranță că Egwene avea să se întoarcă, cortul ei o

aștepta. Acesta era păstrat în ordine de Chesa, cea nemângâiată, pe care Sheriam o *mai* surprindea deplângând faptul că Egwene era prizonieră. Ei bine, atâta vreme cât Egwene era plecată, Sheriam îl putea folosi pentru orice în afară de a dormi în el. La urma urmei, era de așteptat ca Păstrătoarea Supremei Înscaunate Amyrlin să se ocupe de treburile ei.

Sheriam zâmbi din nou, așezându-se pe pat. Nu cu mult timp în urmă, viața ei fusese un ciclu perpetuu de frustrări și durere. Acum, toate acestea luară sfârșit. Binecuvantată fie Romanda! Indiferent ce crezuse Sheriam despre această femeie neghioabă, ea fusese aceea care o alungase pe Halima – și pedepsele lui Sheriam – din tabără.

Durerea avea să revină. Existau întotdeauna agonie și pedeapsă în slujba pe care o avea ea. Însă ea învațase să accepte momentele de liniște și să le prețuiască.

Uneori, își dorea să fi tăcut, să nu fi pus întrebări. Dar o făcuse, iar acum se afla în situația aceasta. Alianțele ei îi aduseseră putere, așa cum i se făgăduise. Dar nimeni nu o avertizase în privința durerii. Nu o dată își dorise să fi ales Ajah Brună și să se fi ascuns undeva într-o bibliotecă și să nu le mai vadă niciodată pe celelalte. Dar acum, era unde era. Nu avea rost să se mai întrebe cum ar fi putut să fie altfel.

Oftă, apoi își scoase rochia și își schimbă juponul. Făcu asta pe întuneric; atât lumânările, cât și uleiul erau raționalizate, iar cum vistieria rebelelor începea să se împuținеze, era nevoită să ascundă ce avea pentru a folosi mai târziu.

Se urcă în pat și trase pătura pe ea. Nu era într-atât de naivă ca să se simtă *vinovată* în legătură cu lucrurile pe care le făcuse. Toate surorile din Turnul Alb încercau să meargă mai departe; asta era viața! Nu exista nicio Aes Sedai care să nu și înjunghie pe la spate o soră dacă credea că acest lucru îi aducea un avantaj. Prietenele lui Sheriam erau puțin mai... versate, atâta tot.

Dar, dintre toate timpurile, de ce tocmai *acum* trebuia să vină sfârșitul vremurilor? Unele din anturajul ei vorbeau

despre gloria și marea onoare de a trăi astfel de vremuri, dar Sheriam nu era de aceeași părere. Se alăturase ca să se ridice în politica Turnului Alb, ca să aibă puterea de a le pedepsi pe acelea care o disprețuiau. Nu își dorise niciodată să participe la judecata finală cu Dragonul Renăscut și, cu siguranță, nu își dorise niciodată să aibă *vreo legătură* cu Numiții!

Dar nu mai putea face nimic acum. Cel mai bine era să se bucure de acea liniște pe care i-o aducea eliberarea de bătăi și de trăncănelile moralizatoare ale Egwenei. Da, într-adevăr...

O femeie extrem de puternică în conducerea Puterii stătea în fața cortului ei.

Sheriam își deschise brusc ochii. Simțea și alte femei care puteau conduce, la fel ca oricare altă soră. „Sânge și cenușă! gândi ea agitată, strângând din ochi. Nu din nou!"

Clapele cortului fâlfâiră. Când deschise ochii, Sheriam zări o siluetă neagră ca smoala stând aplecată deasupra patului ei; razele lunii care pătrundeau printre clapele care fâlfâiau erau de-ajuns pentru a contura forma siluetei. Aceasta era înveșmântată într-o întunecime nefirească, fâșii de material negru fluturând în spatele ei. Fața îi era ascunsă de o întunecime profundă. Sheriam icni și sări din pat, închinându-se pe pânza ce alcătuia podeaua cortului. Abia dacă avu loc să îngenuncheze. Se făcu mică, așteptându-se să simtă durere din nou.

— Ah..., zise o voce răgușită. Foarte bine. Ești supusă. Sunt mulțumită.

Nu era Halima. Sheriam nu reușise niciodată să o simtă pe Halima, care, în tot acel timp, păruse a conduce *saidinul*. De asemenea, Halima nu își făcuse niciodată apariția într-un mod atât de... dramatic.

Câtă putere! Părea probabil că această siluetă era unul dintre Numiți. Fie asta, fie cel puțin un slujitor foarte puternic al Marelui Senior, cu mult peste Sheriam. Acest lucru o îngrijora până în măduva oaselor; tremura în timp ce se ploconea.

– Trăiesc pentru a-ți sluji, Mare Stăpână, zise repede Sheriam. Eu, care sunt binecuvântată să mă plec dinaintea ta, să trăiesc aceste vremuri, să...

– Încetează cu trăncăneala, mârâi vocea. Ocupi o poziție importantă în tabăra asta din câte am înțeles?

– Da, Mare Stăpână, răspunse Sheriam. Sunt Păstrătoarea Cronicilor.

Silueta pufni.

– Păstratoarea unei adunături dezordonate de rebele care se cred Aes Sedai. Dar asta n-are importanță. Am nevoie de tine.

– Trăiesc să-ți slujesc, Mare Stăpâna, repetă Sheriam, devenind mai îngrijorată.

Ce voia de la ea creatura aceasta?

– Egwene al'Vere trebuie să fie detronată.

– Poftim? întrebă Sheriam, uluită.

Un bici de Aer o lovi pe spinare, iar ea simți lovitura lui arzătoare. Proasta! Voia să fie ucisă?

– Iertare, Mare Stăpână! se grăbi ea să spună. Iartă-mi ieșirea. Dar din porunca unuia dintre Numiți am dat o mână de ajutor la numirea ei ca Amyrlin!

– Așa e, dar ea s-a dovedit a fi o... alegere proastă. Aveam nevoie de o copilă, nu de o femeie cu chip de copil. Trebuie înlăturată. Te vei asigura că acest grup de rebele nesăbuite va înceta să o mai sprijine. Și vei pune capăt acelor întâlniri blestemate din *Tel'aran'rhiod*. Cum se face că atât de multe dintre voi ajungeți acolo?

– Avem *ter'angrealuri*, răspunse Sheriam, șovăind. Unele sub forma unei plăcuțe de chihlimbar, altele sub forma unui disc de fier. Apoi, câteva inele.

– Ah, țesătoare de vise, zise silueta. Da, astea ar putea fi de folos. Câte sunt?

Sheriam șovăi. Primul ei impuls fu acela de a minți sau de a se eschiva – părea genul de informație pe care să i-o ascundă

acelei siluete. Dar o putea minți pe una dintre Numiți? Era o alegere proastă

– Am avut douăzeci, răspunse Sheriam cu toată sinceritatea. Dar unul se afla în posesia femeii Leane, care a fost luată prizonieră. Ne-au mai rămas nouăsprezece.

Suficiente pentru întâlnirile Egwenei din Lumea Viselor – câte unul pentru fiecare Conducătoare și unul pentru Sheriam

– Da, șuieră silueta, învăluită în întuneric. Utile, într-adevar. Fură-le pe țesătoarele de vise, apoi dă-mi-le mie. Gloata asta n-are ce căuta aici, să calce în picioare pământul pe care pășesc Numiții.

– Eu...

Să fure *ter'angrealurile*? Cum avea să reușească să facă *asta*?

– Trăiesc să-ți slujesc, Mare Stăpână.

– Da, așa este. Fă lucrurile astea pentru mine și vei fi răsplătită cum se cuvine. Dacă mă vei dezamăgi... Silueta căzu pe gânduri o clipă. Ai trei zile la dispoziție. Fiecare țesătoare de vise pe care nu vei reuși să mi-o aduci te va costa un deget de la mâini sau de la picioare.

Zicând acestea, Numita deschise o poartă chiar în mijlocul cortului, apoi dispăru prin ea. Sheriam zări de partea cealaltă o frântură din cunoscutele coridoare cu gresie din Turnul Alb.

Să fure țesătoarele de visuri! Pe toate cele nouăsprezece? În trei zile? „Întuneric de sus! își zise Sheriam. Ar fi trebuit să mint în legătură cu numărul lor! De ce n-am mințit?"

Rămase în genunchi, inspirând și expirând, multă vreme, gândindu-se la situația dificilă în care se afla. Se părea că perioada de liniște se apropia de sfârșit

Fusese una scurtă

– Ea va fi judecată, firește, zise Seaine

Sora Albă cu vorba blândă ședea pe un scaun pe care i-l aduseră cele două Roșii care păzeau celula Egwenei.

Ușa celulei era deschisă, iar Egwene ședea pe un scăunel înăuntru, adus tot de surorile Roșii. Cele două gărzi,

Cariandre cea durdulie și Patrinda cea severă, priveau cu băgare de seamă de pe coridor, ambele îmbrățișând Izvorul și ținând scutul Egwenei. Acestea arătau de parcă s-ar fi așteptat ca ea să țâșnească afară, încercând să-și obțină libertatea.

Egwene le ignoră. Cele două zile petrecute în temniță nu fuseseră plăcute, dar avea să le îndure cu demnitate. Chiar dacă o încuiaseră într-o odaie mică cu o ușă care nu lăsa lumina să pătrundă înăuntru. Chiar dacă refuzaseră să o lase să își schimbe acea rochie blestemată de novice. Chiar dacă o bătuseră în fiecare zi pentru felul în care se purtase cu Elaida. Egwene *nu* avea de gând să se supună.

Roșiile acceptau fără tragere de inimă ca ea să aibă vizitatori, după cum prevedea legea Turnului. Egwene era surprinsă că *avea* vizitatori, însă Seaine nu era singura care venise să o vadă. Câteva fuseseră Conducătoare. Ciudat. Cu toate acestea, Egwenei îi era sete de vești. Cum reacționa Turnul la întemnițarea Egwenei? Rupturile dintre frățiile Ajah erau în continuare adânci sau lucrarea ei începuse să le lege?

Elaida a încălcat legea Turnului într-un mod destul de explicit, explică Seaine. Martore au fost cinci Conducătoare din cinci frății Ajah diferite. Ea a încercat să împiedice un proces, dar nu a avut succes. Cu toate acestea, au existat unele care i-au ascultat argumentele.

Și care au fost acestea?

Că ești Iscoadă a Celui Întunecat, răspunse Seaine. Și din această cauză, ea te-a exclus din Turn, iar *apoi* te-a bătut.

Egwene simți un fior. Dacă Elaida reușea să obțină suficient sprijin pentru aceste argumente...

– Nu va funcționa, zise Seaine pe un ton mângâietor. Nu suntem într-un sătuc uitat de lume, unde Colțul Dragonului scrijelit pe ușa cuiva este de-ajuns pentru ca acesta să fie osândit.

Egwene își ridică o sprânceană. Crescuse „într-un sătuc uitat de lume", însă sătenii aveau destulă minte să caute

dincolo de zvonuri înainte să osândească pe cineva, indiferent de nelegiuire. Însă ea nu zise nimic.

Conform standardelor Turnului, este greu să dovedești o asemenea acuzație, zise Seaine. Așadar, bănuiesc că ea nu va încerca să dovedească acest lucru în timpul procesului, parțial pentru că acest lucru ar însemna să îți îngădui să te aperi singură, iar eu bănuiesc că ea își dorește să te țină ascunsă.

– Da, zise Egwene, aruncându-le o privire Roșiilor care stăteau prin apropiere. Probabil că ai dreptate. Dar dacă ea nu va putea dovedi că sunt Iscoadă a Celui Întunecat și nu va putea împiedica un proces...

Nu este o ofensă suficientă pentru ca să fie detronată, zise Seaine. Pedeapsa maximă este cenzura oficială din partea Divanului și penitența vreme de o lună. Își va păstra șalul.

„Dar și-ar pierde mult din credibilitate", gândi Egwene. Era un lucru încurajator. Dar cum putea să se asigure că Elaida nu avea să o ascundă pur și simplu? Trebuia să mențină presiunea asupra Elaidei – era un lucru al naibii de greu câtă vreme stătea încuiată în acea celulă mică în fiecare zi! Deocamdată, trecuse puțin timp, dar deja oportunitățile ratate nu îi dădeau pace.

Vei participa la proces? întrebă Egwene.

Desigur, răspunse Seaine cu o stăpânire de sine pe care Egwene ajunsese să o aștepte din partea surorii Albe.

Unele Albe erau foarte rezervate și aveau o gândire logică. Seaine era mai primitoare, dar, totuși, foarte rezervată.

– *Sunt* Conducătoare, Egwene.

– Bănuiesc că vezi urmările Celui Întunecat, care începe să se clintească?

Egwene se cutremură și aruncă o privire pardoselii celulei ei, amintindu-și ce pățise Leane. Celula ei era mult mai austeră decât cea a Leanei, poate din cauza acuzațiilor că ea ar fi Iscoadă a Celui Întunecat.

Da. Vocea Seaine deveni mai blândă. Acestea par să se înrăutăţească. Servitorii mor, mâncarea se strică, secţiuni întregi ale Turnului se rearanjează la voia întâmplării. Azi noapte cea de-a doua bucătărie s-a mutat la nivelul al şaselea, transferând o întreaga secţiune a dormitoarelor frăţiei Ajah Galbenă la subsol. La fel cum au păţit mai devreme Brunele, un lucru pe care nu l-am rezolvat *încă*.

Egwene încuviinţă din cap. După felul în care se mutaseră camerele, acele câteva novice ale căror odăi nu se mutaseră primiseră brusc altele la al douăzeci şi unulea şi al douăzeci şi doilea nivel, unde fuseseră dormitoarele frăţiei Ajah Brună. Brunele se mutau toate, fără tragere de inimă, la nivelurile de mai jos ale aripii. Era o schimbare permanentă? Dintotdeauna surorile locuiseră în Turn, iar novicele şi Alesele în aripă.

Trebuie să aduci vorba despre aceste lucruri, Seaine, zise Egwene cu blândeţe în glas. Continuă să le reaminteşti surorilor că Cel Întunecat se clinteşte şi că Ultima Bătălie se apropie. Atrage-le atenţia că trebuie să lucreze împreună, nu să se duşmănească.

Una dintre surorile Roşu care se afla în spatele Seainei verifică lumânarea de pe masă. Timpul alocat vizitatorilor Egwenei se apropia de sfârşit. În curând, ea avea să fie încuiată din nou, simţea mirosul paielor prăfuite şi neschimbate din spatele ei.

– *Trebuie* să-ţi dai toată osteneala, Seaine, zise Egwene ridicându-se în picioare când se apropiară Roşiile. Fă tu ce nu pot face eu. Cere-le celorlalte să facă la fel.

Voi încerca, zise Seaine.

Se ridică în picioare şi privi în vreme ce Roşiile îi luară scăunelul Egwenei, apoi îi făcură semn să se întoarcă în celulă. Tavanul era prea jos ca ea să poată sta în picioare fără să nu se aplece.

Egwene se mişcă fără tragere de inimă, aplecându-se.

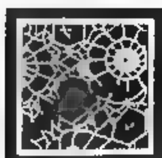
– Ultima Bătălie se apropie, Seaine. Nu uita!

Sora Albă încuviință din cap, iar ușa se închise, încuind-o pe Egwene in întuneric. Egwene se așeză. Se simțea atât de oarbă! Ce avea să se întâmple la proces? Chiar dacă Elaida va fi pedepsită, ce avea să pățească Egwene?

Elaida va încerca să obțină execuția ei. Și avea încă motive, deoarece Egwene, conform legii Turnului Alb, se daduse drept Suprema Înscăunată Amyrlin.

„Trebuie să rămân tare pe poziție, își zise Egwene pe întuneric. Am încălzit oala asta singură, iar acum trebuie să fierb in ea dacă de asta va fi nevoie ca să protejez Turnul." Ele știau că ea continua să reziste. Era tot ce le putea oferi ea.

CAPITOLUL 26

O fisură în stâncă

Aviendha supraveghea perimetrul conacului, unde oamenii mișunau de colo colo, pregătindu se de plecare. Bărbații și femeile lui Bashere erau bine pregătiți pentru niște locuitori din ținuturile umede și munceau eficient, strângându și corturile și pregătindu și echipamentele. Cu toate acestea, în comparație cu Aielii, ceilalți oameni din ținuturile umede, aceia care nu erau soldați, erau cam împrăștiați. Femeile din tabără fugeau de colo colo ca și când ar fi fost convinse că vor lăsa vreo treabă nefăcută sau vreun obiect neîmpachetat. Băieții mesageri fugeau împreună cu prietenii lor, încercând *să pară* ocupați, astfel încât să nu fie nevoiți să facă ceva. Corturile și echipamentele civililor erau strânse și împachetate cu încetineală, iar aceștia urmau să aibă nevoie de cai, de căruțe și de căruțași ca să îi ducă pe toți unde trebuiau să se ducă.

Aviendha clătină nemulțumită din cap. Aielii aduceau cu ei doar cât puteau căra, iar grupul lor de războinici includea doar soldați și Înțelepte. Iar atunci când era nevoie de ceva mai mult decât sulițe pentru a-și extinde tabăra, toți muncitorii și meșteșugarii știau cum să se pregătească singuri de

plecate, rapid şi eficient. Exista onoare în acest lucru Onoare în cerea ca fiecare persoană să fie în stare să şi poarte de grija ei înseşi şi familiei ei, fără să încetinească clanul

Clătină nemulţumită din cap şi se întoarse la ale ei. Singurii cărora le lipsea onoarea într o astfel de zi erau aceia care nu munceau. Îşi muie un deget în găleata cu apă ce stătea pe pământ în faţa ei, apoi îşi ridică mâna şi o ţinu deasupra celei de-a doua găleţi O picătură de apă se desprinse Îşi mişca mâna şi repetă gestul

Era genul de pedeapsă a cărei semnificaţie nu ar fi înţeles-o niciun om din ţinuturile umede. Acestora li s ar fi părut o treabă uşoară să şezi pe pământ, cu spatele rezemat de peretele din lemn al conacului şi să ţi mişti mâna înainte şi înapoi, golind o găleată şi umplând o alta, picătură cu picătură. Unii măcar n ar fi considerat asta pedeapsă.

Asta pentru că oamenii din ţinuturile umede erau adesea leneşi. Mai degrabă ar fi picurat apă în găleţi decât să care bolovani. Cu toate acestea, căratul bolovanilor implica activitatea, iar activitatea era benefică pentru minte şi trup Mutarea apei era lipsită de noimă, numai că îi permitea să îşi întindă picioarele sau să îşi lucreze muşchii Iar ea făcea acest lucru, în vreme ce cei din tabără îşi strângeau corturile, pregătindu se de marş. Acest lucru făcea ca pedeapsa să fie de zece ori mai ruşinoasă! Avea parte de *toh* cu fiecare clipă în care nu dădea o mână de ajutor, dar nu putea face nimic în această privinţă.

Decât să mute apa. Picătura cu picătură

Acest lucru o înfuria. Apoi, furia o făcu să se ruşineze. Înţeleptele nu se lăsau controlate astfel de trăirile lor. Trebuia să aibă răbdare şi să încerce să înţeleagă de ce era pedepsită.

Până şi încercarea de a aborda această problemă o făcea să îşi dorească să ţipe. De câte ori putea derula în gând aceleaşi concluzii? Poate că era prea grea de cap ca să înţeleagă Poate că nu merita să fie Înţeleaptă

Îşi vârî din nou mâna în găleată, apoi mută o altă picătură de apă. Nu îi plăcea cum o afectau aceste pedepse. Era o fată bolnica, deşi nu mai avea suliţa. Nu se temea nici de pedeapsă, nici de durere. Dar începea să se *teamă* din ce în ce mai mult că se va descuraja şi că va deveni la fel de inutilă ca unul care tăia frunze la câini.

Îşi *dorea* să devină Înţeleaptă, îşi dorea acest lucru cu disperare. Fu surprinsă să descopere acest lucru, căci nu se gândise niciodată că şi-ar putea dori ceva cu aceeaşi patimă care îşi dorise suliţa cu multă vreme în urmă. Cu toate acestea, pe măsură ce le studiase pe Înţelepte în aceste ultime luni, respectul ei faţă de ele crescând, se acceptase pe sine fiind egala lor pentru a ajuta la îndrumarea Aielilor în aceste vremuri periculoase.

Ultima Bătălie avea să fie un test cum nu mai cunoscuseră niciodată semenii ei. Amys şi celelalte munceau ca să îi protejeze pe Aieli, iar Aviendha şedea şi muta picături de apă!

– Eşti bine? întrebă o voce.

Aviendha tresări, ridicându-şi privirea şi ducându-şi mâna la cuţit atât de repede, încât fu pe ce să verse găleţile cu apă. O femeie cu părul scurt şi negru stătea în umbra cladirii la mică distanţă de ea. Min Farshaw îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi purta o haină de culoarea cobaltului, cu broderie argintie. În jurul grumazului avea legată o eşarfă.

Aviendha se linişti, luându-şi mâna de pe cuţit. Acum îi lăsa pe cei din ţinuturile umede să o ia prin surprindere?

– Sunt bine, răspunse ea, luptându-se să nu se înroşească.

Tonul şi atitudinea ei ar fi trebuit să indice faptul că nu dorea să se ruşineze din cauza conversaţiei, dar Min nu părea să observe acest lucru. Femeia se întoarse şi privi tabăra.

– N-ai... altă treabă de făcut?

De astă dată, Aviendha nu îşi putu înăbuşi roşeaţa din obraji.

– Fac ceea ce trebuie.

Min încuviința din cap, iar Aviendha se forță să respire normal. Nu își putea permite să se înfurie pe femeia aceasta. Una dintâi o rugase să fie blândă cu Min. Hotărî să nu se simtă jignită. Min nu știa ce vorbea.

Mă gândeam că aș putea vorbi cu tine, zise Min, privind în continuare tabăra. Nu știu cu cine altcineva aș putea vorbi. N-am încredere în Aes Sedai, și nici el. Nu știu dacă mai am încredere în cineva acum. Poate nici măcar în mine.

Aviendha privi într-o parte și văzu că Min îl privea pe Rand al'Thor cum trecea prin tabără, îmbrăcat într-o haină neagră. Părul lui roșcovan parcă strălucea în lumina după-amiezii. El părea să îi domine cu înălțimea lui pe sal-dæenii care îi slujeau.

Aviendha aflase despre cele petrecute cu o seară în urmă, când el fusese atacat de Semirhage. Una dintre Rătăciți. Aviendha și-ar fi dorit să vadă creatura înainte ca aceasta să fie ucisă. Se cutremură.

Rand al'Thor luptase și biruise. Deși făcuse pe prostul mare parte din timp, era un războinic priceput și norocos. Cine altcineva în viață mai putea susține că învinsese personal atât de mulți Rătăciți cum o făcuse el? Exista multă onoare în el.

În urma luptei, el rămăsese cu cicatrici pe care ea nu le înțelegea încă. Îi putea simți durerea. O simțise și în timpul atacului lui Semirhage, cu toate că, la început, ea crezuse din greșeală că era vorba de un coșmar. Își dăduse repede seama că se înșelase. Niciun coșmar nu putea fi atât de îngrozitor. Încă mai simțea ecouri ale acelei dureri incredibile, valuri de agonie, zbuciumul din lăuntrul lui.

Aviendha dăduse alarma, dar nu suficient de repede. Avea *toh* față de el pentru greșeala ei; urma să se ocupe de asta de îndată ce își va fi îndeplinit pedepsele. Dacă avea să termine *vreodată* cu ele.

Rand al'Thor se va ocupa de problemele lui, zise ea, lăsând să picure apa.

Cum poţi spune asta? întrebă Min, aruncându-i o privire. Îi simţi durerea?

O simt în fiecare clipă, răspunse printre dinţi Aviendha. Dar el trebuie să facă faţă propriilor încercări, tot aşa cum le fac faţă şi eu alor mele. Poate că va veni ziua în care el şi cu mine le vom putea face faţă împreună, dar ziua aceea nu este azi.

„Mai întâi, trebuie să fiu egala lui, adăugă ea în gând. N-am să-i stau alături ca inferioară."

Min o privi cu atenţie, iar Aviendha simţi un fior, întrebându-se ce viziuni avea femeia. Se spunea că prorocirile ei despre viitor se adevereau întotdeauna.

Nu eşti cum m-am aşteptat, zise Min într-un final.

Te-am păcălit? zise Aviendha, încruntându-se.

Nu, nu este vorba despre asta, zise Min, râzând scurt. M-am înşelat în privinţa ta, presupun. Nu ştiam ce să cred după noaptea aceea din Caemlyn când... ei bine, după noaptea aceea în care l-am legat împreună pe Rand. Mă simt aproape de tine, dar şi departe în acelaşi timp. Ridică din umeri. Bănuiesc că m-am aşteptat să vii să mă cauţi în clipa în care ai ajuns în tabără. Aveam lucruri de discutat. Când n-ai venit, mi-am făcut griji. M-am gândit că, poate, te-am jignit cu ceva.

Nu ai niciun *toh* faţă de mine, zise Aviendha.

Bine, zise Min. Încă îmi mai fac griji uneori că vom ajunge la o... confruntare.

Ce rost ar avea o confruntare?

Nu ştiu, zise Min, ridicând din umeri. M-am gândit că ar fi un obicei al Aielilor. Să mă provoci la o luptă pentru onoare. Pentru el?

Aviendha pufni.

– Să lupt pentru un bărbat? Cine ar face aşa ceva? Dacă ai avea *toh* faţă de mine, poate ţi-aş cere să dansăm dansul suliţelor, însă doar dacă ai fi Fecioară. Şi doar dacă aş mai fi şi eu una. Bănuiesc că ne-am putea lupta cu cuţitele, dar n-ar fi

luptă prea corectă. Ce onoare ai câştiga dacă te-ai lupta cu cineva nepriceput?

Min se înroşi ca şi când Aviendha ar fi insultat-o. Ce reacţie ciudată.

- Nu ştiu ce să zic despre asta, spuse Min, scoţându-şi un cuţit din mânecă şi rotindu-l peste nodurile degetelor. N-aş zice că sunt lipsită de apărare.

Făcu să dispară cuţitul în mâneca cealaltă. De ce ţineau întotdeauna morţiş cei din ţinuturile umede să se laude cu cuţitele lor? Şi Thom Merrilin avusese această înclinaţie. Oare Min nu înţelegea că Aviendha i-ar fi putut tăia grumazul de trei ori până când ea şi-ar fi scos cuţitul ca un artist de stradă? Cu toate acestea, Aviendha nu spuse nimic. Min era evident mândră de talentul ei şi nu avea rost să o facă de ruşine pe femeie.

- Nu are importanţă, zise Aviendha, continuându-şi treaba. N-am să lupt împotriva ta decât dacă îmi vei aduce o insultă gravă. Sora mea dintâi te consideră o prietenă, iar mie mi-ar plăcea să te consider la fel.

- În regulă, zise Min, încrucişându-şi braţele pe piept şi întorcându-şi privirea la Rand. Ei bine, presupun că acesta este un lucru bun. Trebuie să recunosc că nu-mi prea place ideea de a împărţi...

Aviendha şovăi, apoi îşi băgă degetul în găleată.

- Nici mie.

Cel puţin, nu îi plăcea ideea de a împărţi ceva cu o femeie pe care nu o cunoştea foarte bine.

- Atunci, ce vom face?

- Continuăm ca înainte, răspunse Aviendha. Tu ai ce îţi doreşti, iar eu sunt ocupată cu alte treburi. Când situaţia se va schimba, te voi anunţa.

- Eşti... cam directă, zise Min, părând nedumerită. Eşti ocupată cu alte treburi? Cum ar fi să îţi bagi degetul în găleţi pline cu apă?

Aviendha se înroși din nou.

– Da! se răsti ea. Pur și simplu! Acum, te rog să mă scuzi.

Se ridică în picioare și se îndepărtă cu pași mari, lăsând acolo gălețile. Știa că n-ar fi trebuit să-și piardă cumpătul, dar nu se putuse abține. Min îi scotea în evidență pedepsele în mod repetat. Neputința ei de a descifra ce voiau Înțeleptele de la ea. Rand al'Thor se punea mereu în pericol, iar Aviendha era incapabilă să ridice un deget ca să îl ajute.

Nu mai suporta. Străbătu peticul maro al pajiștii conacului, strângându-și și desfăcându-și pumnii și ținându-se departe de Rand. După cum decurgea ziua aceea, el avea să le observe degetele încrețite și avea să o întrebe de ce și le ținuse în apă! Dacă el afla că Înțeleptele o pedepseau, probabil că ar provoca ceva nesăbuit, făcându-se de rușine. Așa erau bărbații, mai ales Rand al'Thor.

Ea înaintă cu pași mari pe pământul moale, peticul maro purtând urmele pătrate ale corturilor care fuseseră strânse, croindu-și drum printre locuitorii ținuturilor umede care se agitau de colo-colo. Trecu pe lângă un șir de soldați care aruncau saci de grâne din mână în mână, pe care îi încărcau într-o căruță la care erau înhămați doi cai de povară cu copite groase.

Își continuă drumul, încercând să nu explodeze de furie. Adevărul era că simțea că era pe punctul de a face ceva „nesăbuit" așa cum ar fi făcut și Rand al'Thor. De ce? De ce nu putea descifra ce făcea greșit? Ceilalți Aieli din tabără păreau să fie la fel de neștiutori ca ea, deși aceștia nu vorbiseră cu ea despre pedepse, firește. Își amintea bine că văzuse pedepse asemănătoare pe vremea când fusese Fecioară și știuse că era mai bine să nu se amestece în treburile Înțeleptelor.

Ocoli căruța și se trezi că se îndreaptă din nou spre Rand al'Thor. Acesta vorbea cu trei dintre intendenții lui Davram Bashere, fiind cu un cap mai înalt decât toți aceștia. Unul dintre ei, un bărbat care avea o mustață lungă și neagră, arăta

degetul spre șirul de cai priponiți și spuse ceva. Rand o zări pe Aviendha și își ridică mâna spre ea, însă aceasta se întoarse repede, luând-o spre tabăra Aielilor din partea dinspre miazănoapte a pajiștii.

Scrâșni din dinți, încercând – fără să reușească – să-și domolească furia. Nu avea dreptul să fie mânioasă, chiar dacă era doar pe ea însăși? Se apropia sfârșitul lumii, iar ea își petrecea zilele fiind pedepsită! Zări în față un grup mic de Înțelepte – Amys, Bair și Melaine – care stătea lângă o grămadă de corturi maro strânse. Legăturile alungite și strâns legate erau prevăzute cu curele pentru a putea fi cărate cu ușurință pe umăr.

Aviendha ar fi trebuit să se întoarcă la gălețile ei și să-și dubleze eforturile. Însă nu făcu asta. Asemenea unui copil care ataca o felină cu un băț, se apropie cu pași hotărâți de Înțeleaptă, fumegând.

– Aviendha? întrebă Bair. Ți-ai îndeplinit pedeapsa deja?

– Nu, răspunse Aviendha, oprindu-se în fața lor și strângându-și pumnii pe lângă corp.

Vântul trăgea de cămașa ei, însă ea o lăsă să fluture. Munții din tabără – atât Aieli, cât și saldaeeni – care treceau în grabă pe acolo aruncau grupului priviri lungi.

– Ei bine? întrebă Bair.

– Nu înveți suficient de repede, adăugă Amys, scuturându-și capul acoperit cu păr alb.

– Nu învăț suficient de repede? repetă Aviendha. Am învățat tot ceea ce mi-ați cerut! Am memorat fiecare lecție, am repetat fiecare lucru, am îndeplinit fiecare datorie. Am răspuns la toate întrebările voastre și v-am văzut dând aprobator din cap la fiecare răspuns! Ea le privi drept în ochi înainte să continue. Pot conduce Puterea mai bine decât oricare femeie Aiel aflată în viață. Am lăsat în urmă sulițele și îmi accept locul în rândul vostru. Mi-am făcut datoria și am căutat onoarea cu fiecare ocazie. Cu toate astea, voi continuați

să-mi daţi pedepse! Nu mai accept aşa ceva. Ori îmi spune[ţi] ce vreţi de la mine, ori mă alungaţi.

Se aşteptă ca ele să se înfurie. Se aşteptă ca ele să fie dez[...] amăgite. Se aşteptă ca ele să îi explice că o simplă ucenică nu avea voie să le ia la întrebări pe Înţeleptele cu drept deplin. Se aşteptă ca măcar să primească o pedeapsă mai mare pen[tru] îndrăzneala ei.

Amys se uita la Melaine şi la Bair.

– Nu noi te pedepsim, copilă, zise ea, parând a-şi alege cuvintele cu grijă. Aceste pedepse sunt din vina ta.

– Indiferent ce am făcut, zise Aviendha, nu văd cum asta v-ar termina să mă faceţi *da'tsang*. Vă faceţi de ruşine tra[tân]du-mă astfel.

– Copilă! zise Amys, întâlnindu-i privirea. *Respingi* pedep[sele] noastre?

– Da, răspunse ea, inima bubuindu-i în piept. Asta fac.

– Te crezi la fel de puternică cum suntem noi, nu-i aşa? întreba Bair, umbrindu-şi faţa îmbătrânită cu mâna. Te crezi egala noastră?

„Egala lor? îşi zise Aviendha, cuprinsă de panică. Nu sunt egala lor! Mai am ani mulţi de învăţat. Ce fac?"

Mai putea da înapoi acum? Să le ceară iertare, să-şi îndeplinească *tohul* cumva? Ar fi trebuit să se grăbească înapoi la pedeapsa ei şi să mute apa. Da! Asta trebuia să facă. Trebuia să plece şi...

– Nu mai văd niciun motiv să învăţ, se trezi ea zicând. Dacă nu mai aveţi altceva să mă învăţaţi în afară de aceste pedepse, atunci trebuie să presupun că am învăţat tot ce tre[buia] să învăţ. Sunt pregătită să mă alătur vouă.

Scrâşni din dinţi, aşteptând o explozie de furie şi indignare. Ce era în capul ei? N-ai fi trebuit să lase ca trăncănelile lui Min să o aţâţe astfel.

Apoi, Bair izbucni în râs.

Era un sunet ce pornea din străfundul ei, ceea ce părea incredibil în cazul acestei femei mărunte. Melaine îi ţinu[...]

tonul, Înțeleapta cu părul bălai ținându-se de stomacul ușor umflat datorită sarcinii.

I-a luat încă și mai mult timp decât pe, Amys! exclamă Melaine. N-am pomenit o fată mai încăpățânată.

Expresia de pe chipul lui Amys era neobișnuit de blândă.

Bun venit, soră! îi zise ea Aviendhei.

Aviendha clipi.

Poftim?

Ești una de-a noastră acum, fetițo! zise Bair. Sau vei fi în curând.

Dar v-am sfidat!

O Înțeleaptă nu le poate îngădui celorlalți să o calce în picioare, zise Amys. Dacă intra în umbra frăției noastre gândind ca o ucenică, atunci nu se va considera niciodată una de-a noastră.

Bair aruncă o privire spre Rand al'Thor, care stătea în depărtare și vorbea cu Sarene.

Nu mi-am dat seama cât de importante sunt obiceiurile noastre până când nu le-am studiat pe aceste Aes Sedai. Cele de rang inferior se ploconesc și cerșesc ca niște câini, iar cele care se cred superioarele lor le ignoră. E de mirare că reușesc să înfăptuiască ceva!

Dar Înțeleptele au o ierarhie, zise Aviendha. Nu-i așa?

- Ierarhie? Amys părea nedumerită. Unele dintre noi au mai multă onoare decât altele, obținută datorită înțelepciunii, faptelor și experienței.

Melaine își ridică un deget.

Dar este important, chiar vital, ca fiecare Înțeleaptă să fie dispusă să-și apere propriul bine. Dacă crede că are dreptate, ea nu poate îngădui să fie dată la o parte, nici măcar de alte Înțelepte, indiferent cât de în vârstă sau de înțelepte sunt acestea.

Nicio femeie nu este pregătită să ni se alăture până când nu se declară pregătită, continuă Amys. Ea trebuie să se prezinte drept egala noastră.

– O pedeapsă nu este o pedeapsă adevărată decât dacă o accepţi, Aviendha, zise Bair, zâmbind în continuare. Noi am considerat că eşti pregătită acum câteva săptămâni, dar tu ai continuat cu încăpăţânare să te supui.

– Mai că te-am crezut arogantă, copilă, adăugă Melaine cu un zâmbet afectuos.

– Nu mai eşti o copilă, zise Amys.

– O, ba este doar o copila, zise Bair. Până când va mai fi înfăptuit un lucru.

Aviendha se simţea ameţită. Ele spuseseră că ea nu învăţa îndeajuns de repede. Că nu învăţa să ia atitudine! Aviendha nu le îngăduise niciodată altor persoane să o manipuleze, dar acestea nu erau „alte persoane" – erau Înţelepte, iar ea era ucenică. Ce s-a fi întâmplat dacă Min nu ar fi enervat-o? Trebuia să îi mulţumească femeii, deşi Min nu îşi dădea seama ce făcuse.

„Până când va mai fi înfăptuit un lucru..."

– Ce mai trebuie să fac? întrebă Aviendha.

– Rhuidean, zise Bair.

Desigur. O Înţeleaptă vizita oraşul sacru de două ori în viaţa ei. Prima oară atunci când devenea ucenică, a doua oară atunci când devenea Înţeleaptă cu drepturi depline.

– Lucrurile vor fi diferite acum, zise Melaine. Rhuidean nu mai este ce a fost odinioară.

– Asta nu înseamnă că trebuie să renunţăm la vechile obiceiuri, răspunse Bair. Oraşul este deschis, dar nimeni nu este atât de nesăbuit ca să păşească printre coloane. Aviendha, trebuie...

– Bair, o întrerupse Amys, dacă n-ai nimic împotrivă, prefera să-i spun.

Bair şovăi, apoi încuviinţa din cap.

– Da, desigur. Aşa este corect. Îţi vom întoarce spatele acum, Aviendha. Nu te vom mai vedea decât după ce tu te vei întoarce la noi asemenea unei surori care revine dintr-o călătorie lungă.

– O soră pe care am uitat că o cunoaştem, zise Melaine, zâmbind.

Cele două se întoarseră cu spatele la ea, apoi Amys începu să meargă spre perimetrul Topirii-n-Văzduh. Aviendha se grabi să le ajungă din urmă.

– Poţi să ţi porţi veşmintele de data asta, zise Amys, căci sunt însemnul statutului tău. În mod normal, ţi aş sugera să călătoreşti pe jos spre oraş, deşi acum cunoaştem Topirea-n-Văzduh, dar cred că cel mai bine este sa renunţam la tradiţie în acest caz. Cu toate astea, nu ar trebui să Călătoreşti direct în oraş. Îţi sugerez să Călătoreşti până la Stâncile Reci şi să mergi pe jos de-acolo. Trebuie să petreci un oarecare timp în Ţinutul Întreit, unde vei contempla asupra călătoriei.

Aviendha încuviinţă din cap.

- Voi avea nevoie acolo de un burduf de apă şi de provizii.

- Sunt pregătite şi te aşteaptă la aşezare, zise Amys. Ne-am aşteptat sa sari peste această prăpastie in curând. Ar fi trebuit să sari peste ea acum câteva zile, având în vedere toate indiciile pe care ţi le-am dat.

Ea se uita la Aviendha, care îşi cobori privirea în pământ.

– N-ai niciun motiv sa îţi fie ruşine, zise Amys. Povara stă pe umerii noştri. În pofida glumelor lui Bair, te-ai descurcat bine. Unele femei îndură luni întregi de pedepse, înainte să decidă că s-au săturat. Am fost nevoite să fim aspre cu tine, copilă, – mai aspre decât cu oricare altă ucenică. A mai rămas atât de puţin timp!

– Înţeleg, zise Aviendha. Şi... vă mulţumesc.

Amys pufni.

– Ne-ai obligat sa fim *foarte* creative. Aminteşte-ţi de acest timp şi de ruşinea pe care ai simţit-o, căci va fi ruşinea pe care o va cunoaşte orice *da'tsang* atunci când îi vei pecetlui soarta. Şi nu va putea scăpa de ea pur şi simplu cerând să fie eliberată.

– Ce faci dacă o ucenică se declară pregătită să fie înţeleaptă în primele luni ale instructajului?

– Îi aplici câteva lovituri de curea și o pui să sape gropi bănuiesc, răspunse Amys. Nu știu să se fi întâmplat vreodată asta. Cea mai aproape de situația asta a fost Sevanna.

Aviendha se întrebase de ce Înțeleptele o acceptaseră pe femeia Shaido fără să se plângă. Declarația ei fusese de-ajuns; prin urmare, Amys și celelalte fuseseră obligate să o accepte.

Amys își strânse șalul în jurul trupului.

– Am lasat o boccea pentru tine la Fecioarele care păzesc perimetrul Topirii în Văzduh. Odata ce vei ajunge în Rhuidean, du-te în centrul orașului. Acolo, vei găsi coloanele de sticlă. Treci prin mijlocul lor, apoi revino aici. Sa te bucuri de zilele pe care le vei petrece în oraș. Am fost aspre cu tine, astfel încât să ai acest timp pentru contemplare. Cel mai probabil, nu vei mai avea timp de asta o vreme.

Aviendha încuviință din cap.

– Se apropie bătălia.

– Da. Revino repede după ce treci printre coloane. Va trebui sa discutam despre cum ar fi mai bine să ne ocupam de *Car'a'carn*. S-a... schimbat de noaptea trecută.

– Înțeleg, zise Aviendha, trăgând adânc aer în piept.

– Du-te și întoarce-te! zise Amys.

Accentuă ultimul cuvânt. Unele femei nu supraviețuiau în Rhuidean.

Aviendha o privi în ochi pe Amys, apoi încuviință din cap. În multe privințe, Amys îi fusese ca o mama. Fu răsplătită cu un zâmbet rar. Apoi Amys se întoarse cu spatele la Aviendha, așa cum o făcuseră și celelalte două.

Aviendha trase adânc aer în piept din nou, aruncând o privire în urma la pajiștea călcată în picioare din fața conacului, unde Rand vorbea cu intendenții. Expresia de pe fața lui era severă, brațul căruia îi lipsea mâna și-l ținea la spate iar cu celălalt sanătos gesticula cu însuflețire. Ea îi zâmbi, cu toate că el nu privea în direcția ei.

„Mă voi întoarce după tine", gândi ea.

Apoi, ea se îndreptă cu pași repezi spre perimetrul Topirii-n-Văzduh, își luă bocceaua și deschise o poartă care avea să o ducă la o distanță sigură de Stâncile Reci, lângă o formațiune stâncoasă numită „Sulița Fecioarei" de unde putea da fuga la așezare ca să se pregătească. Poarta se deschise, lăsând să se vadă uscatul și familiarul Pustiu.

Trecu prin poartă, bucurându-se, în sfârșit, de cele care tocmai se întâmplaseră.

Își recâștigase onoarea.

– Am ieșit printr-o ecluză mică, Aes Sedai, zise Shemerin, făcând o plecăciune în fața celorlalte persoane din cort. Adevărul fie spus, n-a fost atât de greu, odată ce am ieșit din Turn și am ajuns în oraș. N-am îndrăznit să folosesc unul dintre poduri. N-am vrut ca Amyrlin să afle ce făceam.

Romanda privea, cu brațele încrucișate pe piept. Cortul ei era luminat de două lămpi din alamă ale căror flăcări dansau. Șase femei ascultau povestea fugarei. Lelaine se afla colo, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse Romanda ca să o împiedice să afle despre întâlnire. Romanda nădăjduise că sora Albastră cea zveltă avea să fie prea ocupată bucurându-se de statutul ei în tabără ca să-și mai bată capul cu un eveniment aparent atât de neînsemnat.

Lângă ea stătea Siuan. Fosta Amyrlin se ținea de Lelaine ca un scai. Romanda era destul de mulțumită de noua abilitate de Tămăduire a fierecarii – la urma urmei, *era* Galbenă –, dar o parte din ea își dorea ca acest lucru să nu i se fi întâmplat lui Siuan. De parcă nu era deja suficient de rău că trebuia să se ocupe de Lelaine. Romanda nu uitase cât de vicleană era Siuan, chiar dacă multe din tabără păreau să fi uitat. O forță mai slabă în Putere nu însemna o abilitate redusă în a țese intrigi.

Firește că Sheriam era acolo. Păstrătoarea cu părul roșcat stătea lângă Lelaine. Sheriam fusese retrasă în ultima vreme și abia dacă își păstra demnitatea de Aes Sedai. Femeie proastă.

Trebuia destituită, toată lumea putea vedea asta. Dacă Egwene avea să se întoarcă vreodată – iar Romanda se ruga să o facă, fie doar pentru a-i strica planurile Lelainei –, atunci ar exista o oportunitate. O nouă Păstrătoare.

Cealaltă persoană din cort era Magla. Romanda și Lelaine avuseseră o discuție în contradictoriu – păstrându-și stăpânirea de sine, firește – despre care dintre ele va fi prima care o va interoga pe Sheriam. Hotărâră că cel mai corect ar fi să o facă împreună. Deoarece Shemerin era Galbenă, Romanda putuse să convoace întâlnirea în cortul ei. Fusese un șoc atunci când Lelaine își făcuse apariția însoțită nu numai de Siuan, ci și de Sheriam. Ele nu specificaseră niciodată câte însoțitoare puteau aduce. Așadar, Romanda rămase doar cu Magla. Femeia lată în umeri stătea lângă Romanda, ascultând mărturia în tăcere. Romanda ar fi trebuit să mai trimită după altcineva? Ar fi fost un lucru foarte evident, iar întâlnirea ar fi început cu întârziere.

Totuși, nu era un interogatoriu în adevăratul sens al cuvântului. Shemerin vorbea liber, fără să se împotrivească întrebărilor. Ședea pe un scăunel în fața lor. Refuzase o pernă. Arareori văzuse Romanda o femeie mai determinată decât această biată copilă să se pedepsească singură.

„Nu e o copilă, gândi Romanda. E Aes Sedai cu drepturi depline, indiferent ce zice ea. Arză-te-ar focu', Elaida, pentru că ai transformat-o pe una dintre *noi* în asta!"

Shemerin fusese Galbenă. *Era* Galbenă, fir-ar să fie! Le vorbea cu ele de mai bine de o oră deja, răspunzând întrebărilor despre situația în care se afla Turnul Alb. Siuan fusese prima care o întrebase pe femeie cum reușise să fugă.

– Vă cer iertare pentru că am căutat de lucru în tabără fără să fi venit la voi, Aes Sedai, zise Shemerin, cu capul plecat. Dar am încălcat legea fugind din Turn. Cum sunt Aleasă și am plecat fără permisiune, acum sunt fugară. Știu că voi fi pedepsită dacă voi fi găsită. Am rămas în zona aceasta pentru

că îmi este foarte cunoscută și nu pot renunța la ea. Atunci când a sosit oastea voastră, am întrezărit șansa de a munci și am profitat de ea. Vă rog, nu mă obligați să mă întorc. N-am să reprezint o primejdie. Voi căuta să duc viața unei femei normale și voi avea grijă să nu îmi folosesc abilitățile.

– Ești Aes Sedai, zise Romanda, încercând să își ascundă încordarea din voce.

Atitudinea acestei femei confirma spusele Egwenei referitoare la domnia însetată de putere a Elaidei în Turn.

– Indiferent ce zice Elaida.

– Eu... Shemerin doar clătină din cap.

Lumină! Ea nu *fusese* niciodată cea mai chibzuită Aes Sedai, dar era șocant să vadă cât de mult decăzuse.

– Povestește-mi despre această ecluză, zise Siuan, aplecându-se în față în scaunul ei. Unde o putem găsi?

– În latura de sud-vest a orașului, Aes Sedai, răspunse Shemerin. Cam la cinci minute de mers pe jos spre răsărit din locul unde se află statuile lui Eleyan al Landerin și ale Străjerilor ei. Șovăi, părând brusc neliniștită. Dar este o poartă mică. N-ar putea trece o oaste prin ea. Știu de ea doar pentru că am avut sarcina să am grijă de cerșetorii care trăiesc acolo.

– Totuși, vreau o hartă, zise Siuan, apoi îi aruncă o privire Lelainei. Cel puțin, cred că ar trebui să avem una.

– Este o idee înțeleaptă, zise Lelaine pe un ton extrem de mieros.

– Eu vreau să aflu mai multe despre... situația ta, zise Magla. Cum a putut Elaida *să creadă* că retrogradarea unei surori ar fi un lucru înțelept? Egwene a vorbit, într-adevăr, despre această întâmplare, dar și mie mi s-a părut greu de crezut la vremea aceea. Ce-a fost în capul Elaidei?

– Eu... nu pot spune ce-a fost în capul Supremei Înscăunate Amyrlin, zise Shemerin.

Se făcu mică atunci când femeile din încăpere îi aruncară niște priviri deloc subtile atunci când o numise Amyrlin pe

Elaida, Romanda nu li se alătură. Ceva mic se strecura pe sub pardoseala din pânză a cortului, deplasându-se dintr-un colț spre centrul acestuia. Lumină! Era un șoarece? Nu, era prea mic. Poate un greier. Ea se foi stânjenită.

– Dar sigur ai făcut tu ceva ca să-i stârnești furia, spuse Magla. Ceva demn de un asemenea tratament?

– Eu..., zise Shemerin.

Dintr-un oarecare motiv, continua să-i arunce priviri lui Siuan.

Femeie proastă. Romanda mai că credea că Elaida luase decizia corectă. Shemerin n-ar fi trebuit să primească niciodată șalul. Firește, nici retrogradarea ei la statutul de Aleasă nu era modul potrivit de a gestiona situația. Supremei Înscăunate Amyrlin nu i se putea da atât de multă putere.

Da, categoric exista ceva sub pânză, care înainta spre centrul cortului, o gâlmă mică ce se poticnea și tresărea.

– Am fost slabă în fața ei, zise Shemerin în cele din urmă. Vorbeam despre... evenimentele ce se petrec în lume. Nu le-am tolerat. N-am dat dovadă de chibzuința specifică unei Aes Sedai.

– Doar atât? întrebă Lelaine. N-ai complotat împotriva ei? N-ai contrazis-o?

Shemerin dădu negativ din cap.

– I-am fost credincioasă.

– Îmi vine greu a crede, zise Lelaine.

– Eu o cred, zise Siuan pe un ton sec. Shemerin a demonstrat în mai multe rânduri că Elaida o are la degetul mic.

– Acesta este un precedent periculos, observă Magla. Arză-m-ar focul, chiar este.

– Așa e, fu de acord Romanda, urmărind cu privirea acel nu-știu-ce acoperit de pânză apropiindu-se la câțiva centimetri de ea. Bănuiesc că ea a folosit-o pe biata Shemerin drept exemplu, obișnuind Turnul Alb cu ideea de retrogradare. Acest lucru îi va îngădui să o folosească în cazul adevăratelor ei vrăjmașe.

Conversația începea să tărăgănească. Conducătoarele care o sprijineau pe Egwene aveau să ajungă, cel mai probabil, pe lista retrogradatelor dacă Elaida avea să-și păstreze puterea și dacă surorile Aes Sedai aveau să se împace.

– Ăla este un șoarece? întrebă Siuan, privind în jos.

– Este prea mic, răspunse Romanda. Și nu este important.

– Mic? zise Lelaine, aplecându-se.

Romanda se încruntă, aruncând o privire spre locul unde se afla gâlma. Aceasta părea să se fi mărit, într-adevăr. De fapt...

Gâlma tresări brusc, încercând să se ridice. Pânza se rupse și un gândac grasun, mare cât o smochină, se târî prin crăpătură. Romanda se dădu în spate, dezgustată.

Gândacul străbătu repede pânza, mișcându-și antenele. Siuan își scoase pantoful ca să-l lovească. Însă podeaua cortului se umflă aproape de crăpătură și un al doilea gândac urcă prin ea. Apoi un al treilea. Apoi un șuvoi care se revărsă prin crăpătură asemenea unui ceai prea fierbinte împroșcat dintr-o gură. Un covor negru și maro de creaturi care se agitau, zgâriau și mișunau, cățărându-se unele peste altele în graba lor de a ieși.

Femeile țipară dezgustate, răsturnându-și scăunelele și scaunele pe care stătuseră. O clipă mai târziu, Străjerii intrară în cort; Rorik cel lat în umeri, care era legat de Magla, și bărbatul acela voinic și cu pielea arămie, Burin Shaeren, care era legat de Lelaine. Aceștia își scoseseră săbiile la auzul țipetelor, însă gândacii păreau să îi încurce. Rămaseră nemișcați, holbându-se la șuvoiul de insecte nenorocite.

Sheriam se urcă pe scaunul ei. Siuan îmbrățișă Puterea și începu să strivească creaturile din preajma ei. Romanda detesta să folosească Puterea Supremă pentru a ucide, chiar și aceste creaturi scârboase, dar se trezi și ea conducând fire de Aer și strivind insectele cu duiumul, însă acestea năvăleau prea repede. În scurt timp, pământul era plin de ele, iar surorile Aes Sedai se văzură nevoite să iasă din cort în întunericul care

învăluia tabăra. Rorik închise clapele, deși acest lucru nu avea să împiedice insectele să nu își facă loc pentru a ieși din cort.

Alara, Romanda nu se putu abține să nu își treacă mâna prin păr ca să se asigure, pentru orice eventualitate, că nicio insectă nu i se prinsese în el. Se cutremură atunci când își imagină creaturile târându-se pe trupul ei.

– Ai ceva în cort la care ții? o întrebă Lelaine, aruncând o privire în urmă.

La lumina lămpilor, ea putea vedea umbrele insectelor cățărându-se pe pereții cortului.

Romanda se gândi o clipă la jurnalul ei, însă știa că nu îi va mai putea atinge niciodată paginile după ce cortul ei fusese infestat.

– Nu mai vreau să păstrez nimic acum, răspunse ea țesând fire de Foc. Și nici să înlocuiesc ceva.

Celelalte i se alăturară, iar cortul izbucni în flăcări, Rorik sărind în spate în vreme ce ele conduceau. Romandei i se păru că aude insectele pocnind și sfârâind înăuntru. Surorile Aes Sedai se dădură în spate, ferindu-se de dogoarea neașteptată. În scurt timp, întreg cortul era un iad. Femeile ieșiră în grabă din corturile din apropiere ca să privească.

– Nu cred că a fost un lucru natural, zise încet Magla. Au fost gândaci cu patru coloane vertebrale. Marinarii îi văd adeseori pe corăbiile care vizitează Shara.

– Ei bine, nu sunt cel mai rău lucru pe care l-am văzut trimis de Cel Întunecat, zise Siuan, încrucișându-și brațele pe piept. Și vom vedea altele și mai rele, ascultați ce vă zic. O privi pe Sheriam. Vino, vreau să-mi dai harta aceea.

Plecară împreună cu Rorik și cu celelalte, care urmau să alerteze tabăra că Cel Întunecat o atinsese în noaptea aceea. Romanda stătea și privea cum ardea cortul. În curând, nu mai rămăsese din el decât niște cărbuni care fumegau.

„Lumină, gândi ea. Egwene are dreptate. *El* se apropie cu repeziciune." Iar fata era întemnițată acum, ea se întâlnea

cu Divanul noaptea trecută în Lumea Viselor și îl informase despre cina ei dezastruoasă cu Elaida și despre urmările faptului că o insultase pe falsa Amyrlin. Cu toate astea, Egwene refuza în continuare să fie salvată.

Fură aprinse torțele, iar Străjerii se deșteptară ca o măsură de precauție împotriva altor rele. Ea simțea miros de fum. Erau rămășițele a tot ce avusese pe lume.

Turnul trebuia să fie întreg. Cu orice preț. Oare ar fi dispusă să se supună Elaidei ca acest lucru să se întâmple? Ar îmbrăca din nou veșmântul alb de Aleasă dacă acest lucru le-ar face pe surori să fie din nou unite înainte de Ultima Bătălie?

Nu putea spune, iar acest lucru o tulbura aproape la fel de mult ca acei gândaci târâtori.

CAPITOLUL 27

Juganul cherchelit

Firește că Mat nu reuși să plece din tabără fără surorile Aes Sedai. Femei afurisite.

Călărea de-a lungul drumului de piatră străvechi, însă nu mai era urmat de Oaste. Totuși, era însoțit de cele trei Aes Sedai, de doi Străjeri, de cinci soldați, de Talmanes, de un cal de povară și de Thom. Bine măcar că Aludra, Amathera și Egeanin nu insistaseră să vină. Grupul acesta era și așa prea numeros.

Pinii cu trei ace străjuiau drumul, se simțea miros de rășină, iar în văzduh răzbăteau trilurile melodioase ale cintezelor de munte. Mai erau câteva ore până la asfințitul soarelui, el oprise Oastea aproape de amiază. Călărea puțin mai în fața grupului de Aes Sedai și de Străjeri. După ce el refuzase caii și banii Jolinei, ele nu aveau de *gând* să îl lase să iasă din nou în câștig. Nu când îl puteau obliga să le ia cu el în sat unde puteau petrece măcar o noapte într-un han cu paturi moi și băi calde.

El nu se opuse prea vehement. Detesta când existau mai multe limbi care se puteau dezlega în legătură cu Oastea, iar femeile *bârfeau*, până și surorile Aes Sedai. Dar, oricum

existau nici șanse ca Oastea să treacă fără să nu facă furori în sat. Dacă vreo patrulă a Seanchanilor ajunsese pe aceste cărări intortocheate de munte... Ei bine, Mat va trebui să conducă Oastea într-un ritm constant spre miazănoapte și cu asta basta. Nu folosea la nimic să se tot plângă.

Și apoi, începea să se simtă bine din nou în timp ce îl călărea pe Cimpoiaș pe drumul acela și simțind adierea răcoroasă a primăverii. Își făcuse obiceiul de a purta una dintre hainele lui mai vechi, roșie cu tiv maro, cu nasturii desfăcuți de sub care se zărea vechea lui cămașă deschisă la culoare.

Despre *asta* era vorba. Să călătorească în sate noi, să arunce cu zarurile prin hanuri, să ciupească câteva harmanițe. *Nu* avea să se gândească la Tuon. Seanchană afurisită. I-a va fi bine, nu-i așa?

Nu. Mai că îl mâncau degetele, atât de mult își dorea să arunce cu zarurile. Trecuse mult prea multă vreme de când stătuse într-un colț, undeva, și aruncase cu zarurile alături de oameni de rând. Aceștia aveau fețele puțin mai murdare și un limbaj puțin mai vulgar, dar sufletul le era la fel de bun ca al oricărui om. Erau mai buni decât majoritatea seniorilor.

Talmanes călărea puțin mai în față. Probabil că își dorea o tavernă mai plăcută decât Mat, un loc unde putea mai degrabă să joace cărți decât să arunce cu zarurile. Dar era posibil să nu prea aibă de ales. Satul era destul de măricel, probabil demn de a fi numit „târg", însă era puțin probabil să aibă mai mult de trei sau patru hanuri. Vor avea puține opțiuni.

„Destul de măricel", gândi Mat, zâmbind în sinea lui când își scoase pălăria și își scărpină ceafa. Hinderstap nu putea avea mai mult de trei sau patru hanuri, iar asta făcea să fie un târg „mic". Păi, Mat își amintea când crezuse că Baerlon era un oraș mare, dar probabil că nu era mai mare decât acest Hinderstap!

Un cal veni lângă el. Thom se uita din nou la scrisoarea aceea blestemată. Fața menestrelului deșirat era îngândurată,

iar părul lui alb se mișca în adierea vântului în vreme ce citea cuvintele. De parcă nu le-ar fi citit deja de o mie de ori.

– De ce n-o pui deoparte? îl întrebă Mat.

Thom își ridică privirea. Durase ceva timp până să reușească să îl convingă pe menestrel să meargă în sat, însă Thom avea nevoie de asta, avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția.

– Vorbesc serios, Thom, zise Mat. Știu că abia aștepți să te duci după Moiraine. Vor mai trece câteva săptămâni înainte să putem scăpa, iar dacă vei continua să tot citești, cuvintele alea au să te tulbure și mai mult.

Thom încuviință din cap, apoi împături scrisoarea cu reverență.

– Ai dreptate, Mat. Dar port cu mine scrisoarea asta de luni întregi. Acum, că i-am împărtășit conținutul, mă simt... Ei bine, vreau doar să termin odată cu treaba asta.

– Știu, zise Mat, ridicându-și ochii și privind spre orizont.

Moiraine. Turnul din Ghenjei. Mat avea senzația că putea vedea clădirea acolo, înălțându-se amenințătoare. Într-acolo ducea drumul lui, iar Caemlynul nu era decât o treaptă în calea sa. Dacă Moiraine era încă în viață... Lumină, ce ar însemna asta? Cum ar reacționa Rand?

Misiunea de salvare era un alt motiv pentru care Mat simțea nevoia să aibă noroc la zaruri în noaptea aceea. De ce acceptase să meargă cu Thom în turn? Nu își dorea defel să se întâlnească din nou cu acei șerpi și acele vulpi blestemate.

Dar, pe de altă parte, nu îl putea lăsa pe Thom să meargă singur. Era un lucru inevitabil. Ca și când o parte din Mat ar fi știut în tot acest timp că trebuia să se întoarcă și să le înfrunte din nou pe acele creaturi. Acestea îl învinseseră de două ori deja, iar Eelfinnii încercaseră să îi acapareze mintea cu acele amintiri din capul lui. Avea de încheiat niște socoteli cu ei, acesta era un lucru cert.

Mat nu o prea îndrăgea pe Moiraine, dar n-ar lăsa-o în mâinile lor, chiar dacă ea era Aes Sedai. Sânge și cenușă!

Probabil că ar fi ispitit să dea buzna călare înăuntru și să-l salveze chiar și pe unul dintre Rătăciți dacă acesta ar fi fost prins acolo.

Și poate că unul era. Lanfear căzuse prin același portal. Arză-l-ar focu', ce ar fi în stare să facă dacă ar găsi-o acolo? Ar salva-o și pe ea?

„Ești un prost, Matrim Cauthon. Nu un erou. Doar un prost."

Vom merge după Moiraine, Thom, zise Mat. Ai cuvântul meu, arză-mi-ar focu'! O vom găsi. Dar trebuie să ducem Oastea undeva în siguranță și avem *nevoie* de informații. Bayle Domon zice că știe unde este turnul, dar nu voi fi liniștit până când nu vom ajunge într-un oraș mai mare, unde vom putea auzi zvonuri și povești despre acest turn. Cineva trebuie să știe ceva. Și apoi, avem nevoie de provizii și mă îndoiesc că vom găsi ceea ce avem nevoie în aceste sate de munte. Trebuie să ajungem în Caemlyn dacă se poate, deși poate ne vom opri pe drum în satul Patru Regi.

Thom încuviință din cap, deși Mat putea vedea că bărbatul era supărat pentru că o lăsa pe Moiraine blocată acolo, să fie torturată sau cine mai știe ce. Ochii albaștri ai lui Thom aveau o căutătură pierdută. De ce îi păsa atât de mult? Ce însemna Moiraine pentru el în afară de o simplă Aes Sedai, una dintre acelea care se făceau vinovate de moartea nepotului lui Thom?

Fir-ar să fie, zise Mat. N-ar trebui să te gândești la astfel de lucruri, Thom! Vom avea o noapte bună, vom arunca cu zarurile și vom râde. Probabil că vom avea vreme și de un cântec sau două.

Thom încuviință din cap, luminându-se puțin la față. Avea o carcasă de harpă prinsă în spatele șeii; i-ar fi prins bine să îl vadă deschizând-o din nou.

Ai de gând să încerci să faci din nou jonglerii ca să-ți câștigi cina, ucenicule? îl întrebă Thom cu o licărire în ochi

– E mai bine decât să încerc să cânt la afurisitul ăla de flaut, mormăi Mat. N-am fost niciodată priceput la asta. Rand s-a deprins foarte repede cu el, nu-i așa?

Culorile se roteau în capul lui Mat, transformându-se într-o imagine a lui Rand, care ședea singur într-o odaie. Ședea cu picioarele depărtate, înveșmântat într-o cămașă cu broderii bogate. Haina lui negru cu roșu zăcea azvârlită într-o parte și mototolită lângă peretele din lemn de lângă el. Rand își ținea mâna la frunte ca și când ar fi încercat să-și alunge durerea de cap. Cealaltă era...

Brațul acela se termina cu un ciot. Prima oară când îl văzuse – în urmă cu câteva săptămâni – Mat fusese șocat. Cum își pierduse Rand mâna? Bărbatul abia dacă părea a fi în viață, cum ședea proptit astfel, fără să se miște. Totuși, buzele lui păreau să se miște, mormăind sau bombănind. „Lumină", gândi Mat. Arză-te-ar focu', ce-ți faci singur?"

Ei bine, măcar Mat nu era prin preajma lui. „Sunt norocos", își zise Mat. Nu avusese o viață prea ușoară în ultima vreme, dar *putea* să fi rămas blocat prin preajma lui Rand. Desigur că acesta îi era prieten, însă Mat nu avea să fie de față atunci când Rand urma să-și piardă mințile și să îi omoare pe toți cei pe care îi cunoștea. Prietenia era una, iar prostia era alta. Aveau să lupte împreună în Ultima Bătălie, desigur, n-aveau încotro. Doar că Mat nădăjduia să se afle în partea cealaltă a câmpului de bătălie, departe de orice bărbat nebun care mânuia *saidinul*.

– Ah, Rand, zise Thom. Pun rămășag că băiatul acela și-ar fi putut câștiga traiul ca menestrel. Poate chiar ca bard, dacă ar fi început când era mai tânăr.

Mat își scutură capul, alungând imaginea. „Arză-te-ar focu', Rand! Lasă-mă în pace!"

– Acelea au fost vremuri mai bune, nu-i așa, Mat? Thom zâmbi. Noi trei, călătorind de-a lungul râului Arinelle.

– Myrddraali care ne urmăreau din motive necunoscute, adăugă Mat pe un ton sumbru. Nici vremurile acelea nu

fuseseră prea ușoare. Iscoade ale Celui Întunecat care încercau să ne înjunghie în spate la fiecare cotitură.

Mai bine decât un *gholam* sau Rătăciți care încearcă să ne omoare.

Asta e ca și când ai zice că ești recunoscător pentru că ai un ștreang în jurul grumazului și nu o sabie înfiptă în stomac.

- Măcar de ștreang poți scăpa, Mat. Thom își mângâia cu nodurile degetelor mustața lungă și albă. Odată ce ești străpuns de sabie, nu prea mai ai ce face.

Mat șovăi, apoi se trezi râzând. Își frecă degetele de eșarfa din jurul grumazului.

Presupun ca ai dreptate, Thom. Presupun că ai dreptate. Ei bine, ce-ar fi sa uitam azi de toate astea? Ne vom întoarce în trecut și ne vom preface că lucrurile sunt cum erau odinioară!

Nu știu dacă acest lucru este posibil, flăcău.

Sigur că este, zise Mat cu încăpățânare.

Zău? întrebă Thom, amuzat. Vei începe din nou să crezi că bătrânul Thom Merrilin este cel mai înțelept, cel mai umblat prin lume bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată? Vei fi iar țăranul speriat care se agață de haina mea de fiecare dată când trecem prin vreun sat care n-are decât un han?

Hei, n-am fost chiar atât de rău.

Eu te-aș contrazice, Mat, zise Thom, chicotind.

Nu-mi amintesc prea multe. Mat se scărpină în cap din nou. Îmi amintesc însă că eu și Rand ne-am descurcat bine după ce ne-am despărțit de tine. Cel puțin, am ajuns în Caemlyn. Ți-am adus nevătămată blestemata asta de harpă, nu?

– Am observat câteva crestături în carcasă...

– Să nu te-aud, arză-te-ar focu'! zise Mat, îndreptându-și un deget amenințător spre el. Rand *a dormit* practic cu harpa aia. Nici nu ne-a *trecut* prin cap să o vindem, nici măcar atunci când eram atât de flămânzi, încât ne-am fi ros cizmele dacă n-am fi avut nevoie de ele ca să ajungem în târgul următor.

Zilele acelea erau cam neclare pentru Mat, pline de goluri, asemenea unei găleți din fier lăsată prea multă vreme să ruginească. Însă el pusese cap la cap unele lucruri.

Thom chicoti.

– Nu ne putem întoarce în trecut, Mat. Roata s-a învârtit spre bine sau spre rău. Și va continua să se învârtă, iar luminile vor păli și pădurile se vor cufunda în întuneric, se vor isca furtuni și cerurile se vor deschide. Ea se va tot roti. Roata nu înseamnă speranță, ei nu îi pasă. Roata doar *există*. Însă atâta vreme cât Roata se învârte, *oamenii* pot nădăjdui, oamenilor le poate păsa. Căci atunci când o lumină pălește, o alta se aprinde la un moment dat, și fiecare furtună care se dezlănțuie trebuie să se domolească la un moment dat. Atâta vreme cât Roata se învârte. Atâta vreme cât ea se învârte...

Mat îl făcu pe Cimpoiaș să ocolească o crăpătură destul de adâncă din drumul accidentat. În față, Talmanes vorbea cu câteva gărzi.

– Asta aduce cu un cântec, Thom.

– Așa e, zise Thom, aproape oftând. Unul vechi, uitat de majoritatea oamenilor. Am descoperit trei versiuni ale lui, toate având aceleași cuvinte, dar melodii diferite. Cred că ținutul acesta m-a dus cu gândul la el; se zice că Doreille însăși ar fi așternut pe hârtie poemul original.

– Ținutul? zise Mat cu mirare, aruncând o privire pinilor cu trei ace.

Thom încuviință din cap, îngândurat.

– Drumul acesta este vechi, Mat. Străvechi. Probabil că a fost aici înainte de Frângere. Astfel de repere se regăsesc în cântece și în povești. Eu cred că ținutul acesta a fost numit odinioară „Dealurile Despicate". Dacă este adevărat, atunci ne aflăm în ceea ce a fost odinioară Coremanda, aproape de Sălașul Vulturului. Pun rămășag că dacă vom urca pe câteva dintre dealurile alea mai înalte, vom descoperi fortificații străvechi.

– Și ce legătură are asta cu Doreille? întrebă Mat, oarecum stânjenit.

Aceasta fusese regina Aridholului

– Ea a vizitat aceste locuri, răspunse Thom. A așternut pe hârtie unele dintre cele mai frumoase poeme ale ei în Salașul Vulturului.

„Arză-m-ar focu', își zise Mat. Îmi amintesc." Își amintea stând pe meterezele unui fort înalt, în aerul rece din vârful muntelui, și privind în jos, la un drum lung și șerpuitor, accidentat și stricat, și la o armată de oameni cu flamuri violet, care atacau urcând dealul sub o ploaie de săgeți. Dealurile Despicate. O femeie într-un balcon. Însăși Regina.

El se cutremură, alungând această amintire. Aridhol fusese una dintre națiunile străvechi care existaseră cu multă vreme în urmă, când Manetheren fusese o putere. Capitala Aridholului avea un alt nume: Shadar Logoth.

Mat nu mai simțise de foarte multă vreme atracția pumnalului cu rubin. Aproape că începea să uite cum fusese sa fii legat de el, dacă era posibil să uiți așa ceva. Însă, uneori, el își amintea acel rubin, roșu ca sângele lui, iar acea veche râvnă, acea veche dorință se strecura din nou în sufletul lui...

Mat scutură din cap, alungând aceste amintiri. Fir-ar să fie, trebuia să se distreze!

– Ce vremuri am trăit, zise Thom pe un ton leneș. Mă simt bătrân acum, Mat, ca un covor uzat, pus la uscat în bătaia vântului, ale cărui culori estompate sunt doar o aluzie la cele vii de odinioară. Uneori, mă întreb dacă îți mai sunt de vreun folos. Nu prea pari să ai nevoie de mine.

– Poftim? Firește că am nevoie de tine, Thom!

Menestrelul în vârstă îl privi.

– Problema cu tine, Mat, este că știi sa minți *bine*. Spre deosebire de ceilalți doi băieți.

– Vorbesc serios! Fir-ar să fie, chiar vorbesc serios. Bănuiesc că ai putea pleca să spui povești și să călătorești cum făceai

odinioară. Dar aici, lucrurile ar putea decurge mult mai puțin lin și cu siguranța mi-ar lipsi înțelepciunea ta. Arză-m-ar focu', chiar mi-ar lipsi. Un bărbat are nevoie de prieteni de încredere, iar eu îmi las viața în mâinile tale în fiecare zi.

– Matrim, zise Thom, ridicându-și privirea, ochii lui stră lucind vioi, încerci să îi ridici moralul unui om descurajat. Încerci să îl convingi să rămână și să facă ceea ce este important în loc să își ia tălpășița în căutarea aventurii? Mie mi se pare că miroase a *responsabilitate*. Ce te-a apucat?

Mat făcu o grimasă.

– Căsătoria, bănuiesc. Arză-m-ar focu', n-am de gând să renunț la băutură sau la jocurile de noroc!

În fața lor, Talmanes se întoarse și îi aruncă o privire lui Mat, apoi își dădu ochii peste cap.

Thom râse, uitându-se la Talmanes.

– Ei bine, flăcău, n-am vrut să te descurajez. Au fost doar vorbe-n vânt. Încă mai am câteva lucruri de arătat acestei lumi. Dacă voi reuși într-adevăr să o eliberez pe Moiraine, ei bine, vom vedea. Și apoi, trebuie să fie cineva aici ca să vadă și să compună un cântec despre toate astea într-o bună zi. Vor fi mai multe balade care vor lua naștere din toate astea. Se întoarse și începu să scotocească prin desagă. Ah! făcu el scoțându-și mantia peticită de menestrel.

Și-o așeză pe umeri cu un gest teatral.

– Ei bine, zise Mat, atunci când vei scrie despre noi, s-ar putea să câștigi câteva mărci de aur dacă vei introduce și un vers frumos despre Talmanes. Știi tu, ceva despre cum are ochi rătăcitori și cum miroase adeseori ca un țarc plin cu c...

– Am auzit! strigă Talmanes din față.

– Asta am și vrut! strigă Mat.

Thom doar râse, trăgând de mantie și aranjând-o ca să se vadă mai bine.

– Nu-ți promit nimic. Chicoti din nou. Deși, dacă nu te superi, Mat, cred că mă voi despărți de voi odată ce vom intr...

în sat. Urechile unui menestrel ar putea culege informații care n-ar fi rostite altminteri în prezența soldaților.

– Ar prinde bine niște informații, zise Mat, frecându-și bărbia.

Drumul urca și cotea în față. Vanin spusese că vor da de sat imediat după acea cotitură.

Am senzația că am călătorit printr-un tunel luni întregi, fără să văd sau să aud lumea de afară. Arză-m-ar focu', m-aș bucura să știu unde se află Rand, fie doar ca să știu unde să *nu* mă duc.

Culorile se rotiră, arătându-i-l pe Rand – însă bărbatul se afla într-o odaie fără privelişte spre exterior, ceea ce nu îi oferea niciun indiciu lui Mat despre locul unde s-ar fi aflat bărbatul.

Mă tem că viața seamănă adeseori cu un tunel, zise Thom. Oamenii se așteaptă ca un menestrel să aducă vești, astfel încât să le putem dichisi și afișa dinaintea celorlalți, dar mare parte din aceste „vești" pe care le spunem sunt doar niște povești, în multe cazuri mai puțin adevărate decât baladele ce dăinuie de o mie de ani.

Mat încuviință din cap.

Și, adăugă Thom, voi vedea dacă voi putea să aflu ceva indicii pentru incursiune.

Turnul din Ghenjei. Mat ridică din umeri.

Mai degrabă vom găsi ceea ce avem nevoie în Patru Regate sau în Caemlyn.

– Da, știu. Dar Olver m-a făcut să-i făgăduiesc că voi arunca o privire. Dacă nu l-ai fi pus pe Noal să îl țină ocupat pe băiat, m-aș fi așteptat să-mi deschid desaga și să-l găsesc înăuntru. Și-a dorit foarte mult să ne însoțească.

O noapte de dansuri și jocuri de noroc nu este potrivită pentru un băiat, bombăni Mat. Îmi doresc să pot avea încredere că bărbații rămași în tabără nu îl vor strica mai mult decât ar face-o o tavernă.

Ei bine, el s-a liniștit odată ce Noal a scos tabla de joc.

Olver era convins că dacă juca suficient de mult „Șerpi și vulpi”, urma să descopere o strategie secretă pentru a-i învinge pe Aelfinni și Eelfinni.

– Flăcăul încă mai crede că ne va însoți în Turn, zise Thom, mai încet. Știe că nu poate fi unul dintre noi trei, dar are de gând să ne aștepte afară. Poate să dea buzna înăuntru ca să ne salveze dacă nu vom ieși prea curând. Nu vreau să fiu acolo atunci când va descoperi adevărul.

– Nici eu n-am de gând să fiu acolo, zise Mat.

În fața lor, copacii se despărțeau, lăsând să se vadă o vale mică, cu pășuni verzi ce urcau pe dealurile din lateral. Un târgușor cu câteva sute de clădiri stătea cuibărit între povârnișuri, un pârâu de munte curgând prin mijlocul lui. Casele erau zidite din piatră de un cenușiu-închis, fiecare prevăzută cu un horn înalt. Din majoritatea hornurilor se înălțau firicele de fum. Acoperișurile erau înclinate pentru a face față, probabil, iernilor cu multă zăpadă, cu toate că singurele care mai erau albe acum se aflau pe piscurile din depărtare. Lucrătorii aveau deja de lucru pe câteva acoperișuri, înlocuind țiglele care se stricaseră în timpul iernii, iar caprele și oile pășteau pe dealuri, supravegheate de păstorași.

Mai rămăseseră câteva ceasuri de lumină, iar alți bărbați se ocupau de vitrinele prăvăliilor și de garduri. Alții se plimbau agale pe ulițele satului. În general, în micul târg domnea atmosfera pașnică a afacerilor mixte și a trândăviei.

Mat veni lângă Talmanes și soldați.

– Este o priveliște frumoasă, observă Talmanes. Începusem să cred că fiecare târg din lume fie e pe punctul să cadă în ruină, înțesat cu refugiați, fie se află sub stăpânirea cotropitorilor. Măcar acesta nu pare să dispară dinaintea ochilor noștri.

– Slavă Luminii! zise Mat, cutremurându-se când se gândi la târgul acela din Altara care dispăruse pur și simplu. Oricum, să sperăm că nu vor fi deranjați de câțiva străini. Le aruncă o privire soldaților; toți cinci erau Brațe Roșii, printre

cei mai buni pe care îi avea el. Trei dintre voi veți merge cu surorile Aes Sedai. Mă gândesc că ele nu vor vrea să stea în același han cu mine. Ne vom întâlni dimineața.

Soldații salutară, iar Joline pufni atunci când trecu călare pe lângă Mat, ignorându-l intenționat. Ea și celelalte începură să coboare povârnișul, alcătuind un grup mic, urmate de trei dintre soldații lui Mat.

- Cel de colo mi se pare a fi un han, zise Thom, arătând cu degetul spre o clădire mai mare din partea de răsărit a satului. Mă vei găsi acolo.

Făcu cu mâna, apoi își mână calul la trap și își văzu de drum, mantia fluturând în urma lui. Sosind primul, va avea cea mai bună ocazie de a-și face o intrare teatrală.

Mat îi aruncă o privire lui Talmanes, care ridică din umeri. Cei doi bărbați începură să coboare povârnișul, escortați de cei doi soldați. Datorită cotiturii drumului, se apropiau de sat dinspre sud-vest. Drumul străvechi continua în partea de nord-est a satului. Era ciudat ca un drum atât de mare să treacă pe lângă un sătuc ca acesta, fie el vechi și stricat. Jupânul Roidelle susținea că acesta îi ducea direct în Andor. Era prea denivelat ca să fie folosit ca arteră principală, iar în direcția în care o lua nu existau orașe mari, prin urmare calea fusese uitată. Însă Mat binecuvânta norocul de a-l fi descoperit. Principalele treceri în Murandy erau pline de Seanchani.

Conform hărților lui Roidelle, satul Hinderstap producea brânză de capră și de oaie pentru diverse orașe și conace din regiune. Sătenii trebuie să fi fost obișnuiți cu străinii. Și, într-adevăr, câțiva băiețandri veniră în fugă de pe câmpuri de îndată ce îl zăriră pe Thom, cu mantia lui de menestrel. El stârnea agitație, însă una bine cunoscută. Surorile Aes Sedai, însă, vor fi memorabile.

„Mda", își zise el în vreme ce călărea alături de Talmanes pe drumul mărginit de iarbă. Își va păstra buna dispoziție; de asta dată *nu* le va îngădui surorilor Aes Sedai să i-o strice.

Până când Mat şi Talmanes ajunseră în sat, Thom strânsese deja în jurul lui o mulţime mică. Şedea drept în şa şi jongla trei mingi colorate cu o mână în vreme ce le povestea despre călătoriile lui de la miazăzi. Sătenii de aici purtau veste şi mantii verzi dintr-un material catifelat. Veşmintele păreau călduroase deşi, la o privire mai atentă, Mat observă că multe dintre ele – mantii, veste şi pantaloni – fuseseră rupte şi cârpite cu grijă.

Un alt grup de oameni, majoritatea femei, se strânsese în jurul surorilor Aes Sedai. Foarte bine. Mat mai că se aşteptase ca sătenii să fie înspăimântaţi. Unul dintre aceia care stăteau lângă grupul lui Thom le aruncă o privire curioasă lui Mat şi lui Talmanes. Era un individ solid, cu braţe groase. Mânecile cămaşii de pânză îi erau suflecate până la coate, în ciuda aerului răcoros de primăvară. Braţele îi erau acoperite de păr negru şi cârlionţat, care se potrivea cu cel din barbă şi cu buclele de pe cap.

– Ai înfăţişarea unui senior, zise bărbatul, apropiindu-se de Mat.

– El este pr..., începu Talmanes, înainte ca Mat să îl întrerupă în grabă.

– Presupun că aşa este, spuse Mat, uitându-se la Talmanes.

– Eu sunt Barlden, primarul satului, zise bărbatul, încrucişându-şi braţele pe piept. Sunteţi bineveniţi să veniţi şi să faceţi negoţ. Dar să ştiţi că nu avem prea multe.

– Cu siguranţă aveţi măcar nişte brânză, zise Talmanes. Asta produceţi, nu-i aşa?

– Cea care n-a prins mucegai sau care nu s-a stricat e pentru clientul nostru, răspunse primarul Barlden. Aşa merg lucrurile în ultima vreme. Şovăi. Dar dacă aveţi de dat la schimb materiale sau veşminte, s-ar putea să găsim ceva ca să vă hrănim o zi.

„Să ne hrănească o zi? gândi Mat. Pe toţi unsprezece?" Trebuia să ducă înapoi cel puţin o căruţă încărcată, ca să nu mai pomenească de berea pe care le-o făgăduise soldaţilor săi.

– Mai trebuie să știți despre restricții. Puteți face negoț, vă puteți încălzi la focurile din vetre o vreme, dar să știți că toți străinii *trebuie* să plece din sat până la lăsarea înserării.

Mat își ridică privirea la cerul acoperit de nori.

– Dar abia dacă mai sunt trei ceasuri până atunci!

– Astea sunt regulile noastre, răspunse scurt Barlden.

– Este absurd, zise Joline, întorcându-se cu spatele la sătence. Ea își aduse calul mai aproape de Mat și de Talmanes, străjerii ei urmând-o ca niște umbre, ca de obicei. Jupâne Barlden, *nu putem* fi de acord cu această interdicție absurdă. Îți înțeleg ezitarea, din cauza acestor vremuri periculoase, dar sunt sigură că înțelegi că regulile dumitale n-ar trebui să se aplice aici.

Bărbatul își ținu în continuare brațele încrucișate și nu zise nimic.

Joline își țuguie buzele, rearanjându-și mâinile pe frâie, astfel încât inelul ei cu Marele Șarpe să se vadă bine.

– Simbolul Turnului Alb înseamnă atât de puțin în ziua de azi?

– Noi respectam Turnul Alb.

Barlden se uită la Mat. *Era* un bărbat înțelept. Dacă priveai în ochi o Aes Sedai, puteai deveni slab și mai puțin îndârjit.

– Dar regulile noastre sunt stricte, domnița. Îmi pare rău.

Joline pufni.

– Mă gândesc că hangiii de aici sunt mai puțin mulțumiți de această restricție. Cum pot supraviețui dacă nu pot închiria odăi străinilor?

– Hanurile sunt despăgubite, răspunse primarul, morocănos. Trei ore. Faceți-vă treaba și plecați apoi. Vrem să fim prietenoși cu toți cei care trec pe-aici, dar nu putem îngădui ca regulile noastre să fie încălcate.

Zicând acestea, se întoarse și plecă. În timp ce se îndepărta, i se alătura un grup de bărbați voinici, câțiva dintre ei ținând topoare în mâini. Nu într-un mod amenințător, ci cu

dezinvoltură, de parcă s-ar fi dus să taie lemne și trecus[e] întâmplător prin sat. Împreună. Mergând în aceeași direc[ție] ca primarul.

– Bună primire, n-am ce zice, bombăni Talmanes.

Mat încuviință din cap. Când făcu asta, zarurile începur[ă] să-i zornăie în cap. „Fir-ar să fie!" Hotărî să le ignore. Și-așa nu-i era de prea mare folos.

– Hai să căutăm o tavernă, zise el, mânându-l înainte p[e] Cimpoiaș.

– Încă ești hotărât să ai o noapte de pomină, ai? z[ise] Talmanes, zâmbind când i se alătură lui Mat.

– Vom vedea, răspunse Mat, ascultând zarurile acel[ea] fără să vrea. Vom vedea.

Mat zărise trei hanuri când se plimbă prima oară prin sat. Era unul la capătul străzii principale și avea două fe[li]nare aprinse în față, deși nu se lăsase încă înserarea. Pereții văruiți în alb și geamurile curate ale ferestrelor aveau să le atragă pe surorile Aes Sedai așa cum lumina flăcărilor atrag[e] moliile. Acela ar fi hanul potrivit pentru negustorii ambu[]lanți și demnitarii suficient de ghinioniști să se trezeasc[ă] între aceste dealuri.

Însă acum, străinii nu mai puteau rămâne peste noapt[e]. De când exista această restricție? Cum se întrețineau aces[te] hanuri? Puteau încă să ofere o baie și o mâncare caldă, dar n[u] puteau închiria odăi.

Mat nu credea comentariul primarului cum că hanuri[le] erau „despăgubite". Dacă aduceau vreun beneficiu satulu[i], atunci de ce să fie plătite? Era de-a dreptul ciudat.

Mat nu se duse la hanul cel frumos, nici la cel pe care îl ale[]sese Thom. Acela nu se afla pe drumul principal, ci pe o strad[ă] mai largă, spre nord-est. Acesta era potrivit pentru un vizitat[or] obișnuit, bărbați și femei respectabile, cărora nu le plăcea [să] cheltuiască mai mult decât era nevoie. Clădirea era bine îngr[i]jită, așternuturile erau curate, iar mâncarea, satisfăcătoa[re]

Uneori, localnicii mergeau acolo să bea ceva, mai ales atunci când simțeau că nevestele lor stăteau cu ochii pe ei.

Ultimul han ar fi fost cel mai greu de găsit dacă Mat n-ar fi știut unde să îl caute. Se afla la trei străduțe mai încolo de centru, în colțul dosit al satului, spre apus. Nu atârna nicio tăbliță în față, nu era decât o tăblie din lemn pe care era gravat ceva ce semăna cu un jugan cherchelit care ședea înăuntru la o fereastră. Niciuna dintre ferestre nu avea geam.

Dinăuntru răzbăteau lumina și râsete. Mulți străini s-ar fi simțit stânjeniți de lipsa unei tablii ademenitoare sau a felinarelor din apropierea acestui han. Aducea mai degrabă cu o tavernă decât cu un han. Mat se îndoia că înăuntru se afla mare lucru în afară de câteva saltele în încăperea din spate pe care cineva le putea închiria cu un bănuț. Aici era locul unde se relaxau lucrătorii de prin partea locului. Cum se apropia înserarea, mulți dintre ei porniseră deja spre acest local. Era un loc pentru comunitate, pentru relaxare, un loc unde puteai fuma un vârf de tutun alături de prietenii tăi. Și pentru câteva ture de zaruri.

Mat zâmbi și descălecă, apoi îl legă pe Cimpoiaș de stâlpul de afară.

Talmanes ofta.

– Știi că, probabil, pun apă în băutură.

– Atunci, va trebui să comandăm de două ori mai multe, zise Mat, desfăcând câteva săculețe cu bani de șa și îndesându-le în buzunarele din interiorul hainei. Le făcu semn soldaților să rămână acolo și să păzească animalele. Caii de povară cărau un cufăr cu monede. Acesta conținea rezerva personală a lui Mat; n-ar risca simbriile soldaților Oștii pe jocurile de noroc.

– Bine, atunci, zise Talmanes. Dar știi că mă voi *asigura* ca tu și cu mine să mergem la o tavernă în toată regula odată ce vom ajunge în satul Patru Regi. Mai trebuie să te educ încă, Mat. Acum ești prinț. Vei avea nevoie...

Mat își ridică o mână, oprindu-l pe Talmanes din vorbă. Apoi, arătă cu degetul spre stâlp. Talmanes oftă din nou, se lăsă să alunece din șa, apoi își legă calul. Mat se apropie de ușa tavernei, trase adânc aer în piept, apoi intră.

Bărbații erau îngrămădiți la mese. Mantiile lor fie stăteau pe spătarele scaunelor, fie erau agățate în cuie, vestele lor rupte și cusute din nou erau descheiate, iar mânecile cămășilor, suflecate. De ce oamenii de-aici *purtau* veșmintele care fuseseră frumoase cândva, iar acum erau rupte și peticite? Aveau destule oi, prin urmare trebuiau să aibă lână din belșug.

Mat ignoră deocamdată această ciudățenie. Bărbații din localul acesta aruncau zarurile, beau bere din cănile de pe mesele lipicioase și le dădeau câte o palmă peste fund chelnerițelor care treceau pe lângă ei. Păreau istoviți, mulți dintre ei închizându-li-se ochii din cauza oboselii. Dar era un lucru de așteptat după o zi de muncă. În ciuda ochilor obosiți, pălăvrăgeala din odaie era aproape palpabilă, vocile acoperindu-se unele pe celelalte într-un murmur ... și huruitor. Câțiva oameni își ridicară privirile atunci când intră Mat, iar unii dintre ei se încruntară când îi văzură veșmintele frumoase, dar majoritatea nici nu îl băgară în seamă.

Talmanes îl urma fără tragere de inimă, însă nu era genul de nobil pe care îl deranja să se amestece cu oamenii de rând. Intrase în nenumărate spelunci la viața lui, deși își făcuse obiceiul să se plângă de alegerile lui Mat. Așadar, Talmanes își trase un scaun la fel de repede ca Mat la o masă unde ședeau deja câțiva bărbați. Mat zâmbi larg și scoase o monedă de ... pe care i-o aruncă unei chelnerițe ce trecea pe-acolo, comandând ceva de băut. *Acest* gest atrase atenția, atât a bărbaților de la masă, cât și a lui Talmanes.

– Ce faci? șuieră printre dinți Talmanes, aplecându-se spre Mat. Vrei să fim despicați de îndată ce vom ieși împle... cindu-ne de aici?

Mat doar zâmbi. La una dintre mesele din apropiere se desfășura un joc cu zarurile. Părea a fi „Laba pisicii" – sau cel puțin așa i se spusese în noaptea în care Mat învățase pentru prima oară jocul. În Ebou Dar, i se spunea „A treia nestemată", iar în Cairhien, auzise spunându-i-se „Pene plutitoare". Era jocul perfect pentru ce avea el în gând. Exista doar un singur jucător care arunca zarurile, iar privitorii pariau împotriva sau în favoarea aruncărilor lui.

Mat inspiră adânc, apoi își trase scaunul la masa aceea, aruncând o coroană de aur pe lemn, chiar în centrul unui inel ud de bere lăsat de fundul unei căni pe care o ținea acum în mână un individ scund, care-și pierduse aproape tot părul. Cel care îi mai rămăsese îi atârna în jurul gulerului. Bărbatul mai că se înecă cu berea.

– Pot să arunc și eu o dată? se adresă Mat celor așezați la masă.

– Nu... știu dacă putem egala miza, zise un bărbat cu barba scurtă și neagră. Seniore, adăugă el mai târziu.

– Galbenii mei împotriva arginților voștri, zise Mat, relaxat. N-am mai jucat un joc cu zarurile de o veșnicie.

Talmanes își trase și el scaunul la masă, vădit interesat. Îl mai văzuse pe Mat făcând asta, pariind cu galbeni și câștigând arginți. Norocul lui Mat făcea diferența, iar el conducea întotdeauna detașat. Uneori, conducea detașat oferind galbeni pentru bănuți de aramă. Asta nu-i aducea prea mulți bani. Nu trecea multă vreme până când bărbații care jucau fie rămâneau fără bani, fie hotărau că nu mai voiau să joace. Iar Mat rămânea cu un pumn de arginți și niciun adversar împotriva căruia să joace.

Acest lucru nu l-ar fi ajutat. Oastea avea bani din belșug. Avea nevoie de hrană, prin urmare sosise vremea să încerce altceva. Câțiva dintre bărbați puseră pe masă monede de argint. Mat scutură zarurile în mâini, apoi le aruncă. Din fericire, zarurile se opriră, unul arătând un punct, iar celălalt două. Pierduse pe loc.

Talmanes clipi, iar bărbații din jurul mesei se uitară la Mat, părând îndurerați – ca și când s-ar fi simțit stânjeniți că pariaseră împotriva unui senior care nu se aștepta să piardă. Era o cale ușoară să intri în bucluc.

– Mări să fie! zise Mat. Se pare că ați câștigat. Sunt ai voștri.

Împinse galbenii spre centrul mesei, pentru a fi împărțiți între bărbații care pariaseră împotriva lui, după cum erau regulile.

– Ce ziceți de încă o tură? întrebă Mat, aruncând pe masă două coroane de aur.

De astă dată, fură mai mulți amatori. Din nou, el aruncă și pierdu, mai să-l facă pe Talmanes să se înece. Mat mai pierduse și înainte – i se întâmpla până și lui. Dar două aruncări la rând?

Făcu să se rostogolească două coroane, apoi scoase patru. Talmanes își puse mâna pe brațul lui.

– Nu te supăra, Mat, zise bărbatul în șoaptă, dar poate ar trebui să te oprești. Toată lumea mai are câte o seară proastă. Hai să ne terminăm băuturile și să mergem să cumpărăm ce provizii putem înainte de căderea nopții.

Mat doar zâmbi și privi cum pariurile se strângeau lângă cele patru coroane ale lui. Fu nevoit să o pună și pe a cincea, din moment ce atât de mulți oameni voiau să participe la joc. Talmanes oftă, apoi se întinse și luă o halbă de la chelnerița care, în sfârșit, venise cu comanda lui Mat.

– Nu te bosumfla, zise Mat cu blândețe, cântărind săculețul în palmă în timp ce se întinse să se servească și el cu o halbă. Asta am și vrut.

Talmanes își ridică o sprânceană, luându-și cana de la gură. Mat zise:

– Pot să pierd atunci când vreau, dacă este spre binele nostru.

– Dacă pierzi, cum poate fi spre binele nostru? întrebă Talmanes, privindu-i pe bărbații care discutau cum să împartă galbenii lui Mat.

– Așteaptă.

Mat luă o gură de bere. Era îndoită cu apă, așa cum se temuse Talmanes. Mat se întoarse la masă, numărând câteva coroane de aur în plus.

Pe măsură ce trecea timpul, în jurul mesei începeau să se strângă din ce în ce mai mulți oameni. Mat se asigură să câștige câteva ture – așa cum trebuia să piardă un pariu atunci când câștiga toată noaptea; nu voia să trezească bănuiala asupra turelor în care pierdea. Cu toate acestea, puțin câte puțin, monedele din săculețele lui ajunseră în mâinile bărbaților care jucau împotriva lui. În scurt timp, în tavernă se așternu tăcerea, bărbații îngrămădindu-se în jurul lui Mat și așteptându-și rândul ca să parieze împotriva lui. Fiii și prietenii alergaseră fuga să își aducă tații și verișorii, târându-i la „Juganul cherchelit" – cum se numea hanul.

La un moment dat – în timpul unei pauze în care Mat aștepta o altă halbă de bere – Talmanes îl trase deoparte.

– Nu-mi place treaba asta, Mat, zise bărbatul slăbănog în șoaptă, aplecându-se în față.

Sudoarea îi vărgase demult pudra de pe fruntea rasă, iar el și-o ștersese, lăsând pielea goală.

– Ți-am spus. Mat luă o gură de bere apoasă. Știu ce fac.

Bărbații de lângă ei ovaționară atunci când unul dintre ei bău trei halbe, una după alta. În aer se simțea mirosul de sudoare și bere murdară, vărsată pe podeaua din lemn și călcată în picioare de cizmele celor care soseau de pe pășuni.

– Nu la asta mă refeream, zise Talmanes, aruncându-le o privire bărbaților care ovaționau. N-ai decât să-ți irosești banii dacă vrei, atâta vreme cât păstrezi câteva monede să mi faci cinste cu ceva de băut din când în când. Asta nu mă mai deranjează acum.

Mat se încruntă.

– Atunci ce?

– E ceva în neregulă cu oamenii aceștia, Mat. Talmanes vorbea foarte încet, privind peste umăr. În vreme ce tu jucai,

eu am vorbit cu câţiva dintre ei. Nu le pasă de lume. De Dragonul Renăscut, de Seanchani, de nimic. N-au nicio grijă.

– Şi? zise Mat. Sunt oameni de rând.

– Oamenii de rând ar trebui să fie încă şi *mai* îngrijoraţi, zise Talmanes. Sunt prinşi aici, între oştile care se strâng. Dar aceştia doar ridică din umeri atunci când le vorbesc, apoi mai beau ceva. Este ca şi când ar fi *prea* concentraţi la chefurile lor. Ca şi când doar asta contează pentru ei.

– Atunci, este perfect, zise Mat.

– Se va lăsa întunericul în curând, zise Talmanes, aruncând o privire spre fereastră. Am irosit o oră, poate mai mult. Poate că ar trebui...

În clipa aceea, uşa hanului se deschise cu o bufnitură şi intră primarul cel voinic, însoţit de bărbaţii care i se alăturaseră mai devreme, deşi aceştia nu mai aveau topoarele la ei. Nu păreau încântaţi să găsească jumătate din sat în tavernă, jucând jocuri de noroc cu Mat.

– Mat..., începu Talmanes din nou.

Mat îşi ridică o mână, întrerupându-l.

– Asta aşteptam.

– Serios? întrebă Talmanes.

Mat se întoarse la masa cu zarurile, zâmbind. Îşi verifică banii din săculeţe, iar aceştia îi mai ajungeau pentru câteva ture – fără cufărul pe care îl adusese cu el, fireşte. Luă zarurile în mână şi numără câteva coroane de aur, iar mulţimea începu să arunce monede pe masă – multe dintre ele erau dintre cele de aur pe care le câştigaseră de la Mat.

Aruncă zarurile şi pierdu, iscând un val de entuziasm din partea privitorilor. Barlden arăta de parcă ar fi vrut să-l azvârle afară pe Mat – *începea* să se facă târziu, iar asfinţitul nu era departe –, însă bărbatul şovăi atunci când îl văzu pe Mat scoţând un pumn de galbeni. Lăcomia îi ademenea pe toţi, iar „regulile" stricte puteau fi încălcate dacă se ivea o ocazie destul de ispititoare.

Mat aruncă din nou și pierdu. Alte strigăte de entuziasm. Primarul își încrucișă brațele pe piept.

Mat își băgă mâna în buzunar, dar nu mai găsi nimic. Bărbații din jurul lui păreau abatuți, iar unul comandă un rând de băuturi ca să-l „ajute pe seniorul tânăr cel sărman să uite de ghinion".

„Puțin probabil", gândi Mat, ascunzându-și un zâmbet. Se ridică în picioare, ridicându-și mâinile.

– Văd că începe să se facă târziu, se adresă el celor din încăpere.

– Foarte târziu! exclamă Barlden, făcându-și loc printre câțiva păstori urât mirositori, care purtau mantii cu guler de blană. Ar trebui să pleci, străine. Să nu care cumva să crezi că am să-i fac pe acești bărbați să-ți dea înapoi banii pe care i-au câștigat cinstit de la tine.

– Nici nu m-am gândit la asta, zise Mat, vorbind puțin cam împleticit. Harnan și Delarn! strigă el. Aduceți cufărul înăuntru!

Cei doi soldați de afară intrară în grabă o clipă mai târziu, aducând cufărul mic din lemn, pe care îl luară din spinarea calului de povară. În taverna se așternu tăcerea când soldatul îl cără la masă și îl așeză pe ea. Mat pescui cheia, clătinându-se ușor, apoi descuie capacul și lăsă la vedere conținutul.

Aur. Mult aur. Era, practic, tot ce îi mai rămăsese din rezerva personală de monede.

– Mai e timp de o tură, le zise Mat privitorilor uluiți. Cine vrea să joace?

Bărbații începură să arunce monede pe masă până când grămada fu alcătuită în mare parte din banii pe care îi pierduse Mat. Nu era de ajuns ca să egaleze suma din cufăr. ...eva... ...ă el grămada, bătându-se ușor cu degetul pe bărbie.

– Nu ajunge, prieteni. Accept un pariu prost, dar dacă mai am la dispoziție o singură aruncare în seara asta, atunci vreau să am șansa să plec de-aici cu ceva.

E tot ce avem, zise unul dintre bărbaţi, printre cât strigăte ca Mat să arunce, totuşi, zarurile

Mat oftă, apoi închise capacul cufărului

– Nu, zise el Până şi Barlden privea cu o strălucire in ochi Decât dacă . Mat făcu o pauză Eu am venit aici după provizii Cred că am să accept un troc. Puteţi păstra banii pe care i aţi câştigat, dar eu voi pune în joc cufărul acesta pentru provizii Hrana pentru oamenii mei, câteva butoiaşe cu bere O căruţa cu care să le car

– Nu e timp suficient.

Barlden aruncă o privire spre ferestrele care începeau să se întunece

– Ba eu cred că este, zise Mat, aplecându se în faţă. Voi pleca după tura asta Vă dau cuvântul meu

– Noi nu încălcăm regulile, zise primarul. Preţul este prea mare.

Mat se aştepta la strigăte din partea celorlalţi barbaţi care să conteste decizia primarului, implorându l să facă o excepţie. Dar nu se auzi niciunul Brusc, Mat fu cuprins de un val de frică După ce pierduse atât de mult dacă ei îl dădeau afară

Disperat, ridică din nou capacul cufărului, lăsând la vedere galbenii dinăuntru

– Vă dau cu berea, zise brusc hangiul. Mardry, tu ai o teleaga şi o pereche de cai. Sunt doar la o stradă depărtare

Da, zise Mardry, un bărbat cu faţa buhăită şi parul negru şi scurt. Le pun în joc.

Barbaţii începură sa strige ca puteau oferi hrană grâne din cămările lor, cartofi din pivniţele lor Mat se uită la primar.

– Încă mai e vreo jumătate de oră până la lăsarea întunericului? Ce-ar fi să vedem ce pot strânge? Dacă voi pierd prăvălia satului poate primi şi ea o parte din câştig Pot rămăşag că v ar prinde bine nişte bănuţi în plus după iarna pe care am avut o.

Barlden şovăi, apoi încuviinţă din cap, privind în continuare cufărul cu galbeni Bărbaţii începură să se agite şi să

fugă de colo-colo, aducând teleaga, rostogolind butoiaşele cu bere. Nu puţini dădură fuga la casele lor sau la prăvălia satului. Mat îi privi cum pleacă, aşteptând în taverna care începea să se golească repede.

- Înţeleg ce faci, îi spuse primarul lui Mat.

El nu părea să se grăbească să aducă ceva.

Mat se întoarse spre el, cu o privire întrebătoare.

– N-am de gând să te las să câştigi ca prin minune la sfârşitul serii. Barlden îşi încrucişă braţele pe piept. Vei folosi zarurile mele. Şi te vei mişca frumos şi încet când le vei arunca. Ştiu că ai pierdut multe ture aici, din spusele oamenilor, dar cred că dacă te vom căuta prin buzunare, vom găsi câteva perechi de zaruri ascunse pe undeva.

– N-aveţi decât să căutaţi, zise Mat, ridicându-şi braţele în lateral.

Barlden şovăi.

– Trebuie că le-ai aruncat, fireşte, zise el într-un final. E un truc bun – să te îmbraci ca un senior, să măsluieşti zarurile ca să pierzi în loc să câştigi. N-am auzit niciodată de un bărbat suficient de îndrăzneţ care să irosească astfel galbenii pe nişte zaruri măsluite.

– Dacă eşti atât de sigur că trişez, atunci de ce eşti de acord cu toată tărăşenia asta? întrebă Mat.

– Pentru că ştiu cum să te opresc, răspunse primarul. Cum spuneam, vei folosi zarurile mele tura asta.

El şovăi, apoi zâmbi, înşfăcând o pereche de zaruri de pe masa pe care le folosise Mat. Le aruncă. Acestea se opriră la unu şi doi. Le aruncă din nou cu acelaşi rezultat.

– Şi mai bine încă. Primarul zâmbi larg. Le vei folosi pe acestea. De fapt, voi arunca eu în locul tău.

În lumina slabă, pe faţa primarului apăru o expresie sinistră.

Mat se simţi cuprins de panică.

Talmanes îl apucă de braţ.

– În regulă, Mat, zise el. Cred că ar trebui să plecăm.

Mat îşi ridică o mână. Oare norocul avea să fie de partea lui dacă arunca zarurile altcineva? Uneori, acesta era de partea lui ca să îl împiedice să fie rănit în timpul unei lupte. Era convins de asta. Nu?

– Dă-i bătaie, îi spuse el lui Barlden.

Bărbatul păru şocat.

– Poţi arunca tu, zise Mat. Dar se va socoti ca şi când eu aş fi aruncat. Dacă voi câştiga, voi pleca şi voi lua totul cu mine. Dacă voi pierde, voi pleca doar cu pălăria şi cu calul meu, iar tu vei păstra blestematul ăsta de cufăr. Batem palma?

– Batem palma.

Mat îşi întinse mâna, dar primarul se îndepărtă, ţinând zarurile în mână.

– Nu, zise el. Nu vei avea ocazia să schimbi zarurile astea, călătorule. Hai să ieşim şi să aşteptăm afară. Şi stai departe de mine.

Făcură întocmai, lăsând putoarea înăbuşitoare de bere din tavernă pentru aerul proaspăt de afară. Soldaţii lui Mat aduseseră cufărul. Barlden ceru ca acesta să rămână deschis ca să nu poată fi schimbat. Unul dintre bătăuşii lui îi verifică conţinutul, muşcând monedele, asigurându-se că era într-adevăr plin şi că ele erau autentice. Mat aştepta, stând rezemat de uşă, când o teleagă îşi făcu apariţia, iar bărbaţii din tavernă începură să rostogolească butoiaşele cu bere şi să le încarce în ea.

Soarele era doar o dâră de lumină la orizont, în spatele acelor nori blestemaţi. În vreme ce aştepta, Mat îl văzu pe primar devenind din ce în ce mai neliniştit. Sânge şi cenuşă, bărbatul ţinea la regulile lui! Ei bine, Mat avea să-i arate lui şi oamenilor lui. Avea să-i arate...

Să-i arate ce? Că nu putea fi învins? Ce dovedea asta? În vreme ce Mat aştepta, teleaga începea să se umple cu alimente, iar el începu să aibă un sentiment ciudat de vină.

„Nu fac nimic greșit, își zise el. Trebuie să-mi hrănesc oamenii, nu? Oamenii aceştia pariază corect şi eu o fac la fel. N-am zaruri măsluite. Nu trişez."

N-avea decât norocul. Ei bine, norocul lui îi aparținea - tot așa cum fiecare om avea norocul lui. Unii oameni se năşteau cu talent pentru muzică și deveneau barzi sau menestreli. Cine le purta ranchiună dacă își câştigau traiul cu ce i-a înzestrat Creatorul? Mat avea noroc, prin urmare, se folosea de el. Nu era nimic greșit în asta.

Cu toate acestea, pe măsură ce oamenii începeau să se întoarcă la han, începu să vadă ce observase Talmanes. Exista o oarecare disperare în purtarea acestor oameni. *Fuseseră* prea nerăbdători să joace? *Fuseseră* cutezători când pariaseră? Ce era cu acea privire din ochii lor, o privire pe care Mat o confundase cu oboseala? Beau ca să sărbătorească sfârşitul zilei sau beau ca să alunge acea privire bântuită din ochii lor?

– Poate că ai dreptate, îi zise Mat lui Talmanes, care privea soarele aproape la fel de neliniştit ca primarul.

Acesta îşi arunca ultima lumină peste acoperişurile ascuțite ale caselor, colorând în portocaliu țiglele cafenii. Asfințitul era o vapaie în spatele norilor.

– Atunci, putem pleca? întrebă Talmanes.

– Nu, răspunse Mat. Rămânem.

Zarurile încetară să mai zornăie în capul lui. Fu atât de brusc, tăcerea atât de neașteptată, încât încremeni. Era de-ajuns ca să îl facă să creadă că luase o decizie greșită.

– Rămânem, arză-m-ar focu'! repetă el. N-am dat niciodată înapoi de la un pariu și n-am de gând s-o fac acum.

Un grup de călăreți reveni, aducând saci cu grâne pe caii lor. Era uimitor ce puteau face câțiva bănuți pentru a motiva. Când sosiră alți călăreți, un băiețandru veni în fugă pe drum.

– Domnule primar, zise el, trăgându-l de vesta violet pe Barlden. În partea din față, vesta avea câteva rupturi cusute încrucișat. Mama spune că străinele n-au terminat cu baia. Încearcă să le facă să se grăbească, dar...

Primarul se încordă. Îl privi furios pe Mat.

Mat pufni.

– Să nu te gândești că *le*-aș putea face să se grăbească, zise el. Dacă m-aș duce să le grăbesc, probabil că s-ar încăpățâna ca niște catâri și ar zăbovi de două ori mai mult. Să se ocupe altcineva de afurisitele alea.

Talmanes continua să privească umbrele care se alungeau de-a lungul drumului.

– Arză-m-ar focu', bombăni el. Mat, dacă stafiile alea o să înceapă să-și facă apariția din nou.

– Aici e vorba de altceva, zise Mat, în vreme ce nou-veniții aruncau sacii cu grane în teleagă. Se *simte* diferit.

Teleaga era deja plină ochi cu alimente – o încărcătură zdravănă de procurat dintr-un sat de mărimea aceea. Era tocmai ce avea nevoie Oastea, suficient cât să îi mâne mai departe, să le țină burțile pline până când aveau să ajungă la următorul târg. Hrana aceea nu merita galbenii din cufăr, firește, dar era cam egală cu suma pe care o pierduse el la zaruri înăuntru, mai ales că fuseseră pariați teleaga și caii. Erau animale de povară zdravene și bine îngrijite, după păr și copite.

Mat deschise gura ca să spună că era de-ajuns, apoi șovăi când observă că primarul vorbea în șoaptă cu un grup de bărbați. Aceștia erau șase la număr și aveau vestele ponosite și cârpite și părul negru ciufulit. Unul arăta spre Mat și ținea în mână ceea ce părea a fi o foaie de hârtie. Barlden clătina din cap, dar bărbatul cu hârtia gesticula încă și mai insistent.

– Ei, acum, zise Mat încet. Ce înseamnă asta?

– Mat, soarele..., zise Talmanes.

Primarul făcu un gest scurt, iar bărbații neîngrijiți se împrăștiară. Bărbații care aduseseră mâncarea se adunau pe străduța care începea să se întunece, stând în mijlocul acesteia. Majoritatea lor priveau spre orizont.

– Domnule primar! strigă Mat. Cred că e suficient. Aruncă zarurile!

Barlden șovăi, aruncându-i o privire, apoi își coborî privirea la zarurile pe care le ținea în mână ca și când aproape că uitase de ele. Bărbații din jurul lui încuviințară nerăbdători din cap, iar el își ridică pumnul, scuturând zarurile. Primarul îl privi în ochi pe Mat, care se afla în partea cealaltă a străzii, apoi aruncă zarurile pe fâșia de pământ dintre ei. Acestea păreau prea zgomotoase, asemenea unei furtuni cu tunete, asemenea unor oase care se loveau unele de celelalte.

Mat își ținu respirația. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese niciun motiv să se îngrijoreze în privința unei aruncări cu zarurile. Se aplecă, privind cum cuburile albe se rostogolesc în țărână. Cum reacționa norocul lui dacă *altcineva* arunca zarurile?

Acestea se opriră. O pereche de patru. O aruncare de-a dreptul câștigătoare. Mat răsuflă îndelung și ușurat, deși simți cum i se prelinge pe tâmplă un firicel de sudoare.

– Mat..., zise încet Talmanes, făcându-l să-și ridice privirea.

Bărbații de pe stradă nu păreau prea încântați. Câțiva dintre ei aclamară încântați până când prietenii lor le explicară că o aruncare câștigătoare din partea primarului însemna că Mat lua câștigul. Gloata începea să devină tensionată. Mat întâlni privirea lui Barlden.

– Pleacă! zise bărbatul cel voinic, făcând un gest dezgustat spre Mat și întorcându-se cu spatele. Ia-ți prada și pleacă de-aici! Și să nu te mai întorci niciodată!

– Ei bine, zise Mat, relaxându-se, îți mulțumesc pentru acest joc. Noi...

– PLEACĂ! zbieră primarul.

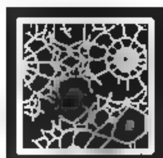
El se uită la ultimele fascicule de lumină ce se zăreau la orizont, apoi înjură și începu să îi îndemne pe bărbați să intre în hanul „Juganul cherchelit". Unii zăboveau, aruncându-i lui Mat priviri șocate sau ostile, însă îndemnurile primarului în curând să intre în hanul cu acoperiș jos. Acesta închise ușa, iar Mat, Talmanes și cei doi soldați rămaseră singuri în mijlocul străzii.

Dintr-odată, se aşternu o tăcere ciudată. Nu mai era niciun sătean pe stradă. N-ar fi trebuit să se audă răzbătând măcar zgomot din interiorul tavernei? Să se audă clinchetul halbelor, mormăieli despre pariul pierdut?

– Ei bine, zise Mat, vocea lui răsunând pe strada pustie, presupun că asta e. Se duse la Cimpoiaş, liniştind calul, care începuse să se foiască agitat. Ţi-am spus eu, Talmanes. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

În acel moment, izbucniră ţipetele.

CAPITOLUL 28

Noaptea în Hinderstap

– Arză-te-ar focu', Mat! zise Talmanes, smulgându-și sabia din măruntaiele unui sătean care se zvârcolea. Talmanes nu înjura aproape *niciodată*. Arză-te-ar focu' de două ori și încă o dată!

– Pe *mine*? izbucni Mat, întorcându-se pe călcâie, sabia lui *ashandarei* scânteind când lovi doi bărbați în veste verde-deschis.

Aceștia căzură pe pământul tare al străzii, cu ochii mari de furie în vreme ce scuipau sânge și gemeau.

– Pe mine? Nu eu sunt cel care încearcă să te omoare, Talmanes. Dă vina pe *ei*!

Talmanes reuși să urce în șa.

– Ei ne-au *spus* să plecăm!

– Așa e, zise Mat, apucând hățurile lui Cimpoiaș și trăgându-l de lângă „Juganul cherchelit". Iar *acum* ei încearcă să ne omoare. Nu pot fi învinuit pentru purtarea lor neprietenoasă!

Urlete, strigate și țipete se înălțară din tot satul. Unii erau furioși, unii erau îngroziții, iar alții erau în agonie.

Din ce în ce mai mulți bărbați dădeau buzna afară din tavernă, fiecare dintre ei mârâind și țipând, fiecare dintre ei

încercând din răsputeri să îi omoare pe toți cei din jurul lor. Unii dintre ei îi atacau pe Mat, pe Talmanes sau pe soldații lui Mat, dar mulți îi atacau pur și simplu pe tovarășii lor, smulgându-le pielea cu mâinile, lăsându-le dâre pe fețe cu unghiile. Aceștia luptau cu o lipsă primordială de îndemânare și doar câțiva se gândiră să folosească pietre, halbe sau bucăți de lemn pe post de arme.

Aceasta nu era o simplă încăierare într-o tavernă. Oamenii aceștia încercau să se omoare unii pe ceilalți. Pe stradă zăceau deja o jumătate de duzină de cadavre, sau aproape cadavre, iar din câte putea vedea Mat în interiorul hanului, încăierarea era la fel de înverșunată și acolo.

Mat încercă să se apropie de căruța plină cu alimente, Cimpoiaș tropăind lângă el. Cufărul lui cu galbeni zăcea în continuare pe stradă. Bărbații care se încăierau ignorau atât alimentele, cât și galbenii, concentrându-se unul asupra celuilalt.

Talmanes, precum și Harnan și Delarn – cei doi soldați ai lui – se retrăgeau împreună cu el, trăgându-și agitați caii după ei. În scurt timp, un grup de bărbați furioși se năpustiră asupra celor doi săteni pe care tocmai îi doborâse Mat și începură să îi izbească cu capetele de pământ în mod repetat până când aceștia nu se mai mișcară. Apoi, bărbații își ridicară privirile la Mat și la oamenii lui, setea de sânge încețoșându-le privirile. Aceste expresii ciudate nu se potriveau cu fețele curate ale bărbaților care purtau veste îngrijite și aveau părul pieptănat.

– Sânge și cenușă, zise Mat, aruncându-se în șa. Încălecați!

Harnan și Delarn nu avură nevoie de alte instrucțiuni. Blestemară, vârându-și sabiile în teci și aruncându-se în șei. Gloata de săteni țâșni în față, însă Mat și Talmanes opriră atacul. Mat încercă să aplice lovituri menite să rănească, dar sătenii erau dezamăgitor de puternici și de rapizi, iar el se trezi luptând doar ca să îi împiedice să nu îl tragă jos din șa. Înjură și începu, fără tragere de inimă, să aplice lovituri mortale

doborând doi bărbaţi când le reteză grumajii. Cimpoiaş lovi cu copitele şi mai doborî unul la pământ, nimerindu-l cu copita în cap. În câteva clipe, Harnan şi Delarn se alăturară luptei.

Sătenii nu dădeau înapoi. Continuară să lupte cuprinşi de frenezie până când toţi opt fură doborâţi. Soldaţii lui Mat luptau îngroziţi, iar el nu îi putea învinui. Era al naibii de ciudat să vezi nişte săteni de rând reacţionând astfel! Nu părea să mai fi rămas în ei nici măcar un dram de umanitate. Scoteau doar mârâieli, şuierături şi ţipete, iar pe chipurile lor se citeau furia şi setea de sânge. Acum, ceilalţi săteni – aceia care nu îi atacau direct pe oamenii lui Mat – începură să formeze gloate şi începură să îi omoare pe aceia din grupurile mai mici, lovindu-i în cap, zgâriindu-i şi muşcându-i. Era o scenă tulburătoare.

În vreme ce Mat privea, un trup ţâşni prin fereastra tavernei. Cadavrul se rostogoli pe pământ, cu grumazul rupt. Barlden stătea de partea cealaltă, cu o privire sălbatică în ochi, aproape inumană. Ţipă în noapte, apoi îl zări pe Mat şi, preţ de o secundă, păru să trădeze un semn de recunoaştere. Apoi, acesta dispăru, iar primarul urlă din nou şi fugi în faţă, ca să sară prin fereastră şi să atace doi bărbaţi care stăteau cu spatele la el.

– Să plecăm! zise Mat, făcându-l pe Cimpoiaş să cabreze atunci când îl zări o gloată de săteni.

– Galbenii! spuse Talmanes.

– Da-i naibii! zise Mat. Putem câştiga alţii şi nu merită să ne riscăm vieţile nici pentru alimentele alea. Să plecăm!

Talmanes şi soldaţii îşi întoarseră caii şi o luară la galop de-a lungul străzii. Mat îi dădu pinteni Cimpoiaşului, alăturându-li-se şi lăsând în urmă galbenii şi căruţa cu alimente. Nu merita să îşi rişte vieţile. Dacă va putea, va veni în ziua următoare însoţit de oaste ca să şi-i recupereze. Dar, mai întâi, trebuia să supravieţuiască.

Galopară o vreme, iar Mat îi făcu să încetinească la următoarea cotitură, ridicându-şi o mână. Aruncă o privire peste

umăr. Sătenii îi urmăreau, dar galopul lor îi lăsaseră pe aceștia cu mult în urma lor.

– Eu tot pe tine te învinuiesc, zise Talmanes.

– Credeam că *îți place* să lupți, zise Mat.

– Îmi plac *unele* lupte, spuse Talmanes. Pe câmpul de bătălie sau o încăierare într-o tavernă. Asta... asta e nebunie curată.

Sătenii din urma lor se lăsară în patru labe și începură să se miște cu un mers ciudat. Talmanes se cutremură vizibil.

Abia dacă mai era suficientă lumină ca să vezi ceva. Acum, că soarele apusese, munții aceia și norii cenușii blocau lumina care mai rămăsese. Felinarele stăteau înșirate de-a lungul multor străzi, dar nu părea că cineva avea să le aprindă.

– Mat, ei ies în câștig, zise Talmanes, ținându-și sabia pregătită.

– Nu e vorba numai despre pariu, zise Mat, ascultând țipetele și strigătele.

Acestea răsunau din tot satul. Pe o străduță laterală, două trupuri care se luptau țâșniră printr-o fereastră de la catul superior al unei case. Erau niște femei care stăteau agățate una de cealaltă în timp ce cădeau. Se izbiră de pământ cu un bubuit dezgustător. Rămaseră nemișcate.

– Haideți! zise Mat, întorcându-l pe Cimpoiaș. Trebuie să îi găsim pe Thom și pe femei.

Străbătură în galop o străduță lăturalnică ce avea să se intersecteze cu strada principală, trecând pe lângă grupuri de bărbați și femei care se încăierau prin șanțuri. Un bărbat gras, cu obrajii însângerați, ieși împleticindu-se pe drum, iar Mat îl doborî cu calul, fără tragere de inimă. Prea mulți oameni se încăierau pe marginea drumului ca el să riște să își conducă grupul pe lângă bietul neghiob. Mat văzu până și *copii* încăierându-se. Aceștia îi mușcau de picioare pe cei mai mari decât ei și îi strângeau de grumaz pe aceia de vârsta lor.

– A înnebunit tot satul ăsta blestemat, bombăni întristat Mat în vreme ce el și oamenii lui pătrunseră pe strada principală și o luară spre hanul elegant.

Le luară pe surorile Aes Sedai, apoi porniră spre răsărit după Thom, căci hanul unde se afla el era cel mai îndepărtat.

Din nefericire, pe strada principală era mai rău decât pe cea pe care Mat o lăsase în urmă. Aproape că era întuneric de-a binelea acum. Lui i se părea că, într-adevăr, întunericul se lăsase *prea* repede aici. Nefiresc de repede. Pe întreaga lungime a drumului mișunau umbre, siluete care se luptau, zgâriind și zbătându-se în întunericul care se adâncea. În acel întuneric, încăierările semănau cu niște creaturi unice – niște monstruozități îngrozitoare cu zeci de membre care fluturau și sute de guri care țipau în întuneric.

Mat îl mână pe Cimpoiaș mai departe. Nu avea încotro: trebuia să-și croiască drum prin mijlocul acestui haos.

– Lumină! țipă Talmanes în vreme ce galopau spre han. Lumină!

Mat scrâșni din dinți și se aplecă în față pe Cimpoiaș, ținându-și pintenii aproape de flancurile calului în vreme ce călarea prin acest coșmar. Mugetele zguduiau întunericul și cadavrele se rostogoleau pe stradă. Mat se cutremura în fața acestei orori, blestemând în barbă. Noaptea însăși părea că încerca să îi sufoce, să-i strângă de grumaz și să dea naștere fiarelor întunericului și omorurilor.

Cimpoiaș și ceilalți cai erau bine antrenați și toți patru galopau de-a lungul străzii. Mat scăpă ca prin urechile acului să nu fie tras jos din șa când niște siluete întunecat se năpustiră asupra picioarelor lui, încercând să tragă de ele. Aceste țipau și șuierau, asemenea unor legiuni de oameni care se înecau și încercau să-l tragă și pe el în adâncurile unei ape nepământene.

Lângă Mat, calul lui Delarn se opri brusc, apoi, când o masă neagră de siluete sări în fața lui, cabră panicat, azvârlindu-l pe Delarn din șa.

Mat îl struni pe Cimpoiaș, întorcându-se când auzi țipătul bărbatului, care era cumva mai îndepărtat și mai *uman* decât țipetele din jurul lor.

– Mat! strigă Talmanes, trecând în galop pe lângă el. Mergi mai departe! Nu ne putem opri!

„Nu, îşi zise Mat, alungând panica ce îl cuprinsese. Nu n-am să las pe nimeni pradă lor." Inspiră adânc şi îl ignoră pe Talmanes, dând pinteni calului care se întoarse spre mormanul negru de trupuri aflat în locul unde căzuse Delarn. Broboanele de sudoare îi udau fruntea, răcorite de vântul provocat de galop. Gemetele, ţipetele şi şuierăturile din jur păreau să se năpustească asupra lui.

Mat mugi şi sări din şa – nu putea risca să-l aducă pe Cimpoiaş mai aproape fără ca acesta să nu-l calce în picioare pe bărbatul pe care el voia să îl salveze. Lui nu îi plăcea să se lupte pe întuneric, chiar *ura* acest lucru. Atacă acele siluete negre ale căror chipuri nu le putea vedea, în afară de un rânjet ocazional cu toţi dinţii sau o privire nebună ce se reflecta în lumina care începea să se stingă. Acest lucru îi reaminti pentru o fracţiune de secundă de o altă noapte, când omorâse Creaturi ale Umbrei pe întuneric. Doar că acele creaturi cu care se luptase nu aveau graţia unui Myrddraal. Nici măcar nu se coordonau precum Trolocii.

Pentru o clipă, Mat avu impresia că se lupta chiar cu umbrele, nişte umbre create de focul împroşcat la voia întâmplării şi fără vreo coordonare, dar care erau cu atât mai letale cu cât el nu reuşea să le anticipeze. Scăpă ca prin urechile acului să nu se trezească cu ţeasta crăpată în urma unor atacuri care nu aveau nicio logică. În timpul zilei, astfel de atacuri ar fi fost hazlii, dar venite din partea acestor grupuri întunecate de bărbaţi şi femei, cărora nu le păsa pe cine loveau sau pe cine răneau, atacurile erau copleşitoare. Mat se trezi că luptă doar pentru a supravieţui, descriind arcuri ample cu *ashandarei*, folosind-o ca să pună piedica la fel de des cum o folosea ca să ucidă. Dacă se mişca ceva în întuneric, el lovea. Pe Lumină, cum avea să-l găsească pe Delarn în haosul acesta!

O umbră se mișcă la mică distanță de el, iar Mat recunoscu pe loc forma unei săbii „Șobolanul care ronțăie grâne"? Un sătean n avea de unde să știe poziția asta. Barbat de ispravă!

Mat se roti pe călcâie spre umbra aceea, făcându-le câte o tăietura pe piept altor două umbre și primind drept răspuns gemete și urlete de durere Silueta lui Delarn căzu sub o grămadă de alte câteva trupuri, iar Mat mugi în semn de negare, sărind peste un trup căzut și ateriză cu sulița descri ind un cerc amplu. Umbrele sângerau acolo unde nimerea el, sangele fiind doar o altă pată neagră, iar Mat folosi mânerul armei ca să doboare o alta umbră Se aplecă și înșfăca una dintre umbre, ridicând o in picioare, apoi auzi o înjuratură mormăită. Era Delarn

Vino! zise Mat, trăgându l pe barbat spre Cimpoiaș, care stătea nemișcat, fornăind în întuneric.

Atacatorii păreau să ignore animalele, ceea ce era o binecuvântare Mat îl împinse pe Delarn, care se împleticea, spre cal, apoi se întoarse și atacă gloata care știa că avea să îl urmărească.

Și din nou Mat dansă cu întunericul, lovind neîncetat și încercând să se desprindă din luptă ca să poată încăleca. Ittscă o privire peste umar și văzu că Delarn reuși să urce în spinarea Cimpoiașului însă soldatul ședea cocoșat, ca o gramăjoară moale. Cât de grav era rănit? Părea că abia reușea să stea drept Sânge și cenușă!

Ceva scânteie în noapte, reflectând o lumină foarte inde partată Silueta întunecată din spatele lui Mat se prăbuși la pamant. O alta străfulgerare, iar unul dintre cei aflați în fața lui Mat căzu. Brusc, o siluetă călare pe un cal alb trecu în galop pe langă el și un alt cuțit străluci în aer, făcând să se prăbu șească un al treilea bărbat.

– Thom! strigă Mat, recunoscându i mantia.

– Urcă pe cal! se auzi vocea lui Thom. Mi se termina cuțitele!

Mat descrise un cerc cu suliţa lui, doborând la pământ alţi doi săteni, apoi ţâşni în faţă şi sări în şa, lăsându-l pe Thom să-i acopere spatele. Şi, într-adevăr, auzi câteva ţipete de durere în urma lui. O clipă mai târziu, un sunet ca un bubuit care răsuna pe stradă anunţa apropierea iminentă a cailor. Mat urca pe şa în vreme ce creaturile treceau prin acea mlaştina neagră, împrăştiindu-i în toate părţile pe săteni.

- Mat, prostule! strigă Talmanes din spinarea unuia dintre cai, abia zărindu-se ca o siluetă pe fundalul negru al nopţii.

Mat îi zâmbi recunoscător lui Talmanes, întorcându-l pe Cimpoiaş, apoi îl prinse pe Delarn, care fu cât pe ce să alunece din şa. Soldatul era în viaţă, căci se zbătea încet, dar avea o pată udă şi lipicioasă în partea laterală. Mat îl ţinea pe bărbat în faţa lui, ignorând frâiele în întuneric şi controlându-l pe Cimpoiaş doar cu mişcări ale genunchilor. El însuşi nu ştia să dea comenzi de luptă din şa, dar afurisitele alea de amintiri ştiau, prin urmare el îl antrenase pe Cimpoiaş să le dea ascultare.

Thom trecu în galop pe lângă el, iar Mat îl întoarse pe Cimpoiaş ca să-l urmeze, ţinându-l pe Delarn cu o mână şi suliţa în cealaltă. Talmanes şi Harnan călăreau de o parte şi de cealaltă a lui, galopând de-a lungul acelui coridor cuprins de nebunie spre hanul de la capătul lui.

- Haide, omule, îi şopti Mat lui Delarn. Rezistă. Surorile Aes Sedai sunt chiar în faţă. Te vor tămădui.

Delarn şopti ceva drept răspuns.

Mat se aplecă în faţă.

– Ce-ai spus?

– ...şi s-aruncăm zarurile până când vom zbura, ş... Delarn. Să dansăm cu Jack al Umbrelor.

– Minunat, bombăni Mat.

Se vedeau lumini în faţă, iar el îşi dădea seama că acestea proveneau de la han. Poate că găsiseră un loc în blestematul acesta de sat unde oamenii nu-şi pierduseră minţile.

Dar nu. Acele explozii de lumină îi erau cunoscute. Mingi de foc care luminau ferestrele de la catul superior al hanului.

– Ei bine, se pare că surorile Aes Sedai sunt încă în viață, observă Talmanes, care se afla în stânga lui. Măcar e ceva și asta.

Siluete stăteau grămadă în fața hanului, încăierându-se în întuneric, formele lor fiind luminate periodic de sus de acele străfulgerări de la ferestre.

– Mergem prin spate, sugeră Thom.

– Să mergem! le spuse Mat, trecând în galop pe lângă siluetele care se încăierau.

Talmanes, Thom și Harnan îl urmară îndeaproape pe Cimpoiaș. Mat își binecuvântă norocul că nu nimeriseră într-o groapă sau într-o rădăcină când străbatuseră pământul moale ocolind hanul. Caii s-ar fi putut împiedica cu ușurință și să rupă un picior, azvârlindu-i pe toți în dezastru.

În spatele hanului era liniște, iar Mat trase de hățuri. Thom sări din șa, agilitatea de care dădu dovadă sfidând tânguielile lui de mai devreme despre vârsta pe care o avea. El se posta astfel încât să poată supraveghea latura clădirii ca să vadă dacă nu erau urmăriți.

– Harnan! zise Mat, arătând cu sulița spre grajduri. Scoate caii femeilor și pregătește-i. Înșeuează-i dacă poți, dar fii pregătit să plecăm fără ei dacă vom fi nevoiți. Cu voia Luminii, nu vom fi nevoiți să călărim departe, doar o milă sau mai bine ca să scăpăm de sat și de nebunia asta.

Harnan salută în întuneric, apoi descălecă și o luă în fugă spre grajduri. Mat așteptă suficient de mult timp până să decidă că nimeni nu avea să se năpustească asupra lui din întuneric, apoi îi vorbi lui Delarn, pe care îl ținea în continuare în fața lui.

– Mai ești conștient?

Delarn încuviință slab din cap.

– Da, Mat. Dar am fost rănit în pântece. Eu...

– Le vom aduce pe surorile Aes Sedai, zise Mat. Tu nu trebuie decât să stai aici. Să rămâi în șa, bine?

Delarn încuviință din nou din cap. Mat șovăi când văzu mișcările slabe ale bărbatului, însă Delarn luă hățurile Cimpoiașului, părând determinat. Așadar, Mat se lăsă să alunece din șa, ținându-și pregătită arma *ashandarei*.

– Mat, zise Delarn din șa.

Mat se întoarse.

– Îți mulțumesc că te-ai întors după mine.

– Doar nu era să te las pe mâna ălora, zise Mat, cutremurându-se. A muri pe câmpul de bătaie e una, dar a muri aici în acest întuneric... Ei bine, n-aveam de gând să îngădui una ca asta. Talmanes! Vezi dacă poți găsi ceva de luminat.

– Mă ocup acum de asta, zise cairhieninul de lângă ușa din dos a hanului.

Aprinse un felinar ce stătea atârnat acolo. După ce lovi de câteva ori o bucată de cremene de oțel, o strălucire mică și slabă lumina curtea din spate a hanului. Talmanes închise repede carcasa, ținând lumina în mare parte ascunsă.

Thom se întoarse în fugă la ei.

– Nu ne urmărește nimeni, Mat, zise el.

Mat încuviința din cap. La lumina felinarului, el putu vedea că Delarn se afla într-o stare proastă. Nu avea doar o rană în pântece, ci și zgârieturi pe față; uniforma îi era sfârtecată, iar un ochi îi era atât de umflat, încât îi stătea închis.

Mat scoase o batistă și i-o puse pe rana din pântece, stând lângă Cimpoiaș și ridicându-și-o pe cealaltă spre bărbatul din șa.

– Apasă aici. Cum te-ai pricopsit cu rana? Ei nu folosesc arme.

– Unul mi-a înșfăcat sabia, zise Delarn, gemând. A mânuit-o bine odată ce a pus mâna pe ea.

Talmanes deschisese ușa din dos a hanului. Îi aruncă o privire lui Mat și încuviință din cap. Drumul înăuntru era liber.

– Ne vom întoarce în curând, îi făgădui Mat lui Delarn

Ținând lejer în mână sulița *ashandarei*, străbătu distanța mică până la ușă și le făcu semn din cap lui Talmanes și lui Thom. Cei trei pătrunseră în han.

Ușa dădea în bucătărie. Mat cercetă din priviri încăperea afundată în întuneric, iar Talmanes îl înghionti cu cotul, arătând cu degetul spre câteva movile de pe podea. Lumina slabă a felinarului lăsă să se vadă doi băiețandri de la bucătărie, de vreo zece ani, care zăceau morți pe podea, cu grumajii răsuciți. Mat își luă privirea de la ei, încercând să se îmbărbăteze, apoi pătrunse încet în încăpere. Lumină! Erau doar niște flăcăiandri, iar acum zăceau morți din cauza acestei nebunii.

Thom clătină din cap întristat, iar cei trei se furișară mai departe. Îl găsiră pe bucătar pe coridorul următor, mârâind în timp ce îl lovea în cap pe hangiu. Cel puțin, era un bărbat cu sorț alb. Era deja mort. Bucătarul cel gras se întoarse spre Mat și spre Talmanes în clipa în care aceștia pătrunseră pe coridor, cu o privire sălbatică în ochi. Mat îl lovi fără tragere de inimă, reducându-l la tăcere înainte ca acesta să apuce să urle și să aducă mai mulți oameni împotriva lor.

— Se încăiera pe scări, zise Talmanes, arătând cu capul în față.

— Pun rămășag că sunt scările servitorilor, observă Thom. Pare să fie locul potrivit pentru așa ceva.

Cum era de așteptat, după ce străbătură două coridoare din spate, dădură peste o scară îngustă și șubredă, care urca în întuneric. Mat trase adânc aer în piept, apoi începu să urce scările, ținându-și pregătită sulița *ashandarei*. Hanul nu avea decât două caturi, iar străfulgerările de lumină se văzuseră la catul al doilea, lângă partea din față.

Ajunseră la catul al doilea, iar când deschiseră ușa, simțiră mirosul înțepător de carne arsă. Coridoarele de aici erau din lemn, acoperite cu un strat gros de vopsea albă. Podeaua se afla sub un covor castaniu închis. Mat le făcu semn din cap lui

Talmanes și lui Thom, iar aceștia – cu armele pregătite – ieșiră din casa scării și pătrunseră pe coridor.

Imediat, o minge de foc se apropie șuierând în direcția lor. Mat blestemă, lăsându-se pe spate și izbindu-se de Talmanes, evitând focul ca prin urechile acului. Thom se lăsa pe burtă cu abilitatea unui menestrel, iar mingea de foc trecu pe deasupra lui. Mat și Talmanes fură cât pe ce să se rostogolească cu spatele pe scări în jos.

– Sânge și cenușă! strigă Mat pe coridor. Ce credeți că faceți?

Se așternu tăcerea. Urmată, în cele din urmă, de vocea Jolinei.

– Cauthon? strigă ea.

– Cine naiba credeți că este? strigă el înapoi.

– Nu știu! zise ea. V-ați ițit atât de repede, cu armele scoase. *Vreți* să fiți omorâți?

– *Încercăm* să vă salvăm! țipă Mat.

– Ți se pare că e nevoie să fim salvate? veni răspunsul.

– Păi, încă suntem aici, nu? strigă Mat.

Cuvintele lui fură întâmpinate de tăcere.

– O, pe Lumină, strigă Joline în cele din urmă. Vrei să ieși de acolo?

– Nu vei azvârli cu o altă minge de foc spre mine, nu? bombăni Mat, pășind pe coridor în vreme ce Thom se ridica în picioare, fiind urmat apoi de Talmanes.

El le văzu pe cele trei Aes Sedai stând în capul scării celei late și frumoase, aflată în capătul celălalt al coridorului. Teslyn și Edesina continuau să azvârle cu mingi de foc spre sătenii nevăzuți de jos. Părul le era ud și rochiile în dezordine, ca și când s-ar fi îmbrăcat în grabă. Joline purta doar un halat alb; fața ei frumoasă era calmă, iar părul ei negru lucios și ud îi atârna în față, peste umărul drept. Halatul era puțin desfăcut în partea de sus, lăsând să se întrezărească puțin din ce se afla sub el. Talmanes fluieră încet.

– Nu este femeie, Talmanes, șopti Mat pe un ton de avertizare. Este Aes Sedai. Nu te gândi la ea ca la o femeie.

– Încerc, Mat, zise Talmanes, dar e greu. Șovăi, apoi adăugă: Arză-m-ar focu'!

– Fii cu bagare de seama, altminteri va fi ea, zise Mat, trăgându-și pălăria mai pe ochi. De fapt, ea mai că a făcut asta chiar adineauri.

Talmanes oftă și cei trei bărbați străbătură coridorul în direcția femeilor. Cei doi Străjeri ai Jolinei, care își scoseseră armele, stăteau în camera de baie, chiar lângă ușă. Mai bine de o duzină de servitori stăteau legați fedeleș într-un colț: două fete – probabil slujnicele care le ajutaseră pe femeie să se îmbaieze – și câțiva bărbați ce purtau veste și pantaloni. Se părea că rochia Jolinei fusese tăiată fâșii și folosită pe post de legători. Mătasea era mai eficientă decât prosoapele din lână. Aproape de capul scărilor, chiar sub surorile Aes Sedai, Mat abia reuși să discearnă o grămadă de cadavre răpuse de loviturile săbiilor, nu de foc.

Joline se uita la Mat în timp ce acesta se apropia – o privire care sugera că ea îl considera cumva *vinovat* pentru toate astea. Ea își încrucișă brațele pe piept, acoperindu-și partea de sus a halatului, cu toate că el nu era sigur dacă motivul era faptul că Talmanes se hlizise la ea sau dacă era o mișcare pur întâmplătoare.

– Trebuie să ne punem în mișcare, le spuse Mat femeilor. Întreg satul a înnebunit.

– Nu putem pleca, zise Joline, și să-i lăsăm pe servitori la mila gloatei. Și apoi, trebuie să îl găsim pe Jupânul Tobrad și să ne asigurăm că n-a pățit nimic.

– Jupânul Tobrad este hangiul? întrebă Mat.

O minge de foc țâșni șuierând pe scări în jos.

– Da, răspunse Joline.

– E prea târziu, spuse Mat. Creierii lui decorează deja pereții de la parter. Uite, cum ziceam, *întreg satul* a luat-o razna. Servitorii aceia au încercat să vă omoare, nu?

Joline şovăi.

– Da.

– Lăsaţi-i, zise Mat. Nu putem face nimic pentru ei.

– Dar dacă vom aştepta până la ivitul zorilor..., zise Joline şovăind.

– Şi ce să facem? zise Mat. Să-i facem scrum pe toţi aceia care încearcă să urce pe scările astea? Faceţi zarvă aici, iar asta atrage mai mulţi oameni. Veţi fi nevoite să-i omorâţi pe toţi ca să-i opriţi.

Joline le aruncă o privire celorlalte două femei.

– Uite care-i treaba, zise Mat. Am un soldat rănit jos şi am de gând să-l scot de-aici în viaţă. Nu îi puteţi ajuta pe oamenii de-aici. Bănuiesc că Străjerii voştri au fost nevoiţi să omoare grupul acela din capul scărilor, înainte ca voi să vă simţiţi suficient de ameninţate ca să folosiţi Puterea. Ştiţi cât de determinaţi sunt.

– În regulă, zise Joline. Voi veni. Dar le vom duce cu noi pe cele două fete slujnice. Blaeric şi Fen le vor cara în braţe.

Mat oftă. I-ar fi plăcut ca Străjerii să aibă mâinile libere, astfel încât să-şi poată folosi săbiile în caz că aveau să dea de necazuri – dar nu mai spuse nimic. El le făcu semn din cap lui Talmanes şi lui Thom şi aşteptă nerăbdător ca Străjerii să le ridice pe cele două slujnice legate fedeleş şi să le pună peste umeri. După aceea, întreg grupul începu să coboare în grabă scara servitorilor, cu Talmanes în frunte şi cu Mat în spate. Putea auzi ţipete care păreau a fi pe jumătate de furie, pe jumătate de bucurie când sătenii de la baza scării îşi dădură seama că nu mai erau atacaţi de mingi de foc. Se auzeau bubuituri şi strigăte, urmate de uşi care se deschideau, iar Mat se înfioră când şi-i imagină pe ceilalţi servitori – rămaşi legaţi fedeleş în camera de baie – căzând pradă gloatei.

Mat şi ceilalţi ieşiră valvârtej în curtea interioară a hanului şi îl găsiră pe Delarn zăcând pe pământ lângă Cimpoaş. Harnan îngenunche lângă el, iar soldatul bărbos îşi ridică privirea îngrijorat.

Mat! zise el. A căzut din șa. Eu...

Edesina îl întrerupse, dând fuga acolo și îngenunchind lângă Delarn. Ea închise ochii, iar Mat își simți medalionul rece pe piele. Îl străbătu un fior atunci când își imagină cum Puterea Supremă se scurge din ea și pătrunde în bărbat. Era aproape la fel de rău ca moartea; sânge și cenușă, chiar era! El strânse medalionul în pumn pe sub cămașă.

Delarn înțepeni, apoi icni și deschise încet ochii.

Gata, zise Edesina, ridicându-se în picioare. Va fi slăbit din cauza Tămăduirii, dar am ajuns la el la timp.

Harnan adusese și înșeuase toți caii lor, Lumina să-l bine cuvânteze! Era un bărbat de ispravă. Femeile încălecară și aruncară câteva priviri peste umeri la han.

– Este ca și când întunericul i-ar afecta, zise Thom în vreme ce Mat îl ajuta pe Delarn să urce în șa. Ca și când Lumina a uitat de ei, lăsându-i pradă Umbrei.

– Nu putem face nimic, zise Mat, urcând în șa în spatele lui Delarn.

După Tămăduire, Soldatul era prea slăbit ca să călărească singur. Mat le aruncă o privire slujnicelor pe care Străjerii le înfranseră peste partea din față a cailor lor. Acestea se zvârcoleau în legători, iar în ochii lor se citea ura. Se întoarse și îi făcu un semn din cap lui Talmanes, care prinsese felinarul de șa. Cairhieninul deschise carcasa felinarului, scăldând în lumină curtea interioară a hanului. O cărare care ducea spre miazănoapte ieșea din curte și se pierdea în noapte. Ducea departe de oaste, dar direct afară din sat, spre dealuri. Lui Mat îi convenea.

– Să plecăm, zise el, dându-i pinteni Cimpoiașului.

Grupul îl urmă.

– Ți-am spus să plecăm, zise Talmanes, aruncând o privire peste umăr în vreme ce călărea în stânga lui Mat. Dar tu ai vrut să rămâi ca să mai arunci o dată zarurile.

Mat nu privi în urmă.

– Nu e vina mea, Talmanes. De unde era să știu că, dacă vom rămâne, ei vor începe să se sfâșie unii pe alții?

– Cum? întrebă Talmanes, aruncându-i o privire. Nu așa reacționează *de obicei* oamenii atunci când le spui că vrei să petreci noaptea la ei?

Mat își dădu ochii peste cap, însă nu-i prea venea să râdă în vreme ce conducea grupul afară din sat.

Câteva ore mai târziu, Mat ședea pe o stâncă de pe dealul cufundat în întuneric, privind în jos la satul Hinderstap. Satul era cufundat în întuneric. Nu era aprinsă nici măcar o lumină. Îi era imposibil să priceapă ce se petrecea, dar continua să privească. Cum să mai poată dormi după toate cele prin care trecuseră?

Soldații, însă, *dormeau*. Nu îi putea învinui pe Delarn. Tămăduirea unei Aes Sedai putea seca de puteri un om. Mat simțise și el uneori acel fior de gheață și nu avea de gând să mai treacă prin această experiență. Talmanes și Harnan nu aveau scuza Tămăduirii, dar erau și ei soldați. Soldații învățau să doarmă atunci când puteau, iar întâmplările din timpul nopții nu păreau să îi fi tulburat la fel de mult cum îl tulburaseră pe Mat. O, aceștia își făcuseră griji când se aflaseră în toiul lor, dar acum nu mai era decât o bătălie care se încheiase. Încă o bătălie căreia îi supraviețuiseră. Acest lucru îl făcuse pe voinicul Harnan să glumească și să zâmbească în vreme ce își pregătiseră așternuturile.

Nu și pe Mat. Întreaga experiență avea ceva ciudat de *nefiresc*. Restricțiile erau menite să împiedice cumva să se întâmple asta? Rămânând, oare Mat *provocase* moartea acelor oameni? Sânge și cenușă! Niciun loc din lume nu mai avea niciun fel de logică?

– Mat, flăcăule, zise Thom, venind spre el cu acel șchiopătat familiar.

Avea un braț fracturat, cu toate că nu pomenise nimic despre asta până când Edesina îl văzuse schimonosindu-se și insistase să îl Tămăduiască.

Ar trebui să te odihnești

Acum, că luna se înălțase pe cer - ascunsă în spatele norilor - era suficientă lumină ca Mat să poată vedea îngrijorarea de pe fața lui Thom.

Grupul se oprise într-o văgăună mică, nu departe de marginea cărării. De aici aveau o priveliște bună spre sat și - mai important - puteau supraveghea cărăruia pe care o folosiseră Mat și ceilalți ca să fugă. Văgăuna se afla pe un povârniș abrupt, iar singurul acces era de jos. Un om care stătea de strajă putea vedea bine dacă cineva încerca să se furișeze în tabără.

Surorile Aes Sedai își aranjaseră așternuturile mai în spatele văgăunii, însă Mat nu credea că ele dormeau. Străjerii Joline se gândiseră să aducă niște pături, pentru orice eventualitate. Așa erau Străjerii. Oamenii lui Mat aveau doar mantile, dar acest lucru nu îi împiedicase să adoarmă. Ba Talmanes chiar sforăia încet, în ciuda aerului răcoros de primăvară. Mat le interzisese să aprindă focul. Nu era atât de frig ca să aibă nevoie de unul, iar acesta n-ar fi făcut decât să atragă atenția cuiva care i-ar fi căutat.

– Sunt bine, Thom, zise Mat, făcându-i loc pe stâncă atunci când menestrelul se așeză lângă el. Tu ar trebui să te odihnești puțin.

Thom clătină negativ din cap.

Un lucru plăcut pe care l-am observat este că atunci când îmbătrânești, corpul tău nu mai are nevoie de prea mult somn. Bănuiesc că moartea nu cere atât de multă energie precum creșterea.

Nu începe iar cu asta, zise Mat. Chiar trebuie să îți reamintesc cum mi-ai salvat pielea acolo? Despre ce îți făceai griji adineauri? Că nu mai am *nevoie* de tine? Dacă n-ai fi fost cu mine azi, dacă n-ai fi venit să mă cauți, aș zăcea acum mort în satul acela. La fel și Delarn.

Thom zâmbi, ochii inveselindu-i-se la lumina lunii.

– În regulă, Mat, zise el. N-am să mai pomenesc de asta. Promit.

Mat încuviinţă din cap. Cei doi rămaseră o vreme pe stâncă privind spre sat.

– N-are să-mi dea pace, Thom, zise Mat în cele din urmă.

– Ce?

– Toata treaba asta, raspunse Mat cu o voce obosită. Cel Întunecat şi creaturile lui. Mă urmăresc încă din noaptea aceea din Ţinutul celor Două Râuri şi nimic nu le-a oprit.

– Crezi că asta e atingerea lui?

– Ce altceva ar putea fi? întrebă Mat. Nişte săteni liniştiţi, care se transforma în nişte nebuni violenţi? Este lucrarea Celui Întunecat, iar tu ştii asta prea bine.

Thom tacu.

– Da, zise el într-un final. Presupun că asta este.

– Încă mă mai urmăresc, zise Mat pe un ton furios. Blestematul acela de *gholam* este acolo, undeva, ştiu asta, dar asta nu-i tot. Myrddraali şi iscoade ale Celui Întunecat, monştri şi fantome care mă urmăresc şi mă vânează. De când a început toată treaba asta, nu fac decât să dau peste dezastre şi abia dacă reuşesc să supravieţuiesc. Îmi tot spun că nu trebuie decât să găsesc o vagăună pe undeva, unde să arunc zarurile şi să beau, dar asta n-are să oprească treaba asta. Nimic n-are s-o facă.

– Eşti *ta'veren*, flăcăule, zise Thom.

– Nu am cerut eu asta. Arză-m-ar focu', mi-aş dori să meargă toate creaturile astea să-i dea bătăi de cap lui Rand. Lui îi place.

El clătină nemulţumit din cap, alungând imaginea care se forma, arătându-l pe Rand dormind în patul lui, cu M... ghemuită lângă el.

– Chiar crezi asta? îl întreba Thom.

Mat şovăi.

– Mi-aş dori să cred, recunoscu el. Mi-ar face viaţa uşoară.

Pe termen lung, minciunile nu fac niciodată viața mai ușoară. Decât dacă sunt spuse persoanei potrivite – de obicei o femeie – la momentul potrivit. Când ți le spui ție, nu faci decât să dai de alte necazuri.

– Eu am adus necazurile asupra oamenilor din sat.

Aruncă o privire peste umar spre tabără, unde cei doi străjeri le păzeau pe slujnicele încă legate. Acestea continuau să se zvârcolească. Lumină! De unde aveau atâta forță? Era inumană.

– Nu cred că e vina ta, Mat, zise Thom, îngândurat. O, nu zic că necazurile nu te urmăresc – Cel Întunecat însuși pare să facă asta. Dar Hinderstap... ei bine, în vreme ce cântam în salonul acela, am auzit niște bârfe. Nu mi s-au părut importante. Dar, privind în urmă, îmi dau seama că oamenii *se așteptau* la asta. Sau la ceva asemanător.

– Cum se poate să se fi așteptat la asta? întrebă Mat. Dacă s-ar mai fi întâmplat asta, ar fi fost morți cu toții.

– Nu știu, zise Thom, căzând pe gânduri. Apoi, păru să-și amintească de ceva. Pescui în interiorul hainei. O, uitasem. Poate că *există* o legătură între tine și cele întâmplate. Am reușit să iau asta de la un bărbat care era prea beat pentru binele lui.

Menestrelul scoase o bucată de hârtie împaturită și i-o întinse lui Mat.

Încruntându-se, Mat o luă și o desfăcu. Miji ochii la lumina slabă a lunii, se apleca în față și mormăi atunci când îi descifră conținutul – nu erau cuvinte, ci un desen foarte precis al chipului lui Mat, cu pălaria pe cap. Avea până și medalionul cu capul de vulpe desenat în jurul grumazului. Sânge și cenușă!

El își ascunse enervarea.

– Chipeș bărbat. Nas frumos, dinți drepți, pălărie elegantă.

Thom pufni.

– I-am văzut pe câțiva bărbați arătându-i foaia primarului, zise Mat, împaturind la loc desenul. N-am vazut ce se afla

pe ea, dar pun rămăşag că era acelaşi desen ca acesta. Ce-a spus despre asta bărbatul de la care ai luat-o?

Ca o femeie străină le imparte într-un sat aflat la miazănoapte de aici şi oferă o recompensă oricui te-a văzut. Bărbatul avea hârtia de la un prieten, aşadar nu ştia cum arăta femeia sau cum se numea satul. Fie prietenul lui îl ţinuse în umbră dorind să ţină recompensa pentru el, fie bărbatul era prea beat ca să îşi mai amintească.

Mat vârî hârtia în buzunarul hainei. Prima geană de lumină începea să strălucească la răsărit. Stătuse treaz toată noaptea, dar nu se simţea obosit. Doar... stors de energie.

– Mă duc înapoi, zise el.

Poftim? îl întrebă Thom, surprins. În Hinderstap?

Mat încuviinţă din cap, ridicându-se în picioare.

De îndată ce se luminează de ziua. Trebuie să...

O înjurătură înăbuşită îl făcu să tacă. Se întoarse, întinzându-şi mâna după *ashandarei*. Cât ai clipi din ochi, Thom ţinea în mâini două cuţite. Fen, Străjerul saldaean al Jolinei, era cel care înjurase. Acesta stătea în picioare, cu mâna pe sabie, cercetând perimetrul din jurul lui. Blaeric stătea lângă surori Aes Sedai, cu sabia trasă din teacă, alert şi în gardă.

– Ce e? întrebă Mat concis.

– Prizonierele, răspunse Fen.

Mat tresări, dându-şi seama că movilele care zăcuseră lângă Străjeri dispăruseră. Fugi într-acolo, înjurând. Talmanes se opri din sforăit, fiind trezit de zgomote şi se ridică în capul oaselor. Legătorile făcute din fâşii din rochia Jolinei zăceau pe pământ, însă slujnicele dispăruseră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mat, ridicându-şi privirea.

– Habar... Străjerul cu părul negru părea stupefiat. Habar n-am. Erau aici acum o clipă!

– Ai aţipit? vru să ştie Mat.

Fen n-ar fi făcut una ca asta, zise Joline cu o voce calmă, ridicându-se în şezut.

Era îmbrăcată tot cu halatul acela.

– Flăcăule, amândoi le-am văzut pe fetele alea aici acum un minut

Talmanes înjură și îi trezi pe cei doi soldați ai Brațelor Roșii. Delarn arăta mult mai bine, slăbiciunea în urma Tămăduirii abia părând să îl mai deranjeze când se ridică în picioare. Străjerii propuseră să meargă în căutarea lor, dar Mat se întoarse spre satul din vale.

Răspunsurile se află acolo, zise Mat Thom, tu vii cu mine. Talmanes, tu ai grijă de femei

– Nu e nevoie să aibă „grijă" nimeni de noi, Matrim, zise Joline pe un ton iritat

– Prea bine! se răsti el. Thom, tu vii cu mine Joline, tu ai grijă de soldați Oricum ar fi, veți rămâne cu toții aici. Nu-mi pot face griji în privința întregului grup chiar acum.

Nu le oferi ocazia să se împotrivească. În câteva minute, Mat și Thom erau pe cai, mergând pe cărarea ce ducea îna poi în Hinderstap.

Ce te aștepți să găsești, flăcăule? îl întrebă Thom.

Nu știu, răspunse Mat. Dacă aș ști, n aș fi atât de dornic să aflu

- Mi se pare corect, răspunse Thom cu blândețe.

Mat depistă ciudățeniile aproape imediat. Caprele alea de pe pășunile dinspre apus Nu putea fi sigur din cauza luminii slabe, dar păreau a fi mânate de cineva Iar acelea care pâlpâiau în sat erau lumini? Nu fusese aprinsă nici măcar una în timpul nopții! Grăbi pasul calului, iar Thom îl urmă în tăcere.

Le luă aproape o oră ca să ajungă – Mat nu voise să riște să campeze prea aproape, dar nici nu dorise să ocolească și sa se întoarcă la oaste pe întuneric. Până când intrară călare în curtea interioară a hanului, satul era luminat bine, chiar dacă era încă foarte devreme. Doi bărbați în haine ponosite repa rau ușa din dos, care aparent fusese scoasă din țâțâni cândva după plecarea lui Mat și a celorlalți. Bărbații își ridicară

privirile când Mat și Thom pătrunseră călare în curte, iar unul dintre ei își trase basca de pe cap, părând neliniștit. Niciunul dintre ei nu făcu vreo mișcare amenințătoare.

Mat își struni in loc calul. Unul dintre bărbați îi spuse ceva în șoapta celuilalt, iar acesta dădu fuga înăuntru. O clipă mai târziu, un barbat cu început de chelie și cu șorț alb ieși pe ușă. Mat simți cum pălește la față.

– Hangiul, zise Mat. Arză-m-ar focu', te-am văzut mort!

– Ar fi mai bine să te duci după primar, fiule, i se adresă hangiul unuia din lucrători. Îi aruncă o privire lui Mat. *Repejor.*

– Pe mâna stângă a lui Aripă-de-Șoim, ce naiba se petrece aici? întrebă Mat pe un ton poruncitor. Totul n-a fost decât un spectacol macabru? Tu...

Un cap se iți prin ușa hanului, aruncând o privire de după hangiu la Mat. Fața durdulie era încadrată de par balai și cârlionțat. Ultima oară când îl văzuse pe barbatul acesta, bucătarul, Mat fusese nevoit să îi spintece pântecele și să-i taie grumazul.

– Tu de colo! zise el, arătând cu degetul. Pe tine te-am *omorât*!

– Haide, liniștește-te, fiule, zise hangiul. Intră, îți voi pregăti niște ceai și...

– Nu merg nicăieri cu tine, duhule, zise Mat. Thom, vezi și tu ce văd eu?

Menestrelul își freca bărbia.

– Poate ar trebui să ascultam ce are de zis omul, Mat.

– Fantome și duhuri, bombăni Mat, întorcându-l pe Cimpoiaș. Vino!

Dădu pinteni calului, luând-o la galop spre partea din față a hanului, urmat de Thom. Acolo, zări mulți lucrători înăuntru, cărând galeți cu vopsea albă. Ca să repare locurile pârjolite de mingile de foc ale surorilor Aes Sedai, cel mai probabil.

Thom își opri calul lângă Mat.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva, Mat, zise el. De ce ar avea nevoie duhurile să vopsească pereți și să repare uși?

Mat clătină nedumerit din cap. Zărise locul unde se luptase cu sătenii ca să îl salveze pe Delarn. Îl struni brusc pe Cimpoiaş, făcându-l pe Thom să înjure şi să-şi întoarcă jugaonul ca să vină iar lângă el.

– Ce e? întrebă Thom.

Mat arătă cu degetul. O pată de sânge se zărea pe pământ şi pe câţiva bolovani de pe marginea drumului.

– Locul unde l-au înjunghiat pe Delarn, zise el.

– În regulă, zise Thom.

Oamenii treceau pe stradă în jurul lor, evitând să se uite la ei. Aceştia se ţineau departe de Mat şi de Thom.

„Sânge şi cenuşă, gândi Mat. Iar suntem încolţiţi. Dacă ne vor ataca? Mare prost mai eşti!"

– Aşadar, e puţin sânge, zise Thom. La ce te-ai aşteptat?

– Unde-i restul sângelui, Thom? zise printre dinţi Mat. Am omorât mai bine de o duzină de oameni aici şi i-am văzut sângerând. Tu ai răpus trei cu cuţitele tale. Unde-i *sângele*?

– Dispare, zise o voce.

Când îşi întoarse calul, Mat îl văzu pe primarul cel vânjos cu braţele păroase stând în mijlocul drumului la mică distanţă de el. Trebuie să se fi aflat prin preajmă, era imposibil ca iscoadele să-l aducă atât de repede. Desigur, după cum păreau să decurgă lucrurile în satul acesta, cine putea fi sigur? Barlden purta o mantie şi o cămaşă care avea câteva rupturi proaspete în ea.

– Sângele dispare, zise el, părând epuizat. Niciunul dintre noi nu l-a văzut. Ne trezim pur şi simplu şi acesta dispare.

Mat şovăi, plimbându-şi privirea în jurul lui. Femeile priveau din case, ţinându-şi copiii în braţe. Bărbaţii plecau la câmp, ţinând în mâini seceri sau săpăligi. Cu excepţia atmosferei neliniştite cauzată de prezenţa lui Mat şi a lui Thom, nimeni n-ar fi zis vreodată că se petrecuse ceva nelalocul lui în sat.

– N-o să vă facem nimic rău, zise primarul, întorcându-se cu spatele la Mat. Aşadar, nu-i nevoie să vă faceţi atâtea griji.

Cel puțin, nu până când va apune soarele. Am să vă explic dacă doriți. Fie veniți și ascultați, fie plecați. Nu-mi pasă, atât timp cât veți înceta să-i deranjați pe sătenii mei. Avem treabă. Mai multă decât de obicei, datorită vouă.

Mat îi aruncă o privire lui Thom, care ridică din umeri.

– Nu strică să ascultăm ce are de zis, spuse Thom.

– Nu știu ce să zic, spuse Mat, aruncându-i o privire lui Barlden. Asta dacă nu vrei să ne trezim înconjurați de niște *munteni nebuni și ucigași*.

– Atunci, plecăm?

Mat clătină negativ încet din cap.

– Nu. Încă au galbenii mei, arză-m-ar focul! Hai să auzim ce are de spus.

– Totul a început în urmă cu câteva luni..., zise primarul stând lângă fereastră.

Se aflau într-un salon curat, dar simplu, din conacul lui. Draperiile și covorul erau de un verde deschis, aproape de culoarea frunzelor de margaretă, iar pereții erau prevăzuți cu lambriuri din lemn de culoare deschisă. Soția primarului adusese ceai făcut din fructe de pădure uscate. Mat alesese să nu bea din el și se asigurase că stă rezemat de peretele cel mai apropiat de ușa ce dădea în stradă. Sulița lui se odihnea lânga el.

Soția lui Barlden era o femeie scundă, cu păr castaniu, ușor durdulie și avea un aer matern. Ea reveni din bucătărie aducând un castron cu miere pentru ceai și șovăia când îl văzu pe Mat stând rezemat de perete. Aruncă o privire suliței, apoi puse castronul pe masă și se retrase.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mat, aruncându-i o privire lui Thom, care refuzase și el să se așeze.

Menestrelul vârstnic stătea lângă ușa ce dădea în bucătărie, cu brațele încrucișate pe piept. Dădu din cap spre Mat: femeia nu asculta la ușă. El ar fi făcut o mișcare dacă ar fi auzit pe cineva apropiindu-se.

– Nu știm sigur dacă *noi* am făcut ceva sau e pur și simplu un blestem nemilos al Celui Întunecat, zise primarul. Era o zi normală, la începutul acestui an, chiar înainte de Sarbatoarea lui Abram. Nu s-a întamplat nimic deosebit atunci, din câte îmi amintesc. Vremea se stricase, cu toate ca nu căzuse zăpada încă. În dimineața urmatoare, mulți dintre noi ne-am văzut de treburile noastre obișnuite, fâra să ne gândim la ziua care a trecut.

Vedeți voi, ciudățeniile erau mărunte. O ușă stricată, o bucată din veșmânt sfâșiată despre care purtătorul acestuia nu-și amintea nimic. Și coșmarurile. Toți aveam aceleași coșmaruri despre moarte și omoruri. Câteva femei au început să stea de vorbă și și-au dat seama că nu își aminteau să se fi dus la culcare în seara precedentă. Își aminteau că se treziseră în paturile lor confortabile, dar doar câteva își aminteau că se băgaseră *într-adevăr* în pat. Acelea care își puteau aminti se puseseră la somn devreme, înainte de asfințitul soarelui. Pentru noi, restul, evenimentele serii tarziu erau neclare.

Primarul tăcu. Mat îi aruncă o privire lui Thom, care nu reacționă. Mat vedea în ochii aceia albaștri ai lui că bărbatul încerca să memoreze povestea. „Ar face bine s-o memoreze corect dacă are de când sa amintească de mine în vreo baladă, își zise Mat, încrucișându-și brațele pe piept. Și ar face bine să pomenească și despre pălăria mea. E o pălărie al naibii de bună."

– În seara aceea, eu eram pe pășune, continuă primarul. Îl ajutam pe bătrânul Garken să repare o bucată de gard care se stricase. Și apoi... nimic. Totul s-a petrecut ca prin ceață. Dimineața următoare, m-am trezit în patul meu, lângă soția mea. Ne simțeam obosiți, ca și când nu dormisem bine. Tăcu, apoi adaugă pe un ton mai blând. Aveam și eu acele coșmaruri. Erau vagi, apoi dispareau. Dar îmi amintesc o imagine vie. Bătrânul Garken, mort la picioarele mele. Ucis parcă de o fiară sălbatică.

Barlden stătea în fața unei ferestre de pe peretele dinspre răsărit, vizavi de Mat, și privea în depărtare.

– M-am dus să-l văd pe Garken în ziua următoare, dar el era teafăr. Am terminat de reparat gardul. Abia când m-am întors în sat am auzit poveștile. Acele coșmaruri comune, orele lipsă de după asfințitul soarelui. Ne-am adunat cu toții și am dezbătut subiectul, apoi s-a întâmplat din nou. Soarele a apus, iar când a răsărit, m-am trezit din nou în pat, obosit, cu mintea plină de coșmaruri.

Se cutremură, apoi se duse la masă și își turnă o ceașcă de ceai.

– Nu știm ce se întâmplă în timpul nopții, zise primarul, amestecând în ceai o lingură de miere.

– Nu știți? întrebă Mat, iritat. Hai să-ți *spun* eu ce se întâmplă în timpul nopții. Voi...

– *Nu știm* ce se întâmplă, îl întrerupse primarul, ridicându-și brusc privirea aspră. Și nici nu ne interesează să știm.

– Dar...

– Nu e *nevoie* să știm, străine, zise primarul pe un ton aspru. Vrem să ne trăim viața cât putem de bine. Mulți dintre noi mergem la culcare devreme, înainte de asfințitul soarelui. Astfel, nu avem lacune de memorie. Ne punem la somn în pat și ne trezim în același pat. Coșmarurile există, poate și unele stricăciuni prin casă, dar nimic ce nu poate fi reparat. Alții preferă să meargă la o tavernă și să bea până când asfințește soarele. Presupun că există și o binecuvântare în asta. Bei până nu mai poți și nu mai trebuie să-ți faci griji cum vei ajunge acasă. Întotdeauna te trezești teafăr și nevătămat în patul tău.

– Nu puteți ignora complet treaba asta, zise Thom cu blândețe. Nu vă puteți preface că totul e neschimbat.

– Nu facem asta. Barlden luă o gură de ceai. Avem reguli. Reguli pe care *voi* le-ați ignorat. Nu se aprinde nicio lumină după asfințitul soarelui – nu putem îngădui să izbucnească un incendiu în timpul nopții și să nu fie nimeni care să-l stingă.

și le interzicem străinilor să rămână în sat după asfințitul soarelui. Lecția asta am învațat-o repede. Primii oameni care au rămas blocați aici după lăsarea întunericului au fost rudele lui Sammrie, dogarul. În dimineața următoare, am găsit urme de sânge pe pereții casei lui. Însă sora lui și familia ei dormeau în siguranță în paturile lor. Primarul tăcu. Acum, au și ei coșmarurile pe care le avem noi.

– Atunci, plecați pur și simplu, zise Mat. Părăsiți acest loc blestemat și plecați altundeva!

– Am încercat, zise primarul. Întotdeauna ne trezim aici, indiferent cât de departe ne-am duce. Unii au încercat să-și pună capăt zilelor. Am îngropat trupurile. În dimineața următoare, s-au trezit în paturile lor.

În încăpere se așternu tacerea.

– Sânge și cenușă! zise Mat în șoaptă.

Îl străbătu un fior.

– Ați supraviețuit noaptea trecută, zise primarul, amestecând din nou în ceai. Eu am presupus că n-ați făcut-o, după ce am văzut pata de sânge. Eram curioși să vedem unde vă veți trezi. Majoritatea odailor din hanuri sunt ocupate permanent de călători care acum, de bine, de rău, fac parte din satul nostru. Noi nu putem alege unde se trezește cineva. Se întâmplă pur și simplu. Un pat este ocupat de o persoană nouă și, de-atunci înainte, aceasta se trezește în acel pat în fiecare dimineață.

În fine, atunci când v-am auzit vorbind unul cu celalalt despre ce ați văzut, mi-am dat seama că ați reușit să scăpați. Vă amintiți prea bine ce s-a întâmplat în timpul nopții. Oricine ni se alătură are acele coșmaruri. Voi va puteți considera norocoși. Vă sugerez să va vedeți mai departe de drum și să uitați de Hinderstap.

– Avem surori Aes Sedai cu noi, zise Thom. S-ar putea să poată face ceva ca să vă ajute. Am putea anunța Turnul Alb, care să vă trimită...

– Nu! zise Barlden cu asprime în glas Viețile noastre nu sunt chiar atât de rele, acum că știm cum să facem față situației în care ne aflăm. Nu vrem să atragem atenția surorilor Aes Sedai Se întoarse cu spatele. Aproape că am reușit să vă izgonim Facem asta uneori, atunci când simțim că străinii nu se vor supune regulilor noastre. Dar voi ați fost însoțiți de Aes Sedai. Acestea pun întrebări, devin curioase. Ne am făcut griji că dacă vă vom izgoni, ele vor cădea la bănuieli și vor forța intrarea.

– Faptul că le-ați obligat să plece înainte de asfințitul soarelui le-a stârnit și mai mult curiozitatea, zise Mat. Și nici faptul că le-ați pus pe slujnice să încerce să le *omoare* nu este o modalitate bună de a păstra secretul.

Primarul părea palid la față

– Unii și au dorit... ei bine, ca voi să rămâneți blocați aici Au crezut ca dacă surorile Aes Sedai vor fi legate de locul acesta, vor gasi o cale de scapare pentru noi toți. Nu suntem toți de aceeași părere. Oricum, *este* problema noastră. Vă rog plecați . Vedeți vă mai departe de drum.

Prea bine Mat se îndreptă de spate și lua sulița în mână Dar mai întâi, de unde-au apărut *astea*

Scoase bucata de hârtie din buzunar, cea pe care era desenat chipul lui

Barlden aruncă o privire peste ea

– Le vei găsi împrăștiate în satele din apropiere, zise el Cineva te caută. După cum i am spus și lui Ledron aseară nu ma interesează sa mi tradez oaspeții. N aveam de gând sa te rapesc și să risc să te țin aici în timpul nopții pentru simplă recompensă.

Cine mă caută? repetă Mat.

Cam la vreo douăzeci de leghe de aici, spre nord est există un mic târg numit Trustair. Circulă zvonul că dacă vrei să câștigi niște bănuți, poți duce vești despre un bărbat care seamănă cu cel din acest desen, sau din celălalt. Du te

la hanul din Trustair numit „Pumnul amenințător" dacă vrei să dai de persoana care te caută.

– Celălalt desen? întrebă Mat, încruntându-se.

– Da. Un individ voinic cu barbă. În partea de jos a foii scrie ca are ochi aurii.

Mat îi aruncă o privire lui Thom, care își ridicase o sprânceană stufoasă.

– Sânge și cenușă! bombăni Mat, trăgându-și pălăria pe ochi. Cine îi caută pe el și pe Perrin și ce vrea de la ei? Noi vom pleca, zise el.

Mat îi aruncă o privire lui Barlden. Sărmanul om. Acest lucru era valabil pentru întreg satul. Dar ce putea face Mat în privința asta? Unele bătălii le puteai câștiga, pe altele trebuia să le lași pur și simplu în seama altcuiva.

– Galbenii tăi sunt afară în căruță, zise primarul. Nu ne-am atins de câștigul tău. Și alimentele sunt acolo. Îl privi în ochi pe Mat. Aici, noi ne ținem de cuvânt. Nu putem ține sub control alte lucruri, în special pe aceia care nu se supun regulilor noastre. Dar nu jefuim un om doar pentru că acesta este un străin.

– Câtă îngăduință din partea ta! zise Mat pe un ton categoric, deschizând ușa. Să ai o zi bună atunci, iar când va veni noaptea, încearcă să nu omori niciun om pe care eu însumi nu l-aș omorî. Thom, mergem?

Menestrelul i se alătură, șchiopătând ușor din cauza rănii mai vechi. Mat îi aruncă o privire peste umăr lui Barlden, care stătea în mijlocul încăperii, cu mânecile suflecate, și privea în ceașca de ceai. Parcă își dorea ca în ceașcă să se afle o băutură puțin mai tare.

– Sărmanul om, zise Mat, apoi ieși în lumina dimineții după Thom și închise ușa în urma lui.

– Bănuiesc că vom pleca în căutarea persoanei care împrăștie desene cu chipul tău? întrebă Thom.

– E limpede ca Lumina că asta vom face, zise Mat, legându-și sulița de șaua lui Cimpoiaș. Oricum, e în drum spre satul Patru Regi. Îți duc eu calul dacă poți conduce căruța.

Thom încuviință din cap. Privea cu atenție casa primarului.

– Ce e? întrebă Mat.

– Nimic, flăcău, răspunse menestrelul. Doar că... ei bine este o poveste tristă. E ceva în neregulă cu lumea asta. Există o fisură în Pânza aici. Satul se dezlanțuie în timpul nopții, apoi lumea încearcă să îl readucă la normal în fiecare dimineață pentru a îndrepta lucrurile.

– Ei bine, ar trebui să fie mai prevăzători, zise Mat.

Sătenii aduseseră căruța plină cu alimente câtă vreme Mat și Thom stătuseră de vorbă cu primarul. La ea erau înhămați doi cai de povară zdraveni, cu părul cafeniu și copite late.

– Mai prevăzători? întrebă Thom. Cum? Primarul are dreptate, ei *chiar* au încercat să ne avertizeze.

Mat mormăi, apoi se duse și deschise cufărul ca să-și verifice galbenii. Erau toți acolo, întocmai cum spusese primarul.

– Nu știu, zise el. Ar putea pune un semn de avertizare sau altceva. „Salutare! Bine ați venit în Hinderstap! Vă vom omorî în timpul nopții și vă vom devora fața dacă veți rămâne aici după lăsarea înserării. Încercați plăcintele. Martna Baily face altele proaspete în fiecare zi."

Thom nu chicoti.

– N-ai haz, flăcăule. Se întâmplă prea multe lucruri tragice în satul acesta ca să ne amuzăm.

– Ciudat, zise Mat.

El număra atâția galbeni câți considera că ar costa alimentele și căruța. Apoi, după o clipă, el mai adăugă zece coroane de argint. Le puse într-o grămăjoară pe pragul casei primarului, apoi închise cufărul.

– Cu cât lucrurile devin mai tragice, cu atât mai mult *îmi* vine să râd.

– Chiar ai de gând să iei căruța asta?

– Avem nevoie de hrană, zise Mat, legând cufărul în partea din spate a căruței.

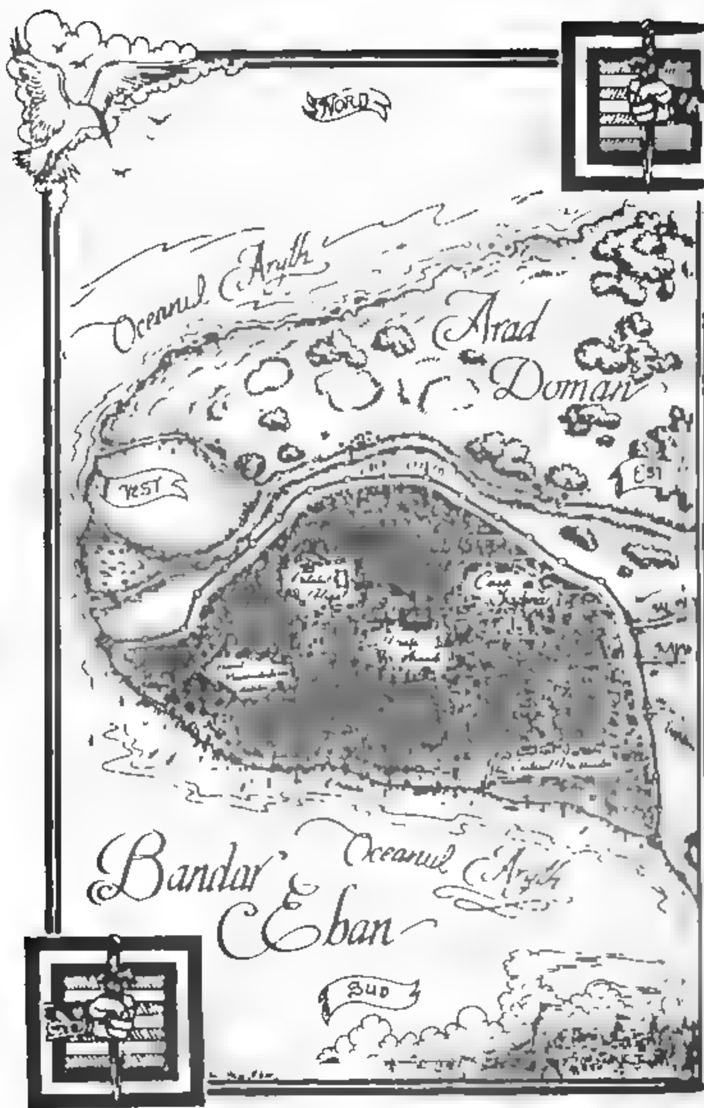
Câteva roţi mari de brânză albă şi o jumătate de duzină de picioare de oaie zăceau printre butoiaşele cu bere. Mâncarea mirosea bine, iar maţele începură să-i chiorăie.

Am câştigat-o cinstit

Îi privi pe sătenii care treceau pe stradă. Când îi văzuse prima oară cu o zi înainte, crezuse că lentoarea din mersul lor se datora firii liniştite a oamenilor din satele de munte. Acum, el îşi dădu seama că exista un alt motiv, cu totul diferit.

Mat se întoarse la ale lui şi verifică harnaşamentele cailor.

– Şi nu mă simt deloc prost că iau căruţa şi caii. Mă îndoiesc că sătenii aceştia vor face prea multe călătorii în viitor

NORD
Oceanul Aryth
Arad
Doman
VEST
EST
Bandar
Eban
Oceanul Aryth
SUD

CAPITOLUL 29

În Bandar Eban

„Moiraine Damodred, care a murit din cauza slăbiciunii mele."

Rand îl mână la pas pe Tai'daishar când trecu prin porțile masive ale orașului Bandar Eban, urmat de anturajul lui și precedat de rândurile de Aieli. Se spunea că porțile aveau sculptate pe ele sigiliul orașului, dar cum stăteau deschise, Rand nu îl putea vedea.

„Iscoada Celui Întunecat fără nume pe care am decapitat-o în acei munți murandiani. Am uitat cum arătau ceilalți care o însoțeau, dar nu-i voi uita niciodată chipul."

Înșiră în gând numele de pe listă. Devenise aproape un ritual zilnic să înșire numele fiecărei femei care murise de mâna lui sau din cauza acțiunilor lui. Strada din interiorul orașului era din pământ bătătorit, brăzdat de făgașe care se încrucișau la răspântii. Aici era mai puțin noroi decât era el obișnuit.

„Colavaere Saighan, care a murit pentru că am făcut-o cerșetoare."

Trecea călare pe lângă rânduri de domani, femei în rochii diafane, bărbați cu mustață și haine colorate. Aici, străzile

erau prevazute cu trotuare din scanduri, iar oamenii se îngrămădeau pe ele, privind. Rand auzea flamurile și steagurile fluturând în bătaia vântului. Păreau să fie multe în oraș.

Lista începea întotdeauna cu Moiraine. Acest nume îi aducea cea mai multă durere, căci ar fi putut-o salva. Ar fi putut! Se ura pentru că o lăsase să se sacrifice pentru el.

Un copil ieși de pe trotuar și o luă la fugă pe stradă, însa tatăl lui îl prinse de mână și îl trase înapoi în marea de oameni. Unii tușeau și bombăneau, însa majoritatea taceau. În acea tăcere, sunetul scos de trupele lui Rand care mărșăluiau pe pământul batătorit aducea cu cel al tunetului.

Lanfear trăia din nou? Dacă Ishamael putea fi readus la viață, cu ea cum rămânea? În cazul acesta, moartea Moirainei fusese în zadar, iar lașitatea lui era încă și mai exasperantă. Niciodată. Lista va rămâne, dar el nu va mai fi niciodată atât de slab, încât să nu facă ceea ce trebuia făcut.

Oamenii de pe trotuare nu ovaționau. Ei bine, el nu venise ca să îi elibereze. Venise ca să faca ceea ce trebuia făcut. Poate că o va găsi pe Graendal aici; Asmodean spusese că ea fusese in acest ținut, dar trecuse atât de multă vreme de atunci. Dacă ar gasi-o, poate că asta i-ar domoli gândurile de invadare.

Mai avea astfel de gânduri? Nu putea decide.

„Liah, din Cosaida Chareen, pe care am omorât-o, zicându-mi că era spre binele ei." În mod ciudat, Lews Therin începu să înșire numele odată cu el, ca pe o incantație ciudată ce îi răsuna în cap.

În față, un grup mare de Aieli îl aștepta în piața orașului prevăzută cu o fântână de alamă în formă de cai ce săreau din valuri inspumate. Un bărbat călare aștepta în fața fântânii, cu o gardă de onoare în jurul lui. Era un barbat solid, cu fața pătrată, pielea brăzdată de riduri și parul cărunt. Fruntea îi era rasă și pudrata, după moda soldaților cairhienini. Dobraine era un om de încredere, cel puțin atât cât erau cairhieninii

„Sendara din clanul Muntele de Fier Taardad, Lamelle din clanul Apa Fumegândă Miagoma, Andhilin din clanul Sarea Roșie Goshien."

„Ilyena Therin Moerelle", zise Lews Therin, strecurând acest nume între cele două. Rand îl lăsă în pace. Cel puțin, nebunul nu țipa din nou.

– Seniore Dragon, zise Dobraine cu blândețe în glas, făcându-i o plecăciune lui Rand când acesta se apropie. Îți ofer orașul Bandar Eban. Ordinea a fost restabilită, cum ai poruncit.

– Ți am cerut să restabilești ordinea în întreg ținutul, Dobraine, zise Rand pe un ton blând. Nu doar într-un singur oraș.

Nobilul se ofili puțin.

– L-ai prins pe unul dintre membrii Consiliului Negustorilor? întrebă Rand.

– Da, răspunse Dobraine. Milisair Chadmar, ultimul care a fugit de haosul care a cuprins orașul.

În ochii lui se citea încântarea. El fusese întotdeauna demn de încredere, dar să fie acesta un șiretlic? În ultima vreme, lui Rand îi era greu să aibă încredere în cineva. Aceia care păreau a fi cei mai de încredere erau aceia la care trebuia să fii cel mai atent. Iar Dobraine era cairhienin. Oare Rand îndrăznea să aibă încredere în cineva din Cairhien, având în vedere jocurile pe care le făceau aceștia?

„Moiraine era cairhienină. Aveam încredere în ea. De cele mai multe ori."

Poate că Dobraine nădăjduia că Rand îl va numi rege în Arad Doman. Acesta fusese logofăt în Cairhien, dar, la fel ca majoritatea celorlalți, știa că Rand avea de gând să îi ofere Elaynei Tronul Soarelui.

Ei bine, că veni vorba, Rand i-ar fi putut oferi acest regat lui Dobraine, căci era mai potrivit decât majoritatea. Rand îi făcu un semn din cap bărbatului să o ia înainte, iar acesta se

conforma, întorcându-se împreună cu grupul de Aieli pentru a porni în marș pe o stradă laterală destul de încăpătoare Rand continuă să înșire numele de pe lista lui mentală

Aici, clădirile erau înalte și pătrate, ca niște cutii puse unele peste celelalte Multe dintre ele erau prevăzute cu balcoane, pline de oameni, cum erau și trotuarele de jos.

Fiecare nume de pe listă îi provoca durere, însă acum, durerea aceea era un lucru ciudat și îndepartat. Sentimentele lui erau... diferite din ziua în care o omorâse pe Semirhage Ea îl învățase cum să și ascundă vina și suferința. Ea se gândise să îl prindă în lanțuri, dar, în schimb, îi daduse putere

Adăugă pe listă numele ei, dar și pe cel al Elzei Ele nu aveau niciun drept să se afle acolo. Semirhage era mai puțin femeie și mai mult monstru Elza îl trădase, slujind Umbra în tot acest timp Dar el adăugă aceste nume La fel ca oricare alta, ele aveau tot dreptul să îl acuze că le omorâse Chiar mai mult El nu voise să o omoare pe Lanfear ca să o salveze pe Moiraine, dar preferase sa foloseasca focul iaului ca sa o ștearga din Pânză pe Semirhage în loc să se mai lase capturat din nou.

Pipăi obiectul pe care îl ținea într un săculeț legat de șaua lui. Era o figurina netedă. Nu îi spusese Cadsuanei că servitorii lui o recuperaseră din odaia ei Acum, când Cadsuane nu mai avea voie să se mai înfățișeze dinaintea lui, el nu avea să i mai spună vreodata Rand știa ca ea încă însoțea alaiul lui, atingând limitele poruncii lui de a nu îi mai îngădui vreodată să o vadă la față. Însă ea făcea cum i se poruncise, iar el îi dădea pace El nu avea să-i mai vorbească vreodată și nici ea lui

Cadsuane fusese o unealtă, iar această unealtă se dovedise a fi ineficientă. El nu regreta că renunțase la ea.

„Jendhilin, Fecioara din clanul Piscul Rece Miagoma", zise el în gând, iar Lews Therin îl îngână. Lista era foarte lunga Avea să devina încă și mai lunga până când avea sa moară el

Moartea nu îl mai îngrijora În cele din urma, înțelesese strigătele lui Lews Therin de a îngădui ca totul să ia sfârșit

Rand merita să moară. Exista oare o moarte atât de categorică astfel încât să nu fie nevoie să mai renască vreun om? Într-un final, ajunse la capătul listei. Odinioară, o enumera ca să nu uite numele. Acum, acest lucru nu mai era posibil; nu le-ar fi putut uita nici dacă și-ar fi dorit. Le repeta ca să își amintească ce era.

Însă Lews Therin mai avea de adăugat un nume. „Elmindreda Farshaw", șopti el.

Rand îl struni brusc pe Tai'daishar, oprind coloana de Aieli, cavaleria saldaeană și țiitorii taberei în mijlocul străzii. Dobraine, călare pe armăsarul lui alb, se întoarse, aruncându-i o privire întrebătoare.

„Pe ea n-am omorât-o!" gândi Rand. Lews Therin, ea trăiește. N-am omorât-o! În orice caz, a fost vina lui Semirhage."

Tăcere. Încă își mai simțea degetele pe pielea ei, strângând, neputincios și totuși incredibil de puternic. Chiar dacă Semirhage fusese păpușarul, Rand era acela care fusese prea slab ca să o alunge pe Min și să o protejeze.

El nu o alungase. Nu pentru că era prea slab, ci pentru că încetase să îi mai pese. Nu de ea – pe ea o iubea cu înverșunare, întotdeauna avea s-o iubească. Însă știa că lăsa în urma lui moarte, durere și prăpăd, trăgând toate acestea după el ca pe o mantie. Min ar putea muri aici, însă dacă el ar alunga-o, ea s-ar putea afla într-o primejdie la fel de mare. Cel mai probabil, vrăjmașii lui bănuiau că el o iubea.

Nu exista niciun fel de siguranță. Dacă ea murea, el avea să-i adauge numele pe listă și să sufere din cauza asta.

Se puse din nou în mișcare, înainte să i se pună întrebări despre această oprire bruscă. Copitele lui Tai'daishar tropăiau pe străzile din pământ bătătorit, muiate de umiditate. Aici ploua des; Bandar Eban era orașul port principal din partea de nord-vest. Chiar dacă nu era un oraș la fel de măreț precum cele din sud, era totuși impresionant. Șiruri de case pătrate câte vedeai cu ochii, construite din lemn și prevăzute

cu două sau trei caturi. Semănau cu niște cuburi pentru copii puse unele peste celelalte. Erau perfect pătrate și aveau caturi despărțite. Acestea umpleau orașul, coborând pe panta domoală spre portul impresionant de mare.

Orașul se lărgea spre port, aducând cu un cap de om care își căsca gura, ca și când ar fi vrut să înghită tot oceanul. Docurile erau aproape pustii, singurele corăbii ancorate acolo erau un mănunchi de vase ale Oamenilor Mării – *raken* cu trei catarge – și câteva bărci de pescuit. Mărimea uriașă a portului făcea ca acesta să pară încă și mai pustiu din cauza lipsei corăbiilor.

Acesta era primul semn că nimic nu era în regulă în Bandar Eban.

În afară de portul practic gol, aspectul care sărea cel mai mult în ochi în oraș erau steagurile. Acestea fâlfâiau deasupra – sau atârnau de pe – fiecare clădire, indiferent cât de modestă era aceasta. Multe dintre acele steaguri proclamau breasla care ocupa acea clădire – așa cum proclama o tăbliță simplă din lemn în Caemlyn. Steagurile erau mult mai extravagante decât majoritatea. Erau viu-colorate și fâlfâiau în bătaia vântului pe clădiri. Steaguri ca niște tapiserii stăteau atârnate pe părțile laterale ale multor clădiri, anunțând cu litere viu-colorate proprietarul, meșteșugarul sau negustorul fiecărei prăvălii. Până și casele aveau steaguri pe care stătea scris numele familiei care locuia înăuntru.

Cu pielea arămie și părul negru, domanii preferau veșmintele colorate. Femeile domani erau rău-famate pentru rochiile lor, fiind suficient de transparente ca să stârnească indignarea. Se zvonea că fetele domani practicau de mici arta de a-i manipula pe bărbați, pregătindu-se pentru ziua când vor deveni majore.

Vederea lor pe marginea drumurilor, stând și privind, era o priveliște îndeajuns de spectaculoasă ca să-l trezească pe Rand din starea lui de visare. Acum un an, poate s-ar f

holbat la ele, dar în acel moment abia dacă aruncă o privire în direcția lor. De fapt, își dădu seama că domanii erau mult mai puțin frapanți strânși laolaltă. O floare pe o câmpie plină cu buruieni oferea întotdeauna o priveliște frumoasă, dar dacă treceai în fiecare zi pe lângă ronduri pline cu flori, niciuna dintre ele nu îți atrăgea atenția.

Cu toate că era distras, observă semnele foametei. Copiii aveau privirile pierdute, iar adulții fețele supte, nu încăpea niciun fel de îndoială. Cu doar câteva săptămâni în urmă, în acest oraș domnise haosul, cu toate că Dobraine și Aielii restabiliseră ordinea. Unele clădiri aveau ferestre șubrede și podele rupte, iar unele steaguri fuseseră sfâșiate de curând și prost cusute. Legea fusese reinstaurată, dar lipsa ei era încă o amintire proaspătă.

Grupul lui Rand ajunse la o răspântie centrală, proclamată de steagurile mari care fâlfâiau ca fiind Piața Arandi, iar Dobraine conduse procesiunea spre răsărit. Mulți dintre Aielii care îl însoțeau pe cairhienin purtau banderole roșii care îi însemnau drept *siswaiaman*, „Sulițele Dragonului". Rhuarc avea în jur de douăzeci de mii de Aieli care își ridicaseră taberele în jurul orașului și în târgurile din apropiere; până în acel moment, domanii ar fi trebuit să știe că acești Aieli îl urmau pe Dragonul Renăscut.

Rand se bucură când află că *rakerii* Oamenilor Mării sosiseră deja – în sfârșit – aducând grâne de la miazăzi. Nădăjduia ca acestea să restabilească ordinea la fel de mult cum o făcuseră Dobraine și Aielii.

Procesiunea pătrunse în partea înstărită a orașului. El știu unde se afla aceasta cu mult înainte ca clădirile să înceapă să pară mai luxoase: cât mai departe cu putință de docuri, dar suficient de aproape de zidurile orașului. Rand ar fi putut găsi pe bogați fără să se uite pe hartă. Peisajul orașului mai că trăda locul unde se aflau aceștia.

Un cal clămpăni, venind alături de Rand. La început, presupuse că era Min – dar nu, ea călărea în spate, împreună

cu Înţeleptele. Oare ea îl privea diferit acum sau doar îşi închipuia el? Oare ea îşi amintea cum el o strânsese de gru maz de fiecare dată când îi vedea faţa?

Merise era aceea care venise lângă el, călare pe o iapă cenuşie blândă. Sora Aes Sedai era furioasă pentru că Rand o exilase pe Cadsuane. Deloc surprinzător. Surorilor Aes Sedai le plăcea să afişeze o expresie foarte calmă şi stăpânită, dar Merise şi celelalte încercaseră să o mulţumească pe Cadsuane tot aşa cum hangiul dintr-un sat îi zâmbea prosteşte unui rege venit în vizită.

Tarabonera alesese să-şi poarte şalul azi, proclamându-şi afilierea la Ajah Verde. Îl purta, poate, în efortul de a-şi impune autoritatea. Rand oftă în sinea lui. El se aşteptase la o confruntare, însă nădăjduise că treaba cu punerea în mişcare avea să o amâne până când temperamentele aveau să se domolească. O respecta oarecum pe Cadsuane, dar nu avusese niciodată încredere în ea. Eşecul aducea urmări, iar el se simţea extrem de uşurat pentru că se ocupase de ea. Nu avea de gând să o mai lase să îl prindă în mrejele ei.

Cel puţin, nu în atât de multe mreje.

– Exilul acesta este o prostie, Rand al'Thor, zise Merise cu dispreţ.

Oare ea încerca să-l enerveze în mod intenţionat, poate ca să-i fie astfel mai uşor să îl intimideze? După ce îi ţinuse piept Cadsuanei luni la rând, reprezentaţia slabă a acestei femei era aproape amuzantă.

– Ar trebui să o implori să te ierte, continuă Merise. Ea a binevoit să ne însoţească, deşi restricţiile tale absurde o obligă să poarte pe cap gluga mantiei chiar şi într-o zi călduroasă. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Cadsuane din nou. El n-ar fi trebuit să-i lase loc să se eschiveze de la porunca lui.

– Eşti bine? întrebă Merise.

Rand îşi întoarse capul şi o privi în ochi pe Merise. El descoperise ceva şocant în ultimele ore. Stăpânindu-şi acea

furie clocotitoare – prin faptul că devenise *cuendillar* – dobândise o înțelegere care îi scăpase multă vreme.

Oamenii nu reacționau la furie. Ei nu reacționau la solicitări. Tăcerea și întrebările erau mult mai eficiente. Și, într-adevăr, Merise – o Aes Sedai cu drepturi depline – se înmuie în fața acestei priviri insistente.

În ea nu se citea niciun fel de emoție. Furia, supărarea, pasiunea lui erau toate acolo, îngropate adânc. Însă el le acoperise cu o pojghiță de gheață, rece și imobilizatoare. Era gheața din locul unde Semirhage îl învățase să meargă, locul care semăna cu un vid, dar mult mai periculos.

Poate că Merise putea simți o furie înghețată în lăuntrul lui. Sau poate că putea simți celălalt lucru, faptul că el folosise puterea aceea. Undeva, departe, Lews Therin începu să plângă. Nebunul făcea asta ori de câte ori Rand se gândea la ceea ce făcuse ca să scape de zgarda pe care i-o pusese Semirhage.

– Ce-ai făcut tu a fost o mișcare nesăbuită, continuă Merise. Ar trebui...

– Mă crezi nesăbuit, atunci? întrebă Rand pe un ton blând.

Răspunde la solicitări cu tăcere, răspunde la provocări cu întrebări. Era uluitor cât de bine funcționa. Merise rămăsese tăcută, cutremurându-se vizibil. Își cobori privirea la săculețul prins de șaua lui, unde se afla statueta unui bărbat ținând în sus o sferă. Rand o pipăi, ținând frâiele lejer în mână.

Nu etala statueta, doar o purta cu el, însă Merise și majoritatea celorlalți știau că dacă el dorea, putea accesa o putere aproape nelimitată. Era o armă mai puternică decât cele cunoscute vreodată. Cu ajutorul ei, putea distruge întreaga lume. Iar aceasta stătea nevinovată pe șaua lui. Acest lucru avea un efect asupra oamenilor.

– Eu... nu, nu te cred prost, recunoscu ea. Nu întotdeauna.

– Crezi că eșecurile ar trebui să nu fie pedepsite? întrebă Rand pe un ton la fel de blând.

De ce îşi pierduse cumpatul? Aceste mici suparari nu meritau pasiunea lui, furia lui. Dacă cineva il deranja prea mult, tot ce trebuia să facă era să îşi înăbuşe furia ca pe o lumânare.

Era un gând periculos. Fusese al lui? Fusese al lui Lews Therin? Sau... acest gând venise de altundeva?

– Sigur ai fost prea aspru, zise Merise.

– Prea aspru? întrebă el. Îţi dai seama ce greşeală a făcut ea, Merise? Te-ai gândit la ce s-ar fi putut întâmpla? La ce ar fi *trebuit* să se întâmple?

– Eu...

– Sfârşitul tuturor lucrurilor, Merise, zise el în şoapta. Cel Întunecat deţinând controlul asupra Dragonului Renăscut. Noi doi, luptând în aceeaşi tabără.

Ea tacu, apoi zise:

– Da. Dar până şi tu ai făcut greşeli. Acestea ar fi putut duce la un dezastru asemănator.

– Eu plătesc pentru greşelile mele, zise el, întorcându-se. Plătesc pentru ele în fiecare zi. În fiecare oră. Cu fiecare respiraţie.

– Eu...

– Ajunge.

Nu rosti cuvântul pe un ton răstit, ci pe un ton ferm, dar calm. O făcu să simta cât era de nemulţumit, privind-o drept în ochi. Brusc, ea se făcu mică în şa, ridicându-şi la el ochii mari de uimire.

Dintr-o parte se auzi un trosnet puternic, urmat de o bubuitura neaşteptată. Izbucnira ţipete. Rand se intoarse alarmat. Un balcon plin cu privitori se desprinsese de suporturile sale şi se prăbuşise pe stradă, făcându-se ţăndări ca un butoi lovit de un bolovan. Oamenii gemeau de durere, alţii strigau după ajutor. Însă sunetele răzbătuseră din ambele părţi ale străzii. Rand se încruntă şi se întoarse; un *al doilea* balcon – care se afla vizavi de primul – se prăbuşise şi el.

Merise păli la față, apoi își întoarse calul în grabă, ducându-se să i ajute pe răniți. Alte Aes Sedai se grăbeau deja să îi tămăduiască pe cei care căzusera.

Rand îl mână pe Tai'daishar în fața. Incidentul nu fusese cauzat de Putere, ci probabil din cauză că natura lui de *ta'veren* se schimba. Ori de câte ori vizita un loc, se petreceau evenimente remarcabile și întâmplătoare. Un număr mare de nașteri, de decese, de nunți și de accidente. Învățase să le ignore.

Cu toate acestea, arareori văzuse un incident atât de... violent. Oare putea fi sigur că nu avea vreo legătură cu noua putere? Cu acel izvor de putere nevăzută, dar ispititoare pe care Rand o accesase, o folosise și de care se bucurase? Lews Therin credea că ceea ce se întâmplase ar fi trebuit să fie imposibil.

Motivul inițial pentru care omenirea pătrunsese în temnița Celui Întunecat fusese puterea. Era o nouă sursă de energie pentru conducere, cum era Puterea Supremă, dar diferită. Necunoscută și ciudată și vasta, probabil. Acea sursă de putere se dovedise a fi însuși Cel Întunecat.

Lews Therin scânci.

Rand purta la el cheia de acces cu un motiv. Îl lega de cel mai măreț *saangreal* creat vreodată. Cu ajutorul acestei puteri și al Nynaevei, Rand curățase *saidinul*. Cheia de acces îi îngăduise să atingă un râu inimaginabil, o furtună la fel de vastă ca un ocean. Fusese cel mai măreț lucru pe care îl trăise vreodată.

Asta până în clipa în care folosise acea putere necunoscută.

Cealaltă forța îl chema, îi cânta, îl ispitea. Atât de multă putere, atât de multă minune divină. Însă îl înspăimânta. Nu îndrăznea să o atingă, nu încă.

Așadar, purta cheia cu el. Nu era sigur care din cele două surse de energie era mai periculoasa, dar atâta vreme cât amândouă îl chemau, el putea să se împotrivească amândurora. Erau ca doi oameni care țipau ca să îi atragă atenția, acoperindu-se unul pe altul. Deocamdată.

Şi-apoi, el *nu* avea de gând să îngăduie să i se pună din nou zgarda. Cheia de acces nu l-ar fi ajutat împotriva lui Semirhage – nici măcar Puterea Supremă nu putea ajuta un om dacă acesta era luat pe nepregătite –, dar poate că avea s-o facă pe viitor. Cândva, el n-ar fi îndrăznit s-o poarte la el de teama a ceea ce putea oferi aceasta. Nu îşi mai permitea acum să tolereze o astfel de slăbiciune.

Destinaţia era uşor de ales; în jur de cinci sute de soldaţi cairhienini îşi ridicaseră tabăra pe teritoriul unui conac spaţios şi impunător. Şi Aielii aveau corturile ridicate acolo, dar aceştia revendicaseră, de asemenea, clădirile şi câteva case din apropiere. Pentru Aieli, a campa într-un loc era, practic, acelaşi lucru cu a-l păzi, căci un Aiel care se odihnea era de două ori mai vigilent decât un soldat obişnuit care patrula. Rand îşi lăsase cea mai mare parte din oaste dincolo de zidurile oraşului, avea să lase în seama lui Dobraine şi a logofeţilor lui să găsească odăi pentru oamenii lui Rand în interiorul zidurilor.

Rand îl opri pe Tai'daishar, apoi îşi inspectă noua casă.

„Noi nu avem casă, şopti Lews Therin. Am distrus-o. A ars, s-a făcut scrum, ca zgura într-un incendiu."

Conacul acesta era cu siguranţă cu un pas înaintea majorităţii conacelor din buşteni. Moşia întinsă era mărginită de porţi din fier. Rondurile erau goale – primăvara aceasta, florile nu se grăbeau să înflorească – dar peluza era mai verde decât majoritatea acelora pe care le văzuse el. Oh, era galbenă şi maronie în mare parte, dar mai existau şi petice de iarba verde. Grădinarii îşi dădeau toată osteneala, eforturile lor fiind vizibile în tufele de tisă de Aryth, tăiate sub forma unor animale imaginare, care stăteau înşirate de o parte şi de cealaltă a peluzei.

Conacul era aproape un palat; exista unul în oraş, doar unul, şi îi aparţinea regelui. Dar se spunea că ar fi inferior caselor aparţinând Membrilor Consiliului. Pe steagul con-

lutura pe acoperișul conacului se vedeau culorile auriu strălucitor și negru și proclama că aceasta era reședința Casei Chadmar. Poate că această Milisair văzuse plecarea celorlalți ca pe o oportunitate. Dacă era așa, singura oportunitate reală de care profitase era ocazia de a fi prinsă de Rand.

Porțile terenurilor interioare ale conacului erau deschise, iar Aielii din anturajul lui treceau deja în grabă printre ele, alăturându-se grupurilor de aristocrați sau membrilor clanurilor. Era enervant că aceștia arareori așteptau poruncile sau comenzile lui Rand, dar Aielii erau Aieli. Orice sugestie cum ca ar trebui să aștepte era întâmpinată cu râsete, ca și când el ar fi zis o glumă bună. Era mai ușor să îmblânzești vântul însuși decât să-i faci să se poarte ca niște oameni din ținuturile umede.

Asta îl duse cu gândul la Aviendha. Unde *dispăruse*, pe nepusă masă? O putea simți prin legătură, dar slab — ea era foarte departe. Spre răsărit. Ce treabă avea ea în Pustiu?

Clătină nedumerit din cap. Toate femeile erau greu de înțeles, iar o femeie Aiel era de zece ori mai greu de înțeles. Nădăjduise că va putea petrece timp cu ea, însă Aviendha îl evitase în mod voit. Ei bine, poate prezența lui Min o ținuse departe. Poate că el va putea să se abțină să o rănească, înainte să vină moartea. Era mai bine că Aviendha fugise. Vrăjmașii lui nu știau încă de ea.

Îl mână pe Tai'daishar printre porți și înaintă călare pe aleea ce ducea spre conac. Rand descălecă, desfăcu statueta din curelușe și o strecură în buzunarul mare al hainei lui, care fusese croit rapid special pentru ea. Își lăsă calul în grija unui grăjdar — unul dintre servitorii din conac, care purta o haină verde și o cămașă albă pe sub ea, cu gulerul și manșetele șifonate. Toți servitorii fuseseră înștiințați că Rand avea să folosească acel conac, acum ca fostului său proprietar i se oferise... protecția lui.

Dobraine i se alătură în vreme ce el urca treptele clădirii. Aceasta era zugrăvită într-un alb ca zăpada, prevăzută cu

stâlpi din lemn ce stăteau înşiraţi pe palierul frontal. Intră pe uşa de la intrare. După ce locuise în nenumărate locuri, era în continuare impresionat. Şi dezgustat. Opulenţa pe care o descoperi dincolo de uşile conacului nu ar fi indicat faptul că locuitorii oraşului mureau de foame. Un şir de servitori foarte agitaţi stăteau aliniaţi în partea din spate a vestibulului. Le putea simţi teama. Nu se întâmpla în fiecare zi ca reşedinţa cuiva sa fie anexată de către insuşi Dragonul Renascut.

Rand îşi scoase mănuşa, vârându-şi mâna între braţ şi coaste, apoi îşi strecură manuşa în spatele cingatorii.

– Ea unde este? intrebă el, intorcându-se spre cele două Fecioare – Beralna şi Riallin – care stăteau cu ochii pe servitori.

– La catul al doilea, răspunse una dintre Fecioare. Bea ceai, deşi mâna îi tremură atât de tare, încât riscă să spargă ceaşca din porţelan.

– I-am tot spus că nu este prizonieră, zise cealaltă Fecioară. Pur şi simplu, ea nu poate pleca.

Amândurora li se păru amuzant acest lucru. Rand aruncă o privire într-o parte când Rhuarc i se alătură în vestibul. Căpetenia clanului, un bărbat înalt, cu părul ca focul, inspectă încăperea, cu candelabrul său sclipitor şi cu vazele sale ornamentale. Rand ştia la ce se gândea acesta.

– Poţi lua o cincime, spuse el, dar doar de la bogaţii care locuiesc în acest cartier.

Nu aşa se făceau lucrurile; Aielii ar fi trebuit să poată lua o cincime de la toată lumea. Însă Rhuarc nu se împotrivi. Modul în care Aielii preluaseră controlul asupra oraşului Bandar Eban nu fusese o cucerire în adevăratul sens al cuvântului, cu toate că se luptaseră cu bandele şi cu bătăuşii. Poate că el n-ar fi trebuit să le dea nimic. Dar având în vedere conacele cum era şi acesta, existau multe bogăţii şi pentru Aieli, cel puţin în rândul celor înstăriţi.

Fecioarele încuviinţară din cap, ca şi când s-ar fi aşteptat la asta, apoi plecară în graba, probabil ca să înceapă să p

dleagă părţile Dobraine le privi cu consideraţie. Cairhieninul suferise de pe urma cincimii Aielilor în mai multe rânduri

– N-am să pot înţelege niciodată de ce le îngădui să jefuiască precum nişte tâlhari la drumul mare care îi găsesc adormiţi pe paznicii unei caravane, zise Corele, pătrunzând în încăpere cu zâmbetul pe buze. Îşi ridică o sprânceană când văzu piesele de mobilier impresionante. Şi un loc atât de frumos cum este acesta... E ca şi când i-ai lăsa pe soldaţi să calce în picioare mugurii de primăvară, nu-i aşa?

Oare fusese trimisă să se ocupe de Rand acum, că el reuşise să o tulbure pe Merise? Ea întâlni privirea lui Rand în felul ei atât de plăcut, însă el continuă să se uite în ochii ei până când Corele îşi luă privirea de la el şi se întoarse cu spatele. El îşi aducea aminte că existase o vreme când nu lucrase niciodată cu surorile Aes Sedai.

El se întoarse spre Dobraine

– Te-ai descurcat bine aici, îi spuse el Seniorului, deşi n-ai restabilit ordinea peste tot, aşa cum mi-am dorit eu. Adună-ţi oamenii. Narishma a primit instrucţiuni să deschidă o poartă pentru voi spre Tear.

– Tear, Seniore? întrebă Dobraine, mirat.

– Da, răspunse Rand. Spune-i lui Darlin să înceteze să mă mai sâcâie la cap cu mesagerii. Are poruncă să-şi strângă oastea, îl voi aduce în Arad Doman atunci când voi hotărî că este momentul potrivit

Asta urma să se întâmple după ce avea să se întâlnească cu Fiica celor Nouă Luni, întâlnire care urma să hotărască multe

Dobraine arăta puţin cam abătut. Sau doar aşa i se părea lui Rand? Expresia lui Dobraine arareori se schimba. Oare el îşi închipuia că speranţele pentru acest regat începeau să i se destrame? Oare complota împotriva lui Rand?

– Da, Seniore. Bănuiesc că trebuie să plec deîndată?

„Dobraine nu ne-a dat niciodată prilejul să ne îndoim de el. Ba chiar a obţinut sprijin pentru Elayne ca ea să obţină Tronul Soarelui!“

Rand fusese departe de el prea multă vreme. Prea multă vreme ca să aibă încredere în el. Deocamdată, era mai bine să îl trimită de acolo; avusese prea mult timp la dispoziție ca să obțină sprijin aici, iar Rand nu avea încredere că vreun cairhienin ar fi evitat jocurile politice.

– Da, vei pleca într-o oră, zise Rand, întorcându-se ca să urce scările albe și maiestuoase

Dobraine salută, stoic ca întotdeauna, apoi ieși pe ușa de la intrare. *Se* supunea pe loc. Fără să se plângă. *Era* un bărbat de ispravă. Rand știa asta.

„Lumină, ce se întâmplă cu mine? gândi Rand Trebuie să pot avea încredere în anumiți oameni. Nu?"

„Încredere ? șopti Lews Therin. Da, probabil că putem avea încredere în el. Nu poate conduce. Lumină, cei în care nu putem avea niciun dram de încredere suntem noi înșine..."

Rand strânse din dinți Îl va răsplăti pe Dobraine oferindu-i regatul dacă Alsalam nu va putea fi găsit Ituralde nu îl voia.

Scara se înălța drept, deschizându se spre un palier, apoi se despărțea și urca în spirala spre catul al doilea, ajungând la palierul de acolo pe două laturi

– Am nevoie de o cameră de audiență, le zise Rand servitorilor de jos, și de un tron Repejor

În mai puțin de zece minute, Rand ședea într un salon ornat cu pluș, care se afla la catul al doilea, așteptând ca negustoreasa Milisair Chadmar să fie adusă dinaintea lui Scaunul din lemn alb, cu ornamente sculptate, nu era tocmai un tron, dar era bine și așa Poate că Milisair îl folosise ea însăși pentru audiențe Într adevăr, încăperea părea să fie aranjată ca o sală a tronului, fiind prevăzută cu o mică estradă unde să șadă el Atât estrada, cât și podeaua din fața ei erau acoperite cu un covor țesut cu fire verzi și roșii într un model fantezist care se potrivea cu porțelanul Oamenilor Mării de pe piedestalurile din colț. Prin cele patru ferestre mari din

spatele lui – fiecare dintre ele suficient de mare ca să poți păși prin ea – pătrundea în încăpere lumina estompată a soarelui și cădea pe spatele lui în vreme ce el ședea pe scaun și aplecat în față, odihnindu-și un braț pe genunchi. Figurina se afla pe podea, chiar în fața lui.

În curând, Milisair Chadmar intră pe ușă, trecând pe lângă gărzile Aiel. Purta una dintre vestitele rochii domani. Aceasta o acoperea trupul de la gât și până la vârful degetelor de la picioare, dar nu era prea opacă și i se mula pe formele de care nu se putea plânge. Rochia era de un verde-închis, iar în jurul grumazului purta un șirag de perle. Părul negru și cârlionțat îi trecea de umeri, câteva șuvițe încadrându-i fața. El nu se aștepta se ca ea să fie atât de tânără – abia dacă avea treizeci de ani.

Ar fi fost păcat să o execute.

„N-a trecut decât o zi, își zise el în gând, și deja mă gândesc să execut o femeie pentru că nu vrea să mă urmeze. A existat o vreme când abia dacă suportam gândul să îi execut pe criminalii care meritau asta." Însă el avea să facă ce trebuia făcut.

Reverența adâncă a lui Milisair părea să sugereze faptul că ea îi accepta autoritatea. Sau poate era doar un mijloc prin care îi permitea lui să vadă mai bine ce accentua rochia ei. Un gest foarte domani. Din nefericire pentru ea, el avea deja mai multe probleme cu femeile decât știa cum să le gestioneze.

– Seniore Dragon, zise Milisair, ridicându-se. Cum îți pot sluji?

– Când ai primit ultimele vești de la Regele Alsalam? o întrebă Rand.

El îi îngădui în mod explicit să se așeze pe unul dintre scaunele din încăpere.

– Regele? întrebă ea, mirată. Au trecut câteva săptămâni deja.

– Va trebui să vorbesc cu mesagerul care a adus cele mai noi vești, zise Rand.

– Nu sunt sigură că poate fi găsit. Femeia părea zăpăcită. Nu țin socoteala mesagerilor care vin și pleacă din oraș, Seniore.

Rand se aplecă în față.

– Mă minți? întrebă el cu blândețe.

Ea rămase cu gura căscată, poate din cauză că era șocată de sinceritatea lui. Domanii nu erau cairhienini – care păreau să fie înzestrați din naștere cu arta politicii –, dar *erau* un popor diplomat. În special femeile.

Rand nu era nici diplomat, nici șiret. Era un păstor transformat în cuceritor, iar inima lui era aceea a unui bărbat din Ținutul celor Două Râuri, chiar dacă avea sânge de Aiel. Indiferent ce șiretlicuri politice folosea ea, acestea nu aveau să dea roade în cazul lui. El nu avea răbdare pentru jocuri.

– Eu..., zise Milisair, holbându-se la el. Seniore Dragon.

Ce ascundea ea?

– Ce ai făcut cu el? întrebă Rand, încercând să ghicească. Cu mesagerul!

– Nu știa nimic despre locul unde se află Regele, răspunse repede Milisair, cuvintele părând să-i năvălească din gură. Inchizitorii mei au fost destul de meticuloși.

– E mort?

– Eu... Nu, Seniore Dragon.

– Atunci, îl vei aduce dinaintea mea.

Ea păli încă și mai mult și aruncă o privire într-o parte, probabil căutând din reflex o cale de scăpare.

– Seniore Dragon, zise ea, șovăind, apoi își întoarse din nou privirea la el. Acum că ești aici, poate că Regele va rămâne ascuns. Poate că nu este nevoie să îl mai cauți.

„Ea crede că și el este mort, gândi Rand. Acest lucru a făcut-o să-și asume riscuri."

– *Ba* trebuie să îl găsesc pe Alsalam, zise Rand, sau măcar să aflu ce s-a întâmplat cu el. Trebuie să știm ce s-a ales de el, astfel încât voi să vă puteți alege un alt rege. Așa se procedează, corect?

– Sunt sigură că poți fi încoronat repede, Seniore Dragon, zise ea cu o voce mieroasă.

– Nu voi fi rege aici, spuse Rand. Adu-mi-l pe mesager, Milisair, și poate vei trăi ca să vezi încoronarea unui nou rege. Poți pleca.

Ea șovăi, apoi făcu din nou o reverență și se retrase. Rand o zări pe Min stând afară cu Aielii și privind-o pe negustoreasă cum pleacă. Îi surprinse privirea, iar ea părea tulburată. Oare avusese vreo viziune despre Milisair? Vru s-o strige, dar ea se făcu nevăzută, îndepărtându-se cu pași repezi. Stând mai într-o parte, Alivia o urmări cu o privire curioasă. Fosta *damane* stătuse deoparte în ultima vreme, așteptând până când își putea îndeplini destinul, adică să-l ajute pe Rand să moară.

El se trezi că stătea în picioare. Privirea aceea din ochii lui Min... Oare era supărată pe el? Își amintea de mâna lui care o strângea de grumaz, de genunchiul lui care o ținea nemișcată de podea?

Se așeză din nou. Min putea aștepta.

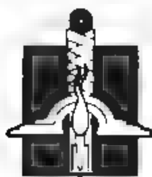
– Prea bine, zise el, adresându-se Aielilor. Aduceți-i pe scribii și pe logofeții mei, pe Rhuarc, pe Bael și pe toți cei vrednici care n-au fugit din oraș sau care n-au fost uciși în timpul răscoalelor. Trebuie să discutăm despre planurile de distribuire a cerealelor.

Aielii îi trimiseră pe alergători, iar Rand se lăsă pe spatarul scaunului. Va avea grijă ca oamenii să fie hrăniți, să restabilească ordinea și să întrunească Consiliul Negustorilor. Ba chiar va avea grijă să fie ales un nou rege.

Dar va afla, *de asemenea*, unde plecase Alsalam. Instinctul îi spunea că acela era locul cel mai potrivit de unde să înceapă căutarea lui Graendal. Era cea mai bună pistă pe care o avea.

Dacă o va găsi, va avea grijă ca ea să moară răpusă de focul răului, la fel ca Semirhage. El va face ce trebuia făcut.

CAPITOLUL 30

Un sfat vechi

Gawyn își amintea foarte puține lucruri despre tatăl lui — bărbatul nu fusese un tată prea prezent, cel puțin nu în viața lui —, însă avea o amintire vie despre o zi petrecută în grădinile palatului din Caemlyn. Gawyn stătea lângă un mic iaz și arunca cu pietricele în apa acestuia. Taringail trecuse pe Aleea Trandafirilor, însoțit de tânărul Galad.

Amintirea era încă vie în mintea lui Gawyn. Mirosul puternic al trandafirilor înfloriți, unduirile argintii ale apei din iaz, peștișorii împrăștiindu-se în toate direcțiile din calea pietricelei pe care el tocmai o aruncase spre ei. Și îl putea imagina bine pe tatăl lui. Era înalt, chipeș, iar părul lui era ușor ondulat. Galad își ținea spatele drept și avea o mină serioasă încă de pe atunci. Câteva luni mai târziu, Galad avea să îl salveze pe Gawyn de la înec chiar în acel iaz.

Gawyn îl putea auzi pe tatăl lui rostind cuvinte pe care nu avea să le uite niciodată. Indiferent ce credea lumea despre Taringail Damodred, sfatul acela părea adevărat: „Există două categorii de oameni în care să nu ai *niciodată* încredere, îi spunea bărbatul lui Galad în vreme ce se plimbau

Prima categorie sunt femeile frumoase. A doua categorie sunt surorile Aes Sedai. Să-ți ajute Lumina, fiule, dacă vei fi nevoit să înfrunți o persoană care este și una, și cealaltă."

„Să-ți ajute Lumina, fiule."

- Pur și simplu nu văd cum aș putea desconsidera voința expresă a Supremei Inscăunate Amyrlin în această privință, zise Lelaine pe un ton afectat, agitând cerneala din călimara mică de pe masa ei de scris.

Niciun bărbat nu avea încredere în femeile frumoase, oricând de mult l-ar fi fascinat acestea. Însă puțini își dădeau seama de însemnătatea spuselor lui Taringail – că o fată frumoasă, asemenea unui cărbune care se răcise suficient de mult ca să nu mai pară fierbinte, putea fi de departe mult mai periculoasă.

Lelaine nu era frumoasă, dar *era* drăguță, mai ales atunci când zâmbea. Era zveltă și grațioasă, fără niciun fir cărunt în părul negru, avea o față în formă de migdală și buze pline. Ea își ridică ochii la el, care erau mult prea frumoși pentru a aparține unei femei atât de șirete cum era ea. Iar ea părea să știe acest lucru. Lelaine înțelegea că era îndeajuns de atrăgătoare ca să suscite atenția, dar nu îndeajuns de splendidă ca să-i facă pe bărbați să fie precauți.

Ea era una dintre femeile cele mai periculoase. Una care părea reală, care îi făcea pe bărbați să creadă că puteau să-i capteze atenția. Nu era frumoasă ca Egwene, care te făcea să îți dorești să-ți petreci timpul cu ea. Zâmbetul acestei femei te făcea să îți dorești să-ți numeri cuțitele pe care le aveai la curea sau în cizmă, doar ca să te asiguri că niciunul dintre ele nu îți fusese înfipt în spate câtă vreme atenția îți fusese distrasă.

Gawyn statea lângă masa ei de scris, în umbra cortului albastru cu acoperiș drept. Nu fusese poftit să se așeze, iar el nu ceruse acest privilegiu. Pentru a vorbi cu o Aes Sedai, mai ales cu una importantă, aveai nevoie de înțelepciune și

cumpătare. El prefera să stea în picioare. Poate că asta avea să-l facă să fie mai vigilent.

– Egwene încearcă să vă protejeze, zise Gawyn, stăpânindu-şi frustrarea. Tocmai de aceea v-a poruncit să renunţaţi la misiunea de salvare. Este limpede că nu doreşte să vă riscaţi vieţile. Se sacrifica prea mult.

„Dacă n-ar fi făcut-o, adăugă el în gând, nu v-ar fi îngăduit niciodată să o convingeţi să se prefacă a fi Suprema Înscăunată Amyrlin."

– Pare foarte încrezătoare în siguranţa ei, zise Lelaine, muind peniţa în cerneală.

Începu să scrie pe o bucată de pergament; era un raval adresat cuiva. Politicos, Gawyn nu citi peste umărul ei, cu toate că observă mişcarea calculată din partea ei. Era suficient de neimportant ca să atragă atenţia ei deplină. El alese să nu ia în seamă această insultă. Încercarea de a-l intimida pe Bryne nu dăduse roade; aceasta ar fi încă şi mai puţin eficientă în cazul acestei femei.

– Ea încearcă să vă scape de griji, Lelaine Sedai, zise el în schimb.

– Mă pricep să judec destul de bine oamenii, tinere Trakand. Nu cred că simte că se află în pericol.

Femeia clătină nemulţumită din cap. Parfumul ei mirosea a flori de măr.

– Nu mă îndoiesc de tine, răspunse el. Dar poate dacă aş şti *cum* comunici cu ea, mi-aş putea face o părere mai bună. Aş putea...

– Ai fost avertizat să nu întrebi despre asta, copile, zise Lelaine cu vocea ei blândă şi melodioasă. Lasă treburile surorilor Aes Sedai în seama surorilor Aes Sedai.

Era, practic, acelaşi răspuns pe care îl dădea fiecare soră atunci când el o întreba cum comunica cu Egwene. Îl strânse din dinţi, frustrat. La ce se aşteptase? Era vorba despre folosirea Puterii Supreme. După tot timpul petrecut în

Turnul Alb, el știa prea puține lucruri despre ce putea face sau nu Puterea.

– În fine, continuă Lelaine, Suprema Înscaunată Amyrlin crede că se află în siguranță. Ceea ce am descoperit în povestea lui Shemerin nu face decât să întărească și să susțină ceea ce ne-a spus Egwene. Elaida este atât de însetată de putere, încât nu o consideră o amenințare pe Suprema Înscăunată Amyrlin de drept.

Mai era ceva ce ea nu spunea. Gawyn își dădea seama de asta. Nu avea să obțină niciodată un răspuns direct din partea lor, indiferent de statutul actual al Egwenei. Gawyn auzise zvonuri că ea fusese întemnițată și că nu mai avea voie să se plimbe în voie ca o novice. Însă a obține informații de la o Aes Sedai era cam la fel de ușor ca a transforma pietrele în unt!

Gawyn inspiră adânc. Nu își putea permite să își iasă din fire. Dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi putut să o facă *niciodată* pe Lelaine să îl asculte. Iar el avea nevoie de ea. Bryne nu avea să facă nicio mișcare fără permisiunea surorilor Aes Sedai și, din câte își putea da seama Gawyn, cele mai mari șanse de a o obține veneau din partea Lelainei sau a Romandei. Toată lumea părea să asculte de una sau alta din cele două.

Din fericire, Gawyn descoperise că o putea asmuți pe una împotriva celeilalte. O vizită făcută Romandei aducea întotdeauna o invitație din partea Lelainei. Firește, motivul pentru care ele erau dornice să îl vadă nu prea avea legătură cu Egwene. Fără îndoială că discuția avea să se îndrepte în direcția aceea foarte curând.

– Poate că ai dreptate, Lelaine Sedai, zise el, încercând o altă strategie. Poate că Egwene *chiar* crede că se află în siguranță. Dar nu este cumva posibil să se înșele? Doar nu crezi că Elaida ar lăsa o femeie care susține că este *Amyrlin* să se plimbe în voie prin Turnul Alb? Este limpede că reprezintă doar un mijloc de a se făli cu o rivală capturată înainte să o execute.

– Se prea poate, zise Lelaine, continuând să scrie. Avea un scris cursiv şi înflorat. Dar nu trebuie să nu o susţin pe Amyrlin, chiar dacă este îndrumată greşit?

Gawyn nu răspunse. Fireşte că ea putea să nu ia în seamă dorinţa Supremei Înscăunate Amyrlin. El cunoştea îndeajuns de bine politica surorilor Aes Sedai ca să înţeleagă că acest lucru se întâmpla mai mereu. Însă n-avea să obţină nimic dacă spunea asta cu voce tare.

– Totuşi, zise Lelaine, absentă, aş putea veni cu o propunere dinaintea Divanului. S-ar putea să reuşim să o convingem pe Suprema Înscăunată Amyrlin să asculte o altfel de rugăminte. Vom vedea dacă voi reuşi să formulez un nou argument.

„Vom vedea" sau „S-ar putea să" sau „Mă voi gândi cum să procedez". Niciodată un angajament ferm; fiecare jumătate de ofertă părea să lase o cale de eschivare. Lumină, era sătul deja de răspunsurile surorilor Aes Sedai!

Lelaine îşi ridică privirea la el, oferindu-i un zâmbet.

– Aşa, acum că am fost de acord să te ajut, poate că vei dori să-mi oferi şi tu ceva în schimb. Faptele mareţe sunt arareori înfăptuite fără ajutorul mai multor parteneri, după cum cred că ştii.

Gawyn oftă.

– Spune ce doreşti, Aes Sedai.

– Conform rapoartelor, sora ta şi-a făcut o intrare admirabilă în Andor, zise Lelaine, de parcă n-ar fi spus aproape exact acelaşi lucru şi ultimele trei dăţi când se întâlnise cu Gawyn. Totuşi, a fost *nevoită* să-i calce pe bătături pe unii ca să-şi asigure tronul. Care crezi că va fi politica ei în privinţa livezilor de meri ale Casei Traemane? În timpul domniei mamei voastre, impozitele pe moşie au fost *foarte* favorabile Casei Traemane. Va revoca Elayne acest privilegiu special sau va încerca să îl folosească pentru a-i îmbuna pe aceia care i se opun?

Gawyn îşi înăbuşi un alt oftat. Discuţia revenea întotdeauna la Elayne. El era convins că nici Lelaine, nici Romanda

nu erau cu adevărat interesate să o salveze pe Egwene – erau prea încântate de puterea crescândă de care se bucurau în absența ei. Nu, ele se întâlneau cu Gawyn datorită noii regine care ședea pe Tronul Leului.

El habar nu avea de ce unei Aes Sedai din Ajah Albastră îi păsa de impozitele pe o livadă de meri. Lelaine nu căuta să obțină câștiguri materiale, nu stătea în firea surorilor Aes Sedai. Dar își dorea să aibă un avantaj, un mijloc de a-și asigura o legătură favorabilă cu casele nobiliare andorane. Gawyn se încăpățână să răspundă. De ce s-o ajute pe femeia aceasta? La ce bun?

Și totuși... putea fi *sigur* că ea nu avea să se implice în eliberarea Egwenei? Dacă el înceta să mai facă aceste întâlniri utile pentru Lelaine, oare ea urma să le pună capăt? Avea să se trezească fără nicio sursă de influență – indiferent cât de mică – în tabără?

– Ei bine, zise el, cred că sora mea va fi mai strictă decât a fost mama. Întotdeauna a fost de părere că poziția favorabilă a cultivatorilor de livezi nu mai este justificată.

Observă că Lelaine începuse să ia notițe pe furiș în partea de jos a pergamentului. Să fie acesta adevăratul motiv pentru care își scosese călimara și penița?

Gawyn nu avea de ales decât să răspundă cât putea de sincer, deși trebuia să fie cu băgare de seamă să nu se lase convins să dezvăluie *prea* multe informații. Legătura lui cu Elayne era singurul lucru pe care îl avea cu ajutorul căruia se putea tocmi și trebuia să îl porționeze pentru un timp cât mai îndelungat. Acest gând îl irita. Elayne nu era o monedă de schimb, era sora lui!

Dar era tot ce avea.

– Înțeleg, zise Lelaine. Cum stă treaba cu livezile de cireși de la miazănoapte? N-au fost prea productive în ultima vreme și...

Gawyn ieși din cort, clătinând nemulțumit din cap. Lelaine îl întrebase despre ratele de impozitare andorane

vreme de aproape o oră. Și, din nou, Gawyn nu era convins că obținuse ceva util în timpul acestei vizite. În ritmul acesta el nu o va elibera niciodată pe Egwene!

Ca de obicei, în fața cortului aștepta o novice în veșmânt alb ca să îl escorteze afară din tabăra interioară. De asta dată novicea era o femeie scundă și durdulie, care părea cu câțiva ani prea bătrână ca să mai îmbrace veșmântul alb.

Gawyn o lăsă pe femeie să îl conducă prin tabăra surorilor Aes Sedai, încercând a se preface că ea era o simplă călăuză, nu o gardă care se asigura că el pleca așa cum i se poruncise. Bryne avea dreptate, femeilor *nu* le plăcea să vadă persoane în plus în special soldați – hoinărind prin sătucul lor care imita Turnul Alb. Trecu pe lângă grupuri grăbite de femei înveșmântate în alb care străbăteau pasarelele și care îl priveau cu acea ușoară neîncredere cu care îi priveau pe străini cei mai prietenoși oameni. Trecu pe lângă Aes Sedai, întotdeauna sigure pe ele, indiferent că purtau rochii de mătase sau din lână aspră. Trecu pe lângă niște grupuri de muncitoare, mult mai curate decât cele din tabăra soldaților. Acestea pășeau cu o atitudine asemănătoare cu cea a surorilor Aes Sedai, de parcă ar fi dobândit o oarecare autoritate pentru că li se îngăduise să intre în *adevărata* tabără.

Toate aceste grupuri se întrepătrundeau într-un luminiș cu iarba călcată în picioare care alcătuia zona comună. Cel mai derutant lucru pe care îl descoperise el în această tabără era cel legat de Egwene. Începea să-și dea seama din ce în ce mai mult că oamenii de aici *chiar* o considerau a fi Suprema Înscăunată Amyrlin. Ea nu era o simplă momeală pusă pentru a stârni mânia, nici o insultă calculată, menită să o scoată din sărite pe Elaida. Pentru ei, Egwene *era* Amyrlin.

Evident, ea fusese aleasă pentru că rebelele voiau pe cineva ușor de controlat. Însă nu o tratau ca pe o marionetă atât Lelaine, cât și Romanda vorbeau despre ea cu respect. Exista un avantaj în absența Egwenei, deoarece aceasta lăsa

un gol în putere. Așadar, ele o acceptau pe Egwene ca o sursă de autoritate. Era singurul care își amintea că ea fusese o simpla Aleasă cu doar câteva luni in urmă?

Ea *era* băgată până peste cap în treaba asta Cu toate acestea, le impresionase pe persoanele din această tabără Semăna mult cu ascensiunea mamei lui în Andor cu mulți ani în urmă.

Dar de ce refuza să fie salvată? Topirea n Văzduh fusese redescoperită – din câte auzise el, însă Egwene o redescoperise! Trebuia să vorbească cu ea Atunci va putea hotărî dacă refuzul ei de a evada se datora temerii ei de a nu pune în pericol alte persoane sau dacă motivul era cu totul diferit

Își dezlegă calul de stâlpul aflat intre hotarul dintre tabăra surorilor Aes Sedai și cea a oștii, își saluta din cap călăuza novice, apoi se saltă în șa, verificând poziția soarelui Își întoarse calul spre răsărit, spre o cărăruie ce șerpuia printre corturile oștii, apoi porni la trap de a lungul ei. Nu mințise atunci când îi spusese Lelainei că mai avea o întâlnire; făgăduise să se întâlnească cu Bryne Firește, Gawyn stabilise această întâlnire, deoarece știuse că s ar putea să aibă nevoie de un motiv ca să scape de Lelaine Bryne il învățase asta. Nu însemna că îți era teamă dacă îți pregăteai din timp retragerea Era doar o strategie bună.

După mai bine de o oră de călărit, Gawyn îl găsi pe fostul lui îndrumător in locul unde se înțeleseseră să se întâlnească: unul dintre posturile de pază de la periferie. Bryne făcea o inspecție, dar nu precum cea pe care o făcuse Gawyn ca să își ascundă fuga de Tineri. Generalul tocmai încăleca pe calul lui sur, cu botul mare, când Gawyn se apropie la trap, străbătând peticul de pământ acoperit cu iasca și plante de primăvară gălbejite Postul de gardă se afla intr o scobitură, lângă o pantă domoală, oferind o vedere bună asupra acelora care s ar fi apropiat dinspre miazănoapte Soldații stăteau cu respect în prezența generalului lor și își ascundeau ostilitatea față de Gawyn. Se răspândise zvonul cum că el condusese

oastea care îi atacase cu atâta succes. Un strateg ca Bryne îl putea respecta pe Gawyn pentru priceperea lui, chiar dacă cei doi se aflau în tabere diferite, însă soldaţii aceştia îşi văzuseră camarazii ucişi de trupele lui Gawyn.

Bryne îşi întoarse calul într-o parte, salutându-l din cap pe Gawyn.

– Ai ajuns mai târziu decât ai zis, fiule.

– Dar nu mai târziu decât te-ai aşteptat tu? zise Gawyn, strunindu-l pe Challenge.

– Deloc, zise bărbatul cel voinic, zâmbind. Le-ai vizitat pe surorile Aes Sedai.

Gawyn rânji la auzul acestor cuvinte, apoi cei doi îşi întoarseră caii şi începură să traverseze dealul golaş spre miazănoapte. Bryne avea de gând să inspecteze toate posturile de gardă de pe latura vestică a Tar Valonului, o sarcină care însemna că avea să petreacă mult timp călare; prin urmare Gawyn se oferise să îl însoţească. Nu avea mare lucru de făcut: puţini soldaţi s-ar antrena cu el, iar aceia care ar face-o s-ar strădui prea mult să provoace un „accident". Surorile Aes Sedai nu i-ar îngădui să-şi vâre nasul în treburile lor, iar în ultima vreme nu îi prea stătea gândul la jocul cu pietrele. Era prea agitat, prea îngrijorat în privinţa Egwenei şi prea frustrat pentru că nu făcuse niciun progres. Adevărul era că nu fusese niciodată foarte bun la jocul acesta – nu ca mama lui. Bryne insistase ca Gawyn să îl exerseze, totuşi, ca o metodă de a învăţa strategiile de luptă.

Pantele erau presărate cu buruieni veştejite şi cu arbuşti cu frunzele lor micuţe şi uşor albăstrii şi cu ramurile noduroase. Florile de câmp ar fi trebuit să acopere dealurile pe ici, pe colo, însă nu înflorise niciuna. Peisajul părea bolnăvicios – galben ici, alb-albăstrui colo, pe lângă întinderi generoase de tufişuri maronii veştede care nu îşi mai reveniseră după iarna aspră.

– Şi ai de gând să-mi spui cum a decurs întâlnirea? îl întrebă Bryne în timp ce călăreau, urmaţi de un grup de soldaţi care alcătuiau garda de onoare.

– Pun rămăşag că ai ghicit deja.

– Oh, ştiu şi eu? zise Bryne. Nu trăim vremuri obişnuite, iar întâmplările ciudate sunt la ordinea zilei. Poate că Lelaine a hotărât să renunţe la intrigi o vreme şi să-ţi asculte cu adevărat rugăminţile.

Gawyn făcu o grimasă.

– Cred că mai degrabă ai găsi un Troloc care s-a apucat de ţesut decât o Aes Sedai care sa renunţe la intrigi.

– Cred că ai fost avertizat, zise Bryne.

Gawyn nu putu aduce niciun contraargument, prin urmare călăriră în tăcere o vreme, trecând pe lângă râul îndepărtat din partea dreaptă. Dincolo de el, se vedeau turnul şi acoperişurile din Tar Valon. O temniţă.

– La un moment dat va trebui să discutăm despre grupul acela de soldaţi pe care l-ai lăsat în urmă, Gawyn, zise brusc Bryne, privind în faţa.

– Nu vad ce ar fi de discutat, zise Gawyn, care nu era complet sincer.

Banuia cam ce ar putea intreba Bryne şi nu aştepta cu nerăbdare această conversaţie.

Bryne clătină nemulţumit din cap.

– Voi avea nevoie de informaţii, flăcău. Locaţii, numărul trupelor, lista cu echipamente. Ştiu că făceai planuri dintr-unul dintre satele dinspre răsărit, dar care? Câţi soldaţi sunt în oastea ta şi ce sprijin le acorda surorile Aes Sedai care o susţin pe Elaida?

Gawyn continua să privească în faţă.

– Am venit s-o ajut pe Egwene. Nu să-i trădez pe aceia care au avut încredere în mine.

– I-ai trădat deja.

– Nu! zise Gawyn pe un ton ferm. I-am abandonat, dar nu i-am tradat. Şi nici n-am de gând.

– Te aştepţi sa trec cu vederea un potenţial avantaj? întrebă Bryne, întorcându-se spre el. Ce ai tu în mintea aceea a ta ar putea salva vieţi.

– Sau ar putea *cruţa* vieţi, zise Gawyn, dacă priveşti situaţia din cealaltă perspectivă.

- Nu îngreuna lucrurile, Gawyn.

Altminteri ce? întrebă Gawyn. Mă vei supune interogatoriului?

Ai sufeu pentru ei?

- Sunt oamenii mei, răspunse simplu Gawyn.

„Sau, cel puţin, au fost." Oricum, se săturase să se mai lase mânat de împrejurări sau de războaie. Nu avea să fie loial Turnului Alb, dar nici acestor rebele. Inima şi onoarea lui aparţineau Egwenei şi Elaynei Iar dacă el nu va putea să le ofere lor, atunci le va oferi Andorului – şi întregii lumi vânându-l pe Rand al'Thor şi având grijă să-l vadă mort.

Rand al'Thor. Lui Gawyn nu îi venea să creadă că Bryne îl apăra pe bărbatul acesta. Oh, credea că Bryne vorbea serios dar se înşela. Li se putea întâmpla şi celor mai buni oameni care erau vrăjiţi de carisma unei creaturi cum era al'Thor. O păcălise până şi pe Elayne Singura cale prin care îi putea ajuta pe vreunul dintre ei era să îl dea în vileag pe acest Dragon, apoi să se descotorosească de el

Se uită la Bryne, care privi în altă parte. Cel mai probabil se gândea încă la Tineri Era puţin probabil ca Bryne să îl supună unui interogatoriu pe Gawyn. Îl cunoştea pe general şi simţul său al umorului. N-avea să se întâmple una ca asta. Dar Bryne *putea* hotărî să îl întemniţeze pe Gawyn. Poate că ar fi mai înţelept să îi ofere ceva.

- Sunt tineri, Bryne, zise Gawyn

Bryne se încruntă.

– Tineri, repetă Gawyn Abia dacă au trecut de perioada de pregătire. Locul lor este pe câmpul de antrenament, nu pe cel de luptă Au inimi bune şi sunt dibaci, dar nu reprezintă o ameninţare pentru tine acum, că eu am plecat Eu eram acela care îţi cunoştea strategia. Fără mine, lor le va fi mult mai greu să plănuiască raiduri. Cred că dacă îşi vor continua

ataurile, vor fi nimiciţi cu toţii cât de curând. Nu e nevoie să le pecetluiesc eu soarta.

Prea bine, răspunse Bryne. Voi aştepta. Dar dacă raidurile lor vor continua să fie eficiente, vei auzi din nou întrebarea asta din gura mea.

Gawyn încuviinţă din cap. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Tineri ar fi să pună capăt aceste diviziuni între rebele şi loialiste. Dar asta părea să fie departe de scopul pe care îl putea îndeplini. Poate după ce o va elibera pe Egwene, el se va putea gândi la un mod prin care putea da o mână de ajutor. Lumină! Doar nu aveau de gând să înceapă o luptă adevărată, nu? Încăierările care urmaseră după detronarea lui Siuan Sanche fuseseră îndeajuns de rele. Ce s-ar întâmpla dacă oştile s-ar întâlni aici, chiar lângă Tar Valon? Aes Sedai împotriva Aes Sedai, Străjeri luptând împotriva altor Străjeri pe câmpul de bătălie? Un dezastru.

Nu se poate ajunge la asta, se trezi el zicând.

Bryne se uită la Gawyn în vreme ce caii lor continuau să străbată câmpia.

– Nu poţi ataca, Bryne, continuă Gawyn. Un asediu este una. Dar ce vei face dacă îţi voi porunci să plănuieşti un atac?

– Ce fac întotdeauna, zise Bryne. Mă voi supune.

– Dar...

– Mi-am dat cuvântul, Gawyn.

– Şi câţi morţi merită acest cuvânt? Atacarea Turnului Alb ar fi un dezastru. Oricât de insultate s-ar simţi aceste Aes Sedai rebele, nu va mai exista împăcare dacă se va încerca rezolvarea situaţiei cu ajutorul sabiei.

– Nu este decizia noastră, zise Bryne.

Îi aruncă o privire lui Gawyn, afişând o expresie îngândurată.

– Ce e? îl întrebă Gawyn.

– Mă întreb de ce are vreo importanţă pentru tine. Credeam că te afli aici doar pentru Egwene.

– Eu..., se bâlbâi Gawyn.

– Cine ești, Gawyn Trakand? îl întrebă Bryne, insistând. Cui îi ești loial, de fapt?

– Mă cunoști mai bine decât majoritatea, Gareth.

– Știu cine *ar trebui* să fii, zise Bryne. Întâiul Prinț Săbiei, antrenat de Străjeri, dar nelegat de nicio femeie.

– Și nu asta sunt? întrebă Gawyn pe un ton iritat.

– Liniștește-te, fiule, zise Bryne. N-am vrut să sune ca o jignire, ci ca o observație. Știu că nu ai fost niciodată atât de hotărât ca fratele tău. Bănuiesc că ar fi trebuit să văd asta la tine.

Gawyn se întoarse spre generalul vârstnic. Despre ce vorbea bărbatul?

Bryne oftă.

– Este un lucru cu care majoritatea soldaților nu se confruntă niciodată, Gawyn. Oh, s-ar putea să se gândească la ea, dar nu se lasă chinuiți de ea. Întrebarea asta este pentru altcineva, cineva care se află mai sus.

– Ce întrebare? întrebă Gawyn, nedumerit.

– Să alegi o tabără, răspunse Bryne. Apoi, după ce alegi una, să hotărăști dacă ai luat decizia corectă. Infanteriștii nu trebuie să facă această alegere, dar noi, cei care conducem... da, văd asta la tine. Priceperea ta în mânuirea sabiei nu este un har mărunt. Unde o folosești?

– Pentru Elayne, răspunse repede Gawyn.

– Așa cum faci acum? întrebă Bryne, amuzat.

– Ei bine, odată am salvat-o pe Egwene.

– Și dacă Egwene nu vrea să plece? îl întrebă Bryne. Cunosc privirea asta din ochii tăi, flăcăule. Mai știu, de asemenea, câte ceva despre Egwene al'Vere. Nu va pleca de pe acest câmp de bătălie până când nu va fi ales un învingător.

– O voi lua cu mine, zise Gawyn. Înapoi în Andor.

– Și o vei *forța* să plece? îl întrebă Bryne. Tot așa cum ai intrat cu forța în tabăra mea? Vei deveni un bătăuș și un

tâlhar şi te vei face remarcat doar prin abilitatea ta de a ucide sau a-i pedepsi pe aceia care nu sunt de acord cu tine?

Gawyn nu răspunse.

– Pe cine să slujeşti? zise Bryne, îngândurat. Abilităţile noastre ne înspăimântă chiar şi pe noi, uneori. Dar ce înseamnă puterea de a ucide dacă nu are un scop? Un talent irosit? O cale spre a deveni un ucigaş? Puterea de a proteja şi de a ocroti este descurajantă. Aşadar, cauţi pe cineva căruia să-i transmiţi mai departe această înzestrare, pe cineva care o va folosi cu înţelepciune. Nevoia de a lua o decizie te macină, chiar şi după ce ai luat-o. Văd această problemă mai mult la bărbaţii mai tineri. Noi, bătrânii, suntem fericiţi dacă ne găsim un loc în faţa vetrei. Dacă cineva ne spune să luptăm, nu vrem să stârnim prea multă vâlvă. Dar tinerii... ei se întreabă.

– Tu ţi-ai pus întrebări vreodată? îl întrebă Gawyn.

– Da, răspunse Bryne. Nu o singură dată. Nu eram Căpitan General în timpul Războiului Aiel, dar *aveam* gradul de căpitan. Atunci, m-am întrebat, de multe ori.

– Cum ţi-ai putut pune întrebări în privinţa taberei tale, mai ales în timpul Războiului Aiel? zise Gawyn, încruntându-se. Ei au venit să ucidă.

– N-au venit după noi, răspunse Bryne. Îşi doreau pur şi simplul Cairhieninul. Fireşte, la început nu mi-a fost foarte uşor să înţeleg asta, dar, adevărul fie spus, unii dintre noi şi-au pus întrebări. Laman a meritat să moară. De ce ar trebui să murim şi noi ca să împiedicăm acest lucru? Poate că ar fi trebuit să-şi pună această întrebare mai mulţi dintre noi.

– Atunci, care este răspunsul? întrebă Gawyn. În cine ai încredere? Pe cine slujeşti?

– Nu ştiu, răspunse sincer Bryne.

– Atunci, de ce mai întrebi? se răsti Gawyn, strunindu-şi brusc calul.

Bryne îşi struni şi el calul, întorcându-se.

– Nu știu răspunsul pentru că nu există unul. Cel puțin fiecare om are un răspuns al lui. Când eram tânăr, luptam pentru onoare. În cele din urmă, mi-am dat seama că nu prea exista onoare în a ucide și am descoperit că mă schimbasem. Apoi, am luptat pentru că o slujeam pe mama ta. Aveam încredere în ea. Atunci când ea m-a dezamăgit, am început din nou să-mi pun întrebări. Cum rămânea cu toți acei ani în care îi slujisem? Cum rămânea cu toți acei oameni pe care îi omorâsem în numele ei? Ce însemnau toate astea?

Se întoarse și scutură hățurile, calul punându-se din nou în mișcare. Gawyn îl grăbi pe Challenge ca să îl ajungă din urmă.

– Te întrebi de ce mă aflu aici în loc să fiu în Andor? întrebă Bryne. Pentru că nu pot să renunț. Pentru că lumea se schimbă, iar eu trebuie să mă implic. Pentru că, odată ce mi-a fost luat totul în Andor, aveam nevoie de un loc nou pentru loialitatea mea. Pânza mi-a oferit această oportunitate.

– Și ai profitat de ea doar pentru că era acolo?

– Nu, zise Bryne. Am profitat de ea pentru că am fost un prost. Întâlni privirea lui Gawyn. Dar am *rămas* pentru că așa a fost corect. Ceea ce a fost stricat trebuie reparat, iar eu am văzut ce poate face un conducător îngrozitor unui regat. Elaidei nu-i poate fi îngăduit să tragă lumea în jos după ea.

Gawyn tresări.

– Da, zise Bryne. Am ajuns să le cred. Femei neghioabe. Dar, pe Lumină, ele au dreptate, Gawyn. Ceea ce fac eu este corect. Ea are dreptate.

– Cine?

Bryne clătină din cap, bombănind:

– Femeie afurisită.

„Egwene?" se întrebă Gawyn.

– Motivele mele nu sunt importante pentru tine, fiule, zise Bryne. Tu nu ești unul dintre soldații mei. Dar trebuie să iei niște decizii. În zilele următoare, va trebui să alegi o tabără

şi va trebui să ştii de ce ai ales-o. Atâta am de spus referitor la acest subiect.

Dădu pinteni calului, care grăbi pasul. Gawyn zări în depărtare un alt post de gardă. Rămase în urmă, în vreme ce Bryne şi soldaţii lui se apropiară de el.

Să aleagă o tabără. Dacă Egwene *nu va vrea* să plece cu el?

Bryne avea dreptate. Ceva *avea* să se întâmple. Plutea în aer, o simţeai în lumina slabă a soarelui care abia răzbătea prin nori. O simţeai undeva în depărtare, spre miazănoapte, părând ca o energie nevăzută în orizontul acela întunecat.

Război, bătălii, conflicte, schimbări. Gawyn avea impresia că nu ştia care erau taberele, darămite să aleagă una.

CAPITOLUL 31

O promisiune făcută lui Lews Therin

Cadsuane își ținea mantia pe umeri și gluga pe cap, în ciuda zăpușelii care o împiedica să „ignore" căldura dogori toare. Nu îndrăznea să-și tragă gluga de pe cap sau să-și scoată mantia. Cuvintele lui al'Thor fuseseră foarte clare: dacă el îi va vedea fața, ea va fi executată. Cadsuane nu avea de gând să își riște viața ca să scape de disconfort câteva ore, chiar dacă credea că al'Thor se afla în noul conac pe care și-l însușise. Băiatul își făcea întotdeauna apariția acolo unde nu era așteptat sau dorit.

Ea nu avea de gând să îl lase să o trimită în exil, firește. Cu cât deținea mai multă putere un bărbat, cu atât mai probabil era ca el să o folosească într-un mod prostesc. Dacă îi dădeai unui bărbat o vacă, el o îngrijea cu atenție, folosind laptele acesteia ca să-și hrănească familia. Dacă îi dădeai unui bărbat două vaci, era posibil ca el să se creadă bogat și să-și lase familia să moară de foame din cauza lipsei de atenție.

Tropăia pe trotuarul din scânduri, trecând pe lângă cla din ca niște cutii puse unele peste altele, cu steaguri în vârf. Nu era prea încântată că se afla din nou în Bandar Eban. Nu avea nimic cu domanii, doar prefera orașe care nu erau atât

de aglomerate. Şi cu problemele care existau în zona rurală, locul era mai aglomerat decât de obicei. Refugiaţii continuau să vină, în ciuda zvonurilor despre sosirea lui al'Thor în oraş. Trecu pe lângă un astfel de grup, care se afla pe o străduţă lăturalnică în stânga ei. Era o familie, iar membrii acesteia aveau feţele mânjite de praf.

Al'Thor făgăduise hrană. Această veste aducea guri flămânde, niciuna dornică să se întoarcă la ferma ei, chiar dacă li se oferea hrană. În zonele rurale domnea în continuare haosul, iar hrana de aici era o noutate. Refugiaţii nu puteau şti sigur că grânele nu aveau să se strice, cum se întâmplase în ultima vreme. Nu, aceştia rămâneau, înţesând oraşul, aglomerându-l.

Cadsuane clătina din cap, văzându-şi mai departe de drum pe scândurile alea, galoşii ei mizerabili clămpănind pe lemn. Oraşul era vestit pentru aceste trotuare lungi şi rezistente, care le permiteau pietonilor să evite noroiul de pe străzi. Pietrele de pavaj ar fi rezolvat această problemă, dar domanii se mândreau adeseori că erau *diferiţi* de restul lumii. Mâncarea picantă greu de digerat pe care o mâncau cu nişte tacâmuri îngrozitoare, o capitală plina cu steaguri ţipătoare, situată într-un port uriaş, femei care purtau rochii deocheate, bărbaţii ce aveau mustăţi lungi şi subţiri şi erau aproape la fel de pasionaţi de cercei ca Oamenii Mării.

Sute de steaguri fluturau în vânt când Cadsuane trecu pe lângă ele, iar ea scrâşni din dinţi când se simţi ispitită să îşi tragă gluga de pe cap ca să simtă vântul mângâindu-i faţa. Fie blestemată de Lumină această briză a mării! De obicei, în Bandar Eban era frig şi ploua. Arareori simţise acest aer cald. Oricum, umiditatea era îngrozitoare. Oamenii raţionali locuiau în interiorul ţinutului!

Străbătu câteva străzi, traversând intersecţiile prin noroi. După părerea ei, acesta era defectul iremediabil al trotuarelor din scânduri. Localnicii ştiau care străzi puteau fi traversate

și care erau pline de noroi, însă Cadsuane era nevoită să traverseze prin locurile prin care putea. De aceea vânase acești galoși, făcuți după moda tairenă, pe care și-i trase peste pantofi. Fusese surprinzător de greu să găsească un negustor care îi vindea; era limpede că domanii nu prea erau interesați de ei, iar majoritatea oamenilor pe lângă care trecea erau fie desculți prin noroi, fie știau pe unde să traverseze ca să nu-și murdărească încălțămintea.

Pe la jumătatea drumului spre docuri, ajunse în sfârșit la destinație. Steagul frumos care fâlfâia la intrare și care se izbea de fațada din lemn furniruit spunea că denumirea hanului era „Binecuvântarea vântului" Cadsuane intră și își scoase galoșii în vestibulul plin cu noroi, înainte să intre în hanul propriu-zis. Acolo, își îngădui, în sfârșit, să-și dea gluga jos de pe cap. Dacă s-ar fi întâmplat ca al'Thor să viziteze acest han, atunci ar fi fost nevoit să o spânzure.

Salonul hanului era ornat mai mult ca sala de mese a unui rege decât ca o tavernă. Mesele erau acoperite cu fețe de masă albe, iar podeaua din lemn lustruit era atât de bine spălată, încât lucea. Pe pereți atârnau picturi frumoase, înfățișând natura moartă – un bol cu fructe pe peretele din spatele barului, o vază cu flori pe peretele din fața lui. Sticlele de pe raftul din spatele barului erau aproape toate cu vin, foarte puține sticle cu coniac sau alte licori.

Hangiul zvelt, Quillin Lasil, era un andoran înalt, cu fața ovală. Aproape chel în creștet, dar cu păr negru și scurt pe părțile laterale ale capului, el avea barbă, tunsă scurt, care era aproape toată căruntă. Din mânecile hainei lui de culoarea lavandei ieșeau manșetele albe și încrețite, însă purta un șorț de hangiu peste ea. De obicei, avea informații bune, dar era și dispus să pună întrebări pentru ea printre asociații lui. Un om foarte util, într-adevăr.

Îi zâmbi Cadsuanei când o văzu intrând, în vreme ce își ștergea mâinile cu un prosop. Îi făcu semn spre o masă, apoi

se duse la bar ca să aducă niște vin. Cadsuane se așeză la masă când doi bărbați din partea cealaltă a salonului începură să se certe zgomotos. Ceilalți clienți – doar patru, două femei care ședeau la o masă în cealaltă parte a salonului, doi bărbați care ședeau la bar – nu dădeau nicio atenție acestei certe. Nu puteai petrece prea multă vreme în Arad Doman fără să nu înveți să ignori aceste ieșiri violente frecvente. Bărbații domani se aprindeau la fel de repede ca vulcanii, iar majoritatea oamenilor erau de părere că motivul erau femeile domani. Acești doi bărbați nu ajunseră la duel, cum s-ar fi întâmplat în Ebou Dar. În schimb, ei țipară câteva momente, apoi începură să-și dea dreptate unul altuia, apoi insistară să-și facă cinste unul altuia cu vin. Certurile erau des întâlnite, vărsarea de sânge, rară. Rănile erau rele pentru afaceri.

Quillin se apropie, aducând o cupă de vin – unul dintre cele mai bune soiuri pe care le avea. Ea nu îi ceruse niciodată să facă asta, dar nici nu se plânsese.

– Jupâneasă Shore, zise el cu acea voce binevoitoare a lui. Mi-aș fi dorit să fi știut mai din vreme că te-ai întors în oraș! Am aflat prima oară din scrisoarea dumitale!

Cadsuane luă cupa de vin.

– N-am obiceiul să le spun cunoștințelor mele pe unde umblu, Jupâne Tasil.

– Firește că nu, firește că nu, zise el, părând a nu se simți deloc jignit de răspunsul ei tăios.

Ea nu reușise niciodată să îl scoată din pepeni. Acest lucru îi stârnise întotdeauna curiozitatea.

– Hanul pare să prospere, zise ea pe un ton politicos, făcându-l pe bărbat să se întoarcă și să-și privească cei câțiva clienți.

Aceștia nu păreau a se simți în largul lor stând la mese curate, așezate pe o podea care lucea. Cadsuane nu știa dacă acea curățenie intimidantă îi ținea departe pe oamenii de „Binecuvântarea vântului" sau încăpățânarea lui Quillin de a

tocmi menestreli sau muzicanţi. El susţinea că aceştia stricau atmosfera. În vreme ce ea privea, el observă că intrase un client nou, care lăsase urme de noroi. Ea vedea că lui Quillin îi venea să meargă şi să frece podeaua.

- Tu de acolo! strigă Quillin la bărbat. Şterge-ţi încălţămintea înainte să intri, rogu-te.

Bărbatul încremeni locului şi se încruntă, dar se întoarse în vestibul ca să facă ce i se ceruse. Quillin oftă, apoi se aşeză la masa ei.

- Sincer să fiu, Jupâneasa Shore, localul se cam aglomerează în ultima vreme, iar asta nu mi place. Uneori, nu reuşesc să ţin socoteala clienţilor mei! Oamenii nu şi iau băutura, ci aşteaptă să mă duc eu la ei.

- Ai putea tocmi nişte ajutoare, zise ea. Una sau două chelneriţe.

- Poftim? Şi să le las pe ele să se distreze?

Rosti aceste cuvinte cu toată seriozitatea.

Cadsuane luă o gură de vin. Un soi excelent, într adevăr, poate îndeajuns de scump ca un han - oricât de splendid - să nu-l afişeze la vedere în spatele barului. Oftă. Soţia domanii a lui Quillin era cea mai desăvârşită negustoreasă de mătăsuri din oraş, multe vase ale Oamenilor Mării o căutau personal ca să facă negoţ cu ea. Quillin îi ţinuse registrele de contabilitate soţiei lui mai bine de douăzeci de ani înainte ca el să se retragă, amândoi bogaţi.

Iar el ce a făcut cu banii? A deschis un han. Aparent, acesta fusese întotdeauna un vis al lui. Cadsuane învăţase demult să nu se mai întrebe despre înclinaţiile ciudate ale oamenilor care aveau prea mult timp liber la dispoziţie.

– Ce veşti ai despre oraş, Quillin? îl întrebă ea, împingând peste masă spre el un săculeţ cu bani.

– Jupâneasă, mă jigneşti, zise el, ridicându-şi mâinile. N-aş putea să-ţi iau banii!

Ea îşi arcui o sprânceană.

Nu prea am chef de jocuri azi, Jupâne Tasil. Dacă nu-i vrei pentru tine, atunci dă-i săracilor. Numai Lumina știe cât de mulți sunt prin oraș în ultima vreme.

El oftă și, fără tragere de inimă, băgă săculețul în buzunar. Poate de aceea salonul lui era adeseori gol; un hangiu căruia nu-i păsa de bani era o creatură ciudată. Mulți dintre oamenii de rând l-ar considera pe Quillin la fel de incomod ca podeaua imaculată și ornamentele cu gust.

Cu toate acestea, Quillin era *foarte* bun pentru a obține informații. Soția lui îi spunea toate hârfele. Având în vedere chipul ei, era limpede că el știa că ea era Aes Sedai. Namine – fiica lui mai mare – se dusese la Turnul Alb, alegând în cele din urmă Ajah Brună și instalându-se în biblioteca de-acolo. O bibliotecară domani nu era un lucru neobișnuit – biblioteca Ierhana din Bandar Eban era una dintre cele mai mari din lume. Cu toate acestea, faptul că Namine înțelegea într-un mod destul de pătrunzător evenimentele actuale îi stârnise curiozitatea Cadsuanei, care urmărise legătura, nădăjduind să descopere niște părinți bine plasați. Legături cum ar fi o fiică în Turnul Alb îi făceau adeseori pe oameni să se arate binevoitori față de Aes Sedai. Asta o condusese la Quillin. Cadsuane nu avea încredere deplină în el, dar *ținea* la el.

– Ce vești ai despre oraș? întrebă Quillin.

Sincer, care hangiu purta o vestă din mătase brodată pe sub șorț? Nu era de mirare că oamenii considerau ciudat acel han.

– Cu ce să încep? În ultima vreme s-au întâmplat prea multe ca să le țin socoteala!

– Începe cu Alsalam, îi propuse Cadsuane, sorbind din vin. Când a fost văzut ultima oară?

– Din surse credibile sau din auzite?

– Amândouă.

– Câțiva nobili de rang inferior și negustori au susținut că au primit personal vești de la Rege acum o săptămână, domniță, dar eu privesc cu scepticism aceste afirmații. La foarte

scurt timp după... dispariția Regelui, se puteau găsi scrisori care susțineau că proclamă doruințele lui. Am văzut cu ochii mei câteva dintre aceste porunci în care am crezut – sau, cel puțin, am crezut sigiliul de pe ele –, dar însuși Regele? Aș zice că a trecut aproape o jumătate de an de când nu l-a mai văzut cineva pentru care pot garanta.

– Și atunci, unde se află el?

Hangiul ridică din umeri, părând a-și cere scuze.

– O vreme, am fost convinși că în spatele dispariției lui se află Consiliul Negustorilor. Arareori îl scăpau din ochi pe Rege și cu problemele de la miazăzi, toți am presupus că au dus-o într-un loc sigur pe Majestatea Sa.

– Dar?

– Dar sursele mele, asta însemnând soția lui, nu mai sunt convinse de acest lucru. Consiliul Negustorilor a fost prea dez organizat în ultima vreme, fiecare membru al său încercând să împiedice destrămarea părții pe care o deținea din Arad Doman. Dacă l-ar fi avut pe Rege, l-ar fi scos la iveală deja.

Cadsuane bătu cu unghia în cupa de vin, enervată. Oare putea exista un grăunte de adevăr în vorbele băiatului al'Thor, care credea că unul dintre Rătăciți pusese mâna pe Alsalam?

– Altceva?

– Există Aieli în oraș, domniță, zise Quillin, frecând o pată invizibila de pe suprafața mesei.

Ea îl privi în ochi.

– N-am observat.

El chicoti.

– Da, da, e evident, cred. Dar numărul exact în această regiune este de douăzeci și patru de mii. Unii spun că Dragonul Renăscut i-a adus aici ca să își arate puterea și autoritatea. La urma urmei, cine-a mai auzit de *Aieli* care împart hrană? Jumătate dintre săracii din oraș sunt prea înspăimântați ca să se ducă să ia hrana de teamă ca Aielii să nu fi pus una dintre otrăvurile lor în grâne.

– *Otrăvuri* Aiel?

Ea nu auzise niciodată acest zvon ciudat.

Quillin încuviinţă din cap.

– Unii susţin că acesta este motivul pentru care se strică hrana, domniţă.

– Dar hrana a început să se strice în acest ţinut cu mult timp înainte de venirea Aielilor, nu?

– Da, da, desigur, zise Quillin. Însă este greu să ţi aminteşti astfel de lucruri atunci când ai de a face cu atât de multe grâne stricate. Şi apoi, hrana a început să se strice din ce în ce mai mult de când a sosit Seniorul Dragon

Cadsuane îşi ascunse încruntarea, luând o gură de vin Se înrăutăţise odata cu sosirea lui al'Thor? Era doar un zvon sau era adevărat? Îşi luă cupa de la gură

– Şi celelalte întâmplări ciudate din oraş? întrebă ea cu precauţie, ca să vadă ce putea afla.

– Înseamnă că ai auzit de ele? zise Quillin, aplecându se în faţa. Oamenii nu vorbesc despre ele, desigur dar sursele mele aud lucruri. Copii nascuţi morţi, oameni care mor în urma unor căzături ce n ar trebui sa le lase nici măcar vânătăi. Trăim vremuri periculoase, domniţă. Nu mi place să vorbesc doar din auzite, dar am fost martor şi eu la câteva[1]

Întâmplările în sine nu erau neaşteptate.

Exista un echilibru, desigur.

Echilibru?

– Căsătorii în creştere, zise ea, fluturându-şi o mână, copii care întâlnesc fiare sălbatice şi scapă nevătămaţi, bogăţii neaşteptate descoperite sub podelele în casa unui sărăntoc Genul acesta de lucruri.

– *Ar fi*, într-adevăr, un lucru plăcut, zise Quillin, chicotind Nu putem decât să ne dorim şi să nadajduim, domniţă.

– N-ai auzit asemenea poveşti? îl întreba Cadsuane mirată.

– Nu, domniţă. Aş putea să mă interesez, daca doriţi.

– Aşa să faci.

Al'Thor era *ta'veren*, însă Pânza păstra echilibrul. Pentru fiecare moarte accidentală cauzată de prezența lui Rand în oraș exista întotdeauna o supraviețuire miraculoasă.

Ce însemna dacă acest lucru începea să se destrame?

Ea începu să îi pună întrebări specifice lui Quillin despre locurile unde se aflau membrii Consiliului Negustorilor din fruntea listei. Ea știa că băiatul al'Thor voia să îi captureze pe toți; dacă ea ar putea obține informații despre locul unde se aflau aceștia pe care el nu le avea, ar putea fi un lucru foarte util. De asemenea, îi ceru lui Quillin să afle care era situația economică a celorlalte orașe domani importante și să-i furnizeze orice fel de veste despre facțiunile rebele sau despre atacurile taraboneriloi de la graniță.

Pe când pleca de la han – punându-și gluga pe cap fără tragere de inimă și ieșind în aerul înăbușitor al după-amiezii – descoperi că, în urma discuției avute cu Quillin, rămăsese cu mai multe întrebări decât atunci când intrase acolo.

Părea că stătea să plouă. În ultima vreme, mereu era așa, firește. Întunecat și mohorât, cu un cer cenușiu și nori care se amestecau, formând o negură uniformă. Bine măcar că plouase cu adevărat în noaptea precedentă; dintr-un anumit motiv, acest lucru făcea ca cerul înnorat să fie mai ușor de suportat. Ca și când ar fi fost un lucru natural, îngăduindu-i să își închipuie că acea atmosferă mohorâtă perpetuă nu era un alt semn că Cel Întunecat începea să se miște. El le trimisese oamenilor secetă, apoi îi înghețase cu o iarnă neașteptată, iar acum părea hotărât să-i distrugă cu ajutorul tristeții.

Cadsuane clătină din cap, verificându-și galoșii ca să se asigure că și-i fixase bine, apoi păși pe trotuarul din lemn plin cu noroi și o luă spre docuri. Avea să verifice cât de precise erau aceste zvonuri despre alterarea hranei. Oare evenimentele ciudate care se petreceau în preajma lui al'Thor deveniseră mai distrugătoare, sau ea își îngăduia pur și simplu să descopere ceva de care se temea?

Al'Thor. Ea trebuia să înfrunte adevărul: nu se descurcase prea bine în a-l controla. Ea nu făcuse, desigur, nicio greşeală cu *a'damul* masculin, indiferent ce susţinea al'Thor. Persoana care furase zgarda fusese extrem de puternică şi de abilă. Oricine era capabil de o asemenea ispravă putea foarte uşor să facă rost de un alt *a'dam* masculin de la Seanchani. Probabil că aceştia aveau suficient de multe.

Nu, *a'damul* fusese furat din odaia ei cu scopul de a semăna neîncredere; ea era convinsă de acest lucru. Poate că furtul fusese menit să ascundă altceva: înapoierea figurinei lui al'Thor. Firea lui devenise atât de întunecată, încât nu aveai de unde şti ce distrugeri avea să provoace cu ajutorul acesteia.

Sărman băiat nerod. Nu ar fi trebuit să ajungă cu zgarda la gât de mâna uneia dintre Rătăciţi; acest lucru n-ar face decât să îi aducă aminte de vremea când fusese bătut şi închis în cuşca de către surorile Aes Sedai. Acest lucru ar face ca sarcina ei să fie mai grea, dacă nu imposibilă.

Aceasta era întrebarea cu care se confrunta ea acum. El mai putea fi salvat? Era prea târziu ca să îl mai schimbe? Şi dacă era, ce putea face ea, dacă putea face ceva? Dragonul Renăscut trebuia să îl întâlnească pe Cel Întunecat în Shayol Ghul. Dacă n-avea s-o facă, totul era pierdut. Dar dacă îngăduindu-i să îl întâlnească pe Cel Întunecat ar fi la fel de dezastruos?

Nu. Refuză să creadă că bătălia lor fusese deja pierdută. *Trebuia* să existe o cale prin care să schimbe direcţia lui al'Thor. Dar ce anume?

Al'Thor nu reacţionase ca majoritatea ţăranilor care primiseră putere pe neaşteptate, el nu devenise egoist sau meschin. Nu strânsese avuţii, nici nu se răzbunase prosteşte pe aceia care îi greşiseră în tinereţe. De fapt, el luase multe decizii cu înţelepciune — acelea care nu implicau ideea de a cocheta cu pericolul.

Cadsuane îşi continuă drumul pe trotuarul din lemn, trecând pe lângă refugiaţii domani îmbrăcaţi în veşmintele

lor ridicol de colorate. Uneori, ea era nevoită să ocolească ast fel de grupuri care ședeau pe buștenii umezi, o tabără impro vizată care se forma la intrarea pe o străduță lăturalnică sau lângă ușa laterală nefolosită a vreunei clădiri. Niciunul nu se dădu la o parte din calea ei. La ce folosea o față de Aes Sedai dacă trebuia să o acoperi? Orașul acesta era pur și simplu prea aglomerat.

Cadsuane încetini pasul când ajunse lângă un rând de famioane care anunțau registratorul de andocare. Docurile se aflau chiar în față, mărginite de vasele Oamenilor Mării, care erau de două ori mai numeroase decât înainte, multe dintre ele *rakeri*, cele mai mari ambarcațiuni ale Oamenilor Mării. Nu puține dintre ele erau vase Seanchane transformate, cel mai probabil furate din Ebou Dar în timpul evadării în masă care avusese loc cu puțin timp în urmă.

Docurile erau pline de oameni care așteptau cu nerăbdare să primească grâne. Mulțimile se îmbulzeau și țipau, nepă rând a fi deloc îngrijorate de „otrăvurile" despre care pome nise Quillin. Firește, foametea putea învinge multe temeri. Docherii controlau mulțimile; printre ei se aflau Aieli în *cadin'sor* brun, cu sulițe în mâini și căutături dușmănoase specifice Aielilor. Pe docuri părea să se afle un număr destul de mare de negustori care nădăjduiau probabil să pună mâna pe o cantitate destul de frumușică de grâne pe care să le sto cheze și să le vândă ulterior.

Docurile arătau cam la fel ca în ziua în care sosise al'Thor. Ce o făcuse să se oprească? Simțea furnicături pe șira spină rii, ca și cum...

Când se întoarse, văzu o procesiune înaintând călare pe strada înnoroiată. Al'Thor ședea mândru pe armăsarul lui negru, îmbrăcat în veșminte colorate asortate, prevăzute cu puține broderii roșii. Ca de obicei, el se afla în fruntea unui grup de soldați, consilieri și domani slugarnici, al căror număr devenea din ce în ce mai mare.

Părea să îl întâlnească din ce în ce mai des în vreme ce străbătea străzile. Se forță să rămână locului și să nu se ascundă pe vreo străduță lăturalnică, însă își trase mai tare gluga pe cap ca să-și ascundă fața. Al'Thor nu trădă niciun semn că ar fi recunoscut-o atunci când trecu călare chiar prin fața ei. Părea tulburat de propriile gânduri, cum era adeseori. Ea vru să-i strige că trebuia să se miște mai repede, să ofere siguranță mulțimii din Arad Doman și să meargă mai departe, însă tăcu. Cadsuane *nu* avea de gând să îngăduie ca cei aproape trei sute de ani pe care îi avea să îi fie curmați printr-o execuție din mâna Dragonului Renăscut!

Alaiul lui trecu pe lângă ea. Ca înainte, atunci când ea își întoarse fața de la el, i se păru că zărește – cu coada ochiului – întunecimea care îl înconjura, ca și când norii de deasupra l-ar fi umbrit prea mult. Ori de câte ori se uita direct la el, întunecimea dispărea – de fapt, ori de câte ori *încerca* să o vadă, nu reușea să o discearnă. Aceasta apărea doar atunci când îl vedea indirect și întâmplător.

Nu citise sau auzise vreodată despre așa ceva în toată viața ei. Faptul că o vedea în jurul Dragonului Renăscut o îngrozea. Treaba asta devenise mai importantă decât mândria ei, mai mare decât eșecurile ei. Nu. Fusese *întotdeauna* mai importantă decât ea. A-l îndruma pe al'Thor nu era asemănător cu a îndruma un cal care galopa; era asemănător cu a încerca să îndrumi însăși furtuna de pe mare!

Nu avea să reușească *niciodată* să-i schimbe cursul. El nu avea încredere în surorile Aes Sedai, și pe bună dreptate. Părea să nu aibă încredere în nimeni, în afară, poate, de Min – dar Min se împotrivise oricărei încercări a Cadsuanei de a o implica. Fata era aproape la fel de încăpățânată ca al'Thor.

Nu avea rost să viziteze docurile. Nu avea rost să vorbească cu informatorii ei. Dacă nu făcea ceva *în curând*, erau cu toții osândiți. Dar ce să facă? Ea se rezemă de clădirea din spatele ei, fanioanele triunghiulare fluturând în fața ei, indicând spre

miazănoapte. Spre Mana Pustiitoare și spre scopul suprem al lui al'Thor.

Îi veni o idee. Se agăță de ea ca o femeie care se îneca în valurile agitate. Nu știa de ce era legată aceasta, dar era singura ei speranță.

Se roti pe călcâie și făcu cale-ntoarsă cu pași grăbiți și cu capul plecat, abia îndrăznind să se gândească la planul ei. Putea da greș atât de ușor. Dacă al'Thor era într-adevăr dominat atât de mult de furia lui pe cât se temea ea, atunci nici măcar planul acesta nu avea să-l ajute.

Dacă el era într-adevăr într-o stare atât de proastă, atunci nimic nu avea să îl mai ajute. Asta însemna că ea nu avea nimic de pierdut. Nimic în afară de lumea în sine.

Croindu-și drum prin mulțimi și străbătând uneori străzile noroioase ca să le evite, ea ajunse la conac. Unii Aieli își ridicaseră tabăra în locul unde staționaseră soldații lui Dobraine, înainte ca acesta să se retragă. Aceștia erau peste tot, unii pe pământ, unii într-o aripă a conacului, alții în clădirile din apropiere.

Cadsuane se îndreptă spre aripa ocupată de Aieli și nu fu oprită de nimeni. Se bucura de privilegii în rândul Aielilor ca nicio altă soră. Le găsi pe Sorilea și pe celelalte Înțelepte reunite într-una dintre biblioteci. Acestea ședeau pe podea, desigur. Sorilea o salută din cap pe Cadsuane atunci când intră. Femeia era piele și oase, slabă și cu pielea tăbăcită, însă nu o puteai considera fragilă. Nu cu ochii aceia de pe fața aceea, care, deși era înăsprită de vânt și soare, era prea tânără pentru vârsta ei. Cum se făcea ca Înțeleptele trăiau atât de mult și totuși nu dobândeau chipul fără vârstă al surorilor Aes Sedai? Cadsuane nu reușise să găsească un răspuns la această întrebare.

Își dădu jos gluga de pe cap și se alătură Înțeleptelor, așezându-se pe podea și evitând pernele. O privi în ochi pe Sorilea.

– Am dat greș, zise ea.

Înțeleapta încuviință din cap, ca și când s-ar fi gândit la același lucru. Cadsuane se forță sa nu-și arate enervarea.

– Nu e o rușine să dai greș, spuse Bau, atunci când eșecul e din vina altcuiva.

Amys încuviința din cap.

– *Car'a'carnul* este cel mai încăpățânat bărbat, Cadsuane Sedai. Nu ai niciun fel de *toh* față de noi.

– Rușine sau *toh*, zise Cadsuane, în curând totul va fi irelevant. Dar am un plan. Mă veți ajuta?

Înțeleptele schimbară o privire.

– Și care ar fi acest plan? întrebă Sorilea.

Cadsuane zâmbi, apoi începu să le explice.

Rand aruncă o privire peste umăr, uitându-se după Cadsuane care se îndepărta în grabă. Ea crezuse, probabil, că el nu o observase stând ascunsă pe acea străduță lăturalnică. Gluga îi ascundea fața, însă nimic nu putea masca acea postură sigură de sine, nici măcar acei galoși incomozi. Chiar dacă se grăbea, părea stăpână pe sine, iar ceilalți se dădeau din calea ei din reflex.

Ea flirta cu interdicția lui, urmărindu-l astfel prin tot orașul. Cu toate acestea, nu îi dezvăluia fața, prin urmare el o lăsa în pace. Probabil că fusese din capul locului o decizie proastă să o exileze, dar acum nu mai exista cale de întoarcere. Pe viitor, el trebuia să-și stăpânească firea. Să o învăluie într-un strat de gheață, deși aceasta mocnea în pieptul lui, bătând ca o a doua inimă.

El își întoarse din nou privirea spre docuri. Poate că nu era nevoie să verifice personal distribuirea hranei. Cu toate acestea, descoperise că existau șanse mai mari ca grânele să ajungă la aceia care aveau nevoie de ele dacă toți știau că erau supravegheați. Acesta era un popor fără rege de prea multă vreme; oamenii meritau să vadă că cineva ținea frâiele.

Când ajunse la debarcader, îl întoarse pe Tai'daishar, mânându-l la pas prin spatele docurilor. Îi aruncă o privire

Asha'manului care călărea lângă el. Naeff avea o față dreptun ghiulară și îndârjită și înfățișarea atletică a unui războinic acesta fusese soldat în Garda Reginei Andorului înainte să își dea demisia dezgustat în timpul domniei „Seniorului Gaebril". Naeff se întorsese la Turnul Negru, iar acum purta atât Sabia, cât și Dragonul.

În cele din urmă, probabil că Rand urma să fie nevoit fie să-l lase pe Naeff să se întoarcă la sora lui Aes Sedai — el fusese printre primii bărbați legați — fie să o aducă pe ea la el. Nu era prea dornic să aibă încă o Aes Sedai prin preajmă, deși Nelavaire Demasiellin, o Verde, era destul de plăcută pentru o Aes Sedai.

- Continuă, îi spuse Rand lui Naeff în vreme ce călăreau.

Asha'manul îi dădea raportul despre mesajele și întâlnirile Seanchanilor cu Bashere.

- Ei bine, Seniore, zise Naeff, este doar o intuiție a mea dar nu cred că aceștia vor accepta Katar ca loc de întâlnire. Îngreunează întotdeauna situația ori de câte ori Seniorul Bashere sau eu le pomenim despre asta, susținând că trebuie să aștepte noi instrucțiuni de la Fiica celor Nouă Luni. Tonul lor sugerează că aceste „instrucțiuni" vor fi acelea că locația este inacceptabilă.

Rand vorbi cu blândețe.

– Katar este teren neutru, nu este nici în Arad Doman, nici în interiorul ținuturilor Seanchane.

- Știu asta, Seniore. Noi am încercat. Îți promit că am făcut-o.

– Prea bine, zise Rand. Dacă vor continua să se încăpățâneze în privința asta, atunci voi alege un alt loc. Întoarce-te la ei și spune-le că ne vom întâlni la Falme.

Din spate, Flinn fluieră încet.

– Seniore, zise Naeff, asta-i *departe*, în interiorul hotarelor Seanchane.

– Știu, zise Rand, aruncându-i o privire lui Flinn. Dar are o... anumită semnificație istorică. Vom fi în siguranță

Seanchanii sunt foarte legați de onoare. Nu vor ataca dacă vom sosi purtând steagul păcii.

– Ești sigur? îl întrebă încet Naeff. Nu-mi place cum se uita la mine, Seniore. Văd dispreț în ochii lor, ai tuturor. Dispreț și milă, de parcă aș fi vreun câine vagabond care caută resturi în spatele unui han. Arză-m-ar focu', chestia asta îmi provoacă greață.

– Țin la îndemână zgărzile alea ale lor, Seniore, zise Flinn. Cu sau fără steagul păcii, își vor dori să ne lege pe toți.

Rand închise ochii, înăbușindu-și furia și simțind aerul sărat mângâindu-i fața. Deschise ochii și văzu cerul acoperit de nori negri. Nu avea să se mai gândească la zgarda aceea în jurul grumazului său, la mâinile lui care o sugrumau pe Min. Totul era de domeniul trecutului.

El era mai tare ca oțelul. Nu putea fi distrus.

– *Trebuie* să facem pace cu Seanchanii, zise el. În ciuda diferențelor.

– Diferențe? întrebă Flinn. N-aș considera treaba asta o diferență, Seniore. Vor să ne transforme în sclavi pe toți, poate chiar să ne execute. Ei consideră o *favoare* dacă ai face ori una, ori cealaltă!

Rand îl privi în ochi pe bărbat. Flinn nu era un răzvrătit, ci cât se poate de loial. Dar, cu toate acestea, Rand încă reușea să îl facă să își plece capul. Nu puteau fi tolerate disensiuni. Din cauza disensiunilor și a minciunilor, el ajunsese să poarte zgardă și nu își mai dorea acest lucru.

– Iertare, Seniore, zise Flinn în cele din urmă. Arză-m-ar focu' dacă Flame nu este o alegere bună! Îi vei face să privească cerul cu teamă, zău așa.

– Du-te și transmite-le mesajul acum, Naeff, zise Rand. Vreau să rezolv problema asta.

Naeff încuviință din cap, întorcându-și calul și îndepărtându-se la trap de coloană, însoțită de un grup mic de gărzi Aiel. Puteai Călători doar într-un loc pe care îl știai bine, prin

urmare, el nu putea pleca pur şi simplu de la docuri. Rand îşi continuă drumul călare, tulburat de tăcerea lui Lews Therin. Nebunul fusese neobişnuit de distant în ultima vreme. Acest lucru ar fi trebuit să îl încânte pe Rand, dar, în schimb, îl tulbura. Avea legătură cu puterea necunoscută pe care o atinsese Rand. Îl auzea încă adeseori pe nebun plângând, şoptind ca pentru sine, îngrozit.

– Rand?

El se întoarse, căci nu auzise calul Nynaevei apropiindu-se. Ea purta o rochie verde îndrăzneaţă, modestă după standardele domani, dar, totuşi, mult mai revelatoare decât una la care s-ar fi gândit să îmbrace pe vremea când locuise în Ţinutul celor Două Râuri. „Are dreptul să se schimbe, gândi Rand. Ce înseamnă o rochie îndrăzneaţă comparativ cu faptul că eu am poruncit exiluri şi execuţii?"

– Ce ai hotărât? îl întrebă ea.

– Ne vom întâlni cu ei la Falme, răspunse el.

Ea bombăni ceva.

– Ce-ai spus? întrebă el.

– Oh, spuneam doar că eşti un prost încăpăţânat, răspunse ea, privindu-l cu nişte ochi sfidători.

– Falme va fi pe placul lor, zise el.

– Aşa este, spuse ea. Vei fi chiar la îndemâna lor.

– Nu-mi permit să aştept, Nynaeve, zise el. Este un risc pe care trebuie să mi-l asumăm. Dar mă îndoiesc că ei vor ataca.

– Te-ai îndoit de asta şi ultima dată? întrebă ea. Atunci când ţi-au retezat mâna?

El îşi coborî privirea la ciot.

– De astă dată, e puţin probabil să aibă printre ei vreun Rătăcit.

– Poţi fi sigur de asta?

El o privi în ochi, iar ea făcu la fel, un lucru pe care puţini oameni reuşeau să-l facă în ultima vreme. Într-un final, el clătină negativ din cap.

– Nu pot fi sigur.

Ea pufni drept răspuns, sugerând că câştigase această înfruntare.

– Ei bine, va trebui să fim cu mare băgare de seamă. Poate că amintirile despre *ultima* ta vizită la Falme îi va face să se simtă incontortabil.

– Asta sper şi eu, zise el.

Ea bombăni din nou ceva, însă el nu înţelese ce anume. Nynaeve nu ar fi fost niciodată o Aes Sedai ideala; dădea frâu liber emoţiilor, mai ales temperamentului său. Rand nu considera acest lucru un cusur; cel puţin, întotdeauna ştiuse care era situaţia dintre el şi Nynaeve. Ea nu se pricepea deloc la jocuri, iar acest lucru o făcea să fie preţioasă. El avea încredere în ea. Era o raritate.

„Avem încredere în ea, nu-i aşa? întrebă Lews Therin. Putem avea încredere în ea?"

Rand nu raspunse. Termina de inspectat docurile. Nynaeve rămase lângă el. Părea să fie indispusă, deşi Rand nu putea pricepe care era motivul. Cum Cadsuane fusese alungată, Nynaeve putea îndeplini rolul de sfătuitoare a lui. Nu o încânta acest lucru?

Poate ea işi făcea griji în privinţa lui Lan. Când Rand întoarse procesiunea înapoi spre centrul oraşului, el întrebă:

– Ai primit veşti de la el?

Nynaeve îi aruncă o privire, mijind ochii.

– De la cine?

– Ştii tu de la cine, zise Rand, trecând călare pe lângă un rând de steaguri roşii ce fluturau pe nişte clădiri înşiruite, fiecare găzduind descendenţi ale aceleiaşi familii.

– Nu-i treaba ta ce face el, zise Nynaeve.

– Întreaga lume este treaba mea, Nynaeve. Se uita la ea. Nu eşti de acord?

Ea deschise gura, fără îndoială ca să se răstească la el, însă şovăi atunci când îi întâlni privirea. „Lumină, îşi zise el

în gând, citind spaima de pe chipul ei. Acum, am efectul acesta și asupra Nynaevei. Oare ce văd oamenii când se uită la mine?" Privirea aceea din ochii ei mai că îl făcu să-i fie teamă de el însuși.

- Lan va fi bine, zise Nynaeve, privind în altă parte.

- A plecat călare spre Malkier, nu-i așa? Ea se înroși. De câtă vreme? întrebă Rand. N-a ajuns încă la Mana Pustiitoare, nu-i așa?

Lăsat liber să urmeze ceea ce el considera atât datorie, cât și destin, Lan s-ar îndrepta călare drept spre Malkier de unul singur. Regatul - regatul lui - fusese mistuit de Mana Pustiitoare în urmă cu decenii în urmă, pe vremea când el fusese prunc.

- De două sau trei luni, răspunse ea, poate de puțin mai multă vreme. Se duce în Shienar să apere Trecătoarea, chiar dacă trebuie să facă asta de unul singur.

- Caută răzbunare, zise Rand cu blândețe. „Să răzbune ceea ce nu poate fi apărat."

– Își face datoria! zise Nynaeve. Dar... îmi fac griji în privința nesăbuinței lui. A insistat să-l duc în Ținuturile de Hotar și l-am dus, dar l-am lăsat în Saldaea. Am vrut să fie cât mai departe cu putință de Trecătoare. Va trebui să străbată un teren destul de accidentat ca să ajungă unde vrea să ajungă.

Rand fu străbătut de un fior rece când și-l imagină pe Lan călărind spre Trecătoare. Practic, spre moarte. Însă nu putea face nimic în privința aceasta.

- Îmi pare rău, Nynaeve, spuse el, cu toate că nu simțea asta. În ultima vreme, îi era greu să simtă ceva.

- Crezi că l-am trimis singur? se răsti ea. Sunteți încăpățânați, amândoi! Am avut grijă să aibă o oaste a lui, cu toate că el nu vrea una.

Ea era perfect capabilă să facă asta. Poate că le trimisese un avertisment acelora din neamul malkieri care mai rămăseseră, în numele lui Lan. Acesta era un ciudat, căci refuza să ridice steagul ținutului Malkier sau să-și revendice statutul

de rege al lui de teama să nu îi conducă la moarte pe ultimii compatrioţi ai lui. Însă era dispus să se îndrepte spre aceeaşi moarte în numele onoarei.

„Asta fac şi eu? gândi Rand. Mă îndrept spre moarte în numele onoarei? Dar nu, este diferit. Lan are de ales." Nicio profeţie nu spunea că Lan avea să moară, indiferent ce bănuieli avea bărbatul referitor la destinul lui.

– Totuşi, i-ar prinde bine puţin ajutor, zise Nynaeve, stânjenită. Se simţea întotdeauna stânjenită atunci când cerea ajutor. Oastea lui e mică. Nu cred ca va putea ţine piept Trolocilor prea multă vreme.

– El va ataca? întrebă Rand.

Nynaeve şovăi.

– N-a spus, zise ea. Dar, da, cred că o va face. El e de părere ca tu îţi iroseşti timpul aici, Rand. Dacă el va sosi şi va aduna o oaste şi îi va găsi pe Troloci strânşi în Trecătoarea lui Tarwin... da, cred că va ataca.

– Atunci, îşi va merita soarta, pentru că a plecat fără noi, zise Rand.

Nynaeve îl privi încruntată.

– Cum poţi spune asta?

– Trebuie, răspunse Rand cu blândeţe. Ultima Bătălie este iminentă. Poate ca atacul meu asupra Manei Pustiitoare se va potrivi cu cel al lui Lan. Poate că nu.

Tacu, căzând pe gânduri. Dacă Lan şi oastea pe care reuşea s-o adune atacau Trecătoarea... poate că asta ar atrage atenţia. Daca Rand *nu* ar ataca acolo, ar putea deruta Umbra. I-ar putea ataca pe Troloci unde nu s-ar aştepta, în vreme ce ei vor fi cu ochii pe Lan.

– Da, continuă Rand, îngândurat. Într-adevăr, moartea lui mi-ar putea fi de folos.

Nynaeve făcu ochii mari de furie, dar Rand o ignoră. Undeva, adânc în lăuntrul lui, îşi făcea mari griji în privinţa prietenului său. Trebuia sa ignore aceasta grija, să o reducă la tăcere. Dar vocea aceea îi şoptea:

„Te-a numit prietenul lui. Nu îl abandona...“

Nynaeve își stăpâni furia, lucru care îl impresiona pe Rand.

– Vom mai vorbi despre asta, îi spuse ea pe un ton tăios. Poate după ce vei avea ocazia să te gândești ce ar însemna mai exact abandonarea lui Lan.

Lui îi plăcea să creadă că Nynaeve era aceeași Meștereasă bătăioasă care îl intimidase pe vremea când se aflau în Ținutul celor Două Râuri. Ea păruse întotdeauna că își dădea *prea* mult osteneală, ca și când și-ar fi făcut griji că alții i-ar ignora statutul pentru că era prea tânără. Însă ea evoluase mult de atunci.

Ajunseră la conac, unde cincizeci dintre soldații lui Bashere stăteau de strajă în fața porților. Aceștia salutară la unison atunci când Rand trecu printre ei. El trecu pe lângă Aielii campați în afara porților, descălecă atunci când ajunse la grajduri și transferă cheia de acces din veriga prinsă de șa în buzunarul mare al hainei lui – era mai degrabă un săculeț prins cu nasturi în interiorul hainei – croit pentru statuetă. Mâna care ținea sfera ridicată se înălța din ascunzișurile sale.

Rand se duse în sala tronului. Nu o putea numi altfel decât așa, acum că îi fusese adus tronul Regelui. Acesta avea o mărime considerabilă și era prevăzut cu poleiala și niște mate fixate în brațele de lemn și pe spătar, deasupra capului. Acestea ieșeau în afară ca niște ochi bulbucați, conferind tronului un aspect opulent care îi displăcea lui Rand. Acesta nu fusese în palat. Unul dintre negustorii locali îl „protejase“ de revolte. Poate că acesta se gândise să acapareze tronul și într-un mod mai figurativ.

Rand se așeză pe tron, în ciuda vulgarității sale, poziționându-se astfel încât cheia de acces din buzunar să nu-l împungă în partea laterală. Oamenii influenți din oraș nu știau ce să creadă despre el, iar Rand prefera ca lucrurile să rămână așa. Nu se autoproclama rege, dar oștile lui consolidau capitala. El vorbea despre a-i înapoia locul lui Alsalam

lu ședea pe tron de parcă ar avea acest drept. Rand nu se mutase în palat. Voia ca ei să își pună întrebări.

Adevărul fie spus, el nu luase o hotărâre. Multe lucruri aveau să depindă de rapoartele din ziua aceea. Rand îl salută din cap pe Rhuarc când acesta intră. Aielul musculos făcu la fel. Apoi, Rand se ridică de pe tron, iar el și Rhuarc se așezară pe covorașul rotund cu culori în forma de spirală, care stătea întins pe podea în fața estradei acoperite cu covor verde. Prima oară când ei făcuseră acest lucru, se stârnise un murmur tăcut printre curtenii domani și conțopiștii de la curtea lui Rand, care începea să devină din ce în ce mai numeroasă.

— I-am localizat și i-am prins pe alți câțiva, Rand al'Thor, zise Rhuarc. Alamindra Cutren se ascundea pe domeniul verișoarei ei, care se află aproape de hotarul dinspre miazănoapte; ce am descoperit pe domeniul ei ne-a condus direct la ea.

Acest lucru însemna că avea în custodia lui patru membri ai Consiliului Negustorilor.

— Dar Meashan Dubaris? Ai spus că ai putea pune mâna și pe ea.

— E moartă, răspunse Rhuarc. A omorât-o gloata acum o săptămână.

— Ești sigur de asta? Ar putea fi o minciună ca să nu-i mai dai urma.

— Nu i-am văzut trupul cu ochii mei, zise Rhuarc, dar oamenii în care am încredere l-au văzut, iar aceștia spun că se potrivește cu descrierea ei. Sunt convins că pista a fost adevărată.

Patru capturați și doi morți, atunci. Mai rămâneau patru care trebuiau găsiți, înainte ca el să strângă suficienți membri ca să poruncească votarea unui nou rege. Nu aveau să fie cele mai etice alegeri locale din istoria domani. Oare de ce își bătea capul? El putea *numi* un rege sau se putea autoproclama rege. De ce îi pasa ce credeau domani că era potrivit?

Rhuarc se uita la el; privirea căpeteniei Aiel era îngândurată. Probabil că și el se întreba același lucru.

– Continuă căutarea, îi spuse Rand. N-am de gând să pun stăpânire pe Arad Doman; fie vom găsi regele potrivit, fie vom avea grijă ca membrii Consiliului Negustorilor să se întrunească și să aleagă unul nou. Nu-mi pasă cine va fi, atâta vreme cât nu este o iscoadă a Celui Întunecat.

– Cum spui, *Car'a'carn*, zise Rhuarc, dând să se ridice.

– Ordinea este importantă, Rhuarc, îi spuse Rand. N-am timp să consolidez eu însumi acest regat. Nu mai avem mult până la Ultima Bătălie.

Îi aruncă o privire Nynaevei, care se alăturase câtorva Fecioare în partea din spate a încăperii mici.

– Vreau să avem în posesia noastră încă patru membri ai Consiliului Negustorilor până la sfârșitul lunii.

– Stabilești un ritm alert, Rand al'Thor, spuse Rhuarc.

Rand se ridică în picioare.

– Tu găsește-mi-i pe negustorii aceia! Oamenii aceștia merită să aibă conducători.

– Și regele?

Rand aruncă o privire în lateral, spre locul unde se afla Milisair Chadmar, supravegheată îndeaproape de gărzile Aiel. Ea părea ... trasă la față. Părul ei negru ca pana corbului, odinioară bogat, îi era strâns într-un coc, evident pentru că era mai ușor de întreținut astfel. Rochia era în continuare frumoasă, dar șifonată acum, ca și cum ar fi purtat-o prea multă vreme. Avea ochii injectați. Era în continuare frumoasă, dar așa cum putea fi frumoasă o pictură mototolită, apoi întinsă din nou pe o masă.

– Fie să găsești apă și umbră, Rhuarc! zise Rand, concediindu-l.

– Fie să găsești apă și umbră, Rand al'Thor!

Aielul cel înalt se retrase, urmat de câteva dintre sulițele lui. Rand inspiră adânc, apoi urcă treptele estradei pe care se

afla tronul acela vulgar și se așeză. Pe Rhuarc îl trata cu respectul pe care îl merita. Pe ceilalți... ei bine, și *aceștia* vor avea parte de respectul cuvenit.

Se aplecă în față, făcându-i semn lui Milisair să se apropie. Una dintre Fecioare o împinse din spate, obligând-o să pășească în față. Femeia părea să fie mult mai temătoare decât fusese ultima oară când se înfățișase dinaintea lui Rand.

– Ei bine? o întrebă el.

– Seniore Dragon..., începu ea, privind în jurul ei, ca și când ar fi așteptat ajutor din partea logofeților și curtenilor domani care se aflau de față.

Aceștia o ignorară, până și filfizonul Senior Ramshalan privi în altă parte.

– Vorbește, femeie! îi porunci Rand.

– Mesagerul de care ai întrebat, zise ea, este mort.

Rand trase adânc aer în piept.

– Și cum s-a întâmplat una ca asta?

– Bărbații pe care i-am trimis să îl supravegheze, răspunse ea repede. Nu mi-am dat seama cât de urât se purtau cu mesagerul! Păi, nu i-au dat apă zile la rând și a fost cuprins de febră.

– Cu alte cuvinte, zise Rand, n-ai reușit să obții informații de la el, așa că l-ai lăsat să putrezească într-o temniță și ți-ai adus aminte de el doar când ți-am cerut să mi-l aduci.

– *Car'a'carn*, zise una dintre Fecioare, o femeie foarte tânără numită Jalani. Am găsit-o strângându-și lucrurile, ca și când avea de gând să fugă din oraș.

Milisair păli vizibil.

– Seniore Dragon, zise ea, a fost un moment de slăbiciune! Eu...

Rand îi făcu semn să tacă.

– Ce să fac cu tine acum?

– Ar trebui să fie executată, Seniore! zise Ramshalan, făcând un pas în față, plin de entuziasm.

Rand își ridică privirea și se încruntă. Nu ceruse un răspuns. Înalt și slab, cu o mustață subțire și neagră în stilul domani, Ramshalan avea un nas proeminent care ar fi putut indica rădăcini saldaeane. Purta o haină țipătoare în nuanțe de albastru, portocaliu și galben, iar manșetele albe și încrețite îi ieșeau de dedesubt. Aparent, astfel de lucruri erau considerate a fi la modă de unii domani din clasa superioară. Cercei din urechi purtau emblema casei lui, iar pe grumaz avea lipită o aluniță neagră, în forma unei păsări aflate în zbor.

Rand cunoscuse mulți ca el, curteni cu minte puțină și legături de familie multe. Viața de huzur parcă îi sporea, tot așa cum cei din Ținutul celor Două Râuri înmulțeau oile. Ramshalan era cu atât mai enervant cu cât avea o voce nazală și era prea dispus să îi trădeze pe ceilalți din dorința de a intra în grațiile lui Rand.

Cu toate acestea, oamenii ca el puteau fi utili. Uneori.

– Tu ce zici, Milisair? zise Rand pe un ton meditativ. Să poruncesc să fii executată pentru trădare, cum sugerează bărbatul acesta?

Ea nu plângea, dar era evident îngrozită, iar mâinile îi tremurau când și le întinse în față, cu ochii căscați, fără să clipească.

– Nu, zise Rand în cele din urmă. Am nevoie de ajutorul tău la alegerea unui nou rege. La ce bun să îi mai caut prin tot ținutul pe ceilalți semeni ai tăi dacă încep să îi execut pe membrii Consiliului pe care i-am găsit deja?

Ea răsuflă ușurată după ce își ținuse respirația, iar încordarea dispăru din umerii ei.

– Aruncați-o în aceeași temniță în care l-a ținut și l-a închis pe mesagerul Regelui! le porunci Rand Fecioarelor. Aveți grijă să nu aibă aceeași soartă, cel puțin nu până când voi fi terminat cu ea.

Milisair scoase un țipăt de disperare. Fecioarele Aiel o scoaseră țipând din încăpere, însă Rand o și alungase deja

din gândurile lui. Ramshalan o urmărea cu privirea, satisfă cut, aparent, ea îl insultase în public de câteva ori. Era un punct în favoarea ei.

Ceilalţi membri ai Consiliului Negustorilor, se adresă Rand conţopiştilor. A luat careva dintre ei legatura cu Regele?

Nu mai recent de patru sau cinci luni, Seniore, răspunse unul dintre ei, un bărbat domani bondoc, cu pântecele mare, numit Noreladim. Deşi, noi nu ştim despre Alamindra, căci a fost de curând... găsită

Poate că ea avea veşti, deşi el nu işi putea închipui că ea deţinea o pistă mai bună decât un mesager care ar susţine că venea de la Alsalam. Arz-o-ar focu' pe femeie pentru că îl lăsase să moară!

„Dacă Graendal l a trimis pe mesager, zise brusc Lews Therin, n aş fi reuşit niciodată sa scot ceva de la el. Ea este prea priceputa la Forţare. Vicleana, atât de vicleană."

Rand şovăi. Era o observaţie corectă. Daca mesagerul *fusese* supus Forţării lui Graendal, ar fi existat puţine şanse ca el sa fi trădat locaţia ei. Nu şi dacă pânza Forţării fusese înlătu rată, lucru care ar fi necesitat o Tămăduire dincolo de abilităţile lui Rand. Graendal işi acoperise întotdeauna urmele bine

Însă el nu era sigur că ea se afla în acel ţinut. Dacă el putea găsi un mesager iar Forţarea era acolo, lui i-ar fi fost de-ajuns.

– Trebuie să vorbesc cu oricine altcineva pretinde că are un mesaj de la Rege, zise el. Cu alţii din oraş care ar fi putut lua legătura cu el.

Vor fi gasiţi, Seniore Dragon, zise Ramshalan.

Rand încuviinţa absent din cap. Dacă Naeff reuşea sà sta bilească o întâlnire cu Seanchanii cum nădajduia el, atunci putea pleca din Arad Doman la scurt timp după aceea. Nădăjduia să îi lase pe locuitorii acestuia cu un rege; nădăj duia să o găsească şi să o ucidă pe Graendal. Dar se va mul ţumi şi cu pace cu Seanchanii şi hrană pentru aceşti oameni.

Nu putea rezolva problemele tuturor. Îi putea obliga să aștepte îndeajuns de multă vreme ca el să moară în Shayol Ghul.

Și, prin urmare, să lase lumea să se frângă din nou după dispariția lui. Scrâșni din dinți. Irosise deja prea mult timp făcându-și griji în privința lucrurilor pe care nu le putea repara.

„De aceea mă împotrivesc să numesc un rege domani? își zise el în gând. Odată ce voi muri, bărbatul acela își va pierde autoritatea, iar Arad Doman va ajunge în situația în care a fost la început. Dacă nu voi lăsa un rege care să se bucure de sprijinul negustorilor, atunci, practic, le ofer pe tavă regatul Seanchanilor în clipa în care voi muri."

Atât de multe lucruri pe care trebuia să le țină în echilibru. Atât de multe probleme. Nu le putea rezolva pe toate. *Nu putea*

– Nu sunt de acord cu asta, Rand, zise Nynaeve, care stătea lângă ușă, cu brațele încrucișate pe piept. Și n-am terminat încă de vorbit nici despre Lan.

Rand își flutură mâna cu dispreț.

– Este *prietenul* tău, Rand, zise Nynaeve. Lumină! Și cum rămâne cu Perrin și cu Mat? Știi unde se află? Ce s-a întâmplat cu ei?

Culorile începură să se rotească dinaintea ochilor lui, conturându-se într-o imagine cu Perrin care stătea în fața unui cort împreună cu Galad. De ce era Perrin cu *Galad*, dintre toți oamenii? Și când se alăturase fratele vitreg al Elaynei Mantiilor Albe? Culorile formară apoi o imagine care îl arăta pe Mat călărind pe străzile unui oraș cunoscut. Caemlyn? Thom era acolo cu el.

Rand se încruntă. Simțea cum Perrin și Mat îl atrăgeau, de undeva de departe. Era natura lor de *ta'veren*, care încerca să îi aducă laolaltă. Amândoi trebuiau să fie cu el pentru Ultima Bătălie.

– Rand? întrebă Nynaeve. N-ai de gând să răspunzi?

– În ceea ce îi privește pe Perrin și pe Mat? întrebă Ran
Sunt în viață.

– De unde știi?

– Pur și simplu, știu. Oftă, clătinând din cap. Și-ar face bine să rămână în viață. Voi avea nevoie de amândoi înainte ca totul să ia sfârșit.

– Rand! zise ea. Sunt prietenii tăi!

– Sunt niște fire din Pânză, Nynaeve, zise el, ridicându-se în picioare. Abia dacă îi mai cunosc și pun rămășag că și ei ar spune același lucru despre mine.

– Nu-ți pasă de ei?

– Să-mi pese? Rand coborî treptele estradei pe care se afla tronul. Mie-mi pasă doar de Ultima Bătălie. Îmi pasă să fac pace cu blestemații ăștia de Seanchani, astfel încât să nu-mi mai bat capul cu certurile lor și să mă pot ocupa de adevărata bătălie. Pe lângă grijile astea, doi băieți din sătucul meu natal n-au nicio însemnătate.

Se uită provocator la ea. Ramshalan și ceilalți curteni se dădură în spate în tăcere, nedorindu-și să fie prinși între privirea lui și Nynaeve.

Ea tăcu, deși pe chipul ei se citi o expresie profund întristată.

– Oh, Rand, zise ea în cele din urmă. Nu poți continua astfel. Încrâncenarea asta din lăuntrul tău te va distruge.

– Fac ce trebuie să fac, zise el, simțind cum îl cuprinde furia.

Oare când nu va mai auzi plângeri referitoare la alegerile lui?

– Nu asta trebuie să faci, Rand, zise ea. Te vei distruge. Vei...

Furia lui Rand ieși la suprafață. Se roti pe călcâie, arătând cu degetul spre ea.

– Vrei să fii exilată cum a fost Cadsuane, Nynaeve? strigă el. *Nu* am să mă las manipulat! Am terminat cu asta. Dă un sfat atunci când ți se cere, iar în rest, *nu îmi mai vorbi de sus*!

Ea se feri, iar Rand scrâșni din dinți, încercând să-și înăbușe furia. El își lăsă mâna jos, însă își dădu seama că începuse să și-o întindă din reflex după cheia de acces din buzunarul

lui lateral. Nynaeve își aținti ochii căscați asupra ei, însă el se forță să-și îndepărteze încet mâna de la statuetă.

Această izbucnire îl luă prin surprindere. Crezuse că putea să se stăpânească. Însă se forța și îi era surprinzător de greu să facă asta. Se întoarse și ieși cu pași hotărâți din încăpere, deschizând larg ușa. Fecioarele lui îl urmară.

Nu vor mai fi audiențe azi, li se adresă el curtenilor care încercau să îl urmeze. Plecați și faceți cum v-am poruncit! Am nevoie de ceilalți membri ai Consiliului Negustorilor. Plecați!

Aceștia se împrăștiară care încotro. Doar Aielii mai rămaseră, păzindu-l, în vreme ce el se îndrepta spre odăile pe care și le revendicase în conac.

Încă puțin. Nu trebuia decât să mențină lucrurile în echilibru încă puțin. Apoi, totul putea lua sfârșit. Descoperi că începea să aștepte sfârșitul cu aceeași nerăbdare ca Lews Therin.

„Mi-ai făgăduit că putem muri“, zise Lews Therin printre sughițuri îndepărtate.

„Așa e, zise Rand. Și vom muri.“

CAPITOLUL 32

Râuri de umbră

Nynaeve stătea pe zidul lat ce împrejmuia Bandar Eban şi privea în jos la oraşul întunecat. Zidul se afla pe partea dinspre interior a oraşului, însă cum Bandar Eban fusese clădit pe un deal, ea putea vedea peste zid şi dincolo de oraş, către oceanul nesfârşit. Negura nopţii se rostogolea peste valuri, plutind deasupra luciului întunecat al apei ce semăna cu o oglindă. Părea o reflexie a norilor de deasupra. Norii aceia aveau o strălucire perlată, fantomatică, răspândită de o lună pe care ea nu o putea vedea.

Negura nu ajungea până la oraş; arareori se întâmpla acest lucru. Plutea deasupra oceanului, agitându-se, asemenea unei fantome din pădure, oprită în loc de o barieră invizibilă.

Ea încă simţea furtuna de la miazănoapte. O îndemna să dea fuga pe străzi şi să avertizeze oamenii. „Ascundeţi-vă în beciuri! Faceţi-vă provizii de alimente, căci va lovi dezastrul!" Din nefericire, zidurile de pământ sau de întărire nu ar fi fost de niciun ajutor împotriva acestei furtuni. Aceasta era un cu totul alt soi de furtună.

Negura de pe mare prevestea adeseori vânturi, iar noaptea aceasta nu făcea excepţie. Îşi strânse mai tare şalul pe lângă

trup, simțind miros de sare în aer. Acesta se amesteca cu mirosurile inevitabile ale unui oraș supraaglomerat. Gunoi, trupuri îngrămădite, sudoare și fum care se înălța din focuri sau cuptoare. Îi era dor de Ținutul celor Două Râuri. Acolo, vântul era rece iarna, dar era întotdeauna proaspăt. Vânturile ce măturau Bandar Eban întotdeauna păreau ușor *răsuflate*.

Ea nu va mai avea niciodată un loc în Ținuturile celor Două Râuri. Știa asta, cu toate că o durea. Era Aes Sedai acum, făcea parte din ființa ei, un lucru mai important decât Meștereasa de odinioară. Cu ajutorul Puterii Supreme, putea Tămădui oameni într-un fel care încă părea a fi miraculos. Și susținută de autoritatea Turnului Alb, era una dintre cele mai puternice persoane din lume, egalată doar de celelalte surori și de câte un monarh.

Venind vorba despre monarhi, ea însăși era căsătorită cu un rege. N-o fi având el un regat, dar Lan *era* rege. Al ei, dacă nu al altcuiva. Traiul din Ținutul celor Două Râuri nu i s-ar fi potrivit. Și, adevărul fie spus, nu i s-ar mai fi potrivit nici ei. Traiul simplu, singurul lucru pe care și-l putuse închipui odinioară, i s-ar fi părut acum plictisitor și nesatisfăcător.

Cu toate acestea, îi era greu să nu fie melancolică, mai ales acum, când privea negura nopții.

– Acolo, zise Merise, în vocea ei simțindu-se încordarea.

Ea, împreună cu Cadsuane și cu Corele, priveau în cealaltă direcție – nu spre sud-vest peste oraș și peste ocean, ci spre răsărit. Nynaeve mai că hotărâse să nu le însoțească, căci nu se îndoia că Cadsuane o învinuia parțial pentru exilul ei. Cu toate acestea, ocazia de a vedea aparițiile fusese prea ademenitoare.

Nynaeve își luă privirea de la oraș și străbătu partea de sus a zidului, alăturându-li-se celorlalte. Corele îi aruncă o privire, însă Merise și Cadsuane o ignorară. Asta i convenea Nynaevei, deși încă o mai rodea faptul că Corele – din Ajah Galbenă – era atât de reticentă în acceptarea Nynaevei.

Corele era plăcută și blândă, însă se încăpățâna să recunoască faptul că Nynaeve era și ea o Galbenă. Ei bine, femeia va fi nevoită să-și schimbe atitudinea la un moment dat, odată ce Egwene va consolida Turnul Alb.

Nynaeve se uită prin crenelurile de pe zid, cercetând cu privirea peisajul întunecat din afara orașului. Abia dacă putea distinge vag rămășițele cocioabelor care stătuseră îngrămădite lângă ziduri până de curând. Pericolele — unele adevărate, altele exagerate — care existau în zona rurală îi făcuseră pe majoritatea refugiaților să se buluceasca pe străzile orașului. Rand își dedica încă mare parte din timpul lui ocupându-se de ei și de bolile și foametea pe care le aduseseră cu ei.

Dincolo de acel sătuc de cocioabe distruse existau doar arbuști, copaci pipernciți, o bucată de lemn rupt umbrită, care ar fi putut fi o roată de căruța. Câmpurile din apropiere erau sterpe. Arate, semănate și totuși sterpe. Lumină! De ce nu mai creșteau culturile? Unde vor găsi hrană iarna aceasta?

În fine, nu asta căuta ea în acel moment. Ce văzuse Merise? Unde…

Apoi Nynaeve văzu. Asemenea unui fir de ceață oceanică, un petic mic de lumină strălucitoare înainta peste pământ. Aceasta deveni mai mare, umflându-se asemenea unui nor mic de furtună și strălucind cu o lumină perlată, nu ca a norilor de deasupra. Apoi, negura strălucitoare dădu naștere altor siluete. În câteva clipe, o întreagă procesiune strălucitoare străbătea pământul întunecat, deplasându-se încet.

Nynaeve se cutremură, apoi se dojeni cu asprime. Or fi fost acestea duhurile celor morți, dar nu reprezentau o primejdie fiind atât de departe. Însa, oricât de mult ar fi încercat, nu reușea să scape de pielea de găina de pe brațe.

Procesiunea era prea departe ca ea sa poată desluși vreun detaliu. Erau atât bărbați, cât și femei în coloană, îmbrăcați în veșminte strălucitoare care fluturau și licăreau asemenea steagurilor din oraș. Aceste apariții nu aveau culoare, doar

paloare, spre deosebire de alte fantome care își făcuseră apariția în ultima vreme.

Acestea avea o strălucire de-a dreptul ciudată, nepământeană. Câteva siluete din grup – care ajunsese acum la vreo două sute – cărau un obiect mare. Era un soi de lectică? Sau nu. Era un sicriu. Atunci, era un cortegiu de demult? Ce se întâmplase cu acești oameni și de ce fuseseră aduși înapoi în lumea celor vii?

Prin oraș circulau zvonuri cum că procesiunea apăruse prima oară în noaptea de dinaintea sosirii lui Rand în Bandar Eban. Străjerii de pe ziduri, care erau, probabil, cele mai sigure surse, îi confirmaseră acest lucru cu neliniște în glas.

Nu văd niciun motiv pentru atâta tam-tam, zise Merise cu accentul ei taraboner, încrucișându-și brațele pe piept. Ne-am obișnuit deja cu toții cu fantomele, nu? Măcar acestea nu îi fac pe oameni să se topească sau să izbucnească în flăcări.

Poveștile care circulau prin oraș sugerau faptul că „incidentele“ deveneau din ce în ce mai frecvente. Numai în ultimele zile, Nynaeve investigase trei povești credibile despre niște oameni cărora le ieșiseră insecte prin piele, ucigându-i. Mai fusese, de asemenea, bărbatul acela care fusese găsit în patul lui într-o dimineață, făcut complet scrum. Așternuturile lui nu fuseseră pârlite. Ea însăși văzuse trupul.

Aceste incidente nu erau provocate de fantome, însă oamenii începuseră să dea vina pe aceste apariții. Mai bine decât să dea vina pe Rand, gândi ea.

Așteptarea asta în oraș este frustrantă, continuă Merise.

Timpul pe care-l petrecem în acest oraș pare *într-adevăr* să nu dea roade, fu de acord Corele. Ar trebui să ne vedem mai departe de drum. Ați auzit că el susține că Ultima Bătălie va începe în curând.

Nynaeve simți o umbră de îngrijorare pentru Lan, apoi de mânie față de Rand. Acesta credea în continuare că dacă și-ar putea potrivi atacul în același timp cu atacul lui Lan asupra

fiecătorii lui Tarwin, şi ar putea deruta vrăjmaşii. Atacul lui Ian ar putea însemna foarte bine începutul Ultimei Bătălii. Atunci, de ce Rand nu îi trimitea trupe în ajutor?

– Da, zise Cadsuane pe un ton meditativ, probabil că el are dreptate

De ce îşi ţinea gluga aceea pe cap? Rand nu era prin preajmă.

– Atunci, avem un motiv în plus ca să ne punem în mişcare, zise Merise cu asprime în glas Rand al'Thor este un idiot! Iar Arad Doman este lipsit de importanţă. Cu sau fără rege? Ce importanţa are?

– Seanchanii nu sunt lipsiţi de importanţă, zise Nynaeve, trăgând aer pe nas. Cu ei cum rămâne? Vrei să mărşăluim spre Mana Pustiitoare şi să ne lăsăm regatele fără apărare în faţa invaziei?

Merise nu reacţionă. Corele zâmbi şi dădu din umeri, apoi se uită la Damer Flinn, care stătea rezemat de zid în spatele lor, cu braţele încrucişate pe piept Atitudinea relaxată a bătrânului cu faţa înăsprită de vreme sugera că nu vedea cortegiul de fantome ca pe ceva deosebit. Cu vremurile pe care le trăiau acum, poate că avea dreptate

Nynaeve îşi întoarse privirea la cortegiul de fantome, care începeau să descrie un semicerc, înconjurând zidul oraşului. Celelalte Aes Sedai îşi reluară discuţia, Merise şi Corele profitând de ocazie ca să îşi exprime cu voce tare nemulţumirea faţa de Rand fiecare în felul ei una cu asprime, cealaltă cu blândeţe.

Nynaevei îi venea să îl apere. Deşi fusese dificil şi imprevizibil în ultima vreme, el *avea* o treabă importantă de făcut în Arad Doman Nu mai era mult timp până la întâlnirea cu Seanchanii în Falme In afară de asta, Rand avea motive să se îngrijoreze în privinţa ocupării tronului doman Şi dacă Graendal era într-adevăr aici, aşa cum părea el să creadă? Ceilalţi credeau că el se înşela în privinţa Rătăcitei, dar Rand descoperise Rătăciţi aproape în fiecare regat. De ce nu şi în

Arad Doman? Un rege dispărut, un ținut în care domnea confuzia, foamete și conflicte? Aceste lucruri păreau întocmai genul de probleme pe care le-ai putea descoperi în preajma unuia dintre Rătăciți.

Celelalte își continuară discuția. Nynaeve dădu să plece, iar când făcu asta, observă că Cadsuane o privea. Nynaeve șovăi, întorcându-se spre femeia cu gluga pe cap. Cadsuanei abia dacă i se vedea fața la lumina torței, însă Nynaeve surprinse o grimasă la adăpostul umbrei, ca și când Cadsuane ar fi fost nemulțumită de plângerile Merisei și Corelei. Nynaeve și Cadsuane se priviră o clipă, apoi Cadsuane încuviință scurt din cap. Aes Sedai vârstnică se întoarse și începu să se îndepărteze fix în mijlocul unei tirade despre Rand a Merisei.

Celelalte Aes Sedai se grăbiră să o ajungă din urmă. Ce fusese cu privirea aceea? Cadsuane avea obiceiul să le trateze pe celelalte Aes Sedai de parcă ar merita mai puțin respect decât un catâr de rând. Era ca și când acestea ar fi doar niște copile în ochii ei.

Dar, având în considerare felul în care se comportaseră multe Aes Sedai în ultima vreme...

Încruntându-se, Nynaeve plecă în direcția cealaltă, salutându-i din cap pe străjerii de pe zid. Era imposibil ca să fi încuviințat Cadsuane din cap din lipsă de respect. Era mult prea plină de sine și arogantă ca să facă asta.

Atunci, ce era de făcut în privința lui Rand? Acesta nu voia ajutorul Nynaevei – sau ajutorul altcuiva –, dar nu era ceva nou. Era la fel de încăpățânat ca păstorul care fusese în Ținutul celor Două Râuri, iar tatăl lui fusese aproape la fel de rău. Acest lucru nu o oprise niciodată pe Nynaeve Meștereasa, prin urmare nu avea să o oprească nici pe Nynaeve Aes Sedai. Ea se ciondănise cu membrii familiilor Coplin și Congar; putea face la fel cu falsul Rand al'Thor. Ea mai că se gândea să meargă la noul lui „palat" și să-i spună vreo două

Doar că... Rand al'Thor nu era un Coplin sau Congar oarecare. Oamenii încăpățânați din Ținutul celor Două Râuri nu avuseseră aura ciudat de amenințătoare a lui Rand.

Ea avusese de a face cu bărbați periculoși și înainte. Lan al ei era la fel de periculos ca un lup care stătea la pândă și putea fi la fel de irascibil, chiar dacă se pricepea de minune să ascundă asta de ochii celorlalți. Însă oricât de amenințător și de intimidant putea fi Lan, mai degrabă și-ar fi tăiat mâna decât să o ridice asupra ei.

Rand era diferit. Nynaeve ajunse la treptele care duceau de la zid în oraș și le coborî, refuzând printr-un gest al mâinii sugestia unui străjer de a-l lua pe unul dintre ei ca escortă. Era noapte și se aflau mulți refugiați pe-afară, însă ea nu era deloc neajutorată. Cu toate acestea, acceptă felinarul pe care i-l oferi un alt străjer. Dacă ar fi folosit Puterea Supremă ca să aprindă o lumină, i-ar fi făcut pe trecători să se simtă inconfortabil.

Rand. Cândva, ea îl crezuse la fel de blând ca Lan. Devotamentul lui de a le proteja pe femei fusese aproape amuzant în inocența sa. Acel Rand nu mai exista. Nynaeve revăzu din nou momentul în care el o exilase pe Cadsuane. Ea credea că el *avea* s-o omoare pe Cadsuane dacă avea să-i mai vadă vreodată fața, iar când se gândea la acel moment încă mai simțea fiori pe șira spinării. Cu siguranță că era doar în închipuirea ei, însă în momentul acela, încăperea parcă că se *întunecase* în mod desluşit, ca și când un nor acoperise soarele.

Rand al'Thor *devenise* imprevizibil. Izbucnirea lui furioasă în fața Nynaevei de acum câteva zile era doar un alt exemplu. El nu ar exila-*o* sau amenința-*o* niciodată, firește, în ciuda spuselor lui. Nu era chiar atât de aspru. Sau era?

Ea ajunse la baza treptelor din piatră și păși pe un trotuar din lemn mânjit cu noroiul adus de traficul serii. Își trase șalul mai strâns pe lângă trup. Oameni înfofoliți se îngrămădeau pe partea cealaltă a străzii. Intrările în prăvălii și străduțele lăturalnice de acolo le ofereau protecție împotriva vântului.

Auzi un copilaş tuşind într-un grup îndepărtat. Se opri în loc, apoi auzi din nou acea tuse. Nu era un sunet plăcut. Bombănind, traversă strada, apoi îşi croi drum printre refugiaţi, ţinând felinarul ridicat care lumină un grup de oameni somnolenţi după altul. Mulţi aveau pielea arămie a domanilor, dar printre ei exista şi un număr considerabil de taraboneri. Şi... aceia erau saldaeani? Era un lucru neaşteptat.

Majoritatea refugiaţilor stăteau întinşi, înfofoliţi în pături zdrenţuite, lângă puţinele lucruri pe care le posedau. O oală aici, o cuvertură colo. O fetiţă avea o păpuşică din cârpe, care cândva trebuie să fi fost frumoasă, dar care acum îşi pierduse un braţ. Rand era cu siguranţă eficient în subjugarea ţărilor, dar regatele lui aveau nevoie de ceva mai mult decât pomeni cu grâne. Aveau nevoie de stabilitate şi de ceva – cineva – în ce să creadă. Rand devenea incredibil de nepriceput în a oferi şi una, şi alta.

De unde se auzea tusea aceea? Puţini refugiaţi vorbeau cu ea şi ezitau în a-i răspunde la întrebări. Când îl găsi în cele din urmă pe băiat, ea era puţin enervată. Părinţii lui îşi aşternuseră culcuşul în spaţiul îngust dintre două prăvălii din lemn, iar când Nynaeve se apropie, tatăl se ridică în picioare ca să o înfrunte. Era un doman murdar, cu o barbă neagră şi neîngrijită şi o mustaţă deasă, care, odinioară, ar fi fost tunsă după moda domani. Nu purta haină, iar cămaşa îi era aproape zdrenţe.

Nynaeve îl făcu să îşi plece ochii cu o privire pe care o învăţase cu mult înainte să devină Aes Sedai. Sincer, bărbaţii puteau fi atât de proşti! Fiul lui era probabil pe moarte, iar el înfrunta una dintre puţinele persoane din oraş care îl putea ajuta. Soţia avu mai multă minte, cum se întâmpla adeseori. Ea îşi puse o mână pe piciorul soţului ei, făcându-l să privească în jos. În cele din urmă, el se întoarse bombănind încet.

Trăsăturile soţiei erau greu de desluşit din cauza mizeriei care îi acoperea faţa. Aceasta era brăzdată de dâre lăsate de lacrimi pe obraji, era limpede că avusese câteva nopţi grele.

Nynaeve îngenunche – ignorându-l pe tatăl amenințător –, apoi dădu la o parte pătura de pe fața copilașului din brațele femeii. Acesta era sfrijit și palid și își închidea și deschidea ochii, cuprins de delir.

– De când tușește? întrebă Nynaeve, scoțând câteva pachețele cu ierburi din săculețul prins la cingătoare.

Nu erau prea multe, dar trebuia să se mulțumească cu ce avea.

– De o săptămână, domniță, răspunse femeia.

Nynaeve țâțâi enervată, arătând cu degetul spre o cană de tinichea din apropiere.

– Umple-o! se răsti ea la tată. Sunteți norocoși că băiatul a supraviețuit atâta vreme cu friguri, probabil că nu va trece peste noaptea asta fără intervenție.

În ciuda reticenței lui de mai devreme, tatăl se grăbi să se supună, umplând cana dintr-un butoiaș din apropiere. Cel puțin, aici nu lipsea apa, cu atâtea ploi.

Nynaeve luă cana și amestecă înăuntru niște ierburi, apoi împleti un fir de Foc și încălzi apa. Din aceasta începură să se ridice aburi, iar tatăl mai bombăni ceva. Nynaeve clătină nemulțumită din cap; auzise mereu că domanii fuseseră oameni pragmatici când venea vorba despre folosirea Puterii Supreme. Neliniștea care domnea în oraș trebuie că îi afecta cu adevărat.

– Bea, îi spuse ea băiatului, lăsându-se în genunchi și folosind toate cele cinci Puteri pentru a face o împletitură complexă a Tămăduirii pe care o folosi din instinct.

Abilitatea ei le înfricoșase pe unele Aes Sedai și îi adusese priviri încruntate din partea altora. În orice caz, metoda ei dădea roade, deși nu putea explica cum făcea ceea ce făcea. Aceasta era una dintre binecuvântările, dar și blestemele de a fi o sălbăticiune; putea face lucruri din instinct pe care alte Aes Sedai se chinuiau să le învețe. Totuși, Nynaevei îi era greu să se dezvețe de unele obiceiuri proaste pe care le învățase.

Băiatul, deși amețit, reacționă la cana lipită de buzele lui. Împletitura Tămăduirii se așeză pe el când acesta bău; se încordă, inspirând adânc. Nu era nevoie de ierburi, dar urmau să îl ajute să își recapete forța după acea Tămăduire riguroasă. Ea renunțase la obiceiul ei de a folosi întotdeauna ierburi în timpul Tămăduirii, însă credea în continuare că acestea aveau rolul și utilitatea lor.

Tatăl se lăsă în genunchi amenințător, însă Nynaeve își lipi vârfurile degetelor de pieptul lui și îl obligă să se retragă.

– Lasă-l pe copil să respire.

Băiatul clipi, iar Nynaeve putu vedea cum privirea din ochii lui începea să se limpezească. El tremura încet. Nynaeve îl Răscoli ca să vadă cât de bine funcționase Tămăduirea.

– I-a trecut febra, zise ea, dând din cap, apoi se ridică în picioare și eliberă Puterea Supremă. Va trebui să mănânce bine în următoarele zile; vă voi descrie căpitanilor de docuri și veți primi porții în plus. Să *nu* vindeți hrana, altminteri am să vă găsesc și-am să fiu foarte furioasă. Ați priceput?

Femeia își coborî privirea, rușinată.

– N-am face niciodată...

– Nu mai iau drept bun nimic, zise Nynaeve. În fine, el va trăi dacă veți face ce v-am spus. Dați-i să bea ce a mai rămas din licoare în noaptea asta, chiar dacă va lua mici înghițituri. Dacă va face febră din nou, aduceți-mi-l la palatul Dragonului.

– Da, domniță, zise femeia, iar bărbatul se lăsă în genunchi, îl luă în brațe pe băiat și zâmbi.

Nynaeve luă felinarul în mână și se ridică în picioare.

– Domniță, zise femeia. Vă mulțumesc.

Nynaeve se întoarse.

– Ar fi trebuit să mi-l aduceți acum câteva zile. Nu mi pasă ce superstiții prostești răspândesc oamenii, dar surorile Aes Sedai nu sunt dușmancele voastre. Dacă știți pe cineva care este bolnav, încurajați-l să ne caute.

Femeia încuviință din cap, iar soțul părea intimidat. Nynaeve ieși de pe străduța lăturalnică și se întoarse pe strada

afundată în întuneric, trecând pe lângă oamenii care o priveau cu un amestec de venerație și groază. Oameni proști! Ar prefera să își lase copiii să moară decât să îi Tămăduiască?

Când ajunse pe stradă, Nynaeve se liniști. Această distracție nu îi răpise prea mult timp și – cel puțin în acea noapte – din acesta avea berechet. Nu prea avea noroc în a-l da pe brazdă pe Rand. Singura ei consolare era că Cadsuane se descurcase încă și mai rău în calitate de sfătuitoare a lui.

Cum se putea ocupa cineva de o creatură ca Dragonul Renăscut? Nynaeve știa că Rand cel de odinioară se afla acolo, undeva în lăuntrul lui. Însă fusese pur și simplu bătut și lovit cu picioarele de atâtea ori, încât se ascunsese, lăsând să domine versiunea lui mai severă. Oricât de mult o enerva acest lucru, intimidarea lui nu avea să dea roade. Dar cum putea ea să îl convingă să facă ceea ce trebuia să facă, când el era prea încăpățânat să reacționeze la îndemnurile obișnuite?

Nynaeve se opri în loc, strălucirea felinarului luminând o stradă pustie dinaintea ei. Existase o singură persoană care reușise să lucreze cu Rand, învățându-l și antrenându-l în tot acest timp. Aceasta nu fusese nici Cadsuane, nici vreuna dintre surorile Aes Sedai care încercau să îl captureze, să îl păcălească sau să îl intimideze.

Fusese Moiraine.

Nynaeve își văzu mai departe de drum. În ultimele luni din viața ei, sora Albastră nu făcuse nimic altceva decât să se lingușească pe lângă Rand. Ca să îl facă să o accepte ca sfătuitoare a lui, fusese de acord să îi asculte poruncile și să îi ofere un sfat doar atunci când cerea el unul. La ce folosea un sfat dacă era oferit doar atunci când era cerut? Oamenii aveau nevoie cel mai mult să audă sfatul pe care nu și-l doreau!

Însă Moiraine *reușise*. Cu ajutorul ei, Rand începuse să treacă peste aversiunea pe care o simțea față de surorile Aes Sedai. Dacă Rand nu ar fi acceptat-o în cele din urmă pe Moiraine, ar fi fost puțin probabil ca să fi reușit vreodată Cadsuane să ajungă sfătuitoarea lui.

Ei bine, Nynaeve nu avea de gând să se poarte la fel cu Rand al'Thor, indiferent câte titluri simandicoase avea el. Totuși, ea avea de învățat ceva din reușita Moirainei. Poate că Rand o ascultase pe Moiraine pentru că supunerea ei îl flatase sau poate că el se săturase pur și simplu ca oamenii să îl mai manipuleze. Existau mulți oameni care încercau *într adevăr* să îl controleze pe Rand. Aceștia trebuie că îi aduceau frustrare lui și îi îngreunau munca Nynaevei, din moment ce ea era aceea de care el trebuia să asculte *de fapt*.

Oare el o considera, poate, una dintre acei manipulatori lipsiți de importanță? N-ar mira-o acest lucru

Trebuia să îl facă să vadă că se luptau pentru aceleași țeluri Nu dorea să-i spună ce să facă, doar voia ca el să înceteze să se poarte ca un prost Și, pe lângă asta, ea voia ca el să se afle în siguranță. De asemenea, ei i-ar plăcea ca el să fie un conducător pentru oamenii care îl respectau, nu unul de care oamenii se temeau. El părea incapabil să vadă că drumul pe care mergea era acela al tiraniei.

De fapt, nu era mare diferență între a fi rege și a fi primar în Două Râuri. Primarul trebuia să fie respectat și agreat. Meștereasa și Cercul Femeilor puteau îndeplini sarcini diferite, cum ar fi să îi pedepsească pe cei care întreceau măsura. Un primar, pe de altă parte, trebuia să fie iubit. Asta ducea la un oraș civilizat și sigur

Dar cum să-i arate asta lui Rand? Ea nu îl putea forța, trebuia să îl facă să o asculte printr-o altă metodă. Un plan începu să se contureze în mintea ei Până când ajunse la conac, avea o idee despre cum să procedeze

Porțile care duceau spre conac erau străjuite de soldați Aielii preferau să stea mai aproape de Rand și să supravegheze odăile și coridoarele conacului. Haster Nalmat, ofițerul de serviciu, îi făcu o plecăciune Nynaevei când aceasta se apropie; unii oameni încă mai știau cum să le trateze pe surorile Aes Sedai. Terenul de dincolo de conac era ornamentat

sau cultivat Felinarul Nynaevei arunca umbre ciudate pe iarbă, atunci când lumina acestuia răzbatu printre arborii tunşi în forma de animale imaginare. Umbrele se mişcau în tandem cu felinarul ei, umbrele fantomatice alungindu se şi contopindu-se cu întunericul nopţii care o învăluia. Asemenea unor râuri de umbră.

Un grup mai mare de soldaţi saldaeani stătea de strajă în faţa conacului; erau mult mai mulţi decât era nevoie Ori de câte ori barbaţii stăteau de strajă, prietenii lor se strângeau pe lângă ei, să bârfească, fără îndoială. Nynaeve se apropie cu paşi mari de grup, făcandu i pe câţiva dintre ei să nu se mai rezeme leneş de coloanele galeriei conacului

- Care dintre voi nu este la datorie în momentul acesta? întrebă ea.

Trei dintre cei nouă soldaţi îşi ridicară mâinile, părând aşijderea adormiţi.

- Minunat! zise Nynaeve, întinzând felinarul unui dintre ei Voi trei, veniţi cu mine.

Ea intră cu paşi hotarâţi în conac, iar cei trei soldaţi se bulucíră în urma ei

Era târziu – cortegiul fantomelor îşi făcea apariţia doar la miezul nopţii –, iar conacul era cufundat în tăcere. Candelabrul complicat din vestibul fusese stins, iar coridoarele erau învăluite în întuneric Folosindu se de memorie, ea alese o direcţie şi o luă într acolo. Aici, pereţii văruiţi în alb erau la fel de imaculaţi ca în oricare parte a conacului, dar nu erau împodobiţi. Instinctul ei se dovedise a fi corect, căci, în curând, ea intră într-un oficiu mic, unde servitorii pregăteau platourile cu mâncare, înainte să le ducă în sufragerie Coridorul pe care îl alesese ea ducea spre saloanele conacului, un alt culoar din spate ducea spre bucătărie. Încăperea era mobilată cu o masa din lemn solidă şi nişte scăunele înalte. Acestea erau ocupate de un grup de barbaţi care aruncau cu zarurile, înveşmântaţi în cămăşi de pânză verde şi albă unii forma casei Milisair şi pantaloni groşi de lucru.

Bărbații își ridicară privirile uimiți când Nynaeve intră în încăpere, unul dintre bărbați chiar sări în picioare, răsturnându-și scaunul pe podea în spatele lui. Își scoase pălăria – o chestie strâmbă pe care până și lui Mat i-ar fi fost rușine să o poarte – arătând ca un copil care fusese prins vârându-și degetul în tartă înainte de cină.

Nynaevei nu îi păsa ce făceau ei; găsise niște servitori ai conacului, doar asta conta.

– Trebuie să o văd pe *dosun*, zise ea, folosind termenul local pentru menajera-șefă. Aduceți-o la mine!

Soldații ei intrară în încăpere în urma ei. Toți trei erau saldaeeni și chiar dacă erau cam nerozi, aveau un mers care sugera că știau cum era să te lupți. Ea se îndoia că acești simpli servitori aveau nevoie de altă intimidare decât o Aes Sedai, însă, cel mai probabil, soldații aveau să se dovedească utili mai târziu.

– Pe *dosun*? zise într-un final servitorul care purta pălărie. Sigur nu vreți să-l vedeți pe majordom sau...

– Pe *dosun*, zise Nynaeve. Aduceți-o la mine *acum*. Dați-i timp să îmbrace un halat, nimic mai mult. Arătă spre unul dintre soldații ei. Tu, du-te cu el! Ai grijă să nu vorbească cu nimeni sau să o lase pe femeie să scape.

– Să scape? urlă servitorul. De ce ar vrea Loral să facă asta? Ce a făcut, domnița?

– Nimic, sper. Plecați!

Cei doi bărbați – unul servitor, altul soldat – plecară în grabă, iar ceilalți trei servitori rămaseră așezați la masă, părând stânjeniți. Nynaeve își încrucișă brațele pe piept, gândindu-se la planul ei. Rand hotărâse că vânătoarea regelui domani ajunsese într-o înfundătură odată cu moartea mesagerului. Nynaeve nu era la fel de convinsă. Erau și alte persoane implicate, iar câteva întrebări bine plasate puteau fi foarte lămuritoare.

Era puțin probabil ca *dosun* să fi făcut ceva greșit. Însă Nynaeve nu voia ca servitorul care se dusese după ea să pi

dezlege limba în fața oamenilor pe care i-ar putea întâlni pe drum; mai bine să-i insufle un sentiment de primejdie și să-l folosească pe soldat să-l facă să tacă. Și să fie punctual.

Previziunea ei se dovedi a fi eficientă. În câteva minute, servitorul intră în grabă în încăpere, aducând cu el o femeie mai în vârstă, cu părul ciufulit și purtând un halat albastru. Părul cărunt îi ieșea de sub basmaua roșie pe care și-o înfășurase în grabă în jurul capului, iar fața-i domaní îmbătrânită era albă de teamă. Nynaeve se simți vinovată. Cum trebuia să se simtă această femeie, trezită în toiul nopții de un servitor îngrozit care susținea că una dintre Aes Sedai o voia deîndată!

Soldatul saldaean îi urmă, apoi rămase de strajă lângă ușă. Acesta era crăcănat și îndesat și purta una dintre acele mustăți lungi saldaeane. Ceilalți doi trândăveau lânga ușa prin care intrase Nynaeve, atitudinea lor relaxată nefăcând decât să tensioneze și mai mult atmosfera în încăpere. Aceștia păreau să fi observat ceva din scopul ei.

– Pace, femeie bună, zise Nynaeve, arătând cu capul spre masă. Poți lua loc. Voi, ceilalți, duceți-vă la intrarea principală și rămâneți acolo. Să nu vorbiți cu nimeni.

Cei patru servitori nu avură nevoie de alte insistențe. Nynaeve îi spuse unuia dintre soldați să îi urmeze și să se asigure că aceștia făceau întocmai. Ora târzie era în avantajul ei; cum atât de mulți servitori și însoțitori ai lui Rand dormeau, ea putea cerceta fără să-i alerteze pe aceia care puteau fi vinovați.

Plecarea servitorilor o făcu pe *dosun* să fie încă și mai agitată. Nynaeve se așeză la masă pe unul dintre scăunelele rămase goale. Bărbații își lăsară zarurile acolo în graba lor. Însă avuseseră grijă, desigur, să ia banii. Încăperea era luminată de o lampă mică, care ardea pe pervaz. Saldaeanul luase felinarul ei cu el atunci când îi urmase pe servitori.

– Te cheamă Loral, nu-i așa? întrebă Nynaeve. *Dosun* încuviința din cap cu precauție. Știi că surorile Aes Sedai nu mint?

Menajera încuviinţă din nou din cap. Majoritatea surorilor Aes Sedai *nu puteau* minţi, deşi, teoretic, Nynaeve putea, deoarece nu ţinuse în mână Sceptrul Legămintelor. Din acest motiv, avea un statut inferior în ochii celorlalte. Nemeritat. Sceptrul Legămintelor era doar o formalitate; oamenii din Ţinutul celor Două Râuri nu aveau nevoie de un *ter'angreal* ca să fie oneşti.

– Atunci, mă vei crede când îţi voi spune că nu bănuiesc că ai făcut personal ceva greşit. Am doar nevoie de ajutorul tău.

Femeia păru că se relaxează puţin.

– De ce ajutor ai nevoie, Nynaeve Sedai?

– Ştiu din experienţă că menajera-şefă ştie mai multe despre o gospodărie decât majordomii sau chiar decât proprietarii înşişi. Eşti angajată aici de multă vreme?

– Slujesc familia Chadmar de trei generaţii, răspunse femeia în vârstă cu mândrie. Şi nădăjduisem să mai slujesc uneia, dacă Domnia Sa ar...

Menajera tăcu. Rand o aruncase pe „Domnia Sa" în propria temniţă. Acest lucru nu prevestea nimic bun în ceea ce privea o nouă generaţie de slujit.

– Da, ei bine, zise Nynaeve, întrerupând acea tăcere stânjenitoare, circumstanţele nefericite în care se află stăpâna dumitale au legătură cu ceea ce fac eu în noaptea asta.

– Nynaeve Sedai, zise femeia vârstnică, devenind entuziasmată, crezi că vei putea să o eliberezi? Să o ajuţi să intre din nou în graţiile Seniorului Dragon?

– Poate.

„Îndoielnic, adăugă Nynaeve în gând, dar orice e posibil."

– Faptele mele din noaptea aceasta ar putea ajuta. L-ai văzut vreodată pe acest mesager, acela pe care l-a întemniţat stăpâna dumitale?

– Cel trimis de Rege? întrebă Loral. N-am vorbit niciodată cu el, Aes Sedai, dar de *văzut* l-am văzut. Un individ înalt şi chipeş, proaspăt ras, ciudat lucru pentru un bărbat

domani. Am trecut pe lângă el pe coridor. Avea cel mai frumos chip pe care l-am văzut vreodată la un bărbat.

– Şi apoi? întrebă Nynaeve.

– Păi, s-a dus să vorbească direct cu Domniţa Chadmar, iar apoi... vocea lui Loral tărăgănă. Nynaeve Sedai, nu vreau s-o bag în necazuri pe stăpâna mea şi...

– El a fost trimis la interogatoriu, zise Nynaeve pe scurt. N-am vreme de prostii, Loral. *Nu* sunt aici ca să caut dovezi împotriva stăpânei dumitale şi nu-mi pasă deloc cui îi eşti loială. Există probleme mult mai mari în joc. Răspunde-mi la întrebare.

– Da, domniţă, zise Loral, pălind. Cu toţii ştiam ce se întâmplase, desigur. Nu mi se părea corect ca unul dintre oamenii Regelui să fie trimis astfel la inchizitori. Mai ales bărbatul acela. Era păcat să poceşti un chip atât de frumos şi toate alea.

– Ştii unde se află inchizitorul şi temniţa?

Loral şovăi, apoi dădu aprobator din cap fără tragere de inimă. Bine. Nu avea de gând să ascundă informaţii.

– Hai să mergem, atunci, zise Nynaeve, ridicându-se în picioare.

– Domniţă?

– La temniţă, zise Nynaeve. Bănuiesc că aceasta nu se află pe proprietate, nu şi dacă Milisair Chadmar a fost la fel de precaută cum cred eu.

– Nu e prea departe de-aici, la Ospăţul Pescăruşilor, zise Loral. Doriţi să mergem *în noaptea asta*?

– Da, zise Nynaeve, apoi ezită. Asta dacă nu hotărăsc să-i fac o vizită inchizitorului mai degrabă.

– Sunt în acelaşi loc, domniţă.

– Minunat! Vino!

Loral nu avu de ales. Nynaeve îi îngădui – păzită de un soldat – să se întoarcă în odaia ei ca să se îmbrace.

La scurt timp după aceea, Nynaeve şi soldaţii ei o conduceau pe *dosun* – împreună cu cei patru servitori, ca să-i

împiedice să-i avertizeze din întâmplare pe ceilalți despre ce se petrecea – afară din clădire. Toți cinci păreau vădit nemulțumiți. Probabil că dădeau crezare acelor zvonuri superstițioase, cum că nu erai în siguranță să ieși noaptea. Nynaeve știa mai bine. Poate că nu erai în siguranță să ieși noaptea, însă nu era mai rău decât în alte dăți. De fapt, s-ar putea să fie mai în siguranță. Dacă erau mai puțin oameni pe afară, existau șanse mai mici ca să se trezească cineva din apropiere cu spini pe piele, să izbucnească în flăcări sau să moară într-un mod îngrozitor.

Părăsiră perimetrul conacului, Nynaeve mergând cu pași hotărâți și nădăjduind să-i împiedice pe ceilalți să se simtă prea agitați. Ea îi salută din cap pe soldații de la poartă și o luă în direcția indicată de Loral. Picioarele lor tropăiau pe trotuarul din lemn. Cerul înnorat al nopții strălucea doar slab de la lumina lunii de deasupra.

Nynaeve nu își permitea să se îndoiască de planul ei. Se hotărâse asupra unui plan de acțiune și, deocamdată, acesta decurgea bine. Era adevărat că Rand se putea înfuria pe ea pentru că și-i însușea pe soldați și crea necazuri. Dar, uneori, ca să poți vedea ce se află pe fundul unui butoi cu apă tulbure, *trebuia* să agiți apa ca să aduci la suprafață ce se află pe fund. Era o coincidență prea mare. Milisair Chadmar îl făcuse prizonier pe mesager în urmă cu câteva luni, însă acesta murise cu puțin timp înainte ca Rand să întrebe de el. Era singura persoană din oraș care avea habar de locul unde se afla Regele.

Existau și coincidențe. Uneori, când doi fermieri se dușmăneau, iar una dintre vacile lor murea în timpul nopții, acesta era un simplu accident. Dar, uneori, dacă cercetai puțin, descopereai exact opusul.

Loral conduse grupul spre Ospățul Pescărușilor sau „Cartierul Pescărușilor", cum mai era cunoscut, o parte a orașului aproape de locul unde pescarii aruncau gunoiul din bărcile lor. La fel ca majoritatea oamenilor raționali, Nynaeve evita această parte a orașului, iar nasul ei îi reaminti care era

motivul pe măsură ce se apropiau. Măruntaiele de pește or fi fost ele un îngrășământ excelent, însă Nynaeve simți mirosul grămezilor de gunoi de la câteva străzi depărtare. Până și refugiații evitau această zonă.

Drumul pe jos fu destul de lung – lucru de înțeles, căci cartierul bogaților din oraș era departe de Ospățul Pescărușilor. Nynaeve mergea cu pași hotărâți, fără să bage în seamă aleile dosite, cufundate în întuneric, sau clădirile, deși anturajul ei – în afară de soldați – stătea strâns în jurul ei, temător. Saldaeanii își țineau mâinile pe săbiile lor șerpuitoare, încercând să privească în toate direcțiile în același timp.

Ea își dorea să fi avut vești de la Turnul Alb. Cât timp trecuse de când nu mai primise vești de la Egwene sau de la una dintre celelalte? Avea impresia că era oarbă. Era greșeala ei pentru că insistase să îl însoțească pe Rand. *Cineva* trebuia să stea cu ochii pe el, însă asta însemna că nu puteai sta cu ochii pe altcineva. Turnul era în continuare divizat? Egwene era în continuare Amyrlin? Zvonurile care circulau pe străzi nu erau de mare ajutor. Ca de obicei, pentru fiecare zvon pe care îl auzea, existau alte două care îl contraziceau. Turnul Alb se lupta cu el însuși. Ba nu, se lupta cu Asha'manii. Ba nu, surorile Aes Sedai fuseseră nimicite de Seanchani. Sau de Dragonul Renăscut. Nu, aceste zvonuri erau doar minciuni răspândite de Turn ca să-și momească vrăjmașii să atace.

Foarte puține lucruri se spuneau îndeosebi despre Elaida și Egwene, deși circulau vești trunchiate despre ambele Supreme Înscăunate Amyrlin. Aceasta era o problemă. Niciunui grup de Aes Sedai nu îi plăcea să răspândească vești despre o a doua Amyrlin. Povești despre certurile dintre surorile Aes Sedai n-ar face decât rău tuturor.

În cele din urmă, Loral se opri din mers. Cei patru servitori se opriră în spatele ei, îngrămădindu-se unul într-altul cu niște expresii îngrijorate pe fețe. Nynaeve îi aruncă o privire lui Loral.

– Ei bine?

– Acolo, domniță.

Femeia arătă cu un deget osos spre clădirea de peste stradă.

– Prăvălia lumânărarului? întrebă Nynaeve.

Loral dădu aprobator din cap.

Nynaeve îl chemă pe unul dintre soldații saldaeani crăcănați.

– Tu stai cu ochii pe ăștia cinci și ai grijă să nu dea de belele. Voi doi veniți cu mine.

Ea dădu să traverseze strada, dar când nu auzi zgomot de pași părăsind trotuarul de scânduri, se întoarse încruntată. Cei trei soldați stăteau laolaltă și se uitau la singurul felinar, cel mai probabil blestemându-se că nu se gândiseră să mai aducă încă unul cu ei.

– O, pentru numele Luminii! izbucni Nynaeve, ridicându-și mâna și îmbrățișând Izvorul.

Împleti o sferă de lumină deasupra degetelor, care aruncă o strălucire rece și regulată pe pământul din jurul ei.

– Lăsați felinarul.

Cei doi saldaeani se conformară, grăbindu-se după ea. Ea se apropie de ușa lumânărarului, apoi împleti un scut împotriva ascultatului și îl așeză în aer în jurul ei, al ușii și al soldaților.

Se uită la unul din soldați.

– Cum te cheamă?

– Triben, domniță, răspunse acesta.

Era un bărbat cu chip de șoim, o mustață scurtă și aranjată și o cicatrice pe frunte.

– El e Lurts, zise bărbatul, arătând cu degetul spre celălalt soldat, o matahală de om pe care Nynaeve fusese surprinsă să îl vadă purtând uniformă de cavalerist.

– Prea bine, Triben, zise Nynaeve. Dărâmă ușa cu piciorul!

Triben nu se îndoi de spusele ei, își ridică piciorul și lovi cu cizma. Cadranul trosni cu ușurință, iar ușa se deschise

izbindu-se de perete, însă dacă ea pusese corect scutul, nimeni din clădire nu avea să audă. Ea aruncă o privire înăuntru. În încăpere se simțea miros de ceară și parfumuri, iar podeaua din lemn era presărată cu nenumărate pete. Urme de picături; ceara care era curățată lăsa adeseori o urmă.

– Repede, le spuse ea soldaților, eliberând scutul, dar păstrând sfera de lumină. Lurts, du-te în spatele prăvăliei și supraveghează aleea, ai grijă să nu scape nimeni. Triben, vii cu mine.

Lurts se mișcă surprinzător de rapid în ciuda trupului mătahălos, postându-se în odaia din spate a prăvăliei. Sfera ei lumină butoaiele în care erau scufundate lumânările și o grămadă de resturi arse într-un colț, cumpărate cu câțiva bănuți pentru a fi retopite. O scară urca în partea dreaptă. Alcovul mic din partea din față a prăvăliei alcătuia vitrina și conținea lumânări de diferite mărimi și forme, pornind de la cele albe obișnuite și terminând cu cele groase, parfumate și ornate. Dacă Loral se înșela în privința acestui loc...

Însă orice operațiune secretă profitabilă avea un paravan. Nynaeve urcă în grabă scările, lemnul trosnind sub greutatea ei. Clădirea era îngustă. La catul de sus, ea și Triben descoperiră două odăi. O ușă era întredeschisă, iar Nynaeve stinse lumina sferei și împleti un scut împotriva ascultării în odaie. Apoi, dădu buzna înăuntru, urmată de Triben cel cu față de șoim, sabia lui frecându-se de teacă atunci când acesta și-o scoase din ea.

În odaie era o singură persoană, un bărbat foarte gras care dormea pe o saltea așezată pe podea. Păturile stăteau grămadă la picioarele lui. Nynaeve împleti câteva fire de Aer și îl legă cu ele cu o singură mișcare lină. El făcu ochii mari și își deschise gura ca să țipe, însă Nynaeve îi vârî un călus de Aer în gură.

Ea se întoarse spre Triben și dădu din cap, înnodându-și firele. Îl lăsară pe bărbat acolo, legat și zvârcolindu-se, și trecură la ușa cealaltă. Ea făcu o altă împletitură împotriva

ascultatului în odaie, înainte să intre, şi bine făcu, căci cei doi bărbaţi mai tineri din această odaie se ridicară mult mai repede. Unul se ridică brusc în capul oaselor, scoţând un scheunat atunci când Triben se duse spre el. Triben îi trase un pumn în stomac, lăsându-l fără aer.

Nynaeve îl legă cu un fir de Aer, apoi procedă la fel cu celălalt tânăr, care se ridica adormit în patul lui. Îi trase pe amândoi spre ea, aprinzându-şi sfera de lumină şi lăsându-i pe bărbaţi să atârne în aer la câţiva centimetri de podea. Amândoi erau domani, cu părul negru, feţe aspre şi mustăţi subţiri deasupra buzelor. Amândoi erau îmbrăcaţi doar în hainele de corp. Păreau prea în vârstă ca să fie ucenici.

– Cred că am nimerit în locul potrivit, Nynaeve Sedai, zise Triben, ocolindu-i pe cei doi şi venind lângă ea.

Ea se uită la el, ridicându-şi o sprânceană.

– Ăştia nu-s ucenicii lumânărarului, continuă Triben. Îşi băgă sabia în teacă. Bătături în palme, dar nicio arsură pe mâini? Braţe vânjoase? Plus că sunt mult prea bătrâni. Individului celuia din stânga i-a fost spart nasul nu o dată.

Ea se uită mai bine; Triben avea dreptate. „Ar fi trebuit să-mi dau seama." Totuşi, ea observase vârsta.

– Căruia crezi că ar trebui să-i scot căluşul şi pe care ar trebui să îl ucid? întrebă ea cu dezinvoltură.

Ambii bărbaţi începură să se zvârcolească, cu ochii căscaţi. Ei ar fi trebuit să ştie că o Aes Sedai nu făcea niciodată aşa ceva. De fapt, probabil că ea nu ar fi trebuit să sugereze asta, însă temnicerii ca aceştia o înfuriau la culme.

– Cel din stânga pare cel mai dornic să vorbească, domniţă, zise Triben. Poate îţi va spune ce doreşti să afli.

Ea încuviinţă din cap, scoţându-i căluşul bărbatului. Acesta începu să vorbească imediat.

– Voi face tot ce mi ceri! Te rog nu-mi umple stomacul cu insecte! N-am făcut nimic greşit, promit, eu...

Ea îi vârî din nou în gură căluşul de Aer.

– Prea multe smiorcăieli, zise ea. Poate că celălalt va ști să tacă și să vorbească atunci când este întrebat.

Îi scoase călușul.

Bărbatul acesta rămase atârnând în aer, evident îngrozit, dar nu spuse nimic. Puterea Supremă îi putea descuraja chiar și pe cei mai nemiloși ucigași.

– Cum ajung în temniță? îl întrebă ea pe bărbat.

El părea bolnav, dar probabil că ghicise deja că ea voia să afle despre temniță. Era puțin probabil ca o Aes Sedai să dea buzna într-o prăvălie în toiul nopții doar pentru că îi fusese vândută o lumânare de proastă calitate.

– Prin trapa de sub covorașul din vitrină, răspunse bărbatul.

– Minunat! zise Nynaeve.

Înnodă firele care țineau legate mâinile bărbaților și îi vârî din nou călușul în gura bărbatului care vorbise. Nu îi lăsă să atârne în aer – nu voia să fie nevoită să îi tragă după ea –, ci le îngădui să meargă pe picioarele lor.

Îl trimise pe Triben să-l aducă pe bărbatul cel gras din odaia cealaltă, apoi îi mână pe toți trei pe scări în jos. La parter, îl întâlniră pe musculosul Lurts, care supraveghea cu atenție aleea din spate. Un tânăr ședea pe podea în fața lui, iar când sfera de lumină îi lumină fața, Nynaeve văzu un domani speriat, cu părul neobișnuit de deschis la culoare și cu mâinile pătate de arsuri.

– Ei, *ăsta*-i ucenicul lumânărarului, zise Triben, scărpinându-și cicatricea de pe frunte. Probabil că l-au pus să facă toată treaba ce ține de paravan.

– Dormea sub păturile de colo, Lurts arătă cu capul spre grămada din colț, cufundată în umbră, și veni lângă Nynaeve. A încercat să se strecoare afară pe ușa de la intrare după ce ați urcat scările.

– Aduceți-l, zise Nynaeve.

În vitrina mică, Triben dădu la o parte covorașul, apoi se folosi de tăișul sabiei și împunse cu el printre șipci, până când

dădu peste ceva dedesubt – țâțâni, presupuse Nynaeve. După ce mai iscodi puțin cu băgare de seamă, el ridică trapa. O scară din lemn cobora în întunericul de jos.

Nynaeve făcu un pas în față, dar Triben își ridică o mână.

– Seniorul Bashere o să mă spânzure dacă am să te las să mergi prima, domniță, zise el. Nu putem ști ce se află colo jos.

El sări prin gaură și se lăsă să alunece pe scară în jos, ținându-se doar cu o mână, în vreme ce în cealaltă avea sabia. Ateriză pe pământ cu o bufnitură, iar Nynaeve își dădu ochii peste cap. Bărbații ăștia! Ea îi făcu semn lui Lurts să stea cu ochii pe temniceri, apoi le scoase legăturile astfel încât aceștia să poată coborî. Ea îi aruncă fiecăruia o privire aspră, apoi începu să coboare scara, fără a imita stilul caraghios al lui Triben, lăsându-l pe Lurts să îi mâne pe temniceri de la spate.

Ridică sfera de lumină și cercetă beciul. Pereții erau din piatră, lucru care o făcu să își facă mai puține griji în privința greutății clădirii de deasupra. Podeaua era din pământ întărit, iar în fața ei se afla o ușă din lemn în perete. Triben trăgea cu urechea lângă aceasta.

Ea încuviință din cap, iar el o deschise, dând năvală înăuntru, nerăbdător. Saldaeanii păreau să fi deprins unele obiceiuri de la Aieli. Nynaeve îl urmă, pregătind fire de Aer, pentru orice eventualitate. În spatele ei, temnicerii posaci începură să coboare scara, urmați de Lurts.

Nu prea aveai ce vedea în încăperea cealaltă. Două celule de temniță cu uși groase din lemn, o masă cu niște scaune lângă ea și un cufăr mare din lemn. Nynaeve trimise sfera de lumină spre colțul unde Triben cel cu fața de șoim inspecta cufărul. El ridică capacul, apoi își arcui o sprânceană și scoase la iveală câteva cuțite lucioase. Unelte pentru interogatoriu. Nynaeve se cutremură. Ea își întoarse privirea aspră spre temnicerii din spatele ei.

Îi scoase călușul bărbatului care vorbise.

– Cheile? întrebă ea.

– Pe fundul cufărului, răspunse bătăușul.

Temnicerul cel gras – șeful grupului, fără îndoială, din moment ce nu împărțea camera – îi aruncă o privire furioasă. Nynaeve îl ridică în aer pe șeful lor.

– Nu mă provoca, mârâi ea. E deja prea târziu în noapte ca oamenii normali să stea treji.

Ea îi făcu un semn din cap lui Triben, iar acesta scotoci după chei și descuie ușile celulelor. Prima celulă era goală, în cea de-a doua se afla o femeie ciufulită, care purta încă o rochie domani frumoasă, deși murdară. Domnița Chadmar era murdară și zdrențăroasă și stătea ghemuită lângă perete, somnoroasă, abia observând că ușa era deschisă. Nynaeve simți duhoarea care, până în acea clipă, fusese acoperită de mirosul de pește putred. Excremente umane și un trup nespălat. Probabil că acesta era unul dintre motivele pentru care temnița se afla aici, la Ospățul Pescărușilor.

Nynaeve inhală brusc când văzu cum era tratată femeia. Cum putea îngădui Rand așa ceva... Femeia le făcuse același lucru altora, dar asta nu însemna că el trebuia să se coboare la nivelul ei.

Îi făcu semn lui Triben să închidă ușa, apoi se așeză pe unul dintre scăunelele din încăpere și îi privi pe cei trei temniceri. În spate, Lurts păzea ieșirea, stând cu ochii pe sărmanul ucenic. Temnicerul cel gras atârna în continuare în aer.

Nynaeve avea nevoie de informații. I-ar fi putut cere permisiunea lui Rand să viziteze temnița dimineața, dar făcând asta, ar fi riscat să îi alerteze pe acești bărbați că urmau să primească o vizită. Se baza pe elementul surpriză și pe intimidare ca să descopere ceea ce fusese ascuns.

– Acum, se adresă ea celor trei, vă voi pune câteva întrebări, iar voi veți răspunde. Încă nu știu ce voi face cu voi, așa că cel mai bine ar fi să fiți *foarte* sinceri cu mine.

Cei doi care ședeau pe pământ își ridicară privirile la celălalt bărbat care plutea pe fire invizibile de Aed. Aceștia încuviințară din cap.

Bărbatul care v-a fost adus, zise ea, mesagerul Regelui. Când a sosit prima oară?

– Acum două luni, răspunse unul din bătăuși, cel cu bărbia mare și cu nasul spart. A sosit într-un sac cu resturile de lumânări din conacul domniței Chadmai, la fel ca toți prizonierii.

– Ce instrucțiuni ați primit?

– Să-l închidem, răspunse celălalt bătăuș. Să-l ținem în viață. Noi nu știam prea multe, ăăă, domniță Aes Sedai. Jorgin este cel care pune întrebări.

Ea își ridică privirea la grăsan.

Tu ești Jorgin?

El încuviință din cap fără tragere de inimă.

– Și ce instrucțiuni ai primit?

Jorgin nu răspunse.

Nynaeve oftă.

– Uite care-i treaba, îi zise ea, eu sunt Aes Sedai și mă țin de cuvânt. Dacă îmi vei spune ce vreau să știu, voi avea grijă să nu fii bănuit de crimă. Dragonului nu îi pasă de voi, tici, altminteri n-ați mai fi aici să vă ocupați de această mică escală a voastră.

Dacă vom vorbi, ne vei da drumul? zise grăsanul, privind-o în ochi. Pe cuvânt?

Nynaeve își aruncă ochii prin încăpere cu o privire nemulțumită. Ei o lăsaseră pe domnița Chadmai în întuneric, iar în ușă fuseseră îndesate cârpe pentru a înăbuși țipetele. Celula era întunecată, sufocantă și strâmtă. Bărbații care lucrau în acest loc abia dacă meritau să trăiască, darămite să umble liberi.

Dar exista un rău mai mare de care trebuia să se ocupe.

– Da, zise Nynaeve, simțind gustul amar al cuvântului în gură. Iar voi știți că este un lucru mai bun decât meritați.

Jorgin șovăi, apoi încuviință din cap.

– Lasă-mă jos, Aes Sedai, și am să-ți răspund la întrebări.

Ea făcu întocmai. Poate că bărbatul nu știa, însă ea avea foarte puțină autoritate de care să se agațe; ea nu avea de gând

să recurgă la metodele lui de a obține răspunsuri și acționa fără ca Rand să știe. Probabil că Dragonul n-avea să reacționeze bine atunci când avea să descopere că ea își băgase nasul – nu și dacă ea avea să îi prezinte descoperirile făcute.

Jorgin îi spuse bătăușului cu nasul spart:

– Mord, adu-mi un scăunel.

Mord îi aruncă o privire Nynaevei pentru aprobare, pe care ea i-o dădu încuviințând scurt din cap. După ce își așeză trupul gras pe scăunel, Jorgin se aplecă în față și își împreună mâinile. Semăna cu un cărăbuș uriaș răsturnat pe o parte.

– Nu înțeleg ce vrei de la mine, zise bărbatul. Pari să știi deja totul. Știi despre instituția mea și despre oamenii care s-au aflat în ea. Ce altceva ar mai fi de știut?

Instituție? Ce mai cuvânt.

– Asta-i treaba mea, zise Nynaeve, aruncându-i o privire aspră care, nădăjduia ea, sugera că treburile surorilor Aes Sedai nu trebuiau puse la îndoială. Spune-mi, cum a murit mesagerul?

– Fără demnitate, răspunse Jorgin. La fel ca toți oamenii, din experiența mea.

– Dă-mi detalii, altminteri vei atârna din nou în aer.

– În urmă cu câteva zile, am deschis ușa celulei ca să-i dau de mâncare. Era mort.

– Cât timp trecuse de când nu l-ai mai hrănit, atunci?

Jorgin pufni.

– Nu-mi înfometez oaspeții, Domniță Aes Sedai. Eu doar... îi încurajez să spună ce știu.

– Și cât de mult l-ai încurajat pe mesager?

– Nu îndeajuns ca să-l omor, răspunse temnicerul pe un ton defensiv.

– Ei, haide, zise Nynaeve. L-ai ținut aici pe bărbat luni întregi, cică sănătos în tot acest timp. Apoi, cu o zi înainte ca el să fie dus dinaintea Dragonului Renăscut, moare subit? Ai deja promisiunea mea pentru amnistie. Spune-mi cine te-a mituit ca să-l ucizi și voi avea grijă să fii protejat.

Temnicerul clătină din cap.

- N-a fost așa. Îți spun că era mort. Uneori se mai întâmplă.

- M-am săturat de jocurile tale.

- Nu e un joc, arză-m-ar focu'! mârâi Jorgin. Crezi că un om ar avansa în meseria lui dacă s-ar ști că acceptă o mită ca să-l omoare pe unul dintre oaspeții lui? N-ai putea avea mai mare încredere în el decât într-un Aiel mincinos!

Ea nu luă în seamă acest ultim comentariu, cu toate că nu puteai avea *niciodată* „încredere" într-un bărbat ca acesta.

– Uite, zise Jorgin, el nu era, oricum, genul de prizonier pe care să îl ucizi. *Toată lumea* vrea să știe unde se află Regele. Cine l-ar omorî pe singurul care are informații despre asta? Bărbatul acela valora mulți bani.

- Așadar, nu este mort, ghici Nynaeve. Cui l-ai vândut?

- O, e mort, zise temnicerul, chicotind. Dacă l-aș *fi* vândut, n-aș mai fi trăit mult timp după aceea. Înveți repede ast fel de lucruri, când te ocupi cu ce te ocupi.

Ea se întoarse spre ceilalți doi bătăuși.

– Minte? îi întrebă ea. O sută de mărci de aur pentru acela din voi care-mi poate dovedi că minte.

Mord îi aruncă o privire șefului său, apoi făcu o grimasă.

- Pentru o sută de mărci de aur, ți-aș vinde-o și pe mama, domniță. Arză-m-ar focu', aș face-o. Însă Jorgin spune adevărul. Trupul lui era mort de-a binelea. Oamenii Dragonului au verificat atunci când ne-au adus-o pe domniță.

Așadar, Rand se gândise la această posibilitate. Însă ea tot nu avea o dovadă că bărbații aceștia îi spuneau adevărul. Dacă *exista* ceva de ascuns, aceștia și-ar fi dat toată osteneala ca să îngroape adânc acel ceva. Ea hotărî să încerce o altă abordare.

- Atunci, ce ai aflat despre locația Regelui? întrebă ea.

Jorgin doar oftă.

- Cum le-am spus și oamenilor Seniorului Dragon și cum i-am spus și Domniței Chadmai, înainte să ajungă ea însăși aici, în temniță. Bărbatul acela știa ceva, dar nu voia să spună

Ei, haide, zise Nynaeve, aruncând o privire spre cufărul ce conținea acele unelte ascuțite. Fu nevoită să-și ia privirea de la el înainte să se înfurie. Un om cu... priceperea ta? Și n-ai reușit să-i smulgi nici măcar un simplu fapt?

– Să mă ia Cel Întunecat dacă mint! Temnicerul se înroși la față de parcă aceasta era o chestiune de mândrie pentru el. N-am mai *văzut* niciodată ca un om să reziste cum a făcut-o el! O așchie de bărbat ca el ar fi trebuit să cedeze fără prea multe încurajări. Dar n-a făcut-o. Vorbea despre orice altceva în afară de lucrurile pe care voiam noi să le aflăm! Jorgin se aplecă în față. Nu știu cum a reușit, domniță. Arză-m-ar focu' dacă știu! Era ca și când... o forță îi ținea limba ferecată. Era ca și când el *nu putea* vorbi. Chiar dacă ar fi vrut!

Cei doi bătăuși mormăiră ceva, părând temători. Se părea că interogatorul Nynaevei atinsese o coardă sensibilă.

– Așadar, ai făcut presiune prea mare pe el, ghici Nynaeve Și de-aceea a murit

– Ia totul, femeie! mârâi temnicerul. Sânge și cenușă! *Nu* l-am ucis! Uneori, oamenii mor pur și simplu

Din nefericire, ea începea să îl creadă Jorgin era o jigodie care merita să tragă în jug un deceniu sub privirea unei Meșterese, dar nu mințea.

Gata cu planurile ei mărețe. Ea oftă, se ridică în picioare și își dădu seama în acel moment cât de obosită era de fapt. Lumină! Era mult mai probabil ca manevra aceasta să îl facă pe Rand să explodeze de furie în fața ei și nu să îl convingă să îi asculte sfatul Trebuia să se întoarcă la conac ca să doarmă puțin. Poate că mâine avea să reușească să găsească o cale mai bună prin care să-i arate lui Rand că era de partea lui.

Le făcu semn soldaților să-i ducă sus pe temnicer și pe oamenii lui. După aceea, împleti fire de Aer ca să închidă ușa celulei în care se afla Milisair Chadmar Nynaeve se va îngriji ca femeia să aibă condiții mai bune. Că era o ființă vrednică sau nu de dispreț, nu trebuia să fie tratată astfel. Rand va trebui să

înțeleagă asta atunci când ea îi va explica. Păi, Milisair era atât de palidă la față, încât putea să sufere de friguri! Nynaeve se apropie de ferestruica de deasupra ușii celulei, apoi împleti o Răscolire din Spirit ca să se asigure că femeia nu era bolnavă.

De îndată ce începu Răscolirea, Nynaeve încremeni. Se așteptase să descopere că trupul lui Milisair era epuizat. Se așteptase să găsească boală, poate foame.

Nu se așteptase să găsească otravă.

Blestemând și alertându-se brusc, Nynaeve deschise ușa celulei și fugi înăuntru. Da, ea o putea vedea cu ușurință cu ajutorul Răscolirii. Frunză de mătrăgună. Nynaeve însăși îi dăduse așa ceva unui ogar care trebuia să fie eutanasiat. Era o plantă destul de obișnuită și avea un gust foarte amar. Nu era cea mai bună otravă, din moment ce avea un gust neplăcut; cu toate acestea, trebuia să fie ingerată.

Da, era o otravă proastă – asta dacă nu cumva persoana pe care o otrăveai era deja prizonieră și nu avea încotro decât să mănânce mâncarea pe care i-o dădeai. Nynaeve începu Tămăduirea, împletind toate cele cinci Puteri, sugrumând otrava și înzdrăvenind trupul lui Milisair. Tămăduirea era destul de ușoară, deoarece frunzele de mătrăgună nu aveau un efect foarte puternic. Fie trebuia să folosești o cantitate mare – așa cum făcuse ea în cazul ogarului –, fie trebuia să o administrezi de mai multe ori ca aceasta să-și facă efectul. Însă dacă o făceai treptat, atunci persoana pe care voiai să o omori părea că a murit din cauze naturale.

De îndată ce Milisair fu în siguranță, Nynaeve dădu buzna afară din celulă.

– Stați! le strigă ea bărbaților. Jorgin!

Lurts, care era în spate, se întoarse mirat. Îl înșfăcă de braț pe temnicerul Jorgin și-l întoarse.

– Cine pregătește mâncarea pentru prizonieră? întrebă Nynaeve pe un ton poruncitor, mergând cu pași mari spre el.

– Mâncarea? întrebă Jorgin, părând nedumerit. E treaba lui Kerb. De ce?

– Kerb?

– Flăcăul, răspunse Jorgin. Nimeni important. Un ucenic pe care l-am găsit printre refugiați în urmă cu câteva luni. O descoperire destul de norocoasă, căci ultimul nostru ucenic ne-a lăsat baltă, iar acesta avea deja pregătire în...

Nynaeve îl reduse la tăcere ridicându-și mâna, devenind dintr-odată neliniștită.

– Băiatul! Unde-i?

– Era aici..., zise Lurts, privind în sus. S-a dus cu...

De deasupra răzbătură zgomotele unei încăierări. Nynaeve blestemă, strigându-i lui Triben să-l prindă pe băiat. Își croi drum până la scară și începu să o urce. Țâșni în prăvălia de deasupra, urmată de sfera de lumină. Cei doi bătăuși stăteau ghemuiți în mijlocul încăperii, părând nedumeriți, iar un soldat saldaean își ținea sabia îndreptată spre ei. Acesta o privi întrebător.

– Băiatul! strigă ea.

Triben aruncă o privire spre ușa prăvăliei. Aceasta era deschisă. Pregătind fire de Aer, Nynaeve năvăli pe stradă.

Îl găsi pe băiat, Kerb, pe strada noroioasă, imobilizat de cei patru servitori, jucători de zaruri, pe care îi adusese de la conac. În momentul în care păși de pe trotuarul din scânduri în stradă, aceștia îl ridicară în picioare pe băiatul care se zbătea disperat. Ultimul saldaean rămase lângă ușă, cu sabia trasă, ca și când el ar fi dat buzna înăuntru ca să vadă dacă ea era în pericol.

– A țâșnit afară pe ușă, Aes Sedai, zise unul dintre servitori, de parcă însuși Cel Întunecat l-ar fi urmărit. Soldatul tău a fugit acolo să vadă dacă erai în pericol, dar noi am crezut că cel mai potrivit e să-l înhățăm pe flăcăul ăsta, înainte ca el să-și ia tălpășița. Pentru orice eventualitate.

Nynaeve expiră ca să se liniștească.

– Ați făcut bine, zise ea. Tânărul se zvârcolea, slab. Ați făcut bine, într-adevăr.

CAPITOLUL 33

O discuţie cu Dragonul

– Sper să fie ceva important, declară Rand.

Când se întoarse, Nynaeve îl văzu pe Dragonul Renăscut stând în pragul uşii ce dădea în salon. Purta un halat roşu închis, cu dragoni negri brodaţi pe mâneci. Ciotul îi era ascuns în pliurile mânecii stângi. Deşi părul îi era ciufulit, căci fusese trezit din somn, ochii îi erau vioi.

El înaintă cu paşi hotărâţi în salon ca un rege – chiar şi-acum, când trecuse bine de miezul nopţii şi tocmai se trezise, păşea de parcă ar fi fost absolut sigur pe el însuşi. Nişte servitori aduseseră un ceainic cu ceai fierbinte, iar el tocmai îşi umplea o ceaşcă atunci când Min îl urmă în încăpere. Şi ea purta o cămaşă de noapte; aceste cămăşi erau unele dintre articolele de îmbrăcăminte domani la modă, iar a ei era din mătase galbenă, ţesătura fiind mult mai subţire decât cea a lui Rand. Fecioarele Aiel se postară lângă uşă, stând în repaus în felul lor ciudat de periculos.

Rand luă o gură de ceai. Nynaevei îi era din ce în ce mai greu să îl vadă în el pe băiatul pe care îl cunoscuse în Două Râuri. Oare pe faţa lui se citise întotdeauna aceeaşi determinare? Când devenise mersul lui atât de sigur, postura lui atât

de autoritară? Bărbatul acesta părea, mai degrabă, o... interpretare a lui Rand cel pe care ea îl cunoscuse odinioară. Parcă era o statuie, sculptată în piatră ca să semene cu el, dar ale cărui trăsături eroice erau exagerate.

– Ei bine? întrebă Rand pe un ton poruncitor. Cine-i acesta?

Tânărul ucenic, Kerb, ședea legat cu fire de Aer pe o banцuța capitonată din salon. Nynaeve îi aruncă o privire, apoi îmbrățișă Izvorul și țesu un scut împotriva ascultării. Rand o privi cu asprime.

– Ai condus? întrebă el

El putea simți atunci când ea făcea asta fără să își ia măsuri de precauție, simțea cum i se făcea pielea de găină, conform cercetărilor făcute de Egwene și Elayne.

- Un scut, răspunse ea, refuzând să se lase intimidată. Ultima oară când am verificat, nu aveam nevoie de *permisiunea* ta ca să conduc. Ai devenit mare și tare, Rand al'Thor, dar nu uita că te am bătut la fund când erai de o șchioapă.

Cândva, aceste vorbe ar fi stârnit o reacție din partea lui, fie doar și un pufăit enervat. Acum, el doar o privi. Uneori, ochii aceia ai lui păreau a fi acea parte din el care se schimbase cel mai mult

El oftă.

– De ce m ai trezit, Nynaeve? Cine i acest tânăr pricăjit și îngrozit? Dacă altcineva ar fi venit cu un mesaj la această oră târzie, l-aș fi trimis la Bashere să fie biciuit

Nynaeve arătă cu capul spre Kerb

– Eu cred că acest „tânăr pricăjit și îngrozit" știe unde se află Regele.

Aceste cuvinte îi captară atenția lui Rand, dar și lui Min. Își turnase o ceașcă de ceai, iar acum stătea rezemată de perete. De ce nu erau *căsătoriți*?

– Regele? întrebă Rand Și Graendal, atunci. De unde știi asta, Nynaeve? Unde l ai găsit?

– În temniţa unde-ai trimis-o pe Milisair Chadmar, zise Nynaeve, privindu-l în ochi. Este îngrozitor, Rand al'Thor. N-ai niciun drept să tratezi astfel o persoană.

El nu reacţionă nici la acest comentariu. În schimb, se apropie pur şi simplu de Kerb.

– A auzit ceva din timpul interogatoriului?

– Nu, zise Nynaeve. Dar cred că el l-a omorât pe mesager. Ştiu sigur că a încercat să o otrăvească pe Milisair. Ar fi fost moartă până la sfârşitul săptămânii dacă n-aş fi Tămăduit-o eu.

Rand îi aruncă o privire Nynaevei, iar ea mai că *simţea* cum el făcea legăturile între comentarii ca să îşi poată da seama ce făcuse ea.

– Am ajuns să-mi dau seama că voi, Aes Sedai, aduceţi foarte mult cu şobolanii, zise el într-un final. Mereu apăreţi în locuri unde prezenţa voastră nu este dorită.

Nynaeve pufni.

– Dacă aş fi stat cu mâinile-n sân, atunci Milisair ar fi fost cu un picior în groapă, iar Kerb şi-ar fi luat tălpăşiţa.

– Bănuiesc că l-ai întrebat cine i-a poruncit să îl omoare pe mesager.

– Încă nu, răspunse Nynaeve. Însă am găsit otrava printre lucrurile lui şi mi-am confirmat bănuiala că el a pregătit mâncarea atât pentru Milisair, cât şi pentru mesager. Ea ezită înainte să continue. Rand, nu cred că va *putea* să-ţi răspundă la întrebări. L-am Răscolit şi, deşi nu este bolnav trupeşte, există... ceva în mintea lui.

– Ce vrei să spui? întrebă Rand cu blândeţe.

– Un soi de barieră, zise Nynaeve. Temnicerul părea frustrat – chiar mirat – că mesagerul reuşise să reziste „interogatoriului" său. Cred că şi bărbatul acela trebuie să fi avut un soi de barieră, ceva care îl împiedica să dezvăluie prea multe.

– Forţare, zise Rand.

Rosti acest cuvânt într-o doară, sorbind din ceai.

Forţarea era ceva întunecat, malefic. O simţise ea însăşi; încă se mai cutremura când se gândea la ce îi făcuse

Moghedien. Şi nu fusese decât un lucru mărunt – îşi ştersese câteva amintiri.

– Puţini sunt la fel de pricepuţi ca Graendal în Forţare, zise Rand pe un ton meditativ. Poate că aceasta este confirmarea pe care o căutam. Da... aceasta ar putea fi, într-adevăr, o mare descoperire, Nynaeve. Îndeajuns de mare ca să mă facă să uit cum ai ajuns la ea.

Rand ocoli băncuţa şi se aplecă, astfel încât ochii lui să fie la acelaşi nivel cu cei ai tânărului.

– Dă-i drumul! îi porunci Rand Nynaevei.

Ea se supuse.

– Spune-mi, i se adresă Rand lui Kerb, cine ţi-a spus să-i otrăveşti pe oamenii aceia?

– Nu ştiu nimic! ţipă băiatul. Eu doar...

– Încetează, îi spuse Rand cu blândeţe. Crezi că te pot ucide?

Băiatul tăcu şi – deşi Nynaeve nu credea că era posibil aşa ceva – ochii lui albaştri se căscară şi mai mult.

– Crezi că dacă voi rosti pur şi simplu cuvântul, continuă Rand cu vocea aceea a lui stranie şi calmă, inima ta va înceta să mai bată? Eu sunt Dragonul Renăscut. Crezi că pot să-ţi iau viaţa sau chiar sufletul prin simpla mea voinţă?

Nynaeve o văzu din nou, acea umbră întunecată din jurul lui Rand, acea aură de care nu *prea* era sigură ce era. Ea îşi duse ceaşca cu ceai la gură şi descoperi că acesta devenise brusc amar şi stătut, de parcă ar fi fost lăsat să stea prea multă vreme.

Kerb se făcu mic şi începu să plângă.

– Vorbeşte! îi porunci Rand.

Tânărul deschise gura, dar nu scoase decât un geamăt. Era atât de transfigurat din cauza lui Rand încât nici măcar nu clipi, sau nu putu, ca să-şi alunge sudoarea din ochi.

– Da, zise Rand, îngândurat. Este vorba despre Forţare, Nynaeve. Despre ea este vorba aici! Am avut *dreptate*. Se uită la Nynaeve. Va trebui să desfaci pânza Forţării, s-o ştergi din mintea lui, înainte ca el să poată să ne spună ce ştie.

– Poftim? întrebă ea, indignată.

– Nu prea sunt priceput la împletitura asta, zise Rand, fluturându-și mâna. Bănuiesc că vei putea înlătura Forțarea dacă vei încerca. Seamănă oarecum cu Tămăduirea. Folosește aceeași împletitură care creează Forțarea, dar inversează-o.

Ea se încruntă. Tămăduirea băiatului i se părea o idee bună – la urma urmei, toate rănile *ar trebui* să fie Tămăduite. Însă nu îi surâdea ideea de a încerca ceva ce nu mai făcuse până atunci, iar asta în prezența lui Rand. Dacă făcea ceva greșit și îl rănea cumva pe băiat?

Rand se așeză pe băncuța capitonată din fața tânărului, iar Min se duse și se așeză lângă el. Se uită în ceașca ei de ceai și se strâmbă; aparent, și băutura ei se stricase la fel de brusc precum cel al Nynaevei.

Rand o privea pe Nynaeve, așteptând.

– Rand, eu...

– Doar încearcă, zise Rand. Nu pot să-ți spun cum se face mai exact, nu de o femeie, dar tu ești isteață. Sunt convins că te vei descurca.

Tonul lui de superioritate, deși neintenționat, o înfurie din nou. Nu ajuta nici faptul că era extrem de obosită. Ea scrâșni din dinți, întorcându-se către Kerb, și împleti toate cele cinci Puteri. Ochii lui se întunecară, deși nu putea vedea împletiturile.

Nynaeve așeză pe el o împletitură foarte ușoară de Tămăduire, făcându-l să înțepenească. Împleti un fir separat de Spirit, Răscolind în capul lui cât putu ea de delicat, împungând împletiturile înfășurate în jurul minții lui. Da, ea putea vedea acum o pânză complexă făcută din fire de Spirit, Aer și Apă. Era îngrozitor să vadă cu ochii minții cum aceasta brăzda creierul tânărului. Bucăți din împletitură atingeau pe ici, pe colo, asemenea unor cârlige micuțe care se înfigeau adânc în creier.

„Inversează împletitura", îi spusese Rand. Acest lucru era departe de a fi ușor de făcut. Trebuia să desprindă pânza

Forțării strat cu strat, iar dacă făcea o greșeală, îl putea omorî foarte ușor pe băiat. Mai că voia să renunțe.

Dar cine mai putea face asta? Forțarea era o împletitură interzisă, iar ea se îndoia că Corele și celelalte aveau experiența cu așa ceva. Dacă Nynaeve se oprea acum, Rand trimitea pur și simplu după celelalte și le cerea s-o facă ele. Acestea i-ar fi dat ascultare, râzând pe ascuns de Nynaeve, Aleasa care se credea Aes Sedai cu drepturi depline.

Ei bine, ea descoperise noi metode de Tămăduire! Dăduse o mână de ajutor la curățarea petei din Puterea Supremă! Tămăduise ferecarea și domolirea!

Putea face și asta.

Se mișcă repede, țesând o imagine în oglindă a primului strat al Forțării. Fiecare folosire a Puterii era întocmai, dar inversată față de modelul țesut deja în mintea băiatului. Nynaeve își așeză împletitura cu grijă, șovăind, și cum spusese Rand, ambele se dizolvară și dispărură.

De unde știuse? Ea se înfioră când se gândi la ce spusese Semirhage despre el. Amintiri dintr-o altă viață, amintiri la care el nu avea niciun drept. Exista un motiv pentru care Creatorul îi lăsa să uite despre viețile lor anterioare. Nimeni nu ar trebui să își aducă aminte despre eșecurile lui Lews Therin Telamon.

Continuă să desprindă, strat cu strat, împletiturile Forțării, asemenea unui doctor care înlătura bandajul de pe un picior rănit. Era o muncă istovitoare, dar satisfăcătoare. Fiecare împletitură repara o greșeală, îl tămăduia încă puțin pe tânăr, mai *îndrepta* puțin ceva în lume.

Totul durǎ aproape o oră și fu o experiență istovitoare. Dar reuși. Când dispăru și ultimul strat de Forțare, scoase un oftat epuizat și eliberă Puterea Supremă, convinsă că nu era în stare să mai conducă nici măcar un fir dacă ar fi fost să își salveze viața. Se duse împleticindu-se spre un scaun și se prăbuși pe el. Min, observă ea, se ghemuise pe băncuță lângă Rand și adormise.

Însă el nu dormea. Dragonul Renăscut privea, de parcă ar fi văzut lucruri pe care Nynaeve nu le putea vedea. Se ridică în picioare şi se apropie de Kerb. În starea de ameţeală în care era, Nynaeve nu observase faţa tânărului lumânărar. Era ciudat de palidă, ca aceea a unei persoane care fusese ameţită de o lovitură puternică primită în cap

Rand se lăsă într-un genunchi, cuprinzând cu mâna bărbia bărbatului şi privindu-l drept în ochi.

– Unde? întrebă el cu blândeţe. Unde este ea?

Tânărul deschise gura şi un firicel de zăbală i se prelinse într o parte.

– *Unde este ea?* repetă Rand.

Kerb gemu. Ochii îi erau încă goi, iar limba îi despărţea doar puţin buzele.

– Rand! zise Nynaeve. Încetează! Ce faci cu el?

– N am făcut nimic, răspunse încet Rand fără să se uite la ea Asta ai făcut tu, când ai destrămat acele împletituri, Nynaeve. Forţările lui Graendal sunt puternice, dar nemiloase în unele privinţe Ea umple o minte cu Forţarea într-o aşa măsură, încât aceasta şterge personalitatea şi intelectul, lasând în urmă doar o marionetă care acţionează conform porunci lor ei directe.

– Dar el a putut interacţiona acum câteva clipe!

Rand clătina negativ din cap.

– Dacă ii vei întreba pe temniceri, aceştia îţi vor spune că acesta era încet la minte şi că vorbea aiurea În capul lui nu exista o persoană reală, doar straturi peste straturi de împletituri ale Forţării Instrucţiunile inteligent ticluite au şters personalitatea acestui sărman, înlocuindu l cu o creatură care acţionează întocmai cum îşi doreşte Graendal. Am văzut treaba asta de nenumărate ori.

„Nenumărate ori? îşi zise Nynaeve, cutremurându-se. Tu ai văzut sau Lews Therin? Ce amintiri te domină în acest moment?“

Ea se uită la Kerb și simți cum i se face rău. Ochii lui nu erau goi din cauza amețelii, așa cum crezuse ea; erau goi complet. Când Nynaeve fusese tânără și nouă în meseria ei de Meștereasă, îi fusese adusă o femeie care căzuse din căruță. Femeia dormise zile la rând, iar când se trezise într-un final, avusese o privire fixă ca aceasta. Nu trădase niciun semn că ar recunoaște pe cineva, niciun indiciu că ar mai exista suflet în acel trup sfrijit al ei.

Ea murise cam la o săptămâna mai târziu.

Rand i se adresă din nou lui Kerb.

– Am nevoie de o locație, zise Rand. De ceva. Dacă a mai rămas ceva din tine care a rezistat, o fărâmă care i s-a împotrivit, îți făgăduiesc răzbunarea. O locație. Unde este ea?

Scuipatul picura de pe buzele băiatului. Acestea păreau să-i tremure. Rand se ridică, amenințător, fără să-și ia privirea de la tânăr. Kerb se cutremură, apoi rosti trei cuvinte.

– Movila lui Natrin.

Rand expiră încet, apoi îi dădu drumul lui Kerb cu o mișcare aproape respectuoasă. Tânărul alunecă de pe băncuță pe podea, scuipatul prelingându-i-se de pe buze pe covor. Nynaeve blestemă, sărind de pe scaune, apoi se clătină încet când încăperea începu să se învârtă cu ea. Lumina, era frântă de oboseală! Ea își regăsi echilibrul, închise ochii și inspiră adânc de câteva ori. Apoi se lăsă în genunchi lângă băiat.

– Nu-ți mai bate capul, îi zise Rand. E mort.

Nynaeve confirmă moartea acestuia. Apoi își ridică brusc capul, uitându-se la Rand. Ce drept avea el să pară la fel de epuizat cum se simțea ea? Nu făcuse mai nimic!

– Ce ai...

– N-am făcut nimic, Nynaeve. Bănuiesc că după ce ai înlăturat Forțarea, singurul lucru care l-a mai ținut în viață a fost mânia pe care o simțea față de Graendal, adânc îngropată. Fărâma care mai rămăsese din ființa lui a știut că singurul ajutor pe care l-ar putea oferi erau cele trei cuvinte. După

aceea, s-a lăsat pur şi simplu în voia sorţii. Nu mai puteam face nimic pentru el.

- Nu accept asta, zise Nynaeve, frustrată. Ar fi putut fi Tămăduit!

Ea ar fi trebuit să poată să îl ajute! Destrămarea Forţării lui Graendal fusese un lucru atât de plăcut, atât de *corect*. N-ar fi trebuit ca lucrurile să se sfârşească astfel!

Nynaeve se cutremură, simţindu-se murdară. Folosită. Cum era ea mai bună decât temnicerul care făcuse lucruri oribile ca să obţină informaţii? Îl privi cu duşmănie pe Rand. I-ar fi putut spune ce urmări avea înlăturarea Forţării!

– Nu te uita aşa la mine, Nynaeve.

El se duse spre uşă şi le făcu semn Fecioarelor de acolo să ia trupul lui Kerb. Acestea făcură întocmai, ducându-l de acolo în vreme ce Rand ceru pe un ton blând un alt ceainic.

Reveni şi se aşeză pe băncuţă lângă Min, care dormea; ea îşi pusese sub cap una dintre pernele de pe băncuţă. Una din cele două lămpi din încăpere avea flacăra mică, iar partea stângă a feţei lui era cufundată în umbră.

– E sigura cale în care s-ar fi putut întâmpla asta, continuă el. Roata ţese aşa cum Roata vrea. Tu eşti Aes Sedai. Nu este acesta unul dintre crezurile voastre?

– Nu ştiu ce e, se răsti Nynaeve, dar nu este o scuză pentru faptele tale.

– Ce fapte? întrebă el. Tu mi l-ai adus pe bărbatul acesta. Graendal a folosit Forţarea pe el. Eu o voi ucide pentru asta – este singura faptă pentru care îmi asum responsabilitatea. Şi acum, lasă-mă în pace. Voi încerca să adorm la loc.

– Nu te simţi deloc vinovat? îl întrebă ea.

Cei doi se priviră în ochi, Nynaeve simţindu-se frustrată şi neajutorată, Rand... Cine putea ghici cum se simţea Rand în ultima vreme!

– Ar trebui să sufăr pentru toţi, Nynaeve? întrebă el încet, ridicându-se în picioare, cu faţa umbrită pe jumătate.

Învinuiește-mă și de această moarte, dacă dorești. Nu va fi decât una din multe. Câte pietre poți pune grămadă pe trupul unui om, înainte ca greutatea acestora să nu mai conteze? Până când porți arde o bucată de carne ca focul să devină irelevant? Dacă îmi voi îngădui să mă simt vinovat pentru acest băiat, atunci va trebui să mă simt vinovat pentru ceilalți. Iar asta m-ar distruge.

Ea îl privea în acel semiîntuneric. Un rege, cu siguranță. Un soldat, deși cunoscuse războiul doar ocazional. Ea își înăbuși furia. Nu făcuse toate acestea ca să îi dovedească faptul că el putea avea încredere în ea?

– O, Rand, zise ea, întorcându-și fața. Chestia asta în care te-ai transformat, o inimă fără nicio emoție în afară de mânie... Te va distruge.

– Așa e, zise el încet.

Ea se uită din nou la el, șocată.

– Încă mă mai întreb, zise el, privind în jos la Min, de ce presupuneți că sunt prea greu de cap ca să înțeleg ceea ce vouă vi se pare atât de limpede. Da, Nynaeve. Da, această asprime mă va distruge. Știu asta.

– Atunci, de ce? întreba ea. De ce nu ne lași să te ajutăm?

El își ridică privirea, dar nu se uită la ea, ci în gol. O servitoare bătu încet la ușă, purtând uniforma alb cu verde ca pădurea a casei lui Milisair. Intră și puse pe masă noul ceainic, îl luă pe cel vechi și se retrase.

– Când eram mai tânăr, zise el cu o voce blândă, Tam mi-a spus o poveste pe care o auzise în călătoriile lui prin lume. Mi-a vorbit de Muntele Dragonului. La vremea aceea, eu nu am știut nici că el îl văzuse cu ochii lui, nici că mă găsise acolo. Eram un simplu păstor, iar Muntele Dragonului, Tar Valon și Caemlyn erau niște locuri de legendă pentru mine. Însă el mi-a povestit despre el, un munte atât de înalt, încât Piscul Celor Două Coarne de acasă părea pitic. Poveștile lui Tam spuneau că niciun om nu s-a cățărat vreodată pe

Muntele Dragonului. Nu pentru că era imposibil, ci pentru că rămâneai fără strop de putere până să ajungi în vârf. Atât de înalt era muntele, încât cucerirea lui ar fi fost o luptă chinuitoare care secătuia complet de puteri un om.

El tăcu.

– Și? întrebă Nynaeve în cele din urmă.

El o privi.

– Nu înțelegi? Toate poveștile spuneau că niciun om nu se putea cățăra pe munte pentru că, făcând asta, rămânea fără putere pentru a face cale întoarsă. Un muntean l-ar putea cuceri, ar putea ajunge în vârf, să vadă ceea ce niciun om nu a văzut vreodată. Dar, apoi, ar muri. Cei mai puternici și mai înțelepți exploratori au știut acest lucru. Așadar, n-au urcat niciodată muntele. Și-au dorit întotdeauna, dar au așteptat, rezervând acea călătorie pentru o altă zi. Căci știau că avea să fie ultima.

– Dar asta-i doar o poveste, zise Nynaeve. O legendă.

– Asta sunt și eu, spuse Rand. O poveste. O legendă. Care va fi povestită copiilor în anii ce vor veni, spusă în șoaptă. El clătină negativ din cap. Uneori, nu mai e cale de întoarcere. Trebuie să mergi înainte. Iar alteori, știi că acest urcuș este ultimul. Toată lumea susține că am devenit prea aspru, că, inevitabil, mă voi autodistruge dacă voi continua așa. Că trebuie să cobor de pe munte odată ce am ajuns în vârful lui. Asta-i cheia, Nynaeve. Înțeleg acum. Nu voi supraviețui, prin urmare nu trebuie să-mi fac griji despre ce mi s-ar putea întâmpla după Ultima Bătălie. Nu e nevoie să ezit, nu e nevoie să salvez ceva din acest suflet distrus al meu. Știu că trebuie să mor. Aceia care doresc ca eu să fiu mai blând, să fiu dispus să îmi plec capul, sunt aceia care nu pot accepta ce se va întâmpla cu mine.

Își coborî din nou privirea la Min. Înainte, de multe ori Nynaeve văzuse afecțiune în ochii lui atunci când o privea pe Min, dar acum aceștia erau goi, pe același chip lipsit de emoție.

- Putem găsi o cale, Rand, zise Nynaeve. Cu siguranța există o cale ca să câștigi și să rămâi în viață.

– Nu, mârâi el încet. Nu încerca să mă ispitești iar în direcția asta. Nu duce decât la durere, Nynaeve. Eu... mă gândeam să las ceva în urmă care să ajute lumea să supraviețuiască după ce eu voi muri, dar ar fi un chin să continui să trăiesc. Nu pot permite acest lucru. Mă voi cățăra pe blestematul acela de munte și îmi voi întoarce fața spre soare. Voi, ceilalți, veți înfrunta ceea ce va urma. Așa trebuie să fie.

Ea deschise gura ca să obiecteze din nou, însă el îi aruncă o privire aspră.

– Așa *trebuie* să fie, Nynaeve.

Ea închise gura.

– Ai procedat bine în noaptea asta, zise Rand. Ne-ai scăpat pe toți de niște bătăi de cap.

– Am făcut-o pentru că vreau să ai încredere în mine, zise Nynaeve, apoi se dojeni imediat.

De ce spusese asta? Oare era într-adevăr atât de istovită, încât scotea pe gură primul lucru care îi trecea prin minte?

Rand doar încuviință din cap.

– Dar am încredere în tine, Nynaeve. Atât cât pot avea încredere în cineva, mai multă decât am în majoritatea oamenilor. Crezi că știi ce e mai bine pentru mine, chiar împotriva voinței mele, dar pot accepta asta. Diferența dintre tine și Cadsuane este că ție chiar îți pasă de mine. Ei nu-i pasă decât de rolul pe care îl joc eu în planurile ei. Ea vrea ca eu să fac parte din Ultima Bătălie. Tu vrei ca eu să trăiesc. Pentru asta, îți mulțumesc. Visează și pentru mine, Nynaeve. Visează la lucruri la care eu nu mai pot visa.

Se aplecă și o luă în brațe pe Min; reuși s-o facă în ciuda faptului că îi lipsea o mână, strecurându-și un braț pe sub ea și ținând-o cu mâna atunci când o ridică. Ea se clinti, apoi se cuibări la pieptul lui, trezindu-se și zicând în șoaptă că avea și ea picioare. El nu o puse jos; poate din cauza oboselii care

se simțea în vocea ei. Nynaeve știa că femeia stătea trează mai toate nopțile, citind în cărțile ei și depășindu-și limitele aproape la fel de mult ca Rand.

Se îndreptă spre ușă, cu Min în brațe.

– Ne vom ocupa de Seanchani mai întâi, zise el. Să fii bine pregătită pentru întâlnirea aceea. La scurt timp după aceea, mă voi ocupa de Graendal.

Apoi, o lăsă singură. Flacăra pâlpâitoare a lumânării se stinse în cele din urmă, rămânând doar una aprinsă pe masă.

Rand o luase din nou prin surprindere. Era în continuare un idiot încăpățânat, dar unul surprinzător de conștient de sine. Cum putea un om să înțeleagă atât de multe lucruri și totuși să fie ignorant?

Și de ce ea nu reușise să aducă un contraargument la ceea ce spusese el? De ce nu reușea să țipe la el că se înșela? Exista *întotdeauna* speranță. Renunțând la cea mai importantă emoție, el putea deveni puternic, dar risca să piardă toate motivele pe care le avea în ceea ce privea rezultatul bătăliilor sale.

Dintr-un oarecare motiv, ea nu găsea cuvinte pentru un contraargument.

CAPITOLUL 34

Legende

– În regulă, zise Mat, desfășurând pe masă una dintre cele mai bune hărți ale lui Roidelle.

Talmanes, Thom, Noal, Juilin și Mandevwin își aranjaseră scaunele în jurul mesei. Lângă harta regiunii, Mat desfășura schița planului general al unui oraș de mărime medie. Găsiseră cu greu un negustor dispus să le schițeze o hartă a orașului Trustair, iar după Hinderstap, Mat nu mai voia să intre într-un oraș fără să știe dinainte ce avea să îi aștepte.

Pavilionul lui Mat era umbrit de pădurea de pini de afară și era o zi răcoroasă. Când și când, vântul sufla și o ploaie măruntă de ace moarte de pin cădea de pe ramurile de deasupra, aterizând pe pământ, unele dintre ele zgâriind vârful cortului în căderea lor. Afară, soldații strigau unii la alții, iar oalele zăngăneau în vreme ce prânzul era împărțit.

Mat studie harta orașului. Sosise vremea să nu mai facă pe prostul. Toată lumea hotărâse să se întoarcă împotriva lui până și târgurile de munte erau capcane mortale în ultima vreme. În curând, până și margaretele de pe marginile drumului aveau să se strângă laolaltă și să-l mănânce.

Acest gând îi distrase atenția când îi aminti de bietul vânzător ambulant care se scufundase în Shiotan, orașul-fantomă. Când orașul acela fantomatic dispăruse, lăsase în urma lui o pajiște cu fluturi și flori. Inclusiv margarete. „Arză-m-ar focu'!" gândi el.

Ei bine, Matrim Cauthon n-avea de gând să sfârșească pe vreun drum lăturalnic. De data asta, urma să își facă un *plan* și să fie *pregătit*. Încuviință din cap, satisfăcut.

– Hanul este aici, zise Mat, arătând cu degetul pe harta orașului „Pumnul amenințător". Doi călători diferiți au spus că este un han bun, cel mai frumos dintre cele trei din oraș. Femeia care mă caută n-a făcut niciun efort să ascundă locul unde se află, prin urmare asta înseamnă că ea crede că este protejată bine. Ne putem aștepta la gărzi.

Mat scoase o altă hartă a lui Roidelle, una care arăta mai bine formele geografice din împrejurimile orașului Trustair. Orașul se afla într-o vale mică, înconjurată de dealuri domoale, lângă un mic lac, în care se vărsau pâraiele de munte. Se zvonea că în lac existau păstrăvi, iar negoțul principal din acest oraș era păstrăvul în saramură.

– Vreau trei trupe de cavalerie ușoară aici, zise Mat, arătând cu degetul o pantă superioară. Vor fi ascunse de copaci, dar vor putea vedea tot cerul de acolo. Dacă o floare-de-noapte roșie se va înălța spre cer, ei vor veni pe drumul principal de aici ca să ne salveze. Vom avea o sută de arbaletrieri dispuși de o parte și de cealaltă a orașului, ca întăriri ale cavaleriei. Dacă floarea-de-noapte va fi verde, atunci cavaleria va mărșălui și va consolida drumul principal ce duce spre oraș, aici, aici și aici.

Mat își ridică privirea, arătând cu degetul spre Thom.

– Thom, îi vei lua pe Harnan, Fergin și Mandevwin ca „ucenici" ai tăi, iar Noal poate fi lacheul tău.

– Lacheu? întrebă Noal.

Era un bărbat noduros, știrb, cu nasul coroiat ca un cioc. Dar era rezistent ca o sabie veche, trecută prin lupte și transmisă mai departe din tată în fiu.

De ce ar avea nevoie un menestrel de un lacheu?

– Prea bine, zise Mat. Atunci, poți fi fratele lui, care se ploconește ca un servitor. Juilin, tu...

– Așteaptă, Mat, zise Mandevwin, scărpinându-și obrazul lângă peticul de pe ochi. Eu voi fi un menestrel ucenic? Nu-s prea sigur că am voce pentru cântat. Presupun că m-ai auzit. Și doar cu un ochi, mă îndoiesc că m-aș descurca cu jongleriile.

– Ești un ucenic nou, zise Mat. Thom știe că n-ai niciun talent, dar i s-a făcut milă de tine, pentru că strămătușa ta care te-a crescut de când părinții tăi au murit tragic, călcați în picioare de boi – s-a îmbolnăvit de varicela și a luat-o razna. A început să te hrănească cu resturi și te-a tratat ca pe câinele familiei, Marks, care a fugit când tu aveai doar șapte ani.

Mandevwin se scărpină în cap. Avea fire cărunte în păr.

– Nu-s cam bătrân să fiu ucenic, totuși?

– Prostii, zise Mat. Ai sufletul tânăr și cum n-ai fost niciodată însurat – singura femeie pe care ai iubit-o vreodată a fugit cu feciorul tăbăcarului –, sosirea lui Thom ți-a oferit ocazia unui nou început.

– Dar eu nu vreau s-o părăsesc pe strămătușa mea, protestă Mandevwin. M-a îngrijit din pruncie! Nu-i cinstit din partea unui bărbat să abandoneze o femeie mai în vârstă doar pentru că e un pic confuză.

– Nu *există* nicio strămătușă, zise Mat, exasperat. Este doar o legendă, o poveste care să se potrivească cu numele tău fals.

– Nu pot spune o poveste care să mă facă mai onorabil? întrebă Mandevwin.

– Prea târziu, zise Mat, răsfoind printre niște foi de pe masa lui, căutând un teanc de cinci pagini acoperite cu un scris de mâna dezordonat. Nu mai poți schimba nimic acum. Mi-am petrecut jumătate din noapte ticluind povestea ta. Este cea mai bună. Uite, memorează asta.

Îi întinse foile lui Mandevwin, apoi scoase la iveală un alt teanc de hârtii și începu să le răsfoiască.

– Ești sigur că nu mergem puțin prea departe cu povestea asta, flăcăule?

– *Nu* am de gând să fiu luat prin surprindere din nou, Thom, zise Mat. Să mă ardă focu' dacă voi mai lăsa să se întâmple una ca asta. M-am săturat să tot cad în capcane și să nu fiu pregătit. Am de gând sa mi iau în mâini propriul destin și să nu mai dau tot de necazuri. A sosit vremea să fiu responsabil

– Și faci asta cu..., zise Julin.

Pseudonime elaborate care au poveste de viață, zise Mat, întinzându-le lui Thom și lui Noal hârtiile lor. Exact asta fac, să fiu al naibii.

– Cu mine cum rămâne? întrebă Talmanes. Îi reveni în ochi acel licăr, deși vorbi cu o voce serioasă Lasă ma să ghicesc, Mat. Sunt un negustor ambulant, care s-a antrenat odinioară cu Aielii și care a venit in sat, deoarece a auzit că în lac traiește un păstrăv care l a insultat pe tatăl lui.

Prostii, zise Mat, întinzându-i hârtiile Tu ești Străjer

– E cam bătător la ochi, observă Talmanes.

– Așa și *trebuie*, zise Mat. Întotdeauna e mai ușor să bați pe cineva la cărți atunci când se gândește la altceva. Ei bine, tu vei fi acel „altceva" al nostru. Un Străjer care este în trecere prin oraș cu vreo treabă misterioasă nu va constitui un eveniment atât de important ca să atragă prea multa atenție, însă pentru aceia care știu ce caută, va fi o distragere bună a atenției. Poți folosi mantia lui Fen A zis că pot s o împrumut; încă se simte vinovat pentru că le-a lăsat pe servitoarele alea să scape.

Firește ca nu i ai spus că acestea *au dispărut* pur și simplu, adăugă Thom. Și că el nu avea cum să împiedice acest lucru

– N am văzut ce rost ai fi avut să i spun, zise Mat. Eu zic că n-are rost să ne agățăm de trecut.

– Străjer, zici? spuse Talmanes, frunzărind foile primite Va trebui să exersez încruntarea.

Mat îl privi cu o expresie serioasă

Nu iei treaba asta în serios.

– Ce ai întrebat? *Există* careva care ia în serios treaba asta?

La naiba cu licărul acela. Oare Mat chiar crezuse că bărbatul acesta nu era în stare să râdă? O făcea pur și simplu în sinea lui și era de-a dreptul enervant.

– Pe Lumină, Talmanes! zise Mat. Există o femeie în orașul ăla care ne caută pe Perrin și pe mine. Știe atât de bine cum arătăm, încât poate face un desen mai precis decât ar fi putut face mama mea. Asta îmi dă fiori, ca și când însuși Cel Întunecat ar sta pe umărul meu. Iar eu nu pot intra în orașul ăla blestemat, din moment ce orice bărbat, femeie sau copil are un desen cu chipul meu și promisiunea de a primi galbeni pentru informații! Poate că am exagerat puțin cu pregătirile astea, dar am de gând să dau de urma acestei persoane, înainte ca ea să apuce să poruncească unei hoarde de Iscoade ale Celui Întunecat sau – mai rău – să-mi taie grumazul în toiul nopții. Ați priceput? Mat îl privi în ochi pe fiecare dintre cei cinci bărbați, dădu din cap, apoi se îndreptă spre ieșirea cortului, însă se opri lângă scaunul lui Talmanes. Își drese glasul, apoi mormăi: Ai o pasiune secretă pentru pictură și ai vrea să scapi de această viață aducătoare de moarte căreia i te-ai dedicat. Treci prin Trustair în drumul tău spre miazăzi, în loc să alegi o rută mai directă, deoarece iubești munții. Speri să afli vești despre fratele tău mai mic, pe care nu l-ai mai văzut de ani buni și care a dispărut în timpul unei partide de vânătoare în sudul Andorului. Ai un trecut foarte zbuciumat. Citește pagina a patra.

Mat ieși în grabă în după-amiaza mohorâtă, deși îl surprinse pe Talmanes dându-și ochii peste cap. Arză-l-ar focu' pe bărbat! Paginile alea conțineau o poveste dramatică de calitate.

Mat putea vedea printre pini că cerul era acoperit de nori. Din nou. Când *aveau* să se risipească? Clătină din cap în vreme ce străbătea tabăra, salutând din cap grupurile de

soldaţi care îl salutau sau îl întâmpinau cu „Seniore Mat". Soldaţii Oştii aveau să rămână acolo tot restul zilei – îşi ridicaseră corturile pe coasta unui deal retras şi împădurit, cam la o jumătate de zi de mers pe jos până în oraş – făcând ultimele pregătiri pentru atac. Aici, pinii cu trei ace erau înalţi şi aveau ramurile răsfirate, umbra lor împiedicând creşterea tufişurilor. Corturile erau grupate în jurul pinilor, aerul era răcoros şi umbrit, mirosind a răşină şi lut.

Se plimbă prin tabără, verificând ceea ce făcuseră oamenii lui şi văzând că totul era gestionat cu eficienţă. Amintirile acelea vechi, cele primite de la Eelfinni, ajunseseră să se amestece atât de bine cu ale lui, încât îi era greu să îşi dea seama care instincte luau naştere din ele şi care erau ale lui.

Se bucura că se afla din nou cu Oastea; nu îşi dăduse seama cât de mult îi lipsise. Ar fi frumos să se reunească cu restul soldaţilor, trupele conduse de Estean şi Daerid. Mat spera că aceştia trăiseră vremuri mai bune decât soldaţii lui.

Verifică mai întâi cavaleria. Aceasta era separată de restul taberei – călăreţii se considerau întotdeauna superiori infanteriştilor. În ziua aceea, cum se întâmpla prea des, oamenii erau îngrijoraţi că nu aveau cu ce să-şi hrănească animalele. Pentru un cavalerist bun, calul lui era întotdeauna pe primul loc. Cailor le fusese greu în timpul călătoriei din Hinderstap, mai ales că nu prea avuseseră ce să pască. În primăvara aceasta, crescuse puţină iarbă, iar cea rămasă din timpul iernii era ciudat de rară. Caii refuzau să pască mănunchiurile de iască, de parcă aceasta s-ar fi stricat, la fel ca proviziile de hrană. Nu aveau multe grâne; ei nădăjduiseră să se hrănească cu ce le oferea pământul, căci se deplasau prea repede pentru căruţele cu grâne.

Ei bine, el trebuia să găsească o soluţie. Mat îi asigură pe cavalerişti că se gândea la o rezolvare, iar aceştia îl credeau pe cuvânt. Seniorul Mat nu îi dezamăgise încă. Fireşte, aceia pe care îi dezamăgise *cu adevărat* putrezeau în mormintele

lor. El respinsese cererea de a arbora steagul. Poate după incursiunea în Trustair.

Nu era însoțit de infanteriști în acel moment; aceștia erau cu Estean și Daerid. Talmanes, înțelept fiind, înțelesese că aveau nevoie de mobilitate, prin urmare adusese trei trupe de cavalerie și aproape patru mii de arbaletrieri călare. Mat îi verifică mai departe pe arbaletrieri, oprindu-se ca să privească două detașamente exersând în spatele taberei.

Mat se opri lângă un pin înalt, cele mai joase ramuri ale sale înălțându-se la aproape un metru deasupra capului său, și se rezemă de trunchiul acestuia. Rândurile de arbaletrieri nu exersau atât de mult ținta, cât coordonarea lor. În majoritatea bătăliilor, nu ținteai cu adevărat, motiv pentru care arbaletele erau atât de eficiente. Nu era nevoie de o pregătire atât de îndelungată ca în cazul arcurilor lungi. Firește, cu cele din urmă puteai trage mai rapid și mai departe, dar dacă nu aveai la dispoziție o viață ca să exersezi, atunci aceste arbalete erau un înlocuitor perfect.

Și-apoi, procesul de reîncărcare a arbaletei ușura coordonarea rândurilor de arbaletrieri. Căpitanul detașamentului stătea la capătul îndepărtat, lovind cu o nuia într-un copac la fiecare două secunde pentru a stabili un ritm. Fiecare plesnitura reprezenta un ordin. Ridicai arbaleta la umăr la prima plesnitură și trăgeai la a doua. Lăsai arma jos la a treia. O încărcai la a patra. O ridicai din nou la umăr la a cincea. Arbaletrierii deveneau din ce în ce mai pricepuți - trăgeau slave de săgeți coordonate menite să ucidă. Tot la a patra plesnitură de nuia era lansată spre copaci o salvă de săgeți.

„Vom avea nevoie mai multe de astea", își zise Mat în gând, observând cât de multe săgeți se despicau în timpul antrenamentului. Iroseai mai multă muniție în timpul antrenamentelor decât în timpul bătăliei, însă acum, fiecare săgeată valora cât două sau trei în luptă. Într-adevăr, arbaletrierii deveneau pricepuți. Dacă ar fi avut câțiva dintr-*ăștia*

când luptase la Cascada Însângerată, poate că Nashif și-ar fi învățat lecția mult mai devreme

Firește, ei ai fi fost mult *mai* utili dacă puteau trage mai rapid. Plesnitura reprezenta momentul de încetinire. Nu înarmarea propriu zisă, ci necesitatea de a lăsa jos arbaleta de fiecare dată. Iroseai patru secunde doar mânuind arma Aceste pârghii și cutii noi pe care Talmanes învățase să le facă de la un mecanic din Murandy accelerau foarte mult lucrurile Însă mecanicul era în drum spre Caemlyn ca să vândă pârghiile și cine știe cine le mai cumparase de la el pe drum? În scurt timp, toată lumea le putea avea Nu mai exista niciun avantaj dacă atât tu, cât și vrăjmașii tăi le aveau

Mat datora reușita lui din Altara împotriva Seanchanilor acestor cutii și nu voia să renunțe la acest avantaj Oare putea găsi o cale prin care să facă aceste arbalete să tragă încă și mai rapid?

Îngândurat, verifica alte câteva lucruri în tabără altaranii pe care îi recrutaseră în Oaste se acomodau bine și, în afară de hrana pentru cai și săgețile arbaletelor, poate, proviziile erau în stare bună. Mulțumit, se duse în căutarea Aludrei.

Ea se instalase în partea din spate a taberei, lângă o despicătură în dealul stâncos. Cu toate ca locul acesta era mult mai mic decât luminișul înconjurat de copaci ales de Aes Sedai și servitorii lor era evident mai retras Mat fu nevoit să ocolească trei cearșafuri separate care atârnau între copaci – întinse cu grijă, astfel încât să blocheze vederea spre spațiul de lucru al Aludrei înainte să ajungă la ea. Și fu nevoit să se oprească atunci când Bayle Domon își întinse o mână, ținându-l astfel în loc până când Aludra îi îngădui să intre.

Artificiera zveltă, cu părul negru, ședea pe un butuc în mijlocul taberei ei mici, înconjurată de prafuri, suluri de hârtie, o tăblie de scris ca să-și ia notițe și unelte aranjate cu grijă pe fâșii de pânză întinse pe pământ Nu mai avea cosițe, iar părul îi cădea despletit pe umeri. Această înfățișarea a ei i se părea ciudată lui Mat. Însă tot frumoasă era.

„Arză-te-ar focu', Mat! Ești însurat acum", își spuse el în gând. Însă Aludra *era* frumoasă.

Egeanin se afla acolo, ținând carcasa unei flori-de-noapte în sus astfel încât Aludra să poată lucra la ea. Fața Aludrei cu buze pline era încruntată în vreme ce lovea ușor carcasa. Lui Egeanin începuse să-i crească părul negru, ceea ce o făcea să aducă din ce în ce mai puțin cu o Seanchană de rang nobil. Mat încă nu reușea să se hotărască cum să i se adreseze femeii. Ea voia să fie cunoscută ca Leilwin, iar uneori, el se gândea astfel la ea. Era o prostie să îți schimbi numele doar pentru că cineva ți-a spus să faci asta, însă el nu o putea învinui pentru că nu voia să o supere pe Tuon. Putea fi extrem de încăpățânată, Tuon. El se trezi privind din nou spre miazăzi, apoi își veni în fire. Sânge și cenușă! Ea nu va păți nimic.

Oricum, Tuon era departe acum. Atunci, de ce Egeanin continua această șaradă, insistând să i se spună Leilwin? După plecarea lui Tuon, Mat îi spusese o dată sau de două ori pe numele vechi, însă primise drept răspuns o dojană tăioasă. Femeile astea! Nu aveau pic de minte, iar femeile Seanchan cu atât mai puțin.

Mat îi aruncă o privire lui Bayle Domon. Illianerul musculos și bărbos stătea rezemat de un copac lângă intrarea în tabăra Aludrei, iar de o parte și de cealaltă a lui se aflau două cearșafuri albe ce fâlfâiau în adierea vântului. Încă își ținea mâna întinsă în semn de avertisment. De parcă tabăra aceasta nu ar fi fost și a lui Mat!

Însă Mat intră cu forța. Nu își permitea să o supere pe Aludra. Era pe punctul de a termina de făcut modelele pentru dragonii aceia ai ei, iar el intenționa să se folosească de ei. Dar, pe Lumină, era frustrant să fie nevoit să treacă printr-un punct de control chiar în tabăra lui!

Aludra își ridică privirea de la ceea ce făcea, dându-și o șuviță de păr după ureche. Îl observă pe Mat, apoi își întoarse din nou privirea la floarea-de-noapte și începu din nou să

bată ușor cu ciocanul. Sânge și cenușă! Văzând această scenă, el își aminti de ce o vizita atât de des pe Aludra. Punctul de control era suficient de rău, dar femeia trebuia să lovească cu ciocanul în ceva ce putea exploda? N-avea pic de minte! Întreaga breaslă a Artificierilor era așa. Le lipsea o doagă, cum spunea tatăl lui Mat.

– Poate intra, zise Aludra. Mulțumesc, Jupâne Domon.

– Plăcerea e de partea mea, Jupâneasă Aludra, zise Bayle, lăsându-și mâna jos și dând din cap cu amabilitate spre Mat

El își netezi haina și pași în față, cu intenția de a întreba despre arbalete. Cu toate acestea, ceva îi atrase atenția Răsfirate pe pământ în spatele Aludrei se aflau câteva foi albe cu niște desene detaliate, alături de o listă cu adnotări însoțite de niște cifre.

– Astea sunt planurile pentru dragoni? o întrebă Mat, entuziasmat

Se lăsă într-un genunchi ca să cerceteze foile, fără să le atinga. Aludra putea fi meticuloasă cu astfel de lucruri.

– Da.

Ea continua să lovească ușor cu ciocanul. Îi aruncă o privire, părând doar ușor stânjenită Din cauza lui Tuon, bănui el.

– Și cifrele astea?

Mat încercă să ignore situația stânjenitoare.

– Necesarul, răspunse ea

Aludra puse ciocanul jos și inspectă pe toate părțile floarea-de-noapte cilindrică. Dădu aprobator din cap către Leilwin.

Sânge și cenușă, cifrele erau mari! Un munte de cărbune, sulf și... excremente de liliac? Adnotările susțineau că exista un oraș specializat în producerea acestora, undeva în nordul Munților de Negură. Ce oraș era specializat în strângerea *excrementelor de liliac*? De asemenea, mai era nevoie de aramă și cositor, însă, dintr-un anumit motiv, nu exista nicio cifra în dreptul lor Doar câte un asterisc.

Mat clătină nedumerit din cap. Cum ar reacţiona oamenii de rând dacă ar şti că minunatele flori de noapte erau făurite doar din hârtie, praf şi – mai ales – excremente de liliac? Nu era de mirare că Artificierii erau atât de secretoşi când venea vorba de breasla lor. Nu era vorba numai de prevenirea competiţiei. Cu cât ştiai mai multe despre acest meşteşug, cu atât devenea mai puţin fermecator şi mai obişnuit.

– Sunt multe materiale, zise Mat.

– Un miracol, asta mi-ai cerut, Matrim Cauthon, răspunse ea, dându-i floarea-de-noapte lui Leilwin şi luând în mână tablia de scris. Notă ceva pe hârtia prinsă de ea. Miracolul acesta l-am împărţit într-o listă de ingrediente. Lucru care este în sine un miracol, nu? Nu te plânge de dogoare când cineva îţi oferă soarele în palmă.

– Mie nu mi se pare un lucru uşor de înfăptuit, bombăni Mat, mai mult pentru el. Cifra asta reprezintă costurile?

– Eu nu sunt scrib, zise Aludra. Astea sunt doar nişte estimări. Am făcut şi eu câteva calcule, dar restul trebuie făcute de cineva mai priceput. Dragonul Renăscut îşi permite astfel de costuri.

Leilwin îl privea pe Mat cu o expresie ciudată. Lucrurile se schimbaseră şi în privinţa ei, din cauza lui Tuon. Dar nu în direcţia în care se aşteptase el.

Pomenirea lui Rand făcu să se învolbureze culorile dinaintea ochilor lui Mat, iar el îşi înăbuşi un oftat, încercând să le alunge. Rand o fi putând suporta astfel de costuri, dar Mat cu siguranţă *nu putea*. Păi, trebuia să joace un joc de zaruri cu însăşi regina Andorului ca să poată face rost de atâta bănet!

Dar asta era problema lui Rand. Arză-l-ar focu', ar face bine să aprecieze prin ce trecea Mat pentru el.

– Asta nu include o estimare a mâinii de lucru, observă Mat, aruncându-şi din nou ochii peste foi. De câţi clopotari vei avea nevoie pentru proiectul acesta?

– De toţi de care poţi face rost, zise scurt Aludra. Nu asta mi-ai făgăduit? Toţi clopotarii din Andor şi până în Tear.

– Presupun că da, zise Mat. Nu se așteptase ca ea să ia la propriu cuvintele lui. Dar arama și cositorul? N-ai estimat o sumă pentru astea.

– Am nevoie de tot.

– Tot... Cum adică, *tot*?

– Tot, repetă ea, simplu și calm de parcă ar fi cerut încă o porție de gem de mure pentru terciul ei. Orice fărâmă de aramă și cositor de care poți face rost de partea asta a Osiei Lumii. Ea tăcu. Poate că pare un proiect prea ambițios.

– Te cred și eu că e ambițios, bombăni Mat.

– Da, zise Aludra. Să presupunem că Dragonul deține controlul asupra orașelor Caemlyn, Cairhien, Illian și Tear. Dacă ar fi să îmi permită accesul la fiecare mină și prăvălie de metale ce vinde aramă și cositor din aceste patru orașe, presupun că ar fi de ajuns.

– Fiecare prăvălie de metale, zise Mat fără intonație.

– Da.

– Din cele mai mari patru orașe ale lumii.

– Da.

– Iar tu „presupui" că ar fi de ajuns.

– Cred că asta am spus, Matrim Cauthon.

– Minunat! Să văd ce pot face în privința asta. Ai vrea ca blestematul de Cel Întunecat să vină să-ți lustruiască pantofii dacă tot veni vorba? Poate l-am putea dezgropa pe Artur Aripă-de-Șoim și să-l punem să danseze pentru tine.

Leilwin îi aruncă o privire dușmănoasă lui Mat când acesta pomeni de Artur Aripă-de-Șoim. După o clipă, Aludra termină cu adnotările, apoi se întoarse și îl privi pe Mat. Ea vorbi pe un ton fără intonație, doar vag ostil.

– Dragonii mei vor reprezenta o mare putere pentru un războinic. Tu zici că ceea ce îți ofer este o extravaganță. Dar este și necesar. Îl privi în ochi. N-am să mint și să îți spun că nu m-am așteptat la această atitudine *disprețuitoare* din partea ta, Jupâne Cauthon. Pesimismul îți este un prieten drag, nu-i așa?

E o exagerare, mormăi Mat, coborându-și din nou privirea la desene. Abia dacă îl cunosc. Suntem simple cunoștințe, în cel mai bun caz. Îți dau cuvântul meu

Aceste cuvinte îl făcură pe Bayle să pufnească. Era imposibil să ți dai seama dacă o făcea din amuzament sau din batjocură fără să te uiți la fața lui. Mat nu se uită la el. Aludra îl studia cu privirea. Ochii li se întâlniră o clipă, iar Mat își dădu seama că fusese, probabil, prea tăios cu ea. Poate că nu se simțea în largul lui în preajma ei. Puțin. Ei începuseră să devină mai apropiați înainte de Tuon. Oare era durere cea care se ascundea în ochii Aludrei?

– Îmi pare rău, Aludra, zise el. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc astfel.

Ea ridică din umeri.

El inspiră adânc.

– Uite, știu că... ei bine, este ciudat cum Tuon.

Ea își flutură o mână, întrerupându-l

– Nu-i nimic. Îi am pe dragonii mei. Mi-ai oferit șansa să îi creez. Alte chestiuni nu mai sunt importante. Îți doresc să fii fericit.

Ei bine..., zise el. Mat își frecă bărbia, apoi ofta. Cel mai bine era să dea totul uitării. În fine, sper să pot rezolva problema asta. Îmi ceri *multe* resurse

– Am nevoie de acești clopotari și de aceste materiale, zise ea. Nici mai mult, nici mai puțin. M-am descurcat cum am putut aici, fără resurse. Mai am nevoie încă de câteva săptămâni pentru testare... va trebui să facem un singur dragon mai întâi, ca să verificăm. Așadar, ai ceva timp la dispoziție ca să faci rost de toate cele de trebuință. Dar va fi nevoie de mult timp, iar tu refuzi în continuare să-mi spui când va fi nevoie de acești dragoni.

– Nu-ți pot spune lucruri pe care nu le știu nici măcar eu, Aludra, zise Mat, aruncându-și privirea spre miazănoapte

El simți o smucitură ciudată, ca și când cineva i-ar fi prins un cârlig de pescar de măruntaie și trăgea de el încet,

dar insistent „Rand, tu ești, arză-te-ar focu'?" Culorile învolburau.

– În curând, Aludra, se trezi el zicând. Timpul e scurt Atât de scurt

Ea șovăi, ca și când ar fi simțit ceva în vocea lui

– Ei bine, zise ea, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că cerințele mele nu sunt chiar atât de exagerate, nu? Dacă lumea va merge la razboi, atunci va fi nevoie în curând de forje ca sa făurească vârfuri de săgeți și potcoave de cai. Mai bine sa le folosim acum pentru dragonii mei. Dă-mi voie să le asigur că fiecare pe care îl vom termina va valora o mie de sabii in bătălie.

Mat oftă, se ridică și își înclină pălăria în fața ei

Bine, atunci, zise el. De acord. Să văd ce voi putea face asta presupunând ca Rand nu mă va face scrum atunci când îi voi sugera această idee

– Ar fi mai înțelept din partea ta să îi arăți puțin respect Jupânesei Aludra, zise Leilwin, privindu-l pe Mat și vorbind cu acel accent Seanchan încet si tărăgănat În loc să fii atât de obraznic cu ea.

– Am fost sincer! zise Mat Cel puțin în ultima parte Arză-m-ar focu', femeie! Nu poți să-ți dai seama când un bărbat e sincer?

Ea se uită la el de parcă ar fi încercat să își dea seama dacă aceste cuvinte erau ele însele un soi de batjocura. Mat își dădu ochii peste cap. Femeile astea!

Jupâneasa Aludra are o minte sclipitoare, zise Leilwin pe un ton sever Tu nu pricepi ce dar îți ofera ea prin planurile astea. Păi, dacă Imperiul ar deține aceste arme.

– Atunci, ai grijă să nu i le oferi, Leilwin, zise Mat. Nu vreau să mă trezesc într-o bună dimineață și să descopăr că ai fugit cu aceste planuri în încercarea de a-ți recâștiga titlul!

Ea păru jignită că el insinuase așa ceva, cu toate că părea să fie următorul pas logic de făcut Seanchanii aveau un sim

..l umorului ciudat – Tuon nu încercase nici măcar o dată să fugă de el, cu toate că avusese nenumărate ocazii

Firește, Tuon bănuise aproape de la bun început că avea să se mărite cu el. Aflase Prorocirea *damanei*ăleia El *n-are* să mai privească din nou spre miazăzi, arză-l-ar focu'. N-are s o facă!

Corabia mea este purtată de alte vânturi acum, Jupâne Cauthon, zise simplu Leilwin, întorcându-și fața de la el și aruncându i o privire lui Bayle.

– Dar nu ne vei ajuta în lupta împotriva Seanchanilor, protestă Mat. Se pare că ai .

– Te scalzi în ape adânci acum, flăcăule, interveni Bayle cu o voce blândă Da, ape adânci pline cu pești leu. Poate a sosit vremea să nu mai stropești atât de tare și de zgomotos.

Mat își închise gura.

– Bine, atunci, zise el

Cei doi n-ar fi trebuit să îl trateze cu mai mult respect? Nu era el oare un soi de prinț Seanchan sau ceva de genul? El ar fi trebuit să știe că asta nu ținea cu Leilwin și cu marinarul bărbos.

Oricum, el *fusese* sincer. Cuvintele Aludrei aveau noimă, oricât de nebunești păruseră la început. Trebuiau să dedice multe foije pentru această lucrare. Săptămânile de care el avea nevoie ca să ajungă în Caemlyn păreau acum și mai exasperante. Săptămânile petrecute pe drum trebuiau folosite pentru construirea dragonilor! Un bărbat înțelept afla că era inutil să se frământe în privința marșurilor lungi, însă Mat avea impresia în ultima vreme că era departe de a fi înțelept.

– Bine, zise el din nou Își întoarse privirea la Aludra Deși din motive complet diferite – aș dori să iau cu mine planurile astea și să le țin la păstrare intr-un loc sigur.

Din motive complet diferite? întrebă Leilwin fără nicio intonație în glas, ca și când ar fi căutat o altă insultă.

Da, răspunse Mat. Aceste motive fiind că n aș vrea ca planurile să se afle prin preajmă atunci când Aludra va lovi

greșit în acele flori de noapte și se va arunca în aer până aproape de Trecătoarea lui Tarwin!

Aludra chicoti când auzi aceste cuvinte, deși Leilwin păru din nou ofensată. Era greu să *nu* ofensezi un Seanchan. Pe aceștia și pe afurisiții de Aieli. Era ciudat cât de diferiți puteau fi în multe privințe și totuși asemănători în multe altele.

– Poți lua planurile, Mat, zise Aludra. Atâta vreme cât le vei ține în cufărul tău cu galbeni. Este unul dintre obiectele din tabăra aceasta care vor avea parte de cea mai mare atenție din partea ta.

– Mulțumesc frumos, zise el, aplecându-se ca să culeagă foile și ignorând acea insultă voalată. Tocmai se împăcaseră! Femeie afurisită. Apropo, era cât pe ce să uit. Știi ceva despre arbalete, Aludra?

– Arbalete? întrebă ea.

– Da, zise Mat, strângând hărțile. Mă gândesc că ar trebui să existe o cale prin care să le facem să se încarce mai repede. Știu tu, cum ar fi pârghiile alea noi, ajutate, poate, de un arc sau ceva. Poate o pârghie pe care s-o poți răsuci fără să fii nevoit să lași arma jos mai întâi.

– Asta nu este specialitatea mea, Mat, zise Aludra.

– Știu. Dar te pricepi la astfel de lucruri și poate...

– Va trebui să găsești pe altcineva, zise Aludra, întorcându-se ca să ia în mână o altă floare de noapte pe jumătate terminată. Sunt mult prea ocupată.

Mat își vârî mâna sub pălărie și se scărpină în cap.

– Asta...

– Mat! strigă o voce. Mat, trebuie să vii cu mine!

Mat se întoarse când Olver dădu buzna în fugă în tabăra Aludrei. Bayle își ridică mâna în semn de avertisment, dar firește că Olver trecu în fugă pe sub ea.

Mat își îndreptă spatele.

– Ce e? întrebă el.

– A sosit cineva în tabără, zise Olver, citindu-se entuziasmul pe chipul lui.

Iar chipul lui oferea o priveliște în sine. Urechi prea mari pentru capul lui, nas turtit, gură prea mare. Pentru un copil de vârsta lui, sluțenia era adorabilă. Nu avea să fie la fel de norocos odată ce urma să mai crească. Poate că soldații din tabără făceau bine că îl învățau să mânuiască armele. Cu un chip ca al lui, făcea bine să știe cum să se apere.

– Stai, mai încet, zise Mat, vârând planurile Aludrei în spatele curelei. A sosit cineva? Cine? De ce ai nevoie de mine?

– Talmanes m-a trimis după tine, zise Olver. Crede că ea este o persoană importantă. Mi-a spus să-ți spun că are niște foi cu chipul tău pe ele și că are „trăsături distinctive", ce-o mai fi însemnând și asta. Că...

Olver continuă să vorbească, dar Mat nu îl mai asculta. O salută din cap pe Aludra și pe ceilalți, apoi ieși în fugă din tabăra ei, trecu pe lângă cearșafuri și pătrunse în pădure. Olver se ținea după el. Mat mergea cu pași grăbiți spre partea din față a taberei.

Acolo, călare pe o iapă albă cu picioare scurte, se afla o femeie durdulie, cu înfățișare de bunica. Purta o rochie maro, iar în părul strâns în coc la spate avea fire cărunte. Era înconjurată de un grup de soldați, iar Talmanes și Mandevwin stăteau chiar în fața ei, ca doi stâlpi din piatră ce străjuiau intrarea într-un port.

Femeia avea o față de Aes Sedai, iar lângă calul ei stătea un Străjer vârstnic. Deși părul începea să îi încărunțească, bărbatul cel solid părea periculos, așa cum erau toți Străjerii. El îi privea pe soldații Oștii cu niște ochi neînduplecați, ținându-și brațele încrucișate pe piept.

Sora Aes Sedai îi zâmbi lui Mat atunci când acesta se apropie în fugă.

– A, foarte frumos, zise ea pe un ton afectat. Ai învățat să fii punctual de când ne-am văzut ultima oară, Matrim Cauthon.

– Verin, zise Mat, gâfâind ușor din cauză că fugise.

El îi aruncă o privire lui Talmanes, care ridică în aer o foaie de hârtie care purta pe ea desenul cu chipul lui Mat.

– Ai descoperit că cineva îmi distribuie portretul prin Trustair?

Ea râse.

– Poți spune și așa.

El o privi în ochii aceia căprui-închis de Aes Sedai.

– Sânge și cenușă! bombăni el. *Tu* ai fost, nu-i așa? Tu ești cea care mă caută!

– De ceva vreme, aș putea adăuga, zise Verin pe un ton relaxat. Și oarecum împotriva voinței mele.

Mat închise ochii. S-a zis cu planul lui elaborat pentru incursiune. Fir-ar să fie! Și era un plan bun.

– Cum ai aflat că sunt aici? o întrebă el, deschizând ochii.

– Un negustor de ispravă a venit la mine în Trustair acum o oră și mi-a explicat că tocmai a avut o întâlnire agreabilă cu tine și că i-ai oferit o sumă frumușică pentru o schiță a orașului Trustair. M-am gândit să cruț sărmanul oraș de un atac din partea... acoliților tăi și să vin eu la tine.

– Acum o oră? zise Mat, încruntându-se. Dar Trustair se află la o jumătate de zi de mers pe jos!

– Așa e.

Verin zâmbi.

– Arză-m-ar focul, zise el. Ai folosit Topirea-n Văzduh, nu-i așa?

Ea zâmbi mai larg.

– Presupun că încerci să ajungi în Andor cu oastea asta, Jupane Cauthon.

– Depinde, răspunse Mat. Ne poți duce acolo?

– Într-un timp foarte scurt, răspunse Verin. Soldații tăi pot ajunge în Caemlyn până la lăsarea întunericului.

Lumină! Douăzeci de zile șterse din marșul lui? Poate că *va putea* să înceapă mai devreme să făurească dragonii Aludrei! Șovăi și o privi pe Verin, forțându-se să nu își arate încântarea. Exista întotdeauna un preț atunci când se implica o Aes Sedai.

Ce vrei? o întrebă el.

Sincer, răspunse ea, oftând încet, ce *vreau* eu, Matrim Cauthon, este să fiu eliberată din pânza ta de *ta'veren*! Ai habar cât timp m-ai forțat să aștept în munții aceștia?

– *Forțat?*

– Da, zise ea. Vino, avem multe de discutat

Ea plesni ușor cu frâiele, mânându-și calul spre tabără, iar Talmanes și Mandevwin se dădură la o parte fără tragere de inimă, lăsând-o să treacă. Mat li se alătură celor doi, privind-o cum se îndreaptă direct spre focurile pentru gătit.

Presupun că nu va exista nicio incursiune, zise Talmanes.

Nu părea trist.

Mandevwin își pipăi peticul de pe ochi.

– Asta înseamnă că mă pot întoarce la sărmana mea mătușă bătrână?

– N-*ai* nicio mătușă bătrână, mârâi Mat. Haideți să vedem ce-are de zis femeia.

Fie, zise Mandevwin. Dar data viitoare, voi fi Străjer, ai înțeles, Mat?

Mat doar oftă, grăbindu-se după Verin.

CAPITOLUL 35

O aură de întuneric

Briza răcoroasă a mării îl mângâie pe Rand în clipa în care trecu călare prin poartă. Acel vânticel blând, ca atingerea unei pene, purta cu el mirosurile a mii de focuri pentru gătit, răspândite peste tot în orașul Falme, care încălzeau tocănițele dimineața.

Rand îl struni pe Tai'daishar, nefiind pregătit pentru amintirile pe care urmau să le trezească acele mirosuri. Amintiri despre vremea când încă nu știa care era rolul lui în lume. Amintiri despre vremea când Mat îl necăjea mereu pentru că purta veșminte frumoase pe care Rand încerca să le evite. Amintiri despre vremea când îi fusese rușine de steagurile care fâlfâiau acum în urma sa. Odinioară, el insistase ca acestea să rămână ascunse, de parcă, făcând asta, ar fi putut scăpa de propriul destin.

Procesiunea îl aștepta, cataramele scârțâind, caii nechezând. Rand mai vizitase orașul Flame o dată, pentru o scurtă vreme. Pe vremea aceea, nu reușise să stea nicăieri prea mult timp. Își petrecuse lunile acelea fie fiind urmărit, fie urmărind

de cineva. Fain îl condusese în Falme, purtând la el Cornul lui Valere și pumnalul cu rubin de care fusese legat Mat. Culorile îi apărură din nou când se gândi la Mat, însă Rand le ignoră. În aceste câteva clipe, el nu se află în prezent.

Falme reprezenta un moment de cotitură în viața lui Rand la fel de profund precum cel ulterior, când se aflase în ținuturile stei pe ale Aielilor, atunci când dovedise că el era *Car'a'carn*. După Falme, nici nu se mai ascunsese, nici nu mai luptase cu ceea ce era. Acesta era locul unde el recunoscuse pentru prima oară că era un ucigaș, locul unde își dăduse seama pentru prima oară ce pericol reprezenta pentru cei din jurul lui. Încercase să îi lase pe toți în urmă, însă ei veniseră după el.

Băiatul păstor se mistuise în Falme, cenușa lui fiind împrăștiată și purtată de vânturile ce măturau oceanul. Dragonul Renăscut luase naștere din această cenușă.

Rand îl mână înainte pe Tai'daishar, iar procesiunea îl urmă din nou. El poruncise ca poarta să fie deschisă la mică distanță de oraș, cu speranța să nu fie zărită de *damane*. Firește că Asha'manii lui o creaseră — putând, astfel, să ascundă împletiturile de femei —, dar el nu voia să le ofere acestora niciun indiciu despre Călătorie. Neputința Seanchanilor de a folosi Topirea în Văzduh era unul dintre cele mai mari avantaje ale lui.

Orașul Falme era așezat pe o limbă mică de pământ — Toman Head — care se alungea spre Oceanul Aryth. Stâncile înalte, aflate de-o parte și de cealaltă, despicau valurile, dând naștere unui muget înăbușit și îndepărtat. Clădirile din oraș, construite din piatră închisă la culoare, acopereau peninsula așa cum bolovanii acoperă albia unui râu. Majoritatea erau clădiri solide, cu un cat, construite ca și când locuitorii se așteptau ca valurile să se reverse peste stânci și să se izbească de casele lor. Aici, pajiștile nu erau la fel de uscate precum cele de la miazănoapte, însă iarba recent răsărită începea să

se ingalbenească şi să se ofilească, ca şi când firele regretau că îşi iţiseră capetele din pământ.

Peninsula cobora spre un port natural, unde erau ancorate nenumărate vase Seanchane. Steagurile lor fâlfâiau în bătaia vântului, proclamând că acest oraş făcea parte din imperiul lor pe flamura care fâlfâia cel mai sus deasupra oraşului se vedea un şoim auriu în zbor, care ţinea în ghearele lui trei ful gere. Avea franjuri albaştri

Creaturile ciudate pe care Seanchanii le aduseseră cu ei din partea cealaltă a oceanului mişunau pe străduţele îndepărtate, fiind prea departe ca Rand să poată distinge detaliile. *Rakeni* zburau pe cer, aparent, Seanchanii aveau aici un grajd mare pentru ei. Toman Head se afla la sud de Arad Doman, iar oraşul acesta era, fără îndoială, o zonă mare de aşteptare pentru campania Seanchanilor din miazănoapte.

Acea campanie de cucerire avea să ia sfârşit în ziua aceea. Rand *trebuia* să facă pace, trebuia să o convingă pe Fiica celor Nouă Luni să-şi retragă oştile Această pace avea să fie liniştea de dinaintea furtunii El nu urma să-şi protejeze oamenii de război, doar avea să îi ţină în viaţă ca ei să poată muri pentru el în altă parte. Însă el va face ceea ce trebuia făcut

Nynaeve îşi aduse calul lângă el, în vreme ce îşi continuau drumul spre Falme. Rochia ei albastru cu alb era croită după portul domani, dar era dintr un material mai gros şi mult mai modest Ea părea să adopte porturile din toată lumea, purtând rochii specifice oraşelor pe care le vizita, însă aducând o tuşă personală a ceea ce i se părea cuviincios. Altădată, poate, lui Rand i s ar fi părut amuzant acest lucru. Părea incapabil să mai simtă această trăire Simţea doar acea tăcere rece din lăuntrul lui, o tăcere care învăluia un izvor de furie îngheţată

Avea să menţină în echilibru furia şi tăcerea suficient de mult timp *Trebuia* s-o facă

– Aşadar, ne am întors, zise Nynaeve.

Ter'angrealul podoabă multicolor pe care îl purta strica oarecum aspectul rochiei ei cu croială frumoasă

Da, zise Rand.

Mi aduc aminte de ultima oară când am fost aici, zise ea pe un ton leneș Ce haos, ce nebunie. Apoi, la sfârșit, te-am găsit cu rana aceea în partea laterală.

– Da, zise Rand în șoaptă.

Aici se pricopsise cu prima rană ce nu se mai vindeca, atunci când se luptase cu Ishamael pe cer, deasupra orașului. Începu să-și simtă rana caldă când se gândi la ea. Caldă și dureroasă. Începuse să se gândească la durerea aceea ca la o veche prietena, ca la o aducere aminte că era viu.

Te am văzut sus, în aer, zise Nynaeve. Nu mi a venit să cred. Am... am încercat să Tamăduiesc rana aceea, dar pe vremea aceea eram încă blocată și nu puteam să invoc furia. Min nu voia să plece de lângă tine.

Min nu îl însoțea în ziua aceea Ea rămânea aproape de el, dar ceva se schimbase între ei. Întocmai cum se temuse el întotdeauna că avea să se întâmple Atunci când ea îl privea, el știa că ea îl vedea cum încerca să o omoare

Cu doar câteva săptămâni înainte, el nu ar fi reușit să o convingă să nu îl însoțească, indiferent ce i-ar fi zis. Acum, ea rămase în urmă fără ca el să protesteze deloc

Indiferență. Avea să se sfârșească în curând. Nu mai era loc pentru regret sau întristare.

Aielii o luară la fugă în fața ca sa cerceteze o posibilă ambuscadă. Mulți dintre ei purtau banderolele roșii. Rand nu își făcea griji în privința unei ambuscade. Seanchanii nu aveau să îl trădeze, nu și dacă nu era cumva la mijloc vreun Rătăcit.

Rand ajunse la poalele pantei și își atinse sabia pe care o purta la cingătoare Era cea curbată, cu teaca neagră pe care fusese vopsit cu roșu și auriu dragonul șerpuitor. Din mai multe motive, aceasta îl ducea cu gândul la ultima oară când fusese în Falme

– În acest oraș am ucis pentru prima oară un om cu sabia, zise Rand pe un ton blând. N-am vorbit niciodată despre asta. Era un Senior Seanchan, un maestru al sabiei. Verin îmi spusese să nu conduc Puterea în oraș, așadar l-am înfruntat doar cu sabia. L-am învins. L-am ucis.

Nynaeve își arcui o sprânceană.

– Așadar, chiar ai dreptul să porți o sabie incrustată cu însemnul bâtlanului.

Rand clătină din cap.

– N-au existat martori. Mat și Hurin luptau în altă parte. M-au văzut imediat după luptă, dar nu au văzut lovitura ucigătoare.

– Ce importanță au martorii? zise ea pe un ton batjocoritor. Ai învins un maestru al sabiei, așadar ești și tu unul. N-are importanță dacă ai fost văzut sau nu de ceilalți.

El o privi.

– De ce să porți însemnul bâtlanului dacă nu ești văzut de ceilalți, Nynaeve?

Ea nu răspunse. În față, chiar lângă oraș, Seanchanii ridicaseră un pavilion cu dungi negre și albe. Păreau să fie sute de perechi de femei *sul'dam* și *damane* care împrejmuiau cortul fără pereți. *Damanele* purtau acele rochii cenușii caracteristice, iar femeile *sul'dam* purtau rochiile lor roșu cu albastru, prevăzute cu un fulger pe piept. Rand adusese cu el doar câțiva conducători: Nynaeve, trei Înțelepte, Corele, Narishma, Flinn. O fărâmă din cât putea accesa, chiar și fără să apeleze la forțele lui staționate la răsărit.

Dar nu, era mai bine să fie însoțit doar de o gardă simbolică, lăsând astfel impresia că venea cu intenții de pace. Dacă întâlnirea aceasta avea să degenereze într-o bătălie, atunci singura speranță a lui Rand era să scape rapid printr-o poartă. Fie asta..., fie să facă ceva ca să pună el însuși capăt bătăliei.

Figurina reprezentând un bărbat care ținea în mâna ridicată o sferă atârna de șa în fața lui. Cu ajutorul ei, putea să

înfrunte o sută de *damane*. Două sute. Își amintea Puterea pe care o deținuse atunci când curățase *saidinul*. Fusese genul de Putere cu care ar fi putut rade orașe întregi ar fi putut nimici pe oricine i ar fi stat în cale.

Nu Nu avea să se ajungă la asta. Nu își putea *permite* să îngăduie să se ajungă la asta Cu siguranță că Seanchanii știau că dacă l-ar fi atacat, acest lucru ar fi dus la dezastru. Rand venise să se întâlnească din nou cu ei, știind că un trădător din rândul lor încercase să îl ia prizonier sau să il ucidă Ei trebuiau să vadă că el era sincer.

Dar dacă nu aveau să vadă acest lucru.. El își întinse mâna, apucă cheia de acces, pentru orice eventualitate, și o strecură în buzunarul exterior supradimensional al hainei lui Apoi, inspirând adânc, se liniști și căuta vidul Ajuns acolo, îmbrățișă Puterea Suprema.

Greața și amețeala amenințau să îl azvârle la pământ Se clătină, strângându l cu picioarele pe Taidaishar, ținând strâns în pumn cheia de acces din buzunar. Scrâșni din dinți. Într un ungher al minții lui, Lews Therin începea să se dezmeticească. Nebunul încercă să înșface Puterea Supremă. Fu o luptă disperată, iar când Rand birui în cele din urmă, descoperi că se prăbușise pe șa.

Și bombănea din nou.

– Rand? întrebă Nynaeve

Rand se îndreptă de spate. El *era* Rand, nu? Uneori, după o luptă ca aceea, îi era greu să își amintească cine era. Oare reușise, în sfârșit, să îl izoleze pe Rand, intrusul, și devenise Lews Therin? În ziua precedentă, se trezise la amiază, ghemuit într un colț al odăii sale, plângând și șușotind ceva despre Ilyena. *Simțea* în mâinile lui textura fină a părului ei lung și bălai și își amintea cum o ținuse la pieptul lui. Își amintea că o văzuse zăcând moartă la picioarele lui, ucisă de Puterea Supremă.

Cine era el?

Chiar avea vreo importanță?

– Te simți bine? îl întrebă din nou Nynaeve.

– Suntem bine

Rand nu își dădu seama că folosise pluralul până când cuvintele îi ieșiră pe gură. Vederea începea să i se limpezească, cu toate că încă îi era puțin cam neclară. Totul fu deformat o clipă, cum se întâmplase în timpul luptei când Semirhage îi retezase mâna. Abia dacă o mai observa.

Se îndreptă de spate, apoi mai trase puțină putere prin intermediul cheii de acces, umplându-se de *saidin*. Era atât de dulce, în ciuda senzației de gheață pe care o provoca.. Tânjea să tragă o cantitate mai mare, însă se abținu. Deținea deja mai multă Putere decât putea, fără ajutor, oricare dintre bărbați Avea să fie de-ajuns

Nynaeve aruncă o privire figurinei de lângă el Sfera din mâna acesteia strălucea slab

– Rand...

– Am îmbrățișat puțin mai multă, ca masura de precauție.

Cu cât îmbrațișa mai multă Putere Suprema o persoană, cu atât mai greu era să o apere. Dacă *damanele* incercau să il captureze, acestea aveau să fie șocate de rezistența lui. El ar fi putut rezista unui cerc complet.

– *Nu* voi fi luat prizonier din nou, șopti el. Niciodată. Nu mă vor lua prin surprindere.

– Poate că ar trebui să facem cale întoarsă zise Nynaeve Rand, nu suntem nevoiți să ne întâlnim cu ei în condițiile impuse de ei Este.

– Rămânem zise el pe un ton blând Ne vom ocupa de ei aici și acum.

În fața, el putea vedea o siluetă așezată în pavilion la o masa pusă pe o estrada. Mai exista un scaun în fața siluetei, la același nivel. Acest lucru îl mira, din cele ce știa despre Seanchani, el se așteptase să fie nevoit să ceară să fie pe picior de egalitate cu unul dintre Cei de Sânge.

Să fie aceea Fiica celor Nouă Luni? Copila aceea? Rand se încruntă pe măsură ce se apropiau, dar își dădu seama că, de fapt, ea nu era o copilă, ci doar o femeie foarte mică. Îmbrăcată în veșminte negre, ea avea pielea neagră, asemenea Oamenilor Mării. Pe obraji avea dâre de cenușă alb-cenușie, iar expresia de pe fața ei rotundă era calmă. La o inspecție mai atentă, părea să aibă aproape aceeași vârstă ca el.

Rand inspiră adânc și descălecă. Sosise vremea ca războiul să ia sfârșit.

Dragonul Renăscut era un tânăr. Lui Tuon i se spusese asta și totuși, ceva în legătură cu el o surprindea.

De ce ar trebui să fie surprinsă de acest tânăr? Eroii cuceritori erau adeseori tineri. Însuși Artur Aripă de Șoim, întemeietorul măreţului Imperiu, fusese tânăr atunci când își începuse campania de cucerire.

Cei care cucereau, cei care stăpâneau lumea se mistuiau repede, asemenea lămpilor cu fitilurile netaiate. El purta auriu cu roșu pe fundal negru, iar nasturii hainei scânteiară când descălecă de pe armăsarul lui mare și negru și se apropie de pavilion. Haina neagră avea broderii roșu și auriu pe manșete – lipsa mâinii era evidentă atunci când priveai manșetele acelea –, însă restul veșmintelor îi erau simple. Ca și cand el nu vedea niciun motiv de a distrage atenția de la chipul lui cu ajutorul podoabelor.

Părul lui avea culoarea asfințitului de soare, roșu închis. Avea un aer nobil – mers hotarât, pași încrezători, ochi care priveau drept în față. Tuon fusese învățată să meargă astfel, fără jumătăți de măsură în felul în care pășea. Ea se întrebă cine îl învățase pe el. Cel mai probabil, avea cei mai buni profesori care îl învățau cum să fie rege și lider. Cu toate acestea, rapoartele spuneau că crescuse ca fermier într-un sătuc. Să fie oare o poveste răspândită cu grijă ca să îi aducă credibilitate printre oamenii de rând, poate?

El se îndreptă cu pași hotărâți spre pavilion, însoțit de o *marath'damane* în partea stângă. Femeia purta o rochie de

culoarea cerului într-o zi senină, cu ornamente ca niște nori Părul ei negru îi era împletit într-o singură cosiță și purta podoabe țipătoare. Părea nemulțumită de ceva, căci se încrunta, iar gura îi era o linie dreaptă. Prezența ei o făcu pe Tuon să se înfioare. Ai crede că se obișnuise deja cu *marath'damanele* după ce călătorise împreună cu Matrim. Dar nu era așa. Ele erau ființe nefirești, periculoase. Tuon nu se mai putea simți confortabil în preajma unei *damane* fără zgardă tot așa cum nu putea suporta ca un firicel de iarbă să i se încolăcească în jurul gleznei și să-i mângâie pielea.

Firește, dacă acea *marath'damane* era o prezență tulburătoare, atunci cei doi bărbați care pășeau la dreapta Dragonului erau încă și mai și. Unul, aproape la fel de tânăr, își purta părul împletit în cosițe legate cu clopoței. Celălalt era un bărbat mai în vârstă, cu părul alb și fața bronzată. În ciuda diferenței de vârstă, amândoi aveau acel mers relaxat și țanțoș al bărbaților deprinși cu luptele. Amândoi purtau haine negre, cu niște insigne sclipitoare pe gulerul înalt. Li se spunea „Asha'man" Bărbați care puteau conduce. Cel mai bine era ca monstruozitățile să fie ucise rapid. În Seanchan, existaseră foarte puțini care – în dorința lor de a avea un avantaj neașteptat – încercaseră să îi antreneze pe acești *Tsorov'ande Doon*, Furtuni cu Suflet Negru. Proștii căzuseră rapid, adeseori nimiciți chiar de uneltele pe care încercau să le controleze.

Tuon își făcu curaj. Karede și Gărzile Morții care o înconjurau deveniră încordați. Fu ceva subtil – pumnii strânși pe lângă corp, aer tras pe nas, apoi a expirat încet. Tuon nu se întoarse spre ei, deși îi făcu un semn subtil Seluciei.

– Vă veți păstra calmul, le spuse Vocea pe un ton blând bărbaților.

Avea să se conformeze, căci erau Gărzile Morții. Lui Tuon nu îi plăcea să facă acest comentariu, căci asta i-ar fi făcut să își coboare ochii. Însă *nu* avea de gând să îngăduie niciun fel de accident nefericit. Întâlnirea cu Dragonul Renăscut

avea să fie periculoasă, însă nu avea cum să evite asta. Chiar și cu douăzeci de *damane* și de femei *sul'dam* de o parte și de cealaltă a pavilionului. Chiar și cu Karede în spatele ei și cu Căpitanul Musenge și un detașament de arcași, care îi urmă reau de pe un acoperiș ascuns, aflat la mică distanță. Chiar și cu Selucia în dreapta ei, încordată și gata să atace, ca o panteră din munții înalți. Chiar dacă avea toate acestea, Tuon era expusă. Dragonul Renăscut era ca un foc de tabără aprins în mod inexplicabil în interiorul unei case. Nu îl puteai împiedica să nu distrugă încăperea. Nu puteai decât să nădăjduiești că vei putea salva clădirea.

El se duse direct la scaunul din fața lui Tuon și se așeză, fără să se îndoiască măcar o dată că ea nu îl vedea ca pe egalul ei. Ea știa că ceilalți încă se mai întrebau de ce mai purta cenușa de doliu, de ce nu se autoproclamase Împărăteasă. Perioada de doliu se încheiase, însă Tuon nu revendicase tronul.

Era din cauza acestui bărbat. Împărăteasa nu se putea întâlni cu nimeni, nici măcar cu Dragonul Renăscut, ca de la egal la egal. Fiica celor Nouă Luni, însă... acest singur bărbat putea fi egalul *ei*. Prin urmare, ea șovăise. Cel mai probabil, Dragonul Renăscut nu ar fi reacționat bine dacă ea s-ar fi considerat deasupra lui, chiar dacă ea avea un motiv extrem de întemeiat să facă acest lucru.

Când el se așeză, un fulger îndepărtat străluci, arcuindu-se între doi nori, cu toate că Malai – una dintre *damane* care puteau prevesti vremea – insistase că nu se apropia ploaia. Fulgere într-o zi fără ploaie. „Calcă foarte ușor, își zise ea, interpretând semnul prevestitor, și ai grijă ce vorbești." Nu era cel mai lămuritor dintre semnele prevestitoare. Dacă urma să pășească încă și *mai* atent, ea trebuia să-și ia zborul în aer!

– Tu ești Fiica celor Nouă Luni, zise Dragonul Renăscut. Era o afirmație, nu o întrebare.

– Tu ești Dragonul Renăscut, răspunse ea.

Când privi în ochii aceia ca de ardezie, ea își dădu seama că prima ei impresie fusese greșită. El *nu* era tânăr. Trupul lui o fi fost tânăr, într-adevăr, dar ochii aceia... erau niște ochi bătrâni.

El se aplecă puțin în față. Gărzile Morții se încordară, iar pielea scârțâi.

– Vom face pace, zise al'Thor. Azi. Aici.

Selucia șuieră încet. Cuvintele lui aduceau foarte mult cu o porunca. Tuon îi arătase un mare respect așezându-l la nivelul ei, însa nimeni *nu* îi dadea ordine familiei imperiale.

Al'Thor îi arunca o privire Seluciei.

– Îi poți spune gărzii tale de corp că se poate relaxa, zise el pe un ton sec. Întâlnirea aceasta nu se va transforma într-un conflict. N-am să îngădui asta.

– Ea este Vocea mea, zise Tuon cu băgare de seamă, și Graitoarea Adevărului. Garda mea de corp este barbatul din spatele scaunului meu.

Al'Thor pufni încet. Așadar, era un bun observator. Sau unul norocos. Puțini ghiciseră corect natura Seluciei.

– Dorești pacea, zise Tuon. Ai condiții pentru propunerea ta?

– Nu este o propunere, ci o necesitate, răspunse al'Thor.

El vorbea cu blândețe. Toți acești oameni vorbeau foarte repede, însă al'Thor punea *greutate* în cuvintele lui. El îi aducea aminte de mama ei.

– Ultima Batalie se apropie. Sunt sigur ca neamul tău își amintește profețiile. Daca veți continua cu acest razboi al vostru, ne veți pune pe toți în primejdie. Oștile mele – *oștile tuturor* – sunt necesare în lupta împotriva Umbrei.

Ultima Bătălie avea să se poarte între Imperiu și oștile Celui Întunecat. Toată lumea știa asta. Profețiile spuneau limpede că Împărăteasa avea să-i învingă pe cei care îi slujesc Umbrei, apoi ea avea să îl trimită pe Dragonul Renăscut la duel cu Cel Care Înghite Lumina.

Câte lucruri înfăptuise el? Nu părea încă orbit, prin urmare acest lucru urma să se întâmple. Ciclul Essanik spunea ca el

avea să stea pe propriul mormânt și că va plânge. Sau profeția aceea se referea la morții umblători, cum se întâmpla deja? Cu siguranță că unele dintre aceste spirite călcaseră deja pe propriile morminte. Uneori, scrierile nu erau prea clare.

Oamenii aceștia păreau să fi uitat multe dintre profeții, tot așa cum uitaseră și de jurămintele făcute pentru a anticipa Reîntoarcerea. Însă ea nu spuse asta. „Ai mare grijă ce spui."

Crezi, atunci, că Ultima Bătălie este aproape? întrebă ea.

Aproape? întrebă al Thor. Este la fel de aproape ca un asasin care ți mângâie ceafa cu respirația lui în vreme ce-ți taie grumazul cu cuțitul. Este aproape ca ultimul dangăt de clopot de la miezul nopții, după ce s-au auzit celelalte unsprezece. Aproape? Da, este aproape. Îngrozitor de aproape.

Oare nebunia pusese deja stăpânire pe el? Dacă era așa, atunci situația avea să fie mult mai dificilă. Ea îl privea cu atenție, căutând semne ale nebuniei. Rand părea stăpân pe el.

Briza mării suflă prin bolta pavilionului, scuturând pânza și aducând cu ea mirosul de pește putred. Multe lucruri păreau să putrezească în ultima vreme.

„Creaturile acelea, gândi ea. Trolocii." Ce prevestea apariția lor? Tylee îi nimicise, iar iscoadele nu mai descoperiseră alții. Privind intensitatea acestui bărbat, ea șovăi. Într-adevăr Ultima Bătălie era aproape, poate atât de aproape cum spunea el. Atunci, era cu atât mai important ca ea să unească aceste ținuturi sub flamura ei.

– *Trebuie* să înțelegi de ce treaba asta este atât de importantă, zise Dragonul Renăscut. De ce te lupți cu mine?

– Noi reprezentăm Reîntoarcerea, zise Tuon. Semnele prevestitoare ne-au spus că sosise vremea ca noi să venim și ne-am așteptat să găsim un regat unit, pregătit să ne preamărească și să ne dea oști pentru Ultima Bătălie. În schimb, am găsit un ținut dezbinat și nepregătit, care a uitat de jurămintele făcute. Cum de nu înțelegi că trebuie să luptăm? Nu ne face plăcere să vă omorâm, așa cum nici părintele nu este

bucuros atunci când trebuie să își disciplineze odrasla pentru că a greșit

Al'Thor păru indignat

Suntem niște *copii* în ochii voștri?

– Era doar o metaforă, răspunse Tuon.

El rămase nemișcat o clipa, apoi își trecă bărbia cu mâna Oare el o învinuia pentru pierderea celuilalt? Falendre vorbise despre asta.

– O metaforă, zise el. Una potrivită, poate Într-adevăr, ținutul *nu* era unit, dar l am adus eu laolaltă Lipitura este slabă, poate, dar va rezista suficient de mult timp Dacă n-aș fi eu, atunci războiul vostru de unificare ar fi lăudabil. Însă, în situația actuală, voi sunteți o distragere a atenției. Trebuie să facem pace Alianța noastră trebuie să dureze până când viața mea va lua sfârșit O privi în ochi. Te asigur ca asta nu va dura prea multă vreme

Ea ședea la masa cea mare, cu mâinile împreunate în fața ei. Era un lucru intenționat, deși, privind în retrospectivă, această măsură de precauție era amuzanta. El nu avea nevoie de braț dacă ar fi sa o omoare. Mai bine să nu se gândească la asta.

– Dacă înțelegi importanța unificării, zise ea, atunci poate că ar trebui sa unești ținuturile sub flamura Seanchanului, să le spui oamenilor sa depună jurământul și

Femeia care stătea în spatele lui al'Thor, *marathidamane*, făcu ochii mari de mirare în timp ce Tuon vorbea.

– Nu, zise al'Thor, întrerupând o pe Tuon.

– Cu siguranță înțelegi că un singur conducător, cu...

– Nu, zise el, pe un ton blând și totuși mai ferm, mai periculos N-am de gând sa permit să fie prins cineva în lesele voastre spurcate.

– Spurcate? Este singura cale prin care ne putem ocupa de cei care pot conduce!

Noi am supraviețuit fără ele secole întregi.

Şi aţi...

Nu accept acest punct de vedere, zise al'Thor.

Gărzile lui Tuon – inclusiv Selucia – scrâşniră din dinţi şi îşi duseră mâinile la săbii. El o întrerupsese de două ori la rând. Pe Fiica celor Nouă Luni. Cum putea fi atât de îndrăzneţ?

Era Dragonul Renăscut, de aceea. Dar vorbea numai prostii. El *avea* să i se supună, odată ce ea avea să devină Împărăteasă. Profeţiile cereau asta. Cu siguranţă ca asta însemna că regatul lui se va alătura Imperiului.

Ea lăsase ca discuţia să-i scape de sub control. *Marathdamanele* erau un subiect delicat pentru mulţi oameni de pe acest mal al oceanului. Probabil că înţelegeau logica de a le pune în lesă pe femei, dar le era greu să renunţe la tradiţiile lor. Fără îndoială că de aceea îi deranja atât de mult să vorbească despre aceste lucruri.

Tuon trebuia să ducă discuţia într-o altă direcţie. Într-un domeniu care să-l prindă pe Dragonul Renăscut cu garda jos. Îl cercetă din priviri.

– Doar despre asta va fi discuţia noastră? întrebă ea. Vom sta unul în faţa celuilalt şi vom vorbi despre deosebirile dintre noi?

– Despre ce altceva am putea vorbi? zise al'Thor.

– Poate despre ceva ce avem în comun.

– Mă îndoiesc că ar exista ceva relevant în privinţa asta.

– O? făcu Tuon. Şi cum rămâne cu Matrim Cauthon?

Aceste cuvinte îl şocară, într-adevăr. Dragonul Renăscut clipi, deschizându-şi puţin gura.

Mat? zise el. Îl cunoşti pe Mat? Cum...

M-a răpit, zise Tuon. Şi m-a târât după el prin mai toată Altara.

Dragonul Renăscut icni, apoi închise gura.

– Îmi amintesc acum, zise el încet. Te-am văzut. Cu el. N-am făcut legătura dintre tine şi chipul acela. Mat... ce-ai făcut?

„*Tu* ne ai văzut pe *noi*?" gândi Tuon cu scepticism Așadar, nebunia se manifestase. Acest lucru îl va face mai ușor de manipulat, sau mai greu? Probabil ultima variantă, din păcate.

– Ei bine, zise al'Thor în cele din urmă, cred că Mat a avut motivele lui. Întotdeauna are. Și îi par atât de *logice* la momentul respectiv...

Așadar, Matrim îl cunoștea *într adevăr* pe Dragonul Renăscut; acest aspect urma să constituie o resursă excelentă pentru ea. Poate de aceea el fusese scos în calea ei, ca Tuon să dețină mijloacele prin care să afle lucruri despre Dragonul Renascut. Ea trebuia sa il recupereze, înainte ca el să o poată ajuta în privința aceasta.

Matrim nu va fi încântat, dar va trebui sá înțeleaga. Era Întâiul Prinț Săbiei. El va trebui să fie numit printre Cei de Sânge de rang superior, să se radă în cap și să învețe sá se poarte *cum se cuvine* Toate astea i se păreau un mare pácat, din motive pe care ea nu și le putea explica.

Nu se putu abține să nu se mai intereseze puțin de el. Parțial pentru că subiectul părea să il descumpănească pe al' Thor, parțial pentru că era curioasă.

– Ce fel de bărbat este acest Matrim Cauthon? Trebuie sá recunosc că mie mi s-a părut a fi un escroc indolent, care se grabește să găsească scuze ca să evite jurămintele pe care le a facut.

– Nu vorbi așa de el!

În mod surprinzător, aceste cuvinte fură rostite de *marathdamane* care státea lângă scaunul lui al'Thor.

– Nynaeve.. începu al'Thor

– Nu-mi spune să tac, Rand al'Thor, zise femeia, încruci șându-și brațele pe piept Este și prietenul tău.

Femeia își întoarse din nou atenția la Tuon și o privi in ochi. O *privi* în ochi. O *marathdamane*!

Ea continua.

– Matrim Cauthon este unul dintre cei mai de ispravă bărbați pe care îi vei cunoaște vreodată, Alteța, iar eu n-am să îngădui să se vorbească rău despre el. Acesta este adevărul.

– Nynaeve are dreptate, zise al'Thor, fără tragere de inimă. Este un om cumsecade. O fi el nițel cam aspru uneori, dar Mat este un prieten de nădejde așa cum și-ar dori oricine. Cu toate că bodogănește *într-adevăr* în legătură cu ceea ce îl obligă conștiința să facă.

– Mi-a salvat viața, zise *maiathildamane*. M-a salvat plătind scump și s-a pus în pericol atunci când nimeni altcineva nu s-a gândit să vină după mine. Ochii îi scăpărau de furie. Da, bea și joacă jocuri de noroc mult prea mult. Dar nu vorbi despre el ca și când l-ai cunoaște, pentru că nu îl cunoști. Lăsând toate astea deoparte, are o inimă de aur. Dacă l-ai rănit...

– Să-l rănesc? zise Tuon. *El* m-a răpit pe *mine*!

– Dacă a făcut asta, înseamnă că a existat un motiv, zise Rand al'Thor.

Câtă loialitate! Încă o dată, ea se văzu obligată să-și revizuiască părerea despre Matrim Cauthon.

– Dar chestia asta este irelevantă, zise al'Thor, ridicându-se brusc în picioare.

Unul dintre soldații Gărzii Morții își scoase sabia. Al'Thor îi aruncă o privire încruntată, iar Karede îi făcu repede semn soldatului, care își vârî sabia în teacă și, rușinat, își coborî ochii.

Al'Thor își puse mâna pe masă, cu palma în jos. Se aplecă în față, privind-o fix în ochi pe Tuon. Cine își putea lua privirea de la acei ochi cenușii și intenși, ca oțelul?

– Nimic din toate astea n-are importanță. Mat n-are importanță. Asemănările și deosebirile dintre noi nu au importanță. Tot ceea ce contează este nevoia, iar eu am *nevoie* de tine.

El se aplecă și mai mult în față, amenințător. Deși forma nu i se schimbă, dintr-odată el păru înalt de treizeci de metri. Rand vorbi cu aceeași voce calmă și pătrunzătoare, însă acum se simțea amenințarea în ea, nerăbdarea.

– *Trebuie* să îți anulezi atacurile, zise el, aproape în șoaptă. Trebuie să semnezi un tratat împreună cu mine. Acestea nu sunt cerințe, ci este voința mea.

Dintr-odată, Tuon se trezi că dorea sa i se supună. Să-i facă pe plac. Un tratat. Un tratat ar fi minunat, căci i-ar oferi șansa să-și întărească poziția în aceste ținuturi. Va putea plănui cum să restabilească ordinea în Seanchan. Ar putea recruta și pre găti oameni. Se iveau atât de multe oportunități, încât mintea ei păru brusc hotărâtă să vadă doar avantajele unei alianțe, nu și dezavantajele acesteia.

Căută aceste dezavantaje, chinuindu se să găsească problemele care puteau apărea dacă ea s ar fi aliat cu el. Însă acestea deveneau lichide în mintea ei și se scurgeau. Nu le putea înhăța ca să își exprime vreo obiecție. În pavilion se așternu tăcerea; până și briza încetă să mai adie

Ce i se întâmpla? Simțea că se sufoca, de parcă o greutate ar fi apăsat o pe piept Simțea că nu avea încotro decât să se supună voinței acestui bărbat!

Expresia de pe fața lui era sumbră În ciuda luminii după-amiezii fața lui era umbrită, mult mai mult decât orice altceva de sub cupola pavilionului El o privea în continuare fix în ochi, iar ea începu să respire repede și scurt. Ei i se părea că zărea ceva în jurul lui cu colțul ochiului. O ceață întunecată, o aură de întuneric pe care el o emana. Aceasta făcea aerul să se miște asemenea arșiței. Gâtul începu să i se încordeze, iar cuvintele începură să se formeze. „Da Da Voi face cum îmi ceri. Da Trebuie Trebuie "

– Nu, zise ea, cuvântul fiind abia o șoaptă.

Expresia lui începu să se întunece din ce în ce mai mult, iar ea văzu furie în felul în care el se apăsa pe mână, degetele tremurându i din cauza forței. Felul în care își încleșta fălcile. Felul în care ochii i se măriră Câtă intensitate!

– E nevoie..., începu el.

– Nu, repetă ea, devenind din ce în ce mai încrezătoare. Mi te vei supune, Rand al'Thor! *Nu* invers.

Cât întuneric! Cum îl putea cuprinde un singur om? El părea să arunce o umbră de mărimea unui munte.

Ea nu se putea alia cu creatura aceasta. Acea ură clocotitoare o înspăimânta, iar spaima era o emoție cu care ea nu era familiarizată. Acestui bărbat *nu* îi putea fi îngăduită libertatea de a face ce dorea. Trebuia închis.

El o mai privi preț de o clipă

– Prea bine, zise el.

Vocea îi era de gheață.

Se roti pe călcâie și ieși cu pași hotărâți din pavilion, fără să privească în urmă Anturajul lui îi urmă; toți inclusiv *marathdamane* cea cu cosiță, păreau tulburați. Ca și când ei înșiși nu erau siguri ce cine era acest bărbat pe care îl urmau.

Tuon îl urmări cu privirea gâfâind. Nu îi putea lăsa pe ceilalți să vadă cât de tulburată era. Aceștia nu puteau ști că, în acel ultim moment, ea se temuse de el. Îl urmări cu privirea până când silueta lui călare dispăru după coama dealului. Încă îi mai tremurau mâinile. Nu avea curajul să vorbească.

Nimeni nu vorbi câtă vreme ea se liniști. Poate că și ei erau la fel de tulburați ca ea. Poate că îi simțeau îngrijorarea. Într un final, mult timp după ce al'Thor plecase, Tuon se ridică în picioare. Se întoarse și privi adunarea de Cei de Sânge, generali, soldați și gărzi.

– Eu sunt Împărăteasa, zise ea cu o voce blândă.

Ca la un semn, aceștia se lăsară în genunchi Până și Cei de Sânge se prosternară.

Era singura ceremonie de care era nevoie. O, avea să aibă loc o încoronare oficială în Ebou Dar, cu procesiuni și parade și mulțimi de oameni Ea va accepta jurăminte personale de credință de la fiecare membru al Celor de Sânge și va avea ocazia – conform tradiției – să îi execute personal pe aceia dintre ei care, fără motiv, se opuseseră ascensiunii ei la tron.

Urmau să se întâmple toate astea și mai mult. Însă decizia ei *era* adevărata încoronare. Rostită de Fiica celor Nouă Luni după perioada de doliu.

Festıvıtăţıle începură de îndată ce ea le îngădui să se rıdıce. Avea să fıe o săptămână de sărbătoare. O dıstragere necesară. Lumea avea nevoıe de ea Avea nevoıe de o împărăteasă. Dın acel moment, totul urma să se schımbe.

In vreme ce da'covale se rıdıcau în pıcıoare şı începeau să cânte cântece de mărıre a încoronărıı ei, Tuon se apropıe de Generalul Galgan.

– Transmıte ordınul Generalului Yulan, zise ea încet Spune-ı să-şı pregătească atacul împotrıva *marathdamanelor* dın Tar Valon. Trebuıe să pornım un atac împotrıva Dragonuluı Renăscut, şı repede Nu putem să-ı îngăduım acestuı bărbat sa devină şı maı puternıc decât este deja

CAPITOLUL 36

Moartea lui Tuon

– Mi am început călătoria în Tear, zise Verin așezându-se pe cel mai bun scaun al lui Mat, făcut din lemn de nuc și având o pernă cafenie, confortabilă. Tomas se postă în spatele ei, cu mâna pe mânerul sabiei. Scopul meu a fost să mă îndrept spre Tar Valon.

– Și-atunci, cum ai ajuns *aici*? o întrebă Mat, încă bănuitor când se așeză pe băncuța cu perne.

O ura; era absolut imposibil să șezi pe ea într-un mod confortabil. Pernele nu ajutau. Cumva, acestea reușeau să te facă să te simți încă și *mai* inconfortabil. Chestia asta afurisită trebuie să fi fost gândită de vreun Troloc nebun și ciocuș și construită din oasele osândiților. Era singura explicație rezonabilă.

El se foi pe băncuță și fu cât pe ce să ceară un alt scaun, însă Verin își continuă povestea. Mandevwin și Talmanes se aflau înăuntru, lângă intrarea în cort, primul stând în picioare cu brațele încrucișate pe piept, al doilea șezând pe podea. Thom ședea pe podea în partea cealaltă a încăperii, uitându-se la Verin cu o privire dezaprobatoare. Se aflau toți în cortul mic pentru audiențe al lui Mat, care era menit doar pentru

întrevederi scurte ale ofițerilor Mat nu voise să o ducă pe Verin în cortul său personal deoarece acolo erau împrăștiate peste tot planurile lui pentru incursiunea în Trustair.

Și eu mi am pus aceeași întrebare, Jupâne Cauthon, răspunse Verin, zâmbind Străjerul ei mai în vârstă stătea în spatele scaunului ei. Cum am ajuns aici? Cu siguranță n-a fost intenția mea. Dar, cu toate astea, iată-mă.

Vorbești de parcă ai fi o pură întâmplare, Verin Sedai, zise Mandevwin. Dar e vorba de o distanță de câteva sute de leghe!

– Pe lânga asta, poți folosi Topirea n Văzduh, adăugă Mat. Așa că dacă ai de gand sa te duc la Turnul Alb, atunci de ce nu folosești afurisita asta de Calatorie și gata?

– Bune întrebări, zise Verin. Intr adevăr. Aș putea bea niște ceai?

Mat oftă, foindu-se din nou pe afurisita aia de băncuță, apoi îi făcu semn lui Talmanes să dea porunca. Talmanes se ridică în picioare și ieși o clipă afară ca să dea porunca mai departe, apoi reveni și se așeză la loc.

Mulțumesc, zise Verin. Mor de sete

Ea afișă acel aer distras, atât de obișnuit surorilor din Ajah Bruna. Din cauza lacunelor de memorie, prima lui intâlnire cu Verin îi era cam neclară De fapt, *orice* amintire cu ea era neclară. Însa parcă își amintea că i se păruse că temperamentul ei era acela al unui erudit.

De astă dată, în vreme ce o privea cu atenție, manierele ei i se păreau prea exagerate. Ca și când ea s ar fi bazat și s-ar folosit de ideile preconcepute despre Brune ca să îi păcălească pe oameni, asemenea unui artist de stradă care îi atră gea pe băieții de la țară cu un joc inteligent de alba neagra.

Ea il privi. Zâmbetul acela din colțul buzelor ei? Acela era zâmbetul unui șarlatan căruia nu îi pasa că l ai demascat escrocheria Și că ai priceput, amândoi vă veți puteați bucura de joc și, poate, ați putea păcăli impreună pe altcineva

Îți dai seamă ce *ta'veren* puternic ești, tinere? il întrebă Verin.

Mat ridică din umeri.

– Rand este acela pe care îl vrei pentru chestii de astea. Sincer, abia dacă mă pot compara cu el.

Culori blestemate!

– O, nici nu mi trece prin cap să minimalizez importanța Dragonului, zise Verin, chicotind. Dar nu îți poți ascunde strălucirea în umbra lui, Matrim Cauthon. Nu în prezența altcuiva decât a unui orb, cel puțin. În orice altă perioadă, tu ai fi fără nicio urmă de îndoială, cel mai puternic *ta'veren* în viață. Probabil cel mai puternic care a existat de-a lungul secolelor.

Mat se foi pe băncuță. Sânge și cenușă, ura felul în care asta îl făcea să pară, ca și când s-ar fi agitat. Poate ar fi fost mai bine să se ridice în picioare.

– Ce vrei să spui, Verin? zise el, în schimb.

El își încrucișă brațele pe piept și încercă să se *prefacă* cel puțin că se simțea confortabil.

– Vreau să spun că m-ai târât jumătate de continent.

Zâmbetul ei se lărgi când un soldat intră în cort, aducând o cană aburinda cu ceai de mentă. Ea o acceptă recunoscătoare, iar soldatul se retrase.

– Te-am târât? zise Mat. *Tu* mă căutai pe *mine*.

– Doar după ce mi-am dat seama că Pânză trăgea de mine în altă parte. Verin suflă în ceai. Asta însemna tu sau Perrin. Nu putea fi vina lui Rand, din moment ce am putut să-l părăsesc cu ușurință.

– Rand? întrebă Mat, alungând o altă strafulgerare de culori. Ai fost cu el?

Verin încuviința din cap.

– Cum... ți s-a părut? întrebă Mat. Este... știi tu...

– Nebun? întrebă Verin.

Mat încuviință din cap.

– Mă tem ca da, zise Verin, strâmbând ușor din buze. Totuși, cred că încă stăpân pe el

– Blestemată Putere Supremă! zise Mat, vârându-și mâna pe sub cămașă ca să atingă medalionul cu cap de vulpe care îi aducea liniștea.

Verin își ridică privirea.

– Oh, nu sunt convinsă că problemele tânărului al'Thor se datorează în întregime Puterii, Matrim. Multora dintre noi ne-ar plăcea să dăm vina pe *saidin* pentru temperamentul lui, dar făcând asta, ar însemna să ignorăm incredibila greutate pe care am așezat-o pe umărul acestui sărman băiat.

Mat își arcui o sprânceană și-i aruncă o privire lui Thom.

– Oricum, zise Verin, sorbind din ceai, nu putem învinui *prea* mult pata, căci aceasta nu îl va mai afecta.

– Nu? întrebă Mat. A hotărât să nu mai conducă Puterea?

Ea râse.

– Mai degrabă s-ar opri un pește din înotat. Nu, pata nu îl va mai afecta, pentru că pata nu mai există. Al'Thor a curățat *saidinul*.

– Poftim? întrebă Mat pe un ton tăios, ridicându-se în picioare.

Verin sorbi din ceai.

– Vorbești serios? continuă să întrebe Mat.

– Da, răspunse ea.

Mat îi aruncă din nou o privire lui Thom. Apoi începu să se tragă de haină și să își treacă mâna prin păr.

– Ce faci? îl întrebă Verin, amuzată.

– Nu știu, zise Mat, rușinându-se. Presupun că am crezut că ar trebui să mă simt diferit sau ceva de genul ăsta. Întreaga lume s-a întors cu susul în jos și s-a schimbat, nu-i așa?

– S-ar putea spune și așa, zise Verin, cu toate că eu aș zice că această curățire e mai degrabă ca o pietricică aruncată într-un iaz. Va trece ceva timp până când undele vor ajunge la mal.

– O pietricică? întrebă Mat. O *pietricică*?

– Mă rog, poate mai degrabă un bolovan.

Un blestemat de munte, dacă mă întrebi pe mine, bombăni Mat.

El se așeză din nou pe băncuța aceea îngrozitoare

Verin chicoti. Aes Sedai afurisite. Chiar *trebuia* să se poarte așa? Probabil că nu era decât un alt jurământ pe care îl făcuseră fără să spună nimănui, ceva ce avea legătură cu o purtare misterioasa. El se holbă la ea.

– De ce ai chicotit? întrebă el pe un ton poruncitor, într-un final

– Fără vreun motiv, zise ea. Doar bănuiesc că în scurt timp vei simți puțin din ce-am făcut *eu* în ultimele zile.

– Ce anume?

Păi, cred că vorbeam despre asta înainte să vorbim despre subiecte neimportante, zise el.

Despre blestemata asta de *curățire a Izvorului Adevărat*, bombăni Mat. Adevărat.

– Am trăit cele mai ciudat experiențe, continuă Verin, ignorându-l pe Mat, firește. Poate nu știi, dar ca să poți Călători dintr-un loc, mai întâi trebuie să petreci ceva timp acolo. De obicei, e de ajuns să petreci o noapte într-un loc. În consecință, după ce m-am despărțit de Dragon, m-am dus într-un sat din apropiere și mi-am închiriat o odaie într-un han. M-am instalat acolo, m-am deprins cu odaia și m-am pregătit să deschid o poartă dimineața. Însă, în toiul nopții, a venit hangiul. Mi-a explicat cu mâhnire că trebuia să mă mut într-o altă odaie. Se părea că fusese descoperită o spărtură în acoperișul de deasupra odăii mele și, în curând, apa avea să se prelingă prin tavanul meu. M-am împotrivit, dar el a insistat. Așadar, m-am mutat vizavi și am început să mă deprind cu odaia *aceea*. Tocmai când începeam să simt că o știam îndeajuns de bine ca să deschid o poartă, am fost întreruptă din nou. De astă dată, hangiul – încă și mai stânjenit – mi-a explicat că soția lui își pierduse un inel în odaia aceea când făcuse curățenie acolo dimineața. Femeia s-a trezit în toiul

nopţii, fiind foarte necăjită. Hangiul – care arăta destul de obosit – şi-a cerut scuze şi a vrut să mă mute din nou.

– Şi? întrebă Mat. A fost o coincidenţă, Verin.

Ea îşi arcui o sprânceană când îl privi, apoi zâmbi când el se foi din nou pe băncuţă. Fir-ar să fie, nu se agita!

– Am refuzat să mă mut, Matrim, zise ea. I-am spus hangiului că n-avea decât să caute prin odaie *după* ce voi fi plecat eu şi i-am făgăduit că nu voi lua niciun inel pe care îl voi găsi. Apoi, i-am închis uşa în nas. Ea sorbi din ceai. Câteva clipe mai târziu, hanul a luat foc – un cărbune încins s-a rostogolit din vatră pe podea şi a ars toată clădirea din temelii. Din fericire, toată lumea a scăpat, dar hanul n-a mai putut fi salvat. Obosiţi şi cu ochii injectaţi, eu şi Tomas am fost nevoiţi să mergem în următorul sat şi să închiriem nişte odăi acolo.

– Şi? zise Mat. Tot o coincidenţă mi se pare.

– Treaba asta a continuat vreme de trei zile, zise Verin. Eram întreruptă chiar şi-atunci când încercam să mă deprind cu un loc din afara unei clădiri. Trecători care cereau să se încălzească la foc, un copac care se prăbuşea în tabără, o turmă de oi care rătăcea prin preajmă, o furtună trecătoare. Diferite evenimente întâmplătoare care mă împiedicau să cunosc zona.

Talmanes fluiera încet. Verin încuviinţa din cap.

– De fiecare dată când încercam să cunosc zona, ceva mergea prost. Inevitabil, eram nevoită să mă mut dintr-un anumit motiv. Cu toate acestea, atunci când hotăram că *nu* voi mai face nimic ca să cunosc locul şi nu intenţionam să deschid o poartă, nu se întâmpla nimic. O altă persoană şi-ar fi văzut pur şi simplu de treburile ei şi ar fi renunţat la Călătorie, însă firea mea curioasă a ieşit la suprafaţă, iar eu m-am trezit că cercetam fenomenul. Se întâmpla într-un mod destul de regulat.

Sânge şi cenuşă! Era genul de efect pe care se presupunea că îl avea Rand asupra oamenilor. Nu Mat.

După socotelile tale, ar fi trebuit să fii în Tear.

– Da, zise ea, dar, în curând, am început să simt că ceva mă înghiontea. Ceva mă trăgea, mă smucea. Ca și când...

Mat se foi din nou.

Ca și când cineva ți-ar fi prins de măruntaie un afurisit de cârlig de undiță? Iar acel cineva se află undeva foarte departe și trage ușurel, dar continuu de el?

– Da, răspunse Verin. Zâmbi. Ce descriere inspirată.

Mat nu răspunse.

Am hotărât să folosesc căi mai lumești ca să călătoresc. M-am gândit că poate incapacitatea mea de a Călători avea legătură cu faptul că Rand se afla prin apropiere sau că Pânza se desfăcea treptat din cauza influenței Celui Întunecat. Mi-am găsit un loc în caravana unui negustor ce călătorea spre miazănoapte, spre Cairhien. Aveau o căruță goală pe care a fost dispus să o închirieze pentru o sumă rezonabilă. Eram destul de obosită după atâtea zile de nesomn din cauza incendiilor, a plânsetelor de copil și a mutărilor constante dintr-o odaie de han într-alta. Drept urmare, mă tem că am dormit mai mult decât ar fi trebuit. Și Tomas a ațipit. Când ne-am trezit, am fost surprinși să descoperim că acea caravană o luase spre nord-vest în loc să se îndrepte spre Cairhien. Am vorbit cu stăpânul caravanei, iar el mi-a explicat că primise un pont în ultimul moment cum că și-ar putea vinde bunurile la un preț mai bun în Murandy decât în Cairhien. Gândindu-se mai bine, a pomenit că ar fi trebuit să mă anunțe despre această schimbare, dar că uitase. Ea mai luă o gură de ceai. Atunci am știut sigur că eram îndrumată. Cred că mulți n-ar fi observat acest lucru, însă eu am studiat natura unui *taveren*. Caravana nu înaintase prea mult spre Murandy – doar o zi –, însă amestecat cu această tragere, era de-ajuns. Am vorbit cu Tomas și am hotărât să evităm să mergem în locul înspre care eram atrași. Călătoria este un înlocuitor inferior Topirii în Văzduh și nu trebuie să cunoști zona. Am deschis o poartă, dar când

am ajuns la capătul călătoriei noastre, nu am pășit în Tar Valon, ci într-un sătuc din nordul ținutului Murandy! Acest lucru ar fi trebuit să fie imposibil. Cu toate astea, când ne-am gândit mai bine, eu și Tomas ne-am dat seama că el vorbise cu drag despre o partidă de vânătoare la care participase cândva în satul Trustair chiar în momentul în care eu deschisesem poarta. Trebuie să mă fi concentrat la locul greșit.

– Și iată-ne aici, zise Tomas, ținându-și brațele încrucișate pe piept și părând nemulțumit cum stătea acolo, în spatele scaunului surorii Aes Sedai.

– Într-adevăr, zise Verin. Ciudat, nu crezi, tinere Matrim? Am ajuns întâmplător aici, în calea ta, fix în momentul în care ai mare nevoie ca să deschidă cineva o poartă pentru oastea ta?

– Ar putea fi în continuare o coincidență.

– Și această tragere?

El nu știu ce să zică despre asta.

– Așa funcționează un *ta'veren*, prin coincidențe, zise Verin. Găsești un obiect aruncat care ție ți-e de mare folos sau întâlnești din întâmplare un individ chiar în momentul potrivit. Astfel de coincidențe funcționează întâmplător în favoarea ta. Sau n-ai observat? Ea zâmbi. Vrei să pui rămășag aruncând cu zarurile?

– Nu, răspunse el, fără tragere de inimă.

– Cu toate astea, un lucru nu-mi dă pace, zise Verin. Nu a existat nicio *altă* persoană care să ajungă din întâmplare în calea ta? Al'Thor i-a trimis pe Asha'manii lui să iscodească ținuturile în căutarea bărbaților care pot conduce și bănuiesc că zonele rurale, cum este și aceasta, sunt primele pe lista lor, căci este mai probabil ca acești conducători de Putere să treacă neobservați în astfel de locuri. Unul dintre ei ar fi putut ieși întâmplător în calea ta și să deschidă o poartă pentru tine.

– Nu prea cred, zise Mat, cutremurându-se. Nu las Oastea pe mâinile unuia ca ei.

– Nici ca să ajungi în Andor cât ai clipi din ochi? întrebă Verin.

Mat șovăi.

– Ei bine, poate.

– *Eu* a trebuit să fiu aici dintr-un anumit motiv, zise ea, îngândurată.

– Eu cred, totuși, că despici firul în patru, răspunse el, foindu-se din nou pe băncuța aceea afurisită.

– Poate că da, poate că nu. Mai întâi, ar trebui să negociem prețul pentru care te voi duce în Andor. Bănuiesc că vrei să ajungi în Caemlyn?

– Prețul? zise Mat. Iar tu crezi că Pânza te-a adus aici cu forța! De ce-mi ceri un preț?

– Pentru că, zise ea, ridicându-și un deget, în vreme ce așteptam să te găsesc – sinceră să fiu, nu știam dacă vei fi tu sau tânărul Perrin – mi-am dat seama că pot să-ți ofer câteva lucruri pe care nu ți le-ar putea oferi nimeni altcineva.

Ea își vârî mâna într-un buzunar al rochiei și scoase la iveală câteva foi de hârtie. Pe una se afla portretul lui Mat.

– N-ai întrebat de unde-l am.

– Ești Aes Sedai, zise Mat, dând din umeri. M-am gândit că... știi tu... l-ai șterpelit cu *saidarul*.

– L-am șterpelit cu *saidarul*? întrebă ea fără niciun fel de intonație.

El dădu din umeri.

– Am primit hârtia asta, Matrim...

– Spune-mi Mat, zise el.

– Am primit hârtia asta, *Matrim*, de la o Iscoadă a Celui Întunecat, zise ea, care mi-a spus – crezându-mă o slujitoare a Umbrei – că unul dintre Rătăciți a poruncit ca bărbații din aceste desene să fie uciși. Tu și Perrin vă aflați în mare primejdie.

– Nu mă miră, zise el, ascunzând fiorul rece pe care îl simți la auzul cuvintelor ei. Verin, iscoadele Celui Întunecat

încearcă să mă omoare din ziua în care am plecat din Două Râuri. Făcu o pauză. Arză-m-ar focu', din ziua *de dinainte* să plec din Două Râuri. Ce s-a schimbat?

– Acum e diferit, zise Verin, devenind din ce în ce mai severă. Nivelul de pericol în care te afli... Eu... Ei bine, hai să spunem doar că te afli într-un pericol foarte mare. Îţi sugerez să fii *foarte* precaut în următoarele săptămâni.

– Mereu sunt precaut, zise Mat.

– Ei bine, să fii încă şi mai precaut, zise ea. Ascunde-te. Nu-ţi asuma riscuri. Vei avea un rol esenţial înainte ca totul să ia sfârşit.

El dădu din umeri. Să se ascundă? Putea face asta. Cu ajutorul lui Thom, probabil că putea să se deghizeze atât de bine încât nici măcar surorile lui nu l-ar fi recunoscut.

– Pot să fac asta, zise el. E un preţ mic. De cât timp vei avea nevoie ca să ne duci în Caemlyn?

– Nu acesta este preţul meu, Matrim, zise ea, amuzată. Era o sugestie. Una pe care cred că ar trebui să o asculţi fără şovăială.

Ea scoase o bucăţică de hârtie împăturită de sub desen, sigilată cu o picătură de ceară roşie ca sângele.

Mat o luă, şovăind.

– Ce e?

– Instrucţiuni, răspunse Verin. Pe care le vei urma în a zecea zi după ce te voi fi lăsat în Caemlyn.

El îşi scărpină grumazul, încruntându-se, apoi dădu să rupă sigiliul.

– Nu ai voie să o deschizi decât în ziua aceea, zise Verin.

– Poftim? întrebă Mat. Dar...

– Acesta este preţul meu, zise simplu Verin.

– Femeie afurisită! zise el, uitându-se din nou la bucăţica de hârtie. N-am de gând să fac niciun fel de legământ decât dacă ştiu despre ce este vorba.

– Mă îndoiesc că vei considera aspre instrucţiunile mele, Matrim, zise ea.

Mat se încruntă o clipă la sigiliu, apoi se ridică în picioare.

– Mă lipsesc de ele.

Ea își țuguie buzele.

– Matrim, tu...

– Spune-mi Mat! zise el, înșfăcându-și pălăria de pe o pernă. Și-am spus că nu facem nicio învoială. Oricum, voi ajunge în Caemlyn după douăzeci de zile de mărșăluit. El deschise clapele cortului, făcându-i semn să iasă. N-am de gând să te las să încerci să mă prinzi în mrejele tale, femeie.

Ea nu se mișcă, deși se încruntă.

– Uitasem cât poți fi de dificil.

– Și mândru de asta, zise Mat.

– Și dacă am ajunge la un compromis? întrebă Verin.

– Îmi vei spune ce conține scrisoarea asta afurisită?

– Nu, răspunse Verin. Pentru că s-ar putea să nu am nevoie de tine ca să îndeplinesc conținutul. Sper să pot să mă întorc la tine, să te eliberez de instrucțiuni și să te las să-ți vezi de drum. Dar dacă nu pot...

– Compromisul, atunci? întrebă Mat.

– Poți alege să nu deschizi scrisoarea, zise Verin. Să-i dai foc. Dar dacă vei face asta, vei aștepta cincizeci de zile în Caemlyn, în caz că îmi va lua mai mult timp decât m-am așteptat ca să revin.

Aceste cuvinte îl puseră pe gânduri. Cincizeci de zile însemnau o perioadă lungă de așteptare. Dar dacă putea face asta în Caemlyn în loc să călătorească de unul singur...

Oare Elayne era în oraș? El își făcuse griji în privința ei de când ea fugise din Ebou Dar. Dacă ea se afla acolo, el putea măcar să înceapă mai repede făurirea dragonilor Aludrei.

Dar cincizeci de zile? Să aștepte? Fie asta, fie să deschidă scrisoarea aceea afurisită și să facă cum scria în ea? Lui nu îi plăcea niciuna din opțiuni.

– Douăzeci de zile, zise el.

– Treizeci de zile, spuse ea, ridicându-se în picioare, apoi își ridică un deget ca să îl întrerupă din obiectat. E un

compromis, Mat. Dintre surorile Aes Sedai, cred că vei descoperi că eu sunt mult mai îngăduitoare decât majoritatea.

Ea își întinse mâna.

Treizeci de zile. El putea aștepta treizeci de zile. Se uită la scrisoarea pe care o ținea în mână. Se putea abține să nu o deschidă, iar treizeci de zile de așteptare nu îl făceau să piardă timp. Era puțin mai mult decât i-ar fi luat să ajungă în Caemlyn pe cont propriu. De fapt, era un târg dat naibii! Avea nevoie de câteva săptamâni ca să pună treaba cu dragonii pe roate și voia să aibă timp ca să afle mai multe despre Turnul din Ghenjei și despre șerpi și vulpi. Thom nu se putea plânge, având în vedere ca și așa aveau nevoie de două săptamâni ca sa ajungă în Caemlyn.

Verin se uită la el, cu o urmă de îngrijorare pe față. El nu o putea lăsa să vadă cât de mulțumit era. Dacă lăsai o femeie să vadă asta, ea găsea o cale prin care să te facă să îi rămâi dator.

– Treizeci de zile, zise Mat, fără tragere de inimă, și îi strânse mâna, dar după ce vor trece, voi putea pleca.

– Sau poți deschide scrisoarea după zece zile, spuse Verin, și să urmezi instrucțiunile. Una din două, Matrim. Îmi dai cuvântul tău?

– Da, zise el. Dar n-am de gând sa deschid scrisoarea asta blestemată. Voi aștepta treizeci de zile, apoi îmi voi vedea mai departe de ale mele.

– Vom vedea, zise ea, zâmbind în sinea ei și dându-i drumul la mână.

Ea împături foaia cu chipul lui, apoi scoase din buzunar un dosar legat cu piele. Îl deschise și strecură desenul înăuntru; când făcu asta, el observă că ea mai avea înăuntru un teanc de hârtii împaturite și sigilate ca aceea pe care o ținea el în mana. Care era scopul acestora?

Odată ce băgă scrisorile la loc în buzunar, ea scoase o bucată sculptată de piatră transparentă – era o broșă, în formă de crin.

– Începe să-ţi strângi tabăra, Matrim. Trebuie să deschid poarta cât mai repede cu putinţă. Eu însămi va trebui să folosesc în scurt timp Topirea-n-Văzduh.

– Bine. Mat îşi coborî privirea la bucata de hârtie împăturita şi sigilată din mâna lui.

De ce era Verin atât de secretoasă?

„Fir-ar să fie! gândi el. N-am de gând s-o deschid. N-am s-o fac."

– Mandevwin! zise el. Fă-i rost lui Verin Sedai de un cort unde să aştepte până când vom strânge tabăra şi alege doi soldaţi care să îi aducă tot ceea ce are nevoie. De asemenea, informează-le pe celelalte Aes Sedai că ea se află aici. Probabil că acestea vor fi interesate să afle de sosirea ei, căci aşa-s surorile Aes Sedai.

Mat vârî hârtia împaturita în spatele curelei, apoi dădu sa plece.

– Şi pune pe cineva să dea *foc* băncuţei asteia blestemate. Nu-mi vine să cred ca am cărat-o dupa noi atâta drum.

Tuon era moartă. Moartă, data la o parte, uitată. Tuon fusese Fiica celor Nouă Luni. Acum nu mai era decât o consemnare în istorie.

Fortuona era împărăteasă.

Fortuona Athaem Devi Paendrag îl sărută uşor pe frunte pe soldatul care îngenunche, cu capul plecat, pe iarba scurtă. Căldura înăbuşitoare din Altara te făcea să crezi că vara sosise deja, dar iarba – care păruse bogată şi plină de viaţă cu doar câteva săptămâni înainte – începuse sa se pipernicească şi să se veştejească. Unde erau buruienile şi scaieţii? În ultima vreme, seminţele nu mai răsăreau cum ar fi trebuit. Asemenea grânelor, acestea se stricau, murind înainte să prindă viaţă cu adevărat.

Soldatul din faţa Fortuonei era unul dintre cei cinci. În spatele celor cinci stăteau două sute de membri ai Pumnului Cerului – elita forţelor ei de atac. Aceştia purtau platoşe din

piele neagră și coifuri din lemn deschis la culoare și piele, în formă de insecte. Atât coifurile, cât și platoșele erau inscripționate cu simbolul pumnului strâns. Cincizeci de perechi de femei *sul'dam* și *damane*, inclusiv Dali și *sul'dama* ei Malahavana, pe care Fortuona le dedicase cauzei. Ea simțise nevoia să sacrifice ceva personal pentru cea mai importantă misiune.

Sute de *to'rakeni* mișunau în țarcurile din spate, plimbați de dresorii lor, care îi pregăteau pentru zborul care îi aștepta. Un stol de *rakeni* se învârtea deja cu grație deasupra.

Fortuona își coborî privirea la soldatul din fața ei și își puse degetele pe fruntea lui, în locul unde îl sărutase.

– Fie ca moartea ta să aducă izbânda, zise ea încet, rostind cuvintele ritualice: „Fie ca pumnalul tău să aducă vărsare de sânge. Fie ca odraslele tale să-ți cânte cântece de preamărire până în zori."

El își plecă și mai mult fruntea. La fel ca ceilalți patru din rând, era îmbrăcat în piele neagră. Trei cuțite atârnau de cureaua lui, însă nu purta nici mantie, nici coif. Era un bărbat scund – toți membrii Pumnului Cerului erau scunzi și îndesați, și mai bine de jumătate din acest grup erau femei. Greutatea era întotdeauna o problemă pentru aceia care trebuiau să plece în misiuni folosind *to'rakeni*. Pentru raiduri, erau preferați soldații scunzi și bine antrenați decât matahalele greoaie în armuri.

Era pe la lăsarea înserării, iar soarele tocmai asfințea. Locotenent-Generalul Yulan – care avea să conducă personal forța de atac – fu de părere că era mai bine să-și ia zborul spre sfârșitul zilei. Atacul lor avea să înceapă pe întuneric, ascunși de aceia care ar fi putut privi orizontul în Ebou Dar. Odinioară, această măsură de precauție nu ar fi fost necesară. Ce importanță avea dacă locuitorii din Ebou Dar vedeau sute de *to'rakeni* luându-și zborul spre cer? Veștile nu circulau niciodată la fel de repede ca un *raken* în zbor.

Însă vrăjmașii lor puteau călători mult mai repede decât ar fi trebuit s-o facă. Fie că un *ter'angreal*, o împletitură sau altceva le dădea această putere, acest lucru constituia un pericol aparte. Mai bine să o facă pe furiș. Zborul până în Tar Valon dura câteva zile.

Fortuona trecu la următorul soldat dintre cei cinci aliniați. Părul negru al femeii era împletit. Fortuona o sărută pe frunte, rostind aceleași cuvinte ritualice. Aceștia cinci erau Cuțitele Sângeroase. Inelul din piatră neagră pură pe care îl purta fiecare era un *ter'angreal* special care le oferea forță și viteză și îi învăluia în întuneric, permițându-le să se confunde cu umbrele.

Aceste abilități aveau un preț, însă, căci inelele sugeau viața din gazdele lor, acestea murind în câteva zile. Scoaterea lor încetinea puțin procesul, însă odată inițiat — lucru care se făcea în momentul în care un strop din sângele tău atingea inelul de piatră în vreme ce îl purtai —, acest proces era ireversibil.

Cei cinci nu aveau să se mai întoarcă. Aveau să rămână în urmă, indiferent de rezultatul raidului, ca să ucidă cât mai multe *marath'damane* cu putință. Era o risipă îngrozitoare — acele *damane* ar trebui să poarte zgarda —, dar era mai bine să fie omorâte decât să ajungă în mâinile Dragonului Renăscut.

Fortuona trecu la următorul soldat din acel rând scurt, sărutându-l și binecuvântându-l.

Atât de multe lucruri se schimbaseră în câteva zile de la întâlnirea ei cu Dragonul Renăscut. Noul ei nume era doar una dintre aceste schimbări. Acum, până și Cei de Sânge de rang superior se prosternau în fața ei. *So'jhinii* ei – inclusiv Selucia — își răseseră părul de pe cap. De acum înainte, aceștia purtau partea dreaptă a capului rasă și lăsau să le crească părul pe partea stângă, împletindu-l în cosițe pe măsură ce acesta creștea. Deocamdată, aceștia purtau șepci pe partea stângă.

Oamenii de rând pășeau mai încrezători, mai mândri. Aveau din nou împărăteasă. Cu toate relele ce se petreceau în lume, acesta era singurul lucru bun.

Fortuona îl sărută pe ultimul dintre cei cinci din grupul Cuțitele Sângeroase, rostind cuvintele care îi condamnau la moarte, dar și la fapte de eroism. Făcu un pas în spate, cu Selucia alături de ea. Generalul Yulan păși în față și făcu o plecăciune adâncă.

– Să fie cunoscut Împărătesei, fie-i viața veșnică, faptul că *nu* o vom dezamăgi.

- Este cunoscut, zise Selucia. Lumina fie cu voi! Sa se știe că Majestatea Sa, fie-i viața veșnică, a văzut cum unui trandafir de primăvară i-au căzut trei petale azi în grădină. Semnul ce prevestește biruința ta a fost trimis. Îndeplinește-l, Generale, iar răsplata ta va fi pe măsură.

Yulan se ridică, salutând cu pumnul la piept, lovind cu metalul pe metal. El îi conduse pe soldați spre țarcurile unde se aflau *to'rakenu*, cei cinci din grupul Cuțitele Sângeroase mergand înainte. După câteva clipe, prima creatură alerga pe pajiștea lunga din spatele țarcurilor, marcate cu țăruși și fanioane, apoi se înalța în aer. Altele o urmara, o flota, mai multe decât vazuse Fortuona vreodata pe cer în același timp. Cand ultima geana de lumina a asfințitului se stinse, aceștia își luara zborul spre miazanoapte.

În mod normal, *rakenu* și *to'rakenu* nu erau folosiți în felul acesta. Majoritatea raidurilor erau efectuate prin lăsarea soldaților într-un punct de oprire, unde *to'rakenu* așteptau în vreme ce soldații atacau și se întorceau. Dar raidul acesta era crucial. Planul făcut de Yulan necesita un atac mai îndrăzneț, așa cum nu mai fusese gândit vreodată unul. *To'rakenu* cu *damane* și femei *sul'dam* în spinările lor, atacând din aer. Putea fi începutul unei noi strategii îndrăznețe. Sau putea duce la dezastru.

- Am schimbat totul, zise încet Fortuona. Generalul Galgan se înșala; prin treaba asta, Dragonul Renăscut nu va ajunge într-o poziție mai proastă de negociere, ci îl va face să se întoarcă împotriva noastră.

Şi n-a fost împotriva noastră şi înainte? întrebă Selucia.

– Nu, zise Fortuona. Noi eram împotriva lui.

– Există vreo diferenţă?

– Da, răspunse Fortuona, privind norul de *to'raken*, abia vizibil pe cer. Există. Mă tem că în curând vom vedea cât de mare este această diferenţă.

CAPITOLUL 37

Forţa Luminii

Min şedea tăcută şi îl privea pe Rand cum se îmbrăca. Mişcările lui erau încordate şi atente, asemenea paşilor pe care îi făcea un acrobat pe o frânghie suspendată sus. El îşi încheie nasturele de la manşeta stângă a cămăşii albe, mişcându-şi degetele încet şi deliberat. Nasturele de la manşeta dreaptă era încheiat deja; servitorii lui se îngrijiseră de asta.

Afară, începea să se însereze. Încă nu era întuneric de-a binelea, deşi obloanele erau deja trase. Rand se întinse după o haină auriu cu negru, vârându-şi în ea o mână, apoi pe cealaltă. Apoi îşi încheie nasturii rând pe rând. Se descurca cu ei; devenea din ce în ce mai priceput în a-şi folosi o singură mână. Nasture după nasture. Primul, al doilea, al treilea, al patrulea...

Lui Min îi venea să ţipe.

- Vrei să vorbim despre asta? îl întrebă ea.

Rand nu se întoarse de la oglindă.

- Despre ce?

- Despre Seanchani.

- Nu va fi pace, zise el, îndreptându-şi gulerul hainei. Am dat greş.

Tonul lui era lipsit de emoție, dar, cumva, încordat.

– Este în regulă să fii frustrat, Rand

– Frustrarea e inutilă, zise el Mania e inutilă. Niciuna dintre emoții nu va schimba situația, iar adevărul este că n-am timp de pierdut cu Seanchanii. Va trebui să riscăm un atac din spate, marșând spre Ultima Bătălie fără să existe o situație stabilă în Arad Doman. Nu este o situație ideală, dar asta trebuie să se întâmple.

Aerul tremura deasupra lui Rand și un munte își făcu apariția acolo. Viziunile erau atât de obișnuite în preajma lui Rand, încât, de obicei, Min se forța să le ignore dacă acestea nu erau noi deși, în unele zile, își petrecea timpul încercând să le aleagă și să le cerceteze Aceasta era nouă și îi capta atenția. Muntele amenințător era prăbușit pe o latură, căscându-se un hău zimțat de-a lungul pantei Muntele Dragonului? Acesta era învăluit în umbre întunecate, de parcă ar fi fost umbrit de norii din înaltul cerului Era ciudat, ori de câte ori ea văzuse muntele, acesta se înălțase mai sus decât norii.

Muntele Dragonului cufundat în umbre. Acest aspect avea să fie important pentru Rand pe viitor. Aceea era o rază timidă de lumină care strălucea din cer peste vârful muntelui?

Viziunea dispăru. Cu toate că Min cunoștea semnificația unora, această viziune o deruta. Oftă, rezemându-se cu spatele de spătarul scaunului cu perna roșie. Cărțile ei zăceau împrăștiate pe jos; începuse să își dedice din ce în ce mai mult timp cercetărilor ei, parțial pentru că simțea sentimentul de urgență al lui Rand, parțial pentru că nu știa ce altceva putea face Îi plăcea să creadă că era capabilă să își poarte singură de grijă Începuse să se considere ultima redută pentru Rand

Min descoperise cât de utilă era ca „linie de apărare". Fusese cam la fel de utilă ca un copil! De fapt, ea fusese un obstacol, o unealtă pe care Semirhage o folosise împotriva lui Fusese indignată atunci când Rand sugerase să o trimită departe și îl dojenise pentru că îi trecuse prin cap așa ceva. Să

o trimită departe! Ca să o ştie în siguranţă? Era o prostie! Ea îşi putea purta singură de grijă.

Cel puţin, aşa crezuse ea. Acum, vedea că el avusese dreptate.

Acest lucru îi provoca greaţă. Prin urmare, cerceta şi încerca să nu îi stea în cale. În ziua aceea, el se schimbase, ca şi când ceva strălucitor s-ar fi stins în lăuntrul lui. O lampă care se stinsese după ce uleiul se terminase, rămânând doar carcasa. El o privea diferit acum. Atunci când ochii lui o studiau, oare vedeau în ea doar o responsabilitate?

Rand îşi încălţă cizmele, apoi îşi încheie cataramele.

Se ridică în picioare şi se întinse după sabie, care stătea rezemată de cufărul lui cu haine. Teaca neagră pe care era pictat dragonul roşu cu auriu luci în lumină. Ce armă ciudată descoperiseră erudiţii aceia sub statuia scufundată. Sabia părea atât de *veche*... Oare Rand o purta azi ca un simbol pentru ceva? Un semn, poate, că mergea la luptă?

– Te duci după *ea*, nu-i aşa? se trezi Min întrebând. După Graendal.

– Trebuie să rezolv ce probleme pot, răspunse Rand, scoţând sabia străveche din teacă şi verificându-i lama.

Aceasta nu purta însemnul bâtlanului, însă lama frumoasă de oţel luci în lumina lămpii, dezvăluind liniile ondulate ale metalului. Fusese făurită cu ajutorul Puterii, susţinea el. Rand părea să ştie lucruri despre ea pe care nu le împărtăşea celorlalte persoane.

Vârî sabia în teaca neagră, uitându-se la ea.

– Rezolvă ce probleme poţi şi nu-ţi bate capul cu cele pe care nu le poţi rezolva. Asta mi-a spus Tam cândva. Arad Doman va trebui să ţină piept singur Seanchanilor. Ultimul lucru pe care îl pot face pentru oamenii de aici este să înlătur unul dintre Rătăciţi din ţinutul lor.

– Poate că ea te aşteaptă, Rand, zise Min. Ţi-a trecut prin minte vreodată că băiatul pe care l-a găsit Nynaeve

ar putea fi o momeală? Menită să fie descoperită, să te atragă într-o capcană?

El şovăi, apoi clătină negativ din cap.

– Băiatul a fost real, Min. Poate că Moghedien s-ar fi gândit la un astfel de şiretlic, nu şi Graendal. Ea şi-ar face prea multe griji să nu i se ia urma. Trebuie să ne mişcăm repede, înainte să i se dea de veste că a fost compromisă. Trebuie să acţionez acum.

Min se ridică în picioare.

– Vii şi tu? o întrebă Rand, părând surprins.

Ea se înroşi. „Dacă lucrurile vor decurge la fel de prost în cazul lui Graendal ca în cazul lui Semirhage? Dacă voi deveni din nou o unealtă folosită împotriva lui?"

– Da, răspunse ea, doar ca să-şi dovedească sie înseşi că nu renunţa. Fireşte că vin. Să nu crezi că mă poţi lăsa în urmă!

– Nici nu mă gândesc la asta, zise el simplu. Vino!

Ea se aşteptase ca el să se împotrivească.

El luă de pe noptieră statueta bărbatului care ţinea în mână o sferă. Întoarse *ter'angrealul* în mână, inspectându-l, apoi îşi ridică privirea la Min, ca şi când ar fi vrut s-o provoace. Ea nu spuse nimic.

Rand vârî statueta în buzunarul supradimensional al hainei, apoi ieşi cu paşi hotărâţi din odaie, cu sabia străveche, făurită cu ajutorul Puterii, prinsă la curea.

Min se grăbi după el. Rand le aruncă o privire Fecioarelor care stăteau de strajă lângă uşă.

– Plec la luptă, le spuse el. Nu aduceţi mai mult de douăzeci.

Fecioarele comunicară o clipă folosind limbajul semnelor; apoi, una o luă înainte, iar celelalte îl urmară pe Rand când acesta o luă de-a lungul coridorului. Min grăbi pasul alături de el, inima bubuindu-i în piept, iar cizmele făcând zgomot pe podeaua din scânduri. El se mai grăbise ca acum să lupte împotriva Rătăciţilor, dar, de obicei, îşi acordase mai mult timp ca să îşi facă un plan. Îl studiase pe Sammael luni la rând,

înainte să îl atace în Illian. Acum, abia dacă avusese o zi la dispoziție ca să hotărască ce să facă în privința lui Graendal!

Min își verifică cuțitele, asigurându-se că erau la locul lor în mâneci, însă acesta nu era decât un tic nervos. Rand ajunse la capătul coridorului, apoi coborî scările cu o expresie calmă și cu pași iuți, dar nu grăbiți. Cu toate acestea, el semăna cu o furtună, calmă și concentrată, canalizată spre un singur scop. Cât de mult își dorea Min ca el să explodeze și să își piardă cumpătul, așa cum făcea odinioară! La vremea aceea, el o exasperase, dar nu o înspăimântase niciodată. Nu așa cum o făcea acum, cu ochii aceia glaciali pe care ea nu îi putea citi, cu acea aură periculoasă. De la incidentul cu Semirhage, el vorbea despre a face „orice trebuia făcut" indiferent de cost, iar ea știa că el clocotea pe dinăuntru pentru că nu reușise să îi convingă pe Seanchani să se alieze cu el. Unde îl va conduce acea combinație de eșec și determinare?

La baza scărilor ample, Rand vorbi cu un servitor:

– Cheamă-i pe Nynaeve Sedai și pe Seniorul Ramshalan. Adu-i în salon.

Seniorul Ramshalan? Bărbatul cel plin de el din vechiul anturaj al domniței Chadmar?

– Rand, zise Min încet, ajungând la baza scărilor, ce pui la cale?

El nu răspunse. Traversă vestibulul din marmură albă și intră în salon, care era ornat în nuanțe închise de roșu ce contrastau cu pardoseala albă. Nu se așeză, ci rămase în picioare, cu mâinile la spate, studiind harta ținutului Arad Doman care fusese prinsă pe perete, așa cum poruncise el. Harta veche stătea atârnată în locul unei picturi în ulei și părea complet nelalocul ei în încăperea aceea.

Pe hartă exista un însemn făcut cu cerneală neagră la marginea unui lac mic spre sud-est. Rand îl făcuse în dimineața următoare morții lui Kerb. Acesta marca Movila lui Natrin.

– A fost un fort cândva, zise Rand, absent.

– Cetatea unde se ascunde Graendal? întrebă Min, ducându-se lângă el.

El clătină negativ din cap.

– Nu este o cetate. Am trimis iscoade. Este doar o structură singuratică ce a fost construită cu mult timp înainte cu scopul de a veghea Munții de Negură și a oferi protecție împotriva incursiunilor prin trecători a poporului Manetheren. N-a mai fost folosită în scopuri militare de la Războaiele Troloce; nu e temei de îngrijorare în legătura cu o invazie din partea oamenilor din Două Râuri, care nici măcar nu își amintesc numele de „Manetheren".

Min încuviință din cap.

– Totuși, Arad Doman a fost invadat de un păstor din Doua Râuri.

Odinioară, aceste cuvinte l-ar fi făcut să zâmbească. Ea tot uita că el nu mai făcea acest lucru.

– Cu câteva secole în urma, zise Rand, mijind ochii îngândurat, regele ținutului Arad Doman a cucerit Movila lui Natrin în numele tronului. Cu ceva vreme înainte, aceasta fusese ocupată de o familie nobilă de rang inferior din Toman Head, care încercase să își înființeze propriul regat. Acest lucru se mai întâmplă uneori în Șesul Almoth. Regelui domani i-a plăcut locul și a ales să folosească fortăreața ca palat. A petrecut multă vreme acolo; atât de multa, de fapt, încât câțiva dintre vrăjmașii lui negustori au obținut mult prea multa putere în Bandar Eban. Regele a fost detronat, dar succesorii lui au folosit și ei fortareața, iar aceasta a devenit un refugiu cunoscut pentru Coroană, atunci când Regele simțea nevoia să se relaxeze. Acest obicei a dăinuit câteva sute de ani, până când fortăreața a fost oferită unui văr îndepărtat al Regelui în urmă cu vreo cincizeci de ani. Familia lui o folosește de atunci. Populația generală domani a uitat în mare parte de Movila lui Natrin.

– În afară de Alsalam? întrebă Min.

Rand clătină negativ din cap.

- Nu. Mă îndoiesc că a ştiut despre asta. Eu am aflat despre istoria aceasta de la arhivarul regal, care a fost nevoit să caute ore întregi ca să găsească numele familiei care a folosit locul. Nu a exista niciun fel de contact cu ei luni întregi, cu toate că aceştia obişnuiau să viziteze uneori oraşe. Puţinii fermieri din zonă spun că cineva nou pare să locuiască în palatul acela, cu toate că niciunul nu ştie unde a plecat fostul proprietar. Par surprinşi că nu s-au gândit niciodată la cât de ciudat este acest lucru. El se uita la ea. Acesta este exact genul de loc pe care l-ar alege Graendal centru al puterii ei. Este o bijuterie - o fortăreaţa uitata a frumuseţii şi puterii, străveche şi regală. Suficient de aproape de Bandar Eban ca ea să intervină în conducerea Arad Domanului, dar suficient de departe ca să fie uşor de apărat şi izolată. Am făcut o greşeală în cercetările mele despre ea – am presupus că ar vrea un conac frumos cu grădini şi pământuri. Ar fi trebuit să-mi dau seama, ea nu colecţionează doar obiecte frumoase, ci şi prestigiu. O fortăreaţa magnifica a regilor i se potriveşte la fel de bine ca un conac elegant. Mai ales de când acesta este acum mai degrabă un palat decât o fortăreaţă.

Zgomotul de paşi din vestibul îi atrase atenţia lui Min şi, câteva clipe mai târziu, un servitor îi pofti înăuntru pe Nynaeve şi pe fandositul de Ramshalan, cu barba lui ascuţită şi mustaţa subţire. În ziua aceea, el purta nişte clopoţei în vârful bărbii şi o aluniţă neagră pe obraz, tot în forma de clopoţel. Era îmbrăcat într-un costum larg din mătase verde şi albastră, cu mânecile căzute, de sub care se iţea cămaşa şifonată. Semăna cu un păun ciufulit.

Seniorul m-a chemat? întrebă Ramshalan, făcându-i o plecăciune exagerata lui Rand.

Rand nu se întoarse de la harta.

Am un puzzle pentru tine, Ramshalan, zise el. Aş vrea să-mi spui părerea ta.

Rogu-vă, nu șovăiți, Seniore.

– Atunci, spune-mi asta: Cum pot depăși în șiretenie un vrăjmaș despre care știu că este mai isteț decât mine?

– Seniore? Ramshalan făcu din nou o plecăciune, ca și când ar fi fost îngrijorat că Rand nu o observase pe prima. Cu siguranță căutați să mă păcăliți! Nu există nimeni mai inteligent ca Domnia Voastră.

– Mi-aș dori să fie adevărat, zise Rand cu blândețe. Am avut de-a face cu cei mai vicleni oameni din câți au trăit vreodată. Vrăjmașul meu de-acum înțelege mințile celorlalți într-un mod pe care eu nu pot nădăjdui să îl egalez. Așadar, cum o pot învinge? Va dispărea în momentul în care o voi amenința, ascunzându-se într-unul din zecile de adăposturi pe care și le-a pregătit cu siguranță. Nu mă va înfrunta direct, însă dacă îi voi distruge fortăreața printr-un atac-surpriză, risc să îi îngădui să scape și să nu știu niciodată dacă am terminat cu ea.

– E o problemă, într-adevăr, zise Ramshalan.

Bărbatul părea derutat.

Rand încuviință din cap, ca pentru el.

– Trebuie să privesc în ochii ei, să îi văd sufletul și să știu că pe *ea* o înfrunt, nu vreo momeală. Trebuie să fac asta fără s-o sperii și să-și ia tălpășița. Cum? *Cum* pot ucide un vrăjmaș care este mai isteț decât mine, un vrăjmaș pe care e imposibil să-l iei prin surprindere, dar care nici nu dorește să mă înfrunte?

Ramshalan părea copleșit de aceste cerințe.

– Eu... Seniore, dacă vrăjmașul Domniei Voastre este atât de isteț, atunci poate cea mai bună decizie ar fi să cereți ajutorul cuiva *mai* isteț?

Rand se întoarse spre el.

– O sugestie excelentă, Ramshalan. Poate că tocmai am făcut asta.

Bărbatul se umfla în pene. „El crede că de aceea l-a chemat Rand!" își dădu seama Min. Ea fu nevoită să-și ascundă zâmbetul, întorcându-și capul și ridicându-și o mână.

Dacă *tu* ai avea un vrăjmaș ca acesta, Ramshalan, ce ai face? îl întrebă Rand. Încep să mi pierd răbdarea. Dă mi un răspuns.

Aș face o alianță, Seniore, zise Ramshalan, fara să mai șovăie o clipă Cineva atât de puternic ar fi mai bun ca prieten decât ca vrăjmaș

„Idiotule, gândi Min Dacă vrăjmașul tău este atât de viclean și de nemilos, o alianță ar sfârși cu pumnalul unui asasin înfipt în spatele tău"

– O altă sugestie excelenta, zise Rand cu blândețe. Dar eu sunt în continuare curios de primul comentariu pe care l-ai facut. Ai spus ca am nevoie de aliați care sunt mai isteți decât mine, și este adevarat. Atunci înseamna că a sosit vremea să pleci

– Seniore? zise Ramshalan.

– Vei fi emisarul meu, zise Rand, fluturându și mâna.

O poartă despică brusc aerul in capătul îndepărtat al odăii, sfârtecând covorul frumos de pe podea

– Prea mulți nobili domani stau ascunși, împrăștiați prin tot ținutul Mi i-aș face aliați dar mi-aș pierde timpul căutându l pe fiecare în parte. Din fericire, te am pe tine ca să mergi în numele meu.

Ramshalan parea încântat de aceasta idee. Prin poartă, Min putea vedea pini înalți, iar aerul de pe partea cealaltă era rece și proaspat Min se întoarse și îi aruncă o privire Nynaevei îmbrăcată din nou în albastru și alb Sora Aes Sedai privea toată scena cu niște ochi dezaprobatori, iar Min își putea citi propriile trăiri în expresia Nynaevei. Care era jocul lui Rand?

– Dincolo de poartă, zise Rand, vei da peste un deal care coboară spre un palat străvechi care este locuit de o familie de negustori domani de rang inferior. Este primul dintre multele locuri unde te voi trimite Du-te în numele meu și caută i pe stapânii locului. Vezi dacă sunt dornici să mă sprijine sau

dacă știu măcar despre mine. Oferă le recompensă pentru loialitatea lor; deoarece ai dat dovadă de istețime, te voi lăsa pe tine să stabilești condițiile Mie nu-mi stă capul la astfel de negocieri.

– Da, Seniore! zise bărbatul, umflându-se și mai mult în pene, cu toate că se uită la poartă cu îngrijorare, neîncrezător – ca majoritatea oamenilor – în Puterea Supremă, mai ales când aceasta era mânuită de un bărbat. Dacă ar fi fost în favoarea lui, bărbatul acesta ar fi schimbat loialitățile la fel de repede cum o făcuse atunci când căzuse doamnița Chadmar. Ce era în capul lui Rand de îl trimitea pe papițoiul acesta să se întâlnească cu Graendal?

Du te, zise Rand

Ramshalan făcu câțiva pași șovăitori spre poartă

Ăăă, Seniore Dragon, aș putea fi însoțit de o escortă?

- Nu e nevoie să îi sperii sau să îi alarmezi pe oamenii de acolo, zise Rand, fără să-și ia ochii de la harta Aerul rece continua să pătrundă prin poartă. Du te repede și întoarce te, Ramshalan Voi lăsa poarta deschisă până te vei întoarce. Răbdarea mea nu este infinită și sunt mulți la care aș putea apela pentru misiunea aceasta.

– Eu... Bărbatul părea să calculeze riscurile Desigur, Seniore Dragon.

Inspiră adânc și păși prin poartă cu pași nesiguri precum cei ai unei pisici domestice care se aventura într o băltoacă Min se trezi că îl compătimea pe bărbat.

Acele de pin căzute trosneau pe măsură ce Ramshalan se afunda în pădure. Adierea vântului șuieră printre copaci; era ciudat să auzi acel sunet în vreme ce te aflai în confortul conacului. Rand lăsă poarta deschisă, privind în continuare harta.

– Prea bine, Rand, zise Nynaeve după câteva minute, încrucișându-și brațele pe piept. Ce joc mai e și ăsta?

– *Tu* cum ai întrece-o, Nynaeve? întrebă Rand. Ea nu se va lăsa păcălită să lupte cu mine, cum au făcut Rahvin și

Sammael. Nici nu se va lăsa prinsă în capcană cu ușurință. Graendal înțelege oamenii mai bine decât oricine. Oricât ar fi ea de scrântită, *este* vicleană și n-ar trebui să fie subestimată. Torhs Margin a făcut greșeala asta, din câte îmi amintesc, și știi care a fost soarta lui.

Min se încruntă.

- Cine? întrebă ea, uitându-se la Nynaeve.

Aes Sedai dadu din umeri.

Rand se uita la ele.

- Cred ca în istorie este cunoscut ca Torhs cel Frânt.

Și din nou, Min clatină nedumerită din cap. Nynaeve îi ținu isonul. Niciuna nu se pricepea foarte bine la istorie, adevărat, însă Rand se comporta de parcă ele ar fi trebuit să cunoască acest nume. Fața lui Rand se înăspri, iar el se înroși, doar puțin, și se întoarse cu spatele la ele.

– Întrebarea rămâne, zise el, cu vocea blândă, dar încordată. Tu cum ai lupta cu ea, Nynaeve?

– N-am chef să-ți fac jocul, Rand al'Thor, răspunse Nynaeve, pufnind. Este limpede că ai hotarât deja ce vei face. De ce mă întrebi pe mine?

– Pentru că ceea ce urmează să fac ar trebui să mă înspăimânte, răspunse el. Dar eu nu simt spaimă.

Min se cutremură. Rand le făcu un semn din cap Fecioarelor care stăteau în prag. Mișcându-se cu pași ușori, acestea traversară încăperea, săriră prin poartă și se împrăștiară prin pădurea de pini, făcându-se repede nevazute. Toate douăzeci împreuna făcura mai puțin zgomot decât Ramshalan.

Min așteptă. De partea cealaltă a porții, un soare îndepărtat era ascuns vederii, răspândind lumina după-amiezii pe solul pădurii cufundate în umbră. După câteva clipe, Sulin cea cu părul alb își făcu apariția și încuviință din cap spre Rand. Era liber.

- Haideți, spuse Rand, apoi păși prin poartă.

Min îl urma, deși Nynaeve – pornind în pas alergător – ajunse înaintea ei la poartă.

Pășiră pe un covor de ace maro de pin, murdărite de somnul adânc de sub zăpada iernii care se topise. Ramurile se atingeau una pe cealaltă în adierea vântului, iar aerul de munte era mult mai rece decât sugerase briza. Min și ar fi dorit să aibă mantia, dar nu mai era timp să se întoarcă după ea. Rand străbătea pădurea cu pași mari, iar Nynaeve se apropie în fugă de el și începu să-i vorbească în șoaptă.

Nynaeve nu avea să obțină nimic util de la Rand, nu când el era în starea aceea. Trebuiau să aștepte și să vadă ce avea să se dezvăluie el. Min le zări pe unele femei Aiel în pădure, însă doar pentru o fracțiune de secundă, atunci când acestea nu aveau grijă să se ascundă. Era limpede că acestea se adaptaseră bine la viața din ținuturile umede. Cum știa un popor care trăia în Pustiu să se ascundă din instinct prin pădure?

În față, copacii se despărțeau. Min grăbi pasul ca să li se alăture lui Rand și Nynaevei, care se oprise pe coama unui deal domol. De aici, ei puteau vedea peste pădure, iar copacii se întindeau mai departe ca o mare verde și maro. Pinii se despărțeau pe malul unui mic lac de munte, ce se afla într-o depresiune triunghiulară a ținutului.

Pe coama unui alt deal, sus, deasupra mării, se afla o construcție impresionantă din piatră albă. Dreptunghiulară și înaltă, aceasta era construită sub forma câtorva turnuri clădite unele peste celelalte, fiecare puțin mai subțire decât cel de dedesubt. Acestea îi confereau palatului o formă elegantă – fortificată și totuși somptuoasă.

– Este frumoasă, zise ea, cu sufletul la gură.

– A fost construită într-o altă vreme, zise Rand. Într-o vreme când oamenii încă mai credeau că măreția unei construcții le oferea și putere.

Palatul era departe, dar nu atât de departe încât Min să nu poată zări siluetele bărbaților care se plimbau pe meterezе făcând de strajă, cu halebardele pe umeri și cu platoșele reflectând lumina asfințitului de soare. Un grup de vânători

pătrunse călare prin porți, cu o căprioară legată de calul de povară, iar un grup de lucrători tăiau un copac căzut în apropiere, probabil ca să facă lemne pentru foc. Două slujnice în veșminte albe cărau o prăjină cu câte o găleată la fiecare capăt al său dinspre lac, iar luminile începeau să se aprindă la ferestrele înșirate pe fațada construcției. Era un domeniu ce mustea de viață, îngrămădit într-o singură clădire masivă.

– Crezi că Ramshalan a ajuns până aici? întrebă Nynaeve, cu brațele încrucișate, încercând în mod evident să nu se arate impresionată.

- Nici măcar un prost ca el nu are cum să nu vadă așa ceva, zise Rand, mijind ochii

El avea în buzunar statueta aceea Min și ar fi dorit ca el s-o fi lăsat în urmă Felul în care el o pipăia o făcea să se simtă inconfortabil O mângâia.

– Așadar, l-ai trimis pe Ramshalan la moarte, zise Nynaeve Ce vei rezolva cu asta?

– Ea nu-l va ucide, zise Rand

– Cum poți fi sigur de asta?

- Nu i sta în fire, zise Rand Nu și dacă îl poate folosi împotriva mea.

Doar nu te aștepți ca ea sa creada povestea pe care i ai spus o lui, zise Min. Cum că l ai trimis ca să testeze loialitatea Seniorilor domani?

Rand clătina încet din cap

- Nu Sper ca ea să creadă ceva din povestea asta, dar nu mă aștept la asta. Am vorbit serios atunci când am descris o, Min este mai vicleană decât mine Și mă tem că ea mă cunoaște mult mai bine decât o cunosc eu pe ea. Îl va forța pe Ramshalan și va afla de la el întreaga conversație pe care am avut-o Apoi, va gasi o cale prin care să o folosească împotriva mea

Cum? întreba Min

- Nu știu. Mi aș dori să știu. Se va gândi la ceva inteligent, apoi îl va infecta pe Ramshalan cu o Forțare foarte subtilă pe

care eu nu o voi putea anticipa. Va trebui să aleg fie să-l țin prin preajmă și să văd ce face, fie să îl alung. Dar, desigur, și ea se va gândi la asta și indiferent ce voi face va pune în mișcare celelalte planuri ale ei.

– Vorbești de parcă nu ai cum să câștigi, zise Nynaeve, încruntându-se.

Ea nu părea să observe deloc aerul răcoros. De fapt, nici Rand. Oricare ar fi fost acel „truc" pentru a ignora frigul și căldura, Min nu reușise niciodată să-i dea de capăt. Ei susțineau că nu avea nicio legătură cu Puterea, dar dacă era așa, atunci de ce Rand și surorile Aes Sedai erau singurii care îl stăpâneau? Nici pe Aieli nu părea să-i deranjeze frigul, dar ei nu se puneau la socoteală. Ei nu păreau niciodată să-și bată capul cu grijile obișnuite ale oamenilor, cu toate că puteau fi foarte sensibili în privința celor mai întâmplătoare și mai nesemnificative lucruri.

– Nu putem învinge, spui? întrebă Rand. Asta încercăm să facem? Să învingem?

Nynaeve își arcui o sprânceană.

– Nu mai răspunzi la întrebări?

Rand se întoarse și se uită la Nynaeve. Aflându-se în partea cealaltă a lui, Min nu putea remarca ce se citea pe fața lui, dar o văzu pe Nynaeve cum devine din ce în ce mai palidă la față. Era vina ei. Nu simțea cât de încordat era Rand? Poate că fiorul pe care îl simțea Min nu era doar din cauza frigului. Ea veni mai aproape de el, însă Rand nu o cuprinse cu brațul așa cum ar fi făcut-o odinioară. Când el își luă în cele din urmă ochii de la Nynaeve, sora Aes Sedai se înmuie puțin, ca și când ar fi stat atârnată, fiind ținută de privirea lui.

Rand nu mai vorbi o vreme, iar ele așteptară în tăcere pe creasta muntelui, în vreme ce soarele îndepărtat cobora spre orizont. Umbrele se alungeau ca niște degete ce se întindeau din soare. În vale, lângă zidurile fortăreței, un grup de grăjdari începură să plimbe niște cai pentru a-i ține în formă.

Alte lumini fuseseră aprinse la ferestrele fortăreţei. Câţi oameni avea Graendal înăuntru? Zeci, dacă nu sute.

O bufnitura neaşteptată din tufişuri îi atrase atenţia lui Min; descoperirea fu însoţită de înjurături. Ea tresări atunci când sunetul încetă destul de brusc.

Câteva clipe mai târziu, un grup de Aieli se apropie, mânând un Ramshalan ciufulit, cu hainele elegante pline de ace de pin şi cu zgârieturi de la ramuri. El se scutură de praf, apoi făcu un pas spre Rand.

Fecioarele îl traseră înapoi. El le aruncă o privire, înclinându-şi capul într-o parte.

– Seniore Dragon?

– Este infectat? o întrebă Rand pe Nynaeve.

– Cu ce? întrebă ea.

– Cu atingerea lui Graendal.

Nynaeve se apropie de Ramshalan şi îl privi o clipă. Şuieră şi zise:

– Da, Rand, se află sub o Forţare puternică. Sunt multe împletituri aici. Nu la fel de rău ca ucenicul lumânărarului sau, poate, mai subtil.

– Ce se întâmplă, Seniore Dragon? zise Ramshalan. Stăpâna castelului de acolo a fost foarte prietenoasă – este un aliat, Seniore. N-ai motive să te temi de ea! Trebuie să spun că e foarte rafinată.

– Chiar aşa? întrebă încet Rand.

Începea să se întunece, iar soarele asfinţea dincolo de munţii îndepărtaţi. În afară de lumina slabă a înserării, singura sursă de lumină venea de la poarta încă deschisă din spatele lor. Acolo strălucea lumina lămpii, un portal care te invita înapoi la căldură, departe de acest loc al umbrelor şi al frigului.

Vocea lui Rand păru atât de aspră. Mai aspră decât o auzise vreodată Min.

– Rand, spuse ea, atingându-i braţul. Hai să ne întoarcem.

– Trebuie să fac ceva, zise el, fără să se uite la ea.

– Mai gândește-te la asta, spuse Min. Măcar ascultă un sfat. O putem intreba pe Cadsuane sau…

– Cadsuane m-a ținut închis într-o cutie, Min, zise el pe un ton foarte blând.

Fața îi era învăluită în umbră, însă când și-o întoarse spre ea, în ochii lui se reflecta lumina de la poarta deschisă. Portocaliu și roșu. În tonul lui se simțea o fărâmă de furie. „N-ar fi trebuit să pomenesc de Cadsuane", își dădu ea seama. Numele femeii era unul dintre puținele lucruri care îi mai puteau stârni o emoție.

– O cutie, Min, zise el în șoaptă. Deși cutia Cadsuanei avea pereți invizibili, a fost la fel de sufocantă ca oricare în care am fost închis vreodată. Limba ei a fost o nuia mult mai dureroasă decât oricare care mi-a biciuit pielea. Înțeleg asta acum.

Rand se desprinse de atingerea lui Min.

– Ce înseamnă toate astea? vru să știe Nynaeve. L-ai trimis pe omul acesta să sufere o Forțare, *știind* ce îi va face aceasta? N-am de gând să mai privesc un om zvârcolindu-se și murind din cauza ei! Indiferent ce l-a forțat ea să facă, n-am să îndepărtez nimic! Va fi vina ta dacă asta îți va aduce moartea.

– Seniore? întrebă Ramshalan.

Groaza crescândă din vocea lui o neliniști pe Min.

Soarele asfinți, acum, Rand nu era decât o siluetă. Fortăreața era doar un contur negru, ale cărei găuri din ziduri erau luminate de felinare. Rand păși pe buza crestei, scoțând cheia de acces din buzunar. Aceasta începu să strălucească slab, o lumină roșie ce izvora din inima acesteia. Nynaeve trase adânc aer în piept.

– Niciuna dintre voi n-a fost acolo atunci când *Callandor* m-a dezamăgit, zise el în noapte. S-a întâmplat de două ori. Prima oară am încercat să o folosesc ca să trezesc mortul, dar m-am pricopsit doar cu un trup de marionetă. A doua oară am folosit-o ca să îi nimicesc pe Seanchani, dar am adus moartea atât printre soldații mei, cât și printre ai lor. Cadsuane mi-a spus că cel de-al doilea eșec a fost din cauza

unui cusur al *Callandorului* însuşi. El nu poate fi controlat de un bărbat singuratic, ştiţi. Nu funcţionează decât dacă el este într-o cutie. *Callandor* este o lesă ispititoare, menită să mă facă să mă predau de bunăvoie.

Sfera cheii de acces se aprinse cu o culoare mai vie, care părea cristalină. Culoarea dinăuntru era stacojie, iar miezul strălucitor. Ca şi când cineva ar fi aruncat o piatră strălucitoare într-o baltă de sânge.

- Eu văd un alt răspuns la problemele mele, continuă Rand, vocea lui fiind aproape o şoaptă. În ambele dăţi când *Callandor* m-a dezamăgit, eu am fost nechibzuit cu emoţiile mele. M-am lăsat condus de temperamentul meu. Nu pot ucide din furie, Min. Trebuie să îmi înăbuş furia aceea, trebuie să o conduc aşa cum conduc Puterea Supremă. Fiecare moarte trebuie să fie voită. Cu intenţie.

Min nu putea vorbi. Nu îşi putea exprima temerile, nu îşi găsea cuvintele ca să îl oprească. Cumva, ochii lui rămâneau în întuneric, în ciuda luminii lichide care strălucea dinaintea lor. Lumina aceea alunga umbrele din jurul siluetei lui, ca şi când el ar fi fost punctul unei explozii tăcute. Min se întoarse spre Nynaeve; sora Aes Sedai privea cu ochii mari de uimire şi cu buzele uşor întredeschise. Nici ea nu îşi găsea cuvintele.

Min se întoarse spre Rand. Atunci când el fusese cât pe ce să o omoare cu mâinile lui, ea nu se temuse de el. Pe de altă parte, ştiuse că nu Rand era acela care o rănea, ci Semirhage.

Dar acest Rand — cu mâna în flăcări şi cu o privire în ochii atât de intensă şi totuşi atât de calmă — o îngrozea.

- Am mai făcut asta, zise el în şoaptă. Am spus cândva că n-am omorât femei, dar a fost o minciună. Am ucis o femeie cu multă vreme înainte să o înfrunt pe Semirhage. O chema Liah şi am ucis-o în Shadar Logoth. Am ucis-o şi am numit asta îndurare. Se întoarse spre fortăreaţa-palat din vale. Iertare, zise el, deşi nu părea să i se adreseze lui Min, pentru că am să numesc şi gestul acesta tot îndurare.

Ceva imposibil de strălucitor prinse contur în aer dinaintea lui, iar Min țipă, dându-se în spate. Aerul însuși părea să tremure, ca și când se retrăgea și el de teamă din jurul lui Rand. Colbul se ridică de pe pământ rotindu-se în jurul lui, iar copacii gemură, luminați de lumina albă și strălucitoare, acele pinilor zornăind ca și când o sută de mii de insecte s-ar fi cățărat unele peste celelalte. Min nu îl mai putea distinge pe Rand, ci doar o *forță* de lumină arzătoare și strălucitoare. Putere pură, strânsă la un loc, care făcea ca părul de pe mâinile ei să se ridice din cauza acelei forțe de energie stelară. În clipa aceea, ea simți că putea înțelege ce era Puterea Supremă. Era acolo, în fața ei, reîncarnată în bărbatul Rand al'Thor.

Apoi, scoțând un sunet ca un oftat, el o eliberă. O coloană de un alb pur exploda din el și brăzdă arzând cerul tăcut al nopții, luminând copacii de jos și unduindu-se ca un val. Aceasta se mișcă la fel de repede cum ai pocni din degete, lovind zidul fortăreței îndepărtate. Pietrele se aprinseră ca și când ar fi inspirat forța energiei. Toată fortăreața strălucea, transformându-se într-o lumină vie, un palat uluitor și spectaculos de energie veritabilă. Era frumos.

Apoi, aceasta dispăru. Aisa din peisaj – și din Pânză – ca și când n-ar fi fost niciodată acolo. Întreaga fortăreață, sute de metri de piatră și toți cei care locuiau în ea.

Ceva o lovi pe Min, ceva ca o undă de șoc în aer. Nu fu o lovitură fizică și nu o făcu să se dezechilibreze, însă îi răscoli măruntaiele. Pădurea din jurul lor – luminată în continuare de cheia de acces strălucitoare din mâna lui Rand – părea că se ondulează și tremură. Părea că însăși lumea gemea cuprinsă de agonie.

Aceasta se retrase cu o smucitură, însă Min mai simțea acea încordare. În clipa aceea păru că însăși esența lumii fusese pe punctul de a se frânge.

– Ce-ai făcut? zise Nynaeve în șoaptă.

Rand nu răspunse. Min îi putea vedea fața din nou acum, că acea coloană uriașă de focul răului dispăruse, lăsând în

urma ei doar cheia de acces care strălucea. El era în extaz, cu gura deschisă, și ținea cheia de acces în sus, în semn de victorie. Sau în semn de venerație.

Apoi, el scrâșni din dinți, făcu ochii mari și își întredeschise buzele de parcă acestea s-ar fi aflat sub o presiune mare. Lumina licări o dată, apoi se stinse imediat. Totul fu cufundat în întuneric. Min clipi în întunericul ce se lăsă pe neașteptate, încercând să-și obișnuiască ochii cu el. Imaginea puternică a lui Rand părea că i se impregnase în viziunea ei. Oare el făcuse într-adevăr ce credea ea că făcuse? Făcuse scrum o fortăreață întreagă cu focul răului?

Toți oamenii aceia. Bărbații care se întorceau de la vânătoare... femeile care cărau apă... soldații de pe ziduri... grăjdarii de afară... Nu mai *erau*. Arși din Pânză. Uciși. Morți pentru totdeauna. Această grozăvie o făcu pe Min să se dea înapoi, clătinându-se, și să se rezeme cu spatele de un copac ca să își mențină echilibrul.

Atât de multe vieți curmate într-o clipită. Oamenii erau morți, nimiciți de Rand.

O lumină se aprinse din Nynaeve, iar Min se întoarse și o văzu pe Aes Sedai luminată de strălucirea caldă și plăcută a unei sfere ce plutea deasupra palmei ei. Ochii ei păreau aprinși de o lumină a lor.

- Ți-ai pierdut controlul, Rand al'Thor, declară ea.

- Fac ceea ce trebuie făcut, zise el, vorbind acum din umbre. Părea epuizat. Încearcă-l, Nynaeve.

– Pottim?

– Pe idiot, zise Rand. Forțarea ei e încă acolo? Atingerea lui Graendal a dispărut?

– Urăsc ce ai făcut adineauri, Rand, mârâi Nynaeve. Nu, „Urăsc" nu e un cuvânt suficient de puternic. *Detest* ce-ai făcut. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Încearcă-l! zise Rand în șoaptă, cu o voce periculoasă. Înainte să mă judeci, hai să vedem mai întâi dacă păcatele mele au dus la altceva în afară de osândirea mea.

Nynaeve trase adânc aer în piept, apoi îi aruncă o privire lui Ramshalan, care era în continuare ținut bine de câteva Fecioare Aiel. Nynaeve își întinse mâna și îi atinse fruntea, concentrându-se.

– A dispărut, zise ea. A fost ștearsă.

– Înseamnă că ea e moartă, zise Rand din întuneric.

„Lumină! gândi Min, dându-și seama ce făcuse el. Nu l-a folosit pe Ramshalan ca mesager sau momeală. L-a folosit ca să-și poată dovedi că Graendal era moartă." Focul-răului ștergea complet pe cineva din Pânză, astfel încât ultimele sale fapte să nu se întâmple niciodată. Ramshalan își va aminti că o vizitase pe Graendal, însă Forțarea ei nu mai exista. Într-un fel, ea fusese ucisă *înainte* ca Ramshalan să o fi vizitat.

Min își pipăi grumazul în locul unde vânătăile lăsate de mâna lui Rand nu se vindecaseră încă.

– Nu înțeleg, zise Ramshalan, vocea lui semănând cu un chițăit.

– Cum lupți împotriva unei persoane mai istețe decât tine? îl întrebă Rand în șoaptă. Răspunsul este simplu. O faci să creadă că te vei așeza în fața ei la masă, pregătit să-i faci jocul. Apoi, îi tragi un pumn în față cât poți de tare. Mi-ai slujit bine, Ramshalan. Am să te iert pentru că te-ai lăudat în fața Seniorilor Vivian și Callswell că mă poți manipula cum dorești tu.

Șocat, Ramshalan se lăsă moale, iar Fecioarele îl lăsară să cadă în genunchi.

– Seniore! zise el. Am băut prea mult vin în seara aceea și...

– Taci! spuse Rand. După cum ziceam, mi-ai slujit bine azi. N-am să te execut. Vei găsi un sat la două zile de mers pe jos de-aici, spre miazăzi.

Zicând acestea, Rand se întoarse; în ochii lui Min, el nu era decât o umbră care foșnea prin pădure. El se duse spre poartă și păși prin ea. Min se grăbi să îl urmeze, iar Nynaeve făcu la fel. Fecioarele veniră ultimele, lăsându-l pe Ramshalan stupefiat, îngenuncheat în pădure. Când ultima Fecioară

trecu prin poartă, aceasta se închise, întrerupând scâncitul lui Ramsbalan în întuneric.

– Ce-ai făcut tu a fost o monstruozitate, Rand al'Thor, zise Nynaeve de îndată ce se închise poarta. Păreau să trăiască zeci, poate sute de oameni în palatul acela!

– Fiecare dintre ei transformat într-un idiot de Forțarea lui Graendal, răspunse Rand. Ea nu îngăduie niciodată nimănui să se apropie de ea fără să nu-i distrugă mintea mai întâi. Băiatul pe care l-a trimis să lucreze în temniță abia dacă cunoștea o fracțiune din tortura pe care o primesc majoritatea marionetelor ei. Îi lasă fără capacitatea de a gândi sau de a acționa – aceștia nu fac decât să îngenuncheze și să o adore, poate să îndeplinească unele comisioane din porunca ei. Le-am făcut o favoare.

– O favoare? întrebă Nynaeve. Rand, ai folosit focul-rău lui! Au fost șterși din existență!

– Cum spuneam, repetă el încet, o favoare. Uneori, îmi doresc să am și eu parte de o asemenea binecuvântare. Noapte bună, Nynaeve. Dormi cât poți de bine, căci timpul nostru în Arad Doman e pe sfârșite.

Min îl urmări cu privirea, dorindu-și să fugă după el, însă se abținu. Odată ce el ieși din încăpere, Nynaeve lovi cu palma într-unul dintre scaunele maro ale odăii, oftând și rezemându-și capul cu mâna.

Lui Min îi venea să facă la fel. Până în clipa aceea, ea nu își dăduse seama cât de istovită era. În ultima vreme, i se întâmpla acest lucru atunci când se afla în preajma lui Rand, chiar și atunci când el nu înfăptuia lucruri la fel de oribile precum cel din seara aceea.

– Mi-aș dori ca Moiraine să fi fost aici, bombăni Nynaeve, apoi încremeni, ca și când ar fi fost surprinsă că se auzise rostind aceste cuvinte.

– Trebuie să facem ceva, Nynaeve, zise Min, uitându-se la Aes Sedai.

Nynaeve încuviință absent din cap.

Poate.

Ce vrei să spui cu asta?

Pai, dacă are dreptate? întrebă Nynaeve. Cu toate că e un idiot încăpățânat, dacă trebuie *să fie* într adevăr astfel ca să biruiască? Vechiul Rand n-ar fi putut niciodată să dis trugă o fortăreață întreagă plină de oameni ca să îl omoare pe unul dintre Rătăciți.

– Firește că n ar fi putut face asta, zise Min. Pe vremea aceea îi păsa pe cine ucidea! Nynaeve, toate viețile acelea

– Câți oameni ar mai fi în viață acum dacă el ar fi fost la fel de nemilos de la bun început? întreba Nynaeve, privind în altă parte. Dacă ar fi fost în stare să își pună în primejdie adepții cum a făcut cu Ramshalan? Dacă ar fi fost în stare să lovească fără să-și facă griji pe cine ar omorî? Dacă el le ar fi poruncit soldaților să atace fortăreața lui Graendal, adepții ei ar fi luptat cu înverșunare, găsindu-și oricum sfârșitul. Iar ea ar fi scăpat.

– Poate că așa trebuie să fie el. Ultima Bătălie este aproape, Min *Ultima Bătălie!* Putem trimite un bărbat care nu vrea să se sacrifice pentru ceea ce trebuie făcut să lupte împotriva Celui Întunecat?

Min clătină nedumerită din cap.

– Oare să îndrăznim să-l trimitem așa cum este, cu privi rea aceea în ochi? Nynaeve, lui nu-i mai pasă. Nimic nu mai este important pentru el decât să l învingă pe Cel Întunecat

Și nu asta vrem să facă?

– Eu... Ea tăcu. Victoria nu va mai fi victorie dacă Rand se transformă în ceva la fel de rău ca Rătăciții... Noi...

– Înțeleg, zise Nynaeve pe un ton blând. Să mă ardă Lumina, chiar înțeleg, și ai dreptate. Doar că nu-mi plac răspunsurile pe care mi le oferă acele concluzii.

– Ce concluzii?

Nynaeve oftă.

Că Cadsuane a avut dreptate, zise ea. Adaugă aproape în șoaptă: Femeie nesuferită. Se ridică în picioare. Vino! Trebuie s o găsim și să aflăm ce pune la cale.

Min se ridică în picioare, alăturându-i-se Nynaevei.

– Ești sigură că *pune* ceva la cale? Rand a fost aspru cu ea. Poate că ea zăbovește prin preajma noastră ca să îl vadă cum se zbate și dă greș fără ajutorul ei.

– O, pune ea ceva la cale, zise Nynaeve. Dacă există un lucru sigur în privința femeii ăleia, acesta este că țese intrigi. Trebuie doar s-o convingem să ne facă și pe noi părtașe la ele.

– Și dacă n-o va face? întrebă Min.

– O va face, zise Nynaeve, privind locul unde poarta deschisă de Rand despicase covorul. Odată ce îi vom povesti ce s-a întâmplat în noaptea asta, o va face. Nu-mi place de ea și cred că sentimentul este reciproc, însă niciuna dintre noi nu se poate ocupa singură de Rand. Își țuguie buzele. Îmi fac griji că nici împreună nu ne vom putea ocupa de el. Să mergem.

Min o urmă. „Să se ocupe" de Rand? Asta era o altă problemă. Nynaeve și Cadsuane erau amândouă atât de concentrate să *se ocupe* de el, încât nu vedeau că cea mai bună soluție era, de fapt, să îl *ajute*. Nynaeve ținea la Rand, dar îl vedea mai degrabă ca pe o problemă ce trebuia rezolvată, nu ca pe un bărbat aflat la ananghie.

Așadar, Min o însoți pe Aes Sedai afară din conac. Pătrunseră în curtea cufundată în întuneric – Nynaeve creând o sferă de lumină – și o luară cu pași repezi prin spate, trecură de grajd și se îndreptară spre cabana strajerului porții. În drumul lor, trecură pe lângă Alivia. Fosta *damane* părea dezamăgită. Cel mai probabil, fusese refuzată din nou de Cadsuane și de celelalte – Alivia petrecea mult timp încercând să le convingă pe surorile Aes Sedai să o antreneze în împletiturile noi.

Ajunseră în cele din urmă la cabana strajerului porții – cel puțin asta *fusese* până când Cadsuane îl convinse pe străjer să se mute de acolo. Era o structură din lemn într-un cat, cu acoperiș de ardezie vopsit în galben. Lumina răzbătea afară printre obloanele de la ferestre.

Nynaeve se apropie și bătu în ușa solidă din lemn de stejar; aceasta fu deschisă în scurt timp de Merise.

– Da, copilă? întrebă sora Verde, ca şi când ar fi încercat în mod intenţionat să o întărâte pe Nynaeve.

– Trebuie să vorbesc cu Cadsuane, mârâi Nynaeve.

– Cadsuane *Sedai* n-are nicio treabă cu tine în momentul acesta, zise Merise, dând să închidă uşa. Vino mâine, poate te va primi atunci.

– Rand al'Thor tocmai a mistuit din Pânză un palat întreg plin cu oameni cu focul răului, zise Nynaeve, suficient de tare ca să fie auzită de persoanele din cabană. Am fost cu el.

Merise încremeni.

– Las-o să intre, se auzi din interior vocea Cadsuanei.

Merise deschise uşa larg, fără tragere de inimă. Înăuntru, Min o văzu pe Cadsuane şezând pe jos, pe nişte perne, împreună cu Amys, Bair, Melaine şi Sorilea. Încăperea din faţă – încaperea principală – a cabanei era ornata cu un covor maro simplu, întins pe jos, în mare parte ascuns de femeile care şedeau pe perne. În şemineul din spate ardea o flacară liniştita, lemnele fiind aproape mistuite, iar focul mic. Într-un colţ era un scăunel pe care se afla un ceainic.

Nynaeve abia dacă le băgă în seamă pe Înţelepte. Ea pătrunse în cabană, iar Min o urmă mai şovăitoare.

– Povesteşte-ne despre această întâmplare, copilă, zise Sorilea. Am simţit de aici cum s-a unduit lumea, dar n-am ştiut care a fost cauza. Am presupus că e lucrarea Celui Întunecat.

– O să vă povestesc, zise Nynaeve, apoi inspiră adânc, dar vreau să fac parte din planurile voastre.

– Vom vedea, zise Cadsuane. Povesteşte-ne întâmplarea prin care ai trecut.

Min se aşeză pe un scăunel din partea laterală a camerei, în vreme ce Nynaeve povestea despre cele petrecute la Movila lui Natrin. Înţeleptele ascultau cu buzele strânse. Cadsuane doar dădea din când în când din cap. Merise, cu o expresie îngrozita, reumplea ceştile cu ceai din ceainicul de pe scăunel – după miros, acesta părea să fie ceai negru de

Tremalking –, apoi îl puse lângă foc Nynaeve își termină povestea, stând tot în picioare.

„Of, Rand, gândi Min. Treaba asta cred că te mistuie pe dinăuntru." Însă ea îl simțea prin legătură; emoțiile lui păreau foarte reci

– A fost înțelept din partea ta să vii să ne spui povestea asta, copilă, îi zise Sorilea Nynaevei. Te poți retrage.

Nynaeve făcu ochii mari de furie

– Dar...

– Sorilea, zise Cadsuane pe un ton calm, întrerupând-o pe Nynaeve. Copila aceasta ar putea fi de folos în planurile noastre. Încă este apropiată de băiatul al'Thor; a avut suficientă încredere în ea ca să o ia cu el în seara asta.

Sorilea le aruncă o privire celorlalte Înțelepte. Vârstnica Bair și Melaine cea cu părul ca soarele încuviințară amândouă din cap. Amys părea îngândurată, dar nu se împotrivi

– Se prea poate, zise Sorilea Dar poate fi supusă?

– Ei bine? o întrebă Cadsuane pe Nynaeve Toate păreau să o ignore pe Min Poți?

Ochii Nynaevei erau în continuare mari de furie. „Lumină gândi Min Nynaeve? *Să se supună* Cadsuanei și celorlalte! Își va vărsa năduful pe ele!"

Nynaeve se trase de coadă, strângând de ea până când i se albiră nodurile degetelor.

– Da, Cadsuane Sedai. Ea rosti aceste cuvinte printre dinți. Pot.

Înțeleptele părură mirate să o audă rostind aceste cuvinte dar Cadsuane încuviință din nou din cap, ca și când s-ar fi așteptat la acest răspuns. Cine s-ar fi putut aștepta ca Nynaeve să fie atât de... ei bine, rezonabilă?

– Ia loc, copilă, zise Cadsuane, fluturându-și mâna. Hai să vedem dacă *poți* respecta ordinele. Ai putea fi singura din această generație care poate fi salvată.

Aceste cuvinte o făcură pe Merise să se înroșească

Nu, Cadsuane, zise Amys. Nu este singura. Egwene are multă onoare.

Celelalte două Înțelepte încuviințară din cap.

– Care este planul? întrebă Nynaeve.

– Rolul pe care îl vei juca este..., începu Cadsuane.

– Stai, zise Nynaeve. Rolul meu? Vreau să aflu tot planul.

– Îl vei afla atunci când vom fi pregătite să ți-l spunem, zise Cadsuane pe un ton tăios. Și nu mă face să regret că am vorbit în numele tău.

Nynaeve se forță să tacă, însa ochii îi scăparau. Însă ea nu se răsti la ele.

Rolul tău, continuă Cadsuane, este să îl găsești pe Perrin Aybara.

– La ce bun? întrebă Nynaeve, apoi adăugă: Cadsuane Sedai.

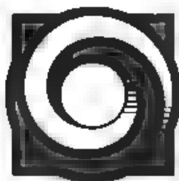
– Asta este treaba noastră, zise Cadsuane. El a călătorit spre miazăzi în ultima vreme, dar nu putem descoperi unde anume. Baiatul al'Thor ar putea ști unde este. Gasește-l și poate am să îți explic motivul.

Nynaeve încuviința din cap fără tragere de inimă, iar celelalte începură o discuție despre câta tensiune putea suporta Pânza din partea focului răului, înainte să se destrame complet. Nynaeve asculta în tăcere, evident încercând să afle mai multe despre planul Cadsuanei, cu toate că nu păreau să existe prea multe indicii.

Min asculta doar pe jumătate. Indiferent care era planul, cineva trebuia să aibă grijă de Rand. Fapta lui din acea zi avea să-l distrugă pe interior, indiferent ce susținea el. Existau mulți alții care își făceau griji despre ce avea să facă el în Ultima Bătălie. Era treaba ei să îl ajute să prindă Ultima Batălie în viață și întreg la minte și cu sufletul intact.

Cumva.

CAPITOLUL 38

Vești în *Tel'aran'rhiod*

– Egwene, fii rezonabilă, zise Siuan, ușor translucidă din cauza inelului *ter'angreal* pe care îl folosise ca să pătrundă în *Tel'aran'rhiod*. Cum poți fi de folos, putrezind în celula aceea? Elaida va avea grijă să nu fii eliberată niciodată, nu după ce-ai spus că ai făcut în timpul cinei ăleia. Siuan clătină din cap. Mamă, uneori trebuie să înfrunți pur și simplu adevărul. Nu poți drege un năvod de prea multe ori, înainte să fii nevoit să-l arunci și să împletești altul nou.

Egwene ședea pe un scăunel cu trei picioare, într-un colț al odăii, partea din față a prăvăliei unui cizmar. Alesese la întâmplare această locație, pentru orice eventualitate, evitând un loc în Turnul Alb. Rătăciții știau că Egwene și celelalte intrau în Lumea Viselor.

Cu Siuan, Egwene putea fi mai relaxată, se simțea mai în largul său. Amândouă înțelegeau că Egwene era Amyrlin acum, iar Siuan supusa ei, dar, în același timp, între ele exista o legătură. O camaraderie datorată funcției pe care o ocupaseră amândouă. În mod ciudat, legătura aceea se transformase în ceva asemănător cu prietenia.

În momentul acela, însă, Egwenei îi venea s-o strângă de grumaz pe prietena ei.

- Am mai discutat despre asta, zise ea pe un ton ferm. *Nu pot* fugi. Fiecare zi pe care o petrec întemnițată – fără să cedez – este o altă lovitură pentru domnia Elaidei. Dacă aș dispărea înainte de judecata ei, asta ar compromite toate eforturile noastre!

- Judecata va fi o prefăcătorie, Mamă, zise Siuan. Și dacă nu este, pedeapsa va fi ușoară. Din câte mi-ai spus, ea nu ți-a rupt niciun os atunci când te-a bătut – păi, nu ți-a rupt nici măcar pielea.

Era adevărat. Egwene sângerase din cauza cioburilor de sticlă, nu din cauza loviturilor primite de la Elaida.

- Chiar și o cenzură formală din partea Divanului o va compromite, zise Egwene. Împotrivirea mea, refuzul meu de a scăpa din temniță înseamnă ceva. Conducătoarele însele vin să mă vadă! Dacă ar fi să fug, aș lăsa să se înțeleagă că am cedat în fața Elaidei.

- Nu te-a numit Iscoadă a Celui Întunecat? întrebă Siuan, fără ocolișuri.

Egwene șovăi. Elaida făcuse asta, într-adevăr. Însă nu avea nicio dovadă.

Legea Turnului era întortocheată, iar sortarea pedepselor și interpretărilor corecte putea fi o treabă complicată. Cele Trei Legăminte ar fi împiedicat-o pe Elaida să folosească Puterea Supremă ca pe o armă, prin urmare, Elaida trebuie să fi *crezut* că ceea ce făcea ea nu era o nelegiuire. Ori ea mersese mai departe decât plănuise, ori o considera pe Egwene o Iscoadă a Celui Întunecat. Ea nu putea aduce argumente în apărarea ei pentru niciuna dintre cele două; a doua variantă ar absolvi-o de cea mai mare vină, dar prima ar fi mult mai ușor de dovedit.

- Ar putea reuși să obțină condamnarea ta, zise Siuan, aparent gândindu-se la același lucru. Ai fi programată pentru execuție. Ce vei face atunci?

– Nu va reuși. N-are nicio dovadă că sunt Iscoadă a Celui Întunecat, așadar Divanul nu va îngădui niciodată acest lucru.

– Și dacă te înșeli?

Egwene șovăi.

– Prea bine. Dacă Divanul va decide că trebuie sa fiu executată, îți voi ingădui să mă scoți de acolo. Dar doar atunci, Siuan. Nu mai devreme.

Siuan pufni.

– S-ar putea să nu ai ocazia, Mamă. Dacă Elaida le va convinge, va acționa repede. Pedepsele femeii pot fi rapide ca o furtună de vară, care te iau pe nepregătite. Știu sigur *asta*.

– Dacă se va întâmpla una ca asta, zise Egwene, fără ocolișuri, moartea mea va fi o victorie. Elaida va fi aceea care se va preda, nu eu.

Siuan clătina din cap, bombănind.

– Încapațânată ca un catâr.

– Am încheiat discuția asta, Siuan, zise Egwene pe un ton sever.

Siuan oftă, dar nu mai spuse nimic. Parea să fie prea agitată ca să șadă și, ignorând scăunelul din partea cealaltă a odaii, se duse lângă fereastra prăvaliei din dreapta Egwenei.

Sala de prezentare a cizmarului trăda semnele unui du-te-vino. O tejghea solida împărțea încaperea în două, peretele din spatele acesteia fiind prevazut cu zeci de nișe pentru pantofi de toate mărimile. Uneori, majoritatea acestora erau umplute cu pantofi de lucru grosolani din piele sau pânză, ale căror șireturi atârnau în față sau ale căror catarame străluceau în lumina fantomatică din *Tel'aran'rhiod*. Cu toate acestea, de fiecare dată când Egwene arunca câte o privire spre perete, pantofii se schimbau, unii dispărând, alții apărând. Aceștia nu trebuiau să rămâna multă vreme în nișele lor în lumea reală, căci lasau doar niște imagini vagi în urma lor în lumea viselor.

Jumatatea din față a prăvăliei era plină cu scăunele pe care să le folosească clienții. Pantofii de pe peretele din fund aveau

forme și modele diferite, împreună cu pantofii de probă pentru luat măsura. O persoană intra în prăvălie, încerca pantofii de probă, apoi alegea un stil. Cizmarul – sau, mai degrabă, ucenicii lui – croia o pereche ce avea să fie ridicată ulterior. Pe vitrinele mari de sticlă din față stătea scris cu litere vopsite în alb numele cizmarului, Naorman Mashinta, și un mic „trei" fusese vopsit lângă nume. Era a treia generație de Mashinta care conducea prăvălia. Nu era deloc un lucru neobișnuit printre orășeni. De fapt, o parte din Egwene, care era încă influențată de Ținutul celor Două Râuri, considera ciudat ca să lase afacerea cuiva părinților săi în mâinile altcuiva, decât dacă era al treilea sau al patrulea copil.

– Acum, că am vorbit despre cele evidente, zise Egwene, ce alte vești mai există?

– Păi, zise Siuan, rezemându-se de fereastră și privind strada ciudat de pustie din Tar Valon. O veche cunoștință a ta a sosit de curând în tabără.

– Serios? întrebă Egwene, absentă. Cine?

– Gawyn Trakand.

Egwene tresări. Era imposibil! Gawyn se aliase cu facțiunea Elaidei în timpul rebeliunii. N-ar fi trecut de partea rebelelor. Fusese luat prizonier? Dar nu așa se exprimase Siuan.

Preț de o clipă, Egwene era o fată speriată, prinsă în mrejele promisiunilor lui șoptite. Cu toate acestea, reuși să adopte acea atitudine de Amyrlin și se forță să-și întoarcă gândul la momentul prezent, încercând să fie degajată atunci când răspunse.

– Gawyn? întrebă ea. Cât de ciudat. Nu mi-ar fi trecut prin gând să îl găsesc aici.

Siuan zâmbi.

– Te-ai descurcat frumos, zise ea. Cu toate că ai șovăit prea mult, iar când ai întrebat de el, ai fost exagerat de neinteresată. Asta te-a făcut să fii ușor de citit.

– Orbite-ar Lumina! zise Egwene. Alt test? El e într-adevăr acolo?

– Eu îmi respect jurămintele, mulțumesc, zise Siuan, jignită.

Egwene era una dintre puținele persoane care știau că, drept rezultat al ferecării și tămăduirii ei, Siuan fusese eliberată de cele Trei Legăminte. Dar, la fel ca Egwene, ea alese să nu mintă.

– Oricum, zise Egwene, cred că vremea testelor a trecut.

– Toți aceia pe care îi vei întâlni te vor testa mereu, Mamă, zise Siuan. Trebuie să fii pregătită pentru surprize, oricând cineva poate să-ți facă una, doar ca să vadă cum reacționezi.

– Mulțumesc, zise Egwene pe un ton rece. Dar n-am nevoie să-mi amintești asta.

– Nu? zise Siuan. Aduce puțin cu ceva ce-ar zice Elaida.

– E nedrept!

– Dovedește! zise Siuan pe un ton îngâmfat.

Egwene se forță să-și păstreze calmul. Siuan avea dreptate. Era mai bine să accepți un sfat, mai ales atunci când era unul bun, decât să te plângi.

– Ai dreptate, desigur, zise Egwene, netezindu-și poalele peste genunchi și ascunzându-și frustrarea de pe față. Povestește-mi mai multe despre sosirea lui Gawyn.

– Nu știu mai multe, mărturisi Siuan. Ar fi trebuit să pomenesc despre asta ieri, dar întâlnirea noastră a fost întreruptă.

Se întâlneau mult mai des acum – în fiecare noapte de când Egwene fusese întemnițată –, însă cu o zi înainte, ceva o trezise pe Siuan, înainte ca ele să termine de vorbit. O bulă a răului în tabăra rebelelor, raportase ea, când corturile prinseseră viața și încercaseră să-i sugrume pe oameni. Trei persoane muriseră, una dintre ele fiind Aes Sedai.

– În fine, continuă Siuan, Gawyn n-a spus prea multe din câte am auzit. Cred că a venit aici pentru că a aflat că tu ești prizonieră. Și-a făcut o intrare spectaculoasă, dar acum stă în postul de comandă al lui Bryne și le vizitează pe surorile Aes Sedai în mod regulat. Cugetă la ceva, se tot duce să vorbească cu Romanda și Lelaine.

– Asta-i o veste tulburătoare.

– Ei bine, ele *sunt* puterea evidentă din tabără, zise Siuan Exceptând ocaziile în care Sheriam și celelalte se mai bucură și ele de niţică autoritate. Lucrurile nu merg bine fără tine, tabăra are nevoie de o conducătoare. De fapt, tânjim după ea, tot așa cum un pescar flămând tânjește sa prindă ceva. Surorile Aes Sedai preferă ordinea, presupun. Este…

Tăcut. Cel mai probabil, fusese pe punctul să încerce să o intimideze din nou pe Egwene, astfel încât aceasta să accepte să fie salvată Îi aruncă o privire Egwenei, apoi continuă:

– În concluzie, va fi bine pentru noi atunci când te vei întoarce, Mamă. Cu cât vei sta mai mult departe, cu atât mai puternică devine facţiunea Acum, aproape că poţi vedea linia despărţitoare prin mijlocul taberei Romanda într-o parte, Lelaine în partea cealaltă și o fâșie care devine din ce în ce mai subţire, care vrea să rămână neutră.

– *Nu putem* îngădui încă o scindare, zise Egwene. Nu în rândul nostru; trebuie să ne dovedim mai puternice decât Elaida.

– Cel puţin scindările dintre noi nu sunt în rândul fraţii lor Ajah, zise Siuan pe un ton defensiv.

Facţiuni și scindări, zise Egwene, ridicându se în picioare. Lupte interne și certuri. Suntem mai bune de atât, Siuan. Spune le membrelor Divanului că doresc sa mă întâlnesc cu ele. Poate peste două zile Maine, noi două ai trebui să ne întâlnim din nou.

Siuan încuviinţă din cap, șovăind.

– Prea bine.

Egwene se uită la ea

– Crezi că nu e o idee înţeleaptă?

– Nu, zise Siuan Sunt îngrijorată că faci eforturi prea mari. Suprema Înscăunată Amyrlin trebuie să înveţe să își drămuiască forţa, unele care au fost în locul tău au dat greș nu pentru că le lipsea capacitatea de a înfăptui lucruri mareţe,

ei pentru că au forţat prea mult această capacitate, sprintând când ar fi trebuit să meargă încet.

Egwene se abţinu să sublinieze faptul că însăşi Siuan petrecuse multă vreme când fusese Amyrlin sprintând cu o viteză vertiginoasă. Dar se putea spune la fel de bine că Siuan se *forţase* prea mult şi, drept urmare, căzuse. Cine era mai potrivit să vorbească despre pericolele unei astfel de activităţi decât cineva care se arsese atât de rău din cauza lor?

- Apreciez sfatul, fiică, zise Egwene. Dar, zău, nu ai de ce să-ţi faci griji. Îmi petrec zilele în singurătate, cu ocazionalele bătăi care întrerup cotidianul. Întâlnirile acestea din timpul nopţii mă ajută să supravieţuiesc.

Ea se cutremură, luându-şi ochii de la Siuan şi privind afară pe fereastră la strada prăfuită şi pustie.

- Este greu de îndurat? întrebă Siuan cu blândeţe.

- Celula este îndeajuns de strâmtă ca să pot atinge pereţii opuşi deodată, zise Egwene. Şi nici nu e prea lungă. Atunci când mă întind, trebuie să-mi îndoi genunchii ca să încap. Nu mă pot ridica în picioare, căci tavanul este atât de jos, încât sunt nevoită să mă aplec, şi nu pot şedea fără să nu simt durere, căci nu mă mai Tămăduiesc după ce încasez bătaie. Paiele sunt vechi şi mă înţeapă. Uşa este groasă, iar prin crăpături nu pătrunde prea multă lumină. Nu ştiam că Turnul *are* astfel de celule. Îşi întoarse privirea la Siuan. Odată ce voi fi recunoscută a Amyrlin cu drepturi depline, această celulă şi oricare alta asemănătoare vor fi înlăturate, uşile scoase, iar celulele în sine umplute cu cărămizi şi mortar.

Siuan încuviinţă din cap.

– Ne vom asigura să fie aşa.

Egwene îşi luă din nou privirea de la ea şi observă, ruşinată, că îngăduise ca rochia ei să se preschimbe în *cadin'sorul* unei Fecioare Aiel, cu tot cu suliţă şi cu arcul din spinare. Ea se forţă să se schimbe la loc, trăgând adânc aer în piept.

- Nimeni n-ar trebui să fie ţinut în astfel de condiţii, zise ea, nici măcar

Siuan se încruntă când Egwene tărăgană.

– Ce a fost asta?

Egwene clătină înțelegătoare din cap.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva. La fel trebuie să se fi simțit și Rand. Nu, mai rău. Se zvonește că el a fost încuiat într-o cutie mai mică decât celula mea. Măcar eu pot să-mi petrec o parte din noapte stând de vorbă cu tine. El nu a avut pe nimeni. Nu a crezut că bătăile pe care le-a primit au avut vreo însemnătate.

Facă Lumina ca ea să nu fie nevoită să îndure la fel de mult timp ca el! Ea era întemnițată doar de câteva zile.

Siuan tăcu.

– Oricum ar fi, zise Egwene, eu am *Tel'aran'rhiodul*. În timpul zilei, trupul meu este prizonier, dar sufletul mi-e liber în timpul nopții. Și, fiecare zi pe care eu o îndur este o altă dovadă că voința Elaidei *nu* este lege. Nu mă poate face să cedez. Sprijinul de care se bucură din partea celorlalte începe să ruginească. Ai încredere în mine.

Siuan încuviință din cap.

– Prea bine, zise ea, ridicându-se în picioare. Tu *ești* Amyrlin.

– Firește că sunt, zise Egwene, absentă.

– Nu, Egwene, spuse Siuan. Am spus asta din toată inima.

Egwene se întoarse, mirată.

– Dar tu ai avut întotdeauna încredere în mine!

Siuan ridică o sprânceană.

– Cel puțin, aproape de la început, spuse Egwene.

– Întotdeauna am crezut ca ești capabilă, o corectă Siuan. E bine, ai dat dovadă de asta, cel puțin parțial, dar îndeajuns. Indiferent de această furtună pe care o înfrunți, ai dovedit un singur lucru. *Meriți* locul pe care l-ai ocupat. Pe Lumină, fetițo, s-ar putea să ajungi să fii cea mai bună Amyrlin care a existat vreodată în lumea asta de la domnia lui Artur Aripă-de-Șoim! Fă a șovăi. Și nu mi-e ușor să recunosc acest lucru, să știi.

Egwene îi luă brațele lui Siuan, zâmbind. Păi, în ochii lui Siuan mai că apărură lacrimi de mândrie!

– N-am făcut decât să ajung închisă într-o celulă.

– Și ai făcut asta ca o Amyrlin, Egwene, zise Siuan. Dar ar trebui să mă întorc. Unele dintre noi nu ne putem petrece timpul relaxându-ne așa cum poți tu. Avem nevoie de somn adevărat, altminteri ne-am putea pierde cunoștința în apa din cadă.

Făcu o grimasă, eliberându-se din mâinile Egwenei.

– Lui i-ai putea spune pur și simplu să...

– Nu vreau s-aud nimic, zise Siuan, fluturându-și un deget în fața Egwenei.

Uitase că tocmai o complimentase pe Egwene pentru statutul ei de Amyrlin?

– Mi-am dat cuvântul și prefer să mor decât să-l încalc.

Egwene clipi.

– Nici nu mă gândesc să te oblig să faci asta, zise ea, ascunzându-și un zâmbet când observă că silueta adumbrită a lui Siuan avea acum o panglică de un roșu aprins în păr. Atunci, du-te!

Siuan încuviință din cap o dată, apoi se așeză și închise ochii. Începu să se risipească încet din *Tel'aran'rhiod*.

Egwene șovăi, privind locul unde se aflase Siuan. Probabil că sosise vremea să se întoarcă la somnul normal, să-și lase mintea să se odihnească. Însă revenirea la visele ei normale însemna un pas mai aproape de trezire, iar când urma să se trezească, nu avea să vadă decât acea temniță strâmtă și întunericul înăbușitor. Își dorea să mai zăbovească puțin în Lumea Viselor. Îi trecu prin minte să o viziteze în vis pe Elayne ca să-i ceară o întâlnire... dar nu, asta dura prea mult timp, presupunând că Elayne reușea să își folosească *ter'angrealul* pentru vise. În ultima oară, arareori reușea.

Se trezi că se îndepărtează de Tar Valon, prăvălia cizmarului dispărând din jurul ei.

Egwene își făcu apariția în tabăra rebelelor Aes Sedai. Un loc nepotrivit de vizitat, poate. Dacă existau Iscoade ale Celui Întunecat sau Rătăciți în Lumea Viselor, probabil că aceștia cercetau tabăra aceasta în căutare de informații tot așa cum Egwene vizita uneori cabinetul Supremei Înscăunate Amyrlin în *Tel'aran'rhiod* în căutare de indicii despre planurile Elaidei. Însă Egwene simțea nevoia să vină aici. Nu se întrebă de ce; pur și simplu simțea că era adevărat.

Străzile din tabără erau pline de noroi și de făgașe lăsate în urmă de căruțele care treceau pe-acolo. Cândva un câmp, acesta fusese însușit de surorile Aes Sedai și transformat în… ceva. Parțial un loc de război, cu soldații lui Bryne campați în cerc în jurul lor, parțial oraș, cu toate că niciun oraș nu se putea lăuda cu un număr atât de mare de Aes Sedai, novice și Alese. Parțial monument al slăbiciunii Turnului Alb.

Egwene mergea pe strada principală a taberei, unde iarba era călcată în picioare și transformată în noroi, iar noroiul bătătorit și transformat în drum. Pasarelele erau aliniate de-a lungul lui, iar corturile acopereau pământul drept de dincolo de acestea. Nu era nici țipenie de om, în afară de câte o visătoare pe ici, pe colo, care se poticnise în *Tel'aran'rhiod*. Ici, imaginea fulgerătoare a unei femei înveșmântate într-o rochie verde. O Aes Sedai care poate că visa, deși putea fi la fel de bine o servitoare care se imagina regină. Acolo, o femeie în alb – o femeie cu părul bălai și sârmos care era mult prea bătrână ca să fie novice. Acest lucru nu mai avea importanță. Cartea novicelor ar fi trebuit să fie demult deschisă tuturor. Turnul Alb era prea slab ca să refuze orice sursă de putere.

Ambele femei dispărură aproape la fel de repede cum apărură. Puține visătoare rămâneau multă vreme în *Tel'aran'rhiod*; pentru a zăbovi mai multă vreme, aveai nevoie fie de o abilitate specială ca aceea a Egwenei, fie de un *ter'angreal* ca inelul pe care îl folosea Siuan. Mai exista și o a treia cale. Să fii prins

într-un adevărat coșmar. Nu exista nimeni din această categorie, slavă Luminii.

Tabăra părea ciudată fiind atât de pustie. Egwene încetase demult să mai fie tulburată de acea lipsă stranie de oameni din *Tel'aran'rhiod*. Însă tabăra aceasta era oarecum diferită. Semăna cu o tabără de război după ce toți soldații din ea fuseseră uciși pe câmpul de bătălie. Pustie, dar totuși, o flamură ce amintea de viețile acelora care o ocupaseră. Egwene avea impresia că putea vedea scindarea despre care vorbise Siuan datorită corturilor grupate laolaltă asemenea unor mănunchiuri de flori de primăvară.

Dacă înlătura oamenii, putea vedea tiparele și necazurile pe care aceștia le trădau. Egwene o putea denunța pe Elaida pentru rupturile existente între frățiile Ajah din Turnul Alb, însă începea să existe o fisură și între surorile Aes Sedai ale Egwenei. Ei bine, atunci când trei Aes Sedai se reuneau, două dintre ele formau o alianță. Era un lucru bun că femeile plănuiau și se pregăteau, problema era atunci când acestea începeau să le considere pe surorile lor mai degrabă vrăjmașe decât niște simple rivale.

Din nefericire, Siuan avea dreptate. Egwene nu mai putea irosi mult timp nădăjduind la o împăcare. Dacă Turnul Alb *nu* o detrona pe Elaida? Dacă, în ciuda progresului înregistrat de Egwene, scindarea dintre frățiile Ajah nu aveau să se tămăduiască vreodată? Ce urma să se întâmple atunci? Avea să izbucnească un război?

Mai exista o variantă, una despre care niciuna dintre ele nu adusese vorba: aceea de a renunța pentru totdeauna la împăcare și de a înființa un al doilea Turn Alb. Asta însemna ca surorile Aes Sedai să rămână scindate, poate pentru totdeauna. Egwene se cutremură la acest gând și simți furnicături pe piele, de parcă s-ar fi răzvrătit împotriva acestui gând.

Dar dacă ea nu avea de ales? Trebuia să ia în considerare toate consecințele, iar acestea nu îi dădeau pace. Cum le

puteau încuraja pe femeile Clanului sau pe Înțelepte să aibă o legătură cu surorile Aes Sedai dacă acestea nu erau unite? Cele două Turnuri Albe deveneau foarte oponente și i-ar fi derutat pe conducătorii oamenilor, în vreme ce Supremele Înscăunate Amyrlin rivale ar fi încercat să folosească națiunile în scopuri proprii. Atât aliații, cât și vrăjmașii și-ar fi pierdut respectul față de surorile Aes Sedai, iar regii ar fi putut foarte bine să înființeze propriile centre pentru femeile înzestrate cu conducerea Puterii.

Egwene se întări și își continuă plimbarea pe drumul înnoroiat. Corturile pe lângă care trecea se schimbau, clapele lor se deschideau, apoi se închideau, apoi se deschideau din nou în felul ciudat de efemer al Lumii Viselor. Egwene simți cum etola Supremei Înscăunate Amyrlin apărea în jurul grumazului ei, prea grea, de parcă ar fi fost țesută din fire de plumb.

Le *va* aduce pe surorile Aes Sedai din Turnul Alb de partea ei. Elaida *va* cădea. Dacă nu… atunci Egwene va face tot ceea ce va fi nevoie pentru a ocroti oamenii și lumea în fața Tarmon Gai'don.

Se îndepărtă de tabără, de corturi, de făgașe, iar străzile pustii dispărură. Din nou, nu era sigură unde avea să o poarte mintea. A călători astfel prin Lumea Viselor — îndrumată de nevoie — putea fi periculos, dar putea fi și revelator. În acest caz, ea nu căuta un obiect, ci cunoaștere. Ce trebuia să știe, ce trebuia să vadă?

Împrejurimile ei se încețoșară, apoi deveniră limpezi. Se afla în mijlocul unei tabere mici, iar focul mocnea într-o groapă din fața ei, un firicel de fum înălțându-se șerpuitor spre cer. Era ciudat. De obicei, focul era prea efemer ca să se reflecte în *Tel'aran'rhiod*. Flăcările nu erau reale, în ciuda fumului și a strălucirii portocalii care încălzea pietrele de râu netede așezate în jurul gropii. Privi în sus, la cerul prea întunecat, ce prevestea o furtună. Acea furtună tăcută era un alt lucru neobișnuit în Lumea Viselor, cu toate că devenise atât

de frecvent în ultima vreme, încât abia dacă îl mai observa. Oare locul acesta avea ceva obişnuit în el?

Şocată, observă căruţe colorate în jurul ei – verzi, roşii, portocalii şi galbene. Acestea fuseseră acolo acum o clipă? Se afla într-un luminiş mare dintr-o pădure de plopi albi fantomatici. Tufişurile erau dese, iar printre ele se iţea iarba în smocuri neregulate. În dreapta ei, un drum înierbat şerpuia printre copaci, căruţele colorate erau aşezate în cerc în jurul focului. Părţile laterale ale căruţelor, ca nişte cutii, erau vopsite în culori vii, iar acoperişurile şi pereţii acestora aduceau cu nişte clădiri mici. Boii nu se reflectau în Lumea Viselor, dar tacâmurile, ceştile şi lingurile apăreau, apoi dispăreau din locurile lor de lângă vatră sau de pe caprele căruţelor.

Era tabăra Pribegilor, Tuathaan. De ce locul acesta? Egwene se plimbă agale în jurul focului, privind căruţele, ale căror straturi de vopsea erau îngrijite, fără crăpături sau pete. Caravana aceasta era mult mai mică decât aceea pe care ea şi Perrin o vizitaseră cu multă vreme în urmă, dar emana cam aceeaşi atmosferă. Ea mai că auzea fluierele şi tobele, mai că îşi imagina cum acele flăcări din groapă erau umbrele bărbaţilor şi femeilor care dansau. Oare Tuatha'an mai dansau, când cerul era atât de mohorât, iar vânturile aduceau atât de multe veşti proaste? Unde mai aveau loc într-o lume care se pregătea de război? Trolocilor nu le păsa deloc de Calea Frunzei. Oare grupul acesta de Tuatha'an căuta să se ascundă de Ultima Bătălie?

Egwene se aşeză pe treptele laterale ale unei căruţe, care era întoarsă cu faţa spre groapa de foc din apropiere. Pentru o clipă, lăsă ca rochia pe care o purta să se schimbe într-una simplă, de lână verde din Două Râuri, foarte asemănătoare cu cea pe care o purtase atunci când îi vizitase pe Pribegi. Se zgâia la flăcările acelea inexistente, amintindu-şi şi cugetând. Ce se întâmplase cu Aram, Raen şi Ila? Probabil că se aflau în siguranţă undeva, într-o tabără exact ca aceasta, aşteptând să vadă ce se va alege de lume după Tarmon Gai'don. Egwene

zâmbi, gândindu-se la vremurile acelea când flirtase și dansase cu Aram sub privirea dezaprobatoare a lui Perrin. Acelea fuseseră vremuri mai simple; deși Pribegii păreau întotdeauna capabili să trăiască vremuri mai simple.

Da, grupul acesta va continua să danseze. Vor dansa până în ziua în care Pânza se va mistui, fie că aveau să-și găsească sau nu cântecul, fie că Trolocii aveau să nimicească sau nu lumea, fie că Dragonul Renăscut avea să o distrugă.

Oare își îngăduise să scape din vedere acele lucruri care erau cele mai prețioase? *De ce* făcea atât de multe eforturi să consolideze Turnul Alb? Pentru putere? Din mândrie? Sau pentru că credea că așa era cel mai bine pentru lume?

Avea să îngăduie să ajungă sleită de puteri în vreme ce ducea această luptă? Ea alesese sau ar fi ales Ajah Verde, nu cea Albastră. Diferența nu era doar aceea că îi plăcea cum Verzile luau atitudine și luptau; ea le considera pe Albastre *prea* concentrate. Viața era mai complicată decât a urma o singură cauză. Viața era despre a trăi Despre a visa, despre a râde și despre a dansa.

Gawyn se afla în tabăra surorilor Aes Sedai Ea spuse că alesese Ajah Verde pentru determinarea sa agresivă – aceasta era o Ajah Luptătoare. Însă o parte din ea mai secretă și mai sinceră recunoștea faptul că și Gawyn reprezenta un motiv pentru decizia ei. În Ajah Verde, căsătoria cu propriul Străjer era un lucru obișnuit. Egwene *avea* să îl facă pe Gawyn Străjerul ei. Și soțul ei

Îl iubea. Avea să îl lege Aceste dorințe ale inimii ei erau mai puțin importante decât soarta lumii, adevărat, dar erau *totuși* importante.

Egwene se ridică de pe trepte când rochia ei se transformă înapoi în veșmântul alb și argintiu al Supremei Înscaunate Amyrlin. Făcu un pas în față și lăsă lumea să se schimbe.

Stătea în fața Turnului Alb. Își ridică ochii, plimbându-și privirea de-a lungul acelui turn alb delicat și totuși puternic.

Deși cerul negru clocotea deasupra, ceva arunca o umbră din Turn, iar aceasta cădea direct pe Egwene. Să fi fost aceasta un soi de viziune? Turnul o domina, iar ea îi simțea greutatea de parcă ar fi susținut-o ea însăși, ca și când ar fi sprijinit acele ziduri, împiedicându-le să se fisureze și să se prăbușească.

Rămase acolo multă vreme, cu cerul clocotind deasupra ei și cu turla perfectă a Turnului aruncându-și umbra peste Egwene. Îi privea vârful, încercând să se hotărască dacă sosise vremea să îl lase să se prăbușească.

„Nu, își zise ea din nou. Nu, încă nu. Mai aștept câteva zile."

Închise ochii, apoi și-i deschise în întuneric. Simți brusc o durere puternică în tot corpul, spatele îi zvâcnea din cauza loviturilor proaspete de curea, iar în brațe și în picioare simțea crampe de cum stătuse ghemuită în acea încăpere mică. Simțea miros de paie învechite și de mucegai și știu că dacă nasul nu i-ar fi fost obișnuit cu ea, ar fi simțit și duhoarea propriului corp nespălat. Își înăbuși un geamăt – afară erau femei care o păzeau și țineau scutul pe ea. Egwene nu avea de gând să le lase să o audă plângându-se, nici măcar sub forma unui geamăt.

Se ridică în capul oaselor, îmbrăcată în aceeași rochie de novice pe care o purtase când îi servise cina Elaidei. Mânecile erau țepene din cauza sângelui uscat, iar acestea pârâiau când ea se mișca, zgâriindu-i pielea. Era moartă de sete, ele nu îi dădeau niciodată suficientă apă. Însă nu se plângea. Nu țipa, nu plângea, nu cerșea. Se forță să se ridice în șezut în ciuda durerii, zâmbind în sinea ei de cum se simțea. Își încrucișă picioarele, apoi se lăsă pe spate și își întinse – rând pe rând – mușchii brațelor. Apoi se ridică în picioare și se aplecă, întinzându-și spatele și umerii. În cele din urmă, se așeză pe spate și își întinse picioarele în aer, schimonosindu-se când simți durere. Trebuia să își mențină flexibilitatea. Durerea era nimic în comparație cu pericolul în care se afla Turnul Alb.

Se așeză din nou, cu picioarele încrucișate, și inspiră adânc de câteva ori, repetându-și că *voia* să fie încuiată în

celula aceea. Putea evada dacă dorea, însă rămânea acolo. Prin faptul că rămânea acolo, o submina pe Elaida. Prin faptul că rămânea, dovedea că unele nu aveau să își plece capul și să accepte în tăcere căderea Turnului Alb. Întemnițarea aceasta însemna ceva.

Cuvintele pe care și le repeta în minte o ajutau să alunge acel sentiment de panică la gândul că avea să petreacă încă o zi în celula aceea. Ce s-ar fi făcut fără visurile din timpul nopții care o ajutau să nu își piardă mințile? Se gândi din nou la sărmanul Rand, care fusese încuiat în cutie. Acum, ea și el aveau ceva în comun. O legătură mai presus de prietenia lor obișnuită din Două Râuri. Amândoi suferiseră de pe urma pedepselor aplicate de Elaida. Iar acestea nu reușiseră să îl facă să cedeze pe niciunul din ei.

Nu avea încotro decât să aștepte. În jurul amiezii, ele aveau să deschidă ușa și să o târască afară ca să o bată. Nu Silviana va fi aceea care îi va aplica pedeapsa, având în vedere faptul că bătaia era considerată o recompensă, o compensare față de surorile Roșii pentru că acestea erau nevoite să își petreacă toată ziua în temniță ca să o păzească.

După bătaie, Egwene va fi dusă înapoi în celulă și va primi un castron cu terci searbad. În fiecare zi era la fel. Însă ea nu avea să cedeze, mai ales nu câtă vreme își putea petrece nopțile în *Tel'aran'rhiod*. De fapt, în multe privințe, acelea erau zilele ei – libere și pline de activitate – în vreme ce acestea erau nopțile ei, petrecute într-un întuneric inactiv. Astfel încerca ea să se amăgească.

Dimineața trecu încet. Într-un final, niște chei de fier zornăiră atunci când una se învârti în încuietoarea veche. Ușa se deschise și două surori Roșii zvelte așteptară afară. Niște siluete abia vizibile. Egwene era atât de neobișnuită cu lumina, încât abia reușea să le distingă trăsăturile. Roșiile o înșfăcară cu brutalitate de brațe, deși ea nu se împotrivea. O scoaseră afară și o azvârliră pe pământ. Ea auzi cureaua când una din

ele își lovi palma cu ea ca anticipare, iar Egwene se pregăti pentru lovituri. Ele aveau să o audă râzând, așa cum o auziseră și în zilele anterioare.

– Stați! zise o voce.

Brațele care o țintuiau pe Egwene la pământ se încordară. Egwene se încruntă, cu obrazul lipit de pardoseala rece din gresie. Vocea aceea... fusese a Katerinei.

Surorile care o țineau pe Egwene își relaxară încet strânsoarea și o ridicară în picioare. Ea clipi din cauza luminii puternice a felinarelor și o văzu pe Katerine stând pe coridor, la mică distanță, cu brațele încrucișate pe piept.

– Va fi eliberată, zise sora Roșie, părând ciudat de îngâmfată.

– *Poftim?* întrebă una dintre supraveghetoarele Egwenei.

Când ochii i se obișnuiră cu lumina, Egwene văzu că era slăbănoaga de Barasine.

– Amyrlin și-a dat seama că pedepsește persoana greșită, zise Katerine. Vina nu cade în totalitate pe capul acestei... insecte de novice, ci pe cel al persoanei care voia să o manipuleze.

Egwene se uita la Katerine. Apoi înțelese.

– Silviana.

– Într-adevăr, zise Katerine. Dacă novicele scapă de sub control, atunci vina nu ar trebui să cadă asupra aceleia care le pregătește?

Așadar, Elaida își *dăduse seama* că nu putea dovedi că Egwene era o Iscoadă a Celui Întunecat. Îndreptarea atenției asupra Silvianei era o mutare inteligentă; dacă Elaida era pedepsită pentru că folosea Puterea pentru a o bate pe Egwene, Silviana era pedepsită mult mai crunt pentru că o lăsase pe Egwene să scape de sub control, iar acest lucru salva onoarea Supremei Înscăunate Amyrlin.

– Cred că Amyrlin a făcut o alegere înțeleaptă, zise Katerine. Egwene, de acum înainte, vei fi... instruită doar de Mai-Mare peste Novice.

– Dar ai spus că Silviana este aceea care a dat greș, spuse Egwene, nedumerită.

– Nu Silviana, zise Katerine, ingâmfarea ei părea să crească și mai mult. Noua Mai-Mare peste Novice.

Egwene și femeia se priviră în ochi.

Ah, zise ea, iar tu crezi ca vei reuși acolo unde Silviana a dat greș?

- Vom vedea. Katerine se întoarse și o luă pe coridorul cu pardoseală din gresie Duceți o în odaia ei

Egwene clătină nemulțumită din cap Elaida era mai competentă decât bănuise ea. Văzuse că întemnițarea nu dădea roade și găsise un țap ispășitor pe care să dea vina Dar Silviana.. înlăturată din funcția ei de Mai-Mare peste Novice? Asta ar fi fost o lovitură pentru moralul Turnului, căci multe surori o considerau pe Silviana o Mai Mare peste Novice exemplară.

Surorile Roșii o conduseră fără tragere de inimă pe Egwene spre odăile novicelor, care acum se aflau în locația nouă, la nivelul al douăzeci și doilea. Păreau enervate de fap tul că rataseră ocazia de a o bate.

Ea le ignoră. După ce stătuse atât de multă vreme încu iata, i se părea minunat că putea păși pur și simplu Nu era liberă, nu când era păzită de două gărzi, dar cu siguranță așa se simțea! Lumină! Nu știa câte zile ar mai fi rezistat să zacă în celula aceea întunecată!

Însă ea biruise Acum începea să își dea seama de acest lucru. *Biruise!* Îndurase cea mai rea pedeapsă pe care ar fi putut o găsi Elaida și ieșise învingătoare! Suprema Înscăunată Amyrlin va fi pedepsită de Divan, iar Egwene va fi eliberata.

Fiecare coridor cunoscut părea să fie luminat de o lumină de felicitare și fiecare pas pe care îl făcea părea să fie marșul victoriei pe câmpul de bătălie a o mie de soldați. Biruise! Războiul nu luase sfârșit, însă bătălia aceasta fusese câștigată de Egwene Urcară câteva trepte, apoi pătrunseră în sectoarele

mai populate al Turnului. În scurtă vreme, ea văzu un grup de novice trecând pe acolo, acestea își șușotiră una altei când o văzură pe Egwene, apoi se împrăștiară care încotro.

În câteva minute, mica procesiune a Egwenei alcătuită din cele trei a început să treacă pe lângă mai multe persoane pe coridor. Surori din toate frățiile Ajah care păreau ocupate, cu toate că încetineau pasul în vreme ce o priveau pe Egwene trecând. Alesele în rochiile lor, prinse cu cingători peste mijloc, erau mai puțin discrete, acestea stăteau la intersecțiile dintre două coridoare, zgâindu-se la Egwene când aceasta era condusă pe lângă ele. În ochii lor se citea mirarea. De ce era liberă? Ele păreau încordate. Se întâmplase ceva ce nu știa Egwene?

Ah, Egwene, zise o voce în vreme ce înaintau pe coridor. Excelent, ești deja liberă. Vreau să vorbesc cu tine.

Egwene se întoarse șocată și o văzu pe Saerin, Conducătoarea Brună cea hotărâtă. Cicatricea de pe obrazul femeii o făcea întotdeauna să pară mult mai... descurajatoare decât majoritatea celorlalte Aes Sedai, un aspect îmbunătățit de șuvițele albe de păr, care sugerau că avea o vârstă foarte înaintată. Puține membre ale Ajah Brună puteau fi descrise ca fiind intimidante, însă Saerin făcea parte cu siguranță din acel grup select.

– O ducem în odaia ei, zise Barasine.

Ei bine, voi vorbi cu ea așa cum faceți și voi, zise Saerin cu calm.

– Nu are voie să...

Îmi negi autoritatea, soră Roșie? Mie, o Conducătoare? întrebă Saerin.

Barasine se înroși.

– Amyrlin nu va fi încântată când va afla despre asta.

– Atunci, dă fuga și spune-i, până când eu voi discuta niște lucruri importante cu tânăra al'Vere, zise Saerin. Ea se uită la surorile Roșii. Puțină intimitate, rogu-vă.

Cum cele două Roșii nu reușiră să o intimideze cu privirile lor, acestea se retraseră. Egwene privea curioasă. Se părea că autoritatea Supremei Înscăunate Amyrlin – dar și cea a întregului ei Ajah – era oarecum subminată. Saerin se întoarse spre Egwene și făcu un gest, apoi cele două începură să înainteze de-a lungul coridorului, urmate de surorile Roșii.

– Îți asumi riscul să fii văzută vorbind cu mine, zise Egwene.

Saerin trase aer în piept.

– Și dacă ieși din odaia ta îți asumi un risc în ultima vreme. Sunt din ce în ce mai frustrată din cauza a ceea ce se întâmplă ca să îmi mai bat capul cu amabilitățile. Tăcu, apoi îi aruncă o privire Egwenei. Și-apoi, în ultima vreme, a fi văzută în compania ta merită acel risc. Am vrut să verific ceva.

– Ce? întrebă Egwene, curioasă.

– Păi, am vrut să văd dacă *ele* pot fi intimidate. Majoritatea membrelor din Ajah Roșie nu acceptă cu bucurie eliberarea ta. O văd ca pe un mare eșec din partea Elaidei.

– Ar fi trebuit să mă omoare, zise Egwene, dând o dată din cap. Cu multe zile înainte.

– Acest lucru ar fi fost văzut ca un eșec.

– Un eșec la fel de mare ca acela de a fi forțată să o înlăture pe Silviana? întrebă Egwene. De a hotărî brusc că Mai Mare peste Novice este de vină, la o săptămână după cele întâmplate?

– Asta ți-au spus? întrebă Saerin, zâmbind în vreme ce pășeau și ținându-și privirea în față. Că Elaida a ajuns „brusc" să ia această hotărâre, de capul ei?

Egwene își ridică o sprânceană.

– Silviana a cerut să fie ascultată de Divan când acesta s-a întrunit, îi explică Saerin. A stat în fața noastră, în fața Elaidei înseși, și a insistat ca tratamentul care îți era aplicat era în afara legii. Ceea ce, probabil, așa și era. Chiar dacă nu ești Aes Sedai, nu ar fi trebuit să înduri niște condiții atât de îngrozitoare. Saerin îi aruncă o privire Egwenei. Silviana *a cerut* să

fu eliberată. Pare să te respecte foarte mult, aş zice. A povestit cu mândrie în glas cum ai indurat pedepsele primite, ca şi când ai fi fost o elevă care şi-a învăţat bine lecţia. A denunţat-o pe Elaida, cerând ca aceasta să fie înlăturată din funcţia de Amyrlin. A fost o scenă… de-a dreptul extraordinară.

– Pe Lumină…, zise Egwene în şoaptă. Ce i-a făcut Elaida?

– I-a poruncit să îmbrace veşmântul de novice, răspunse Saerin. Mai că a provocat zarvă chiar în Divan. Saerin făcu o pauză. Silviana a refuzat, desigur. Elaida a declarat ca ea să fie ferecată şi executată. Divanul nu ştie ce să facă.

Egwene fu cuprinsă de panică.

– Lumina! Nu trebuie pedepsită! Trebuie să împiedicăm acest lucru.

– Să-l împiedicăm? întrebă Saerin. Copila, Ajah Roşie se prăbuşeşte! Membrele ei se întorc una împotriva celeilalte ca nişte lupi care îşi atacă propria haită. Dacă Elaidei i se va îngădui să o *omoare* pe una din frăţia Ajah din care face parte, sprijinul de care s-a bucurat în rândul lor va dispărea. Păi, nu m-ar mira să văd, după ce se va fi aşternut praful, că frăţia Ajah este atât de slăbită, încât poţi să o desfiinţezi pur şi simplu şi să termini cu ea.

– Nu *vreau* să le desfiinţez, zise Egwene. Saerin, aceasta este una dintre problemele în modul de gândire al Elaidei de la bun început! Turnul Alb are nevoie de toate frăţiile Ajah, chiar şi de cea Roşie, ca să înfrunte ceea ce urmează să vină. Cu siguranţă nu ne permitem să pierdem o femeie ca Silviana doar ca să demonstrăm ceva. Adună ce sprijin poţi. Trebuie să acţionăm rapid ca să oprim această bătaie de joc.

Saerin clipi.

– Tu chiar crezi că deţii controlul aici, copila?

Egwene o privi în ochi.

– Vrei să îl deţii *tu*?

– Lumină, nu!

– Atunci, nu-mi mai sta în cale şi treci la treabă! Elaida trebuie înlăturată, dar nu putem lăsa ca întreg Turnul să se

prăbușească în jurul nostru câtă vreme se întâmplă acest lucru. Du-te la Divan și vezi ce poți face ca să oprești asta!

Saerin încuviință din cap cu respect, înainte să se retragă pe un coridor secundar. Egwene aruncă o privire în spate, la cele două însoțitoare Roșii ale ei.

– Ați auzit multe din ce-am vorbit?

Cele două se priviră una pe cealaltă. Firește că trăseseră cu urechea.

– Puteați merge să vă convingeți singure de cele întâmplate, zise Egwene. De ce n-ați făcut-o?

Cele două o priviră enervate.

– Scutul, zise Barasine. Am primit poruncă să fim cel puțin două pentru a-l menține.

– Oh, pentru... Egwene inspiră adânc. Dacă făgăduiesc să nu îmbrățișez Puterea până ma voi afla din nou în custodia unei alte surori Roșii, acest lucru va fi de ajuns pentru voi?

Cele două o priviră bănuitoare.

– Așa mă gândeam și eu, zise Egwene.

Ea se întoarse spre un grup de novice care stăteau pe un coridor secundat, prefăcându-se că frecau faianța de pe un perete în vreme ce se hlizeau la Egwene.

– Tu, zise Egwene, arătând cu degetul spre una dintre ele. Marsial, nu-i așa?

– Da, Mamă, chițăi fata.

– Du-te și adu niște ceai din rădăcină tip furculiță. Katerine ar trebui să aibă în cabinetul Mai-Marei peste Novice. Nu e departe. Spune-i că Barasine l-a cerut ca să mi-l dea mie; adu-mi-l în odaia mea.

Novicea se ridică în picioare ca să facă ce i se ceruse.

– Voi lua o doză de ceai și-atunci, măcar una din voi va putea pleca, zise Egwene. Frăția voastră Ajah se prăbușește. Vor avea nevoie de orice minte limpede, poate veți reuși să le convingeți pe surorile voastre că nu este un lucru înțelept ca Elaida să o execute pe Silviana.

Cele două Roșii se priviră nesigure. Apoi, cea deșirată, al cărei nume Egwene nu îl știa, înjură încet și se îndepărtă în grabă în foșnetul poalelor. Barasine o strigă, dar femeia nu se întoarse.

Barasine îi aruncă o privire Egwenei, bombăni ceva, dar rămase pe loc.

– Așteptăm ceaiul din rădăcină tip furculiță, zise ea, privind-o în ochi pe Egwene. Vom merge spre odaia ta.

– Prea bine, zise Egwene, dar fiecare minut de întârziere te-ar putea costa scump.

Urcară scările ce duceau spre noile dormitoare ale novicelor, care erau îngrămădite de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din sectorul din Turn ocupat de Brune. Se opriră lângă ușa Egwenei ca să aștepte ceaiul. În vreme ce așteptau, novicele începeau să se strângă în jurul lor. Pe coridoarele îndepărtate, surorile și Străjerii lor străbăteau în grabă coridoarele cu un sentiment de urgență. Din fericire, poate că Divanul va putea face ceva ca să o împiedice pe Elaida. Dacă ajunsese într-adevăr până acolo încât să le execute pe surori doar pentru că acestea nu erau de acord cu ea...

Novicea cea cu ochii mari de mirare se întoarse într-un final, aducând o ceașcă și un pachețel cu ierburi. Barasine cercetă pachețelul și hotărî, pare-se, că era satisfăcător, căci îl muie în ceașca pe care i-o întinse Egwenei, așteptând. Egwene o luă oftând și bău conținutul cald al ceștii. Doza era suficientă ca ea să nu poată conduce nici măcar un dram, dar spera că nu suficient de puternică pentru ca ea să-și piardă cunoștința.

Barasine se întoarse și se îndepărtă în grabă, lăsând-o pe Egwene singură pe coridor. Nu doar singură, ci singură și în măsură să facă întocmai cum dorea. Ea nu se bucura de prea multe astfel de ocazii.

Ei bine, ea trebuia să vadă cum putea să profite de ele. Dar mai întâi, trebuia să-și scoată rochia aceea murdară și pătată de sânge și să se spele. Deschise ușa odăii ei.

Şi văzu pe cineva şezând înăuntru.

– Bună, Egwene, zise Verin, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai aburind. Ei, ei! Începeam să mă întreb dacă voi fi nevoită să sparg uşa celulei ăleia ca să pot vorbi cu tine.

Egwene îşi reveni din starea de şoc. Verin? Când se întorsese femeia în Turnul Alb? Cât timp trecuse de când nu o mai văzuse Egwene?

– N-avem timp acum, Verin, zise ea, descuind repede şifonierul mic în care avea haine de schimb. Am treabă de făcut.

– Hm, da, zise Verin, sorbind calmă din ceai. Presupun că ai. Apropo, rochia pe care o porţi este verde.

Egwene se încruntă auzind această propoziţie fără noimă şi îşi privi rochia. Fireşte că nu era verde. Ce tot îndruga Verin? Femeia devenise...

Ea încremeni şi îi aruncă o privire lui Verin.

Aceasta fusese o minciună. *Verin putea spune minciuni.*

– Da, m-am gândit eu că asta îţi va atrage atenţia, zise Verin, zâmbind. Ar trebui să iei loc. Avem multe de discutat şi puţin timp la dispoziţie.

CAPITOLUL 39

O vizită din partea lui Verin Sedai

– N-a ținut niciodată în mână Sceptrul Legămintelor, o acuză Egwene, stând în continuare lângă șifonier.

Verin ședea pe marginea patului, sorbind din ceaiul ei. Femeia cea voinică purta o rochie simplă maro, croită parcă pentru o matroană, și o cingătoare din piele groasă în jurul mijlocului. Poalele erau despicate și, judecând după cizmele murdare ce ieșeau de sub tiv, ea doar ce ajunsese în Turnul Alb.

– Nu fi prostuță.

Verin înlătură cu mâna o șuviță de păr care îi ieșise din coc, părul ei castaniu îi era marcat de șuvițe cărunte foarte pronunțate.

– Copilă, eu am ținut Sceptrul Legămintelor în mână și am jurat pe el înainte să se nască *bunica* ta.

– Atunci, ai renunțat la Legăminte, zise Egwene.

Acest lucru era posibil în cazul Sceptrului Legămintelor – la urma urmei, Yukiri, Saerin și celelalte renunțaseră la legămintele lor și le înlocuiseră.

– Ei bine, da, zise Verin, cu o atitudine maternă.

– N-am încredere în tine, se trezi spunând Egwene. Nu cred că am avut vreodată.

– Foarte înțelept, zise Verin, sorbind din ceai. Era o aromă pe care Egwene nu o recunoștea. La urma urmei, fac parte din Ajah Neagră.

Egwene fu străbătută brusc de un fior, ca un sloi de gheață care îi fusese înfipt în spate și care îi ajunsese până în piept. Ajah Neagră. Verin era Neagră. Lumină!

Egwene dădu să îmbrățișeze Puterea Supremă, dar, desigur, rădăcina tip furculiță împiedică acest efort al ei. Chiar Egwene fusese cea care sugerase să i se administreze! Lumină, își pierduse orice urmă de gândire logică? Fusese atât de încrezătoare și de sigură pe ea după victoria obținută, încât nu anticipase ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi dat peste o soră Neagră. Dar cine putea *anticipa* că dădea peste o soră Neagră? Să găsești una șezând calmă pe patul tău, sorbind din ceai și privindu-te cu acei ochi care întotdeauna *păruseră* a ști prea multe. Ce modalitate mai bună exista dacă nu să te ascunzi în spatele unei Brune modeste, nebăgată în seamă de celelalte surori din cauza felului tău de a fi, distras și erudit?

– Ehe, ceaiul acesta chiar *este* bun, zise Verin. Când o vei vedea pe Laras, te rog să-i mulțumești din partea mea pentru el. A promis că are pus deoparte niște ceai care nu s-a stricat încă, iar eu nu am crezut-o. Nu prea poți avea încredere în nimeni în ultima vreme, nu-i așa?

– Cum? Laras este Iscoadă a Celui Întunecat? întrebă Egwene.

– Nu, ferească Lumina! zise Verin. O fi ea în multe feluri, dar nu e Iscoadă a Celui Întunecat. Mai degrabă ai vedea o Mantie Albă căsătorindu-se cu o Aes Sedai decât să o auzi pe Laras jurând credință Marelui Senior. Extraordinară femeie. Și destul de pricepută în a alege aromele ceaiurilor.

– Ce ai de gând să faci cu mine? o întrebă Egwene, forțându-se să vorbească cu calm.

Dacă Verin ar fi vrut să o omoare, ar fi făcut-o deja. Era limpede că Verin voia să o folosească pe Egwene, iar acest

lucru i-ar fi oferit o oportunitate Egwenei. Oportunitatea de a scăpa, oportunitatea de a răsturna situația. Lumină, ce sincronizare proastă!

– Păi, mai întâi te-aș ruga să iei loc, zise Verin. Ți-aș oferi niște ceai, dar, sincer, mă îndoiesc că ai vrea din cel de care beau eu.

„Gândește, Egwene!" își spuse ea. Era inutil să strige după ajutor, probabil că doar novicele ar fi auzit-o, având în vedere faptul că supraveghetoarele ei Roșii plecaseră în grabă. Dintre toate momentele în care putea fi singură! N-ar fi crezut niciodată că va ajunge să-și dorească să le aibă prin preajmă pe temnicerele ei.

Oricum, dacă țipa, cu siguranța că Verin ar fi legat-o și i-ar fi pus căluș cu ajutorul firelor de Aer. Iar dacă vreo novice ar fi *auzit*-o, aceasta ar fi dat fuga să vadă care era problema iar Verin ar fi înhățat-o și pe ea. Așadar, Egwene trase singurul scăunel din lemn din odaie și se așeză pe el, simțind sub fund lemnul fără pernă.

Odaia cea mică era liniștită și tăcută, rece și neprimitoare cum nu mai fusese ocupată de patru zile. Egwene căuta cu înverșunare un mod de a scăpa.

– Complimentele mele pentru ce ai făcut aici, Egwene, zise Verin. Am urmărit puțin din nebunia care se petrece între facțiunile surorilor Aes Sedai, deși am hotărât să nu mă implic personal. A fost mai important să-mi continui cercetările și să stau cu ochii pe tânărul al'Thor. E cam fioros, trebuie să recunosc. Îmi fac griji în privința lui. Nu sunt sigură că el înțelege cum procedează Marele Senior. Nu tot răul este la fel de... evident ca Numiții. Rătăciții, cum le spuneți voi.

– Evident? zise Egwene. Rătăciții?

– Păi, prin comparație. Verin zâmbi și își încălzi mâinile pe ceașca de ceai. Numiții sunt ca niște copii certăreți, fiecare încercând să țipe mai tare și să atragă atenția tatălui. Este ușor să-ți dai seama ce vor: Putere asupra celorlalți copii, dovada

că ei sunt cei mai importanți. Sunt convinsă că nu inteligența, viclenia sau priceperea te fac Numit – cu toate că aceste lucruri sunt importante, desigur. Nu, eu cred că Marele Senior caută *egoismul* în conducătorii lui măreți.

Egwene se încruntă. Oare chiar stăteau la taclale despre *Rătăciți*?

– De ce ar alege el această trăsătură?

– Asta îi face previzibili. O unealtă pe care te poți baza că va acționa după cum este de așteptat este mult mai valoroasă decât una pe care nu o poți înțelege. Sau, poate, pentru că atunci când luptă unul împotriva celuilalt, doar cei puternici supraviețuiesc. Sincer, nu știu. Numiții sunt previzibili, însă Marele Senior, nici pe departe. Nici măcar după decenii de studiu nu pot fi sigură ce vrea *el* sau de ce vrea acel lucru. Știu doar că bătălia aceasta nu va fi purtată așa cum presupune al'Thor.

– Și ce legătură are asta cu mine? întrebă Egwene.

– Nu are, zise Verin, *fâțâind*. Mă tem că m-am abătut de la subiect. Și avem atât de puțin timp la dispoziție. Chiar trebuie să fiu atentă.

Ea părea să fie *în continuare* acea soră Brună plăcută și ciudată. Egwene crezuse întotdeauna că surorile Negre sunt... diferite.

– În fine, continuă Verin. Vorbeam despre ce ai făcut tu aici, în Turn. Mi-a fost teamă că voi veni și te voi găsi pierzându-ți timpul cu prietenele tale de afară. Imaginează-ți uimirea mea când am aflat că nu numai că te-ai infiltrat în regimul Elaidei, ci ai reușit să întorci jumătate din Divan împotriva ei. Le-ai cam scos din sărite pe unele dintre acolitele mele, asta pot spune cu certitudine. Niciuna nu este prea încântată.

Verin clătină din cap, sorbind din nou din ceai.

– Verin, eu... Egwene tăcu. Ce este...

– N-avem timp, mă tem, zise Verin, aplecându-se în față.

Brusc, ceva în atitudinea ei păru să se schimbe. Cu toate că era în continuare aceeași femeie vârstnică, și uneori maternă,

expresia de pe fața ei deveni mai hotărâtă. Ea îi surprinse privirea Egwenei, iar intensitatea din ochii ei o șocă pe Egwene. *Era* aceeași femeie?

– Îți mulțumesc pentru că ai suportat pălăvrăgelile unei femei, zise Verin, cu o voce mai blândă. A fost foarte plăcut să stăm la taclale la o ceașcă de ceai, cel puțin încă o dată. Și-acum, există niște lucruri pe care trebuie să le știi. În urmă cu câțiva ani, am avut de luat o hotărâre, m-am trezit în poziția în care fie îi juram credință Celui Întunecat, fie dezvăluiam că nu mi-am dorit niciodată cu adevărat – sau nu am intenționat – să fac asta, și, drept urmare, aș fi fost executată. Poate că altcineva ar fi găsit o cale să evite această situație. Multe ar fi ales moartea pur și simplu. Eu, însă, am privit totul ca pe o oportunitate. Vezi tu, arareori ți se ivește o ocazie ca aceasta, să studiezi o bestie din interiorul ei, să vezi ce îi pune, de fapt, sângele în mișcare. Să descoperi unde duc toate acele vinișoare și vase de sânge. Este o experiență extraordinară.

– Stai, zise Egwene. Te-ai alăturat surorilor din Ajah Neagră ca să le *studiezi*?

– M-am alăturat lor ca să-mi apăr pielea, zise Verin, zâmbind. Țin mult la ea, deși Tomas mă necăjește în privința firelor albe de păr. În fine, după ce m-am alăturat lor, studierea lor a devenit cel mai bun aspect al situației.

– Tomas. El știe ce ai făcut?

– El însuși a fost Iscoadă a Celui Întunecat, copilă, răspunse Verin. Își dorea o cale de ieșire. Ei bine, nu prea există cale de ieșire odată ce Marele Senior pune gheara pe tine. Dar *există* o cale prin care să lupți, ca să te revanșezi puțin pentru ceea ce ai făcut. I-am oferit această șansă lui Tomas și cred că mi-a fost recunoscător pentru ea.

Egwene șovăi, încercând să absoarbă toate aceste informații. Verin era Iscoadă a Celui Întunecat... dar, în același timp, nu era.

– Ai spus că ți-a „fost" recunoscător?

Verin nu răspunse imediat, doar sorbi din ceai.

– Jurămintele pe care cineva i le face Marelui Senior sunt destul de speciale, continuă ea în cele din urmă. Iar când acestea sunt făcute de cineva care poate conduce, sunt destul de stricte. Imposibil de încălcat. Poţi păcăli alte Iscoade ale Celui Întunecat, te poţi întoarce împotriva Numiţilor dacă poţi justifica acest lucru. Egoismul trebuie păstrat. Dar pe *el* nu îl poţi trăda niciodată. Nu poţi trăda niciodată ordinea însăşi în faţa intruşilor. Jurămintele sunt stricte. Foarte stricte. Îşi ridică privirea, întâlnind-o pe cea a Egwenei. „Jur să nu îl trădez pe Marele Senior şi să-mi păstrez secretele până în ora morţii." Asta am făgăduit. Înţelegi?

Egwene privi ceaşca aburindă din mâinile lui Verin.

– Otravă?

– E nevoie de un ceai foarte special ca otrava să îşi facă efectul, zise Verin, sorbind din ceai. După cum ziceam, te rog să îi mulţumeşti lui Laras din partea mea.

Egwene închise ochii. Nynaeve îi pomenise de această otravă; o picătură te putea ucide. Era o moarte rapidă, liniştită, care survenea adeseori... la o oră după ce o ingerai.

– O scăpare ciudată în ceea ce priveşte jurămintele, zise Verin pe un ton blând. Să îngădui cuiva să recurgă la trădare în ultimele clipe de viaţă. Mă întreb dacă Marele Senior ştie despre ea. De ce n-ar înlătura-o?

– Poate că nu i se pare o ameninţare, zise Egwene, deschizând ochii. La urma urmei, ce fel de Iscoadă a Celui Întunecat s-ar *sinucide* pentru binele suprem? Nu pare să fie genul de lucru la care s-ar gândi adepţii lui.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Verin, punând deoparte ceaşca de ceai. Ar fi bine să ai grijă să scapi de ceaşca asta, copilă.

– Deci, asta-i tot? întrebă Egwene, înfiorându-se. Cu Tomas cum rămâne?

– Ne-am luat rămas-bun. El îşi petrece ultima oră împreună cu familia.

Egwene clătină din cap. Totul părea atât de tragic.

– Vii la mine ca să mărturisești și te sinucizi într-o ultimă încercare de izbăvire?

Verin râse.

– Izbăvire? Cred că nu este atât de ușor de obținut. Numai Lumina știe că am făcut destule ca să fie nevoie de o izbăvire foarte *specială*. Dar a meritat prețul plătit. Chiar a meritat. Sau, poate, este pur și simplu ceea ce trebuie să-mi spun.

Își întinse mâna într-o parte, scoțând o tolbă din piele de sub pătura împăturită, ce se afla lângă piciorul patului Egwenei. Verin desfăcu cu grijă curelele, apoi scoase două obiecte: două cărți, amândouă legate în piele. Una era mai mare, ca o carte de referință, deși nu avea niciun titlu scris pe legăturile roșii. Cealaltă era o carte subțire, albastră. Copertele amândurora erau puțin uzate.

Verin i le întinse Egwenei. Aceasta le luă șovăind, simțind volumul mai mare greu în mâna dreaptă și cartea albastră mai ușoară în mâna stângă. Își trecu un deget peste pielea netedă, încruntându-se. Își ridică privirea la Verin.

– Fiecare femeie din Ajah Brună, zise Verin, caută să înfăptuiască ceva durabil. O cercetare sau un studiu care să aibă *importanță*. Celelalte ne acuză adeseori că ignorăm lumea din jurul nostru. Ele cred că privim doar înapoi. Ei bine, acest lucru este incorect. Dacă suntem distrase, este pentru că privim înainte, spre cele ce vor veni. Iar informațiile și cunoștințele pe care le strângem... le lăsăm lor. Celelalte frății Ajah vor să facă ziua de azi mai bună; noi dorim să facem ziua de mâine mai bună.

Egwene puse deoparte cartea albastră și o frunzări pe cea roșie mai întâi. Ea recunoscu scrisul de mână mic și îngrămădit al lui Verin. Niciuna dintre propozițiii nu avea logică. Parcă era păsărească.

– Cartea mică este o cheie de lectură, Egwene, îi explică Verin. Conține codul pe care l-am folosit ca să scriu volumul

acesta. Volumul este – lucrarea în sine. Opera mea. Opera vieții mele.

– Ce conține? întrebă încet Egwene, bănuind că ar putea ști răspunsul.

– Nume, locuri, explicații, răspunse Verin. Tot ceea ce am aflat despre *ei*. Despre liderii Iscoadelor Celui Întunecat, despre Ajah Neagră. Despre profețiile în care cred, despre scopurile și motivele diverselor facțiuni. Alături de o listă, la spate, cu fiecare soră din Ajah Neagră pe care am reușit să o identific.

Egwene tresări.

– Toate?

– Mă îndoiesc că le-am depistat pe toate, zise Verin, zâmbind. Dar cred că le-am descoperit pe cele mai multe dintre ele. Îți promit, Egwene, că pot fi *destul* de minuțioasă.

Egwene privi cărțile cu venerație. Incredibil! Lumină, aceasta era o comoară mai valoroasă decât tezaurul oricărui rege. O comoară la fel de valoroasă ca însuși Cornul lui Valere. Își ridică privirea – avea lacrimi în ochi – imaginându-și o viață petrecută printre Negre, urmărind, notând și lucrând mereu pentru binele tuturor.

– Oh, nu face asta, zise Verin. Fața ei începea să devină lividă. Au mulți agenți printre noi, ca niște viermi ce mănâncă un fruct de la cotor. Ei bine, m-am gândit că a sosit timpul ca și noi să avem măcar o reprezentantă printre ele. Asta merită viața unei femei. Puțini oameni au avut ocazia să creeze ceva la fel de util și de minunat ca acea carte pe care o ții tu în mână. Cu toții căutăm să schimbăm viitorul, Egwene. Eu cred că tocmai am avut ocazia să fac asta. Verin inspiră adânc, apoi își duse o mână la cap. Măi să fie, chiar că își face repede efectul. Mai e un lucru pe care trebuie să ți-l spun. Deschide cartea roșie, te rog.

Egwene se conformă și găsi o curelușă subțire din piele, cu greutăți de oțel la capete; un soi de semn de carte, deși mai lung decât altele pe care văzuse ea.

– Înfășoar-o în jurul cărții și marchează orice pagină cu ea, apoi răsucește-i capetele în jurul părții de sus, zise Verin.

Curioasă, Egwene făcu întocmai, vârând cureluşa la o pagină oarecare și închizând cartea. Puse cartea mai mică peste cea mai mare, apoi luă capetele semnului de carte care atârnau și le răsuci, unul în jurul celuilalt. Greutățile, observa ea, se potriveau. Ea le îmbină.

Și cărțile dispărură.

Egwene tresări. Încă le mai simțea în mâini, însă cărțile în sine erau invizibile.

– Funcționează doar în cazul cărților, mă tem, zise Verin, căscând. Se pare că cineva din Vârsta Legendelor și-a dat *foarte* mare osteneală să își ascundă jurnalul de ochii celorlalți. Schiță un zâmbet, devenind foarte palidă.

– Îți mulțumesc, Verin, zise Egwene, desfăcând greutățile și desfășurând semnul de carte. Cărțile își făcură din nou apariția. Mi-aș dori să existe o altă cale.

– Recunosc că otrava a fost un plan de rezervă, zise Verin. Nu sunt nerăbdătoare să mor; mai sunt lucruri pe care trebuie să le fac. Din fericire, pe câteva dintre ele le-am pus deja în mișcare, în caz că nu mă voi întoarce. În fine, primul meu plan a fost să găsesc Sceptrul Legămintelor, apoi să văd dacă îl pot folosi ca să înlătur jurămintele Marelui Senior. Din nefericire, se pare că Sceptrul Legămintelor a dispărut.

„Saerin și celelalte, gândi Egwene. Ele trebuie să-l fi luat."

– Îmi pare rău, Verin, zise ea.

– Se prea poate să nu fi funcționat oricum, zise Verin, așezându-se mai confortabil pe pat și punându-și o pernă sub părul castaniu brăzdat de fire cărunte. Procesul de rostire a jurămintelor față de Marele Senior a fost unul... specific. Mi-aș fi dorit să fi putut să mai descopăr câteva ceva pentru tine. Unul dintre Numiți se află în Turn, copilă. Este Mesaana și sunt sigură de asta. Sperasem să pot descoperi numele sub care se ascunde, însă în cele două dăți în care m-am întâlnit

cu ea, era acoperită până sus, încât nu mi-am putut da seama. Ce am reușit să văd stă scris în cartea roșie. Ai grijă pe unde calci. Ai grijă cum ataci. Te las pe tine sa hotărăști dacă vrei să încerci să le vii de hac la toți deodată sau dacă vrei să îi elimini pe cei mai importanți rând pe rând, în taină. Poate vei hotarî să aștepți să vezi daca poți să le zădărnicești planurile Un interogatoriu bun ar putea arunca puțina lumina asupra unor întrebări la care eu nu am reușit să găsesc răspunsuri. Atât de multe decizii de luat pentru cineva atât de tânăr!

Ea căscă, apoi se strâmbă când simți un junghi de durere.

Egwene se ridică în picioare și se duse lângă Verin.

– Îți mulțumesc, Verin Îți mulțumesc că m-ai ales pe mine să duc povara asta.

Verin schiță un zâmbet.

– Te ai descurcat foarte bine cu frânturile de informații pe care ți le am dat. A fost o situație destul de interesantă. Amyrlin a poruncit să ți ofer informații ca să le vânezi pe surorile Negre care au fugit din Turn; prin urmare, a trebuit să mă conformez, deși conducerea Ajah Neagră a fost frustrată de această poruncă Știi, n-ar fi trebuit să îți dau *terangrealul* viselor. Dar întotdeauna am avut o slăbiciune pentru tine.

– Nu sunt sigură că merit o asemenea încredere. Egwene își coborî privirea spre carte. Încrederea pe care mi ai arătat o tu.

– Prostii, copilă, zise Verin, căscând din nou și închizând ochii. Vei fi Amyrlin. Sunt convinsă de asta. Iar o Amyrlin ar trebui să fie înarmata bine cu toate cunoștințele. Asta, printre altele, este cea mai sacră datorie a Brunelor să înarmeze lumea cu cunoaștere Sunt în continuare una dintre ele Te rog ai grija ca ele să afle acest lucru. Deși cuvântul „Neagră" s-ar putea să-mi întineze numele pentru totdeauna, sufletul meu este Brun Spune-le

– Le voi spune, Verin, făgădui Egwene Dar sufletul tău nu este Brun Văd asta acum.

Femeia deschise încet ochii, întâlnind privirea Egwenei, și o încruntare îi încreți fruntea.

– Sufletul tău este de un alb imaculat, Verin, zise Egwene cu blândețe în glas. Ca Lumina însăși.

Verin zâmbi și închise ochii. Mai întâi se instala starea de inconștiență, și repede, moartea adevărată urmând să survină peste câteva minute. Egwene stătea și o ținea de mână pe femeie. Elaida și Divanul aveau să se descurce și fără ea. Egwene plantase bine semințele. Dacă și-ar fi făcut apariția atunci și ar fi emis pretenții, n-ar fi făcut decât să îi prelungească și mai mult autoritatea.

După ce Verin rămase fără puls, Egwene luă ceașca de ceai otrăvit și o puse deoparte, apoi ridică farfurioara în fața nasului lui Verin. Suprafața lucioasă a acesteia nu se aburi. Părea insensibil să verifice de două ori, dar existau unele otrăvuri care puteau face pe cineva să pară mort și să respire superficial, iar dacă Verin voise să o păcălească pe Egwene și să arate cu degetul spre sora greșită, aceasta ar fi fost cea mai bună metodă. Era într-adevăr insensibil să verifice de două ori, iar acest lucru îi provoca greața Egwenei, dar ea era Amyrlin. Făcea ce era dificil și lua în considerare toate posibilitățile.

Cu siguranța nicio soră care era cu adevărat Neagră nu ar fi fost dispusă să moară doar ca să creeze o asemenea diversiune. Inima ei avea încredere în Verin, deși mintea ei voia să fie sigură. Aruncă o privire spre masa ei de scris simplă, unde pusese cărțile. În clipa aceea, ușa odăii ei se deschise fără niciun avertisment și o Aes Sedai tânără – care purta șalul de atât de puțină vreme, încât fața ei nu avea încă acele trăsături fără vârstă – aruncă o privire înăuntru. Era Turese, una dintre surorile Roșii. Așadar, în sfârșit fusese trimisă o soră ca să o supravegheze pe Egwene. Perioada ei de libertate luase sfârșit. Ei bine, n-avea rost să plângă după ce ar fi putut fi. Nu irosise timpul în van. Și-ar fi dorit ca Verin să fi venit la ea cu o săptămână mai devreme, dar acum nu se mai putea face nimic

Sora Roșie se încruntă când o văzu pe Verin, iar Egwene își duse repede un deget la buze și îi aruncă surorii tinere o privire aspră.

Egwene se duse cu pași repezi la ușă.

– Abia a venit și a vrut să vorbească cu mine despre o sarcină pe care mi-a dat-o cu multă vreme în urmă, pe vremea când Turnul nu era scindat. Surorile Brune pot fi ciudat de perseverente uneori.

Era adevărat fiecare cuvânt pe care îl rostise.

– Mi-aș fi dorit însă să-și fi ales alt pat unde să se întindă, zise Egwene. Nu știu ce să fac cu ea acum.

Adevărat, din nou. Egwene trebuia *într-adevăr* să pună mâna pe Sceptrul Legămintelor. Minciuna începea să pară mult prea convenabilă în astfel de momente.

– Trebuie că e obosită după atâtea călătorii, zise Turese, cu o voce blândă, dar fermă. Las-o să facă cum dorește; ea este Aes Sedai, iar tu o simplă novice. N-o deranja.

Zicând acestea, sora Roșie închise ușa, iar Egwene zâmbi în sinea ei, satisfăcută. Apoi, se uită la trupul neînsuflețit al lui Verin și zâmbetul îi dispăru. În cele din urmă, trebuia să dezvăluie faptul că Verin murise. Cum avea să explice *asta*? Ei bine, avea să găsească ea o explicație. Dacă urma să se facă presiune asupra ei, putea să spună pur și simplu adevărul.

Mai întâi, însă, trebuia să petreacă ceva timp citind cartea aceea. Existau șanse mari ca aceasta să îi fie luată în viitorul apropiat, chiar și cu semnul de carte *ter'angreal*. Probabil ar trebui să ascundă codul altundeva față de cartea secretă. Poate că trebuia să îl memoreze și să îl distrugă. Poate că i-ar fi mai ușor să își facă un plan în privința asta dacă ar ști cum decurseseră lucrurile în Divan! Oare Elaida fusese destituită? Oare Silviana trăia sau fusese executată?

Nu putea afla prea multe acum, nu câtă vreme era păzită. Trebuia să aștepte. Și să citească.

Codul se dovedi a fi destul de complex, iar explicațiile ocupau bună parte din cartea mai mică. Era un lucru atât

avantajos, cât și frustrant. Fără ea, codul era foarte greu de descifrat și aproape imposibil de memorat. Nu avea să reușească să îl descifreze până dimineață, moment în care trebuia să dezvăluie starea adevărată în care se afla Verin.

Îi aruncă o privire femeii. Verin părea într-adevăr că doarme liniștită. Egwene luase pătura și o acoperise până la gât, apoi îi scosese pantofii și i-i puse lângă pat pentru a spori iluzia. Simțindu-se puțin lipsită de respect, hotărî să o așeze pe Verin pe o parte. Sora Roșie aruncase deja o privire înăuntru de câteva ori, iar dacă avea s-o vadă pe Verin în alte poziții nu avea să cadă la bănuieli.

Terminând cu asta, Egwene aruncă o privire la lumânare ca să-și poată da seama cât timp trecuse. Odaia nu avea ferestre; odăile novicelor nu aveau ferestre. Își alungă dorința de a îmbrățișa Puterea și de a crea o sferă de lumină la care să citească. Trebuia să se mulțumească cu flacăra singurei lumânări.

Se apucă de prima sarcină: să descifreze numele surorilor Negre enumerate în spatele cărții. Acest lucru era încă și mai important decât memorarea codului. *Trebuia* să știe în cine putea avea încredere.

Următoarele câteva ore fură printre cele mai tulburătoare și mai neliniștite din viața ei. Unele nume îi erau necunoscute, multe abia cunoscute. Altele erau femei cu care colaborase, pe care le respecta și în care avea încredere. Blestemă când văzu numele Katerinei aproape de capul listei, apoi șuieră mirată când apăru numele lui Alviarin. Auzise de Elza Penfell și de Galina Casban, cu toate că nu cunoștea unele dintre următoarele nume înșirate.

Simți un gol în stomac atunci când citi numele lui Sheriam. Egwene o bănuise cândva pe femeie, adevărat, însă pe vremea când fusese novice și Aleasă. În vremea aceea – atunci când începuse prima oară să vâneze Ajah Neagră – trădarea lui Liandrin fusese încă o noutate. Atunci, Egwene bănuise pe toată lumea.

În timpul exilului din Salidar, Egwene lucrase îndeaproape cu Sheriam și începuse să o placă pe femeie. Dar aceasta era Neagră. Propria Păstrătoare a Egwenei era Neagră. „Adună-te, Egwene", își zise ea, continuând să parcurgă lista. Fu încercată pe rând de sentimente de trădare, amărăciune și regret. Nu avea să îngăduie ca emoțiile să o împiedice să-și facă datoria.

Surorile Negre erau răspândite în toate frățiile Ajah. Unele erau Conducătoare, altele erau Aes Sedai de rang inferior, cu influența redusă. Și erau cu sutele, puțin peste două sute, după socoteala lui Verin. Douăzeci și unu în Ajah Albastră, douăzeci și opt în Ajah Brună, treizeci în Ajah Cenușie, treizeci și opt în Ajah Verde, șaptesprezece în Ajah Albă, douăzeci și unu în Ajah Galbenă și un număr surprinzător de patruzeci și opt în Ajah Roșie. Apăreau, de asemenea, și nume de Alese și de novice. În carte scria că acestea fuseseră probabil Iscoade ale Celui Întunecat înainte să se alăture Turnului Alb, căci Ajah Neagră nu recruta pe nimeni în afara de Aes Sedai. Se făcea trimitere la o pagină anterioară pentru o explicație mai detaliată, însă Egwene continuă să citească lista cu numele surorilor. Trebuia să știe numele fiecărei femei. *Trebuia.*

Existau surori Negre în rândul surorilor Aes Sedai rebele și cele din Turnul Alb, ba chiar și în rândul celor neutre care fuseseră plecate din Turn în timpul scindării. În afară de Sheriam, cea mai tulburătoare descoperire din listă erau surorile care erau Conducătoare fie în Turn, fie printre rebele. Duhara Basaheen, Velina Behar, Sedore Dajenna, Delana Mosalaine, desigur, precum și Talene Minly. Meidani îi mărturisise în taină Egwenei că Talene era membra Ajah Neagră pe care o descoperiseră Saerin și celelalte, dar aceasta fugise din Turn.

Moria Karentanis. Ultima făcea parte din Ajah Albastră, o femeie care purta șalul de mai bine de o sută de ani, vestită pentru înțelepciunea și rațiunea ei. Egwene se sfătuise cu ea de nenumărate ori și învățase din experiența ei, presupunând că ea – o Albastră – era una dintre cele mai de încredere

susținătoare ale ei. Moria fusese una dintre cele dornice să o aleagă Amyrlin pe Egwene și se grăbise să îi ia partea în câteva momente cruciale.

Fiecare nume era ca un ghimpe în pielea Egwenei. Dagdara Finchey, care o tămăduise odată pe Egwene când aceasta se împiedicase și își scrântise glezna. Zanica îi predase lecții Egwenei și păruse a fi o femeie atât de plăcută. Larissa Lyndel. Miyasi, careia Egwene îi spărsese nuci. Nesita, Nacelle Kayama. Nalaene Forrell, care – asemenea Elzei – era legată de Rand. Birlen Pena. Melvara. Chai Rugan...

Lista continua. Nici Romanda, nici Lelaine nu erau Negre, lucru care era enervant. I-ar fi convenit foarte mult să o poată arunca pe una, sau pe amândouă, în lanțuri. De ce Sheriam, dar niciuna dintre cele două?

„Încetează, Egwene, își zise ea. Nu te comporți rațional." Nu rezolva nimic dacă își dorea ca anumite surori să fie Negre.

Cadsuane nu se afla pe listă. Nici vreuna dintre cele mai apropiate prietene ale Egwenei. Nu se așteptase să fie, dar se bucura să termine de citit lista fără să le vadă numele acolo. Grupul care vâna Ajah Neagra din Turnul Alb era adevărat, căci niciunul dintre numele membrelor sale nu apărea pe listă. De asemenea, lista nu conținea nici numele iscoadelor trimise din Salidar.

Nici numele Elaidei nu era pe listă. La final exista o adnotare care explica faptul că Verin o verificase foarte atent pe Elaida și căutase dovada că ea ar fi Neagră. Însă comentariile făcute de surorile Negre o făcură să creadă cu convingere că Elaida însăși *nu* era Neagră. Doar o femeie schimbătoare care le provoca frustrări atât surorilor Negre, cât și celor din Turn.

Din nefericire, avea noimă. Știind că Galina și Alviarin erau Negre o făcuse pe Egwene să suspecteze că nu va găsi în listă numele Elaidei. Părea mai verosimil ca Negrele să aleagă ca Amyrlin o persoană pe care o puteau manipula decât să pună o Păstrătoare Neagră să o țină în frâu.

Probabil că acestea se folosiseră de un avantaj pe care îl aveau împotriva Elaidei prin intermediul Galinei – despre care Verin scrisese că reușise, probabil, să se autoproclame Conducătoarea frăției Ajah Roșie – sau al lui Alviarin. Acestea o intimidaseră sau o mituiseră pe Elaida ca să facă ce voiau ele, fără ca ea să știe că le slujea pe Negre. Acest lucru putea explica declinul ciudat al lui Alviarin. Oare ea mersese prea departe? Se autodepășise, atrăgând mânia Elaidei? Părea plauzibil, cu toate că nu puteau ști sigur până când Elaida va vorbi sau până când Egwene o va putea interoga pe Alviarin. Lucru pe care intenționa să îl facă cât mai repede cu putință.

Îngândurată, închise cartea cea roșie și groasă. Lumânarea arsese aproape până la bază. Se făcuse târziu. Poate că sosise vremea să insiste să i se ofere niște informații despre starea în care se afla Turnul.

Înainte să apuce să se hotărască cum să procedeze, se auzi o bătaie în ușă. Egwene își ridică privirea, apoi înfășură repede curelușele semnului de carte, iar cele două cărți dispărură. Acea bătaie în ușă însemna că altcineva în afară de o Roșie se afla acolo.

– Intră! strigă ea.

Când ușa se deschise, o văzu pe Nicola, cu ochii ei mari și negri și silueta ei zveltă, stând afară, sub atenta supraveghere a Turesei. Roșia nu părea încântată că Egwene avea o vizitatoare, însă bolul aburind de pe tava pe care o ținea Nicola în mâna sugera motivul pentru care i se îngăduise să bată la ușă.

Nicola îi făcu o reverență Egwenei, iar rochia ei albă de novice i se undui. Turese se încruntă și mai mult. Cu toate acestea, Nicola nu observă.

– Pentru Verin Sedai, zise ea încet, arătând cu capul spre pat. Din porunca Stăpânei Bucătăriei, după ce a aflat cât de mult au istovit-o călătoriile pe Verin Sedai.

Egwene încuviință din cap, făcând un gest spre masă și ascunzându-și încântarea. Nicola se apropie repede, puse tava pe masă și șopti.

– Mi s-a spus să te întreb dacă ai încredere în ea.

Ea aruncă din nou o privire spre pat.

– Da, răspunse Egwene și mască sunetul, trăgând scăunelul în spate.

Așadar, aliatele ei nu știau că Verin era moartă. Asta era bine; secretul era în continuare în siguranță, deocamdată.

Nicola încuviință din cap, apoi vorbi mai tare

– Ar fi bine s-o mănânce cât e caldă, dar te las pe tine să hotărăști dacă dorești să o trezești. Am primit instrucțiuni să te avertizez să nu te atingi de mâncare

– N-am s-o fac decât dacă ea n-o va vrea, răspunse Egwene, întorcându-se

După câteva clipe, ușa se închise în urma Nicolei. Egwene așteptă câteva minute chinuitoare ca Turese să deschidă ușa și să o verifice, petrecându-și timpul spălându-se pe față și pe mâini și îmbrăcând o rochie curată. În cele din urmă, încrezătoare că nu avea să fie întreruptă, înșfăcă lingura și mâncă supa. Și, de bună seamă, descoperi o fiolă mică din sticlă în care se afla o bucățică de hârtie făcută sul

Inteligent. Se părea că aliatele ei aflaseră că Verin era în odaia Egwenei și hotărâseră să se folosească de acest pretext ca să introducă pe cineva înăuntru. Desfăcu bucățica de hârtie, pe care stătea scris un singur cuvânt: „Așteaptă".

Ea oftă, dar n-avea încotro. Cu toate astea, nu îndrăzni să scoată cartea și să continue lectura. În curând, auzi voci pe coridor și ceea ce părea a fi o ceartă. Apoi, o altă bătaie în ușă.

– Intră! zise Egwene, curioasă.

Ușa se deschise și Meidani păși înăuntru. Ea îi închise ușa în nas Turesei în mod intenționat

– Mamă, zise ea, făcând o reverență.

Femeia cea zveltă purta o rochie gri strâmtă, care i se mula puțin cam ostentativ pe pieptul voluptuos. Fusese planificată o cină împreună cu Elaida în seara aceea?

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

Egwene își flutură mâna în semn de dispreț.

– Cum ai trecut de Turese?

– Se știe că Elaida... mă onorează cu vizite, zise ea. Iar legea Turnului spune că prizonierilor nu le este interzis să aibă vizitatori. Ea nu poate opri o soră care dorește să viziteze o simplă novice, cu toate că a încercat să aducă contraargumente.

Egwene încuviință din cap, iar Meidani îi aruncă o privire lui Verin, încruntându-se. Apoi păli la față. Fața lui Verin devenise ca de ceară și era limpede că ceva nu era în regulă. Era bine că Turese nu se uitase niciodată mai atent la femeia „adormită".

– Verin Sedai e moartă, zise Egwene, aruncând o privire spre ușă.

– Mamă? întrebă Meidani. Ce s-a întâmplat? Ai fost atacată?

– Verin Sedai a fost otrăvită de o Iscoadă a Celui Întunecat cu puțin timp înainte ca noi două să stam de vorbă. Ea a știut de otrava și a venit sa îmi transmită niște informații importante în ultimele clipe ale vieții ei.

Era incredibil cât puteau ascunde câteva afirmații adevărate.

– Lumina! zise Meidani. O crimă în *interiorul* Turnului Alb? Trebuie să spunem cuiva! Să aducem gărzile și...

– Problema va fi rezolvată, zise Egwene pe un ton ferm. Vorbește mai încet și adună-te. Nu vreau ca garda de afară să audă ce vorbim.

Meidani păli la față, apoi se uită la Egwene, cel mai probabil întrebându-se cum putea fi atât de insensibilă. Bine. N-avea decât s-o vadă pe Amyrlin cea stăpână pe ea și hotărâtă. Atâta vreme cât nu întrezărea o urmă de durere, tulburare și agitație lăuntrică.

– Da, Mamă. Meidani făcu o reverență. Desigur. Îmi cer iertare.

– Și acum, ai adus vești, presupun.

– Da, Mamă, răspunse Meidani, venindu-și în fire. Saerin mi-a poruncit să vin la tine. A spus că trebuie să afli ce s-a întâmplat azi.

– Așa este, zise Egwene, încercând să nu își trădeze nerăbdarea.

Lumină, femeia reușise să deducă partea *aceea*. Nu putea spune pur și simplu ce avea de spus? Egwene trebuia să se ocupe de Ajah Neagră.

– Elaida este în continuare Amyrlin, zise Meidani, însă poziția ei atârnă de un fir de ață. Divanul Turnului s-a întrunit și a cenzurat-o oficial. Ele au informat-o pe Elaida că Suprema Înscăunată Amyrlin *nu* are putere absolută și că nu putea continua să emită decrete și pretenții fără să se sfătuiască cu ele.

Egwene încuviință din cap.

– Nu e o întorsătură neașteptată, zise ea.

Mai multe Amyrlin deveniseră simple figuri după ce încercaseră să își impună puterea astfel. Înspre asta se îndrepta și Elaida și ar fi fost un lucru satisfăcător dacă nu s-ar fi apropiat sfârșitul lumii.

– Și pedeapsa?

– Trei luni, răspunse Meidani. Una pentru ce ți-a făcut ție. Două pentru o purtare nepotrivită rangului ei.

– Interesant, zise Egwene, îngândurată.

– Au existat unele voci care au cerut mai mult, Mamă. Preț de o clipă, am crezut că va fi destituită chiar în momentul acela.

– Ai fost acolo? întrebă Egwene, mirată.

Meidani încuviință din cap.

– Elaida a cerut ca procedurile să fie Tăinuite de Flacără, dar nu a obținut sprijin în direcția asta. Cred că în spatele acestei povești s-a aflat frăția ei Ajah, Mamă. Toate cele trei Conducătoare Roșii sunt plecate din Turn. Încă mă întreb unde s-au dus Duhara și celelalte.

„Duhara. O Neagră. Ce pune la cale? Și celelalte două? Cele trei erau împreună și dacă da, celelalte două puteau fi Negre și ele?“

Trebuia să revină asupra acestui subiect mai târziu.

Cum a reacționat Elaida la toate astea?

N-a spus prea multe, Mamă, răspunse Meidani. Cea mai mare parte din timp, a stat și a privit. Nu părea prea încântată. Am fost surprinsă că nu a răbufnit.

– Roșiile, zise Egwene. Dacă ea începe într-adevăr să piardă sprijinul propriei Ajah, acestea au avertizat-o cu multă vreme înainte să nu mai facă alte împletituri.

Asta a spus și Saerin, răspunse Meidani. Ea a mai observat, de asemenea, că insistențele tale de a nu lăsa Ajah Roșie să se prăbușească răspândite de un grup de novice care te-au auzit – au împiedicat parțial destituirea Elaidei.

– Ei bine, nu m-aș supăra ca ea să fie destituită, zise Egwene, dar nu vreau să se destrame întreaga frăție Ajah. Totuși, poate așa este cel mai bine. Căderea Elaidei trebuie să se întâmple astfel încât să nu tragă Turnul în jos cu ea.

Totuși, dacă ar fi putut, Egwene și-ar fi retras cuvintele rostite mai devreme. Nu voia ca vreo persoană să creadă că ea o *sprijinise* pe Elaida.

Bănuiesc că pedeapsa Silvianei a fost anulată?

– Nu în întregime, Mamă, zise Meidani. Este ținută închisă până când Divanul va hotărî ce să facă în privința ei. A sfidat-o pe Amyrlin într-un mod cât se poate de public și există discuții despre penitență.

Egwene se încruntă. Mirosea a compromis, probabil că Elaida se întâlnise în taină cu conducătoarea frăției Ajah Roșie indiferent cine o fi aceea, acum că Galina dispăruse ca să discute detaliile. Silviana va fi pedepsită, deși nu la fel de aspru, iar Elaida se va supune voinței Divanului. Acest lucru sugera că Elaida se afla pe nisipuri mișcătoare, dar că putea în continuare să emită pretenții. Sprijinul de care se bucura în rândul membrelor frăției ei Ajah nu era complet șubrezit, cum nădăjduise Egwene.

Totuși, aceasta era o întorsătură fericită a evenimentelor. Silviana avea să trăiască, iar Egwenei urma să îi fie

îngăduit – se părea – să revină la viața ei de „novice". Conducătoarele erau suficient de nemulțumite de Elaida ca să o admonesteze. Încă puțin timp, iar Egwene era încrezătoare că avea să reușească să o destituie pe femeie și să reunească Turnul. Dar îndrăznea ea oare să irosească acel timp?

Aruncă o privire spre masă, unde cărțile prețioase stăteau ascunse de privirile celorlalți. Dacă plănuia un atac masiv împotriva Ajah Neagra, oare acest lucru degenera într-o bătălie? Destabiliza Turnul încă și mai mult? Oare chiar putea nădăjdui cu adevărat să le atace astfel pe toate? Avea nevoie de timp ca să se gândească la această informație. Deocamdată, asta însemna să rămână în Turn și să țeasă intrigi împotriva Elaidei. Și, din nefericire, asta însemna să le lase pe majoritatea surorilor Negre să se plimbe în voie.

Dar nu pe toate.

– Meidani, zise Egwene, vreau să le raportezi celorlalte. *Trebuie* să o ia prizonieră pe Alviarin și să o testeze cu Sceptrul Legămintelor. Spune-le să își asume orice risc rezonabil pentru asta.

– Alviarin, Mamă? întrebă Meidani. De ce ea?

– Este Neagră, răspunse Egwene, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. Și apropiata conducătoarei organizației lor din Turn. Aceasta a fost informația pe care mi-a dat-o Verin și pentru care a murit.

Meidani păli la față.

– Ești sigură, Mamă?

– Sunt sigură de onestitatea lui Verin, zise Egwene. Dar tot este de preferat ca să înlăture cineva, apoi să înlocuiască jurămintele lui Alviarin și să o întrebe dacă este Neagră. Oricărei femei ar trebui să i se ofere șansa să se dezvinovățească, indiferent de dovezi. Sceptrul Legămintelor este la voi?

– Da, răspunse Meidani. Am avut nevoie de el ca să dovedim onestitatea Nicolei; altele au vrut să aducă și niște Alese și novice, astfel încât acestea să transmită mesaje atunci când surorile nu pot.

Era o alegere înțeleaptă, având în vedere diviziunile dintre frățiile Ajah.

– De ce ea?

– Pentru că vorbește adeseori cu celelalte despre tine, Mamă, zise Meidani. Este cunoscut faptul că ea este cea mai mare apărătoare a ta în rândul novicelor

Era ciudat să audă asta despre o femeie care, practic, o trădase, însă fata nu putea fi învinuită pe drept, având în vedere situația.

– Firește că n-au lăsat-o să rostească toate cele trei legăminte, spuse Meidani Ea nu este Aes Sedai. Dar a făcut legământul despre minciună și s-a dovedit a nu fi Iscoadă a Celui Întunecat După aceea, ele au anulat legământul.

– Și tu, Meidani? întrebă Egwene. Ție ți au anulat cel de-al patrulea legamânt?

Femeia zâmbi

– Da, Mamă. Îți mulțumesc

Egwene încuviință din cap.

Du te. Transmite mai departe mesajul meu. Alviarin *trebuie* să fie prinsă. Aruncă o privire spre trupul neînsuflețit al lui Verin. Mă tem că va trebui să îți cer să o iei și pe ea cu tine Ar fi mai bine dacă ar dispărea decât să fiu nevoită să explic cum a murit în odaia mea.

– Dar

– Folosește o poartă, zise Egwene. Călătorește dacă nu cunoști zona foarte bine.

Meidani încuviință din cap, apoi îmbrățișă Izvorul

– Împletește altceva mai întâi, zise Egwene, îngândurată. N-are importanță ce, ceva ce necesită multă putere. Poate una dintre cele o sută de împletituri pe care le face cineva care dă testul pentru a deveni Aes Sedai.

Meidani se încruntă, dar îi dădu ascultare, făcând o împletitură foarte complicată, care necesita multă putere. La scurt timp după ce ea începu, Turese își vârî capul înăuntru,

suspicioasă. Din fericire, împletitura o împiedica să vadă chipul lui Verin, însă Turese nu era concentrata asupra Brunei „adormite“ Era concentrată asupra împletiturii, apoi dădu să vorbească

Îmi arată câteva împletituri pe care va trebui să le știu dacă voi da testul ca să devin Aes Sedai, zise Egwene simplu, oprind o pe Turese să vorbească. Este interzis acest lucru?

Turese se uita urat la ea, dar se retrase, închizând ușa.

– Asta a fost ca sa o împiedicam să își vâre capul înăuntru și să vadă împletiturile pentru poartă, zise Egwene. Repejor! la cadavrul! Când Turese se va uita din nou înăuntru îi voi spune adevărul – că tu și Verin ați plecat printr-o poartă.

Meidani aruncă o privire trupului neinsuflețit al lui Verin.

- Dar ce ar trebui să facem cu corpul?

Orice vi se pare potrivit, zise Egwene, devenind din ce în ce mai țâfnoasa. Vă las pe voi să hotărâți N am timp să mi bat capul cu asta acum. Și ia și ceașca aceea cu tine; ceaiul este otrăvit. Descotorosește te de el cu băgare de seamă

Egwene aruncă o privire spre lumânarea ei care pâlpâia, arsese aproape până jos. Mai într-o parte Meidani oftă încet, apoi deschise o poartă. Fire de Aer trecură trupul lui Verin prin poartă, iar Egwene o urmări cu privirea, simțind o umbră de regret. Femeia meritase ceva mai bun Într-o bună zi, avea sa se afle că ea suferise și ce reușise să înfăptuiască. Dar nu pentru o vreme.

Odata ce Meidani pleca împreuna cu cadavrul și cu ceaiul, Egwene aprinse o altă lumânare, apoi se întinse pe pat încercând sa nu se gândească la cadavrul care îl ocupase mai înainte Se relaxă, gândindu se la Siuan. Femeia avea să meargă la culcare în curând Trebuia avertizată în privința lui Sheriam și a celorlalte.

Egwene deschise ochii în *Tel'aran'rhiod* Era în odaia ei sau, cel puțin, varianta din vis a acesteia. Patul era făcut, iar ușa era închisă. Își schimbă rochia cu una de un verde-închis,

potrivită pentru o Amyrlin, apoi se mută în Grădina de Primăvara a Turnului. Siuan nu sosise încă, dar, probabil, era încă puțin cam devreme pentru întâlnirea lor.

Cel puțin, aici nu puteai vedea nimic din gunoaiele care se adunau în oraș sau corupția care eroda baza unității dintre frățiile Ajah. Grădinarii Turnului se mișcau precum niște forțe naturale, plantând, cultivând și culegând în vreme ce Supremele Înscăunate Amyrlin se înălțau și cădeau. Grădina de Primăvară era mai mică decât majoritatea celorlalte grădini ale Turnului, era o bucată de pământ triunghiulară între două ziduri. Poate că într-un alt oraș, această bucată de pământ ar fi fost folosită pentru depozitare sau umplută pur și simplu cu piatră. Dar în Turnul Alb, ambele variante ar fi fost hidoase.

Soluția era o grădină mică plină cu plante, cărora le mergea foarte bine la umbră. Hortensiile se cățărau pe ziduri și se răsuceau în jurul ghivecelor. Cerceii doamnei ședeau înșirați, florile lor micuțe și rozalii atârnând din frunzele delicate cu trei vârfuri. Arbuști „ploaie de aur" înfloriți, cu frunzele lor ca niște degete, precum și alți copăcei umbroși, plantați de-a lungul zidurilor triunghiulare, ce se întâlneau într-un singur punct.

Plimbându-se prin fața copacilor înșiruiți în vreme ce aștepta, Egwene se gândea la faptul că Sheriam era Neagră. În câte situații era implicată femeia aceasta? Fusese Mai Mare peste Novice mulți ani cât vreme Siuan fusese Amyrlin. Oare se folosise de această funcție ca să intimideze, poate să transforme alte surori? Oare se aflase în spatele atacului Vinețiului survenit cu multă vreme?

Sheriam făcuse parte din grupul care îl tămăduise pe Mat. Cu siguranță ea nu ar fi putut face nimic malefic câtă vreme se aflase într-un cerc alcătuit din atât de multe femei – însă orice aspect referitor la femeia aceea dădea de bănuit. Era prea mult! Sheriam se numărase printre acelea care se ocupaseră

de Salidar înainte ca Egwene să acceadă la putere. Ce făcuse Sheriam, cât de mult manipulase la vremea aceea, cât de multe lucruri îi dezvăluise Umbrei?

Știuse dinainte despre planurile Elaidei de a o destitui pe Siuan? Galina și Alviarin erau Negre și fuseseră două dintre instigatoarele principale, așadar părea posibil ca alte Negre să fi fost avertizate. Exodul a jumătate din Turn, adunarea din Salidar, așteptarea și dezbaterile ulterioare făceau toate parte din planul Celui Întunecat? Dar ascensiunea la putere a Egwenei? Pe câte sfori întinse de Umbră dansase ea fără să știe?

„Acesta este un exercițiu al deșertăciunii, își spuse ea cu fermitate. N-o lua pe drumul acesta." Chiar și fără cărțile lui Verin, Egwene bănuise că frângerea Turnului era lucrarea Celui Întunecat. Firește că el era încântat că surorile Aes Sedai erau împărțite în două tabere în loc să se unească sub o singură conducătoare.

Acum, totul devenea mai... personal. Egwene se simțea murdară, păcălită. Preț de o clipă, se simți acea fată de la țară, așa cum o considerau multe. Dacă Elaida fusese un pion al Negrelor, la fel era și ea. Lumină! Cât de mult trebuie să se fi amuzat Cel Întunecat să vadă două Amyrlin rivale, fiecare cu favoriții lui credincioși alături, asmuțind-o pe una împotriva celeilalte.

„Nu știu sigur ce vrea el sau de ce vrea asta, îi spusese Verin. Chiar și după ani de studiu, nu pot fi sigură..." Cine știa dacă Cel Întunecat râdea?

Se cutremură. Indiferent care era planul lui, ea avea să lupte împotriva lui. Avea să i se împotrivească. Avea să-l scuipe în ochi, chiar dacă el urma să biruiască, întocmai cum spuneau Aielii.

– Ei, asta da priveliște, se auzi vocea lui Siuan.

Egwene se roti pe călcâie, dându-și seama cu întristare că nu mai purta rochia de Amyrlin, ci o armură completă, precum cea a unui soldat care mergea la luptă. În mână ținea două sulițe Aiel.

Ea alungă armura și sulițele cu un gând, înveșmântân-du-se din nou în rochie.

– Siuan, zise el scurt. S-ar putea să vrei să invoci un scaun S-a întâmplat ceva

Siuan se încruntă.

– Ce?

– În primul rand, Sheriam și Moria fac parte din Ajah Neagră.

- Poftim? zise Siuan, șocată. Ce prostie mai e și asta? Încremeni Mamă, adăugă ea, tardiv.

Nu e o prostie, zise Egwene, ci mă tem că adevărul. Mai sunt și altele, dar îți voi spune numele lor mai târziu. Încă nu le putem aresta. Am nevoie de timp ca să fac un plan și sa mă gândesc. O seară, poate Vom lovi în curând. Dar până atunci, vreau ca Sheriam și Moria să fie supravegheate Să nu rămâi singură în preajma lor.

Siuan clătină nedumerită din cap, nevenindu i a crede.

Cat de sigură ești despre asta, Egwene?

Suficient de sigură, răspunse Egwene. Supraveghează le, Siuan, și gandește te ce e de făcut. Voi vrea să aud sugestiile tale. Va trebui să găsim o cale prin care să le înhațam in tăcere, apoi să dovedim Divanului ca fapta noastră este justificată.

– Treaba asta ar putea fi periculoasă. Siuan își frecă băr bia. Spre că știi ce faci, Mamă

Puse accent pe ultimul cuvânt

– Dacă voi da greș, zise Egwene, atunci vina va cădea asupra mea Dar nu cred că se va întâmpla asta. După cum ziceam, s-au schimbat multe

Siuan făcu o plecăciune.

– Ești încă prizoniera?

Nu tocmai Elaida a...

Egwene șovăi, încruntându se în sinea ei. Ceva nu era în regula.

- Egwene? o întrebă Siuan, neliniștită.

– Eu.. , începu Egwene, apoi se înfioră.

Ceva îi atingea mintea, încețoșându-i-o. Ceva.. o trăgea înapoi.

Tel'aran'rhiod se stinse, iar Egwene deschise ochii și văzu că se afla înapoi în odaia ei, iar o Nicola îngrijorată o scutura de braț.

– Mamă, zicea ea. Mamă!

Fata avea o tăietură însângerată pe obraz. Egwene se ridică brusc în capul oaselor, iar în clipa aceea întreg *Turnul* se cutremura ca în urma unei explozii. Nicola o apucă de braț, scoțând un țipăt de teama.

– Ce se întâmpla? vru să știe Egwene.

– Creaturi ale Umbrei! țipă Nicola. În văzduh, șerpi care aruncă flăcări și împletesc Puterea Supremă! Ne au distrus! O, Mamă. A început Tarmon Gai'don!

Preț de o clipă, Egwene avu un sentiment primar de panică incontrolabilă. Tarmon Gai'don! Ultima Bătălie!

Auzea țipete în depărtare, urmate de strigătele soldaților sau ale Străjerilor. Nu. . nu! Trebuia să se concentreze! Șerpi în văzduh. Șerpi care mânuiau Puterea Supremă... sau cu *călăreți* care mânuiau Puterea Suprema. Egwene azvârli pătura cât colo și sări în picioare.

Nu începuse Tarmon Gai'don, dar era aproape la fel de rău. Seanchanii atacaseră în cele din urmă Turnul Alb, așa cum visase Egwene.

Iar ea nu putea conduce suficientă Putere nici cât să aprindă o lumânare, darămite să lupte împotriva lor.

CAPITOLUL 40

Turnul se cutremură

Siuan se trezi, tresărind. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era *deloc* în regulă. Se dădu jos din pat. Când făcu asta, o siluetă întunecată se mişcă brusc în partea cealaltă a cortului, metalul frecându-se de metal. Siuan încremeni, îmbrăţişă Izvorul din reflex şi creă o sferă de lumină.

Gareth Bryne stătea în alertă, cu sabia din oţel cu însemnul bâtlanului scoasă din teacă şi pregătită. Era îmbrăcat doar în hainele de corp, iar ea se văzu nevoită să se abţină să nu-i privească trupul musculos, care era într-o formă mult mai bună decât cel al multor bărbaţi care aveau jumătate din vârsta lui.

– Ce înseamnă asta? întrebă el, încordat.

– Lumină! zise Siuan. Dormi cu sabia în pat?

– Întotdeauna.

– Egwene este în pericol.

– Ce fel de pericol?

– Nu ştiu, recunoscu ea. Ne-am întâlnit, dar ea a dispărut brusc. Cred... că este posibil ca Elaida să fi hotărât să o execute. Sau, cel puţin, s-o scoată din celulă şi... să-i facă ceva.

Bryne nu ceru detalii. Își vârî sabia în teacă, apoi începu să își tragă pe el pantalonii și cămașa. Siuan puse în continuare fusta albastră și bluza, acum șifonate — avea obiceiul să se schimbe după întâlnirile ei cu Egwene, odată ce Bryne dormea buștean.

Ea simțea o neliniște pe care nu și-o prea putea explica. De ce era atât de agitată? Nu era un lucru neobișnuit ca ceva să trezească o persoană care visa.

Dar majoritatea oamenilor nu erau Egwene. Ea era o maestră a Lumii Viselor. Dacă ceva ar fi trezit-o pe neașteptate, ea ar fi rezolvat problema, apoi s-ar fi întors ca să o liniștească pe Siuan. Dar nu se întorsese, în ciuda faptului că Siuan o așteptase ceea ce păruse o veșnicie.

Bryne veni lângă ea, îmbrăcat acum în pantalonii lui cenușii și aspri și haina de uniformă. Își încheiase nasturii hainei cu gulerul înalt, însemnată cu trei stele în partea stângă a pieptului și cu epoleții aurii pe umeri.

O voce speriată strigă de afară.

– Generale Bryne! Seniore General!

Bryne îi aruncă ei o privire, apoi se întoarse spre clapele cortului.

– Intră!

Un soldat tânăr, cu părul negru îngrijit, pătrunse în cort și salută în grabă. Acesta nu își ceru scuze pentru că venise atât de târziu — oamenii lui Bryne știau că generalul lor le permitea să îl trezească dacă era nevoie.

– Seniore, zise bărbatul, raport de la iscoade. Se întâmplă ceva în oraș.

– „Ceva", Tijds? întrebă Bryne.

– Iscoadele nu sunt sigure, Seniore, zise bărbatul, făcând o grimasă. Cu perdeaua de nori, noaptea este neagră, iar ocheanele nu prea sunt de mare ajutor. Au existat explozii de lumină în apropierea Turnului, asemănătoare spectacolului unui Artificier. Umbre întunecate în văzduh.

– Creaturi ale Umbrei? întrebă Bryne, ieșind din cort.

Siuan și soldatul îl urmară, cu sfera de lumină. Luna abia dacă se zărea, iar din cauza acelor nori persistenți, era greu să vezi ceva. În jurul lor, corturile ofițerilor semănau cu niște movile negre adormite, iar singurele lumini cu adevărat vizibile erau focurile de veghe ale gărzilor de la intrarea în palisadă.

– Ar putea fi Creaturi ale Umbrei, Seniore, zise soldatul, venind în pas alergător după Bryne. Există povești despre Creaturi ale Umbrei care zboară astfel. Însă iscoadele nu știu sigur ce văd. Însă fasciculele de lumină sunt acolo, asta-i cert.

Bryne încuviință din cap, luând-o spre focurile de veghe.

– Alertează garda de noapte. Vreau să se trezească și să se înarmeze, pentru orice eventualitate. Trimite alergători la zidurile orașului. Și adu-mi și alte informații!

– Da, Seniore.

Soldatul salută și se îndepărtă în fugă.

Bryne îi aruncă o privire lui Siuan, fața lui fiind luminată de sfera de lumină ce plutea deasupra palmei ei.

– Creaturile Umbrei n-ar îndrăzni să atace Turnul Alb, zise el. Nu fără o oaste numeroasă pregătită de un atac masiv. Mă îndoiesc sincer că există o sută de mii de Troloci ascunși în câmpiile astea, care nu oferă cine știe ce ascunzătoare. Așadar, ce naiba se petrece?

– Seanchanii, zise Siuan, simțind cum i se pune un nod în stomac. La naiba, Gareth! Asta *trebuie* să fie. Egwene a prezis asta.

El încuviință din cap.

– Da. Ei călăresc Creaturi ale Umbrei, așa spun unele zvonuri.

– Fiare zburătoare, zise Siuan, nu Creaturi ale Umbrei. Egwene a spus că se numesc *rakeni*.

El o privi suspicios, dar spuse doar atât:

– Ce i-ar determina pe Seanchani să atace cu atâta nesăbuință fără să pregătească un atac terestru în același timp?

Siuan clatină din cap. Presupusese întotdeauna că un atac al Seanchanilor asupra Turnului Alb însemna o invazie de amploare, iar Egwene ghicise că atacul avea să fie abia peste câteva luni. Lumină! Se părea că şi Egwene se putea înşela.

Bryne se întoarse spre focurile de veghe, ale căror văpăi se înălţau sus, în aer, luminând partea din faţă a palisadei. În interiorul cercului din lemn, ofiţerii se trezeau, strigându-i pe cei din corturile învecinate. Felinarele şi lanternele începură să se aprindă.

– Ei bine, atâta vreme cât atacă Tar Valonul, ei nu sunt problema noastră, zise Gareth. Noi doar trebuie să...

– O voi scoate de-acolo, zise brusc Siuan, luându-se şi pe ea prin surprindere.

Bryne se roti spre Siuan, în lumina sferei. Bărbia lui era umbrită de barba crescută până seara.

– Poftim?

– Pe Egwene, zise Siuan. *Trebuie* să mergem după ea. Acest atac dovedeşte a fi diversiunea perfectă, Gareth! Intrăm şi o înşfăcăm, înainte ca să-şi dea seama cineva.

El o privi.

– Ce e?

– Ai făgăduit că nu o vei salva, Siuan.

Lumină, ce plăcut era să îl audă rostindu-i numele!

„Concentrează-te!" se dojeni ea.

– Asta nu mai are importanţă acum. Ea este în pericol şi are nevoie de ajutor.

– Ea nu *vrea* să fie ajutată, zise Bryne pe un ton sever. Trebuie să ne asigurăm că oastea noastră se află în siguranţă. Suprema Înscăunată Amyrlin este încrezătoare că îşi poate purta singură de grijă.

– Şi eu am crezut că-mi pot purta singură de grijă, zise Siuan. Şi uite ce-am păţit.

Ea clătină nemulţumită din cap, privind spre turnul îndepărtat din Tar Valon. Abia dacă reuşi să zărească o explozie de lumină de-a lungul turnului care îl lumină pentru o clipă

– Când Egwene vorbește despre Seanchani, întotdeauna se cutremură. Foarte puține lucruri o tulbură – nici Rătăciții, nici Dragonul Renăscut. Gareth, habar nu ai ce le *fac* Seanchanii femeilor care pot conduce. Ea îi întâlni privirea. Trebuie să mergem după ea.

– N-am de gând să mă implic, zise el cu încăpățânare.

– Prea bine, spuse ea. Prostule! Du-te și ai grijă de oamenii tăi. Cred că știu pe cineva care mă *va* ajuta.

Ea se îndepărtă cu pași hotărâți, îndreptându-se spre un cort care se afla în interiorul palisadei.

Egwene se rezemă de peretele coridorului ca să-și păstreze echilibrul când întreg Turnul se cutremură din nou. Până și pietrele se zguduiau. Firicele de mortar cădeau ca o ploaie din tavan, iar o bucată de faianță se desprinse de pe perete și se făcu țăndări pe pardoseală. Nicola țipă și se agăță de Egwene.

– Cel Întunecat! se tângui Nicola. Ultima Bătălie! E aici!

– Nicola! se răsti Egwene, îndreptându-se de spate. Adună-te! Asta nu este Ultima Bătălie. Sunt Seanchanii.

– Seanchanii? zise Nicola. Eu credeam că sunt doar niște zvonuri!

„Prostuțo", gândi Egwene, luând-o în grabă de-a lungul unui coridor secundar. Nicola o urmă cu pași repezi, cărând felinarul. Pe Egwene nu o înșela memoria, căci următorul coridor se afla la marginea Turnului, iar ea găsi o fereastră ce dădea spre exterior. Îi făcu semn Nicolei să stea deoparte, apoi se aventură și aruncă o privire afară, în întuneric.

Niște siluete întunecate și înaripate zburau pe cer. Acestea erau prea mari ca să fie *rakeni*. *To'rakeni*, atunci. Aceștia coborau, împletiturile rotindu-se în jurul multora dintre ei, strălucitoare și vibrante în ochii Egwenei. Explozii de foc prindeau viață, luminând perechi de femei care călăreau pe spinările *to'rakenilor*. *Damane* și femei *suldam*.

Porțiuni ale aripilor de jos ale Turnului erau în flăcări și, spre groaza ei, Egwene văzu câteva găuri în părțile laterale ale

Turnului. *To'rakenii* se prindeau cu ghearele pe lateralul Turnului, urcând ca niște lilieci ce se agățau de un perete, descărcând soldați și *damane* în clădire. În timp ce Egwene privea, un *to'raken* se desprinse de partea laterală a Turnului, înălțimea permițându-i să nu-și mai ia avânt. Creatura nu era la fel de grațioasă ca unul dintre *rakenii* mai mici, însă călărețul lui se descurcă de minune să îl înalțe înapoi în aer. Creatura zbură chiar prin fața ferestrei de la care privea Egwene, vântul pe care îl iscă trecerea lui suflându-i părul în spate. Egwene auzi vag țipătul când *to'rakenul* trecu în zbor. Un țipăt înspăimântător.

Nu era un atac de amploare, ci un raid! Un raid cu scopul de a lua prizoniere *marath'damane*! Egwene se dădu în lateral când o explozie de foc trecu razant pe lângă fereastră și nimeri peretele la mică distanță. Ea auzea pietrele prăbușindu-se, iar Turnul se cutremură cu putere. Praful și fumul țâșniră pe un coridor secundar.

În scurt timp, aveau să-i urmeze soldații. Soldați și femeile *sul'dam* cu lesele acelea ale lor. Egwene se cutremură și se cuprinse cu brațele. Acel metal rece, fără sudură. Senzația de greață, de degradare, de panică, de disperare și - din păcate - de vină că nu își slujește stăpâna cât poate ea de bine. Își amintea privirea goală a unei Aes Sedai în vreme ce era frântă. Mai presus de orice, își amintea propria groază.

Groaza când își dădu seama că ea va fi precum celelalte, în final. Doar o altă sclavă, bucuroasă să slujească.

Turnul se cutremură. Focul scăpăra pe coridoarele îndepărtate, însoțit de strigăte și plânsete de disperare. Simți miros de fum. O, Lumină! Oare chiar se întâmpla asta? Nu se putea întoarce. Nu avea de gând să îi lase să-i pună din nou lesa. Trebuia să fugă! Trebuia să se ascundă, să fugă, să evadeze...

Nu!

Se îndreptă de spate.

Nu, *nu* va fugi. Ea era Amyrlin.

Nicola stătea ghemuită lângă perete, scâncind.

– Vin după noi, şopti ea. O, Lumină, se apropie!

– N-au decât să vină! mugi Egwene, deschizându-se în fața Izvorului.

Din fericire, trecuse suficient de mult timp ca rădăcina de tip furculiță să-şi mai piardă din efect, iar ea reuşi să îmbrățişeze un firicel de Putere. Era firav, poate cea mai mică cantitate de Putere pe care o condusese vreodată. Nu putea să țeasă o împletitură de Aer ca să mişte o foaie de hârtie, dar era suficient. Trebuia să fie.

– Vom lupta!

Nicola îşi trase nasul şi îşi ridică privirea la ea.

– Abia dacă poți conduce, Mamă! se tângui ea. Văd asta. *Nu ne putem* lupta cu ei!

– Ba putem şi o vom face, zise Egwene pe un ton ferm. Ridică-te în picioare, Nicola! Eşti o inițiată a Turnului, nu o lăptăreasă sperioasă.

Fata îşi ridică privirea.

– Te voi proteja eu, zise Egwene. Îți promit.

Fata păru să-şi găsească curajul şi se ridică în picioare. Egwene aruncă o privire spre coridorul îndepărtat unde lovise explozia. Era întunecat, felinarele de pe perete erau stinse, însă ei i se păru că zărise umbre. Ei vor veni şi le vor pune în lesa pe toate femeile care le vor ieşi în cale.

Egwene se întoarse în direcția cealaltă. Puteau auzi țipete vagi din partea aceea. Erau cele pe care le auzise la scurt timp după ce se trezise. Nu ştia unde dispăruse garda din fața uşii ei, dar nici nu îi păsa.

– Vino! zise ea, înaintând cu paşi mari şi agățându-se de acel firicel de Putere aşa cum o femeie care se îneacă se agață de colacul de salvare.

Nicola o urmă, încă smiorcăindu-se, dar o urmă. După câteva clipe, Egwene descoperi ceea ce nădăjduise să găsească. Coridorul era plin de fete, unele în rochiile lor albe, altele în

cămăşuţele de noapte. Novicele stăteau îngrămădite, multe dintre ele ţipând la fiecare explozie care zguduia Turnul. Cel mai probabil, îşi doreau să se afle la nivelurile de mai jos, unde erau odinioară dormitoarele novicelor.

– Amyrlin! exclamară câteva, când Egwene pătrunse pe coridor

Formau o adunătură jalnică, luminată de lumânările pe care le ţineau îngrozite în mâini. Întrebările lor răsăriră pre cum ciupercile primăvara

– Ce se întâmplă?

– Suntem atacate?

– Este Cel Întunecat?

Egwene îşi ridică mâinile, iar fetele tăcură, din fericire.

– Turnul este atacat de Seanchani, zise ea cu o voce calmă Au venit să le ia prizoniere pe femeile care pot conduce; au modul lor de a le forţa pe aceste femei să îi slujească. *Nu* este Ultima Bătălie, dar ne aflăm în mare primejdie. N-am de gând să o iau pe niciuna dintre voi. Sunteţi ale mele.

Pe coridor se aşternu tăcerea. Fetele o priveau pline de speranţă, agitate. Erau în jur de vreo cincizeci, poate mai multe. Erau de ajuns şi atâtea.

– Nicola, Jasmen, Yeteri, Inala, zise Egwene, numindu-le pe câteva dintre cele mai puternice novice. Păşiţi în faţă! Celelalte fiţi foarte atente. Vă voi învăţa ceva

– Ce, Mamă? întrebă una dintre fete

„Ar fi bine să funcţioneze", îşi zise Egwene în gând

– Vă voi învăţa cum să vă legaţi.

Se auziră suspine adânci. Nu era un lucru pe care îl învăţau novicele, dar Egwene avea grijă ca femeile *sul'dam* să nu găsească o pradă uşoară în aripa novicelor!

Învăţarea metodei dură îngrijorător de mult timp, fiecare moment fiind întrerupt de alte explozii şi alte ţipete. Novicele erau speriate, iar din acest motiv, unora le fu greu să îmbrăţişeze Izvorul, darămite să mai înveţe şi tehnica nouă. Dacă

Egwene ajunsese să stăpânească tehnica după câteva încercări, novicele avură nevoie de cinci minute doar ca să înceapă.

Nicola fu de ajutor – ea învățase să se lege în Salidar – și a putut da o mână de ajutor cu demonstrația. În timp ce exersau, Egwene o puse pe Nicola să i se alăture într-un cerc. Novicea tânără se deschise în fața Izvorului, dar rămase în pragul capitulării și îi îngădui Egwenei să acceseze Puterea prin ea. Funcționă, binecuvântată fie Lumina! Egwene simți un val de euforie când Puterea Supremă – care îi fusese negată atât de multă vreme în cantități însemnate – o inundă. Ce gust dulce avea! Lumea din jurul ei era mai vibrantă, sunetele mai plăcute, culorile mai frumoase.

Ea zâmbi la acest fior. O putea simți pe Nicola, îi simțea frica și emoțiile care bolboroseau în lăuntrul ei. Egwene făcuse parte din suficiente cercuri ca să știe cum să se separe de Nicola, însă își amintea acea primă oară, cum se simțise trasă în ceva care o depășea cu mult.

Era nevoie de o abilitate specială ca să te deschizi în fața unui cerc. Nu era foarte greu să înveți, dar ele nu aveau prea mult timp la dispoziție. Din fericire, câteva fete învățară repede. Yeteri, o blondă măruntică, îmbrăcată în cămașa de noapte, fu prima. Inala, o domani slabă, cu pielea arămie, o urmă la scurt timp. Nerăbdătoare, Egwene formă un cerc cu Nicola și cu cele două novice. Puterea o inundă.

În continuare, ea le puse pe celelalte să exerseze. Avea o vagă idee, din discuțiile purtate cu novicele în timpul șederii ei în Turn, care dintre ele erau cele mai pricepute cu împletiturile și cele mai cumpănite. Acelea nu erau întotdeauna cele mai puternice, însă acest lucru nu avea importanță dacă erau susținute de un cerc. Egwene le împărți repede pe grupuri, explicându-le cum să accepte Puterea printr-o legătură. Nădăjduia ca măcar unele dintre ele să își dea seama cum funcționează lucrurile.

Ceea ce conta acum era că Egwene avea Putere. O cantitate destul de mare, aproape la fel de mare precum cea cu

care era obişnuită fără rădăcina tip furculiţă. Ea zâmbi, apoi începu să facă o împletitura, complexitatea acesteia uimin du le pe câteva novice.

Ceea ce vedeţi acum, le avertiză Egwene, este ceva ce *nu* trebuie să încercaţi, nici macar acelea care vor conduce un cerc Este mult prea greu şi periculos.

O dungă de lumină despică aerul la capătul coridorului, apoi începu să se rotească. Ea spera ca poarta să se deschidă în locaţia corectă, se ghida după instrucţiunile lui Siuan, care fuseseră cam vagi, cu toate că şi ea cunoştea descrierea locului făcuta iniţial de Elayne

- De asemenea, le spuse Egwene novicelor cu o voce severă, *nu* veţi reda această împletitură nimănui fără permi siunea mea, nici măcar unei Aes Sedai

Se îndoia că asta putea fi o problemă; împletitura era complexă şi puţine novice aveau abilitatea de a o repeta.

– Mamă? chiţăi o fată cu nasul acvilin, numită Tamala Evadezi?

În vocea ei se simţea frica şi nu prea multă speranţă, ca şi când Egwene ar fi luat-o şi pe ea.

Nu, zise Egwene pe un ton ferm. Revin într-o clipită Când mă voi întoarce, vreau să văd formate cel puţin cinci cercuri bune!

Urmată de Nicola şi de celelalte două novice, Egwene păşi prin poarta în odaia întunecata. Împleti o sferă de lumina, iar aceasta lăsă să se vadă o cămară cu rafturi înşirate pe pereţi Răsufla uşurată Nimerise în locaţia corectă.

Rafturile acelea, precum şi alte două rânduri scurte de raf turi de pe podea, erau pline cu nişte obiecte ciudate Globuri din cristal, statuete exotice, ici un pandantiv din sticlă cu refle xii albastre în lumină, colo o pereche de mănuşi din metal, pe ale căror manşete erau înşirate pietre ale focului. Egwene pătrunse în încăpere, iar cele trei novice rămaseră locului, pri vind uimite. Probabil ca simţeau ce ştia Egwene acestea erau

obiecte ale Puterii Supreme *Ter'angrealuri*, *angrealuri*, *sa'angrealuri*. Relicve din Vârsta Legendelor.

Egwene scană cu privirea rafturile. Era cunoscut faptul că obiectele Puterii erau periculoase dacă le foloseai și nu știai ce făceau. Oricare dintre aceste obiecte o putea ucide. Doar dacă...

Zâmbi larg, apoi se apropie de un raft și luă o baghetă albă și subțire, lungă cât antebrațul ei, de pe raftul de sus. O găsise! O ținu cu evlavie o clipă, apoi își întinse mâna și accesă Puterea Supremă prin ea. Un torent nemaipomenit de putere, aproape copleșitor, o inundă.

Yeteri icni audibil atunci când o simți. Puține femei accesaseră atât de multă putere. Aceasta o inundă pe Egwene, ca atunci când trăgeai adânc aer în piept. O făcea să își dorească să urle. Se uită la cele trei novice, zâmbind larg.

– *Acum* suntem pregătite, anunță ea.

Femeile *sul'dam* n-aveau decât să încerce să îi pună scut câtă vreme ea mânuia unul dintre cele mai puternice *sa'angrealuri* pe care surorile Aes Sedai le-au deținut vreodată. Turnul Alb nu avea să cadă câtă vreme era ea Amyrlin! Nu fără o luptă care să rivalizeze cu însăși Ultima Bătălie.

Siuan găsi cortul lui Gawyn luminat, umbrele dansând pe pereți în vreme ce bărbatul se mișca de colo-colo în interiorul lui. Cortul lui era suspect de aproape de postul de gardă; îi era îngăduit să stea în interiorul palisadei, astfel încât Bryne – și gărzile care stăteau de strajă – să poată sta cu ochii pe el.

Bryne, încăpățânat cum era, *nu* se dusese la postul lui de gardă, așa cum îi spusese ea. Venise în urma ei, înjurând și spunându-le ajutoarelor lui să vină după el, în loc să se întâlnească cu el la post. Chiar în momentul în care Siuan se apropie de cortul tânărului Gawyn, Bryne veni lângă ea, odihnindu-și mâna pe mânerul sabiei. El îi aruncă o privire nemulțumită. Ei bine, nu avea de gând să îl lase *pe el* să îi judece onoarea! Ea avea să facă ce dorea.

Cu toate că era posibil că o facă pe Egwene să fie foarte foarte supărată pe ea. „Îmi va mulțumi la sfârșit", gândi Siuan.

– Gawyn! lătră ea.

Tânarul chipeși țâșni afară din cort, țopaind când se călcă pe cizma stânga. Își ținea sabia în mână, cu centironul prins pe jumătate în jurul taliei.

– Ce e? întrebă el, scrutând tabăra. Am auzit strigăte. Suntem atacați?

– Nu, răspunse Siuan, aruncându-i o privire lui Bryne. Dar Tar Valon ar putea fi.

– Egwene! strigă Gawyn, încheindu-și ultimele catarame ale centironului.

Lumină, băiatul avea un singur lucru în minte.

– Băiatule, zise Siuan, încrucișându-și brațele pe piept, îți sunt datoare pentru că m-ai scos din Tar Valon. Accepți ca răsplată ajutorul meu *să intri* în Tar Valon?

– Bucuros! zise Gawyn, nerăbdător, vârându-și sabia în teacă. Mai mult decât o răsplată!

Ea încuviință din cap.

– Atunci, fă-ne rost de niște cai. S-ar putea să fim doar noi doi.

– Mă risc, zise Gawyn. În sfârșit!

– Nu-mi veți lua caii pentru această faptă necugetată, zise Bryne pe un ton sever.

– Există cai în grajdurile lui care aparțin surorilor Aes Sedai, Gawyn, zise Siuan, ignorându-l pe Bryne. Adu-mi mie unul. Unul *blând*, ai grijă. Foarte, foarte blând.

Gawyn încuviință din cap și fugi în noapte. Siuan îl urmă cu pași mai atenți, gândindu-se la un plan. Ar fi mult mai ușor dacă putea deschide o poartă, însă nu avea suficientă forță în Putere pentru asta. Avusese înainte să fie ferecată, dar a-ți dori ca lucrurile să fie diferite era cam la fel de util cu a-ți dori ca știuca pe care a-i prins-o să fie un pește cu colți.

– Siuan, zise Bryne pe un ton blând, pașind alături de ea.

De ce n-o lăsa în pace?

– Asta-i nebunie curată! Cum ai de gând să intri acolo?

Siuan îi aruncă o privire.

– Shemerin a ieşit.

– Asta a fost înainte de asediu, Siuan. Bryne părea exasperat. Locul este mai bine păzit acum.

Siuan clătină negativ din cap.

– Shemerin era supravegheată îndeaproape. A ieşit printr-o gură de scurgere a apei, pun rămăşag că aceasta nu este păzită, nici măcar acum. Eu n-am auzit niciodată de ea şi am fost Amyrlin. Am o hartă cu locul unde se află aceasta.

Bryne şovăi. Apoi, trăsăturile feţei i se înăspriră.

– N-are importanţă. Voi doi n-aveţi nicio şansă singuri.

– Atunci, vino cu noi, spuse Siuan.

– *Nu* vreau să fiu părtaş la încălcarea legământului pe care l-ai făcut.

– Egwene a zis că putem face ceva dacă va părea că se află în pericol de a fi executată, zise Siuan. Mi-a spus că atunci ne va îngădui să o salvăm! Ei bine, după felul în care a dispărut de la întâlnirea noastră, mă face să cred că se află în pericol.

– Nu Elaida a pus-o în primejdie, ci Seanchanii!

– Nu *ştim* sigur.

– Ignoranţa nu este o scuză, zise Bryne pe un ton sever, venind mai aproape de ea. Ai făcut ca încălcarea legămintelor să fie un lucru mult prea convenabil, Siuan, şi nu vreau să-ţi faci un obicei din asta. Aes Sedai sau nu, Amyrlin sau nu, oamenii trebuie să respecte *regulile* şi *limitele*. Ca să nu mai vorbim de faptul că probabil o să fii ucisă făcând asta!

– Şi, ai de gând să mă opreşti? Ea îmbrăţişa în continuare Izvorul. Crezi că ai reuşi?

El scrâşni din dinţi, dar nu spuse nimic. Siuan se întoarse şi se îndepărtă de el, îndreptându-se spre focurile de la poarta palisadei.

– Femeie afurisită, zise Bryne din spate. Mă omori cu zile

Ea se întoarse, arcuindu-și o sprânceană.

– Voi reveni, zise el, strângând în mână mânerul sabiei.

El adoptă o postură impunătoare în noapte, liniile drepte ale hainei lui potrivindu-se cu expresia de pe chipul lui.

– Dar am două condiții.

– Spune-le, zise ea.

– Prima este să mă legi ca Străjer al tău.

Siuan tresări. El voia... Lumină! Bryne voia să fie Străjerul ei? Ea simți un val de încântare.

Nu se gândise să-și ia un Străjer, nu de la moartea lui Alric. Pierderea lui fusese o experiență îngrozitoare. Oare voia să riște să mai treacă o dată prin ea?

Oare îndrăznea să rateze această ocazie de a-l lega de ea pe acest bărbat, de a-i simți trăirile, de a-l avea alături? După tot ce visase și își dorise?

Fiind cuprinsă de un sentiment de respect, se întoarse spre el și își puse o mână pe pieptul lui, apoi împleti firele necesare de Spirit și le așeză peste el. El inspiră adânc atunci când o nouă conștientizare luă naștere în lăuntrul amândurora, o nouă legătură. Ea îi putea simți trăirile, putea simți preocuparea lui față de ea, care era șocant de puternică. Era extrem de îngrijorat pentru Egwene și pentru soldații lui! „Oh, Gareth", își zise ea în gând, zâmbind în sinea ei când simți dulceața dragostei pe care i-o purta el.

– Întotdeauna m-am întrebat cum este acest sentiment, zise Bryne, ridicându-și o mână și strângându-și pumnul de câteva ori la lumina torței. Părea uimit. Mi-ar plăcea ca fiecare bărbat din oastea mea să poată simți asta!

Siuan trase aer în piept.

– Mă îndoiesc foarte tare că soțiile și familiile lor ar fi de acord cu asta.

– Ar fi dacă i-ar ține pe soldați în viață, zise Bryne. Aș putea alerga o mie de leghe fără să obosesc. Aș putea înfrunta o sută de vrăjmași în același timp și le-aș râde în față.

Ea își dădu ochii peste cap. Bărbații ăștia! Îi oferise o conexiune extrem de intimă și de emoțională cu o altă persoană – una pe care nici măcar soții și soțiile nu aveau cum să o cunoască – iar el se gândea la cât de priceput trebuie să fi devenit în mânuirea sabiei!

– Siuan! strigă o voce. Siuan Sanche!

Ea se întoarse. Gawyn se apropia călare pe un jugan negru. Un alt cal venea la trap în urma lui – o iapă brună și lățoasă.

– Bela! exclamă Siuan.

– Este potrivită? întrebă Gawyn, cu respirația ușor întretăiată. Bela a fost cândva iapa Egwenei, din câte îmi amintesc, iar grăjdarul a spus că este cea mai blândă pe care o are.

– Mă voi descurca cu ea, zise Siuan, întorcându-se spre Bryne. Ziceai că ai două condiții?

– Ți-o voi spune pe a doua mai târziu.

Bryne părea în continuare puțin emoționat.

– Ești cam ambiguu. Siuan își încrucișă brațele pe piept. Nu-mi place să fac o promisiune fără subiect.

– Ei bine, va trebui s-o faci oricum, zise Bryne, întâlnindu-i privirea.

– Prea bine, dar sper să nu fie ceva indecent, Gareth Bryne.

El se încruntă.

– Ce e?

– Este ciudat, zise el, zâmbind. Acum pot să-ți simt trăirile. Pentru o clipă, mi s-a părut...

El tăcu, iar ea îl simți cum devine ușor stânjenit.

„Își poate da seama că mai că îmi doresc ca el să-mi ceară ceva indecent! își dădu seama Siuan, uluită. Sânge și cenușă!" Simți cum se roșește. Treaba asta avea să fie foarte incomodă.

– O, pe Sfânta Lumină... Sunt de acord cu condițiile tale, bădăranule. Mișcă-te! Trebuie să plecăm.

El încuviință din cap.

– Lasă-mă să-mi pregătesc căpitanii să preia conducerea în caz că bătălia se extinde în afara orașului. Voi lua o gardă cu

noi, alcătuită din cei mai buni o sută de soldați ai mei. Ar trebui să fie suficient de mică pentru a putea pătrunde în Turn, presupunând că vom putea trece într-adevăr prin poarta aceea

– Vom putea, zise ea. Du-te!

El o salută cu o expresie serioasă, însă ea îi putea simți zâmbetul lăuntric iar el probabil că știa Bărbat insuportabil! Ea se întoarse spre Gawyn, care ședea călare, părând nedumerit.

Ce se întâmplă? întrebă Gawyn.

Nu trebuie să mergem singuri

Siuan inspiră adânc, apoi își făcu curaj când urcă în șaua Belei Nu puteai avea încredere în cai, nici măcar în Bela, cu toate că era mai blândă decât majoritatea

– Asta înseamnă că șansele noastre de a supraviețui suficient de mult timp ca să o scoatem de-acolo pe Egwene tocmai s-au îmbunătățit Ceea ce este îmbucurător, având în vedere că după ceea ce suntem pe cale să facem, ea va dori fără îndoială să aibă privilegiu de a ne omorî personal.

Adelorna Bastine alerga pe coridoarele din Turnul Alb. Pentru prima oară, regreta simțurile ascuțite pe care le ofe rea îmbrățișarea Puterii. Mirosurile i se păreau mai preg nante, însă nu le simțea decât pe acelea de lemn ars și de carne putredă Culorile erau mai vii, însa tot ce putea vedea erau cicatricile de cenușă de pe pietrele sparte unde loviseră bicele sau mingile de foc. Sunetele erau mai clare, însă nu auzea decât țipete, înjurături și strigătele răgușite ale acelor fiare îngrozitoare din văzduh

Mergea în patru labe de-a lungul unui coridor întunecat respirând sacadat, până când ajunse la o intersecție Se opri ducându și o mână la piept. Trebuia să găsească rezistență Lumina, nu se putea sa fi murit toate, nu? O mână de surori Verzi stătuseră cu ea și luptaseră. O văzuse pe Josaine murind când o împletitură de Pământ distrusese peretele de lângă ea și o văzuse pe Marthera prinsă cu un soi de lesă de metal în jurul grumazului. Adelorna nu știa *unde* erau Străjerii ei.

Unul era rănit. Altul trăia. La ultimul — la ultimul nici nu voia să se gândească. Facă Lumina ca ea să poate ajunge în curând măcar la Talric, care era rănit.

Se ridică în picioare, ștergându-și sângele de pe frunte în locul unde o nimerise o bucățică de piatră. Erau atât de mulți invadatori, cu coifurile lor ciudate și femei folosite pe post de armă. Iar acestea erau atât de pricepute în mânuirea acelor împletituri mortale! Adelorna se simți rușinată. Ajah Luptătoare, ce să spun! Surorile Verzi care luptaseră împreună cu ea rezistaseră doar câteva minute, înainte să fie învinse.

Respirând greu, își continuă drumul de-a lungul coridorului. Se ținea departe de marginea exterioară a Turnului, unde, cel mai probabil, se aflau invadatorii. Oare cei care o urmăreau îi pierduseră urma? Unde se afla? La nivelul al douăzeci și doilea? Pierduse numărătoarea scărilor pe care le urcase ca să scape.

Încremeni, simțea că cineva conducea chiar în dreapta ei. Puteau fi invadatorii sau puteau fi surorile. Șovăi, dar scrâșni din dinți. Era Căpitanul General al frăției Ajah Verde! Nu putea să fugă și să se ascundă.

Lumina torței țâșni de pe coridorul respectiv, însoțind umbrele amenințătoare a unor bărbați în armură ciudată. O trupă de invadatori țâșni de după colț, însoțiți de două femei, cele legate prin lesă. Adelorna țipă fără să vrea, fugind mâncând pământul. Simți un scut îndreptându-se spre ea, însă Adelorna menținu cu fermitate *saidarul*, iar scutul nu apucă să se fixeze asupra ei, înainte ca ea să dispară după un colț. Continuă să fugă, gâfâind, amețită.

Trecu de un alt colț și fu cât pe ce să se prăvălească peste o margine din partea laterală a Turnului. Se clătină pe o lespede expusă, privind un cer plin cu acei monștri îngrozitori și dâre de foc. Se dădu în spate împleticindu-se și scoțând un țipat, îndepărtându-se de gaura aceea. În dreapta ei era un

morman de moloz. Se căţără pe pietre. Coridorul continua acolo! Ea trebuia...

Un scut se îngrămădi între ea şi Izvor, de asta dată fixându-se bine. Icni, căzând la pământ. Nu avea să se lase prinsă! Nu putea fi prinsă! Nu asta!

Încercă să-şi continue drumul, dar un fir de Aer i se încolăci în jurul gleznei şi o trase înapoi peste gresia spartă de pe pardoseală. Nu! Era trasă direct spre trupa de soldaţi, acum însoţiţi de două perechi de femei legate prin lese. Fiecare pereche era alcătuită dintr-o femeie îmbrăcată într-o rochie gri şi o alta într-o rochie albastru cu roşu, ce avea un model în formă de fulger.

O altă femeie se apropie, îmbrăcată tot în albastru şi roşu. Ţinea ceva argintiu în mâini. Adelorna ţipă în semn de negare, împingându-se în scut. Cea de-a treia femeie îngenunche calmă şi prinse o zgardă de argint în jurul grumazului Adelornei.

Nu se întâmpla una ca asta. Nu se *putea* întâmpla una ca asta.

– A, foarte frumos, zise cea de-a treia femeie, cu un accent tărăgănat. Numele meu este Gregana, iar tu vei fi Sivi. Sivi va fi o *damane* cuminte. Văd asta. Am aşteptat cu nerăbdare acest moment, Sivi.

– Nu, şopti Adelorna.

Ba da.

Gregana zâmbi larg.

Apoi, în mod şocant, zgarda din jurul grumazului Adelornei se desfăcu şi căzu pe pardoseală. Gregana păru uluită o clipă, înainte să fie mistuită de o explozie de foc.

Adelorna făcu ochii mari şi se feri de dogoarea neaşteptată. Un trup înveşmântat într-o înnegrită rochie albastru cu roşu se fărâmiţă, căzând pe jos, în faţa ei, fumegând şi puţind a carne arsă. Abia atunci Adelorna îşi dădu seama de o sursă extrem de puternică de conducere care venea din spate.

Invadatorii țipară, iar femeile în rochii gri începură să împletească scuturi. Acest lucru se dovedi a fi o alegere greșită, deoarece zgărzile ambelor femei se desfăcură, niște fire răsucite de Aer descuindu-le cu o viteză extraordinară. La o fracțiune de secundă după aceea, una dintre femeile în roșu și albastru dispăru lovită de un fulger, în vreme ce cealaltă fu atacată de niște limbi de foc, ca niște șerpi. Ea țipă înainte să moară, iar un soldat strigă ceva. Trebuie să fi fost comanda de a se retrage, căci soldații o luară la fugă, lăsându-le în urma lor pe cele două femei speriate, cărora le fuseseră scoase zgărzile de limbile de Aer.

Adelorna se întoarse șovăitoare. La mică distanță de ea, o femeie în alb stătea în vârful grămezii de moloz, înconjurată de o aură uriașă de putere, cu brațul întins spre soldații care fugeau și cu o privire intensă în ochi. Parcă femeia ar fi fost răzbunarea însăși, iar puterea *saidarului* o împresura ca o furtună. Însuși aerul părea aprins, iar părul castaniu îi flutura în bătaia vântului ce pătrundea prin gaura din peretele de lângă ele. Era Egwene al Vere.

- Repede! zise Egwene.

Un grup de novice urcă grămada de moloz și veni lângă Adelorna, ajutând-o să se ridice în picioare. Ea se ridică, uluită. Era liberă! Alte câteva novice se duseră după cele două femei în veșminte gri, care, în mod ciudat, stăteau îngenuncheate pe coridor. Ele puteau conduce; Adelorna putea simți asta. De ce nu ripostau pur și simplu? În schimb, ele păreau să plângă.

– Duceți-le la celelalte, zise Egwene, trecând peste grămada de moloz și aruncând o privire afară prin spărtura din hol. Vreau...

Egwene încremeni, apoi își ridică mâinile.

Dintr-odată, mai multe împletituri țâșniră în jurul Egwenei. Lumină! Ținea în mână *sa'angrealul* Vorei, bagheta albă cu caneluri? De unde *îl* avea Egwene? Fulgere țâșniră din palma

Egwenei, trecând prin spărtura din perete, iar ceva țipă și se prăbuși afară. Adelorna veni lângă Egwene, îmbrățișând Izvorul și simțindu-se ca o proastă pentru că fusese captată. Egwene lovi din nou și încă una dintre acele fiare zburătoare se prăbuși.

– Dacă transportă prizoniere? întrebă Adelorna, privind cum una dintre fiare se prăbușește printre flăcările Egwenei.

– Atunci, este mai bine că prizonierele acelea sunt moarte, zise Egwene, întorcându-se spre ea. Crede-mă. Știu ce înseamnă. Ea se întoarse spre celelalte. Retrageți-vă toate de lângă spărtură. Se prea poate ca exploziile să fi atras atenția. Shanal și Clara, supravegheați spărtura de la distanță! Dați fuga la noi dacă vreun *to'raken* aterizează aici! *Nu* îi atacați!

Cele două fete încuviințară din cap, postându-se lângă grămada de moloz. Celelalte novice plecară în grabă, trăgându-le după ele pe cele două femei ciudate din tabăra invadatorilor. Egwene mărșăluia pe coridor în urma lor, ca un general pe câmpul de bătălie. Poate chiar era. Adelorna grăbi pasul și o ajunse din urmă.

– Te-ai organizat foarte bine, Egwene, deși e bine că o Aes...

Egwene încremeni locului. Ochii aceia erau atât de calmi, atât de stăpâniți.

– Eu sunt la comandă până când va trece amenințarea asta. Mi te vei adresa cu „Mamă". Îmi vei da o pedeapsă mai târziu dacă va trebui, dar, deocamdată, autoritatea mea nu trebuie pusă sub semnul întrebării. Ai înțeles?

– Da, Mamă, se trezi spunând Adelorna, șocată.

– Prea bine. Unde sunt Străjerii tăi?

– Unul e rănit, răspunse Adelorna. Unul e teafăr, împreună cu celălalt. Unul e mort.

– Pe Lumină, femeie, iar tu ești încă în picioare?

Adelorna își îndreptă spatele.

– Am încotro?

Egwene încuviință din cap. De ce privirea ei respectuoasă o făcea pe Adelorna să se umfle în pene?

– Ei bine, mă bucur că te am, zise Egwene, reluându-și mersul. Am salvat doar șase Aes Sedai, niciuna dintre ele Verde, și întâmpinăm greutăți în a-i ține pe Seanchani adunați la scările dinspre răsărit. O voi pune pe una dintre novice să-ți arate cum să desfaci brățările; dar să nu-ți asumi niciun risc. În general, e mai ușor – și mai sigur – să le omori pe *damane*. Cât de bine cunoști depozitele cu *angrealuri* din Turn?

– Foarte bine, răspunse Adelorna.

– Excelent, zise Egwene, țesând absentă o împletitură atât de complexă cum Adelorna nu mai văzuse niciodată.

O dungă de lumină despică aerul, apoi începu să se rotească, dând naștere unei găuri în întuneric.

– Lucain, dă fuga și spune-le celorlalte să reziste! În curând, voi aduce mai multe *angrealuri*.

O novice brunetă făcu o plecăciune și se îndepărtă în grabă. Adelorna se holba în continuare la gaură.

– Topirea-n-Văzduh, zise ea fără intonație. Ai descoperit-o *cu adevărat*. Am crezut că rapoartele sunt doar niște zvonuri.

Egwene o privi.

– Nu ți-aș fi arătat-o niciodată, doar că tocmai am primit vestea că Elaida a răspândit informații despre această împletitură. Informațiile despre Topirea-n-Văzduh au fost compromise. Asta înseamnă că este posibil ca Seanchanii să fi intrat deja în posesia lor, presupunând că au luat prizonieră vreo femeie pe care a învățat-o Elaida.

– Fi-ți-ar laptele mă-tii!

– Într-adevăr, zise Egwene, cu o privire glacială. Trebuie să îi oprim și să omorâm toți *to'rakenii* pe care îi vedem, cu sau fără prizoniere în spinările lor. Dacă există vreo șansă ca să îi împiedicăm să se întoarcă în Ebou Dar cu cineva care cunoaște Topirea-n-Văzduh, atunci trebuie să profităm de ea.

Adelorna încuviință din cap.

– Vino! zise Egwene. Trebuie să ştiu care obiecte din acest depozit sunt *angrealuri*

Ea păşi prin gaură

Adelorna rămase locului, uluită, cugetând în continuare la ceea ce i se spusese.

Ai fi putut fugi, zise ea. Ai fi putut evada în orice clipă.

Egwene se întoarse spre ea, privind prin portal.

Să fug? întrebă ea. Dacă aş fi plecat, nu ar fi însemnat *să fug* de voi, Adelorna, ci *să vă abandonez*. Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin Locul meu este aici. Sunt sigură că ai auzit că am Visat chiar despre acest atac

Adelorna fu străbătută de un fior. Auzise, într-adevăr.

– Vino! repetă Egwene. Trebuie să ne grăbim Acesta este doar un raid, vor să înhaţe cât mai multe conducătoare cu putinţă şi să plece cu ele. Vreau să am grijă ca ei să piardă mai multe *damane* şi să înhaţe mai puţine Aes Sedai.

CAPITOLUL 41

Un izvor de Putere

– Ei bine, acoperă-mi fața cu o basma și spune-mi Aiel, zise unul dintre soldații lui Bryne, îngenunchind lângă general la prora bărcii lor înguste. Chiar *este* acolo.

Gawyn stătea pe vine la prora bărcii lui, apele întunecate lipăind și lovind părțile laterale ale ambarcațiunii. Avuseseră nevoie de treisprezece bărci care să îi transporte pe toți și le lansaseră pe râu în tăcere și cu ușurință – cel puțin, asta făcuseră după ce Siuan Sanche își terminase inspecția bărcilor și se convinseseră că aveau să reziste. Abia.

Pe fiecare barcă se afla un felinar protejat. Gawyn abia distingea celelalte ambarcațiuni care alunecau pe apă ca abanosul, soldații vâslind aproape în tăcere atunci când se apropiară de digul din piatră al malului dinspre sud-vest al Tar Valonului. Fasciculele de lumină distrăgeau atenția, iar Gawyn se trezea că privea în sus și vedea fiare șerpuitoare luminate pentru o clipă de fulgere reci și albe sau de focuri mistuitoare de un roșu-aprins.

Însuși Turnul Alb părea a fi în flăcări. Silueta lui descurajantă era luminată pe cer de alb și roșu, conturată de flăcări. Fumul se înălța clocotitor spre norii nopții de deasupra,

flăcările arzând în spatele multor ferestre ale Turnului, iar văpăile de la baza acestui sugerau că și clădirile învecinate și copacii luaseră foc.

Soldații ridicară vâslele când barca lui Gawyn alunecă grațioasă alături de cea a lui Bryne, trecând pe sub buza unei construcții străvechi din piatră, unde stânca atârna deasupra râului. Aceasta îl împiedica pe Gawyn să vadă lupta înverșunată – deși auzea în continuare huruiturile și trosniturile și câte o ploaie de pietre sparte care cădeau pe pavaj, semănând cu o ploaie îndepărtată.

Gawyn își ridică felinarul, riscând să fie văzută doar o fâșie de lumină de sub protecția acestuia. Cu ajutorul acestei lumini, el putu distinge ceea ce văzuse soldatul lui Bryne. Insula Tar Valonului era mărginită de parapete construite de Ogieri, care făceau parte din planul inițial al orașului; acestea apărau insula de coroziune. Asemenea multor lucrări ale Ogierilor, parapetele erau frumoase. Aici, piatra se arcuia delicat spre exteriorul insulei la 1,50–1,80 de metri deasupra apei, formând o buză care semăna cu coama înspumată a unui val ce se spărgea la mal. La lumina slabă a felinarului lui Gawyn, partea de dedesubt a pietrelor erau atât de realiste, atât de fine, încât îți era greu să-ți dai seama unde se termina piatra și unde începea râul.

Una dintre acele unduiri ale pietrei ascundea o despicătură care era aproape imposibil de observat chiar și de aproape. Soldații lui Bryne dirijau barca prin crăpătura îngustă, care era înconjurată din toate părțile de piatră. Urmă barca lui Siuan, iar Gawyn le făcu semn vâslașilor lui să o urmeze. Crăpătura se transformă într-un tunel foarte îngust, iar Gawyn își descoperi și mai mult felinarul, așa cum făcuse Bryne și Siuan în fața lui. Pietrele acoperite cu licheni aveau striații pe părțile laterale, create de urmele lăsate de apa întunecată. Peste mulți ani, pasajul acesta urma să se afle complet sub apă.

– Probabil că a fost menit pentru muncitori, zise Bryne din faţă, vocea lui blândă găsindu-şi ecoul în tunelul umed.

Chiar şi mişcările vâslelor în apă erau amplificate, la fel şi picuratul şi lipăitul din depărtare al apei râului.

– Ca să iasă şi să întreţină lucrarea din piatră.

– Nu-mi pasă *de ce* a fost construit, zise Siuan. Sunt pur şi simplu bucuroasă că se află aici. Şi îngrozită că nu am ştiut despre el mai devreme. Unul dintre punctele forte ale Tar Valonului au fost întotdeauna podurile, care îi conferă siguranţă. Poţi ţine socoteala celor care intră şi ies din oraş.

Bryne pufni încet, sunetul răsunând în tunel.

– Nu poţi controla niciodată totul într-un oraş atât de mare, Siuan. Într-un fel, podurile acelea îţi oferă sentimentul fals că deţii controlul. Desigur, pentru o oaste cotropitoare, oraşul acesta este impenetrabil – dar într-un loc ca acesta, mai îngust decât o căpuşă, tot mai poţi găsi o duzină de găuri prin care să se strecoare o muscă.

Siuan tăcu. Gawyn se linişti, încercând să respire regulat. Măcar făcea, *în sfârşit*, ceva ca să o ajute pe Egwene. Durase mult mai mult timp decât îşi dorise el. Facă Lumina să fi sosit la timp!

Tunelul se cutremură din cauza unei explozii îndepărtate. Gawyn aruncă o privire peste umăr la celelalte zece bărci, pline cu soldaţi neliniştiţi. Alunecau direct spre o zonă de război, unde ambele tabere erau mai puternice decât a lor, unde ambele tabere aveau puţine motive ca să îi placă şi unde ambele tabere mânuiau Puterea Supremă. Era nevoie de un om special ca să înfrunte aceste dificultăţi.

– Aici, zise Bryne, silueta lui conturându-se pe fundalul luminos.

El îşi ridică o mână şi opri şirul de bărci. Tunelul se deschisese în partea dreaptă, unde aştepta o platformă din piatră prevăzută cu trepte. Tunelul în sine mergea mai departe.

Bryne se ridică în picioare, aplecându-se, şi păşi pe platformă, ancorându-şi barca de o pană. Soldaţii din barca lui

îl urmară, fiecare cărând o bocceluță maro. Ce erau? Gawyn nu îi văzuse când aceștia le încărcaseră în bărci. Când ultimul soldat din barcă păși pe platformă, împinse barca în față și îi dădu frânghia unui soldat din barca lui Siuan. Pe măsură ce șirul înainta, ei legau fiecare barcă de cea din fața ei. Ultimul soldat avea să lege barca lui de stâlpul de ancorare, astfel încât să le țină pe toate la un loc.

Când îi veni rândul, Gawyn păși pe platforma din piatră și urcă în grabă scările, care dădeau într-o alee mică. Probabil că intrarea aceasta fusese demult uitată de toată lumea, în afară de câțiva cerșetori care se adăposteau acolo. Câțiva soldați legau un mic grup de cerșetori în fundul aleii. Gawyn făcu o grimasă, dar nu spuse nimic. De cele mai multe ori, cerșetorii vindeau secrete oricui voia să le audă, iar vestea că o sută de soldați se strecurau în oraș le-ar fi adus niște bani frumoși din partea Gărzii Turnului.

Bryne stătea cu Siuan în gura aleii, verificând strada. Gawyn li se alătură, cu sabia în mână. Străzile erau pustii. Fără îndoială că oamenii stăteau ascunși în casele lor, cel mai probabil rugându-se ca raidul să înceteze în curând.

Soldații se strânseră pe alee. Bryne porunci în tăcere ca un grup de zece soldați să păzească bărcile. Apoi, restul desfăcură bocceluțele maro pe care Gawyn le observase mai devreme și scoaseră niște tunici albe, împăturite. Și le traseră pe cap, legându-le în jurul taliei. Fiecare dintre acestea era însemnată cu Flacăra Tar Valonului.

Gawyn fluieră încet, deși Siuan stătea cu mâinile în șolduri, părând indignată.

– De unde ai făcut rost de *astea*?

– Le-am pus pe femeile din tabăra exterioară să le croiască, răspunse Bryne. Este întotdeauna o idee bună să ai câteva copii ale uniformei vrăjmașului tău.

– Nu se cade, zise Siuan, încrucișându-și brațele pe piept. A sluji în Garda Turnului este o datorie sacră. Ei...

– Sunt *duşmanii* tăi, Siuan, zise Bryne pe un ton sever. Deocamdată, cel puţin. Nu mai eşti Amyrlin

Ea se uită la el, dar nu zise nimic. Bryne se uită la soldaţii lui, apoi dădu aprobator din cap

– Uniformele astea nu vor păcăli pe nimeni de aproape, dar de la depărtare, îşi vor face treaba Ieşiţi pe străzi şi intraţi în formaţie Luaţi-o spre Turn ca şi când v-aţi grăbi să daţi o mână de ajutor în bătălie Siuan, o sferă de lumină sau două ne vor ajuta cu deghizarea – dacă aceia care ne vor vedea vor vedea, de asemenea, o Aes Sedai în fruntea noastră, vor presupune ceea ce vrem noi să presupună.

Ea pufni, dar se conformă, creând două sfere de lumină, apoi le lăsă să plutească în aer lângă capul ei Ce era mai firesc să vezi dacă nu un escadron al Gărzilor Turnului mărşăluind spre scena atacului, conduşi de o Aes Sedai şi de Străjerul ei? Era cu siguranţă o variantă mai bună decât o sută de soldaţi care se strecurau în oraş pe alei dosite, nevăzuţi

Când se apropiară de perimetrul Turnului, ei pătrunseră în acel coşmar Rotocoalele de fum reflectau lumina roşie a focului care învăluia Turnul într-o ceaţă purpurie şi ameninţătoare. Găuri şi spărturi lungi distrugeau zidurile clădirii odinioară impunătoare; flăcările ardeau în câteva dintre ele *Rakenii* împânzeau cerul, planând şi învârtindu-se în jurul Turnului ca nişte pescăruşi care dădeau târcoale unei balene moarte în valurile oceanului. Ţipetele şi strigătele străpungeau aerul, iar fumul gros şi înecăcios îi irita gâtlejul lui Gawyn.

Soldaţii lui Bryne încetiniră pasul când se apropiară. Păreau să existe două puncte de luptă în acel raid La baza Turnului, cu cele două aripi laterale ale sale, se vedeau fulgere Perimetrul era împânzit cu cadavre şi răniţi Iar sus, pe la mijlocul Turnului, prin câteva despicături, ţâşneau mingi de foc şi fulgere spre invadatori. Restul Turnului părea tăcut şi mort, deşi cu siguranţă se purtau lupte pe coridoare.

Grupul se opri în fața porților de fier ale perimetrului Turnului. Porțile erau deschise și nepăzite. Era un semn de rău augur

– Ce facem acum? întrebă în șoaptă Gawyn

– O căutăm pe Egwene, răspunse Siuan Începem de la bază, apoi coborâm la nivelurile de la subsol. A fost întemnițată acolo cândva pe la începutul zilei Probabil că acesta este primul loc unde ar trebui să căutăm

* * *

O ploaie de bucăți de piatră căzu din tavan pe masă când Turnul Alb se cutremură din cauza unei noi explozii Saerin blestemă în sinea ei, înlăturând bucățile de piatră, apoi desfăcu o bucată mare de pergament, punând în colțurile acestuia niște bucăți de gresie spartă.

În jurul ei, odaia era un haos total. Se aflau la parter, în sala de adunare din față, o încăpere mare și pătrată, situată în locul unde aripa dinspre răsărit se unea cu Turnul. Membrii Gărzii Turnului dădeau mesele la o parte ca să le facă loc grupurilor care treceau pe-acolo. Surorile Aes Sedai aruncau câte o privire precaută pe fereastră, cercetând cerul Străjerii se plimbau de colo-colo ca niște animale în cușcă. Ce aveau să facă în privința fiarelor zburătoare? Cel mai bun loc al lor era aici, păzind centrul de operațiuni Așa cum era el. Saerin abia sosise.

O soră în verde veni lângă ea Moradri era o mayeneră suplă, cu pielea închisă la culoare, și era urmată de doi Străjeri chipeși, tot mayeneri și ei. Se zvonea că aceștia erau frații ei, veniți la Turn ca să și apere sora, deși Moradri nu vorbea despre acest subiect

Saerin întrebă:

– Câte suntem?

La parter sunt cel puțin patruzeci și șapte de surori, răspunse Moradri Din toate frățiile Ajah. Este cea mai bună

numărătoare pe care am reușit s-o fac, căci acestea luptă în grupuri mici. Le-am spus ca organizăm un centru de operați-uni oficial aici. Majoritatea au fost de părere că este o idee bună, deși multe erau prea obosite, prea șocate și prea amețite ca să dea un răspuns în afară de o simplă încuviințare din cap.

– Marchează locațiile acestora pe harta de aici, zise Saerin. Ai găsit-o pe Elaida?

Moradri clătină negativ din cap.

– Fir-ar să fie, bombăni Saerin când Turnul se cutremură din nou. Dar pe vreuna dintre Conducătoarele Verzi?

– N-am găsit-o pe niciuna, zise Moradri, aruncând o privire peste umăr, evident nerăbdătoare să se întoarcă la luptă.

– Păcat, spuse Saerin. La urma urmei, le place să își spună „Ajah Luptătoare". Ei bine, atunci am rămas eu să organizeze lupta.

Moradri dădu din umeri.

– Presupun.

Ea aruncă din nou o privire peste umăr.

Saerin o privi pe sora Verde, apoi bătu cu degetul pe hartă.

– Marchează locațiile, Moradri. Te vei putea întoarce la luptă în curând, dar informațiile tale sunt mai importante în momentul acesta.

Sora Verde oftă, dar începu să facă repede însemnări pe hartă. În vreme ce ea lucra, Saerin fu încântată să îl vadă intrând pe Căpitanul Chubain. Bărbatul părea tânăr pentru cele patruzeci și ceva de ierni ale lui, căci nu avea nici măcar un fir cărunt în părul lui negru. Unii bărbați erau înclinați să îi denigreze abilitățile din cauza chipului său frumos; Saerin aflase cum sabia lui îi umilise pe acei bărbați pentru insultele lor.

– Ah, bine, zise ea. În sfârșit ceva merge bine. Căpitane, aici, te rog.

El se apropie șchiopătând, favorizându-și piciorul stâng. Tunica lui albă, care atârna peste zale, era arsă; fața îi era mânjită cu funingine.

– Saerin Sedai, zise el, făcând o plecăciune.

– Ești rănit.

– E o rană neimportantă într-o luptă glorioasă cum este aceasta, Aes Sedai.

– Oricum, ai grijă să fii Tămăduit, îi porunci ea. Căpitanul gărzii nu poate risca să moară din cauza unei răni „neimportante"; ar fi absurd. Dacă din cauza ei te-ai împletici o clipă, te-am putea pierde.

Bărbatul veni mai aproape și vorbi în șoaptă.

– Saerin Sedai, Gărzile Turnului sunt aproape inutile în lupta aceasta. Cum Seanchanii folosesc acele... femei monstruoase, noi abia dacă putem ajunge la ele, înainte să fim făcuți bucăți sau scrum.

– Atunci, trebuie să schimbi strategia, Căpitane, zise Saerin pe un ton ferm. Lumină, ce haos! Spune-le oamenilor tăi să treacă la arcuri. Să *nu* riște și să se apropie de conducătoarele vrăjmașului. Să tragă de la distanță. O singură săgeată ar putea întoarce soarta luptei în favoarea noastră, soldații lor sunt depășiți numeric de ai noștri.

– Am înțeles, Aes Sedai.

– După cum ar zice o soră Albă: E vorba doar de logică, zise ea. Căpitane, sarcina noastră cea mai importantă este că formăm un centru de operațiuni. Atât surorile Aes Sedai, cât și soldații luptă fiecare de capul său, comportându-se ca niște șobolani care înfruntă niște lupi. Trebuie să rămânem uniți.

Nu pomeni cât de stânjenită era. Surorile Aes Sedai îndrumaseră regi și influențaseră războaie secole la rând, iar acum – când sanctuarul lor era atacat – se dovediseră lamentabil de incapabile să îl apere. „Egwene avea dreptate, gândi ea. Nu numai când a prezis acest atac, ci și când ne-a dojenit pentru că suntem divizate." Saerin nu avea nevoie de rapoarte din partea lui Moradri sau a iscoadelor ca să știe că fiecare Ajah lupta independent în această bătălie.

– Căpitane, zise ea. Moradri Sedai marchează grupurile de luptătoare pe hartă. Întreab-o care Ajah este reprezentat

de fiecare grup; are o memorie excelentă şi îţi va putea da detalii. Trimite alergători în numele meu fiecărui grup de surori Galbene şi Brune. Să le spună să se prezinte aici, în această încăpere. Apoi, pune-i pe alergători să meargă la celelalte grupuri ca să le spună că le vom trimite o soră Brună sau Galbenă pentru Tămăduire. De asemenea, vom avea şi aici un grup de surori care să ofere Tămăduire. Toţi cei răniţi trebuie să se prezinte aici de îndată.

El salută.

– Oh, adăugă ea, şi trimite pe cineva dincolo de ziduri ca să descopere breşele principale de deasupra. Trebuie să ştim unde este mai profundă invazia

– Aes Sedai.., zise el. Este periculos dincolo de ziduri Cei care zboară deasupra atacă orice văd că mişcă.

Atunci, trimite oameni care se pricep să se camufleze, mârâi ea.

Da, Aes Sedai. Noi...

Este un dezastru! strigă o voce furioasă.

Când se întoarse, Saerin văzu patru surori Roşii intrând în încăpere Notasha purta o rochie albă mânjită cu sânge în partea stângă, deşi, dacă era într-adevăr sânge, ea fusese Tămăduită Părul lung şi negru al Katerinei era răvăşit şi încâlcit şi avea bucăţele de piatră prin el. Celelalte două femei purtau rochii rupte, iar feţele le erau mânjite cu funingine.

– Cum de *îndrăznesc* să atace aici? continuă Katerine, străbătând încăperea.

Soldaţii se dădură din calea ei, iar câteva surori mai puţin influente, care se adunaseră acolo din porunca lui Saerin, îşi găsiră brusc ceva de făcut în colţurile încăperii. Se auzeau explozii îndepărtate care semănau cu cele din spectacolul unui Artificier.

– Îndrăznesc pentru că au şi mijloace, şi dorinţă, evident, răspunse Saerin, înăbuşindu şi enervarea şi păstrându şi calmul Cu greu. Deocamdată, atacul s-a dovedit remarcabil de eficient.

– Ei bine, preiau eu comanda aici, mârâi Katerine. Trebuie să scotocim prin tot Turnul și să îi eliminăm până la ultimul!

– *Nu* vei prelua comanda! zise Saerin pe un ton ferm.

„Femeie nesuferită! Calmă, rămâi calmă."

Nici nu vom deveni ofensive.

Iar tu vei îndrăzni să mă oprești? mârâi Katerine, strălucirea *saidarului* împresurând-o ca o lumină arzătoare. O *Brună*?

Saerin își ridică o sprânceană.

– De când Mai-Mare peste Novice este mai mare în rang decât o Conducătoare a Divanului, Katerine?

– Eu...

– Egwene al'Vere a prezis acest atac, zise Saerin, făcând o grimasă. Prin urmare, putem presupune că și celelalte lucruri pe care ni le-a spus despre Seanchani sunt adevărate. Seanchanii le iau prizoniere pe femeile care pot conduce și le folosesc ca arme. Nu au adus cu ei forțe terestre, oricum, acestora le-ar fi fost greu să mărșăluiască prea departe într-un teritoriu ostil. Asta înseamnă că acesta este un *raid*, în urma căruia vor să prindă cât mai multe surori cu putință.

Pentru un raid, bătălia aceasta durează deja de prea mult timp, poate pentru că ne-am descurcat atât de rău în a le ține piept, încât ei consideră că nu ar trebui să se grăbească. Oricum ar fi, trebuie să facem front comun și să rămânem ferme pe poziție. Odată ce bătălia va fi mai grea pentru ei, se vor retrage. Nu ne permitem deloc să „scotocim prin Turn" și să-i scoatem cu forța.

Katerine șovăi, cugetând la vorbele ei. O altă explozie răsună afară.

– De *unde* se tot aud? întrebă Saerin, enervată. N-au făcut suficiente spărturi?

– Explozia asta n-a fost îndreptată spre Turn, Saerin Sedai! strigă unul dintre soldații de lângă ușă, care stătea în grădină.

„Are dreptate, își dădu seama Saerin. Turnul nu s-a cutremurat. N-a făcut-o nici data trecută."

În cine trag? În oamenii de jos?

– Nu, Aes Sedai! zise străjerul. Cred că a fost o explozie aruncată din interiorul Turnului, lansată de la unul dintre nivelurile superioare spre creaturile zburătoare

– Ei bine, măcar *cineva* ripostează, zise Saerin. De unde a fost lansată?

– N am văzut, răspunse soldatul, privind în continuare cerul. Lumină, încă o dată! Și încă o data!

Roșu și galben se reflectară prin fumul de deasupra, scăldând grădina într-o lumină abia vizibilă prin ușă și prin ferestre *Rakenii* țipau de durere

– Saerin Sedai! zise Căpitanul Chubain, întorcându-se de la un grup de soldați răniți.

Saerin nu îi văzuse intrând; fusese prea prinsă cu Katerine

– Soldații aceștia au coborât de la nivelurile superioare. Se pare că există un al doilea centru de întâlnire pentru apă rare și se descurcă foarte bine Seanchanii își întrerup atacul jos ca să se concentreze acolo

– Unde? întrebă Saerin cu nerăbdare Mai exact, unde?

– Nivelul al douăzeci și doilea, Aes Sedai Aripa dinspre nord est.

– Poftim? întrebă Katerine. Sectorul ocupat de Ajah Brună?

Nu. Asta fusese *înainte*. Acum, cu schimbarea coridoarelor din Turn, porțiunea aceea era...

– *Aripa novicelor?* zise Saerin Lucrul acesta părea încă și mai absurd Cum este posibil. Vocea ei lărăgănă, apoi ochii i se măriră puțin *Egwene*

Fiecare Seanchan fără chip pe care îl dobora Egwene părea să fie Renna in mintea ei. Egwene stătea în fața unei spărturi din partea laterală a Turnului Alb, vântul suflându i rochia albă, ciufulindu-i părul, urlând de parcă ar fi ținut isonul furiei ei

Furia ei nu era scăpată de sub control. Era rece și cernută. Turnul ardea. Ea Prorocise acest atac, îl Visase, dar realitatea

era mult mai rea decât se temuse ea. Dacă Elaida s-ar fi pregătit pentru acest eveniment, pagubele ar fi fost mult mai puține. Dar nu avea rost să tânjească după ce nu fusese.

În schimb, își canaliza furia – furia dreptății, mânia Supremei Înscăunate Amyrlin. Arunca în aer *to'rakenii* de pe cer, rând pe rând. Aceștia erau mult mai puțin ușor de manevrat decât verii lor mai mici. Ea trebuie să fi doborât o duzină deja, iar acțiunile ei atrăseseră atenția celor din exterior. Atacul de jos începea să se întrerupă și întreg raidul se concentră asupra Egwenei. Novicele se luptau cu soldații Seanchani pe scări, forțându-i să se retragă. *To'rakenii* zburau, dând târcoale Turnului și încercând să o doboare pe Egwene cu scuturi sau cu exploziii de foc. *Rakenii* mai mici țâșneau prin aer, arbaletrierii din spinările lor lansând săgeți spre ea.

Însă ea era un izvor de Putere, trasă din adâncul baghetei striate pe care o ținea în mână, condusă printr-un grup de novice și Alese ce stăteau ascunse în odaia din spate, legate în cercul ei. Egwene era *parte* din focurile care ardeau în Turn, înroșind cerul cu flăcările lor, pictând aerul cu fumul lor. Mai că părea să fie nu o ființă în carne și oase, ci una de Putere pură, care îi pedepsea pe aceia care îndrăzniseră să aducă războiul asupra Turnului însuși. Fulgerele cădeau din cer, iar norii se învolburau deasupra. Din palmele ei țâșnea focul.

Poate că ea ar fi trebuit să se teamă că încălca cele Trei Legăminte, dar nu se temea. Aceasta era o luptă care trebuia dusă, iar ea nu tânjea după moarte, deși, poate, furia ei împotriva femeilor *sul'dam* se învecina cu aceasta. Soldații și *damanele* erau victime colaterale.

Turnul Alb, locașul sfânt al surorilor Aes Sedai, era atacat. Erau toate în pericol, un pericol mai mare decât moartea. Zgărzile acelea din argint erau mult mai rele. Egwene se apăra pe ea însăși și pe fiecare femeie din Turn.

Avea să îi *oblige* pe Seanchani să se retragă.

Scut după scut era lansat ca să o despartă de Izvor, însă acestea erau precum mâinile unor copii ce încercau să

oprească un puhoi de apă. Cu atât de multă Putere, ea nu putea fi oprită decât cu un cerc complet, iar Seanchanii nu foloseau cercuri; *a'damul* împiedica acest lucru.

Atacatorii pregăteau împletituri care să o doboare, dar de fiecare dată Egwene lovea prima, fie stingând mingile de foc cu o explozie de aer, fie doborându-l pur și simplu pe *to'rakenul* care o căra în spinarea lui pe femeia care încerca să o omoare.

Unele fiare își luară zborul în noapte, ducând cu ele prizoniere. Egwene reușise să doboare câțiva dintre ele, dar fuseseră foarte mulți *to'rakeni* în raidul acesta. Unii urmau să scape. Surorile aveau să fie prinse.

Formă o minge de foc în fiecare mână, aruncând în aer o altă fiară care se apropiase prea mult. Da, unii urmau să scape. Dar aveau să plătească scump. Acesta era un alt scop. Ea trebuia să se asigure că ei nu urmau să mai atace niciodată Turnul.

Raidul acesta trebuia să îi *coste* scump.

– Bryne! Deasupra ta!

Gareth se feri într-o parte, rostogolindu-se cu un geamăt. Platoșa îi intră în părțile laterale și în stomac când se lovi de pavaj. Ceva uriaș trecu prin aer pe deasupra lui, apoi urmă o bufnitură puternică. Când se ridică într-un genunchi, văzu un *raken* care ardea, rostogolindu-se pe pământ în locul unde se aflase el, călărețul lui – deja mort din cauza exploziei care omorâse fiara – căzând din șa ca o păpușă din cârpe. Trupul neînsuflețit al *rakenului*, încă fumegând, se opri lângă zidul Turnului. Călărețul zăcea în locul unde se prăbușise, coiful lui dispărând în noapte. Cadavrul își pierduse o cizmă.

Bryne se ridică anevoie în picioare și își scoase cuțitul de la brâu – își scăpase din mână sabia în timpul căzăturii. Se roti pe călcâie, cercetând împrejurimile după un posibil pericol. Acesta pândea peste tot. *Rakenii* coborau – mari și mici –, cu toate că majoritatea erau concentrați asupra Turnului. Peluza interioară din fața Turnului era presărată cu bucăți de piatră și trupuri răsucite în poziții îngrozitoare. Soldații lui

Bryne se luptau cu un escadron de soldați Seanchani, invadatorii în armurile lor ca niște insecte năvăliseră afară din Turn în urmă cu câteva clipe. Oare Seanchanii fugea de ceva sau doreau pur și simplu să lupte? Erau mai bine de treizeci.

Oare soldații ieșiseră în această curte interioară ca să fie luați de *rakeni*? Ei bine, oricum ar fi fost, aceștia întâlniseră o forță neașteptată în soldații lui Bryne. Binecuvântată fie Lumina că nu existau conducătoare printre ei.

Cu o paritate de doi la unu, soldații lui Bryne nu ar fi trebuit să întâmpine greutăți. Din nefericire, în aer erau câțiva dintre *rakenii* mai mari care aruncau pietre și mingi de foc asupra celor din curtea interioară. Iar Seanchanii aceștia luptau bine, chiar foarte bine.

Bryne le strigă oamenilor lui să reziste, în vreme ce el își căuta din priviri sabia. Gawyn – cel care îl avertizase mai devreme – stătea lângă ea, duelându-se cu doi Seanchani deodată. Băiatul n-avea pic de minte? Forța lui Gawyn reprezenta un avantaj. Ar fi trebuit să aibă un alt spadasin care să-l ajute. El...

Gawyn îi omorî pe cei doi Seanchani dintr-o mișcare fluidă. A fost „Nufărul își închide floarea"? Bryne nu mai văzuse niciodată această mișcare folosită cu atâta eficiență împotriva a doi oameni deodată. Gawyn își șterse arma cu un ultim gest teatral, apoi și-o vârî în teacă și ridică în aer cu piciorul sabia lui Bryne și o înșfăcă. Luă poziția de apărare, ținând cu precauție sabia pregătită. Soldații lui Bryne rezistau, în ciuda atacurilor de deasupra. Gawyn dădu mulțumit din cap spre Bryne, făcându-i semn cu sabia să înainteze.

Metalul se lovea de metal, răsunând în toată curtea interioară, iar umbrele aruncate pe iarba pârjolită erau luminate de focurile de deasupra. Bryne își recuperă sabia, iar Gawyn, încordat, își scoase sabia din teacă.

– Privește sus, zise el, arătând cu sabia.

Bryne își miji ochii. Era mare agitație lânga o spărtură de la unul dintre nivelurile superioare. Își scoase ocheanul

concentrându-se asupra locului și având încredere în Gawyn că îl va avertiza dacă se apropia vreun pericol.

Pe Lumină..., șopti Bryne, concentrându-se asupra spărturii.

O singură siluetă înveșmântată în alb stătea în spărtura din Turn. Era prea departe ca să îi vadă fața, chiar și prin ochean, dar indiferent cine era, cu siguranță provoca daune în rândul Seanchanilor. Își ținea brațele ridicate, focul strălucind între palmele ei, acea lumină arzătoare aruncând umbre pe zidurile Turnului din jurul ei. Exploziile de foc erau lansate necontenit, doborând *rakenii* de pe cer.

El își ridică ocheanul mai sus, cercetând lungimea Turnului și căutând alte semne de rezistență. Exista activitate pe acoperișul plat și circular. Era atât de departe, încât abia dacă putea vedea. Părea că erau ridicați niște țăruși, apoi *rakenii* coborau și... Ce? De fiecare dată când un *raken* trecea pe-acolo, trăgea ceva după el.

„Prizoniere, își dădu seama Bryne, înfiorându-se. Le duc pe prizonierele Aes Sedai pe acoperiș, le leagă cu sfori, apoi *rakenii* înhață sforile acelea și le trag pe femei în aer după ei." Lumină! El văzu cum una dintre prizoniere era ridicată în aer. Aceasta părea să aibă un sac tras pe cap.

Trebuie să intrăm în Turn, zise Gawyn. Lupta asta e doar o diversiune.

De acord, spuse Bryne, luându-și ocheanul de la ochi.

Aruncă o privire spre partea laterală a curții interioare, unde spusese Siuan că avea să aștepte cât timp bărbații luptau. Era timpul s-o ia și...

Aceasta dispăruse. Bryne fu șocat, apoi se îngrozi. Unde era? Dacă femeia își pricinuise moartea...

Dar nu. El o simțea în interiorul Turnului. Nu era rănită. Legătura aceasta era un lucru atât de minunat, însă el nu era obișnuit deloc cu ea. Ar fi trebuit să observe că ea dispăruse! Își cercetă din priviri soldații. Seanchanii luptaseră bine, dar

acum erau vizibil încolțiți. Rândurile lor începeau să se rupă și să se împrăștie în toate direcțiile, iar Bryne le comandă oamenilor lui să nu îi urmărească.

– Prima și a doua trupă, adunați-i repede pe răniți! strigă el. Duceți-i în partea laterală a curții. Cei care pot merge pe picioarele lor ar trebui să se ducă la bărci. Făcu o grimasă. Cei care nu pot umbla vor trebui să le aștepte pe Aes Sedai să îi Tămăduiască.

Soldații încuviințară din cap. Cei grav răniți aveau să fie lăsați la mila vrăjmașului, dar fuseseră avertizați de această posibilitate înainte să participe la această misiune. Recuperarea Supremei Înscăunate Amyrlin era mai importantă decât orice altceva.

Unii soldați urmau să moară din cauza rănilor în vreme ce aveau să aștepte. El nu putea face nimic în privința asta. Nădăjduia ca majoritatea să fie Tămăduiți de surorile Aes Sedai din Turnul Alb. Tămăduirea avea să fie urmată de întemnițare, dar nu exista altă cale. Trupa de soldați trebuia să se miște repede și nu aveau timp să aducă târgi cu care să îi care pe răniți.

– A treia și a patra trupă, începu el, urgent.

Tăcu atunci când o siluetă cunoscută, înveșmântată într-o rochie albastră, ieși din Turn, urmată de o fată în alb. Desigur, acum, Siuan însăși părea doar puțin mai în vârstă decât fata. Uneori, lui îi era greu să facă legătura dintre ea și femeia severă pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă.

Simțindu-se ușurat, el o înfruntă pe Siuan când aceasta se apropie.

– Cine e *aceea*? vru el să știe. Unde ai plecat?

Ea pleoscăi din limbă, spunându-i novicei să aștepte, apoi îl trase deoparte pe Bryne ca să-i vorbească în șoaptă.

– Soldații tăi au fost ocupați, iar eu am hotărât că ar fi momentul potrivit să aflu niște informații. Și, ca o observație, va trebui să ne ocupăm de atitudinea ta, Gareth Bryne. Nu se cade ca un Străjer să îi vorbească astfel unei Aes Sedai a lui.

– Voi începe să mă comport astfel când *tu* vei începe să te comporți ca și când ai avea puțină minte în capul ăla, femeie. Dacă ai fi dat peste Seanchani?

– Atunci aș fi fost în pericol, zise ea, cu mâinile în șolduri. N-ar fi pentru prima oară. Nu am putut risca să fiu văzută de alte Aes Sedai în compania ta sau a soldaților tăi. O deghizare atât de simplă nu le păcălește pe surori.

– Și dacă ai fi fost recunoscută? vru el să știe. Siuan, oamenii aceștia au încercat să te *execute*!

Ea trase aer pe nas.

– Nici măcar Moiraine nu m-ar recunoaște cu fața asta. Femeile din Turn ar vedea o Aes Sedai tânără care pare ușor familiară. Și-apoi, n-am dat peste niciuna dintre ele. Numai peste copila aceasta. Ea îi aruncă o privire novicei; fata avea părul negru tuns în stil bob și privea speriată bătălia ce se dădea pe cer. Hashala, vino aici! strigă Siuan.

Novicea se apropie cu pași repezi.

– Spune-i acestui bărbat ce mi-ai spus mie! îi porunci Siuan.

– Da, Aes Sedai, zise novicea, făcând repede o reverență.

Soldații lui Bryne formară o gardă de onoare în jurul lui Siuan, iar Gawyn veni lângă Bryne. Tânărul continua să-și arunce ochii spre cerul care semăna moarte.

– Suprema Înscăunată Amyrlin, Egwene al'Vere, zise novicea cu o voce tremurătoare, a fost eliberată din celulă azi, mai devreme, și i-a fost îngăduit să se întoarcă în aripa novicelor. Eu eram în bucătăria de jos când a început atacul, așadar nu știu ce i s-a întâmplat. Probabil că se afla sus, la nivelurile douăzeci și unu sau douăzeci și doi pe undeva. Acolo se afla acum aripa novicelor. Făcu o grimasă. Interiorul Turnului e un haos în ultima vreme. Nimic nu este unde ar trebui să fie.

Siuan întâlni privirea lui Bryne.

– Egwene a primit ceai de rădăcină tip furculițe în doze mari. Abia dacă ai putea conduce.

– Trebuie să ajungem la ea! zise Gawyn.

– Evident, spuse Bryne, frecându-și bărbia. De aceea ne aflăm aici. Atunci, presupun că urcăm în loc să coborâm.

– Sunteți aici ca să o salvați, nu-i așa?

Novicea părea entuziasmată.

Bryne îi aruncă o privire fetei. „Copilă, mi-aș fi dorit să nu fi făcut această legătura." El detesta gândul de a lăsa o simplă novice legată fedeleș în mijlocul haosului. Însă nu o puteau lăsa să dea fuga și să le avertizeze pe surorile Aes Sedai din Turnul Alb.

– Vreau să merg cu voi, zise novicea cu fervoare. Îi sunt credincioasă Supremei Înscăunate Amyrlin. *Adevăratei* Amyrlin. Majoritatea dintre noi îi suntem credincioase.

Bryne își ridică o sprânceană, aruncându-i o privire lui Siuan.

– Las-o să vină, zise Aes Sedai. Oricum, este varianta cea mai ușoară.

Ea se duse la fată ca să îi mai pună câteva întrebări.

Bryne aruncă o privire într-o parte când unul dintre căpitanii lui, un bărbat numit Vestas, se apropie.

– Seniore, zise Vestas grăbit, vocea lui fiind abia o șoaptă. Răniții sunt sortați. Am pierdut doisprezece oameni. Alți cincizeci sunt răniți, dar pot merge pe picioarele lor și se îndreptă spre bărci. Șase sunt răniți prea grav ca să îi poată însoți. Vestas șovăi. Trei oameni nu vor mai rezista încă o oră, Seniore.

Bryne scrâșni din dinți.

– Mergem mai departe.

– Simt durerea aceea, Bryne, zise Siuan, întorcându-se și privindu-l. Ce este?

– Nu avem timp. Amyrlin...

– Mai poate aștepta o clipă. Ce este?

– Trei oameni, zise el. Trebuie să-mi las trei oameni să moară.

– Nu și dacă îi Tămăduiesc eu, zise Siuan. Arată-mi!

Bryne nu mai obiectă, cu toate că aruncă o privire spre cer. Câțiva *rakeni* aterizaseră într-un alt loc din perimetrul Turnului, niște forme negre aproape nedeslușite, luminate de focurile portocalii. Soldații fugari se adunau la ei.

„Aceștia erau trupele de atac terestru, gândi el. Chiar se retrag. Raidul se încheie."

Ceea ce însemna că nu mai aveau mult timp la dispoziție. De îndată ce Seanchanii plecau, Turnul Alb începea să se reorganizeze. Trebuia să ajungă la Egwene! Facă Lumina ca ea să nu fi fost luată prizonieră!

Totuși, dacă Siuan voia să îi Tămăduiască pe soldați, atunci era decizia ei. El doar nădăjduia ca aceste trei vieți să nu aducă moartea Supremei Înscăunate Amyrlin.

Vestas îi așezase pe cei trei soldați într-o parte a peluzei, la umbra unor copaci. Bryne luă cu el o trupă de soldați, lăsându-l pe Gawyn să îi organizeze pe restul, și o urmă pe Siuan spre locul unde se aflau răniții. Ea îngenunche lângă primul bărbat. Abilitatea ei în Tămăduire nu era cea mai bună, îl avertizase dinainte pe Bryne. Dar poate reușea să îi întremeze suficient de mult pe cei trei, astfel încât aceștia să supraviețuiască și să nu fie descoperiți și luați prizonieri de Turnul Alb.

Ea se mișca repede, iar Bryne observă că ea se acuzase pe nedrept. Părea să se descurce destul de bine întru ale Tămăduirii. Totuși, aceasta dură ceva timp. El cerceta din priviri curtea interioară, simțind cum devine din ce în ce mai neliniștit. Deși exploziile se mai auzeau la nivelurile superioare, cele de mai jos și parterul erau cufundate în tăcere. Singurele sunete care se auzeau în apropiere erau gemetele răniților și pârâitul flăcărilor.

„Lumină", gândi el, supraveghind mormanele de moloz și trecându-și privirea peste fundația Turnului. Acoperișul aripii dinspre răsărit, precum și zidul din spate fuseseră dărâmate, iar flăcările pâlpâiau în interiorul construcției. În curtea interioară era un amestec de moloz și ornamente sculptate cu

dalta. Fumul plutea în aer, înțepător și gros. Oare Ogierii erau dispuși să se întoarcă și să reconstruiască această structură magnifică? Avea să mai fie vreodată la fel sau acest monument ce părea veșnic își pierduse gloria in seara aceasta? Oare era mândru sau îndurerat că fusese martor la asta?

O umbră se mișcă în întunericul de lângă copaci.

Bryne se mișcă fără să stea pe gânduri. Trei lucruri se amestecau în el: ani de antrenament cu sabia, o viață de reflexe dezvoltate pe câmpul de bătălie și o conștientizare nouă, îmbunătățită datorită legăturii. Toate veneau deodată dintr-o singură mișcare. Își scoase sabia din teacă într-o clipită și folosi manevra „Ultimul atac al șarpelui negru", sabia lui nimerind grumazul siluetei întunecate.

Totul rămase nemișcat. Șocată, Siuan își ridică privirea de la bărbatul pe care îl Tămăduia. Sabia lui Bryne se întinse peste umărul ei și nimerise grumazul soldatului Seanchan în armură neagră. Bărbatul scăpă în tăcere din mână o sabie scurtă cu sârmă ghimpată, mânjită cu un lichid vâscos. Răsucindu-se, acesta își întinse mâna după sabia lui Bryne ca și când ar fi vrut să i-o împingă. Îl apucă cu degetele de braț pe Bryne o clipă.

Apoi, bărbatul alunecă pe spate, desprinzându-se din sabia lui Bryne, și căzu pe jos. Se zvârcoli o dată, șoptind ceva distinct în ciuda gâlgâiturilor care îi ieșeau din grumazul sângerând.

Marath... damane...

– Arză-m-ar Lumina! zise Siuan în șoaptă, ducându-și o mână la piept. Ce-a fost *asta*?

– Nu era îmbrăcat precum ceilalți, zise Bryne, clătinând din cap. Armura este diferită. Un soi de asasin.

– Lumină, zise Siuan. Nici măcar nu l-am văzut! Parcă s-ar fi contundat cu întunericul.

Asasinii. Aceștia păreau întotdeauna să arate la fel, indiferent de cultură. Bryne își vârî sabia în teacă. Era prima oară când folosise în luptă „Ultimul atac al șarpelui negru". Era o

manevră simplă, menită pentru un singur lucru: viteza. Îți scoteai sabia și nimereai grumazul dintr-o singură mișcare fluidă. Dacă ratai, de obicei erai mort

– Mi-ai salvat viața, zise Siuan, ridicându-și privirea la Bryne. Fața îi era în mare parte umbrită Pe mările de la miezul nopții, zise ea, fata aceea blestemată a avut *dreptate*!

- Cine? întrebă Bryne, cercetând cu băgare de seamă întunericul în căutarea altor asasini.

Făcu un gest scurt, iar oamenii lui își dezveliră și mai mult felinarele. Atacul asasinului se petrecuse atât de repede, încât ei abia se clintiseră. Dacă Bryne nu ar fi avut viteza legăturii cu Străjerul...

– Min, zise Siuan, părând obosită Tămăduirile acelea păreau să o fi istovit. A zis că trebuie să stau lângă tine Ea tăcu Dacă tu n-ai fi venit în seara aceasta, eu aș fi murit

– Ei bine, *sunt* Străjerul tău, zise Bryne Presupun că nu va fi singura dată când te voi salva.

De ce se făcuse atât de cald dintr odată?

Da, zise Siuan, ridicându se în picioare. Dar treaba asta este diferită. Min a spus că voi muri și... Nu, stai. *Nu* exact așa a spus Min A spus ca dacă nu voi sta lângă tine, amân doi vom muri

– Ce vrei să .., zise Bryne, întorcându se spre ea

– Taci! zise Siuan, cuprinzându i capul cu mâinile

El simți niște furnicături Ea folosea Puterea pe el? Ce se întâmpla? El recunoscu acest șoc, ca și când i-ar fi curs gheață prin vene! Ea îl Tămăduia! Dar de ce? Nu era rănit.

Siuan își luă mâinile de pe fața lui, apoi se clătină ușor, părând brusc epuizată. El o prinse, ca să o ajute să și păstreze echilibrul, însă ea clătină din cap și se îndreptă de spate.

Uite, zise ea, luându i brațul în care ținea sabia și răsucindu i l astfel încât să i se vadă încheietura.

Avea un ac mic și negru înfipt în piele. Ea i l smulse. Bryne simți un fior care nu avea nicio legătură cu Tămăduirea.

– E otrăvit? întrebă el, aruncându-i o privire bărbatului mort. Când s-a întins să mă apuce de braț, n-a fost un simplu spasm al morții.

– Probabil că era uns cu un lichid de amorțire, bombăni ea furioasă, lăsându-l să o ajute să se așeze.

Ea azvârli cât colo acul, iar acesta izbucni brusc în flăcări, otrava evaporându-se datorită dogorii cauzate de conducerea ei.

Bryne își trecu o mână prin păr. Fruntea îi era umedă.

– Ai... Tămăduit-o?

Siuan încuviință din cap.

– A fost surprinzător de ușor; a pătruns foarte puțină în sistemul tău. Te-ar fi omorât oricum. Va trebui să îi mulțumești lui Min data viitoare când o vei vedea, Bryne. Tocmai ne-a salvat viața amândurora.

– Dar n-aș fi fost otrăvit dacă nu aș fi venit!

– Nu încerca să folosești logica în cazul unei astfel de viziuni sau Prorociri, zise Siuan, făcând o grimasă. Ești în viață. Eu sunt în viață. Îți sugerez s-o lași baltă. Te simți suficient de bine ca să mergi mai departe?

– Are importanță? zise Bryne. N-am de gând să te las să mergi fără mine.

– Atunci, să ne punem în mișcare, zise Siuan, inspirând adânc și ridicându-se în picioare.

Acel moment de repaus nu fusese îndeajuns de lung, însă el nu o provocă.

– Acești trei soldați ai tăi vor supraviețui nopții. Am făcut tot ce-am putut pentru ei.

Epuizată, Egwene se așeză pe mormanul de moloz, privind prin spărtura din Turnul Alb focurile care ardeau jos. Niște siluete se mișcau pe langă ele și, rând pe rând, focurile se stinseră. Indiferent cine condusese rezistența era suficient de isteață ca să-și dea seama de faptul că focurile se puteau dovedi la fel de periculoase ca Seanchanii. Câteva surori care

împleteau fire de Aer și Apă puteau stinge repede flăcările, salvând Turnul. Ce mai rămăsese din el.

Egwene închise ochii și se lăsă pe spate, rezemându-se de fragmentele peretelui și simțind cum o mângâie briza proaspătă. Seanchanii plecaseră, ultimul *to'raken* dispărând în noapte. În clipa aceea, când îl privise îndepărtându-se în zbor, Egwene își dădu seama ce eforturi mari depuseseră ea însăși și sărmanele de novice prin care ea accesase Puterea. Le dădu drumul cu ordinul de a merge direct la culcare. Celelalte femei pe care le adunase aveau grijă de răniți sau stingeau focurile de la nivelurile superioare.

Egwene dorea să primească ajutor. Cel puțin, o parte din ea asta își dorea. Doar puțin. Lumină, cât de obosită era! Nu mai putea conduce deloc, nici măcar cu ajutorul *sa'angrealului*. Își depășise toate limitele. Era atât de istovită acum, încât, dacă ar fi încercat, nu ar fi putut să îmbrățișeze Izvorul.

Luptase. Fusese glorioasă și distrugătoare, Suprema Înscăunată Amyrlin a judecății și furiei, Ajah Verde până în măduva oaselor. Și totuși, Turnul arsese. Și totuși, scăpaseră mai mulți *to'rakeni* decât muriseră. Numărul celor rănite era oarecum încurajator. Muriseră doar trei novice și o Aes Sedai, în vreme ce luaseră prizoniere zece *damane* și omorâseră zeci de soldați. Care era situația la celelalte niveluri? Turnul Alb nu avea să iasă cu fruntea sus din această bătălie.

Turnul Alb era frânt, atât fizic, cât și spiritual. Avea nevoie de o conducătoare puternică pentru a se putea reclădi. Următoarele câteva zile aveau să fie cruciale. Când se gândea câtă treaba avea de făcut o făcea să se simtă și mai istovită.

Ea protejase multă lume. Rezistase și luptase. Însă ziua aceasta avea să marcheze în continuare unul dintre cele mai mari dezastre din istoria surorilor Aes Sedai.

„Nu mă pot gândi la asta, își zise ea. Trebuie să mă concentrez asupra a ceea ce este de făcut pentru a remedia problema."

Se va ridica de-acolo în curând. Le va conduce pe novice şi pe surorile Aes Sedai la nivelurile superioare, unde vor face curăţenie şi vor evalua pagubele. Va fi puternică şi capabilă. Celelalte vor fi ispitite să cadă pradă disperării, dar ea trebuie să îşi păstreze optimismul. Pentru ele.

Mai *putea* zăbovi câteva minute. Trebuie să se odihnească puţin în vreme ce...

Abia observă când cineva o ridică în braţe. Obosită, deschise ochii şi – deşi îşi simţea mintea amorţită – iu surprinsă să descopere că era cărată în braţe de Gawyn Trakand. El avea fruntea mânjită cu sânge uscat, dar pe chipul lui se citea determinarea.

– Te ţin, Egwene, zise el, coborându-şi privirea. Te voi proteja.

„Oh, gândi ea, închizând din nou ochii. Bine. Ce vis frumos." Ea zâmbi.

Stai. Nu. Nu era bine. Nu trebuia să plece din Turn. Ea încercă să dea glas acestei împotrivi, dar abia dacă reuşi să mormăie ceva.

– Maţe de peşte, o auzi pe Siuan Sanche zicând. Ce i-au făcut?

– Este rănită? întrebă o altă voce.

Gareth Bryne.

„Nu, gândi amorţită Egwene. Nu. Trebuie să mi daţi drumul. Nu pot pleca. Nu acum..."

– Au lăsat-o pur şi simplu acolo, Siuan, zise Gawyn. Era atât de plăcut să-i audă vocea. Lipsită de apărare, pe coridor! Oricine ar fi putut-o ataca. Dacă ar fi găsit-o Seanchanii?

„Eu i-am distrus, gândi ea cu un zâmbet, raţionamentele începând să o părăsească. Am fost o luptătoare înfocată, o eroină chemată de Corn. Nu vor îndrăzni să mă mai înfrunte."

Aproape că adormi, însă fiind hurducată de mersul lui Gawyn, rămase trează. Abia.

– Ho! Auzi vag vocea lui Siuan. Ce-i asta? Lumină, Egwene! De unde ai *asta*? Este cel mai puternic instrument din Turn!

– Ce este, Siuan? întrebă Bryne.

– Scăparea noastră, zise Siuan.

Egwene simţi ceva. CondLucere. O conducere puternică.

– Întrebai cum ne vom strecura afară cu toată agitaţia din curtea interioară? Ei bine, cu asta. Sunt suficient de puternică pentru Topirea-n Văzduh. Hai să ne ducem după soldaţii de la bărci şi să mergem înapoi în tabără.

„Nu! gândi Egwene, zbătându-se în starea ei de amorţeală, forţându-se să-şi deschidă ochii. Ies învingătoare, nu vezi? Dacă voi fi conducătoare acum, când molozul este îndepărtat, mă vor considera cu siguranţă Amyrlin! Trebuie să rămân! Trebuie să..."

Gawyn o cără prin poarta, lăsând în urmă coridoarele din Turnul Alb.

Saerin îşi îngădui în sfârşit să se aşeze. Sala de adunare care era centrul ei de operaţiuni devenise, de asemenea, sala unde erau triaţi şi Tămăduiţi cei răniţi. Surori Galbene şi Brune se mişcau de-a lungul rândurilor de soldaţi, servitori şi alte surori, concentrându-se asupra celor mai grave cazuri. Până în prezent, era un număr înspăimântător de morţi, inclusiv mai bine de douăzeci de Aes Sedai. Dar Seanchanii se retrăseseră, cum prezisese Saerin. Slavă Luminii pentru asta!

Saerin şedea în colţul îndepărtat dinspre nord-vest al încăperii, sub o pictură frumoasă cu ţinutul Tear primăvara, cocoţată pe un scăunel şi ascultând rapoartele pe măsură ce acestea veneau. Răniţii gemeau, iar în încăpere se simţea miros de sânge şi de busuioc de câmp, care era folosit în cazul acelora ale căror răni nu necesitau Tămăduire imediată. În încăpere se mai simţea miros de fum. Acesta era prezent peste tot în seara aceea. Din ce în ce mai mulţi soldaţi veneau la ea, aducând rapoarte despre pagube şi victime. Saerin nu mai voia să le citească, dar era mai bine decât să asculte gemetele. Pe Lumină, unde era Elaida?

Nimeni nu o văzuse pe Amyrlin în timpul bătăliei, însă mare parte din nivelurile superioare ale Turnului fuseseră

separate de cele inferioare. Ea nădăjduia ca Suprema Înscăunată Amyrlin și Divanul să se întrunească în curând ca să prezinte o conducere puternică în acele momente de criză.

Saerin acceptă un alt raport, apoi își ridică o sprânceană când îi citi conținutul. Din grupul Egwenei alcătuit din peste șaizeci de novice, doar trei muriseră? Și doar o singură soră din cele patruzeci pe care le adunase ea? *Zece* conducătoare Seanchane capturate și mai bine de treizeci de *rakeni* doborâți de pe cer? Lumină! Prin comparație, eforturile lui Saerin păreau de-a dreptul ale unei amatoare. Și aceasta era femeia despre care Elaida insista că era o simplă *novice*?

– Saerin Sedai? întrebă o voce de bărbat.

– Hm? făcu ea, distrasă.

– Ar trebui să auzi ce are de spus această Aleasă.

Saerin își ridică privirea dându-și seama că vocea aparținea Căpitanului Chubain. Își ținea mâna pe umărul unei tinere Alese arafelline cu ochi albaștri și față rotundă și bucălată. Cum o chema? Mair, parcă. Sărmana copilă era într-o stare deplorabilă. Fața îi era plină de tăieturi și de câteva zgârieturi care aveau să se învinețească. Rochia ei de Aleasă îi era sfârtecată pe mânecă și la umar.

– Copilă? întrebă Saerin, aruncându-i o privire lui Chubain, pe fața căruia se citea îngrijorarea. Ce s-a întâmplat?

– Saerin Sedai, șopti fata, făcând o reverență, apoi schimonosindu-se de durere. Eu...

– Vorbește, copilă! îi porunci Saerin. N-avem vreme de pierdut.

Mair își coborî privirea în pământ.

– Este vorba despre Amyrlin, Saerin Sedai. Elaida Sedai. O slujeam în seara aceasta, luam notițe. Si...

– Și ce? zise Saerin, simțind cum o străbate un fior.

Fata începu să plângă.

– Întreg peretele a explodat, Saerin Sedai. Molozul m-a acoperit, cred că m-au crezut moartă. Nu am putut face nimic! Îmi pare rău!

„Ferească Lumina! gândi Saerin. Doar nu spune ceea ce cred eu că spune. Sau da?"

Elaida se trezi cu o senzație foarte ciudată. De ce se mişca patul ei? Tremura, se unduia. Atât de ritmat. Și vântul acela! Carlya lăsase ferestrele deschise? Dacă da, slujnica urma să primească bătaie. Fusese avertizată. Fusese...

Acesta nu era patul ei. Când deschise ochii, Elaida descoperi că privea în jos la un peisaj întunecat, care se afla la sute de metri sub ea. Era legată de spinarea unei fiare ciudate. Nu se putea mişca. De ce nu se putea mişca? Dădu să îmbrăţişeze Izvorul, dar simţi o durere neaşteptată, ascuţită, ca şi când fusese lovită pe fiecare centimetru al corpului cu o mie de nuiele.

Își ridică mâna, ameţită, şi simţi zgarda din jurul grumazului. Lângă ea, şedea o siluetă neagră care călarea pe şa; niciun felinar nu lumina chipul femeii, însă Elaida o putea *simţi* cumva. Elaida abia dacă îşi putea aduce aminte cum stătuse atârnată în aer o vreme, legată de o frânghie, în vreme ce ba leşina, ba se dezmeticea. Când fusese trasă sus? Ce se întâmpla?

O voce şopti în noapte.

– Am să iert acea unică greşeală. Ai fost *marath'damane* foarte multă vreme, aşa că obiceiurile proaste sunt de aşteptat. Însă nu vei mai încerca să îmbrăţişezi Izvorul fără permisiune. Ai înţeles?

– Dă-mi drumul! strigă Elaida.

Durerea reveni înzecit, iar Elaidei îi veni să vomite din cauza intensităţii acesteia. Voma se prelinse în partea laterală a fiarei şi căzu spre pământul de jos.

– Fi, ei, zise vocea răbdătoare, parcă a unei femei care vorbea cu un copilaş. Trebuie să înveţi. Numele tău este Suffa. Iar Suffa va fi o *damane* cuminte. Aşa va fi. O *damane* foarte, foarte cuminte.

Elaida ţipă din nou şi, de astă dată, nu se opri atunci când simţi din nou durerea. Continua să ţipe în noaptea nepăsătoare.

CAPITOLUL 42

În fața Stâncii din Tear

„Nu știm numele femeilor care se aflau în palatul lui Graendal, zise Lews Therin. Nu le putem adauga pe listă."

Rand incercă să îl ignore pe nebun. Acest lucru se dovedi a fi imposibil, căci Lews Therin continuă.

„Cum putem continua lista dacă nu știm numele! În război, le-am căutat pe Fecioarele care fuseseră răpuse. Le-am găsit pe toate! Lista are cusururi! Nu pot continua!

„Nu este lista ta! mârâi Rand. Este a mea, Lews Therin. A MEA!"

„Nu! scuipa nebunul. Cine ești tu? Este a mea! Eu am făcut-o. Nu pot continua acum că sunt moarte. Oh, Lumină! Focul raului? De ce am folosit focul raului? Am făgăduit că n-am să mai fac asta niciodată..."

Rand își închise strâns ochii, ținând bine hățurile lui Tai'daishar. Calul de război înainta pe stradă, copitele lui loveau pământul întărit, rând pe rând.

„Ce s-a ales de noi? șopti Lews Therin. O vom face din nou, nu-i așa? Îi vom ucide pe toți. Pe toți cei pe care îi iubim. Iar și iar și iar..."

Iar și iar, șopti Rand. N-are importanța atâta vreme cât lumea va supraviețui. M-au blestemat și inainte, au înjurat

Muntele Dragonului și numele meu, dar au trăit. Noi suntem aici, pregătiți de luptă. Iar și iar.

Rand? întrebă Min.

El deschise ochii. Ea își călărea iapa cafenie lângă Taïdaishar. El nu o putea lăsa pe ea, sau pe oricare dintre ei, să vadă că ceda Aceștia nu trebuiau să știe cât de aproape era să se prăbușească

„Atât de multe nume pe care nu le cunoaștem, șopti Lews Therin. Atât de multe moarte de mâna noastră “

Și era doar începutul

– Sunt bine, Min, zise el. Mă gândeam

– La oameni? întrebă Min.

Trotuarele din lemn din Ebou Dar erau pline de oameni Rand nu mai vedea culorile veșmintelor acestora; vedea cât erau de ponosite. Vedea rupturile din materialele fine, peti cele banale, murdăria și petele. Practic, fiecare om din Ebou Dar era un refugiat Care îl privea cu ochi goi.

Înainte, de fiecare dată când el cucerise un regat, îl lăsase într o stare mai bună decât îl găsise Rand îi înlăturase pe tiranii Rătăciți, pusese capăt războaielor și asediilor. Îi alungase pe invadatorii Shaido, adusese hrană, crease stabilitate. Fiecare ținut pe care îl distrusese fusese practic salvat în același timp

Arad Doman era diferit. Adusese hrană, însă această hrană atrăsese și mai mulți refugiați, reducându-i proviziile. Nu numai că esuase in a le oferi pacea cu Seanchanii, ci le luase și trupele și le trimisese să supravegheze Ținuturile de Hotar. Mările erau in continuare nesigure Micuța împărăteasă Seanchană nu avusese încredere în el. Avea să își continue atacurile, poate dublându le.

Poporul domani urma să fie decimat de războaie, strivit între Trolocii care invadau dinspre miazănoapte și Seanchani, care invadau dinspre miazăzi. Iar Rand îi lăsa la voia întâmplării.

Cumva, oamenii își dădeau seama de acest lucru, iar lui Rand îi era foarte greu să îi privească. Ochii lor flămânzi îl acuzau. De ce ai aduce speranța, doar ca să uiți de ea ca de o fântână recent săpată și lăsată să sece? De ce ne obligi să te acceptăm ca domnitor, doar ca să ne abandonezi apoi?

Flinn și Naeff călăriseră în fața lui; el le vedea hainele negre în fața stând în șa și privind procesiunea lui Rand apropiindu-se de piața orașului. Insignele scânteiau pe gulerele lor înalte. Apa fântânii din piață clipocea printre caii din cupru care săreau din valurile de cupru. Care dintre acei domani tăcuți lustruia în continuare fântâna, când nu domnea niciun rege, iar jumătate din Consiliul Negustorilor dispăruse?

Aielii lui Rand nu reușiseră să găsească suficienți membri ai consiliului ca să formeze o majoritate; el bănuia că Graendal omorâse sau capturase suficienți dintre ei ca să împiedice alegerea unui nou rege. Dacă vreunul dintre membrii Consiliului Negustorilor ar fi fost de-ajuns, aceștia trebuie să se fi alăturat supușilor ei, ceea ce însemna că Rand îi omorâse.

„Ah, zise Lews Therin. Nume pe care le pot adăuga pe listă. Da..."

Bashere își aduse calul lângă Rand, mângâindu-și cu nodurile degetelor mustața și părând îngândurat.

- Ți s-a făcut voia, zise el.

- Domnița Chadmar? întrebă Rand.

- S-a întors în conacul ei, zise Bashere. Am procedat la fel cu alți patru membri ai Consiliului Negustorilor pe care Aielii îi țineau lângă oraș.

– Au înțeles ce au de făcut?

– Da, răspunse Bashere, oftând. Dar nu cred că o vor face. Dacă mă întrebi pe mine, în clipa în care vom pleca, vor fugi din oraș ca niște hoți care fug dintr-o închisoare odată ce au plecat paznicii.

Rand nu reacționă. Poruncise Consiliului Negustorilor să aleagă alți membri, apoi un rege. Dar probabil că Bashere

avea dreptate. Rand primise deja rapoarte din celelalte orașe de-a lungul coastei, unde le spusese Aielilor lui să se retragă. Conducătorii orașelor se făceau nevăzuți, fugind dinaintea unui presupus atac al Seanchanilor.

Arad Doman, ca regat, era terminat. Asemenea unei mese încărcate cu prea multe greutăți, acesta avea să se prăbușească în curând. „Nu este problema mea, gândi Rand, fără să se uite la oameni. Am făcut tot ce am putut."

Nu era adevărat. Deși își dorise să îi ajute pe domani, adevăratele motive pentru care venise fusese să se ocupe de Seanchani, să afle ce se întâmplase cu regele și să ia urma lui Graendal. Și să consolideze ce putea în Ținuturile de Hotar.

– Ce vești ai despre Ituralde? întrebă Rand.

– Mă tem că nimic bun, zise Bashere, sumbru. A avut câteva ciocniri cu Trolocii, dar știai asta deja. Creaturile Umbrei se retrag întotdeauna repede, dar el ne avertizează că se pregătește ceva. Iscoadele lui au zărit forțe suficient de mari ca să îl copleșească numeric. Dacă Trolocii se strâng acolo, atunci se prea poate să se strângă și în altă parte. Mai ales în Trecătoare.

„Blestemați fie cei din Ținuturile de Hotar! gândi Rand. Va trebui să fac ceva în privința lor. În curând."

Ajungând în piața, îl struni pe Tai'daishar și le făcu un semn din cap lui Flinn și Naeff.

La semnalul lui, fiecare dintre ei deschise o poartă în piața orașului. Rand dorise să plece direct din perimetrul conacului domniței Chadmar, dar asta ar fi însemnat să și-o ia talpășița ca un hoț, azi aici, mâine altundeva. El voia să-i lase pe oameni să vadă că pleca și să știe că fuseseră lăsați să se descurce cum puteau.

Aceștia stăteau pe trotuare, tot așa cum stătuseră când Rand intrase pentru prima oară în oraș. Dacă era posibil așa ceva, aceștia erau mai tăcuți acum decât fuseseră înainte. Femei înveșmântate în rochii elegante, bărbați înveșmântați

în haine colorate, cu cămăși cu mâneci cu volane pe dedesubt. Erau mulți care nu aveau pielea arămie a domani. Rand ademenise atât de mulți oameni în oraș, făgăduindu-le hrană.

Sosise timpul să plece. Se apropie de una dintre porți, însă o voce strigă:

– Seniore Dragon!

Vocea se auzi limpede, deoarece peste mulțime domnea tăcerea. Rand se întoarse în șa, căutând cu privirea locul de unde răzbătuse vocea. Un bărbat suplu, ce purta o haină roșie domani – cu nasturi încheiați până la talie și deschisă în față în formă de „V" și o cămașă cu mâneci cu volane pe dedesubt. Cerceii lui din aur străluceau în timp își croia drum cu coatele prin mulțime. Aielii îl opriră, dar Rand îl recunoscu ca fiind unul dintre capitanii de doc. Rand le făcu semn din cap Aielilor să îl lase pe bărbat – îl chema Iralin – sa se apropie.

Iralin veni în graba spre Tai'daishar. Era proaspăt ras, lucru neobișnuit pentru un bărbat domani, iar ochii îi erau încercănați din cauza lipsei de somn.

– Seniore Dragon, zise bărbatul cu o voce șoptită, oprindu-se lângă calul lui Rand. Hrana! S-a stricat.

– Ce hrană? întrebă Rand.

– Toată, răspunse bărbatul, cu vocea încordată. Fiecare butoiaș, fiecare sac, tot ce avem în prăvălii și pe corăbiile Oamenilor Mării. Seniore! Nu numai că e plină de gărgărițe, dar s-a înnegrit și a devenit amăruie, iar oamenii se îmbolnăvesc atunci când o mănâncă!

– *Toată* hrana? întrebă Rand.

– Toată, raspunse încet Iralin. Sute de butoaie. S-a întâmplat dintr-odată, cât ai clipi din ochi. Acum a fost bună, iar în clipa următoare... Seniore, atât de mulți oameni au venit în oraș pentru că au aflat că avem hrană! Acum, nu mai avem *nimic*. Ce ne vom face?

Rand închise ochii.

– Seniore? întrebă Iralin.

Rand deschise ochii și îl îndemnă pe Tai'daishar să se pună în mișcare. Îl lăsă pe căpitanul de doc în urmă, cu gura căscată, și trecu prin poartă. Rand nu mai putea face nimic. Nu mai *voia* să facă nimic.

Își alungă din minte foametea ce avea să vină. Era șocant cu câtă ușurință reuși să facă acest lucru.

Bandar Eban dispăru, oamenii aceia prea tăcuți dispărură. În clipa în care trecu prin poartă, uralele explodară din mulțimea care aștepta. Fu atât de șocant, așa un contrast, încât Rand îl struni brusc pe Tai'daishar, uluit.

Tear se întindea dinaintea lui. Acesta era unul dintre marile orașe, măreț și întins, iar porțile se deschisera direct în Feaster's Run, una dintre piețele principale ale orașului. Un grup mic de Asha'mani salutară cu pumnul la piept. Rand îi trimisese mai devreme în dimineața aceea ca să pregătească orașul pentru venirea lui și să elibereze piața pentru a putea fi deschise porțile.

Oamenii continuau să aclame. Se strânseră cu miile, iar Flamurile Luminii fâlfâiau în vârful a zeci de prăjini ținute în sus de mulțime. Adularea îl izbi pe Rand ca un val de reproș. Nu merita o asemenea mărire. Nu după ceea ce făcuse în Arad Doman.

„Trebuie să merg mai departe", gândi el, dându-i din nou pintenii lui Tai'daishar. Aici, copitele calului călcau pe dale de pavaj în loc de pământ udat de ploaie. Bandar Eban era un oraș mare, dar Tear era cu totul altceva. Străzile erau șerpuitoare și mărginite de clădiri pe care majoritatea oamenilor de la țară le-ar fi considerat îngrămădite, dar care pentru taireni erau un lucru obișnuit. Pe marginile multor acoperișuri ascuțite din ardezie sau țigle stateau cocoțați bărbați sau băieți, care nădăjduiau să îl vadă mai bine pe Seniorul Dragon. Pietrele de construcție aveau o nuanță mai deschisă aici decât în Banda Eban, fiind materialul preferat pentru construcții. Poate că acest lucru se datora fortăreței care domina orașul.

Se numea „Stânca din Tear“ O relicvă dintr-o vârstă anterioară, în continuare impresionantă.

Rand înaintă la trap, Min și Bashere călărind în apropiere Mulțimile acelea vuiau. Foarte tare. În apropiere, două steaguri ce fâlfâiau în bătaia vântului se încâlciră în mod inexplicabil. Bărbații care le țineau în sus, aproape de partea din față a mulțimii, le lăsară jos și încercară să le desfacă, însă acestea erau înnodate strâns, răsucite de vânt. Rand trecu pe lângă ei, abia observându-i. Încetase să se mai mire de ce putea provoca natura lui de *ta'veren*.

Cu toate acestea, Rand fu surprins să vadă atât de mulți străini în mulțime Nu era un lucru atât de neobișnuit; în Tear veneau întotdeauna mulți străini – acesta îi primea cu brațele deschise pe cei care făceau negoț cu mirodenii și mătăsuri de la răsărit, cu porțelan de pe mări, cu grâne sau tutun de la miazănoapte și povești culese de peste tot. Cu toate acestea, Rand descoperise că străinii – indiferent de oraș – îi acordau mai puțină atenție atunci când venea în vizită. Acest lucru era adevărat chiar și atunci când acești străini erau dintr-o altă țară pe care el o cucerise. Atunci când se afla în Cairhien, cairhieninii se lingușeau pe lângă el, dar dacă se afla în Illian, cairhieninii îl evitau. Poate nu le plăcea să li se aducă aminte că Seniorul lor și Seniorul vrăjmașului lor era unul și același bărbat.

Aici, însă, nu avea nicio problemă în a-i identifica pe străini Oamenii ai Mării, cu pielea lor neagră și veșmintele largi și colorate, murandianii, înveșmântați în haine lungi și cu mustățile ceruite; illianerii bărboși cu gulerele răsucite, cairhieninii cu fețele palide și veșminte dungate. Mai erau bărbați și femei care purtau veșminte simple din lâna andorană. Erau mai puțini străini decât localnici care aclamau, dar erau acolo, vigilenți.

Bashere cercetă mulțimea din priviri

– Oamenii par surprinși, se trezi Rand zicând

– Ai fost plecat o vreme. Bashere își mângâie îngândurat mustața cu nodurile degetelor. Fără îndoială că zvonurile au zburat mai iute decât săgețile și mulți hangii au răspândit povești despre moartea sau dispariția ta pentru a încuraja încă un rând de băutură.

Lumină! Se pare că-mi irosesc jumătate din viață călcând în picioare ba un zvon, ba altul. Când se va termina?

Bashere râse.

– Când vei reuși să pui capăt *zvonurilor*, eu mă voi da jos de pe cal și voi călări o capră! Ha! Și am să devin unul dintre Oamenii Mării.

Rand tăcu. Adepții lui continuau să se strângă la porți. Când saldaeanii intrară în Tear, aproape fiecare dintre ei își ținea lancea dreaptă, iar caii lor cabrau. Surorile Aes Sedai nu lăsau să se vadă că se aranjau, deși păreau mai puțin istovite, fețele lor lipsite de vârstă privind mulțimea cu perspicacitate. Iar Aielii – cu pași mai puțin prudenți și expresii mai puțin circumspecte – păreau să se simtă mai confortabil cu ovațiile decât se simțiseră sub privirile acelea tăcute și acuzatoare ale domanilor.

Bashere și Rand se duseră mai într-o parte, urmați în tăcere de Min. Ea părea distrasă. Nynaeve și Cadsuane nu se aflaseră în conac atunci când Rand anunțase plecarea lui. Oare ce or fi punând la cale? El se îndoia că ele erau împreună, cele două femei abia suportau să se afle în aceeași încăpere. Oricum, ele aveau să afle unde plecase și urmau să îl găsească. De acum înainte, Rand era ușor de localizat. Nu se mai ascundea prin conace înconjurate de păduri. Nu mai călătorea singur. Nu când Lan și malkierii lui călăreau spre Trecătoare. Nu mai rămăsese timp suficient.

Bashere privi porțile deschise și pe Aielii care treceau pe jos prin ele, tăcuți. Această metodă de a călători începea să le devină cunoscută.

– Ai de gând să-i spui lui Ituralde? întrebă Bashere în cele din urmă. Despre retragerea ta?

– Va auzi de asta, răspunse Rand. Mesagerii lui au primit poruncă să aducă vești din Bandar Eban. În curând vor descoperi că eu nu mai sunt acolo.

– Și dacă el va pleca din Ținuturile de Hotar ca să își reia lupta împotriva Seanchanilor?

– Atunci, îi va încetini pe Seanchani, zise Rand. Și îi va împiedica să-mi mai sufle în ceafă. Astfel, îmi va fi de ajutor la fel ca oricare altul.

Bashere se uită la el.

– Ce te aștepți să fac, Bashere? întrebă încet Rand.

Privirea aceea era o provocare, chiar dacă una subtilă, însă Rand nu avea de gând să-i dea curs. Furia lui rămase înghețată.

Bashere oftă.

– Nu știu, zise el. Toată treaba asta este o mare încurcătură și nu văd cum am putea ieși din ea, omule. A merge la război când Seanchanii ne suflă în ceafă mi se pare a fi cea mai proastă poziție în care ne-am putea afla.

– Știu, zise Rand, plimbându-și privirea peste oraș. Teatrul luptelor va fi al lor până când se va termina toată povestea asta, probabil și Illianul. Arză-m-ar focu', vom fi norocoși dacă nu vor cuceri toate ținuturile până în Andor cât timp noi vom sta cu spatele la ei!

– Dar...

– Trebuie să presupunem că Ituralde își va părăsi postul odată ce va ajunge la el vestea despre eșecul meu. Asta înseamnă că următoarea noastră mutare *trebuie* să fie spre oastea Ținuturilor de Hotar. Indiferent ce plângeri au semenii tăi în privința mea, acestea trebuie rezolvate rapid. Nu prea am răbdare cu oamenii care își abandonează îndatoririle.

„Noi am făcut asta? întrebă Lews Therin. Pe cine am abandonat noi?"

„Tăcere! mârâi Rand. Întoarce-te la bocetele tale, nebunule, și lasă-mă în pace!"

Bashere se lăsă pe spate în şa, îngândurat. Dacă se gândea la cum îi abandonase Rand pe domani, atunci nu zise nimic. În cele din urmă, clătină nedumerit din cap.

– Nu ştiu cum stă treaba cu Tenobia. Ar putea fi un lucru simplu, cum ar fi acela că este furioasă pe mine pentru că am plecat ca să te urmez; ar putea fi un lucru mai dificil, cum ar fi o cerere ca tu să te supui voinţei monarhilor din Ţinuturile de Hotar. Nu îmi pot imagina ce i-ar îndepărta pe ea şi pe ceilalţi de Mana Pustiitoare într-un moment ca acesta

– Vom afla în curând, zise Rand. Vreau să iei cu tine vreo doi Asha'mani şi să afli unde şi-au ridicat tabăra Tenobia şi ceilalţi. Poate vom descoperi că au renunţat la tot teatrul acesta şi s-au întors unde le este locul.

- Prea bine, atunci, zise Bashere. Lasă mă că oamenii mei s-au instalat şi apoi voi pleca.

Rand încuviinţa scurt din cap, apoi îşi întoarse calul şi începu să înainteze la trap pe stradă. Oamenii erau strânşi de-o parte şi de cealaltă, îndemnându-l să îşi continue drumul. Ultima oară când vizitase Tear, încercase să vină deghizat, dar nu îi fusese de prea mare ajutor. Oricine cunoştea semnele, ştia că el se afla în oraş. Întâmplări neobişnuite – steaguri care se încâlceau, oameni care cădeau de pe clădiri şi aterizau pe pământ nevătămaţi – erau doar începutul. Efectul pe care îl avea ca *ta'veren* părea să devină din ce în ce mai puternic, cau zând denaturări din ce în ce mai mari. Şi mai periculoase.

În timpul ultimei lui vizite, oraşul Tear se aflase sub ase diul rebelilor, dar nu suferise. În Tear negoţul era prea înflori tor ca oraşul să fie deranjat de ceva simplu cum era un asediu. Majoritatea oamenilor trăiseră ca de obicei, abia băgându-i în seamă pe asediatori. Nobilii îşi puteau face jocurile atâta vreme cât aceştia nu îi deranjau pe oamenii mai cinstiţi.

Şi apoi, toată lumea ştiuse că Stânca rezista, cum se întâmpla aproape întotdeauna. Ar fi putut fi considerată învechită de Topirea-n-Văzduh, dar pentru invadatorii care nu aveau

acces la Puterea Supremă, Stânca era practic imposibil de cucerit. În sine, aceasta era mai masivă decât multe fortărețe o întindere colosală de ziduri, turnuri și fortificații care nu prezentau nici măcar o fisură în stâncă. Aceasta includea forje, depozite, mii de apărători și propriul doc fortificat.

Nimic din toate acestea n-ar fi fost de prea mare ajutor împotriva unei oști a Seanchanilor alcătuite din *damane* și *rakeni*.

Mulțimea se întindea pe stradă până la Buza Stâncii, spațiul mare, deschis care înconjura Stânca din trei părți. „E un câmp de luptă", zise Lews Therin.

Aici, o altă mulțime îl ovaționă pe Rand. Porțile Stâncii erau deschise și era așteptat de o delegație de întâmpinare. Darlin — odinioară Înalt Senior, acum Regele din Tear — ședea călare pe un armăsar alb. Mai scund cu cel puțin un cap decât Rand, tairenul avea o barbă neagră și scurtă, și părul tuns scurt. Nasul proeminent îl împiedica să fie chipeș, însă Rand descoperise că avea o minte ascuțită și onoare. La urma urmei, Darlin i se împotrivise de la bun început lui Rand în loc să se alăture acelora care se grăbiseră să îl venereze. Un bărbat a cărui loialitate era greu de câștigat îl întrupa adeseori pe acela ale cărui loialități erau sigure atunci când nu era lângă tine.

Darlin îi făcu o plecăciune lui Rand. Dobraine, palid la față, înveșmântat într-o haină albastră și pantaloni albi, ședea călare pe un murg lângă Rege. Expresia lui era impenetrabilă, deși Rand bănuia că bărbatul era în continuare dezamăgit pentru că fusese trimis din Arad Doman atât de devreme.

Apărătorii Stâncii stăteau aliniați în fața zidului, cu sabiile în față și platoșele și coifurile crestate atât de lustruite încât luceau. Mânecile lor bufante aveau dungi negre și aurii, iar deasupra lor flutura stindardul orașului Tear, un fundal pe jumătate roșu, pe jumătate auriu, însemnat cu trei semilune argintii. Rand putea vedea că piața din interiorul zidurilor era plină de soldați, mulți purtând culorile Apărătorilor, dar

și mulți care nu purtau uniformă, doar o banderolă roșu cu auriu în jurul brațului. Aceștia trebuiau să fie noii recruți, oamenii pe care Darlin îi strânsese din porunca lui Rand.

Era o priveliște care inspira venerație. Sau, poate, care gâdila orgoliul unui bărbat. Rand îl struni pe Tai'daishar în fața lui Darlin. Din nefericire, păunul Weiramon îl însoțea pe Rege, șezând pe cal chiar în spatele lui Darlin. Weiramon era atât de lipsit de minte, încât Rand abia dacă avea încredere să îl lase să lucreze un câmp nesupravegheat, darămite să comande un detașament de trupe. Bărbatul scund era curajos, adevărat, dar acest lucru se datora, probabil, faptului că era prea încet la minte ca să ia în considerare majoritatea primejdiilor. Ca de obicei, Weiramon arăta cu atât mai caraghios cu cât încercase să se dichisească mai ceva ca un bufon; barba îi era ceruită, părul îi era pieptănat cu grijă, astfel încât să îi acopere începutul de chelie, iar veșmintele îi erau elegante – o haină și pantaloni cu o croială asemănătoare cu o uniformă de armată, deși niciun bărbat nu ar fi purtat veșminte atât de elegante în luptă. Niciun bărbat în afară de Weiramon.

„Îmi place de el", gândi Lews Therin.

Rand tresări.

„Ție nu-ți place de nimeni!"

„Este onest, răspunse Lews Therin, apoi râse. Mai onest decât mine, cu siguranță! Un bărbat nu alege să fie idiot, dar *alege* să fie loial. Ar putea fi mai rău decât să-l avem ca adept pe bărbatul acesta."

Rand tăcu. Era inutil să se certe cu nebunul. Lews Therin lua hotărâri fără să gândească. Bine măcar că fredona din nou despre o femeie frumoasă. Acest lucru îi putea distrage atenția.

Darlin și Dobraine făcură o plecăciune în fața lui Rand, Weiramon imitându-i. Mai erau și alte persoane în spatele Regelui, desigur. Domnița Caraline era o priveliște; cairhienina cea zveltă era la fel de frumoasă cum și-o amintea Rand

Un opal alb îi atârna pe frunte, iar lanțul din aur îi era împletit în părul negru. Rand fu nevoit să se forțeze să privească în altă parte. Ea semăna prea mult cu verișoara ei, Moiraine. Și, de bună seamă, Lews Therin începu să enumere numele de pe listă, începând cu Moiraine.

Rand își păstră cumpătul, ascultându-l pe bărbatul mort din capul lui în vreme ce analiza din priviri restul grupului. Toți Înalții Seniori și Înaltele Doamne din Tear care mai rămăseseră erau acolo – călare pe caii lor. Anaiyella, zâmbind prostește, ședea pe murgul ei lângă Weiramon. Și... avea în mâna o batistă ce purta culorile lui? Rand o crezuse puțin mai discriminatoare de atât. Torean avea un zâmbet pe fața aia a lui buboasă. Era păcat că el era încă în viață când bărbați mult mai bravi din rândul Înalților Seniori muriseră. Simaan, Estanda, Tedosian, Hearne – toți patru se împotriviseră lui Rand, conducând asedii împotriva Stâncii. Acum, aceștia se închinau în fața lui.

Și Alanna era acolo. Rand nu se uita la ea. Aceasta era întristată, iar el își putea da seama datorită legăturii lor. Așa și trebuia să fie.

– Seniore Dragon, zise Darlin, îndreptându-se în șa, mulțumesc că l-ai trimis pe Dobraine să transmită dorințele tale.

În vocea lui se simțea nemulțumirea. Se grăbise să strângă o oaste la porunca urgentă a lui Rand, apoi acesta îl obligase să nu facă nimic săptămâni întregi. Ei bine, soldații aveau să se bucure în curând pentru cele câteva săptămâni de pregătire în plus.

– Oastea este pregătită, continuă Darlin, șovăind. Suntem pregătiți să pornim spre Arad Doman.

Rand încuviință din cap. Inițial, intenționase să îl instaleze pe Darlin în Arad Doman, astfel încât să îi poate lua de acolo pe Aieli și pe Asha'mani și să îi trimită altundeva. Se întoarse aruncând o privire peste umăr mulțimii de oameni, dându-și seama absent de ce erau atât de mulți străini printre ei. Mulți

dintre cetățeni fuseseră recrutați pentru oaste, iar acum stăteau pe rânduri în interiorul Stâncii.

Poate că oamenii din piața și de pe străzi nu se strânseseră acolo ca să ovaționeze venirea lui Rand. Poate că aceștia credeau că ovaționau oștile lor care plecau spre victorie.

– Te-ai descurcat bine, Rege Darlin, zise Rand. Era timpul ca o persoană din Tear să învețe să asculte ordinele. Știu că oamenii tăi sunt nerăbdători, dar va trebui să mai aștepte o vreme. Pregătește-mi odăile în Stâncă și ocupă-te de instalarea soldaților lui Bashere și a Aielilor.

Darlin deveni și mai nedumerit.

– Prea bine. Așadar, nu e nevoie de noi în Arad Doman?

– Nimeni nu poate oferi ce are nevoie Arad Doman, zise Rand. Forțele tale vor veni cu mine.

– Desigur, Seniore. Și... încotro vom mărșălui?

– Spre Shayol Ghul.

CAPITOLUL 43

Tăinuit de Flacără

Egwene ședea tăcută în cortul ei, cu mâinile în poală. Își stăpânea starea de șoc, furia clocotitoare și scepticismul.

Drăguța Chesa cea durdulie ședea tăcută pe o pernă într-un colț și broda tivul rochiei Egwenei, arătând cât se poate de mulțumită acum, că stăpâna ei se întorsese. Cortul era retras, ridicat într-un luminiș din interiorul taberei surorilor Aes Sedai. În dimineața aceea, Egwene nu îngăduise prezența altor servitori în afară de Chesa. Ba chiar o refuzase să o vadă pe Siuan, care, fără îndoială, venise să își ceară scuze. Egwene avea nevoie de timp ca să gândească, să se pregătească, să facă față eșecului ei.

Căci *era* un eșec. Într-adevăr, acesta se datora celorlalți, dar ceilalți erau adepții și prietenii ei. Aceștia știau că era furioasă pentru că jucaseră un rol în tot acest fiasco. Dar mai întâi, ea trebuia să privească în lăuntrul ei, să cugete asupra a ceea ce ar fi putut face mai bine.

Ședea în jilțul ei din lemn, cu spatele înalt și cu modele în formă de papiri usari pe brațe. Cortul era așa cum îl lăsase ea: biroul ordonat, păturile împăturite, pernele puse unele peste

celelalte într-un colț, evident scuturate de praf de Chesa. Ca un muzeu folosit pentru a-i învăța pe copii despre vremuri apuse.

Egwene fusese cât se poate de vehementă cu Siuan în timpul întâlnirilor lor din *Tel'aran'rhiod*, cu toate acestea, ei *tot* nu acționaseră împotriva voinței ei. Poate că ea fusese prea secretoasă. Era un pericol... secretomania. Era motivul pentru care Siuan fusese destituită. Câtă vreme fusese șefa iscoadelor din Ajah Albastră, femeia învățase să fie reținută cu informațiile, împărțindu-le cu zgârcenie asemenea unui angajator avar care oferea simbria. Dacă celelalte ar fi știut importanța muncii lui Siuan, poate că nu ar fi hotărât să uneltească împotriva ei.

Egwene își trecu degetele peste punguța netedă și impletită strâns pe care o ținea legată la cingătoare. Înăuntru se afla un obiect lung și subțire, scos pe furiș din Turnul Alb mai devreme în dimineața aceea.

Oare căzuse și ea în aceeași capcană ca Siuan? Era un lucru periculos. La urma urmei, fusese instruită de Siuan. Dacă Egwene ar fi explicat mai amănunțit cât de bine se desfășura planul ei în Turnul Alb, oare ceilalți ar fi ales să nu intervină?

Era o situație dificilă. *Existau* multe secrete pe care Suprema Înscaunată Amyrlin trebuia să le păstreze pentru ea. A folosi transparența însemna să-și piardă din autoritate. Însă Egwene ar fi trebuit să fie mai directă cu Siuan. Femeia însăși era prea obișnuită să ia măsuri. Felul în care ea ascunsese *ter'angrealul* viselor de Divan și împotriva voinței acestuia era dovada vie. Cu toate acestea, Egwene aprobase acest lucru, încurajând-o fără să vrea pe Siuan să sfideze autoritatea.

Da, Egwene făcuse greșeli. Nu putea da toată vina pe Siuan, Bryne și Gawyn. Probabil că mai făcuse și alte greșeli; mai târziu, avea să trebuiască să își analizeze acțiunile mai minuțios.

Deocamdată, își întoarse atenția spre o problemă mai gravă. Dezastrul lovise. Fusese scoasă din Turnul Alb în pragul succesului. Ce era de făcut? Nu se ridica în picioare ca să

se plimbe de colo-colo, îngândurată. Dacă ar fi făcut asta, ar fi trădat faptul că era agitată sau frustrată, iar ea trebuia să învețe să fie rezervată tot timpul, de teamă să nu se lasă pradă fără să vrea proastelor obiceiuri. Prin urmare, rămase în jilț, cu mâinile pe brațele acestuia, purtând o rochie elegantă, din mătase verde, cu modele galbene pe corsaj.

Cât de ciudat era să poarte rochia aceea. Cât de *greșit*. Rochia ei albă, deși fusese obligată să o poarte, devenise un simbol al sfidării. Să o schimbe acum însemna sfârșitul atacului ei. Era obosită, atât emoțional, cât și fizic, după o noapte de luptă. Însă nu putea ceda. Aceasta nu avea să fie prima ei noapte aproape de nesomn înaintea unei zile foarte importante în care trebuia să ia decizii și să rezolve probleme.

Se trezi că bătea darabana pe brațul jilțului și se forță să se oprească.

Acum, nu mai putea să se întoarcă în Turnul Alb ca novice. Sfidarea ei dăduse roade doar pentru că fusese o Amyrlin prizonieră. Dacă s-ar întoarce de bunăvoie, ar fi considerată servilă sau arogantă. Și apoi, Elaida ar porunci execuția ei de astă dată.

Așadar, era blocată, întocmai cum fusese atunci când fusese luată prizonieră de agentele Turnului Alb. Scrâșni din dinți. Odinioară, crezuse greșit că Suprema Înscăunată Amyrlin nu avea să fie purtată de colo-colo de schimbările aleatorii ale Pânzei. Se presupunea că ea deținea controlul. Toată lumea își petrecea zilele reacționând, dar Suprema Înscăunată Amyrlin era o femeie de acțiune!

Începea să-și dea seama din ce în ce mai mult că Suprema Înscăunată Amyrlin *nu era* diferită. Viața era ca o furtună, fie că erai lăptăreasă, fie că erai regină. Reginele se pricepeau pur și simplu mai bine la a simula controlul în toiul acelei furtuni. Dacă Egwene arăta ca o statuie care nu era afectată de vânturi, se datora faptului că învățase cum să se îndoaie după aceste vânturi. Acest lucru oferea iluzia controlului.

Nu. Nu era o simplă iluzie. Amyrlin deținea *într-adevăr* mai mult control, fie și numai pentru că își păstra cumpătul și ținea furtuna afară. Se mula după nevoile momentului, însă acțiunile ei erau bine gândite. Trebuia să aibă o logica la fel de bună ca a unei Albe, să fie la fel de socotită ca o Brună, la fel de înflăcărată ca o Albastră, la fel de determinată ca o Verde, la fel de iertătoare ca o Galbenă, la fel de diplomată ca o Cenușie și, da, la fel de răzbunatoare ca o Roșie, atunci când era nevoie.

Nu se mai putea întoarce în Turnul Alb ca novice și nu mai putea aștepta negocierile. Nu când Seanchanii erau îndeajuns de curajoși ca să atace Turnul Alb, nu când Rand era complet nesupravegheat, nu când domnea haosul în lume, iar Umbra își aduna forțele pentru Ultima Bătalie. Avea de luat o decizie dificilă. Avea o armată nouă alcătuită din cinci zeci de mii de trupe, iar Turnul Alb suferise o lovitură incredibilă. Surorile Aes Sedai erau stoarse de putere, iar Gărzile Turnului, decimate și rănite.

În câteva zile, Tămăduirile urmau să ia sfârșit, iar femeile să se odihnească. Egwene nu știa dacă Elaida supraviețuise sau nu atacului, dar trebuia să presupună că aceasta deținea în continuare controlul. Acest lucru nu îi oferea Egwenei prea mult loc de acțiune.

Ea *știa* care era singura decizie corectă. Nu avea timp să aștepte ca restul de surori din Turnul Alb să ia decizia corectă, trebuia să le *oblige* să o accepte pe ea.

Egwene nădăjduia că istoria avea să o ierte în cele din urmă.

Se ridică în picioare, dădu la o parte clapele cortului și încremeni locului. Un bărbat ședea pe pământ chiar în fața ei.

Gawyn se ridica anevoie în picioare, la fel de chipeș cum și-l amintea ea. Nu era frumos, ca fratele lui vitreg. Gawyn era mai solid, mai *real*. În mod surprinzător, asta îl făcea acum *mai* atractiv în ochii Egwenei decât Galad. Acesta din urmă era o ființă dincolo de realitate, un personaj de legendă și de

poveste. Era ca o statuie din sticlă care era pusă pe o masă pentru a fi admirată, dar care nu putea fi atinsă niciodată.

Gawyn era diferit. Chipeș, cu păr roșcovan-auriu și ochi blânzi. În vreme ce Galad nu își făcea niciodată griji despre nimic, îngrijorarea lui Gawyn îl făcea să fie autentic. La fel și abilitatea lui de a face greșeli, din păcate.

– Egwene, zise el, îndreptându-și sabia și scuturându-și praful de pe pantaloni.

Lumina! *Dormise* acolo, în fața cortului ei? Soarele ajunsese la jumătatea drumului spre zenit. Bărbatul ar fi trebuit să meargă să se odihnească!

Egwene își alungă îngrijorarea pentru el. Nu era momentul să se comporte ca o fată îndrăgostită lulea. Era momentul să se comporte ca o Amyrlin.

– Gawyn, zise ea, ridicându-și o mână și oprindu-l când el dădu să se apropie de ea. N-am *început* să mă gândesc ce să fac în privința ta. Alte chestiuni îmi cer atenția. S-a întrunit Divanul, așa cum am cerut?

– Cred că da, răspunse el, întorcându-se ca să arunce o privire spre centrul taberei.

Ea abia reușea să deslușească printre copaci cortul mare unde se întrunea de obicei Divanul.

– Atunci, trebuie să mă înfățișez dinaintea lui, zise Egwene, inspirând adânc.

Dădu să plece.

– Nu, zise Gawyn, pășind în fața ei. Egwene, trebuie să vorbim.

– Mai târziu.

– Nu, nu *mai târziu*, fir-ar să fie! Am așteptat luni întregi. Trebuie să știu unde ne aflăm noi doi. Trebuie să știu dacă tu...

– Încetează! zise ea.

El încremeni. Ea *nu* avea să se lase impresionată de ochii aceia, arză-l-ar focu'! Nu în momentul acela.

– Am spus că nu mi-am făcut încă ordine printre sentimente, zise ea pe un ton rece, și am vorbit serios.

El își încleștă fălcile.

– Nu cred acest calm de Aes Sedai, Egwene, zise el. Nu când ochii tăi sunt mult mai grăitori. Am sacrificat...

– *Tu* ai sacrificat? îl întrerupse Egwene, trădând puțină mânie. Cum rămâne cu ce am sacrificat eu pentru reconstruirea Turnului Alb? Sacrificii pe care *voi* le-ați subminat acționând împotriva voinței mele? Nu ți-a spus Siuan că am interzis o misiune de salvare?

– Ba da, zise el, încordat. Dar eram îngrijorați în privința ta!

– Ei bine, această *îngrijorare* era sacrificiul pe care l-am cerut eu, Gawyn, zise ea, exasperată. Nu vezi câtă neîncredere mi-ai arătat? Cum pot avea încredere în *tine* când tu nu te supui doar ca să te simți mai confortabil?

Gawyn nu părea rușinat, părea doar tulburat. De fapt, acesta era un semn bun – în calitate de Amyrlin, ea avea nevoie de un bărbat care să își spună părerea. Între patru ochi. Dar în public, avea nevoie de cineva care să o susțină. Oare el nu înțelegea asta?

– Mă iubești, Egwene, zise el cu încăpățânare. Văd asta.

– Egwene, femeia, te iubește, zise ea. Dar Egwene, Suprema Înscăunată Amyrlin, este *furioasă* pe tine. Gawyn, dacă vrei să fii cu mine, atunci trebuie să fii atât cu femeia, cât și cu Suprema Înscăunată Amyrlin. Mă aștept ca tu – un bărbat care a fost antrenat ca să fie Întâiul Prinț Săbier – să înțeleagă această deosebire.

Gawyn privi în altă parte.

– Nu crezi, nu-i așa? îl întrebă ea.

– Ce?

– Că sunt Amyrlin, zise ea. Nu îmi accepți titlul.

– Încerc, zise el, întorcându-și privirea înapoi la ea. Dar, sânge și cenușă, Egwene! Când ne-am despărțit, erai o simplă Aleasă, și n-a trecut multă vreme de-atunci. Acum, te-au numit Amyrlin? Nu știu ce să cred.

– Și nu vezi cum nesiguranța ta subminează tot ceea ce am putea avea împreună?

– Mă pot schimba, dar trebuie să mă ajuți.

– Tocmai de aceea am vrut să vorbim *mai târziu*, zise ea. Ai de gând să mă lași să trec?

El se dădu la o parte cu o reticență evidentă.

– N-am terminat discuția asta, zise el. În sfârșit am luat o hotărâre în legătură cu ceva și n-am de gând să mă opresc până când nu voi obține acel ceva.

– Prea bine, zise Egwene, trecând pe lângă el. Nu mă pot gândi la asta acum. Trebuie să mă duc să poruncesc unor persoane la care țin să ucidă un alt grup de persoane la care țin.

– O vei face, atunci? zise Gawyn în urma ei. Circulă unele bănuieli prin tabără; le-am auzit și eu, deși abia dacă am plecat de aici toată dimineața. Unele cred că îi vei porunci lui Bryne să atace orașul.

Ea șovăi.

– Ar fi păcat să se întâmple asta, continuă el. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Tar Valon, dar cred că știu cât te va afecta dacă îl vei ataca.

Ea se întoarse spre el.

– Voi face ceea ce este nevoie, Gawyn, spuse ea, întâlnindu-i privirea. Pentru binele surorilor Aes Sedai și al Turnului Alb. Chiar dacă este dureros. Chiar dacă mi se frânge inima. O voi face dacă este nevoie. Întotdeauna.

El încuviință încet din cap. Ea se îndreptă spre pavilionul din centrul taberei.

– A fost vina ta, Jesse, zise Adelorna.

Ochii îi erau în continuare roșii; pierduse un Străjer în noaptea precedentă. Nu era singura. Însă era întotdeauna rezistentă ca un câine vagabond și era evident determinată să nu își arate durerea.

Jesse Bilal își încălzea mâinile pe ceașca de ceai de agrișe, refuzând să se lase întărâtată. Întrebarea Adelornei fusese

inevitabilă. Poate că Jesse merita să fie dojenită. Desigur, *toate* meritau, într-un fel sau altul. În afara, poate, de Tsutama, care nu fusese conducătoare de Ajah la vremea aceea. Acesta era un motiv pentru care femeia nu fusese invitată la această întâlnire specială. Acesta și faptul că Ajah Roșie nu prea era agreată de celelalte frății în acel moment.

În odaia mică și înghesuită abia dacă încăpeau cinci scaune și soba mică „cu burta" de lângă perete, care emana o căldură plăcută. Nu era loc pentru masă, darămite pentru un șemineu. Doar suficient spațiu pentru cinci femei. Cele mai puternice femei din lume. Și cinci cele mai neghioabe, se părea.

Formau o frăție jalnică în dimineața aceea, dimineața de după cel mai mare dezastru din istoria Turnului Alb. Jesse îi aruncă o privire femeii de lângă ea. Ferane Neheran – Prima Gânditoare a Albelor – era o femeie măruntă și corpolentă care, ciudat pentru o Albă, părea adeseori să fie mai mult temperamentală decât calculată. Azi era una dintre acele dăți: ședea încruntată, cu brațele încrucișate pe piept. Refuzase ceașca de ceai.

Lângă ea ședea Suana Dragand, Prima Țesătoare din Ajah Galbenă. Era o ființă deșirată, numai piele și os, dar avea o atitudine fermă. Adelorna, cea care o acuzase pe Jesse, ședea lângă ea. Cine o putea învinui pe Căpitanul General pentru atitudinea ei răutăcioasă? Ea, care fusese biciuită de Elaida și care fusese cât pe ce să moară noaptea trecută de mâna Seanchanilor? Femeia subțirica părea neobișnuit de neîngrijită. Părul îi era strâns la spate într-un coc lejer, iar rochia ei deschisă la culoare era șifonată.

Ultima femeie din odaie era Serancha Colvine, Contopista șefă din Ajah Cenușie. Avea părul castaniu deschis și fața ciupită de vărsat, arăta mereu de parcă ar fi gustat ceva acru. Această trăsătură părea mai vizibilă azi decât de obicei.

– Are dreptate, Jesse, zise Ferane, tonul ei calm contrastând cu iritarea-i evidentă. Tu *ai fost* cea care a sugerat acest curs de acțiune.

- „Sugerat" este un cuvânt puternic. Jesse luă o gură de ceai. Eu doar am menționat că... în unele arhive mai private ale Turnului există însemnări despre unele vremuri când căpeteniile frățiilor Ajah domneau în locul Supremei Înscăunate Amyrlin.

Cea de-a Treisprezecea Arhivă era cunoscută căpeteniilor frățiilor Ajah, cu toate că acestea nu puteau intra în ea decât dacă erau și Conducătoare. Acest lucru nu le împiedicase pe majoritatea să le trimită pe Conducătoare să culeagă informații de acolo pentru ele.

- Oi fi fost eu mesagera, dar acesta este adeseori rolul Brunelor. Niciuna dintre voi n-ați șovăit într-atât încât să fiți *obligate* să alegeți acest curs de acțiune.

La auzul acestor cuvinte, existară câteva priviri piezișe, iar femeile profitară de ocazie ca să își studieze ceaiul din cești. Într-adevăr, erau toate implicate și înțelegeau acest lucru. Jesse *nu* avea de gând să își asume vina pentru acest dezastru.

- N-are rost să aruncăm vina pe cineva.

Suana încercă să calmeze spiritele, deși în vocea ei se simțea amărăciunea.

– N-am să îngădui să-mi fie distrasă atenția cu atâta ușurință, mârâi Adelorna.

Unele reacționau la pierderea unui Străjer cu tristețe, altele cu mânie. Existau puține îndoieli din care categorie făcea parte Adelorna.

- S-a comis o greșeală foarte gravă. Turnul Alb arde, Suprema Înscăunată Amyrlin a fost luată prizonieră de invadatori, iar Dragonul Renăscut se plimbă *în continuare* nestingherit. În curând, toată lumea va afla de situația rușinoasă în care ne aflăm!

– Și la ce ne ajută dacă dăm vina una pe cealaltă? răspunse Suana. Suntem atât de copilăroase încât să irosim această întrunire certându-ne care dintre noi să fie spânzurată, în încercarea inutilă de a fugi de responsabilități?

Jesse mulțumi în tăcere pentru aceste cuvinte rostite de Galbena cea osoasă. Desigur, Suana *fusese* prima dintre capeteniile frăților Ajah care fusese de acord cu planul lui Jesse. Așadar, ea era următoarea la rând pentru acea spânzurătoare metaforică.

— Are dreptate, Serancha sorbi din ceaiul ei. Trebuie să facem pace între noi. Turnul are nevoie de o conducere și nu vom obține acest lucru de la Divan.

— Este și vina noastră, parțial, recunoscu Ferane, părând bolnav

Era adevărat. Păruse a fi un plan genial. Diviziunea Turnului, plecarea atâtor surori în tabăra rebelelor și numirea unei noi Amyrlin nu fuseseră vina lor. Însă *oferiseră* câteva oportunități. Cel mai ușor fusese sa profite de prima, sa trimită Conducatoare la rebele ca sa le îndrume și să grabească o reconciliere. Fusesera alese cele mai tinere Conducătoare, înlocuitoarele lor din Turn urmând să slujească doar pentru o perioadă scurtă de timp. Căpeteniile frăților Ajah fuseseră sigure că această răbufnire rebelă putea fi înăbușită cu ușurință.

Nu luaseră prea în serios această situație. Aceasta fusese prima lor greșeală. A doua era mai cumplită. Existaseră, într-adevăr, vremuri în trecut când căpeteniile frăților Ajah – nu Suprema Înscăunată Amyrlin sau Divanul Turnului – le conduseseră pe surorile Aes Sedai. Acest lucru fusese făcut în taină, desigur, dar avusese succes. Păi, domnia Cemailei Sorenthaine ar fi fost un adevărat dezastru dacă nu ar fi intervenit căpeteniile fraților Ajah.

Aceasta păruse să fie o situație asemănătoare. Zilele de dinaintea apropierii Ultimei Bătălii erau vremuri speciale care necesitau o atenție specială. Atenție din partea femeilor care aveau o gândire rațională și o experiență vastă. Femei care se puteau sfătui în taină și hotărî cel mai potrivit curs de acțiune și care evitau certurile care se puteau stârni în Divan

– Unde credeți că am greșit? întrebă încet Serancha.

Femeile tăcură. Niciuna dintre ele nu voia să recunoască fățiș că planul se întorsese împotriva lor. Adelorna se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate pe piept. Mocnea pe interior, dar nu mai împrăștia cu acuzații.

– A fost Elaida, zise Ferane. Niciodată n-a avut o gândire foarte... logică.

– A fost un adevărat dezastru. Asta a fost, bombăni Adelorna.

– A fost mai mult de atât, recunoscu Jesse. Alegerea directă a Conducătoarelor pe care le puteam controla ca să le înlocuiască pe cele trimise în tabăra rebelelor a fost o decizie bună, dar poate prea evidentă. Femeile din frățiile noastre Ajah au devenit bănuitoare; am aflat despre câteva comentarii pe care le-au făcut femeile din Ajah Brună. Nu suntem chiar atât de fățișe pe cât le-ar plăcea unora să creadă.

Serancha încuviință din cap.

– A mirosit a conspirație, zise ea. Acest lucru le-a făcut pe femei mai puțin încrezătoare. Apoi, au mai fost rebelele. Mult mai greu de controlat decât s-a presupus.

Femeile încuviințară din cap. Ele, asemenea lui Jesse, presupuseseră că, îndrumate corect, rebelele urmau a se întoarce în Turn și a cere iertare. Această diviziune ar fi trebuit să ia sfârșit fără prea multe daune, în afară de câteva orgolii rănite.

Însă ele nu luaseră în considerare cât de rezistente sau eficiente erau rebelele. O oaste întreagă, care își făcuse apariția pe malurile dimprejurul Tar Valonului în toiul unei furtuni? Condusă de una dintre cele mai sclipitoare minți militare ale Vârstei? Cu o Amyrlin nouă și un asediu frustrant de eficient? Cine s-ar fi putut aștepta la asta? Iar unele dintre Conducătoarele pe care ele le trimiseseră începuseră să ție mai degrabă de partea rebelelor decât a Turnului Alb!

„N-ar fi trebuit să-i îngăduim niciodată Elaidei să dezmembreze Ajah Albastră, gândi Jesse. Poate că Albastrele ar

fi fost dispuse să se întoarcă dacă nu s-ar fi întâmplat asta. Însă a fost o asemenea dezonoare, încât ele au început să facă cercetări." Numai Lumina știa cât de periculos era acest lucru, istoriile erau pline cu însemnări despre cât de încăpățânate puteau fi Albastrele în a obține ce își doreau, mai ales atunci când erau încolțite.

– Cred că a sosit vremea să recunoaștem că nu există nicio speranță să ne înfăptuim planurile, zise Suana. Suntem de acord?

– De acord, zise Adelorna.

Rând pe rând, surorile încuviințară din cap; la fel făcu și Jesse. Era dificil să îți recunoști greșeala, chiar și în această odaie. Însă sosise vremea să accepte situația și să înceapă să recladească.

– Planul are hibele sale, zise Serancha, cu o voce mai calmă.

Și celelalte femei păreau mai liniștite. Cele cinci nu aveau încredere una în cealaltă, însă erau mult mai apropiate ca să facă asta decât oricare grup care deținea autoritate în Divan.

– Trebuie să avem grijă, adăugă Ferane. Diviziunea trebuie reparată.

– Rebeliunea a fost împotriva Elaidei, zise Adelorna. Dacă ea nu mai este Amyrlin, ce motiv există pentru o rebeliune?

– Așadar, o abandonăm? întrebă Jesse.

– O merită, răspunse Adelorna. A susținut mereu că Seanchanii nu reprezintă o amenințare. Ei bine, acum se roagă să nu fi fost atât de neghioabă.

– Elaida nu poate fi salvată, adăugă Ferane. Divanul a discutat deja despre asta. Suprema Înscăunată Amyrlin e îngropată undeva în marea aceea de prizoniere, iar noi nu avem nici resursele, nici informațiile necesare pentru o misiune de salvare.

„Ca să nu mai pomenim despre lipsa totală de dorință din partea noastră", adăugă în gând Jesse. Multe dintre Conducătoarele care aduseseră în discuție aceste subiecte în

Divan erau acelea care primiseră pedepse din partea Elaidei. Jesse nu se număra printre ele, însă *era* de acord că Elaida își primise răsplata, fie doar și pentru felul în care instigase frățiile Ajah una împotriva celeilalte.

– Atunci, avem nevoie de o înlocuitoare, zise Serancha. Dar cine?

– Trebuie să fie o persoană puternică, zise Suana. Dar precaută, nu ca Elaida. O persoană în jurul căreia să se poată strânge surorile.

– Ce ziceți de Saerin Asnobar? întrebă Jesse. A dat dovadă de o înțelepciune neobișnuită în ultima vreme, plus că este destul de îndrăgită.

– Firește că tu ai alege o Brună, zise Adelorna.

– De ce nu? zise Jesse, uimită. Cred că ați aflat cât de bine s-a descurcat preluând comanda în timpul atacului de azi noapte?

– Seaine Herimon a condus micul ei grup de rezistență, zise Ferane. Cred că acesta ar fi momentul potrivit să conducă o femeie care nu are o fire emoțională. Cineva care poate oferi o îndrumare *rațională*.

– Prostii, zise Suana. Albele sunt prea emotive, nu vrem să le îndepărtăm pe surori, vrem să le aducem laolaltă. Să le tămăduim! Păi, o Galbenă...

– Uitați un lucru, interveni Serancha. De ce este nevoie acum? De o reconciliere. Ajah Cenușie este cea care de-a lungul secolelor a exersat arta negocierii. Care Ajah ar fi mai potrivită să se ocupe atât de problema diviziunii din Turn, cât și de însuși Dragonul Renăscut?

Adelorna strânse în mâini brațele scaunului și își îndreptă spatele. Și celelalte deveneau din ce în ce mai încordate. Când Adelorna dădu să vorbească, Jesse o întrerupse.

– Ajunge! exclamă ea. Aveți de gând să ne ciorovăim așa cum a făcut Divanul toată dimineața? Fiecare Ajah propune o reprezentantă, iar celelalte o resping?

În odaie se așternu tacerea din nou. Era adevărat; Divanul se întrunise vreme de patru ore și făcuse o singură pauză scurtă. Niciuna dintre frățiile Ajah nu *reușise* sa obțină sprijin pentru una dintre candidatele sale. Conducătoarele nu sprijineau nici măcar pe una din propria frăție Ajah, exista prea multă animozitate între ele. Lumină, era un haos total!

– Ideal ar fi să fie una dintre noi cinci, zise Ferane. Ar avea logică.

Cele cinci se priviră, iar Jesse putea citi răspunsul în ochii lor. Erau capeteniile frațiilor Ajah, cele mai puternice femei din lume. În acel moment, erau egale în putere, dar, cu toate că aveau încredere una în cealalta mai mult decat în oricine altcineva, niciuna dintre ele nu ar fi îngaduit ca o altă căpetenie de Ajah sa ocupe Tronul Amyrlin. Acest lucru i-ar fi conferit femeii mult prea multă putere. Dupa ce planul lor eșuase, încrederea lor se șubrezise.

– Daca nu vom hotărî în curând, s-ar putea ca Divanul să ia această hotărâre în locul nostru, sublinie Suana.

– Pff! Adelorna își flutură o mână. Sunt atât de dezbinate încât nu pot cădea de acord nici măcar asupra culorii cerului. Conducătoarele habar nu au ce fac.

– Macar unele dintre noi nu au ales Conducătoare care erau *mult* prea tinere ca să ocupe un loc în Divan, zise Ferane.

– Zau? zise Adelorna. Și cum ai reușit să eviți treaba asta, Ferane? Alegându-te *singură* Conducatoare?

Ochii Feranei se mariră din cauza furiei. *Nu* era o idee bună să o ațâți pe femeia aceea.

– Toate facem greșeli, zise repede Jesse. Multe surori pe care le-am ales erau ciudate. Am vrut femei care să facă întocmai cum spunem noi, dar, în schimb, ne-am trezit cu un grup de răsfățate certărețe, care au păreri foarte bune despre ele însele și care sunt prea imature ca să influențeze minți mai temperate.

Adelorna și Ferane se ignorau în mod intenționat.

Problema rămâne aceeaşi, zise Suana. Avem nevoie de o Amyrlin. Vindecarea trebuie să înceapă rapid, indiferent de costuri.

Serancha clătină din cap.

- Sincer, nu mi trece prin cap nici măcar o femeie care să strângă un număr suficient de Conducătoare care să o susţină.

- Eu, da, zise încet Adelorna. A fost pomenită în Divan de mai multe ori azi. Ştiţi despre cine vorbesc. Este tânără, iar situaţia în care se află este nefirească, dar totul este nefiresc în acest moment.

– Nu ştiu, zise Suana, încruntându-se. A fost pomenită, într-adevăr, dar de acelea în ale căror motive nu am încredere.

– Saerin pare să fie destul de impresionată de ea, recunoscu Jesse.

– Este prea tânără, zise Serancha. Nu ne reproşam adineauri că am ales Conducătoare cărora le lipseau experienţa necesară?

– Este tânără, într-adevăr, observă Ferane, dar trebuie să recunoaşteţi că are un oarecare... fler. Nu cred că există cineva în Turn care să o fi înfruntat pe Elaida într-un mod atât de eficient cum a făcut-o ea. Şi din poziţia în care se afla!

- Aţi auzit rapoartele despre acţiunile ei din timpul atacului, zise Adelorna. Pot confirma că sunt adevarate. Am fost acolo cu ea în cea mai mare parte a timpului.

Jesse tresări la auzul acestor cuvinte. Nu îşi dăduse seama că Adelorna se aflase la cel de-al douăzeci şi doilea nivel în timpul luptei.

- Cu siguranţa ca o parte din ceea ce s-a spus a fost o exagerare.

Adelorna clătină din cap cu îndârjire.

Nu. Nu este o exagerare. Pare incredibil... dar... ei bine, s-a întâmplat. Tot ce s-a spus.

Novicele o venerează, zise Ferane. Dacă Conducatoarele nu pot susţine pe cineva dintr-o alta fraţie Ajah, atunci ar

putea susține o femeie care n-a ales niciodată o frăție? O femeie care are ceva experiența – oricât de nejustificata – în ocuparea aceleiași poziții despre care discutăm?

Jesse se trezi că dă din cap nedumerită. Cum reușise tânăra rebelă să câștige un asemenea respect din partea Feranei și Adelornei?

– Eu nu sunt convinsă, zise Suana. Mi se pare o altă decizie luată în grabă.

– Nu tu spuneai ca trebuie sa vindecam Turnul, indiferent de costuri? întreba Adelorna. Îți vine în minte o alta cale prin care sa le aducem pe rebele înapoi la noi? Se intoarse spre Serancha. Care este cea mai bună metodă de a domoli o tabără ofensată? Nu să îi oferi puțin teren, să recunoști că s-a descurcat bine?

– Are dreptate, recunoscu Suana. Făcu o grimasă, apoi bău dintr-o înghițitura ce mai rămasese din ceai. Pe Lumină, chiar are dreptate, Serancha! Trebuie s-o facem.

Sora Cenușie se uită pe rand la celelalte.

– Sper ca nu sunteți atât de proaste încât sa presupuneți că femeia aceasta poate fi dusă de nas, nu? N-am să sprijin acest demers dacă incercați pur și simplu să găsiți o altă marionetă. Planul acela a eșuat. A eșuat lamentabil.

– Mă îndoiesc că ne vom trezi din nou în aceeași situație, zise Ferane, schițând un zâmbet. Ea... nu este genul de femeie care poate fi intimidata. Uitați-vă numai cum a făcut față restricților impuse de Elaida.

– Da, se trezi spunand Jesse, spre surprinderea ei. Surori, dacă vom fi de acord cu treaba asta, visul nostru de a conduce din umbră va lua sfârșit. Că va fi bine, că va fi rău, vom numi o Amyrlin puternică.

– Eu, una, cred că este o idee *splendidă*, zise Adelorna. A trecut prea multă vreme.

Rând pe rând, celelalte fură și ele de acord.

Siuan statea nemișcată la umbra unui stejar tânăr. Copacul fusese înghițit de tabără, iar umbra lui devenise locul preferat

unde Alesele şi novicele luau masa de prânz. Niciuna nu făcea asta în acel moment; surorile, dând dovadă de un discernământ remarcabil în momentul acela, le împărţiseră sarcini pentru a le împiedica să se strângă în jurul cortului unde se întrunea Divanul.

Aşadar, Siuan stătea singură şi privea cum Sheriam închidea clapele pavilionului mare. Putea participa şi ea acum, că Egwene se întorsese. Era uşor să simţi atunci când era ţesut un scut împotriva ascultării, care tăinuia întâlnirea şi excludea urechile curioase.

O mână se aşeza pe umărul lui Siuan. Ea nu tresări, îl simţise pe Bryne apropiindu-se. Generalul păşea cu băgare de seamă, chiar dacă nu era nevoie. Avea să fie un Străjer minunat.

El veni lângă ea, odihnindu-şi mâna pe umărul ei, iar ea îşi îngădui luxul de a face un mic pas mai aproape de el. Înălţimea şi vigoarea lui o făceau să se simtă bine. Ca atunci când ştiai că deşi se adunau nori de furtună şi marea era învolburată, corabia ta era calafătuită, iar pânzele erau fabricate din cea mai rezistentă pânză.

– Ce crezi că le va spune ea? întrebă Bryne, cu o voce domoală.

– Sincer, habar n-am. Bănuiesc că ar putea cere ferecarea mea.

– Mă îndoiesc că va face asta, zise Bryne. Nu e genul răzbunător. Şi-apoi, ea ştie că ai procedat cum ai simţit. Pentru binele ei.

Siuan făcu o grimasă.

– Nimănui nu îi place să i se încalce poruncile, cu atât mai mult Supremei Înscăunate Amyrlin. Voi plăti pentru noaptea trecută, Bryne. Ai dreptate când spui că nu va fi în public, dar îmi fac griji că am pierdut încrederea fetei.

– Şi a meritat preţul?

– Da, zise Siuan. Ea nu şi-a dat seama cât de aproape a fost să piardă acest grup. Iar noi nu puteam şti dacă ea era în

siguranță în Turn în timpul atacului. Dacă am învățat un lucru câtă vreme am locuit în Turnul Alb, acela este că există o vreme pentru întruniri și planificări, dar că trebuie *și* să acționezi. Nu poți aștepta întotdeauna certitudinea.

Putea simți zâmbetul lui Bryne prin legătură. Lumină, ce bine era să aibă din nou un Străjer. Nu își dăduse seama cât de mult îi lipsise acel amestec liniștitor de emoții într-un ungher al minții. Stabilitatea aceea. Bărbații gândeau diferit față de femei, iar lucrurile pe care ea le considera complicate și deru tante, Bryne le considera evidente și simple. Ia o decizie și acționează. Exista o claritate utilă în felul în care gândea el. Nu că era un bărbat simplu — doar mai puțin înclinat să regrete deciziile pe care le luase deja.

– Și cum rămâne cu celelalte prețuri? adăugă Bryne.

Ea îi simțea ezitarea, îngrijorarea. Se întoarse spre el, zâmbind amuzată.

– Ești un prost, Gareth Bryne.

El se încruntă.

– N-am plătit niciun preț când te-am legat pe tine, zise ea. Indiferent ce altceva se va întâmpla din cauza acelui fiasco, *acest* aspect al evenimentelor din noaptea trecută a fost spre folosul meu.

El chicoti.

– Ei bine, atunci va trebui să mă asigur mai bine că cea de-a *doua* pretenție a mea este mai absurdă.

„Mațe de pește", gândi Siuan. Aproape că uitase de asta. Însă era puțin probabil ca Bryne să fi uitat.

– Și când, mai exact, îți vei exprima această pretenție absurdă?

El nu răspunse imediat, ci își coborî privirea la ea și își frecă bărbia.

– Știi, zise el, cred că te înțeleg cu adevărat acum, Siuan Sanche. *Ești* o femeie de onoare. Doar că nimeni altcineva nu îți poate impune cerințe mai aspre și mai solicitante decât cele

pe care ți le impui tu însăți. Te-ai îndatorat ție însăți atât de mult prin acest simț al datoriei, încât mă îndoiesc că vreo ființă muritoare ar putea să te răsplătească

Faci să pară că aș fi egoistă, zise ea.

Cel puțin, nu te compar din nou cu un porc mistreț.

- Deci, *chiar* crezi că sunt egoistă! zise ea.

Arză-l-ar focu'! Probabil că el simțea că ea era, de fapt, deranjată de afirmația lui și nu se certa de dragul de a se certa. Arză-l-ar focu' din nou!

– Ești o femeie motivată, Siuan Sanche, zise el. Motivată să salvezi lumea de ea însăși. Așa poți ignora cu atâta ușurința un legământ sau o poruncă

Siuan inspira adânc:

Discuția aceasta a devenit imediat foarte plictisitoare, Gareth Bryne. Ai de gând sa mi spui care este cealalta pretenție sau ai de gând să mă faci să aștept?

El îi studie fața împietrită, îngândurat.

– Păi, sincer vorbind, am de gând să îți cer să te căsătorești cu mine.

Ea clipi surprinsă Lumină! Legătura zicea că el era sincer

– Însă doar după ce vei simți că lumea poate să-și poarte singura de grijă N am să fiu de acord cu asta înainte, Siuan Ți ai dedicat viața pentru ceva. Voi avea grijă să supraviețuiești, nădăjduiesc ca odata ce vei termina, vei fi dispusa să-ți dedici viața pentru cu totul altceva.

Ea își ascunse uluirea. Nu avea de gând să îi îngăduie unui barbat neghiob să o lase fără grai.

– Ei bine, se forță ea sa zică, văd că ai ceva minte la urma urmei. Vom vedea dacă voi fi de acord sau nu cu această „pretenție" a ta. Mă voi gândi la ea.

Bryne chicoti când ea se întoarse să se uite la pavilion, așteptând ca Egwene să-și facă din nou apariția Putea simți adevărul în lăuntrul ei, tot așa cum și ea îl putea simți pe cel din lăuntrul lui. Lumină! Acum ea știa de ce surorile Verzi se

căsătoreau atât de des cu Străjerii lor. Simţind afecţiunea lui pentru ea în vreme ce şi ea simţea la fel pentru el o făcea să se simtă ameţită.

Era un neghiob, iar ea o neghioabă. Ea clătină din cap cu amărăciune, dar se rezemă încetişor de el în vreme ce aşteptau, iar el îşi odihni mâna pe umărul ei. Cu blândeţe, nu apasat. Doritor să aştepte. El *chiar* o înţelegea.

Egwene stătea în faţa unui grup de femei cu expresii calme, care erau mult prea pricepute la a şi ascunde neliniştea. Cum era obiceiul, ea îi porunci Kwamesei să ţeasă un scut împotriva ascultatului, deoarece sora Cenuşie cu nasul ascuţit era cea mai tânără dintre Conducătoarele din cortul cel mare. Acesta părea aproape gol cu atât de puţine locuri ocupate. O duzină de femei, câte două din fiecare Ajah – ar fi trebuit să fie trei din fiecare, dar frăţiile Ajah îşi trimiseseră toate câte o Conducătoare cu solia care se dusese la Turnul Alb. Cenuşiile o înlocuiseră deja pe Delana cu Naorisa Cambral.

Douasprezece Conducătoare, împreuna cu Egwene şi încă una. Egwene nu se uită la Sheriam, care şedea pe locul ei mai într-o parte. Sheriam păruse tulburată când intrase ea. Oare îşi dădea seama de ce ştia Egwene? Nu avea cum. Daca ar fi ştiut, nu ar fi venit la întrunire.

Totuşi, ştiind că ea era acolo – şi ştiind ce era – îi dădea o stare de nelinişte Egwenei. În haosul provocat de atacul Seanchanilor, Siuan nu putuse să o supravegheze pe Sheriam. De ce *avea* Păstrătoarea un bandaj în jurul mâinii stângi? Egwene nu credea explicaţia ei cum că ar fi avut un accident de călărie şi că i se prinsese degetul mic în frâie. De ce refuzase Tămăduirea? Blestemată fie Siuan! În loc să o supravegheze pe Sheriam, se dusese să o răpească pe Egwene!

Divanul era cufundat în tăcere, femeile aşteptând să vadă reacţia Egwenei faţă de „eliberarea" ei. Romanda, cu părul cărunt strâns în coc, şedea afectată în rochia ei galbenă. Emana satisfacţie, în vreme ce Lelaine – care se afla în partea cealaltă a

încăperii era bosumflată, deşi încerca să pară încântată de întoarcerea Egwenei. După cele îndurate de Egwene în Turnul Alb, această ceartă i se părea ridicol de infantilă.

Egwene inspiră adânc, apoi îmbrăţişă Izvorul. Se simţea atât de bine! Nu mai simţea gustul amărui al ceaiului de rădăcină tip furculiţă, care o storcea de putere, nu era nevoită să lege de alte femei care să îi împrumute forţă. Nu avea nevoie de un *sa'angreal*. Oricât de plăcută fusese puterea baghetei striate, era încă şi mai satisfăcător să simtă puterea din interior.

Câteva femei se încruntară văzând acest gest şi nu puţine dintre ele îmbrăţişară Izvorul, ca din reflex, privind în jurul lor în căutarea pericolului.

– Nu va fi nevoie de asta, le zise Egwene femeilor. Nu încă. Eliberaţi Izvorul!

Ele şovăiră, dar o acceptau, deşi o acceptau, chipurile, ca Amyrlin. Puterile lor se stinseră rând pe rând. Egwene nu o elibera pe a ei.

– Sunt nespus de bucuroasă să văd că te-ai întors teafără, Mamă, zise Lelaine.

Ea evită cele Trei Legăminte adăugând cuvântul „teafără".

– Mulţumesc, zise Egwene pe un ton calm.

– Ziceai că sunt lucruri importante de dezvăluit, adaugă Varilin. Au legătură cu atacul Seanchanilor?

Egwene îşi duse mâna la săculeţul ce îi atârna pe poale şi îi scoase conţinutul. Era un sceptru alb şi neted, care avea inscripţionată la baza cifra trei în limba Vârstei Legendelor. Se auziră câteva icnituri.

Egwene împleti fire de Spirit în Sceptru, apoi rosti cu o voce clară:

– Jur să nu rostesc niciun cuvânt care nu este adevărat. Simţi cum legământul cade peste ea asemenea unui obiect fizic şi cum pielea i se strânge din ce în ce mai mult şi o înţeapă. Era o senzaţie uşor de ignorat, durerea nici nu se compara cu cea pe care o îndurase înainte. Jur să nu creez

nicio armă cu care un om să ucidă un altul. Jur să nu folosesc niciodată Puterea Suprema ca armă, decât împotriva Iscoadelor Celui Întunecat și a Creaturilor Umbrei sau ca să îmi apăr viața sau pe cea a Strajerului meu sau a altei surori.

În Divan domnea tăcerea. Egwene eliberă împletitura. Își simțea pielea atât de ciudat! Ca și când cineva i-ar fi ciupit pielea de pe ceafă și șira spinării, smucindu-i-o și legându-i-o în loc.

– Să nu se mai creadă că eu mă pot eschiva de la respectarea celor Trei Legăminte, anunță Egwene. Să nu se mai spună în șoaptă că eu nu sunt o Aes Sedai cu drepturi depline.

Niciuna dintre ele nu spusese nimic despre faptul că ea nu ar fi dat testul pentru obținerea șalului. Avea să se ocupe de acest aspect într-o alta zi.

– Și acum, ca m-ați vazut folosind Sceptrul Legamintelor și știți că nu pot minți, vă voi spune ceva: În timpul pe care l-am petrecut în Turnul Alb, a venit la mine o sora și mi-a mărturisit ca era din Ajah Neagră.

Femeile făcură ochii mari, iar cateva icniră încet.

– Da, zise Egwene. Știu că nu ne place să vorbim despre ele, dar poate vreuna dintre noi să susțină sincer că Ajah Neagră nu există? Vă puteți ține legămintele și să spuneți în același timp că nu v-ați gândit niciodată la posibilitatea – chiar *probabilitatea* – că ar putea exista printre noi Iscoade ale Celui Întunecat?

Nimeni nu indraznea sa se gândească. În cort parea sa fie cald, in ciuda orei matinale. Înăbușitor. Niciuna dintre ele nu asuda, desigur – cunoșteau trucul străvechi pentru a evita asta.

– Da, zise Egwene. Este o rușine, dar este un adevar pe care noi – în calitate de conducătoare ale neamului nostru – trebuie să îl recunoaștem. Nu în public, dar nu avem cum sa îl ignorăm între noi. Am văzut cu ochii mei ce pot face neîncrederea și politica tacită cu un popor. *Nu* voi accepta ca același dezastru să ne afecteze și pe noi. Facem parte din frății Ajah

diferite, dar avem un scop comun. Trebuie să știm că putem avea încredere deplină una în cealaltă, deoarece există foarte puține lucruri în lume în care putem avea încredere.

Egwene își coborî privirea la Sceptrul Legămintelor, pe care îl luase mai devreme în acea dimineață de la Saerin. Îl frecă cu degetul mare. „Mi-aș fi dorit să îl fi putut găsi atunci când ai venit în vizită, Verin, gândi ea. Poate că nu te-ar fi salvat, dar mi-ar fi plăcut să încerc. Mi-ar prinde bine ajutorul tău."

Egwene își ridică privirea.

- Nu sunt Iscoadă a Celui Întunecat, le anunță ea pe cele prezente în încăpere. Iar voi știți că nu poate fi o minciună.

Conducatoarele păreau nedumerite. Fi bine, aveau sa înțeleaga în curând.

- A sosit vremea să dovedim de ce suntem în stare, zise Egwene. Câteva femei istețe din Turnul Alb au venit cu această idee, iar eu am de gând să o pun în practică. Vom folosi pe rând Sceptrul Legămintelor ca să ne eliberăm de cele Trei Legăminte, apoi vom jura din nou, fiecare pe rând. Odată ce vom fi toate legate, vom putea făgădui că nu suntem slujitoare ale...

Sheriam îmbrățișă Izvorul. Egwene anticipase acest lucru și aruncă un scut între Sheriam și Izvor, făcând-o pe femeie să icnească. Berana țipă șocata, iar alte câteva femei îmbrățișară Izvorul, privind în toate părțile.

Egwene se întoarse și întâlni privirea lui Sheriam. Fața femeii era aproape la fel de roșie ca părul ei, iar respirația i se accelerase. Semana cu un iepure care își prinsese un picior în capcană, cu ochii măriți de spaimă. Se prinse strâns cu mâna sănătoasă de cea bandajată.

„Oh, Sheriam, gândi Egwene. Sperasem ca Verin să se fi înșelat în privința ta."

– Egwene? întrebă Sheriam, stingherită. Eu doar...

Egwene făcu un pas în față.

- Faci parte din Ajah Neagră, Sheriam?

– Poftim? Firește că nu!

– Ești în cârdașie cu Rătăciții?

– Nu! zise Sheriam, privind într-o parte.

– Îl slujești pe Cel Întunecat?

– Nu!

– Ai păr roșu?

– Firește că nu, niciodată.

Ea încremeni.

„Îți mulțumesc și pentru trucul acesta, Verin", gândi Egwene, oftând în sinea ei.

În cort se așternu o tăcere de mormânt.

– M-am exprimat greșit, firește, zise Sheriam, asudând din abundență. N-am știut la ce întrebare am răspuns. Nu pot minți, firește. Niciuna dintre noi nu poate...

Vocea ei tărăgăna când Egwene îi întinse Sceptrul Legămintelor.

– Dovedește-o, Sheriam! Femeia care a venit la mine în Turn mi-a spus că ești una dintre conducătoarele din Ajah Neagră.

Sheriam întâlni privirea Egwenei.

– Păi, atunci, zise femeia pe un ton blând și cu o privire îndurerată, cine a fost? Cine a venit la tine?

– Verin Mathwin.

– Măi, măi, zise Sheriam, rezemându-se cu spatele de spătarul scaunului. Nu m-aș fi așteptat niciodată la *ea*, trebuie să recunosc. Cum a reușit să treacă peste jurămintele făcute Marelui Senior?

– A băut otrava, răspunse Egwene, cu o strângere de inimă.

– Foarte inteligent. Femeia cu părul de foc încuviință din cap. Eu nu am avut niciodată curajul să fac asta. Niciodată, într-adevăr...

Egwene împleti legători de Aer și le înfășură în jurul lui Sheriam, apoi înnodă împletiturile. Apoi se întoarse spre un grup de femei uluite și palide la față. Unele îngrozite.

- Lumea mărșăluiește spre Ultima Bătălie, zise Egwene cu severitate. V-ați așteptat ca vrăjmașii noștri să ne lase în pace?

- Cine? întreba în șoaptă Lelaine. Pe cine a mai pomenit?

- Pe multe altele, zise Egwene. Sunt și Conducătoare printre ele.

Moria sări în picioare și fugi spre ieșire. Abia apucă să facă doi pași. O duzină de alte surori o înconjurară pe fosta Albastră cu scuturi și o legară cu fire de Aer. În câteva secunde, ea atârna în aer, cu căluș la gură și cu lacrimile șiroindu-i pe fața ovală.

Romanda plescăi, plimbându-se agale în jurul femeii.

- Ambele din Ajah Albastră, observă ea. Ai ales un mod dramatic pentru a face aceste dezvaluiri, Egwene.

- Mi te vei adresa cu „Mamă", Romanda, zise Egwene, coborând de pe podium. Nu este chiar atât de ciudat că există un număr atât de mare de Albastre aici, având în vedere faptul că întregul lor Ajah a fugit din Turnul Alb. Ridică în aer Sceptrul Legămintelor. Motivul pentru care a trebuit să fac astfel dezvăluirea este simplu. Cum ați fi reacționat dacă aș fi declarat pur și simplu că ele sunt Negre fără să aduc vreo dovadă?

Romanda încuviință din cap.

- Ai avut dreptate în ambele cazuri, Mamă, recunoscu ea.

- Atunci, bănuiesc că nu te vei supăra dacă vei fi prima care va face din nou legămintele?

Romanda șovăi doar o clipă, aruncându-le o privire celor două femei legate cu fire de Aer. Aproape toate femeile din încăpere îmbrățișau Izvorul, privindu-le pe celelalte ca și când ar avea pe cap șerpi în loc de păr.

Romanda luă în mână Sceptrul Legămintelor și făcu întocmai cum i se spuse, eliberându-se de legăminte. Procedeul era evident dureros, însă ea își controlă respirația șuierătoare. Celelalte priveau cu atenție, ca nu cumva să fie vreun truc, însă Romanda făcu din nou legămintele fără să șovăie. Îi întinse Sceptrul Egwenei.

– Nu sunt Iscoadă a Celui Întunecat, zise ea. Şi n-am fost niciodată.

Egwene acceptă Sceptrul Legămintelor.

- Mulţumesc, Romanda, zise ea. Lelaine, doreşti să fii următoarea?

Bucuroasă, răspunse femeia.

Probabil simţea nevoia să le dezvinovăţească pe Albastre. Rând pe rând, celelalte femei se dezlegară de legăminte ţcnind sau şuierând din cauza durerii –, apoi jurară din nou şi făgăduiră că nu erau Iscoade ale Celui Întunecat. Egwene răsufla uşurată în tăcere de fiecare dată. Verin recunoscuse că mai existau surori pe care ea nu reuşise să le demaşte şi că Egwene putea descoperi alte membre ale Ajah Neagră în rândul Conducătoarelor.

Când Kwamesa, ultima, îi înapoie Sceptrul Egwenei şi declară că nu era Iscoadă a Celui Întunecat, atmosfera din încăpere se detensionă vizibil.

– Prea bine, zise Egwene, întorcându-se şi oprindu-se în faţa încăperii. De acum înainte, vom continua ca una. Gata cu ciorovăielile. Gata cu luptele. Toate vrem binele Turnului Alb şi al lumii înseşi. Noi douăsprezece, cel puţin, avem încredere una în cealaltă. O purificare nu e niciodată uşoară. Adeseori este dureroasă. Azi, ne am purificat, dar ceea ce trebuie să facem în continuare este aproape la fel de dureros.

– Ştii... numele multor altora? întrebă Takima, pentru prima oara parând cât se poate de atentă.

– Da, răspunse Egwene. Sunt peste doua sute in total, din fiecare Ajah. Vreo şaptezeci printre noi aici, în tabara. Am numele lor. Se întorsese în timpul nopţii ca să ia cărţile lui Verin din odaia ei. Acum, acestea erau ascunse in siguranţă în cortul ei, invizibile. Propun să le arestam, deşi va fi greu, căci va trebui să le prindem pe toate aproape în acelaşi timp.

Cel mai mare avantaj al lor, lucru surprinzător, avea să fie natura inerent distrugătoare a fraţiei Ajah Neagră. Verin şi

alte surse sugeraseră faptul că puține surori din Ajah Neagră știau doar câteva alte nume. Exista o descriere amănunțită în carte despre organizarea frăției Ajah Neagră și despre sistemul lor de grupuri denumite „nuclee", care interacționau foarte puțin pentru a putea rămâne ascunse. Ea nădăjduia ca tocmai acest sistem să le împiedice să își dea seama ce se întâmpla.

Conducătoarele păreau descurajate.

– Mai întâi, zise Egwene, va trebui să pretindem că trebuie să îi dăm vești importante fiecărei Conducătoare, care nu pot fi auzite de soldații din tabără. Le vom chema pe surori în acest pavilion după Ajah este suficient de încăpător ca să găzduiască în jur de două sute de persoane. Vă voi da fiecăreia numele tuturor surorilor Negre. Când va intra fiecare Ajah, le voi repeta ce v-am spus vouă și le voi spune că vor trebui să jure din nou pe Sceptrul Legămintelor. Veți fi pregătite să le imobilizați pe surorile Negre care vor încerca să fugă. Le vom lega și le vom duce în cortul pentru audieri

Cortul acel mai mic era conectat în partea laterală cu Divanul și putea fi închis, astfel încât surorile care intrau să nu le poată vedea pe prizoniere.

Va trebui să facem ceva în legătură cu Străjerii, zise Elaine, posomorâtă. Presupun că le vom îngădui să intre aici cu surorile lor, iar noi vom fi pregătite să îi prindem.

– Unii dintre ei sunt Iscoade ale Celui Întunecat, zise Egwene Dar nu toți. Și nu știu care dintre ei

Verin își făcuse câteva însemnări în legătură cu asta, dar nu multe, din păcate

– Lumină, ce dezastru! bombăni Romanda.

Trebuie s-o facem, zise semeața Berana, clătinând din cap.

Și trebuie s-o facem repede, zise Egwene. Astfel încât surorile Negre să nu aibă timp să fugă. Îl voi avertiza pe Seniorul Bryne să alcătuiască, pentru orice eventualitate, un perimetru format din arcași și surori în care avem încredere care să oprească pe oricine ar încerca să fugă. Însă asta va da roade doar în cazul acelora prea slabe ca să deschidă o poartă

- Nu trebuie să îngăduim să se ajungă aici, zise Lelaine. Un război în interiorul taberei...

Egwene încuviință din cap.

Și cum rămâne cu Turnul Alb? întrebă Lelaine.

- După ce ne vom fi purificat pe noi, zise Egwene, abia atunci vom putea face ce trebuie făcut pentru a le unifica pe surorile Aes Sedai.

– Vrei să

– Da, Lelaine, zise Egwene. Vreau să inițiez un atac asupra Tar Valonului până la sfârșitul acestei seri. Dă vestea mai departe și spune-i Seniorului Bryne să-și pregătească oamenii Veștile sunt menite sa distragă atenția surorilor Negre aflate printre noi, care, cel mai probabil, nu vor observa ce facem.

Romanda le aruncă o privire lui Sheriam și Moriei, care atârnau în aer într-o parte a cortului, amandouă plângând. Gurile le erau astupate cu călușuri din Aer

– Trebuie s-o facem. Am înaintat o moțiune Divanului ca să ia măsura sugerată de Suprema Înscăunată Amyrlin

În cort se făcu tăcere. Apoi, încetul cu încetul, fiecare femeie se ridică în picioare ca să își exprime acordul.

– Lumina să ne aibă în paza ei! șopti Lelaine. Și să ne ierte pentru ceea ce urmează să facem.

„Exact la asta mă gândeam și eu", adăuga Egwene.

CAPITOLUL 44

Mirosuri necunoscute

– Pasul lui Tarwin este locul cel mai potrivit! argumentă Nynaeve.

Ea și Rand călăreau pe un drum înierbat pe o câmpie din Maredo, însoțiți de o mulțime alcătuită din Aieli. Nynaeve era singura Aes Sedai de acolo. Narishma și Naeff călăreau în spatele grupului, părând posomorâți. Rand le obligase pe Aes Sedai să rămână în urmă. În ultima vreme, părea deosebit de determinat să își afirme independența față de ele.

Nynaeve călărea o iapă albă botezată „Clar de lună", pe care și-o însușise din grajdul lui Rand din Tear. Era în continuare ciudat ca el *avea* un grajd al lui, darămite unul în fiecare oraș important din lume.

– Pasul lui Tarwin, zise Rand, clătinând din cap. Nu. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult îmi dau seama că nu vrem să luptăm acolo. Lan îmi face o favoare. Dacă voi putea coordona un atac pe lângă al lui, voi putea obține un mare avantaj. Dar nu vreau să distrag atenția oștilor mele cu Trecătoarea. Ar fi o risipă de resurse.

Risipă de resurse? Spre Trecătoare se îndrepta *Lan*, ca o săgeată eliberată dintr-un arc lung din Ținutul celor Două

Rauri. Se ducea acolo sa moara! Iar Rand zicea că un ajutor din partea lui era o risipă? Prost încăpățânat!

Scrâșnind din dinți, ea se forță sa se liniștească. Măcar dacă el s ar *certa* în loc să vorbească în felul acela nepasător pe care îl adoptase de curând. El părea să fie lipsit de emoții, însă ea văzuse fiara descatușandu se și răcnind. Aceasta sta tea încolacită înlăuntrul lui, iar dacă el nu avea să și exprime trăirile în curând, acestea aveau să îl devoreze pe dinăuntru

Dar cum sa îl facă să înțeleagă? Ea pregătise argument dupa argument – fiecare dintre ele gândit cu grijă și explicat cu calm – în timpul pe care ei îl petrecuseră în Tear Rand le ignorase pe toate, petrecându-și ultimele două zile întâlnindu se cu generalii și plănuind o strategie pentru Ultima Bătălie.

Fiecare zi care trecea îl aducea pe Lan mai aproape de o lupta pe care nu o putea câștiga. Cu fiecare zi care trecea, ea era mai neliniștită, de câteva ori, aproape că îl abandonase pe Rand, gândindu-se să călărească spre miazănoapte. Dacă Lan urma sa duca o luptă imposibila, ea își dorea sa i fie ala turi. Ramase. Lumina sa l ia pe Rand al'Thor, ea ramase. La ce bun sa îl ajute pe Lan, doar ca sa lase lumea prada Umbrei din cauza *încapațânarii* unui pastor!

Ea se trase zdravan de coada împletita Brățările și inelele ei cu nestemate scânteiară în lumina slabă a soarelui cerul era înnorat, desigur, așa cum era de săptămâni bune Toată lumea încerca sa ignore cât de nefiresc era acest lucru, însă Nynaeve putea încă simți furtuna aceea adunându se la miazănoapte.

Mai rămăsese atât de puțin timp până când Lan să ajungă la Pas! Facă Lumina ca el să fie încetinit de Malkieri care veniseră să îl sprijine în călătoria lui! Facă Lumina ca el să nu fie singur! Se gândea cum el călărea în Mana Pustiitoare și înfrunta oastea Creaturilor Umbrei care îi năpădiseră patria...

– *Trebuie* să atacăm acolo, zise Nynaeve. Ituralde spune că Mana Pustiitoare este împânzită de Troloci. Cel Întunecat își aduna forțele. Putem pune ramașag că gloata aceea se va

afla la Pas, pe unde este mai ușor să pătrunzi și să ataci ținuturile Andor și Cairhien!

– Tocmai de aceea nu vom ataca Pasul, Nynaeve, zise Rand, cu o voce rece și neutră. Nu putem îngădui ca vrăjmașul nostru să aleagă câmpul de bătălie. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să luptăm unde vor *ei* să luptăm sau unde se așteaptă să luptăm. Își întoarse privirea spre miazănoapte. Da, lasă-i să se strângă. Mă caută pe mine, dar eu n-am să mă înfățișez dinaintea lor. De ce să luptăm la Pasul lui Tarwin? Cel mai logic ar fi să ne săltăm majoritatea oștilor noastre direct în Shayol Ghul.

– Rand, zise ea, încercând să pară rezonabilă. Oare el nu vedea că ea era rezonabilă? Este imposibil ca Lan să fi reușit să strângă o oaste suficient de mare ca să poată ține piept unui atac al Trolocilor, mai ales când numai Lumina știe ce caută aici majoritatea oștilor din Ținutul de Hotar. El va fi învins, iar Trolocii vor invada!

Rand își încleștă fălcile la pomenirea Ținutului de Hotar; ei călăreau ca să se întâlnească cu unul dintre mesagerii lor.

– Trolocii vor invada, repetă Rand.

– Da!

– Bine, zise Rand. Îi voi ține ocupați câtă vreme voi face ceea ce trebuie făcut.

– Și Lan? întrebă Nynaeve.

– Atacul lui va fi bine plasat. Rand încuviință din cap. Le va atrage atenția vrăjmașilor mei spre Malkier și spre Pas și îi va face să creadă că eu sunt acolo. Creaturile Umbrei nu se pot deplasa prin porți, prin urmare nu se pot mișca la fel de repede ca mine. Până când ei îl vor ataca, eu voi fi trecut pe lângă ei și voi fi lovit drept în inima Celui Întunecat.

N-am de gând să abandonez ținuturile de la miazăzi. Când Trolocii vor trece prin Pas, aceștia se vor despărți în grupuri ca să invadeze. Atunci îi vor lovi oștile mele, conduse de Bashere, care vor Călători prin porți ca să atace

fiecare grup de Troloci de pe flancuri sau din spate. Astfel, vom putea alege cele mai bune câmpuri de bătălie care se potrivesc nevoilor noastre.

Rand, zise Nynaeve, furia ei transformându-se în groază. Lan va muri!

– Atunci, cine sunt eu să împiedic acest lucru? zise Rand Toți merităm șansa de a ne găsi liniștea.

Nynaeve rămase cu gura căscată El chiar credea asta! Sau, cel puțin, încerca să se convingă să creadă asta.

– Datoria mea este să îl ucid pe Cel Întunecat, zise Rand, ca pentru el Îl voi ucide, apoi voi muri. Asta e tot

– Dar

– Ajunge, Nynaeve.

Rand vorbi cu blândețe, dar pe acel ton periculos Nu avea de gând să se mai lase presat.

Nynaeve se lăsă pe spate, clocotind și încercând să găsească o cale prin care să insiste asupra acestui subiect Lumină! El îi va lăsa pe oamenii din Ținuturile de Hotar să sufere și să moară în timpul invaziilor Troloce? Oamenilor de acolo nu le păsa dacă Cel Întunecat era învins avea să gătească în continuare tocănițele. Asta însemna că Lan și Malkieri luptau singuri, o oaste micuță care se va împotrivi forței fiecărui monstru pe care îl scuipa Mana Pustiitoare

Seanchanii își vor purta războiul la miazăzi și la apus. Trolocii vor ataca dinspre miazănoapte și răsărit Cele două tabere se vor întâlni, la un moment dat. Andorul și celelalte regate vor fi transformate într un câmp de bătălie uriaș, iar oamenii de acolo oameni de ispravă, precum cei din Ținutul celor Două Râuri nu vor avea nicio șansă în fața unui asemenea război. Vor fi striviți.

Așadar, ce putea face ea ca să schimbe destinul acesta? Trebuia să găsească o nouă strategie ca să îl influențeze pe Rand Inima îi spunea că trebuia să îl protejeze pe Lan Trebuia să îl ajute!

Grupul înainta călare peste pajiștile presărate pe ici, pe colo cu ferme. Trecura pe lângă una care se afla în partea dreaptă, o fermă singuratica nu prea diferită de multe din Ținutul celor Doua Râuri. Totuși, în Ținutul celor Două Râuri, ea nu văzuse niciodată un fermier privindu-i pe călători cu o ostilitate atât de fațișă. Bărbatul cu barba roșcată ce purta pantaloni murdari și avea mânecile cămașii suflecate până aproape de umeri, stătea rezemat de un gard pe jumătate terminat. Toporul lui zăcea nepăsător – dar la vedere – pe buștenii de lângă el.

Câmpul lui văzuse ani mai buni; deși solul fusese arata și mărunțit, din brazde răsăriseră doar niște vlăstari tinuzi. Câmpul era presărat cu petice de pământ gol, unde semințele refuzaseră în mod inexplicabil să încolțească, iar plantele care *creșteau* aveau o nuanță galbuie.

Pe un câmp învecinat, un grup de bărbați tineri încercau să smulgă din pământ un butuc, dar privirea ageră a Nynaevei îi spunea că, de fapt, aceștia nu făceau nicio treabă. Ei nu prinseseră hamurile de boi, iar bărbații nu slăbiseră trunchiul din pământ săpând în jurul lui. Bucățile acelea de lemn care zăceau în iarbă erau prea robuste și lucrate prea fin ca să fie cozi de unelte. Erau niște bâte. Era aproape o expoziție amuzantă – având în vedere faptul că Rand era însoțit de două sute de Aieli , dar transmitea un mesaj. Bărbații aceștia se așteptau la probleme și se pregateau pentru ele. Fara îndoiala, simțeau și ei că se apropia furtuna.

Regiunea aceasta, aproape de rutele comerciale și la o aruncatură de băț de Tear, se afla relativ în siguranță în ceea ce privea tâlharii. De asemenea, se afla suficient de departe spre miazănoapte ca să fie prinsă în conflictele dintre Illian și Tear. Acesta ar fi trebuit să fie un loc unde fermierii să nu fie nevoiți să transforme lemnul bun în bâte sau să îi privească pe străini cu niște ochi care se așteptau la un atac.

Această vigilență le va fi de folos atunci când Trolocii vor ajunge la ei – presupunând ca Seauchanii nu îi vor fi cucerit

și recrutat în oștile lor până atunci. Nynaeve se trase din nou de coadă.

Gândul îi zbură din nou la Lan. Trebuia să facă ceva! Însa Rand nu voia să priceapa. Mai rămânea doar planul misterios al Cadsuanei. Prostanaca nu voia să i-l explice. Nynaeve făcuse primul pas, făcand un jurământ de loialitate, dar cum reacționase Cadsuane? Cu o aroganță sfidătoare, desigur. Cum îndraznea să o primească pe Nynaeve în micul ei grup de Aes Sedai ca pe o copilă care rătăcise prin pădure!

Cum avea să îl ajute pe Lan sarcina pe care o primise Nynaeve, aceea de a afla unde era Perrin? În ultima săptămâna, Nynaeve insistase pe lângă Cadsuane ca aceasta să i dea mai multe informații, dar eșuase. „Îndeplinește sarcina aceasta, copila, îi spusese Cadsuane, și poate îți vom da mai multe responsabilități pe viitor. Te ai dovedit prea dornică uneori, iar noi nu putem îngădui asta."

Nynaeve oftă. Trebuia sa afle unde era Perrin. Cum putea face asta? Oamenii din Ținutul celor Două Râuri nu fuseseră de prea mare ajutor. Mulți dintre ei călătoreau împreună cu Perrin, dar aceștia nu mai fuseseră văzuți de ceva vreme. Se aflau undeva în sud, în Altara sau Ghealdan, cel mai probabil. Asta însemna că exista o suprafață mare pe care trebuia sa o cerceteze.

Ea ar fi trebuit să știe că Ținutul celor Două Râuri nu avea sa îi ofere un răspuns ușor. Evident, Cadsuane încercase deja să dea ea însăși de urma lui Perrin și trebuie sa fi dat greș. De aceea îi dăduse această sarcina Nynaevei. Oare Rand il trimisese pe Perrin într-o misiune secretă?

– Rand? zise ea.

El mormăia ceva cu asprime ca pentru sine.

Ea se înfioră.

– Rand, zise ea pe un ton mai aspru.

El se opri din mormăit, apoi îi aruncă o privire. Ei i se păru că zărește furia ascunsă acolo, adânc în lăuntrul lui, o

străfulgerare de enervare pentru că ea îl întrerupsese. Apoi, aceasta dispăru, fiind înlocuită de o stăpânire de sine înspăimântător de rece.

– Da? întrebă el.

– Știi cumva... unde este Perrin?

– A primit niște sarcini și le îndeplinește, răspunse Rand, luându-și privirea de la ea. De ce dorești să știi?

Era mai bine să nu pomenească de Cadsuane.

– Îmi fac în continuare griji pentru el. Și pentru Mat.

– Ah, zise Rand. Nu prea ești obișnuită să minți, Nynaeve, nu-i așa?

Ea simți cum se înroșește de rușine. Când învățase el să citească oamenii atât de bine?

– *Chiar* îmi fac griji pentru el, Rand al'Thor, zise ea. Are o fire pașnică, modestă... și le-a îngăduit întotdeauna prietenilor lui să îl manipuleze prea mult.

Așa. Rand n-avea decât să se gândească la *asta*.

– Modest, zise Rand, îngândurat. Da, presupun că încă mai este așa. Dar pașnic? Perrin nu mai este prea... pașnic.

Așadar, el luase legătura cu Perrin de curând. Lumină! Cum știuse Cadsuane și cum de ratase Nynaeve aceste comunicări?

– Rand, dacă l-ai pus pe Perrin să facă ceva pentru tine, atunci de ce ai păstrat secretul? Merit să...

– Nu m-am întâlnit cu el, Nynaeve, spuse Rand. Liniștește-te! Pur și simplu știu unele lucruri. Suntem conectați, eu, Perrin și Mat.

– Cum? Ce vrei să...

– Asta este tot ce îți voi spune despre asta, Nynaeve, o întrerupse Rand, întrerupându-i propoziția cu cuvinte blânde.

Nynaeve se lăsă pe spate, scrâșnind din dinți. Celelalte Aes Sedai spuneau că își puteau stăpâni emoțiile, dar era limpede că ele nu aveau de-a face cu Rand al'Thor. Și Nynaeve putea fi calmă, dacă nu ar fi trebuit să se ocupe de cel mai încăpățânat bărbat care existase vreodată în lumea asta.

Călăriră în tăcere o vreme, cerul înnorat atârnând deasupra lor ca un câmp îndepărtat de turbă. Locul de întâlnire cu oamenii din Ținuturile de Hotar era o răscruce de drumuri din apropiere. Ei ar fi putut Călători direct acolo, dar Fecioarele îl sfătuiseră pe Rand să se oprească la mică distanță de locul respectiv și să se apropie cu băgare de seamă. Topirea-n-Văzduh era o cale extrem de convenabilă, dar putea fi și periculoasă. Dacă vrăjmașii tăi știau unde îți făceai apariția, puteai să deschizi o poartă și să te trezești prins într-o ambuscadă a arcașilor. Nici măcar trimiterea înainte a iscoadelor printr-o poartă nu era o cale la fel de sigură ca a Călători într-un loc unde nimeni nu se aștepta să apari.

Aielii învățau și se adaptau repede. Era surprinzător, într-adevăr. Pustiul era un loc îngrozitor de anost; fiecare părticică din el semăna cu cealaltă. Desigur, ea *auzise* câteva gai'zi Aiel spunând același lucru despre ținuturile umede.

Această anume răscruce de drumuri nu mai fusese importantă de ani buni. Dacă Verin și una dintre celelalte surori Brune fuseseră acolo, cel mai probabil ai fi putut sa explice exact care era motivul. Tot ce știa Nynaeve era că regatul care deținuse odinioara aceste ținuturi se destramase cu mult timp în urma și ca tot ceea ce mai ramăsese din el era orașul independent Far Madding. Roata Timpului se învârtea. Cele mai mărețe regate se destrămau, se degradau și erau transformate în cele din urma în campuri, stăpanite doar de fermierii hotărâți să obțină o recolta bună de orz. La fel pățise și Manetheren și la fel se întâmplase și aici. Marile artere străbătute odinioară de legiuni deveniseră niște drumuri de țară obscure, care aveau nevoie de reparații.

În vreme ce călăreau, Nynaeve lăsă iapa să rămână în urma lui Rand. Prin această mișcare, ea ajunse să călărească aproape de Narishma, cu părul lui negru și împletit în cosițe, care se terminau cu niște clopoței ce zornăiau. El purta negru, ca majoritatea Asha'manilor, iar Sabia și Dragonul sclipeau

pe gulerul hainei lui. Bărbatul se schimbase în lunile de când fusese legat ca Străjer. Ea nu se mai putea uita la el și să îl considere un băietan. Era un bărbat care avea grația unui soldat și privirea vigilentă a unui Străjer. Un bărbat care înfruntase moartea și luptase împotriva Rătăciților.

– Tu ești din Ținuturile de Hotar, Narishma, zise Nynaeve. Ai habar de ce ceilalți și-au părăsit posturile?

El clătina din cap, cercetând peisajul cu privirea.

– Am fost fiul unui cizmar, Nynaeve Sedai. Nu cunosc cutumele seniorilor și domnițelor. Șovăi. Și apoi, nu mai sunt de-acolo acum.

Concluzia era limpede. El avea să îl protejeze pe Rand, indiferent ce alte loialități mai avea. Era un mod de gândire specific unui Străjer.

Nynaeve dădu încet din cap.

– Ai habar ce vom întâmpina?

– Ei se vor ține de cuvânt, zise Narishma. Un locuitor din Ținuturile de Hotar mai degrabă ar muri decât să își încalce cuvântul. Au făgăduit să trimită o delegație care să se întâlnească cu Seniorul Dragon. Vor face întocmai. Totuși, mi-aș fi dorit să ne fi fost îngăduit să le aducem cu noi pe Aes Sedai ale noastre.

Rapoartele spuneau că oastea celor din Ținuturile de Hotar includea treisprezece Aes Sedai. O cifră periculoasă: numărul necesar pentru ferecarea unei femei sau domolirea unui bărbat. Un cerc de treisprezece femei le putea despărți de Izvor pe cele mai puternice conducătoare. Rand insistase ca delegația care venea să se întâlnească cu el să nu conțină mai mult de patru dintre aceste treisprezece Aes Sedai; în schimb, făgăduise să nu aducă cu el mai mult de patru conducători. Doi Asha'mani – Narishma și Naeff –, Nynaeve și Rand însuși.

Merise și celelalte făcuseră o criză de nervi în stilul surorilor Aes Sedai, adică multe buze bosumflate și întrebări precum „Ești sigur că vrei să faci asta?", atunci când Rand le interzisese să îl însoțească.

Nynaeve observă postura tensionată a lui Narishma.

– Nu pari să ai încredere în ei.

– Locul unuia din Ținuturile de Hotar este să păzească Hotarul, zise Narishma. Eu am fost fiul unui cizmar și totuși, am fost învățat să mânuiesc sabia, sulița, arcul, toporul și praștia. Încă înainte să intru în rândul Asha'manilor, îi puteau învinge într-un duel pe patru din cinci soldați sudiști antrenați. Noi *trăim* ca să apărăm. Și totuși, ei au plecat. Tocmai acum. Însoțiți de treisprezece Aes Sedai. Se uită la ea cu ochii aceia negri ai lui. Vreau să am încredere în ei. Îi știu ca oameni de ispravă. Dar până și oamenii de ispravă pot face un lucru greșit. Mai ales când sunt implicați bărbați care pot conduce.

Nynaeve tăcu. Narishma avea dreptate, deși, ce motive aveau cei din Ținuturile de Hotar să îi facă vreun rău lui Rand? Aceștia luptaseră împotriva invaziei Manei Pustiitoare și a Creaturilor Umbrei secole la rând, iar lupta împotriva Celui Întunecat le era impregnată în suflete. Ei nu aveau să se întoarcă împotriva Dragonului Renăscut.

Cei din Ținuturile de Hotar aveau o onoare specială. Putea fi un lucru frustrant, adevărat, dar asta îi definea. Respectul pe care Lan îl avea față de patria lui – mai ales când mulți alți Malkieri își abandonaseră identitatea – era un lucru pe care ea îl iubea la el. „Of, Lan. Voi găsi pe cineva care să te ajute. N-am să te las să lupți singur împotriva Umbrei."

Pe când se apropiau de o colină verde, câțiva Aieli se întoarseră din misiunea de cercetare. Rand făcu semn grupului să se oprească și așteptă ca iscoadele în *cadin'sor* să vină la el. Câțiva purtau banderola roșie, cu simbolul străvechi al surorilor Aes Sedai. Iscoadele nu erau istovite, în ciuda faptului că alergaseră până la locul întâlnirii și înapoi.

Rand se aplecă în șa.

– Au făcut cum le-am cerut? Au adus cu ei nu mai mult de două sute de soldați și nu mai mult de patru Aes Sedai?

– Da, Rand al'Thor, răspunse una dintre iscoade. Da, ți-au respectat admirabil cerințele. Au mare onoarea.

Nynaeve recunoscu acel umor ciudat al Aielilor în răspunsul dat de bărbat.

– Ce e? întrebă Rand.

– Un singur om, Rand al'Thor, zise iscoada Aiel. Doar atât include „delegația" lor. Este un bărbat scund și mărunțel, cu toate că pare să știe să danseze dansul sulițelor. Răscrucea de drumuri se află dincolo de colina asta

Nynaeve privi în fața. Într-adevăr, acum, că știa unde să privească, putea vedea un alt drum urcând dinspre miazăzi și care, probabil, se intersecta cu al lor chiar dincolo de colină.

– Ce fel de capcană este aceasta? întrebă Naeff, aducându-și calul lângă Rand Pe fața lui sfrijită de războinic se citea îngrijorarea. O ambuscadă?

Rand își ridică o mână în semn de tăcere Dădu pinteni calului, care se puse în mișcare, iar iscoadele țineau pasul cu el fără să se plângă. Nynaeve mai că fu lăsată în urmă; „Clar de lună" era un animal mult prea blând, pe care nu l-ar fi ales pentru ea însăși. Va vorbi cu grăjdarul când se vor întoarce în Tear.

Ocoliră colina și găsiră un petic de pământ pătrat, presărat cu gropi pentru foc vechi, lăsate de caravanele care înnoptaseră acolo Un drum mai mic decât cel pe care veniseră ei șerpuia în sus spre miazănoapte, apoi în jos, spre miazăzi. În mijloc statea un singur shienaran, în locul unde drumurile se intersectau, și privea procesiunea care se apropia Părul lui cărunt, lung până la umeri, îi încadra fața sfrijită care se potrivea cu trupul lui subțire. Pe fața lui rotundă se vedeau semne ale îmbătrânirii; ochii lui erau mici, iar el părea să și-i mijească.

„Hurin?" gândi ea, mirată. Nynaeve nu îl mai văzuse pe prinzătorul de hoți de când el o însoțise pe ea și un grup de alte surori la Turnul Alb, după evenimentele de la Falme.

Rand își struni calul, îngăduindu le Nynaevei și Asha'manilor să îl ajungă din urmă Aielii se împrăștiară ca frunzele suflate de o rafală de vânt, ocupând posturi de veghe

în jurul răscrucii. Era aproape sigură că ambii Asha'mani îmbrățișaseră Izvorul; probabil că și Rand făcuse la fel.

Hurin se foi inconfortabil. Arăta în mare parte așa cum și-l amintea Nynaeve. Cu un pic mai multe fire cărunte în păr, dar purtând aceleași veșminte simple maro, cu un pumnal și o sabie cu lama scurtă prinse la cingătoare. Își legase calul de un buștean căzut din apropiere. Aielii îl priveau neîncrezători, așa cum alții ar fi privit o haită de câini de pază.

– Ei, Seniore Rand! strigă Hurin, cu o voce calmă. Ești *chiar* tu! Ei, trebuie să recunosc că te-ai ajuns. Mă bucur să...

El tăcu atunci când fu ridicat de la pământ. Scoase un icnet de mirare în timp ce era rotit de fire invizibile de Aer. Nynaeve își înăbuși un fior. Oare avea să înceteze vreodată să nu mai fie deranjată atunci când vedea bărbați conducând Puterea?

– Cine ne-a urmărit pe mine și pe tine, Hurin, strigă Rand, atunci când am rămas blocați în acel ținut îndepărtat al umbrelor? Ce naționalitate aveau oamenii înspre care am tras cu arcul?

– Oameni? întrebă Hurin, vocea lui fiind aproape un chițăit. Seniore Rand, nu era niciun om în locul acela! Adică, niciunul în afară de cei pe care i-am întâlnit, în afară de Domnița Selene. Tot ce-mi amintesc sunt acele fiare ca niște broaște, aceleași despre care vorbește lumea că le-ar călări Seanchanii!

Rand îl roti pe Hurin în aer, privindu-l cu niște ochi reci. Apoi își mână calul mai aproape. Nynaeve și Asha'manii făcură la fel.

– Nu crezi că sunt eu, Seniore Rand? întrebă Hurin în vreme ce atârna în aer.

– În ultima vreme, nu prea cred ce văd, răspunse Rand. Presupun că cei din Ținuturile de Hotar te-au trimis pe tine pentru că ne cunoaștem?

Hurin încuviință din cap, asudând. Nynaeve simți un dram de milă față de bărbat. Acesta îi era absolut devotat lui

Rand. Petrecuseră mult timp împreună, urmărindu-l pe Fain și Cornul lui Valere. Pe drumul de întoarcere la Tar Valon, ea arareori reușise să îl oprească pe Hurin să nu vorbească despre asta sau despre isprava pe care o înfăptuise Rand. A fi tratat astfel de bărbatul pe care el îl idolatriza era, probabil, un lucru foarte tulburător pentru prinzătorul de hoți cel subțirel.

– De ce ești doar tu? întrebă încet Rand.

– Păi, zise Hurin, oftând, ei ți-au spus... Bărbatul șovăi, părând a-i fi distrasă atenția de ceva. Adulmecă aerul zgomotos. Este... ciudat. N-am mai simțit niciodată mirosul acesta.

– Poftim? întrebă Rand.

– Nu știu, zise Hurin. În aer... se simte miros de moarte, de violență, doar că nu e așa. Este ceva mai întunecat. Mai înspăimântător.

El se cutremură vizibil. Abilitatea lui Hurin de a simți mirosul violenței era una dintre acele ciudățenii pe care Turnul nu o putea explica. Nu era ceva ce avea legătură cu Puterea, dar nu era nici ceva firesc.

Lui Rand nu părea să-i pese ce mirosea Hurin.

– Spune-mi de ce te-au trimis doar pe tine, Hurin.

– Tocmai îți ziceam, Seniore Rand. Ca să discutăm *termenii*.

– Termenii privind reîntoarcerea oștilor voastre unde le este locul, zise Rand.

– Nu, Seniore Rand, zise Hurin, stânjenit. Termenii pentru stabilirea unei întâlniri *adevărate* cu ei. Presupun că partea aceea din scrisoarea lor a fost cam vagă. Au spus că s-ar putea să te mânii când mă vei găsi doar pe mine aici.

– S-au înșelat, zise Rand, cu o voce mai blândă.

Nynaeve se trezi că își ciulea urechile ca să îl poată auzi, aplecându-se în față.

– Nu mai simt mânie, Hurin, spuse Rand. Nu-mi servește la nimic. De ce am avea nevoie de „termeni" ca să ne întâlnim? Am presupus că oferta mea de a aduce doar o mică oaste va fi acceptabilă.

Păi, Seniore Rand, zise Hurin, vezi tu, ei își *doresc* într-adevăr să se întâlnească cu tine. Adică, am bătut atâta drum până aici – am mărșăluit prin blestemata asta de iarnă... Iertare, Aes Sedai, dar a fost de vină *blestemata* asta de iarnă! Și încă una grea, cu toate că a trecut multă vreme până să ne afecteze. În fine, am înfruntat-o venind după tine, Seniore Rand. Așadar, vezi, ei vor să se întâlnească cu tine. Foarte mult.

– Dar?

– Ei bine, ultima oară când ai ajuns în Far Madding a fost...

Rand își ridică un deget. Hurin tăcu și peste toți se așternu tăcerea. Până și caii păreau să-și țină respirația.

– Cei din Ținuturile de Hotar se află în Far Madding? întrebă Rand.

– Da, Seniore Rand.

– Vor să se întâlnească cu mine acolo?

– Da, Seniore Rand. Va trebui să vii în interiorul protecției Gardianului, înțelegi, și

Rand făcu un gest scurt cu mâna, întrerupându-l pe Hurin. O poartă se deschise imediat. Însă aceasta nu părea să dea spre Far Madding; ducea la o distanță mică, spre drumul pe care călăriseră Rand și ceilalți în urmă cu puțin timp.

Rand îl eliberă pe Hurin, făcându-le semn Aielilor să îl lase să încalece pe calul lui, apoi îl mână pe Tai'daishar prin poartă. Ce se întâmpla? Toți ceilalți îl urmară. Odată ce trecu pe partea cealaltă, Rand deschise o altă poartă, aceasta dând spre o mică vale împădurită. Nynaevei i se păru că o recunoștea, era locul unde campaseră în timpul primei vizite în Far Madding împreună cu Cadsuane.

„Ce rol are prima poartă?" se întrebă Nynaeve, nedumerită. Apoi, își dădu seama. Nu era nevoie să cunoști zona ca să Călătorești pe o distanță mică de acolo, iar Călătorind *spre* un loc, învățai suficient de bine acea locație ca să poți deschide porți de acolo.

Așadar, făcând un mic salt cu ajutorul Topirii-n-Văzduh, Rand memoră locația suficient de bine ca să deschidă porți

spre orice loc își dorea – sărind peste timpul necesar pentru învățarea zonei! Era o mișcare extrem de inteligentă, iar Nynaeve simți cum se înroșește pentru că nu se gândise înainte la această posibilitate. De cât timp cunoștea Rand acest truc? Oare amintirea aceasta provenea de la acea... voce din capul lui?

Rand îl mână pe Tai'daishar în vale, copitele calului mișcând frunzele căzute în vreme ce își croia drum printre arbuști. Nynaeve îl urmă, încercând să își îndemne iapa blândă ca să țină pasul cu Rand. Cu siguranță avea să îi spună vreo două vorbe grăjdarului. Aveau să îi ardă urechile până când termina cu el!

Hurin își mână și el calul la trap prin poartă, urmat de Aieli, care îl înconjurară subtil. Fețele acestora erau acoperite cu văluri și țineau în mâini sulițe sau arcuri. După ce trecu de copaci și de tufișuri, Rand îl struni pe Tai'daishar și privi dincolo de pajiște, spre orașul străvechi Far Madding.

Nu era mare, nu după standardele Marilor Orașe. Nici nu era frumos, nu atunci când îl comparai cu minunile construite de Ogieri pe care le văzuse Nynaeve. Însă era suficient de mare și găzduia cu siguranță o arhitectură rafinată și relicve străvechi. Construit pe o insulă în mijlocul unui lac, de fapt, orașul aducea vag cu Tar Valon. Trei poduri mari traversau apa lină, fiind singurele căi de acces în oraș.

O oaste foarte numeroasă își ridicase tabăra în jurul lacului, acoperind, probabil, o suprafață mai mare decât însuși Far Madding. Nynaeve numără zeci de fanioane diferite marcând zeci de case diferite. Erau rânduri nesfârșite de cai și corturi ce semănau cu lanuri de culturi de vară, plantate și organizate cu grijă, așteptând să fie secerate. Era oastea din Ținuturile de Hotar.

– Am auzit de locul acesta, zise Naeff, apropiindu-se călare, cu părul lui castaniu închis tuns scurt zburlit de vânt. Miji ochii, cu o expresie nemulțumită pe fața-i dreptunghiulară. Seamănă cu un *stedding*, doar că nu este la fel de sigur.

Ter'angrealul uriaș din Far Madding – cunoscut sub denumirea de „Gardianul" – crea niște bule protectoare invizibile care îi împiedicau pe oameni să atingă Puterea Supremă. Acest lucru putea fi evitat cu ajutorul unui *ter'angreal* foarte special, unul pe care Nynaeve îl avea întâmplător la ea. Însă ajuta doar puțin.

Oastea părea suficient de aproape ca să se afle în interiorul unei bule care îi împiedica pe bărbați să conducă, care se întindea pe o distanță de aproape o milă în jurul orașului.

– Vor ști că am venit, zise încet Rand, mijind ochii. Trebuie să se fi așteptat la asta. Se așteaptă ca eu să intru călare în cutia lor.

– Cutie? întrebă Nynaeve, șovăind.

– Orașul este o cutie, zise Rand. Întreg orașul și împrejurimile sale. Mă vor într-un loc unde mă pot controla, dar ei nu înțeleg. Nimeni nu mă mai poate controla. M-am săturat de cutii și temnițe, de lanțuri și frânghii. Nu voi mai îngădui niciodată să ajung la mâna altcuiva.

Cu privirea ațintită în continuare la oraș, el își întinse mâna spre un loc de pe șa și scoase statueta bărbatului care ținea ridicat globul. Nynaeve fu străbătută de un fior rece. Trebuia să ia chestia *aia* cu el peste tot pe unde mergea?

– Poate că e nevoie să fie învățați, zise Rand. Să fie încurajați să-și facă datoria și să nu se supună.

– Rand...

Nynaeve încerca să gândească. Nu putea îngădui ca asta să se întâmple din nou!

Cheia de acces începu să strălucească slab.

– Vor să mă captureze, zise el cu blândețe. Să mă țină prizonier. Să mă bată. Au făcut-o deja o dată în Far Madding. Ei...

– Rand! zise Nynaeve cu asprime.

El tăcu și se uită la ea ca și când ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Aceștia nu sunt sclavi cu mințile prăjite deja de Gardian. E un oraș plin cu oameni nevinovați!

– Nu i aş răni pe locuitorii oraşului, zise Rand cu o voce lipsită de emoţie. Oastea aceea merită demonstraţia, nu oraşul. Poate cu o ploaie de foc care să cadă asupra lor. Sau fulgere care să lovească şi să nimicească.

– N-au făcut nimic altceva decât să îţi ceară să te întâlneşti cu ei! zise Nynaeve, aducându-şi calul mai aproape de el.

Ter'angrealul acela era ca o viperă în mâna lui. Cândva, acesta curăţase Izvorul. Măcar dacă s-ar fi topit aşa cum se întamplase cu cel care reprezenta o femeie!

Ea nu ştia sigur ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi îndreptat o împletitură spre bula de protecţie a oraşului Far Madding, dar bănuia că aceasta funcţiona. Gardianul nu oprea crearea împletiturilor; Nynaeve reuşise să creeze împletituri fără nicio problemă, atunci când îşi accesase Fântâna.

Oricum ar fi fost, ea ştia că trebuia să îl împiedice pe Rand să îşi verse mânia – sau ce o fi simţind el – asupra aliaţilor lui.

– Rand, zise ea cu blândeţe. Dacă vei face asta, nu va mai fi cale de întoarcere.

– Pentru mine deja nu mai este cale de întoarcere, Nynaeve, zise el, cu o privire intensă în ochi.

Culoarea lor se schimba, uneori părea cenuşie, alteori albastră. Azi aveau o culoare gri metalizat. El continuă, fără intonaţie în glas:

– Picioarele m-au îndrumat pe această cale din clipa în care Tam m-a găsit plângând pe muntele acela.

– Nu e nevoie să ucizi pe nimeni azi. Te rog.

El îşi întoarse din nou privirea spre oraş. Încet şi cu îndurare, cheia de acces încetă să mai strălucească.

– Hum m! lătră el.

„E pe punctul să cedeze, gândi Nynaeve. Se simte furia în glasul lui."

Prinzătorul de hoţi veni călare până în faţa grupului. Cu toate acestea, Aielii păstrară distanţa.

– Da, Seniore Rand?

Întoarce-te la stăpânii tăi în interiorul cutiei, zise Rand, cu o voce din nou stăpânită. Le vei duce un mesaj din partea mea.

– Ce mesaj, Seniore Rand?

Rand șovăi, apoi strecură cheia de acces la locul ei.

– Spune-le că în curând Dragonul Renăscut va pleca la luptă în Shayol Ghul. Dacă vor dori să se întoarcă la posturile lor cu onoare, le voi oferi o cale prin care să ajungă înapoi în Mana Pustiitoare. Sau pot să rămână și să stea ascunși aici. N-au decât să le explice nepoților și strănepoților lor de ce se aflau la sute de leghe depărtare de posturile lor când Cel Întunecat a fost ucis și profețiile îndeplinite.

Hurin părea zdruncinat.

– Da, Seniore Rand.

Zicând acestea, Rand își întoarse calul și făcu cale întoarsă călare spre luminiș. Nynaeve îl urmă, însă prea încet. Oricât de frumoasă ar fi fost „Clar de lună", ea ar fi schimbat într-o clipită iapa frumoasă cu un cal supus și de încredere din Ținutul celor Două Râuri, cum era Bela.

Hurin rămase în urmă. Încă mai părea zdruncinat. Reîntâlnirea lui cu „Seniorul Rand" nu fusese deloc așa cum se așteptase. Nynaeve scrâșni din dinți când nu îl mai putu vedea din cauza copacilor. Când ajunseră în luminiș, Rand deschise o altă poartă, una directă spre Tear.

Trecură prin ea în perimetrul pregătit lângă grajdurile din Stânca din Tear. Aerul era cald și înăbușitor în Tear, în ciuda cerului înnorat, și înțesat cu sunetele scoase de bărbații care se antrenau și țipetele pescărușilor. Rand călări până în locul unde așteptau ajutoarele de grăjdar, apoi descălecă, cu o expresie impenetrabilă.

Când Nynaeve descălecă de pe iapă și îi dădu frâiele unui ajutor de grăjdar cu fața roșie, Rand trecu pe lângă ea.

– Caută o statuie, zise el.

– Poftim? întrebă ea, mirată.

El îi aruncă o privire peste umăr, apoi se opri în loc.

– Ai întrebat unde este Perrin. Și a ridicat tabără împreună cu oastea lui la umbra unei statui uriașe căzute, care are forma unei săbii înfipte în pământ. Sunt sigură că erudiții de aici îți vor putea spune unde se află aceasta; sare în ochi.

De unde... știi asta?

Rand dădu din umeri

- Pur și simplu știu.

– De ce mi ai spus? îl întrebă ea, străbătând alaturi de el curtea de pământ bătătorit.

Ea nu se așteptase ca el să îi divulge această informație – își făcuse obiceiul să tăinuiasca tot ce știa, chiar dacă informațiile erau lipsite de importanță.

– Pentru că, zise el, îndreptându-se cu pași hotărâți spre fortăreață, vocea lui devenind aproape prea blândă ca să fie auzita, am o... datorie față de tine pentru că îți pasă atunci când mie nu mi pasă. Dacă îl vei căuta pe Perrin, spune i că voi avea nevoie de el în curând

Zicând acestea, el o lăsă singură

Nynaeve rămase in curte, urmărindu l cu privirea. În aer se simțea umezeala, miros de ploaie, iar ea simțea că o ratase. Nu fusese îndeajuns să limpezească aerul sau sa transforme pământul în noroi, dar îndeajuns de multă cât să ude unele porțiuni de piatră din ungherele umbrite. În dreapta ei, bărbații galopau și antrenau caii sub cerul mohorat, străbătând călare pământul nisipos dintre țăruși. Stânca era singura fortăreață din cate cunoștea ea care avea o zona de antrenament pentru cavalerie pe de altă parte, Stânca era departe de a fi o fortăreața obișnuita.

Ropotul copitelor semăna cu vuietul unei furtuni îndepărtate, iar ea se trezi că privea spre miazănoapte. Furtuna de acolo părea *mai aproape* decât înainte. Ea presupusese că aceasta se forma în Mana Pustiitoare, dar acum nu mai era sigură.

Inspiră adânc, apoi o luă cu pași grăbiți spre fortăreață Trecu pe lângă Apărători, în uniformele lor imaculate, cu porțiunea din partea superioară a brațului striată și bufantă

şi cu platoşele netede şi curbate. Trecu pe lângă băieţii de la grajduri, fiecare dintre ei visând, probabil, să îmbrace aceeaşi uniformă într-o bună zi, dar care acum doar duceau caii în grajduri ca să îi hrănească cu fân şi să îi ţesale. Trecu pe lângă zeci de servitori în livrele, fără îndoială mult mai confortabile decât rochia maro din lână pe care o purta ea.

Fortăreaţa în sine era o construcţie impozantă din piatră, ale cărei ziduri drepte erau întrerupte doar de ferestre. Numai că ea putea zări încă locul unde Mat distrusese o porţiune din stâncă cu obiectele Artificierului atunci când venise să le salveze pe Nynaeve şi pe celelalte din temniţa în care erau închise. Băiat prostuţ. El unde era? Nu îl mai văzuse de foarte mult timp. De când Ebou Dar fusese cucerit de Seanchani. Într-un fel, ea se simţea ca şi când l-ar fi abandonat, cu toate că nu ar recunoaşte niciodată acest lucru. Se făcuse de ruşine suficient în faţa Fiicei celor Nouă Luni atunci când îi luase apărarea ticălosului! Încă nu ştia ce o apucase.

Mat îşi putea purta singur de grijă. Probabil chefuia prin vreo tavernă, în vreme ce ei, restul, făceau eforturi să salveze lumea – bea până nu mai putea şi arunca cu zarurile. Rand era o altă problemă. Fusese mult mai uşor să se ocupe de el atunci când acesta continuase să se poarte precum ceilalţi bărbaţi – încăpăţânat şi imatur, dar previzibil. Acest Rand nou, lipsit de emoţii şi cu vocea rece, era de-a dreptul înfiorător.

Coridoarele înguste ale Stâncii îi erau în continuare necunoscute Nynaevei, iar ea se rătăcea adeseori. Dezorientată fiind, nu o ajuta nici faptul că pereţii şi coridoarele îşi schimbau locul uneori. Încercase să socotească poveştile drept simple superstiţii, dar, cu o zi înainte, când se trezise, descoperise, într-adevăr, că odaia ei *se mutase* brusc şi în mod misterios. Uşa se deschisese spre un zid neted din aceeaşi piatră fără cusur ca Stânca însăşi. Fusese nevoită să scape printr-o poartă şi fusese şocată să descopere că fereastra odăii ei se mutase cu două caturi mai sus faţă de noaptea precedentă!

Cadsuane spunea că era atingerea Celui Întunecat asupra lumii, care făcea să se desfacă Pânza. Cadsuane spunea multe lucruri și puține dintre ele erau lucruri pe care Nynaeve își dorea să le audă.

Nynaeve se rătăci de două ori în vreme ce străbătea coridoarele, dar ajunse în cele din urmă la odaia Cadsuanei. Cel puțin, Rand nu le interzisese logofeților lui să îi ia odăile. Nynaeve bătu – învățase că era mai bine așa –, apoi intră.

Surorile Aes Sedai din grupul Cadsuanei – Merise și Corele – ședeau în odaie, croșetând și bând ceai și încercând să pară că nu satisfăceau capriciile acelei femei infernale. Cadsuane vorbea în șoaptă cu Min, pe care mai că și-o însușise în ultima vreme. Min nu părea deranjată de acest lucru, poate pentru că nu îi era ușor să petreacă timpul cu Rand în ultima vreme. Nynaeve simțea o umbră de compătimire față de fată. Nynaeve avea de-a face cu Rand doar în calitate de prietenă, toată această situație trebuie să fi fost mai grea pentru cineva care îl iubea.

Toți ochii se întoarseră spre Nynaeve atunci când ea închise ușa.

– Cred că l-am găsit, anunță ea.

– Pe cine, copilă? întrebă Cadsuane, frunzărind una dintre cărțile lui Min.

– Pe Perrin, răspunse Nynaeve. Ai avut dreptate; Rand nu știa unde se află acesta.

– Excelent! exclamă Cadsuane. Te-ai descurcat bine, se pare că *poți* fi de folos.

Nynaeve nu era sigură ce o enerva mai mult – acel compliment nesincer sau faptul că îi creștea inima în piept auzindu-l. Nu era o fată fără cosiță care să se lase mângâiată de cuvintele acestei femei!

– Ei bine? Cadsuane își ridică privirea din carte. Celelalte tăceau, cu toate că Min îi oferi Nynaevei un zâmbet de felicitare. Unde este?

Nynaeve deschise gura să răspundă, apoi se abţinu. Ce avea femeia asta de o făcea să îşi dorească să se supună? Nu era Puterea Supremă sau ceva ce avea legătură cu aceasta. Cadsuane afişa pur şi simplu aerul unei bunici severe, dar corecte. Genul acela căruia nu îi întorceai vorba, dar care îţi oferea nişte bunătăţi dulci drept răsplată pentru că ai măturat podeaua atunci când ţi s-a spus să faci asta.

– În primul rând, vreau să ştiu de ce este important Perrin.

Nynaeve înaintă cu paşi hotărâţi în încăpere şi ocupă singurul loc rămas liber, un scăunel vopsit din lemn. Când se aşeză, descoperi că şedea cu câţiva centimetri mai jos de privirile celorlalte. Ca o elevă în faţa Cadsuanei. Mai că vru să se ridice în picioare, dar îşi dădu seama că asta ar fi atras mai multă atenţie.

– Ptiu! făcu Cadsuane. Ai ţine pentru tine această informaţie, chiar dacă asta ar însemna să sacrifici vieţile celor la care ţii?

– Vreau să ştiu în ce m-am băgat, zise Nynaeve cu încăpăţânare. Vreau să ştiu că această informaţie nu îl va răni şi mai mult pe Rand.

Cadsuane pufni.

– Bănuieşti că l-aş *răni* pe băiatul acesta prostuţ?

– Nu bănuiesc altceva, se răsti Nynaeve. Nu până când îmi vei *spune* ce pui la cale.

Cadsuane închise cartea – *Ecouri ale dinastiei sale* – părând tulburată.

– Îmi vei spune măcar cum a decurs întâlnirea cu cei din Ţinuturile de Hotar? întrebă ea. Sau şi această informaţie este tăinuită în schimbul unei recompense?

Oare credea că putea să-i distragă atenţia Nynaevei atât de uşor?

– N-a decurs bine. Cum era de aşteptat, răspunse ea. Aceştia s-au adăpostit lângă Far Madding şi refuză să se întâlnească cu Rand dacă el nu se va apropia de Gardian, despărţindu-se astfel de Izvor.

El a primit bine vestea? întrebă Corele, de pe banca cu perne pe care ședea într-o parte a odăii.

Schiță un zâmbet, părea să fie singura care observase că schimbările survenite în cazul lui Rand erau mai degrabă amuzante decât înspăimântătoare. Pe de altă parte, *era* una dintre femeile care legaseră un Asha'man cu prima ocazie care se ivise.

Dar a primit bine vestea? repetă Nynaeve fără intonație. Depinde. Ți se pare că „a primit bine vestea" dacă a scos blestematul acela de *ter'angreal* și a amenințat să reverse focul peste oaste?

Min păli la față. Cadsuane își ridică o sprânceană.

– L-am oprit, zise Nynaeve. Cu greu. Nu știu. S-ar putea să fie prea târziu să mai putem face ceva ca să îl schimbăm.

– Băiatul acela *va* râde din nou, zise Cadsuane cu glas încet, dar intens. N-am trăit atâta vreme ca să dau greș acum.

Ce importanță are? zise Corele.

Nynaeve se întoarse, șocată.

– Ei bine? Corele își puse deoparte lucrul de mână. Ce importanță *are*? Este limpede că vom reuși.

– Lumină! exclamă Nynaeve. De unde ți-a venit ideea *asta*?

– Ne-am petrecut toată după-masa interogând-o pe fata aceasta despre viziunile ei. Corele arătă cu capul spre Min. Acestea se adeveresc întotdeauna, iar ea a văzut lucruri care nu se pot întâmpla decât *după* Ultima Bătălie. Așadar, știm că Rand îl va învinge pe Cel Întunecat. Pânza a hotărât deja acest lucru. Nu mai e cazul să ne facem griji.

– Nu, zise Min. Te înșeli.

Corele se încruntă.

– Copilă, vrei să spui că ai mințit despre lucrurile pe care le-ai văzut?

Nu, răspunse Min. Dar dacă Rand va pierde, nu va mai *exista* nicio Pânză.

Fata are dreptate. Cadsuane avea dreptate. Ceea ce vedea copila aceasta sunt țesături ale Pânzei dintr-un viitor încă

îndepărtat, dar dacă Cel Întunecat va învinge, el va *distruge* Pânza cu totul. Este singura cale prin care viziunile nu se vor adeveri. Acelaşi lucru este valabil pentru alte profeţii şi Prorociri. Izbânda noastră nu este deloc sigură.

Aceste cuvinte făcură să se aştearnă tăcerea în încăpere. Ele nu se jucau de-a politica locală sau de-a dominaţia naţională. În joc era însăşi creaţia.

„Lumină! Aş putea ascunde această informaţie dacă există vreo *şansă* să îl ajut pe Lan?" I se strângea inima când se gândea la el şi avea puţine opţiuni. De fapt, singura speranţă a lui Lan părea să se afle în oştile pe care reuşea să le strângă Rand şi în porţile pe care oamenii lui le puteau deschide.

Rand trebuia să se schimbe. Pentru Lan. Pentru toţi. Ea nu ştia ce altceva putea face decât să se încreadă, din păcate, în Cadsuane. Nynaeve îşi călcă pe mândrie şi vorbi.

– Ştiţi unde se află o statuie înfăţişând o sabie uriaşă căzută la pământ ca şi când l-ar înjunghia?

Corele şi Merise se priviră nedumerite.

– Mâna lui *amahln'rukane*. Cadsuane îşi luă privirea de la Min cu o sprânceană ridicată. Statuia nu a fost niciodată terminată, din câte ştiu eruditţii. Se află lângă Calea Jehannah.

– Perrin şi-a ridicat tabăra la umbra acesteia.

Cadsuane îşi ţuguie buzele.

– Am presupus că se îndreaptă spre răsărit, spre ţinuturile pe care le-a cucerit al'Thor. Inspiră adânc. Prea bine. Vom merge după el *chiar acum*. Şovăi, apoi îi aruncă o privire Nynaevei. Ca să îţi răspund la întrebarea ta de mai devreme, copilă. Perrin nu este, de fapt, important pentru planurile noastre.

– Nu este? întrebă Nynaeve. Dar...

Cadsuane îşi ridică un deget.

– Este însoţit de persoane care au o importanţă *crucială*. Mai ales una dintre ele.

CAPITOLUL 45

Turnul rezistă

Egwene se plimba agale prin tabără, îmbrăcată într-o rochie de un roșu intens ale cărei poale erau despicate ca să poată călări. Culoarea ridică nu puține sprâncene. Având în vedere ceea ce făcuse Ajah Roșie, era puțin probabil ca aceste Aes Sedai să mai poarte acea culoare. Până și servitoarele din tabără observaseră, vânzându-și rochiile roșii sau maronii sau rupându-le ca să le folosească pe post de cârpe.

Egwene ceruse această culoare în mod expres. În Turn, surorile își făcuseră obiceiul să poarte doar culoarea frăției Ajah din care făceau parte, iar acest lucru adâncise diviziunea dintre ele. Deși era bine să te mândrești cu frăția ta, era periculos să începi să presupui că nu puteai avea încredere în cineva care purta alte culori.

Egwene reprezenta toate frățiile Ajah. În ziua aceea, roșul simboliza multe lucruri pentru ea. Reunirea imperioasă cu Ajah Roșie. O aducere aminte despre diviziunea ce trebuia reparată. Un semn al sângelui ce urma să fie vărsat, sângele unor oameni de ispravă care luptau ca să apere Turnul Alb.

Sângele surorilor Aes Sedai moarte, decapitate cu mai puțin de o oră în urmă din porunca Egwenei.

Siuan își găsise inelul cu Marele Șarpe, se simțea bine să îl poarte din nou pe deget

Cerul era cenușiu ca metalul, iar mirosul de praf plutea în aer, însoțind agitația din tabără. Femeile spălau în grabă veșmintele, ca și când întârziaseră să își pregătească stăpânii pentru un festival. Novicele alergau la propriu de la o lecție la alta. Surorile Aes Sedai stateau cu brațele încrucișate pe piept, pregătite să omoare din priviri pe oricine nu ținea pasul.

„Simt încordarea acestei zile, gândi Egwene. Și nu își pot alunga neliniștea." Noaptea precedentă, când atacaseră Seanchanii, urmată de reîntoarcerea Supremei Înscăunate Amyrlin, care își petrecuse dimineața făcând curățenie printre surorile Aes Sedai, iar acum, după masa, bătea toba războiului.

Ea se îndoia că în tabăra lui Bryne domnea aceeași atmosferă. El își pregătise deja soldații pentru atac, probabil că putea ataca Turnul Alb în orice moment, în orice zi a asediului. Soldații lui urmau să hotărască soarta acestui război. Egwene *nu* avea să le trimită pe Aes Sedai la luptă, căci nu voia ca acestea să se eschiveze de la legămintele făcute, acelea de a nu folosi Puterea pentru a ucide. Acestea urmau să aștepte aici și să fie chemate doar pentru a Tamădui.

Dar dacă surorile din Turnul Alb intrau serios în luptă? Facă Lumina ca Elaida să dea dovada de înțelepciune și să interzică acest lucru. Dacă surorile Aes Sedai foloseau Puterea una împotriva celeilalte, ar fi fost într-adevăr o zi neagră.

„Poate deveni ziua aceasta încă și mai neagră?" se întrebă Egwene. Multe dintre surorile Aes Sedai pe lângă care trecea în tabără o priveau cu respect, venerație și puțină groază. După o absență îndelungată, Suprema Înscăunată Amyrlin se întorsese. Și lăsase în urma ei distrugere și judecată.

Mai bine de cincizeci de surori Negre fuseseră ferecate, apoi executate. Egwene avea o senzație de greață atunci când

se gândea la moartea lor. Sheriam păruse aproape ușurată atunci când îi venise rândul, deși, după scurt timp, ea începuse să se zvârcolească și să plângă cu disperare. Ea mărturisise câteva nelegiuiri tulburătoare, ca și când ar fi sperat că dorința ei de a mărturisi avea să îi aducă izbăvirea.

Îi puseseră capul pe butuc și i-l retezaseră, la fel cum procedaseră și cu celelalte. Scena aceea avea să rămână mereu vie în mintea Egwenei – fosta ei Păstrătoare stând cu capul lipit de butuc, rochia ei albastră și părul roșu ca focul fiind scăldate brusc într-o lumină aurie atunci când o pâclă mai subțire de nori trecu prin fața soarelui. Apoi tăișul argintiu al toporului căzând pentru a-i revendica țeasta. Poate că Pânza urma să fie mai blândă cu ea data viitoare când i se va îngădui să fie un fir din maiestuoasa sa împletitură. Poate că nu. Moartea nu era o scăpare din calea Celui Întunecat. Groaza care se citi pe chipul lui Sheriam la sfârșit sugerase faptul că ea probabil că se gândea la același lucru înainte ca toporul să o decapiteze.

Acum, Egwene înțelegea pe deplin cum puteau să râdă Aielii în fața unei simple bătăi. Ar fi preferat să îndure câteva zile de bătaie în loc să poruncească execuția unor femei pe care le îndrăgise și împreună cu care colaborase?

Unele Conducătoare propuseseră interogatoriul în locul execuției, dar Egwene persistase în decizia ei. Cincizeci de femei erau mult prea multe pentru a fi despărțite de Izvor și păzite, iar în acel moment, când știau că ferecarea putea fi Tămăduită, acest lucru ieșea din discuție. Nu, istoria dovedise cât de alunecoase și de periculoase puteau fi membrele Ajah Neagră, iar Egwene se săturase să-și mai facă griji despre ceea ce s-ar fi *putut* întâmpla. Învățase din cazul lui Moghedien că plăteai un preț pentru lăcomie, fie aceasta și sete de informații. Ea și alții fuseseră prea nerăbdători – prea mândri de „descoperirile" făcute – ca să aibă grijă să scape lumea de unul dintre Rătăciți.

Ei bine, ea nu avea să îngăduie o greșeală asemănătoare aici. Legea era cunoscută, Divanul luase o hotărâre și nimic nu fusese făcut în taină. Verin își dăduse viața ca să le oprească pe aceste femei, iar Egwene avea grijă ca sacrificiul ei să însemne ceva.

„Te-ai descurcat bine, Verin! Atât de bine!“ Fiecare Aes Sedai din tabără a fost obligată să rostească din nou cele Trei Legăminte și doar trei membre ale Ajah Neagră fuseseră descoperite în afară de cele pe care le descoperise Verin. Făcuse o cercetare amănunțită.

Străjerii Negrelor erau păziți. Aveau să fie triați mai târziu, atunci când se putea acorda atenție separării celor care erau într-adevăr din Ajah Neagră de cei care erau doar furioși de pierderea surorii lor Aes Sedai. Majoritatea lor aveau să caute moartea, chiar și cei nevinovați. Poate că cei nevinovați urmau să poată fi convinși să rămână în viață suficient de mult timp ca să ia parte în Ultima Bătălie.

Aproape douăzeci de surori Negre de pe lista lui Verin scăpaseră, în ciuda măsurilor de precauție pe care le luase Egwene. Ea nu era sigură cum aflaseră acestea. Gărzile lui Bryne le prinseseră pe câteva mai slabe care încercaseră să fugă, iar soldații le întârziaseră, dar multe reușiseră totuși să scape.

N-avea rost să și mai facă gânduri în privința asta. Cincizeci de Negre erau moarte, iar acest lucru însemna o victorie. Una înspăimântătoare, dar totuși, o victorie.

Așadar, ea se plimba prin tabără, în cizme de călărie și o rochie roșie, cu părul castaniu despletit, prin care se juca vântul și în care erau prinse panglici roșii care simbolizau sângele pe care îl vărsase nici cu o oră în urmă. Nu le învinuia pe surorile din jurul ei pentru privirile lor piezișe, pentru îngrijorarea lor ascunsă și pentru teama pe care o simțeau. Și pentru respectul lor. Dacă existase vreo îndoială că Egwene era Amyrlin, atunci aceasta se risipise. Ele o acceptau, se temeau de ea. Iar ea nu avea să se mai integreze printre ele. Era separată și așa avea să fie pentru totdeauna.

O siluetă determinată în albastru își croi drum printre corturi și se apropie de Egwene. Femeia demna facu o reverență corespunzătoare, însă, deoarece înainta cu pași atât de repezi, Egwene nu se opri ca să îi îngăduie acesteia să îi sărute inelul cu Marele Șarpe.

– Mamă, zise Lelaine, Bryne trimite vorbă că totul este pregătit pentru atac. El spune că podurile dinspre apus ar fi punctul ideal pentru un atac, deși sugerează folosirea porților pentru a trimite un detașament de flancare în spatele liniilor de apărare ale Turnului Alb. Întreabă dacă acest lucru ar fi posibil.

Nu era vorba de folosirea Puterii ca armă, dar nici departe de asta nu era. O deosebire subtilă. Însă a fi Aes Sedai era *despre* deosebiri subtile.

– Spune-i că voi deschide chiar eu porțile, zise ea.

– Excelent, Mamă! zise Lelaine, făcând o plecăciune, ca o slujitoare perfectă, loială.

Era remarcabil cât de repede își schimbase femeia atitudinea față de Egwene. Trebuie să își fi dat seama că singura ei variantă era să se atașeze complet de Egwene și să renunțe la încercările ei de a pune mâna pe putere. Astfel, ea nu părea o ipocrită și, poate, obținea o poziție prin intermediul Egwenei. Presupunând că Egwene urma să reușească să se impună ca o Amyrlin puternică.

Era o presupunere bună.

Lelaine trebuie să se fi simțit frustrată de schimbarea de temperament a Romandei. Sora Galbenă aștepta lângă drumul din față, ca și când s-ar fi ivit la țanc. Purta o rochie în culoarea frăției ei Ajah, iar părul negru îi era prins într-un coc îngrijit. Făcu o reverență atunci când Egwene ajunse lângă ea și abia dacă îi aruncă o privire Lelainei, înainte să se alăture Egwenei în partea dreaptă, departe de Lelaine.

– Mamă, zise Romanda, am făcut cercetările pe care le-ai cerut. Nu s-a luat nicio legătură cu cele trimise la Turnul Negru. Nici măcar o șoaptă.

Ți se pare ciudat? o întrebă Egwene.

Da, Mamă. Cu ajutorul Topirii în Văzduh, ar fi trebuit să ajungă acolo și să se întoarcă deja. Cel puțin ar fi trebuit sa trimită vorbă. Tăcerea aceasta este îngrijorătoare.

Îngrijorătoare, într-adevăr. Mai rău, delegația era alcătuită din Nisao, Myrelle, Faolain și Theodrin. Fiecare dintre aceste femei îi jurase credință Egwenei. O coincidență neliniștitoare. Plecarea lui Faolain și a lui Theodrin era deosebit de suspectă. Aparent, cele două plecaseră pentru că nu aveau Străjeri, dar surorile din tabără nu le considerau Aes Sedai cu drepturi depline, cu toate că niciuna nu îndrăznea să i spună în față Egwenei acest lucru.

Dintre sutele de Aes Sedai din tabară, de ce fuseseră alese cele patru pentru a forma delegația? Să fie o altă coincidență? Părea plauzibil. Și atunci, ce însemna asta? Oare cineva le tri misese departe intenționat pe cele credincioase Egwenei? Dacă era așa, de ce nu o trimisese pe Siuan? Să fie oare mâna lui Sheriam? Femeia mărturisise câteva lucruri înainte să fie executată, dar acesta nu se numărase printre ele.

Oricum ar fi fost, se întâmpla ceva cu acei Asha'mani. Va trebui să se ocupe de Turnul Negru.

– Mamă, zise Lelaine, scoțând-o din gândurile ei. Sora Albastră nu se uită la rivala ei. Mai am și alte vești.

Romanda pufni încet.

– Vorbește, zise Egwene.

– Sheriam n-a mințit, zise Lelaine. *Ter'angrealurile* pentru visare au dispărut. Toate.

– Cum se poate una ca asta? vru să știe Egwene, lăsând să se simtă puțin din furia ei.

Sheriam era Păstrătoare, Mamă, se grăbi să răspundă Lelaine. Țineam *ter'angrealurile* împreună, cum e obiceiul în Turnul Alb, sub pază. Dar... ei bine, ce motiv ar fi avut acele gărzi să o întoarcă din drum pe Sheriam?

– Ce crezi că avea de gând ea să ne spună? întrebă Egwene. Furtul acesta nu ar fi putut fi tăinuit multă vreme.

– Nu știu, Mamă, zise Lelaine, clătinând din cap. Gărzile au spus că Sheriam părea... agitată... atunci când a luat *ter'angrealurile*. Asta s-a întâmplat noaptea trecută.

Egwene strânse din dinți, gândindu-se la ultimele mărturisiri pe care le făcuse Sheriam. Furtul *ter'angrealurilor* fusese departe de cel mai șocant lucru pe care îl pomenise. Elayne avea să pălească la față, inelul original se afla printre cele furate, iar Egwene se îndoia că acea copie ascunsă pe care o avea Siuan avea să fie folositoare ca șablon. Avea deja cusururi, cel mai probabil, copiile făcute după ea ar fi fost și mai imperfecte.

– Mamă, zise Lelaine, pe un ton mai blând. Cum rămâne cu... cealaltă afirmație făcută de Sheriam?

– Că una dintre Rătăciți se află în Turnul Alb, dându-se drept Aes Sedai? zise Egwene.

Sheriam susținuse că îi dăduse *ter'angrealurile* acestei persoane.

Lelaine și Romanda mergeau în tăcere, ambele privind în față, ca și când această speculație ar fi fost prea descurajantă.

– Da, presupun că ea are dreptate, zise Egwene. Ei s-au infiltrat nu numai în tabăra noastră, ci și în nobilimea din Andor, Illian și Tear. De ce nu și în Turnul Alb?

Nu adăugă faptul că în cartea lui Verin era confirmată prezența uneia dintre Rătăciți. Era mai bine să păstreze secretul referitor la notițele lui Verin.

– Eu nu mi-aș face prea multe griji, zise Egwene. Cu atacul asupra Turnului și cu reîntoarcerea noastră, pare mai probabil ca această Rătăcită – indiferent cine o fi – să considere că este mai prudent să-și ia tălpășița și să găsească o țintă mai ușoară pentru intrigile ei.

Lelaine și Romanda nu păreau liniștite de aceste vorbe. Cele trei ajunseră la marginea taberei surorilor Aes Sedai, unde le așteptau caii, precum și un grup mare de soldați și câte o Conducătoare din fiecare Ajah, în afară de cea Albastră și cea Roșie. Nu exista o Albastră, deoarece Lelaine era singura

care mai rămăsese în tabără; motivul pentru care nu exista nicio Roșie era evident. Acesta era unul dintre motivele pentru care Egwene alesese să poarte culoarea roșie, o aluzie subtilă că toate frațiile Ajah ar fi trebuit sa fie reprezentate într-un demers pe care urmau să il ia. Era pentru binele tuturor.

Când încălecă, Egwene observă ca Gawyn o urma din nou de la o distanță respectuoasă. De unde apăruse? Nu mai vorbiseră de dimineața devreme. Când ea încălecă, la fel făcu și el, iar când ea își intoarse calul ca să părăsească tabăra împreună cu Lelaine, Romanda, Conducătoarele și soldații, Gawyn îi urmă de la o distanță sigură. Egwene nu știa încă ce să facă în privința lui.

Tabăra oștii era în mare parte pustie. Corturile erau goale, pământul bătătorit de picioare și copite, iar în urmă rămăseseră doar câțiva soldați. Egwene îmbrățișase Izvorul la scurt timp dupa ce parasise tabăra, iar acum ținea de el, pregătind împletituri în caz că cineva ar ataca o în timpul călătoriei Încă nu avea încredere că Elaida nu ar folosi o poartă ca să stânjenească atacul. Probabil că falsa Amyrlin era ocupata cu urmările atacului Seanchanilor, adevărat. Dar așteptari ca aceasta - presupunând că ea era teafără – duseseră din capul locului la prinderea Egwenei Ea era Amyrlin. Nu putea risca. Era frustrant, însă știa că vremurile în care ea acționase singură, atacând atunci când i se părea potrivit, luaseră sfârșit. Ar fi putut fi ucisă și nu capturată în urmă cu câteva săptămâni. Rebeliunea din Salidar ar fi fost înăbușită, iar Elaida ar fi continuat ca Amyrlin.

Așa se făcea că trupele ei călăreau spre liniile de luptă din afara satului Darein. Turnul Alb încă mai fumega, o coloană mare de fum înălțându se în cerc din mijlocul insulei, învăluind turnul alb. Chiar de la depărtare, urmele lăsate de atacul Seanchanilor erau încă vizibile pe clădire. Găuri innegrite, ca niște pete de putregai pe un măr altminteri sănătos. Turnul parcă gemea când ea se uită la el. Rezistase atât de multa

vreme, văzuse atât de multe .. Acum, fusese rănit atât de grav, încât încă mai sângera după o zi.

Și totuși, rezista. Lumina să le binecuvânteze, acesta *rezista*. Se înălța impunător, rănit, dar teafăr, spre un soare ascuns de norii de pe cer. Îi sfida pe cei care voiau să-l frângă, atât din interior, cât și din exterior.

Bryne și Siuan o asteptau pe Egwene în spatele oștii. Ce cuplu discordant formau. Generalul înaspriț de lupte, cu tâmplele cărunte și fața ca o bucată de armură de nestrăpuns. Puternică, alcătuită din linii. Iar lângă el, Siuan, femeia măruntă în rochie de un albastru deschis, cu chipul ei încântător, arătând suficient de tânără să fie nepoata lui Bryne, în ciuda faptului că erau de vârste apropiate.

Siuan făcu o reverență în șa când Egwene se apropie, iar Bryne o salută. În ochii lui se citea în continuare neliniștea. Părea să se rușineze de rolul pe care îl jucase în misiunea de salvare, deși Egwene nu îi purta pică. Era un om de onoare. Dacă fusese intimidat ca să meargă și să îi protejeze pe neghiobii de Siuan și Gawyn, atunci Bryne avea datoria să îi țină în viață.

Când li se alătură, Egwene observă că Siuan și Bryne călăreau aproape unul de celălalt. Oare Siuan recunoscuse în cele din urmă că era atrasă de bărbat? Și ... Bryne avea o anume grație familiară acum. Era atât de subtilă, încât ea și-ar fi putut închipui, însă coroborată cu relația dintre cei doi ... .

– Ți-ai luat un alt Străjer, ai? o întrebă Egwene pe Siuan.

Femeia mijí ochii.

– Da, răspunse ea.

Bryne păru surprins și ușor rușinat.

– Dă-ți toată osteneala să nu dea de necazuri, Generale, zise Egwene, privind-o în ochi pe Siuan. A avut parte de multe în ultima vreme. Mai că mă gândesc să ți-o dau s-o folosești ca infanterist. Cred că viața de soldat i-ar prinde bine și i-ar reaminti că, uneori, *supunerea* primează în fața intuiției.

Siuan se înmuie și privi în altă parte.

– Încă n-am hotărât ce să fac cu tine, Siuan, continuă Egwene pe un ton mai blând. Dar mânia mea a fost stârnită și încrederea, pierdută. Va trebui să o domolești pe prima și să o recâștigi pe a doua dacă dorești să fii din nou confidenta mea.

Se întoarse de la Siuan la general, care părea a nu se simți bine. Probabil din cauză că era obligat să simtă rușinea lui Siuan.

– Ești de lăudat pentru curajul tău, că ai lăsat-o să te lege, Generale, zise Egwene, întorcându-se spre Bryne. Îmi dau seama ca a *o* ține departe de necazuri este o sarcină aproape imposibilă, dar am încredere în tine.

Generalul se relaxă.

– Îmi voi da toată silința, Mamă, zise el. Apoi, își întoarse calul, aruncând o privire peste rândurile de soldați. Ai trebui să vezi ceva. Dacă dorești?

Ea încuviință din cap, întorcându-și calul și călărind alături de el de-a lungul drumului. Aici, satul era pietruit, populația, evacuată, iar drumul principal, mărginit de mii de soldați ai lui Bryne. Siuan o însoți pe Egwene, iar Gawyn le urma. Lelaine și Romanda rămaseră cu celelalte Conducătoare la un semn al Egwenei. Supunerea lor, de curând dobândită, se dovedea a fi utilă, mai ales de când păreau să se fi hotărât să se întreacă una cu cealaltă în a obține aprobarea Egwenei. Cel mai probabil, amândouă se întreceau să devină noua ei Păstrătoare, acum că Sheriam nu mai era.

Generalul o conduse pe Egwene spre rândurile din față, iar ea pregăti o împletitură de Aer, în caz că o săgeată era trasă în direcția ei. Siuan se uită la ea, dar nu zise nimic referitor la această măsură de precauție. Nu ar fi trebuit să fie nevoie de așa ceva – Gărzile Turnului nu ar fi tras niciodată într-o Aes Sedai, nici măcar într-un conflict ca acesta. Cu toate acestea, nu același lucru se putea spune despre Străjeri, iar accidente se *întâmplau*. Ar fi foarte convenabil

pentru Elaida dacă o săgeată rătăcită ai fi nimerit-o în grumaz pe rivala ei.

Pietrele de pavaj de pe drum lăsau locul unor dale pătrate din piatră pe măsură ce ei străbăteau satul Darein, iar acestea lăsau locul unor pătrate din marmură ce ducea spre Podul Alindaer, o construcție albă maiestuoasă care traversa râul spre Tar Valon. Aici se afla ceea ce Bryne voia ca ea să vadă – la capătul celălalt al podului, ascuns în spatele unei bariere formată din pietre și bușteni mari, era strâns un detașament al Gărzilor Turnului, cu Flacăra Tar Valonului pe tunicile lor. Nu puteau fi mai mult de o mie.

Trupele de atac ale lui Bryne erau de zece mii de ori mai puternică.

– Știu că numărul nu ne-a împiedicat niciodată să atacăm, zise Bryne. Dar Gărzile Turnului ar trebui să fie în stare să recruteze mai mulți oameni de atât, mai ales cu recrutări făcute în afara orașului. Mă îndoiesc că au petrecut aceste luni ascuțind țăruși în jurul focului și depănând amintiri. Dacă Chubain are puțină minte, trebuie să-i fi pregătit pe noii recruți.

– Atunci, unde sunt restul? întrebă Egwene.

– Numai Lumina știe, Mamă, zise Bryne, clătinând din cap. Vom pierde niște oameni încercând să trecem peste ei, dar nu mulți. Va fi o debandadă.

– E posibil ca Seanchanii să îi fi rănit *atât* de mult?

– Nu știu, Mamă, zise Bryne. A fost grav noaptea trecută. Mult foc, mulți morți. M-aș fi gândit la sute, nu mii. Poate că Gărzile Turnului îndepărtează molozul și sting focurile, dar tot cred că ar fi strâns o oaste mai mare atunci când m-au văzut organizându-mi trupele aici. M-am uitat prin ochean la flăcăii de colo și am observat că mai toți au ochii roșii și obosiți.

Egwene ședea îngândurată, recunoscătoare pentru briza care sufla de-a lungul râului dinspre aval.

– N-ai pus sub semnul întrebării dacă acest atac este înțelept, Generale.

– Nu am obiceiul să îmi pun întrebări referitoare la locul care mi se indică, Mamă

– Şi, dacă te-ai fi întrebat, care este părerea ta în această privinţă?

– Dacă m aş fi întrebat? zise Bryne. Ei bine, un atac ar avea sens din punct de vedere tactic. Am pierdut Topirea n Văzduh ca un avantaj, iar dacă vrăjmaşul nostru se poate reaprovizi-ona în voie şi trimite emisari înăuntru şi afara oricând îşi doreşte, atunci, care este scopul unui asediu? A sosit vremea fie să atacăm, fie să ne strângem lucrurile şi să plecăm.

Egwene încuviinţă din cap Şi totuşi, îşi dădu seama că şovăie. Acel fum de rău augur de pe cer, Turnul mutilat, solda ţii speriaţi, fără întăriri. . toate păreau să o avertizeze în şoaptă.

– Cât timp putem aştepta până sa fii *nevoit* să iniţiezi acest atac, Generale? întreba ea.

El se încruntă, dar nu se îndoi de ea. Îşi ridică ochii spre cer.

Se face târziu O oră, poate? După aceea, va fi prea întu neric Cu un număr atât de favorabil, aş prefera să nu mai adaug şi factorul necunoscutului într-o bătălie purtata pe timp de noapte

– Atunci, mai aşteptăm o oră, zise Egwene, aşezându se mai bine in şa

Ceilalţi păreau nedumeriţi, dar nu spuseră nimic. Grăise Suprema Înscăunată Amyrlin.

„Ce aştepta? Ce îi spunea instinctul?" Egwene cugeta la asta în vreme ce minutele se scurgeau, dându şi seama în cele din urma ce o făcuse sa ezite. Odată ce avea sa facă pasul acesta, nu mai era cale de întoarcere. Turnul Alb suferise în noaptea pre-cedentă; era prima oară când o oaste vrăjmaşă folosise Puterea Supremă împotriva lui Atacul Egwenei ar fi o alta premieră: prima oară când un grup de Aes Sedai conducea o oaste în luptă împotriva altui grup. Mai existaseră şi înainte lupte între facţiunile din Turn; încăierări între frăţiile Ajah, unele trans formându se în vărsare de sânge, ca atunci când Siuan fusese

alungată. Istoriile Secrete pomeneau despre astfel de evenimente. Însă aceste disensiuni nu se extinseseră niciodată dincolo de ușile Turnului. Surorile Aes Sedai nu conduseseră niciodata oști peste podurile acelea. Dacă făcea acest lucru acum, evenimentul avea să o urmarească întotdeauna pe Egwene cáta vreme urma sa fie Amyrlin. Indiferent ce reușea să înfăptuiască, avea să fie umbrita de evenimentele acelei zile.

Ea nadăjduise să euhereze și să unească. În schimb, apela la razboi și subjugare. Dacă așa trebuia să fie, atunci avea să dea porunca. Însă voia să aștepte până în ultimul moment. Dacă asta insemna o oră sumbră sub acel cer innorat, cu cai fornă ind deoarece simțeau încordarea călăreților lor, atunci așa să fie.

Ora lui Bryne veni și trecu. Egwene șovăi alte câteva minute – atâta cât îndráznea. Niciun ajutor nu veni pentru sărmanii soldați de la capatul celălalt al podului. Aceștia doar priveau din spatele micii lor baricade, resemnați.

Șovaind, Egwene se întoarse să dea porunca.

– Ei, acum, Bryne se apleca în față în șa. Ce înseamnă asta?

Egwene se întoarse cu fața spre pod. În depărtare, abia vizibilă, o procesiune venea pe drum. Oare așteptase prea mult? Oare Turnul Alb trimisese intăriri? Oare îi osândise la moarte pe oamenii ei din cauza încăpățânării ei?

Dar, nu. Grupul nu era alcatuit din soldați, ci din femei in rochii. Aes Sedai!

Egwene își ridica mâna, oprind orice atac din partea soldaților ei. Procesiunea se îndreptă călare direct spre fortificația Gărzilor Turnului. O clipa mai târziu, o femeie înveșmântata într-o rochie gri păși in fața barierei care bloca drumul, însoțită de un singur Străjer. Egwene miji ochii, încercand să deslușească trăsăturile femeii, iar Bryne se grăbi să îi dea ocheanul lui. Egwene îl acceptă recunoscătoare, deși o recunoscuse deja pe femeie. Era Andaya Forae, una dintre Conducătoarele noi din Divan, aleasă după scindare. Din Ajah Cenușie. Acest lucru sugera dorința de a purta negocieri.

Strălucirea Puterii o înconjura pe femeie, iar Siuan șuieră printre dinți, făcându-i pe câțiva soldați din apropiere să își ridice arcurile. Egwene își ridică din nou o mână.

– Bryne, zise ea cu severitate, *nu* vreau să se tragă prima săgeată fără permisiunea mea

– Pe loc repaus, soldați! strigă Bryne. Am să vă jupoi de vii dacă veți îndrăzniți măcar să puneți o săgeată în arc!

Soldații își lăsară arcurile jos.

Femeia din depărtare folosi o împletitură pe care Egwene nu o putu desluși, apoi vorbi cu o voce evident amplificată.

– Vom vorbi cu Egwene al'Vere, zise Andaya. Este de față?

Egwene creă și ea o împletitură ca să-și amplifice vocea.

– Sunt aici, Andaya. Spune-le celorlalte care te însoțesc să iasă la iveală ca să le pot vedea

În mod surprinzător, acestea îi ascultară porunca. Alte nouă femei își făcură apariția pe rând, iar Egwene o studie pe fiecare în parte

– Zece Conducătoare, zise ea, dându-i înapoi ocheanul lui Bryne și eliberând împletitura, astfel încât să poată vorbi fără să-și amplifice cuvintele. Câte două din fiecare Ajah, în afară de cea Albastră și cea Roșie.

– Pare promițător.

Bryne își frecă bărbia

– Ei bine, s-ar putea afla aici ca să-mi ceară să mă predau, observă Egwene. În regulă, zise ea, amplificându-și din nou vocea cu ajutorul Puterii. Ce doriți de la mine?

– Am venit, zise Andaya. Ea șovăi. Am venit să îți aducem la cunoștință că Divanul Turnului Alb a hotărât să te numească Suprema Înscăunată Amyrlin

Siuan icni șocată, iar Bryne înjură în sinea lui. Câțiva soldați mormăiră ceva cum că ar fi o capcană. Însă Egwene doar închise ochii. Oare îndrăznea să spere? Ea presupusese că salvarea ei nedorită venise prea curând. Dar dacă reușise să consolideze fundația suficient de bine înainte să fie luată de Siuan și Gawyn...

– Cum rămâne cu Elaida? întrebă Egwene, deschizând ochii, vocea ei bubuind în acel spațiu vast. Ați destituit încă o Amyrlin?

Cealaltă tabără rămase tăcută o clipă.

– Se sfătuiesc.

Bryne își ridicase ocheanul la ochi.

Andaya vorbi o clipă mai târziu.

– Elaida do Avriny a Roihan, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin... a fost luată în timpul raidului din noaptea trecută. Nu se știe unde se află acum. Se presupune că e moartă sau incapabilă să își îndeplinească îndatoririle.

– Pe Lumină!

Bryne lăsă ocheanul jos.

– Nu mai mult decât merita, bombăni Siuan.

– Nicio femeie nu merită asta, li se adresă Egwene lui Siuan și lui Bryne. Ea își duse degetele la grumaz, absentă. Mai bine ar fi murit.

Bryne zise.

– Ar putea fi o capcană.

– Nu văd cum, zise Siuan. Andaya este legată prin jurăminte. Nu se află pe lista ta cu surorile Negre, nu-i așa, Egwene?

Egwene dădu negativ din cap.

– Eu încă ezit, Mamă, zise Bryne.

Egwene creă din nou împletitura.

– Veți lăsa oastea mea să intre? Le veți accepta pe celelalte surori Aes Sedai înapoi în sânul frăției și veți repune în drepturi Ajah Albastră?

– Am anticipat aceste cerințe, zise Andaya. Acestea vor fi întrunite.

Se așternu tăcerea, singurul zgomot fiind clipocitul apei care se lovea de malurile de jos.

– Atunci, accept, zise Egwene de peste pod.

– Mamă, zise Siuan cu precauție. S-ar putea să fie o decizie pripită. Poate ar trebui să vorbești cu...

Nu este o decizie pripită, zise Egwene eliberând împletitura și simțind o undă de speranță. Asta ne-am dorit. Se uită la Siuan. Și apoi, cine ești tu să-mi ții prelegeri despre decizii pripite? Siuan își coborî privirea. Generale, pregătește-ți oamenii să traverseze podul și adu-le pe Conducătoarele din spate în față. Trimite alergători înapoi în tabăra surorilor Aes Sedai cu vești și asigură-te că oamenii tăi de la podurile celelalte rămân în repaus

– Da, Mamă.

Bryne își întoarse calul și dădu poruncile necesare.

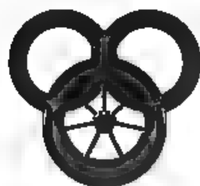
Inspirând adânc, Egwene dădu pinteni calului său, mânându-l spre pod. Siuan îngână o înjurătură de pescar și o urmă. Egwene auzi calul lui Gawyn urmând-o de asemenea, apoi o trupă de soldați ascultând comanda scurtă a lui Bryne.

Egwene străbătu călare podul peste apă, vântul suflându-i în spate părul în care erau prinse panglici roșii. Avu un sentiment ciudat al momentului – o greutate a conștientizării – atunci când se gândi la ceea ce tocmai evitaseră. Acest sentiment fu înlocuit în curând de cel al satisfacției și bucuriei.

Iapa ei albă dădu ușor din cap, atingând mâna Egwenei cu coama-i mătăsoasă. Conducătoarele așteptau solemne la capătul celălalt al podului. Turnul se înălța în față. Rănit. Sângerând.

Dar încă mai rezista. Lumină, *rezista*!

CAPITOLUL 46

A fi făurit din nou

După ce traversase podul spre Tar Valon ca o învingătoare, ziua deveni cam neclară pentru Egwene. O luă în grabă spre Turnul Alb, Siuan și Gawyn abia reușind să țină pasul cu ea. Când ajunse la Turn, fu întâmpinată de un grup de servitori; Conducătoarele o așteptau în Divan pe Egwene.

Servitorii o conduseră într-o încăpere fără ornamente, cu lambriuri din lemn și două scaune cu șezutul din piele. Egwene nu mai fusese aici niciodată; părea să fie un soi de cameră de așteptare de lângă Divan. Înăuntru mirosea a piele, iar într-un mic mangal dintr-un colț ardeau cărbuni.

În scurt timp, o soră Brună scundă, ce semăna cu o broască țestoasă, numită Lairain, intră și o instrui pe Egwene cum să se poarte corespunzător în cadrul ceremoniei. Femeia măruntă, cu părul creț, părea complet indiferentă la importanța momentului, iar Egwene nu o mai întâlnise până atunci. Cel mai probabil, ea era una dintre acele Brune care își petreceau viața printre rafturile din spate ale bibliotecii și care ieșeau la suprafață o dată într-un secol pentru a-i enumera instrucțiunile unei posibile Amyrlin. Egwene asculta

cu atenție; mai trecuse odată prin această ceremonie, dar era foarte complexă.

Încă își mai amintea cât de emoționată fusese în ziua aceea, cu câteva luni în urmă, când fusese numită Amyrlin în Salidar. Atunci, încă fusese concentrată la ce se întâmpla. Ea? Amyrlin?

Acea ezitare dispăruse. De fapt, nu își făcea griji că nu avea să se descurce bine în timpul ceremoniei. Era doar o ceremonie, iar decizia importantă fusese deja luată. În vreme ce Egwene o asculta pe Lairain, o auzi pe Siuan certându-se cu una dintre surori în fața ușii și susținând că Egwene fusese deja numită Amyrlin și că nu mai era nevoie de ceremonie. Egwene o reduse la tăcere pe Lairain ridicându-și o mână și o strigă pe Siuan.

Siuan își vârî capul înăuntru.

– Am fost numită de rebele, Siuan, zise Egwene cu severitate. Și aceste femei merită șansa să mă numească. Altminteri, nu le voi putea cere niciodată să îmi fie credincioase. Ceremonia trebuie oficiată din nou.

Siuan se încruntă, apoi încuviință din cap.

– Prea bine.

Lairain dădu să continue cu instrucțiunile, dar Egwene o reduse la tăcere printr-un alt gest al mâinii, făcând-o pe femeie să pufăie.

– Ce vești ai, Siuan?

– Păi, zise Siuan, întredeschizând și mai mult ușa, Bryne și-a mutat majoritatea trupelor peste pod și le-a eliberat din posturile lor de la fortificații pe Gărzile Turnului, trimițându-le înăuntru – împreună cu câțiva dintre soldații lui – să ajute la stingerea incendiilor din oraș. Seanchanii au dat foc câtorva case pentru a-și acoperi spatele atunci când au fugit.

Acest lucru explica lipsa trupelor de la baricadă – asta și faptul că se știa că Divanul era ocupat să dezbată dacă să o numească sau nu Amyrlin pe Egwene. Probabil că nu își dădeau seama cât de mult se apropiaseră de un război.

– Ce dorești să faci cu surorile din tabăra ta? întrebă Siuan. Acestea încep să-și pună întrebări

– Spune-le să se adune în fața Porții Apusului, zise Egwene. Să se aranjeze pe rânduri, după Ajah, iar Conducătoarele să se alinieze in față. Odată ce voi termina cu ceremonia, le voi întâmpina și le voi accepta oficial scuzele pentru rebeliunea lor și le voi primi înapoi în Turn.

– Le vei accepta *scuzele*? întrebă Siuan, nevenindu-i să creadă.

– S-au răzvrătit împotriva Turnului, Siuan, zise Egwene, uitându-se la ea. Indiferent ce motiv au avut ca să facă asta, există un motiv ca să-și ceară scuze

– Dar ai fost cu ele!

– Nu le mai reprezint doar pe ele, Siuan, zise Egwene pe un ton ferm. Reprezint Turnul. Întreg Turnul. Iar Turnul are nevoie să știe că rebelele regretă diviziunea. Nu e nevoie ca ele să mintă și să spună că își doresc să fi rămas, dar cred *ar fi* cuviincios din partea lor să-și exprime întristarea pentru momentele grele pe care le-a provocat diviziunea. Le voi ierta și vom putea astfel continua să ne tămăduim.

– Da, Mamă, zise Siuan, resemnată.

Egwene o zări pe Tesan stând în spate, tarabonera încuviințând din capul ei cu cosițe împletite când auzi cuvintele rostite de Egwene

Egwene îi îngădui lui Lairain să continue enumerarea instrucțiunilor, apoi repetă propozițiile pe care trebuia să le rostească, precum și măsurile pe care să le ia. Când sora Brună fu mulțumită, Egwene se ridică în picioare, deschise ușa și descoperi că Siuan plecase ca să-i îndeplinească poruncile. Tesan stătea afară pe coridor, cu brațele încrucișate pe piept și privindu-l pe Gawyn. Acesta stătea rezemat de perete la mică distanță, odihnindu-și mâna pe mânerul sabiei din teacă

– Este Străjerul tău? o întrebă Tesan pe Egwene.

Când îl privi pe Gawyn, ea fu nevoită să înfrunte un amestec de emoții. Furie, afecțiune, pasiune și regret. Ce amestec ciudat!

– Nu, răspunse ea. Egwene îl privi în ochi pe Gawyn. Nu poți lua parte la ceea ce urmează să fac, Gawyn. Așteaptă aici.

El dădu să se împotrivească, apoi se gândi mai bine, luă poziție de drepți și făcu o plecăciune. Acest gest păru încă și mai necuviincios decât dacă s-ar fi împotrivit.

Egwene pufni încet – și totuși suficient de zgomotos ca el să o audă –, apoi îi îngădui lui Tesan să o conducă la Divanul Turnului. Divanul: atât un loc, cât și un grup de oameni. Căci reprezentau un întreg, întocmai cum Suprema Înscăunată Amyrlin era o persoană, dar reprezenta și tronul pe care ședea.

Ea se opri în fața ușilor Divanului, al căror lemn negru era încrustat cu Flacăra argintie a Tar Valonului, și simți cum inima îi bate nebunește. Siuan își făcu brusc apariția, ținând în mână o pereche de conduri și arătând spre cizmele de călărie ale Egwenei. Desigur, pardoseala Divanului era pictată cu delicatețe. Ea încălță condurii, iar Siuan îi luă cizmele. Nu avea motiv să fie neliniștită! „Am mai fost aici, gândi ea, brusc. Nu numai în Salidar. Când am fost testată. Am stat în fața acestei uși, le-am înfruntat pe femeile de dincolo de ea. În timpul testării mele..."

Sunetul unui gong se auzi brusc; părea suficient de tare ca să zguduie tot Turnul și suna pentru a anunța că urma să fie numită o Amyrlin. Gongul răsună din nou, iar acele uși ornate se deschiseră larg. Într-adevăr, aceasta era o experiență cu totul diferită față de cea pe care o trăise în acea clădire modestă din lemn, unde fusese numită de surorile Aes Sedai din Salidar. În multe privințe, reprezentația ei din Salidar fusese o simplă repetiție.

Ușile se deschiseră complet, iar Egwene își înăbuși un icnet. Sala cea mare, cu tavan boltit, de dincolo de ele avea o gaură provocată de o explozie – un gol ce se căsca – chiar

vizavi de intrare. Prin ea se vedea Muntele Dragonului. Sala aceasta nu era la fel de distrusă cum fuseseră altele în timpul atacului Seanchanilor; molozul era în cantitate mică, iar stricăciunile abia dacă trecuseră de acel perete exterior. Podiumul înălțat înconjura încă partea exterioară a sălii, iar jilțurile așezate pe el rămăseseră intacte. Erau optsprezece, în grupuri de câte trei, fiecare vopsit și prevăzut cu o pernă care declara frăția Ajah a ocupantelor.

Tronul Amyrlin se afla lângă peretele îndepărtat, vizavi de peretele spart, cu spatele la peisajul care se întindea dincolo și la Muntele Dragonului. Dacă explozia provocată de Seanchani ar fi pătruns câțiva metri mai înăuntru, Tronul ar fi fost distrus. Slavă Luminii că acesta era neatins.

Egwene simțea un miros vag de vopsea în aer. Oare revopsiseră în grabă Tronul cu toate cele șapte culori? Dacă era așa, se mișcaseră repede. Cu toate acestea, nu avuseseră timp să înlocuiască jilțurile Conducătoarelor Albastre.

Egwene le observă pe Saerin, Doesine și Yukiri șezând împreună cu frățiile lor Ajah. Și Seaine se afla acolo, privind-o pe Egwene cu ochii ei albaștri calculați. Cât de multă putere mânuiseră aceste patru femei în timpul acestor evenimente? Suana, cea cu fața rotundă, din Ajah Galbenă, zâmbea satisfăcută fără să se ascundă în timp ce o privea pe Egwene și, deși pe majoritatea fețelor se citea acea expresie senină și lipsită de emoție specifică surorilor Aes Sedai, Egwene citea aprobarea în posturile lor. Sau, cel puțin, o lipsă de ostilitate. Nu numai cele care vânau Ajah Neagră se aflaseră în spatele acestei decizii.

Saerin se ridică în picioare în secțiunea Brunelor.

Cine vine dinaintea Divanului Turnului? întrebă ea cu o voce răsunătoare.

Egwene șovăi, privindu-le în continuare pe Conducătoarele care ședeau în jilțurile lor, aranjate în jurul platformei exterioare, la distanță egală. Prea multe dintre jilțurile acelea

erau goale. Erau doar două Conducătoare Verzi; Talene fugise în urmă cu câteva săptămâni. Velina și Sedore plecaseră și ele. Acest lucru nu prevestea nimic bun; cele două se aflau pe lista lui Verin cu Ajah Neagră. Fuseseră avertizate? Dispariția lui Evanellein însemna că Verin o omisese?

Nu se aflau acolo nici surori Roșii. Tresărind, Egwene își aminti că Duhara plecase din Turn cu câteva săptămâni în urmă – nimeni nu cunoștea motivul, dar unele spuneau că plecase într-o misiune primită de la Elaida. Poate că avea legătură cu Ajah Neagră. Celelalte două Conducătoare Roșii, Javindhra și Pevara, dispăruseră în mod misterios.

Mai rămâneau unsprezece Conducătoare. Nu erau suficiente pentru a numi o Amyrlin după vechea lege a Turnului, însă acestea fuseseră revizuite odată ce Elaida desființase Ajah Albastră. Mai puține Conducătoare însemnau mai puține femei de care era nevoie pentru a numi o Amyrlin, iar acum era nevoie doar de unsprezece. Era de-ajuns. Măcar fiecare Conducătoare care se afla în prezent în Turn știa despre acest eveniment, nu era un lucru tăinuit, ca numirea Elaidei. Iar Egwene era aproape sigură că nicio Conducătoare Neagră nu ar fi susținut-o.

Saerin își drese glasul, privind-o nesigură pe Egwene, apoi întrebă din nou:

– Cine vine dinaintea Divanului Turnului?

Tesan se aplecă în față din partea laterală, ca și când ar fi vrut să-i șoptească răspunsul corect Egwenei. Aceasta, însă, o întrerupse ridicându-și o mână.

Egwene se gândise la ceva, la ceva îndrăzneț. Cu toate acestea, era potrivit. Știa asta. *Simțea* că era.

– Ajah Roșie este în dizgrație? o întrebă ea încet pe Tesan.

Sora Albă încuviință din cap, iar părul împletit îi mângâie părțile laterale ale feței.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința surorilor Roșii, răspunse aceasta cu accentul ei taraboner. După dispariția

Elaidei, acestea s-au retras în sectorul lor. Conducătoarele aici de față și-au făcut griji că surorile Roșii își vor alege repede alte Conducătoare și că le vor trimite să ia parte la această ceremonie. Cred că câteva... misive succinte din partea Divanului Turnului au fost de ajuns ca să le descurajeze.

Și Silviana Brehon? E încă întemnițată?

Da, din câte știu eu, Mamă, zise Tesan, având o scăpare de moment și folosind titlul, deși Egwene nu fusese numită oficial de către Divan încă. Nu-ți face griji, Leane a fost eliberată. Am poruncit să fie escortată afară printre celelalte rebele și să aștepte să fie iertată.

Egwene încuviință din cap îngândurată.

Poruncește ca Silviana să fie adusă de îndată aici, în Divanul Turnului.

Fruntea lui Tesan se încreți.

- Mamă, nu cred că este momentul...

- Fă o! șuieră Egwene, apoi se întoarse cu fața la Divan. Cineva care vine supusă, în Lumină, pronunță ea fraza pe un ton ferm.

Saerin se relaxă.

– Cine vine dinaintea Divanului Turnului?

- Cineva care vine cu smerenie, în Lumină, răspunse Egwene.

Ea o privea pe fiecare Conducătoare în parte. O mână fermă. Trebuia să fie fermă. Ele aveau nevoie de o conducere.

Cine vine dinaintea Divanului Turnului?

Cineva care vine la chemarea Divanului, zise Egwene supusă și smerită, în Lumină, și care cere doar să accepte voința Divanului.

Ceremonia continuă, fiecare Conducătoare dezbrăcându-se până la brâu pentru a dovedi că era femeie. Egwene făcu la fel și abia dacă roși când se gândi la Gawyn, care fusese de părere că ea ar fi trebuit să îl aducă la acel eveniment.

- Cine o susține pe această femeie? întrebă Saerin, după ce Conducătoarele se îmbrăcară la loc.

Deocamdată, Egwene trebuia să rămână dezbrăcată până la brâu, simţind pe piele adierea rece care trecea prin tavanul spart.

– Şi pune zălog pentru ea cu inima, cu sufletul, cu viaţa?

Yukiri, Seaine şi Suana se ridicară repede.

– Eu pun zălog, anunţă fiecare dintre ele.

Prima oară când Egwene trecuse prin această experienţa, fusese şocată. La fiecare pas, fusese îngrozită să nu facă vreo greşeală. Mai rău, fusese îngrozită să nu se dovedească cumva că era o păcăleală sau o greşeală.

Teama aceea dispăruse. În vreme ce erau adresate întrebările ritualice – în vreme ce Egwene făcu trei paşi în faţă şi îngenunche pe pardoseala netedă, revopsită din porunca Elaidei cu doar şase culori ce luau naştere în spirală din Flacăra Tar Valonului – Egwene privi dincolo de acea ceremonie pompoasă şi văzu ceea ce se întâmpla de fapt. Aceste femei erau înspăimântate. La fel cum fuseseră şi femeile din Salidar. Tronul Amyrlin reprezenta o forţă a stabilităţii, iar ele şi o doreau.

De ce fusese aleasă ea? Părea să fie acelaşi raspuns, în ambele dăţi. Pentru că ea era singura asupra căreia conveniseră toate. Existau feţe zâmbitoare în grup. Însă erau zâmbetele femeilor care reuşiseră să le ţină pe rivale departe de Tron. Ori asta, ori erau zâmbetele femeilor care se simţeau uşurate că *cineva* se înfăţişase ca să preia conducerea. Şi, poate, erau unele care zâmbeau pentru că nu erau ele cele nevoite să ocupe Tronul. Istoria sa recentă era plină de pericole, disensiuni şi două tragedii cumplite.

Iniţial, în Salidar, Egwene crezuse că femeile erau idioate. Acum, ea era mai experimentată şi, nădăjduia ea, mai înţeleaptă. Îşi putea da seama că acestea nu erau proaste. Ele fuseseră Aes Sedai şi îşi ascunseseră teama fiind exagerat de precaute, dar sfidătoare în acelaşi timp. Aleseseră pe cineva de care nu s-ar fi sinchisit dacă ar fi fost să cadă. Îşi asumaseră un risc, dar nu se puseseră pe ele însele în pericol.

Aceste femei făceau la fel. Îşi ascundeau teama prin expresii calme şi acţiuni controlate. Când sosi vremea ca aceste Conducătoare să o susţină, Egwene nu fu deloc surprinsă că toate unsprezece se ridicară în picioare. Nici măcar o părere diferită. Nu exista niciun ritual de spălare a picioarelor în cadrul acestei ceremonii.

Nu, ea nu era surprinsă. Ele ştiau că nu exista o altă variantă, nu când aveau o oaste în faţa uşii, nu când Elaida era ca şi moartă. O trăsătură a surorilor Aes Sedai era să se poarte ca şi când nu existase niciodată o ceartă. Trebuia să se ajungă la un consens.

Saerin păru surprinsă că niciuna nu alesese să rămână aşezată, fie doar pentru a dovedi că nu avea să se lase intimidată. De fapt, mai multe Conducătoare fură surprinse, iar Egwene bănui că acestea îşi regretau decizia de a se fi ridicat în picioare atât de repede. Dacă erai singura persoană aşezată, puteai dobândi o oarecare putere, obligând-o pe Egwene să îşi spele picioarele şi să ceară permisiunea de a sluji. Fireşte, acest gest ar fi putut-o izola pe acea femeie, atrăgându-şi antipatia noii Supreme Înscăunate Amyrlin.

Femeile îşi reluară încet locurile. Egwene nu avea nevoie de îndrumare, dar nici nu i se oferi. Se ridică şi străbătu sala fără ca picioarele ei cu conduri să scoată vreun zgomot pe piatra vopsită a Flăcării. O rafală de vânt suflă prin încăpere, şifonând şalurile şi mângâind pielea goală a Egwenei. Faptul că ele aleseseră să se întrunească aici zicea ceva despre forţa Divanului, în ciuda priveliştii ameţitoare ce se vedea dincolo de peretele îndepărtat.

Saerin o întâmpină pe Egwene lângă Tron. Altaraana cu pielea măslinie începu să încheie cu degete atente nasturii corsajului Egwenei, apoi luă cu veneraţie etola Supremei Înscăunate Amyrlin de pe Tron. Era cea cu cele şapte culori, recuperată din locul unde o aruncase Elaida. Saerin o privi o clipă pe Egwene, ridicând etola de parcă ar fi cântărit-o.

– Ești sigură că vrei să porți această povară, copilă? întrebă Saerin cu o voce extrem de blândă.

Această intrebare nu făcea parte din ceremonie.

– O port deja, Saerin. Răspunsul Egwenei fu doar o șoaptă. Elaida s-a descotorosit de ea atunci când a încercat să taie și să spânzure după pofta inimii. Eu am preluat-o și-o port de-atunci. Aș purta-o până la moarte. Și o voi face.

Saerin încuviință din cap.

– Cred că acesta ar putea fi motivul pentru care o meriți, zise ea. Mă îndoiesc că vreun eveniment din istorii se va compara cu cel care ne așteaptă. Bănuiesc că, în viitor, erudiții vor privi în urmă la vremurile noastre și le vor considera mai grele – mai solicitante pentru minte, trup și suflet – decât Vremea Nebuniei sau decât Frângerea însăși.

– Atunci, este bine că lumea ne are pe noi, nu-i așa? întrebă Egwene.

Saerin șovăi, apoi încuviință din cap.

– Presupun că da. Ridică etola și o așeză pe umerii Egwenei. Ești numită Supremă Înscăunată Amyrlin! declară ea, alăturandu-i-se vocile celorlalte Conducătoare. În slava Luminii, în care Turnul Alb va dăinui de-a pururi. Egwene al'Vere, Păstrătoarea Sigiliilor, Flacăra Tar Valonului, *Suprema Înscăunată Amyrlin!*

Egwene se întoarse și privi grupul de femei, apoi se așeză pe tron. Se simțea de parcă s-ar fi întors acasă după o călătorie foarte lungă. Lumea se încovoia sub atingerea Celui Întunecat, însă parcă se simțea puțin mai bine – puțin mai sigură – în clipa în care ea se așeza.

Femeile se înșirară în fața ei după vârstă, cu Saerin la capătul șirului. Rând pe rând, fiecare dintre ele făcu o plecăciune adâncă în fața ei, îi ceru permisiunea să slujească, apoi îi sărută inelul cu Marele Șarpe și se dădu la o parte. În vreme ce ele făceau asta, Egwene observă că Tesan se întorsese în sfârșit. Ea aruncă o privire înăuntru ca să se asigure că toată

lumea era îmbrăcată, apoi reveni o clipă mai târziu condu când un grup alcătuit din patru gărzi, cu Flacăra argintie a Tar Valonului arzând pe piepturile lor. Egwene îşi înăbuşi un suspin. Se părea că o aduseseră pe Silviana în lanţuri.

După ce îi sărutară inelul, Conducătoarele îşi reluară locurile. Mai rămăsese puţin din ceremonie, dar partea importantă trecuse deja. În sfârşit, Egwene era cu adevărat Amyrlin. Aşteptase atâta timp acest moment...

Acum, sosise vremea pentru câteva surprize.

– Scoateţi-i lanţurile prizonierei, zise Egwene.

Şovăitori, soldaţii de pe coridor făcură cum li se porunci, iar metalul zornăi. Conducătoarele îşi întoarseră capetele cu nişte expresii nedumerite.

– Silviana Brehon! declară Egwene, ridicându-se în picioare. Te poţi apropia de Tronul Amyrlin.

Soldaţii se dădură la o parte, îngăduindu-i Silvianei să intre. Odinioară, rochia ei roşie fusese frumoasă, însă ea nu avusese parte de un tratament bun în temniţa Elaidei. Părul negru – strâns, de obicei, în coc – îi era împletit în mod grosolan. Rochia îi era şifonată, iar genunchii, murdari. Cu toate acestea, faţa ei pătrată era senină.

În mod surprinzător, îngenunche în faţa Egwenei după ce străbătu încăperea. Egwene îşi coborî mâna şi o lăsă pe femeie să-i sărute inelul.

Conducătoarele priveau, nedumerite că Egwene întrerupsese ceremonia.

– Mamă, este cel mai potrivit moment să emiţi judecăţi? întrebă Yukiri în cele din urmă.

Egwene îşi retrase mâna din faţa Silvianei, care stătea în genunchi, şi se uită fix la Yukiri, apoi îşi întoarse privirea la Conducătoarele care aşteptau.

– Tuturor ar trebui să vă fie ruşine! spuse ea.

Surorile Aes Sedai cu feţele rigide îşi ridicară sprâncenele şi făcură ochii mari de uimire. Păreau furioase. Nu aveau niciun drept! Furia lor nu se compara cu a ei.

Asta, zise Egwene, arătând cu mâna spre zidul spart. Sunteţi responsabile pentru asta. Arăta cu degetul spre Silviana, care stătea în continuare în genunchi. Sunteţi responsabile pentru *asta*. Sunteţi responsabile pentru felul în care surorile noastre se uită una la cealaltă pe coridoare şi sunteţi responsabile pentru că aţi îngăduit ca diviziunea din Turn să dureze atâta vreme. Multe dintre voi sunteţi responsabile din capul locului pentru această diviziune! Sunteţi o *ruşine*. Turnul Alb – mândria Luminii, puterea pentru stabilitate şi adevăr încă din Vremea Legendelor – aproape că a fost spulberat din cauza voastră.

Ochii se bulbucară, iar câteva femei se înecară din cauza şocului.

– Elaida..., începu una dintre ele.

– Elaida a fost o femeie nebună şi toate ştiţi asta! zise Egwene pe un ton taios, stând dreaptă şi privindu-le de sus. Aţi ştiut asta în ultimele luni, când, fără minte, a acţionat ca să ne distrugă. Pe Lumină, probabil că multe dintre voi aţi ştiut asta atunci când aţi *numit*-o Amyrlin! Au mai existat în trecut Supreme Înscăunate Amyrlin nesăbuite, dar niciuna nu a fost cât pe ce să distrugă întreg Turnul! *Voi* trebuie să staţi cu ochii pe Suprema Înscăunată Amyrlin. *Voi* trebuie să o împiedicaţi să facă astfel de lucruri! *Voi* i-aţi îngăduit să desfiinţeze o Ajah? Ce-a fost în *capul* vostru? Cum se face că aţi îngăduit ca Turnul să decadă atât de mult? Şi mai ales când *Dragonul Renăscut* însuşi cutreieră aceste ţinuturi!

Ar fi trebuit să o înlăturaţi pe Elaida în clipa în care aţi aflat de încercarea ei dezastruoasă de a-l închide pe Rand al'Thor. Ar fi trebuit să o înlăturaţi atunci când aţi văzut cum ciorovăielile şi meschinăriile ei întorceau frăţiile Ajah una împotriva celeilalte. Şi *categoric* ar fi trebuit să o înlăturaţi atunci când a refuzat să facă ceea ce era nevoie pentru a uni din nou Turnul, pentru a-l reîntregi!

Egwene privi rândurile de surori, uitându-se la fiecare soră în parte, întâlnindu-le privirea până când acestea îşi luară

ochii de la ea. Niciuna nu îndrăznea să o privească în ochi prea mult timp. În cele din urmă, ea observă cum rușinea începea să le străpungă măștile. Așa și trebuia!

– Niciuna dintre voi nu a îndrăznit să o înfrunte, zise Egwene cu dispreț. *Îndrăzniți* să vă numiți Divanul Turnului? Voi, niște lașe? Voi, cărora v-a fost prea teamă să faceți ceea ce era nevoie? Voi, care ați fost prea prinse în polemicile și politichia voastră ca *să vedeți* ce era nevoie?

Egwene își coborî privirea la Silviana.

– Doar o singură femeie din această încăpere a fost dispusă să apere ceea ce a știut că este drept. Doar o singură femeie a îndrăznit să o sfideze pe Elaida și a acceptat să plătească prețul pentru asta. Iar voi credeți că am adus-o aici pe această femeie ca să mă *răzbun* pe ea? Chiar sunteți atât de oarbe încât să credeți că aș pedepsi-o pe singura persoană din tot Turnul care a făcut ceva decent în aceste ultime luni?

Toate își țineau privirile în pământ acum. Nici măcar Saerin nu îndrăznea să o privească în ochi.

Silviana își ridică privirea la ea.

– Ți-ai făcut datoria, Silviana, zise Egwene. Și ți-ai făcut-o bine. Ridică-te în picioare.

Femeia se ridică în picioare. Părea slăbită și avea ochii umflați din cauza lipsei de somn, iar Egwene bănuia că îi era greu să se țină pe picioare. Oare se îngrijise cineva să îi ducă de mâncare sau apă în timpul haosului din ultimele zile?

– Silviana, zise Egwene, a fost numită o nouă Amyrlin. Și mi-e rușine să spun, dar acest lucru a fost înfăptuit printr-un șiretlic asemănător cu numirea Elaidei. Din cele șapte frății Ajah, doar cinci au fost reprezentate. Albastrele despre care știam că mă vor susține au fost aici, dar Roșilor nici măcar nu li s-a acordat șansa să-și exprime dezaprobarea sau aprobarea.

– Există motive întemeiate pentru asta, Mamă, zise Silviana.

– O fi adevărat, zise Egwene, însă asta nu face decât să arate că domnia mea va fi însemnată cu tensiunea dintre

mine și Ajah Roșie. Ele vor vedea rea-credință acolo unde aceasta nu există, iar eu voi pierde forța a sute de femei. Femei de care va fi foarte multă nevoie.

– Nu... văd nicio rezolvare, Mamă, zise Silviana, cu toată sinceritatea.

– Eu, da, zise Egwene. Silviana Brehon, te numesc Păstrătoare a Cronicilor. Să nu se spună că le disprețuiesc pe Roșii.

Silviana clipi mirată. Se auziră câteva icnituri din partea Conducătoarelor, deși Egwene nu își putu da seama ale cui erau.

Ea o privi în ochi pe Silviana. Cu puțin timp în urmă, femeia aceasta o ținuse pe Egwene răsfrântă peste bancă și o pedepsise din porunca Elaidei. Dar, acum, Silviana stătea în genunchi, făcuse asta fără să fie nevoie să i se poruncească. Accepta autoritatea Divanului de a o numi Amyrlin pe Egwene. O accepta și pe Egwene?

Oferta Egwenei o plasa pe un drum dificil și periculos. Roșiile ar fi putut vedea asta ca pe o trădare. Care avea să fie răspunsul Silvianei? Egwene binecuvântă trucul care o împiedica să asude, altminteri știa că broboane de sudoare i s-ar fi prelins pe lateralul feței.

– Aș fi onorată, Mamă, zise Silviana, îngenunchind din nou. Cu adevărat onorată.

Egwene răsuflă ușurată. Sarcina ei de a reuni frațiile Ajah dezbinate era dificilă, dar dacă Roșiile aveau să o vadă ca pe un vrăjmaș, aceasta urma să fie aproape imposibilă. Cu Silviana de partea ei, ea avea să trimită un emisar Roșiilor care să nu fie respins. Asta nădăjduia ea.

– Vor fi vremuri grele pentru Ajah Roșie, fiică, zise Egwene. A stat mereu în firea lor să îi prindă pe bărbații care pot conduce, dar rapoartele spun că *saidinul* a fost curățat.

– Mai există și conducători necinstiți, Mamă, zise Silviana. Iar bărbații nu pot fi de încredere.

„Într-o bună zi, va trebui să depășim acest ultim sentiment, gândi Egwene. Dar, deocamdată, este îndeajuns de adevărat ca să nu uităm de el."

– Nu am spus că scopul tău va dispărea, doar că se va schimba. Întrevăd lucruri mărețe pentru Ajah Roșie în viitor – o lărgire a orizonturilor, o reînnoire a datoriei. Sunt încântată să te am alături și vei da o mână de ajutor la îndrumarea lor.

Egwene își ridică privirea la Conducătoare, care priveau uluite și tăcute.

– Aș porunci ca toate să ispășiți pedepse, zise Egwene, numai că știu ca măcar unele dintre voi ați tras niște sfori din culise pentru a împiedica prăbușirea Turnului Alb. În afara de asta, cred că pedepsele pe care ni le impunem adeseori sunt absurde. Ce este durerea fizică pentru o Aes Sedai? Egwene inspiră adânc. Și nici eu nu sunt fără vină. Împărtășesc o parte din rușinea voastră, căci în timpul mandatului meu s-au petrecut aceste dezastre. M-am aliat cu rebelele și le-am îngăduit să mă numească Amyrlin pentru că era singura opțiune. Însă opțiunea aceea mă face în continuare vinovată. Îndurați rușinea, Conducătoarelor, dar faceți-o cu determinare. Nu îi îngăduiți să vă frângă. Vremea vindecării a sosit și nu mai are niciun rost să arătăm cu degetul în stânga și-n dreapta. Ați dat greș. Dar voi sunteți tot ce avem. Lumea ne are doar pe *noi*.

Femeile începură să-și ridice privirile.

– Veniți, spuse Egwene, străbătând încăperea cu pași hotărâți. Silviana i se alătură. Să le întâmpinăm pe rebele.

Ele străbatură coridoarele Turnului, care mai miroseau încă a fum și erau presărate cu mormane de moloz pe ici, pe colo. Egwene încercă să nu se uite la petele de sânge. Conducătoarele veneau în urma ei, grupate pe frățiile Ajah, în ciuda faptului că Egwene le dojenise de curând. Urma să fie mult de lucru până să se vindece.

– Mama, zise încet Silviana in timp ce mergeau, pot doar să presupun că ai avut deja o Păstrătoare în rândul rebelelor. Ai de gând să ne păstrezi pe amândouă?

Încordarea din vocea ei trada ce gândea ea despre un astfel de aranjament neconvențional

– Nu, răspunse Egwene. Fosta mea Păstrătoare a fost executată pentru că făcea parte din Ajah Neagră.

Silviana păli la față

– Înțeleg.

– Nu putem ocoli astfel de lucruri, Silviana, zise Egwene. Am avut o musafira foarte importantă chiar înainte să fiu... salvată Era din Ajah Neagră și mi-a dezvăluit, prin trădare, numele celorlalte surori Negre. Am confirmat-o pe fiecare dintre acestea din rândul rebelelor Aes Sedai folosind Sceptrul Legămintelor.

Sceptrul Legamintelor? exclamă Silviana.

– Da, zise Egwene când pătrunseră pe niște scări. Mi-a fost dat azi-noapte de o aliată a Turnului Deși, mi-am dat seama că va trebui să schimbăm încăperea unde se afla *ter'angrealurile*. S-o tăinuim și s-o păzim tot timpul. Nu va trece multa vreme până când toate surorile suficient de puternice vor ști împletitura pentru Topirea-n-Văzduh și nu m-ar mira dacă multe dintre ele – inclusiv cele în care am încredere – vor „împrumuta" din când în când un *angreal*.

– Da, Mamă, zise Silviana. Apoi, cu o voce mai joasă: Presupun că va trebui să mă obișnuiesc cu multe lucruri care se vor schimba

– Mă tem că da, zise Egwene. Nu în ultimul rând, va fi nevoie de a alege o Mai-Mare peste Novice potrivită, una care poate sa se ocupe de sute de inițiate multe neavând vârsta standard. Am început deja procesul de acceptare a oricărei femei pentru pregătire, indiferent de vârstă, care are o oarecare abilitate în conducere. Bănuiesc că, în curând, Turnul Alb va fi plin-ochi de novice.

– Atunci, mă voi gândi repede la sugestii pentru o înlocuitoare, Mamă, zise Silviana.

Egwene dădu aprobator din cap. Fără îndoială că Romanda și Lelaine vor păli la față atunci când vor afla că Egwene o alesese pe Silviana, însă, cu cât Egwene se gândea mai mult la asta, cu atât mai satisfăcută se simțea. Nu numai pentru că Silviana era Roșie, dar pentru că era foarte capabilă. Saerin ar fi fost alegerea corectă, însă multe ar fi văzut-o ca pe îndrumătoarea Egwenei și, poate, adevărata putere din spatele Tronului. Și apoi, cu o Amyrlin din rândul rebelelor – nimeni nu avea să uite degrabă acest lucru, indiferent ce avea să spună sau să facă Egwene – ar fi fost cale lungă spre vindecarea relațiilor cu o Păstrătoare care fusese loialistă.

În scurt timp, ele ajunseră în Piața Mare a Turnului, lângă latura estică a clădirii. Piața era plină – conform poruncii ei – de rânduri de femei, așezate în funcție de Ajah. Egwene alesese acest loc datorită treptelor înalte ce urcau spre Turn și care se terminau cu un palier spațios. Ea rămase acolo, cu spatele la maiestuoasele uși sculptate. Era locul perfect de unde să se adreseze mulțimii.

De asemenea, acesta era situat între aripi, care suferiseră cele mai grave stricăciuni în timpul atacului din noaptea trecută. Aripa estică mai fumega încă, domul se prăbușise, iar unul dintre pereți căzuse. Cu toate acestea, din acea poziție Turnul avea relativ puține cicatrici și nu se vedea direct niciuna dintre găuri.

Egwene putea vedea fețe aliniate la ferestrele de mai jos. Atât surorile Aes Sedai, cât și novicele o priveau. Se părea că, pe lângă rebele, Egwene avea ocazia să se adreseze majorității ocupantelor Turnului. Creă o împletitură care să-i amplifice vocea. Nu prea tunătoare, dar suficient cât să poată fi auzită atât de cele din spate, cât și de cele de jos.

– Surori, fiice, zise ea. Am fost numită cum se cuvine Supremă Înscăunată Amyrlin. Ambele tabere ale acestui conflict m-au ales. Ambele au urmat metodele prevăzute și amândo

mă acceptă acum ca Amyrlin a lor. A sosit vremea să ne unim din nou. Nu mă voi preface că scindarea dintre noi nu a avut loc. Noi, cele din Turnul Alb, suntem uneori prea nerăbdătoare să uităm acele realități pe care nu vrem să le recunoaștem. Această realitate nu poate fi ascunsă, nu de noi, cele care am trăit-o. Am fost dezbinate. Aproape că ne-am războit unele cu celelalte. Ne-am făcut de rușine. Voi, rebelele din fața mea, ați făcut un lucru îngrozitor. Ați distrus Turnul și ați numit o Amyrlin rivală. Pentru prima oară, trupele au fost conduse de Aes Sedai împotriva Aes Sedai. Eu am condus acele trupe. Cunosc această rușine. Necesară sau nu, *este* o rușine. Prin urmare, vă cer și vouă să vă recunoașteți vina. Trebuie să vă asumați responsabilitatea pentru nelegiuirile voastre, chiar și pentru acelea înfăptuite în numele binelui suprem. Își coborî privirea la surorile Aes Sedai de jos. Dacă hotărârea ei de a le obliga să se așeze pe rânduri – și apoi să le facă să aștepte după voia ei – nu le făcuse conștiente de atitudinea ei, atunci poate cuvintele ei le făceau. Nu ați venit aici acoperite de glorie, le spuse Egwene. Nu ați venit aici biruitoare. Căci nu *există* nicio biruință, nu ar fi putut exista nicio biruință, când surorile se luptă între ele și Străjerii mor din mâna Străjerilor. O observa pe Siuan stând aproape de primul rând și îi întâlni privirea de la depărtare. Și Leane era acolo, fiind într-o stare jalnică din cauză că stătuse multă vreme în temniță, dar se ținea drept. Ambele tabere au făcut greșeli, continua Egwene, și toate va trebui să ne dăm toată osteneala ca să îndreptăm ceea ce am făcut. Fierarii spun că o sabie nu mai poate fi niciodată întreagă odată ce a fost ruptă. Aceasta trebuie făurită din nou, metalul topit complet, apoi lucrat și remodelat din nou. Următoarele săptămâni vor reprezenta remodelarea noastră. Am fost frânte, apoi aproape nimicite. Ultima Bătălie se apropie, dar înainte ca aceasta să sosească, vreau să mă asigur că vom fi încă o dată o sabie făurită cu ajutorul forței, întreaga și fără cusur! Voi avea pretenții de la voi. Acestea vor fi aspre. Vă

vor face să vă depășiți limitele mai mult decât credeți că puteți îndura. Voi acoperi aceste găuri arse! Vor trebui făcute unele schimbări, căci există prea multe Conducătoare ale Divanului în rândul nostru, ca să nu mai pomenim că sunt cu cinci mai multe căpetenii de Ajah. Unele dintre voi va trebui să vă retrageți și să vă plecați capetele cu smerenie în fața acelora față de care simțiți antipatie. Zilele următoare vor fi un test pentru voi! Vă voi obliga să lucrați împreună cu acelea pe care le-ați considerat vrăjmașe doar cu câteva ore în urmă. Veți păși alături de cele care v-au disprețuit sau v-au rănit sau v-au urât. Dar noi suntem mai puternice decât slăbiciunile noastre. Turnul Alb rezistă, iar noi vom rezista odată cu el! *Vom* fi din nou unite. Vom fi un întreg de care vor vorbi legendele! Când voi termina cu voi, nu se va mai scrie că Turnul Alb a fost slab. Scindările dintre noi vor fi uitate în fața biruințelor noastre. Vom rămâne în amintire nu ca Turnul Alb care s-a întors împotriva sa, ci ca Turnul Alb care a înfruntat Umbra. Vremurile acestea vor fi *legendare*!

Izbucniră urale, în mare parte din partea novicelor și a soldaților, căci surorile Aes Sedai erau prea rezervate pentru o astfel de purtare în general. Câteva mai tinere aclamară și ele, luate de val. Din fericire, acele urale se auziră în ambele tabere. Egwene le lăsă să aclame o clipă, apoi își ridică brațele, reducându-i la tăcere.

– Să meargă vestea mai departe în tot ținutul! strigă ea. Lumea să vorbească, să aibă încredere și să-și amintească un lucru. Turnul Alb a fost reîntregit. Și nimeni – bărbat, femeie sau creatură a Umbrei – nu ne va mai vedea dezbinate vreodată!

De astă dată, uralele fură aproape asurzitoare și, în mod surprinzător, mai multe Aes Sedai se alăturară. Egwene își lăsă brațele jos.

Nădăjduia că ele urmau să o ovaționeze și în lunile următoare. Era multă treabă de făcut.

CAPITOLUL 47

Cea pe care el a pierdut-o

Rand nu se întoarse în odaile lui imediat. Întâlnirea eşuată cu cei din Ţinuturile de Hotar îl descumpănise. Nu din cauza încercării lor şirete de a-l atrage în Far Madding — era un lucru frustrant, dar nu neaşteptat. Oamenii încercau mereu să îl controleze şi să îl manipuleze. Cei din Ţinuturile de Hotar nu erau diferiţi.

Nu, altceva îl neliniştise, ceva ce nu putea defini. Aşadar, străbătu cu paşi hotărâţi Stânca din Tear, urmat de două Fecioare Aiel, prezenţa lui speriindu-i pe servitori şi pe Apărători neliniştiţi.

Coridoarele se curbau şi coteau. Pereţii — unde nu erau ornaţi cu tapiserii — aveau culoarea nisipului ud, dar erau mult mai rezistenţi decât orice fel de stâncă pe care o ştia Rand. Era un loc nepământean şi ciudat, fiecare lungime netedă amintea că locul acesta nu era unul firesc.

Rand era de aceeaşi parte. Avea formă umană. Într-adevăr, avea purtarea şi trecutul unui om, dar era o creatură pe care nicio fiinţă umană — nici măcar el — nu o înţelegea. Un personaj de legendă, o creaţie a Puterii Supreme, la fel de nefirească precum un *ter'angreal* sau o bucată de *cuendillar*. Ei îl

înveşmântau ca pe un rege, tot aşa cum înveşmântau aceste coridoare cu ciucuri aurii şi covoare roşii. Tot aşa cum atârnau tapiseriile acelea pe pereţi, fiecare dintre ele reprezentând un general tairen vestit. Acele ornamente erau menite să înfrumuseţeze, dar erau menite şi să ascundă. Peticele de zid gol subliniau cât de nepământean era locul acesta. Covoarele şi tapiseriile îl făceau să pară mai... pământean, la fel ca haina frumoasă şi coroana oferite lui Rand, care le îngăduia oamenilor să îl accepte. Regii trebuiau să fie puţin diferiţi. Nu avea importanţă firea lui mai nepământeană, ascunsă sub coroană. Nu avea importanţă inima lui, care era a unui bărbat mort demult, umerii lui, meniţi să poarte povara profeţiei, sufletul lui zdrobit de nevoi, dorinţe şi speranţe pentru un milion de oameni.

Două mâini. Una ca să distrugă, cealaltă ca să salveze. Pe care o pierduse el?

Era uşor să te rătăceşti în Stâncă. Aceste coridoare şerpuitoare din rocă maro fuseseră înşelătoare cu multă vreme înainte ca Pânza sa înceapă să se desfacă. Acestea erau menite să îi deruteze pe atacatori. Intersecţiile apăreau în mod neaşteptat, existau câteva repere, iar coridoarele interioare ale fortăreţei nu aveau ferestre. Aielii spuneau că fuseseră impresionaţi de cât de greu fusese să cucerească Stânca. Nu Apărătorii îi impresionaseră, ci scopul însuşi şi aşezarea acestei construcţii monstruoase.

Din fericire, Rand nu avea un scop anume. El doar voia să se plimbe.

Acceptase ceea ce trebuia să fie. Atunci, de ce îl deranja atât de mult acest lucru? O voce din lăuntrul lui – nu cea din capul lui, ci din inima sa – începuse să nu fie de acord cu ceea ce făcea el. Aceasta nu era puternică sau violentă precum cea a lui Lews Therin; era o şoaptă, precum o mâncărime uitată. „Ceva nu este în regulă. Ceva nu este în regulă...“

„Nu! gândi el. Trebuie să fiu puternic. În sfârşit am devenit ceea ce trebuie să fiu!“

Se opri pe coridor, scrâșnind din dinți. Avea cheia de acces în buzunarul adânc al hainei. O pipăi, simțindu-i conturul rece și neted. Nu îndrăznea să o lase în grija vreunui servitor, indiferent cât de multă încredere ar fi avut în el.

„Hurin, își dădu el seama. Asta mă neliniștește. Faptul că l-am văzut pe Hurin."

Porni iar din loc, îndreptându-și spatele. Trebuia să fie puternic – sau măcar să pară a fi puternic – tot timpul.

Hurin era o relicvă dintr-o altă viață. Dintr-o vreme când Mat încă își mai bătea joc de hainele lui Rand, când Rand nădăjduise să se căsătorească cu Egwene și să se întoarcă cumva în Ținutul celor Două Râuri. Călătorise împreună cu Hurin și Loial, hotărât să îl oprească pe Fain și să recupereze pumnalul lui Mat ca să dovedească faptul că era prieten. Acelea fuseseră vremuri mai simple, deși Rand nu știuse asta. S-ar fi întrebat dacă ceva putea deveni mai complicat decât a crede că prietenii lui îl urau.

Culorile se transformară într-o viziune. Perrin mergând printr-o tabără cufundată în întuneric, sabia din piatră înălțându-se amenințătoare deasupra lui. Viziunea se schimbă, înfățișându-l pe Mat, care se afla în continuare în acel oraș. Era Caemlyn? El de ce putea fi atât de aproape de Elayne, iar Rand trebuia să stea departe? Abia dacă mai putea simți emoțiile ei prin legătură. Îi era atât de dor de ea. Cândva, ei își furaseră săruturi chiar pe coridoarele acestei fortărețe.

„Nu, gândi el. Sunt puternic." Dorul era o emoție pe care nu trebuia să o simtă. Nostalgia nu-l ajuta cu nimic. Încercă să le alunge pe amândouă, intrând pe o casă a scării și coborând treptele, mișcându-și trupul, încercând să se forțeze să gâfâie.

„Fugim de trecut, atunci? întrebă încet Lews Therin. Da. E bine și-așa. Mai bine să fugi de el decât să-l înfrunți."

Timpul pe care Rand îl petrecuse cu Hurin se încheiase la Falme. Vremurile acelea erau neclare în mintea lui. Schimbările care se abătuseră asupra lui – când își dăduse seama că

trebuia să ucidă, că nu putea să se mai întoarcă vreodată la viața pe care o îndrăgise – erau lucruri asupra cărora nu putea stărui. O luase spre Tear, aproape delirând, separat de prietenii lui și văzându-l pe Ishamael în visele lui.

Acest ultim lucru se întâmpla din nou.

Rand năvăli afară la unul dintre nivelurile de mai jos ale fortăreței, respirând adânc. Fecioarele lui îl urmară fără să gâfâie. O luă cu pași mari de-a lungul coridorului și pătrunse în sala enormă, cu rânduri de coloane, robuste și largi, mai late decât le-ar putea cuprinde cu brațele un om. Era Inima Stâncii. Câțiva Apărători luară poziția de drepți și îl salutară când Rand trecu pe lângă ei.

Se duse în mijlocul Inimii. Odinioară, *Callandor* atârnase acolo, strălucind în lumină. Sabia din cristal se afla acum la Cadsuane. El nădăjduia că ea nu făcuse o treabă de mântuială și nu o pierduse și pe *aceasta* cum pierduse *adamul* masculin. De fapt, lui Rand nu îi păsa. *Callandor* era inferioară, ca să o poată mânui, un bărbat trebuia să se supună voinței unei femei. Și-apoi, aceasta era puternică, dar nu la fel de puternică precum Choedan Kal. Cheia de acces era o unealtă mult mai bună. Rand o mângâie încet, privind locul unde era atârnat odinioară *Callandor*.

Acest lucru îl tulburase mereu. *Callandor* era arma despre care se vorbea în profeții. În „Ciclul Karaethon" se spunea că Stânca nu va cădea până când *Callandor* nu va fi mânuită de Dragonul Renăscut. După părerea unor erudiți, pasajul acela sugerase că sabia nu va fi *niciodată* mânuită. Însă profețiile nu funcționau așa, acestea erau menite să fie îndeplinite.

Rand studiase Profețiile Karaethon. Din nefericire, a le tălmăci înțelesul era asemănător cu a încerca să desfaci sute de metri de sfoară încâlcită. Cu o singură mână.

Când luase „Sabia-Care-Nu-Poate-Fi-Atinsă", el împlinise una dintre primele profeții importante. Însă faptul că luase *Callandor* era un semn lipsit de însemnătate sau era un pas

Toată lumea cunoştea profeţiile, dar puţini puneau întrebarea care ar fi trebuit să fie inevitabila. De ce? *De ce* luase Rand sabia? Ca să o folosească în Ultima Bătălie?

Ca *sa'angreal*, sabia era inferioară, iar el se îndoia că aceasta era menită să fie folosită pur şi simplu ca o sabie. De ce nu vorbeau profeţiile despre Choedan Kal? El le folosise pe *acestea* ca să cureţe mana. Cheia de acces îi oferea lui Rand o putere care o depăşea cu mult pe cea pe care oferită de *Callandor*, iar puterea aceea venea fără obligaţii. Statueta însemna libertate, dar *Callandor* nu era decât o altă cutie. Cu toate acestea, profeţiile nu pomeneau nimic despre Choedan Kal şi cheile lor.

Lui Rand i se părea frustrant acest lucru, căci profeţiile erau – într-un fel – cea mai mare şi mai apăsătoare cutie dintre toate. El era prins în interiorul lor. În cele din urmă, acestea aveau să îl sufoce.

„Eu le-am spus...", şopti Lews Therin.

„Ce le-ai spus?" întrebă Rand pe un ton poruncitor.

„Că planul nu va da roade, răspunse Lews Therin, cu o voce foarte blândă. Forţa aceea brută nu va încăpea în el. Ei au spus că planul meu este nebunesc, dar armele astea pe care le-au creat ei sunt prea periculoase. Prea înspăimântătoare. Niciun om nu ar trebui să deţină o astfel de Putere..."

Rand se lupta cu gândurile, cu vocea, cu amintirile. Nu îşi putea aminti prea multe despre planul lui Lews Therin privind Sigilarea temniţei Celui Întunecat. Choedan Kal oare fuseseră create în acest scop?

Acesta era răspunsul? Lews Therin făcuse alegerea greşită? Atunci, de ce nu se pomenea despre ele în profeţii?

Rand se întoarse ca să părăsească sala pustie.

– Nu mai păziţi locul acesta, le spuse el Apărătorilor. Nu există nimic de valoare aici. Nu sunt sigur că a existat vreodată ceva.

Bărbaţii păreau şocaţi, îngroziţi, ca nişte copii pedepsiţi aspru de tatăl iubit. Dar se apropia un război, iar el nu avea de gând să lase soldaţi în urmă ca să apere o sală pustie.

Rand scrâșni din dinți și intră cu pași mari pe un coridor *Callandor* Unde ascunsese Cadsuane sabia? Știa că ea își luase câteva odăi în Stâncă, încălcând din nou limitele exilu lui ei. El trebuia să facă ceva în privința asta. S-o alunge din Stâncă, poate. O luă în grabă spre treptele din piatră, apoi părăsi casa scării la un nivel oarecare, continuând să se *mişte* Dacă s-ar fi așezat în acel moment, și-ar fi pierdut mințile

Se străduise atât de mult ca să nu aibă obligații, dar, în cele din urmă, profețiile vor avea grijă ca el să facă ceea ce trebuia să facă. Acestea erau mai manipulatoare și mai viclene decât orice Aes Sedai.

Furia îl năpădi, zbătându-se să iasă la suprafață. Vocea tăcută din lăuntrul lui se cutremură în calea acestei furtuni Rand își rezemă brațul stâng de perete, plecându-și capul și scrâșnind din dinți

– Voi fi puternic, șopti el

Cu toate acestea, furia lui nu se domoli. Și de ce ar face-o? Cei din Ținuturile de Hotar îl sfidau. Seanchanii îl sfidau Surorile Aes Sedai se prefăceau că i se supuneau, dar luau masa împreună cu Cadsuane fără știrea lui și făceau cum le poruncea ea.

Dintre toți, Cadsuane îl sfida cel mai mult Statea chiar lângă el, luând în derâdere poruncile lui și răstălmăcind inten țiile lui El scoase cheia de acces și o pipăi. Ultima Bătălie se întrezărea, iar el își irosea puținul timp pe care îl avea la dispo ziție întâlnindu-se cu oameni care îl insultau. Cel Întunecat desfăcea Pânza mai mult în fiecare zi, iar cei care juraseră să apere hotarele se ascundeau în Far Madding

Privi în jurul lui, respirând anevoie. Ceva în legătură cu acest culoar i se părea cunoscut. Nu era sigur de ce, arăta ca toate celelalte. Covoare cu auriu și roșu. Coridoare care se intersectau în față.

Poate că el nu ar fi trebuit să îi lase pe cei din Ținuturile de Hotar să supraviețuiască după purtarea lor sfidătoare. Poate

că trebuia să se întoarcă și să aibă grijă ca aceștia să învețe să se teamă de el. Dar, nu. Nu avea nevoie de ei. Îi putea lăsa în seama Seanchanilor. Oastea din Ținuturile de Hotar avea să îl slujească încetinindu-i vrăjmașii aici, la miazăzi. Poate că asta i-ar fi împiedicat pe Seanchani să îl atace de pe flancuri în vreme ce el se ocupa de Cel Întunecat.

Dar... exista, oare, o cale să îi oprească pe Seanchani pentru totdeauna? Își coborî privirea la cheia de acces. Odată, încercase să folosească sabia *Callandor* ca să lupte împotriva invadatorilor străini. Încă nu înțelesese era atât de greu de controlat, abia după acel atac dezastruos îi explicase Cadsuane ce știa despre ea. Rand trebuia sa se afle intr-un cerc împreună cu doua femei, înainte sa poata mânui în siguranță sabia care nu era sabie.

Acesta fusese primul lui eșec important în calitate de comandant.

Acum, însă, avea o unealtă mai bună. Cea mai puternică unealtă creată vreodată: cu siguranță nicio ființă umană nu putea accesa mai multă Putere Supremă decât o făcuse el atunci când curățase *saidinul*. Avusese nevoie doar de o fracțiune din aceasta ca să o ardă pe Graendal și Movila lui Natrin.

Dacă întorcea *asta* împotriva Seanchanilor, atunci putea merge cu încredere la Ultima Batalie, fără să-și mai facă griji că ceva se furișa în urma lui. Le oferise acestora o șansa. Mai multe șanse. O avertizase pe Cadsuane, îi spusese că o va lega de el pe Fiica celor Noua Luni. Într-un fel... sau altul.

Nu avea să treacă multa vreme până atunci.

„Acolo, zise Lews Therin. Noi am stat acolo."

Rand se încruntă. Ce tot îndruga nebunul? Aruncă o privire în jurul lui. Pardoseala lată a coridorului avea modele roșii și negre. Câteva tapiserii fâlfâiau pe pereți. Șocat, Rand își dădu seama că unele dintre ele îl înfățișau pe *el*, cucerind Stânca, ținând în mână sabia *Callandor*, ucigându-i pe Troloci

„Lupta împotriva Seanchanilor nu a fost primul nostru eșec, șopti Lews Therin. Nu. Primul nostru eșec s-a întâmplat aici. Pe acest coridor."

Era istovit după bătălia cu Trolocii și cu Myrddraalii. Partea laterală a trunchiului îi zvâcnea. În Stâncă se mai auzeau încă țipetele celor răniți. Simțea că nu putea face nimic. *Nimic.*

Statea deasupra trupului neînsuflețit al unei fetițe. Era doar o copilă. *Callandor* strălucea în mâna lui. Trupul începu brusc să se zvârcolească.

Moiraine îl oprise. Aducerea la viață a morților era o treabă care îl depășea, spusese el.

„Cât de mult îmi doresc ca ea să fie aici", gândi Rand. Fusese adeseori frustrat din cauza ei, însă ea – mai mult decât oricine – păruse să înțeleagă ce trebuia să facă el. Îl determinase să fie mai dispus să o facă, chiar și-atunci când fusese furios pe ea.

El se întoarse. Moiraine avusese dreptate. Nu îi putea readuce la viață pe cei care muriseră. Însă era *foarte* priceput să aducă moartea asupra celor vii.

– Adunați-le pe surorile voastre de lance, strigă Rand peste umăr la gărzile Aiel. Mergem la luptă.

– Acum? întrebă una dintre ele. Se lasă noaptea!

„M-am plimbat atât de mult?" gândi Rand, mirat.

– Da, zise el. Întunericul n-are importanță, voi crea eu lumină suficientă.

Pipăi cheia de acces, simțind un fior plăcut, dar și groază în același timp. Îi mai mânase el odată pe Seanchani înapoi spre ocean. O va face din nou. Singur.

Da, avea să-i mâne din nou – cel puțin pe aceia pe care îi lăsase în viață.

– Plecați! se răsti el la Fecioare.

Acestea îl lăsară, înaintând în saluturi de-a lungul coridorului. Ce se întâmplase cu stăpânirea lui de sine? Gheața se subțiase în ultima vreme.

Se duse înapoi la casa scării și urcă câteva etaje spre odăile lui. Seanchanii urmau să cunoască furia lui. Îndrăzneau să îl provoace pe Dragonul Renăscut? El le oferea pacea, iar ei *râdeau* de el?

Deschise larg ușa odăii lui, reducându-le la tăcere pe gărzile Apărătorilor printr-un gest scurt al mâinii. Nu avea chef de trăncănelile lor.

Năvăli înăuntru și se enervă atunci când văzu că gărzile lăsaseră pe cineva înăuntru. O siluetă necunoscută stătea cu spatele la Rand, privind prin ușa deschisă a balconului.

– Ce..., începu Rand.

Bărbatul se întoarse. *Nu* era un străin. Nu era deloc un străin.

Era Tam, tatăl lui.

Rand se împletici în spate. Era o apariție? Vreun șiretlic al Celui Întunecat? Dar nu, era Tam. Nu aveai cum să confunzi privirea binevoitoare a bărbatului. Cu toate că era cu un cap mai scund decât Rand, Tam păruse întotdeauna a fi mai solid decât toți ceilalți din jurul lui. Pieptul lui lat și picioarele rezistente nu puteau fi clintite, nu pentru că era puternic – în timpul călătoriilor lui, Rand întâlnise mulți bărbați cu o forță extraordinară. Forța era trecătoare. Tam era *real*. Sigur și stabil. Numai privindu-l îți aducea liniștea.

Însă liniștea se ciocnea cu cine devenise Rand. Lumile lui se întâlneau – persoana care fusese, persoana care devenise – cum un jet de apă se izbea de o piatră încinsă. Una se spărgea, cealaltă se transforma în aburi.

Tam stătea șovăitor în pragul balconului luminat de două lămpi pâlpâitoare din odaie, așezate pe suporturi. Rand înțelegea de ce Tam șovăia. Nu erau tată și fiu de sânge. Tatăl biologic al lui Rand fusese Janduin, căpetenia clanului Taardad Aiel. Tam era doar bărbatul care îl găsise pe Rand pe versanții Muntelui Dragonului.

Era doar bărbatul care îl crescuse. Doar bărbatul care îl învățase tot ce știa. Doar bărbatul pe care Rand îl iubea și

îl respecta, și avea să o facă mereu, indiferent de lipsa legăturii lor de sânge.

– Rand.

Vocea lui Tam era ciudată.

– Te rog, zise Rand, încă șocat. Te rog, ia loc.

Tam încuviință din cap. Închise ușile balconului, apoi înaintă în încăpere și se așeză pe unul dintre scaune. Rand se așeză și el. Se priveau unul pe celălalt. Pereții din piatră erau goi. Rand prefera ca aceștia să nu fie ornați cu tapiserii sau tablouri. Covorul era roșu cu galben și atât de mare, încât se întindea până la cei patru pereți.

Încăperea părea prea perfectă. O vază cu crini imperiali și flori gura-leului proaspăt tăiate se afla acolo, exact unde îi era locul. Scaunele din mijloc, aranjate prea corect. Încăperea nu părea să fie *locuită*. La fel ca multe locuri unde stătuse el, nici aceasta nu era un cămin. Nu mai avusese un cămin adevărat de când plecase din Ținutul celor Două Râuri.

Tam ședea pe un scaun, Rand, pe un altul. Rand își dădu seama că încă mai ținea în mână cheia de acces, prin urmare o așeză în fața lui, pe covorul pe care lumina soarelui descria modele. Tam aruncă o privire la ciotul lui Rand, dar nu spuse nimic. Își împreună mâinile, probabil dorindu-și să aibă ceva de făcut. Tam se simțea întotdeauna în largul lui să vorbească despre lucruri neplăcute atunci când își putea folosi mâinile, fie să verifice curelele harnașamentului, fie să tundă o oaie.

„Lumină", gândi Rand, simțind o dorință bruscă de a-l îmbrățișa pe Tam. Familiaritatea și amintirile îi invadară mintea. Tam ducând coniac la Hanul „Izvorul de Vin" pentru sărbătoarea Bel Tine. Plăcerea cu care Tam își fuma pipa. Răbdarea și bunătatea lui. Sabia lui neașteptată însemnată cu simbolul bâtlanului. „Îl cunosc atât de bine. Și totuși, arareori m-am gândit la el în ultima vreme."

– Cum..., zise Rand. Tam, cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit?

Tam chicoti încet.

– Ai trimis necontenit mesageri în toate orașele mari în ultimele zile, spunându-le să își trimită oștile la luptă. Cred că un om ar trebui să fie orb, surd și beat ca să nu știe unde să te găsească.

– Dar mesagerii mei nu s-au dus în Ținutul celor Două Râuri!

– Nu eram în Ținutul celor Două Râuri, zise Tam. Câțiva dintre noi am luptat alături de Perrin.

„Firește", gândi Rand. Nynaeve trebuie să fi luat legătura cu Perrin – culorile se învârteau, era atât de îngrijorată în privința lui și a lui Mat. Ar fi fost ușor ca Tam să se întoarcă cu ea.

Chiar avea Rand această conversație? Renunțase să se mai întoarcă în Ținutul celor Două Râuri, să își mai revadă vreo dată tatăl. Era un sentiment atât de plăcut, în ciuda situației stânjenitoare. Pe fața lui Tam se vedeau mai multe riduri decât înainte, iar cele câteva fire negre încăpățânate de pe capul lui renunțaseră în cele din urmă și deveniseră argintii. Dar el era neschimbat.

Atât de mulți oameni se schimbaseră în preajma lui Rand – Mat, Perrin, Egwene, Nynaeve – încât era o minune să întâlnească pe cineva din vechea lui viață care să fie la fel. Tam, bărbatul care îl învățase pe Rand să caute vidul. Tam era o stâncă ce îi părea mai puternică decât Stânca însăși.

Starea de spirit al lui Rand se întunecă ușor.

– Stai. Perrin i-a folosit pe oamenii din Ținutul celor Două Râuri?

Tam încuviință din cap.

– A avut nevoie de noi. Băiatul a făcut un număr de echilibristică care ar impresiona orice acrobat. Cu Seanchanii și cu oamenii Profetului, ca să nu mai pomenim de Mantiile Albe și de regină…

– Regină? zise Rand.

– Da, zise Tam. Deși ea zice că nu mai este regină acum. Mama Elaynei.

– *Trăiește?* întrebă Rand

– Da, nu mulțumită Mantiilor Albe, zise Tam cu dezgust

– Ea s-a întâlnit cu Elayne? întrebă Rand. Ai pomenit de Mantiile Albe... cum de a dat el peste Mantiile Albe? Tam dădu să răspundă, dar Rand își ridică o mână. Nu. Stai! Pot primi un raport de la Perrin oricând doresc. Nu vreau să ne irosim timpul împreună cu tine făcând pe mesagerul

Tam schiță un zâmbet.

– Ce e? întrebă Rand.

– Ah, fiule, zise el, clătinând din cap și ținându-și mâinile mari și muncite împreunate în fața lui, chiar au făcut-o. Te-au făcut rege. Ce s-a întâmplat cu băiatul bălălău, cu ochii atât de mirați la Bel Tine? Unde-i feciorul cel nesigur pe care l-am crescut în toți acei ani?

– A murit, răspunse pe loc Rand.

Tam încuviință încet din cap

– Văd asta. Tu... trebuie că știi atunci... că...

– Că nu ești tatăl meu? ghici Rand

Tam dădu aprobator din cap, coborându-și privirea.

– Am știut din ziua în care am plecat din Emond's Field răspunse Rand. Ai vorbit despre asta când aveai febră și visai. O vreme, am refuzat să cred, dar, în cele din urmă, am fost convins

– Da, zise Tam. Înțeleg. Eu... Își ținea mâinile împreunate prea strâns. N-am vrut niciodată să te mint, fiule. Sau, mă rog, presupun că n-ar trebui să-ți mai spun așa, nu?

„Poți să-mi spui *fiule*, gândi Rand. Ești tatăl meu. Indiferent ce ar spune unii." Însă el nu reuși să rostească aceste cuvinte

Dragonul Renăscut nu putea avea tată. Un tată ar fi fost o slăbiciune ce putea fi exploatată, chiar mai mult decât o femeie ca Min. Ibovnicii erau un lucru de așteptat. Dragonul Renăscut trebuia să fie un personaj mitologic, o creatură aproape la fel de importantă ca Pânza însăși. Și așa îi era greu să îi facă pe oameni să i se supună. Ce s-ar fi întâmplat dac

s-ar fi aflat că își ținea tatăl prin preajmă? Dacă se afla că Dragonul Renăscut se bizuia pe forța unui pastor?

Vocea tăcută din inima lui începu să țipe.

– Ai procedat bine, Tam, se trezi Rand zicând. Ascunzându-mi acest secret, ți-ai salvat, probabil, viața. Dacă oamenii ar fi aflat că eram un copil găsit, descoperit lângă Muntele Dragonului, pe deasupra – ei bine, s-ar fi dus vestea. Mai bine aș fi fost asasinat din pruncie.

– Oh, făcu Tam. Atunci, mă bucur că am păstrat secretul.

Rand luă de jos cheia de acces – și aceasta îi aducea alinare –, apoi se ridică în picioare. Tam se grăbi să i se alăture, purtându-se din ce în ce mai mult ca un simplu supus sau servitor.

– Ai jucat un rol foarte important, Tam al'Thor, zise Rand. Datorită faptului că m-ai protejat și m-ai crescut, ai întâmpinat o nouă Vârstă. Lumea îți este datoare. Mă voi îngriji să nu duci lipsă de nimic tot restul vieții.

– Apreciez asta, Seniore, zise Tam. Dar nu este nevoie. Am tot ce-mi trebuie.

Oare ascundea un rânjet? Poate *fusese* un discurs pompos. Aerul din încăpere părea înăbușitor, iar Rand se întoarse, traversă covorul frumos și deschise larg din nou ușile balconului. Soarele apusese deja, iar întunericul învăluise orașul. O briză răcoroasă suflă dinspre ocean când el ieși în noapte pe balcon și se apropie de balustradă.

Tam veni lângă el.

– Mă tem că ți-am pierdut sabia, se trezi Rand zicând.

Părea o prostie.

– Nu-i nimic, zise Tam. Nu știu dacă am fost vreodată vrednic de ea.

– Ai fost cu adevărat maestru al sabiei?

Tam dădu aprobator din cap.

– Presupun că da. Am ucis un om care era unul, am făcut-o în fața martorilor, dar nu m-am iertat niciodată pentru asta. Deși, era un lucru necesar.

– Lucrurile care trebuie făcute par să fie cele care ne plac cel mai puţin să le facem.

– Acesta-i adevărul, dacă am auzit vreodată de el, zise Tam, oftând încet şi rezemându-se de balustrada balconului. Este atât de ciudat! Băiatul meu – Dragonul Renăscut. Toate acele poveşti pe care le-am auzit când am cutreierat lumea... fac şi eu parte din ele.

– Gândeşte-te cum mă simt eu, zise Rand.

Tam chicoti.

– Da. Da, presupun că înţelegi perfect ce vreau să spun, nu-i aşa? Ciudat, nu-i aşa?

– Ciudat? Rand clătină nedumerit din cap. Nu. Nu, asta... Viaţa nu-mi aparţine. Sunt o marionetă a Pânzei şi a profeţiilor, care este obligată să danseze în faţa lumii, înainte să i se taie sforile.

Tam se încruntă.

– Nu este adevărat, fiule. Ăăă, Seniore.

– Eu nu văd altfel lucrurile.

Tam îşi încrucişă braţele pe balustrada netedă din piatră.

– Presupun că pot înţelege. Îmi amintesc şi eu astfel de emoţii, de pe vremea când eram soldat. Şi împotriva a ce am luptat în Tear? Ai zice că voi avea amintiri dureroase venind aici. Dar, adeseori, un duşman pare să semene cu un altul. Nu port pică nimănui.

Rand puse cheia de acces pe balustradă, dar o ţinu strâns în mână. Nu se aplecă, ci rămase drept.

– Un soldat nu are prea multe opţiuni pentru destinul lui, zise Tam, bătând uşor cu un deget în balustradă. Oameni mai importanţi iau toate deciziile. Oameni, ei bine, oameni ca tine, presupun.

– Dar alegerile le face însăşi Pânza pentru mine, zise Rand. Mă bucur de mai *puţină* libertate decât soldaţii. Tu ai fi putut fugi, dezerta. Sau, măcar, să scapi prin mijloace legitime.

– Şi tu nu poţi fugi? întrebă Tam.

– Nu cred că Pânza m-ar lăsa, răspunse Rand. Ceea ce fac eu este prea important. Pânza n-ar face decât să mă oblige să-mi reiau locul. A mai făcut asta deja de nenumărate ori.

– Ai *vrea* într-adevăr să fugi? întrebă Tam.

Rand nu răspunse.

– Aş fi putut lăsa în urmă acele războaie. Dar, în acelaşi timp, n-aş fi putut. Nu fără a trada cine sunt. Cred că e la fel şi pentru tine. Are importanţă dacă *poţi* fugi, când ştii că n-o vei face?

– Voi muri când totul va lua sfârşit, zise Rand. Şi nu am de ales.

Tam îşi îndreptă spatele, încruntându-se. Într-o clipită, Rand avu impresia că avea din nou doisprezece ani.

– Nu vreau să te aud vorbind astfel, spuse Tam. Chiar dacă eşti Dragonul Renăscut, n-am de gând să te aud vorbind astfel. *Întotdeauna* ai de ales. Poate nu poţi alege unde eşti obligat să mergi, dar tot ai de ales.

– Cum?

Tam îşi odihni o mână pe umărul lui Rand.

– Alegerea nu se referă întotdeauna la *ce* faci, ci *de ce* faci. Pe vreme când eram soldat, existau bărbaţi care luptau pentru bani. Alţii luptau pentru loialitate – loialitate faţă de tovarăşii lor sau faţă de coroană sau din alt motiv. Soldatul care moare pentru bani şi soldatul care moare pentru loialitate sunt amândoi morţi, dar există o *diferenţă* între ei. O moarte a însemnat ceva, cealaltă, nu. Nu ştiu dacă este adevărat că va trebui să mori ca toate astea să se înfăptuiască. Dar amândoi ştim că nu vei da bir cu fugiţii. Chiar dacă te-ai schimbat, văd că unele lucruri au rămas la fel. Aşadar, nu vreau să aud văicăreli referitor la acest subiect.

– Nu mă vaicăream..., începu Rand.

– Ştiu, zise Tam. Regii nu se văicăresc, ei deliberează.

Părea să citeze pe cineva, deşi Rand habar nu avea pe cine. În mod ciudat, Tam chicoti scurt.

– N-are importanță, continuă Tam. Rand, eu cred că vei supraviețui. Nu-mi pot închipui că Pânza nu-ți va oferi o oarecare liniște sufletească, având în vedere serviciul pe care ni-l faci tuturor. Dar ești soldat care merge la luptă și primul lucru pe care îl învață un soldat este acela că s-ar putea să moară. S-ar putea să nu poți alege sarcinile pe care le vei primi. Dar *poți* alege motivul pentru care le îndeplinești. De ce mergi la luptă, Rand?

– Pentru că trebuie.

– Nu ajunge, zise Tam. Înhățau-ar corbii pe femeia aceea! Mi-aș fi dorit să fi venit la mine mai devreme. Dacă aș fi știut...

– Care femeie?

– Cadsuane Sedai, răspunse Tam. Ea m-a adus aici și mi-a spus că trebuie să vorbesc cu tine. Am stat deoparte înainte pentru că m-am gândit că ultimul lucru de care ai nevoie este ca tatăl tău să-ți încalce teritoriul!

Tam continua să vorbească, dar Rand nu îl mai asculta.

Cadsuane. Tam venise din cauza *Cadsuanei*. Nu pentru că Tam o observase pe Nynaeve și profitase de ocazie. Nu pentru că voia pur și simplu să vadă cum era fiul lui. Ci pentru că fusese *manipulat* să vină.

Femeia aia nu avea de gând să-l lase vreodată în pace pe Rand!

Emoțiile revederii lui Tam erau atât de puternice, încât topiseră acea poighiță de gheață. Prea multă afecțiune era ca prea multă ură. Oricare dintre ele îl făcea *să simtă*, ceea ce el nu putea risca.

Dar o făcuse. Și brusc, această *senzație* aproape că îl copleși. Se cutremură și se întoarse cu spatele la Tam. Conversația lor fusese un alt joc al Cadsuanei? Era Tam implicat?

– Rand? întrebă Tam. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc vorba de Aes Sedai. Mi-a spus că s-ar putea să te înfurii dacă voi pomeni de ea.

– Ce-a mai spus? întrebă Rand pe un ton poruncitor, întorcându-se cu fața la Tam.

Bărbatul cel solid făcu un pas șovăitor în spate. Aerul nopții îi învăluia, iar luminile orașului erau ca niște puncte jos.

– Păi, mi-a spus că ar trebui să vorbesc despre copilăria ta, să-ți amintesc de vremuri mai bune, zise Tam. Crede că...

– Mă manipulează! zise Rand cu blândețe, întâlnind privirea lui Tam. Și te manipulează și pe tine. Toată lumea își leagă sfoara de mine!

Furia clocotea în lăuntrul lui. Încercă să o înăbușe, dar era *atât* de greu! Unde era gheața? Liniște. Rand căută cu disperare vidul. Încercă să își verse toate emoțiile în flacăra unei lumânări, așa cum îl învățase Tam cu multă vreme în urmă.

Saidinul aștepta acolo. Fără să stea pe gânduri, Rand îl îmbrățișă și, făcând asta, fu copleșit de acele emoții pe care credea că le abandonase. Vidul se sfărâmă, dar, cumva, *saidinul* rămase, luptând împotriva lui. Țipă când îl cuprinse greața și își vărsă mânia asupra ei în semn de sfidare.

– Rand, zise Tam, încruntându-se. Ar trebui să știi mai bine decât...

– TACI! răcni Rand, trântindu-l la pământ pe Tam cu o împletitură de Aer.

Rand se lupta cu furia lui pe de o parte și cu *saidinul* pe de altă parte. Acestea amenințau să îl strivească între ele.

Acesta era motivul pentru care trebuia să fie puternic. Ei nu puteau vedea asta? Cum putea râde un bărbat când era înfruntat de forțe ca acestea?

– Eu sunt Dragonul Renăscut! răcni Rand la *saidin*, la Tam, la Cadsuane, la Creatorul însuși. Nu voi fi pionul vostru! Arătă spre Tam cu cheia de acces. Tatăl lui stătea întins pe pardoseala din piatră a balconului. Vii din partea Cadsuanei, prefăcându-te că îmi arăți afecțiune, dar nu faci decât să desfășori una dintre sforile ei pe care vrea să mi-o lege în jurul grumazului! Nu mă pot elibera de voi toți?

Rand își pierduse controlul, dar nu-i păsa. Ei voiau ca el să simtă. Atunci, el avea să *simtă*! Ei voiau ca el să râdă? Atunci avea să râdă în vreme ce ei ardeau!

Răcnind la toți, împleti fire de Aer și Foc. Lews Therin urla în capul lui, *saidinul* încerca să îi distrugă pe amândoi, iar vocea tăcută din inima lui Rand dispăru.

Un punct de lumină începu să crească dinaintea lui Rand, răsărind din mijlocul cheii de acces. Împletiturile pentru focul răului se roteau în fața lui, iar cheia de acces deveni din ce în ce mai strălucitoare pe măsură ce el devenea din ce în ce mai puternic.

La acea lumină, Rand văzu chipul tatălui său care îl privea.

Îngrozit.

„Ce fac?"

Rand începu să tremure, focul răului desfășurându-se înainte ca el să aibă timp să îl dezlănțuie. El se împletici în spate, îngrozit.

„Ce FAC?" gândi Rand din nou.

„Ceea ce am făcut și eu înainte", șopti Lews Therin.

Tam continua să se holbeze la el, cu fața umbrită de noapte.

„O, Lumină! gândi Rand cu groază, șoc și furie. O fac din nou. Sunt un monstru."

Îmbrățișând în continuare slab *saidinul*, Rand deschise o poartă spre Ebou Dar și pași prin ea, fugind de groaza din ochii lui Tam.

CAPITOLUL 48

Lecturarea „Comentariilor"

Min ședea în odaia mică a Cadsuanei, așteptând – împreună cu celelalte – să afle rezultatul întâlnirii lui Rand cu tatăl lui. În șemineu ardea un foc mic, iar lămpile din fiecare colț al încăperii le ofereau lumină femeilor, care făceau diverse lucruri – brodau, cârpeau și croșetau – ca să și țină mințile ocupate în vreme ce așteptau.

Min nu mai regreta decizia de a se alia cu Cadsuane. Simțise regret la început, în primele zile când Cadsuane o ținuse pe Min aproape de ea și o întrebase despre fiecare viziune pe care o avusese despre Rand. Femeia era meticuloasă ca o Brună, notându-și fiecare viziune și răspuns. Era ca și când s-ar fi aflat din nou în Turnul Alb!

Min nu era sigură de ce supunerea Nynaevei față de Cadsuane îi dăduse dreptul femeii să o interogheze pe Min, dar așa părea să interpreteze lucrurile Cadsuane. Dacă se mai adăugau disconfortul pe care Min îl avea în preajma lui Rand în ultima vreme și dorința ei de a descoperi ce puneau la cale Cadsuane și Înțeleptele, ea părea să-și petreacă practic tot timpul în compania femeii.

Da, regretul venise și plecase. Min trecuse la resemnare, cu o ușoară tentă de frustrare. Cadsuane știa destul de multe despre materialul pe care Min îl studia în cărțile ei, însă femeia își împărtășea cu zgârcenie cunoștințele, ca gemul de mure, o mică recompensă pentru bună purtare, făcând întotdeauna aluzie că vor mai urma și altele. Acest lucru o împiedica pe Min s-o ia la fugă.

Trebuia să afle răspunsurile. Rand avea nevoie de ele.

Cu acest gând în minte, Min se lăsă pe spate pe băncuța capitonată și redeschise cartea pe care o citea în acel moment, o lucrare a lui Sajius care era intitulată simplu: *Comentarii despre Dragon*. Un rând din ea nu îi dădea pace, o frază în mare parte ignorată de cei care scriseseră comentariul: „Va ține o sabie de lumină în mâini, iar cele trei vor deveni un întreg".

Comentatorilor li se păruse că era o descriere prea vagă comparativ cu alte pasaje, cum erau cele despre cucerirea Stâncii de către Rand sau despre sângele lui Rand care avea să fie vărsat pe stâncile din Shayol Ghul.

Ea încercă să nu se gândească la această ultimă profeție. Important era că multe dintre profeții – dacă le acordai puțină atenție – aveau sens în general. Chiar și rândurile care vorbeau despre Rand fiind însemnat de Dragoni și Bâtlani aveau sens, dacă se gândea mai bine acum.

Dar cum rămânea cu fraza aceasta? O sabie de lumină însemna aproape sigur *Callandor*. Dar ce însemna „cele trei vor deveni un întreg"? Câțiva erudiți, puțini, susțineau că „cele trei" erau trei mari orașe – Tear, Illian și Caemlyn. Dar, dacă întâmplarea făcea să fii un erudit din Cairhien, atunci aceste orașe erau: Tear, Illian și Cairhien. Problema era că Rand unise mai mult de trei orașe. Cucerise și Ebou Dar, ca să nu mai pomenim de faptul că urma să fie nevoit să-i aducă și pe cei din Ținuturile de Hotar sub stindardul lui.

Dar el era domnitor – sau pe acolo – în trei regate. Renunțase la Andor, dar Cairhien, Illian și Tear se aflau sub

stăpânirea lui, chiar dacă purta o singură coroană. Poate că pasajul acestea însemna într-adevăr ceea ce spuneau erudiții, iar Min alerga după potcoave de cai morți.

Oare cercetarile ei erau la fel de inutile ca protecția pe care crezuse ca avea să i-o ofere lui Rand? „Min, își spuse ea, nu vei ajunge nicăieri dacă îți plângi de milă." Tot ce putea face era să cerceteze, să gândească și să nădăjduiască.

– E greșit, se trezi ea zicând cu voce tare.

O auzi pe Beldeine pufnind încet și disprețuitor în partea cealaltă a odăii. Min își ridică privirea, încruntându-se.

Femeile care îi juraseră credința lui Rand – Erian, Nesune, Sarene și Beldeine – descoperiseră că erau mai puțin binevenite în prezența lui de când acesta devenise din ce în ce mai puțin încrezător în Aes Sedai. Singura căreia îi îngăduia să îl vadă cu regularitate era Nynaeve. Atunci, nu era ciudat că celelalte își croiseră drum spre „tabăra" Cadsuanei.

Și cum rămânea cu relația dintre Min și Rand? Ea încă era binevenită în prezența lui; acest lucru nu se schimbase. Dar ceva era greșit, ceva nu era în *regulă*. El ridica ziduri în jurul lui atunci când ea era prin preajma – nu ca s-o țină departe, ci ca să-l țină înăuntru pe adevăratul el. De parcă s-ar fi temut de ce le-ar fi făcut adevăratul el acelora pe care îi iubea.

„El suferă din nou, gândi ea, simțindu-l prin legătură. Câtă furie." Ce se întâmpla? Ea simți teamă, dar și-o alungă. Trebuia să aibă încredere în planul Cadsuanei. Era unul bun.

Corele și Merise – mai nou, însoțitoare aproape permanente ale Cadsuanei – continuară să brodeze în scaunele lor similare, așezate în fața șemineului. Cadsuane le sugerase această activitate ca să-și ocupe mâinile cu ceva în vreme ce așteptau. Se părea că surorile Aes Sedai străvechi arareori făceau ceva fără intenția de a nu preda cuiva o lecție.

Dintre surorile Aes Sedai care îi juraseră credință lui Rand, doar Beldeine se afla acolo în acel moment. Cadsuane ședea aproape de Min, frunzărind și ea o carte. Nynaeve se plimba de

colo colo, trăgându se de coada din când în când. Nimeni nu vorbea despre atmosfera tensionata ce domnea în încăpere.

Despre ce *discutau* Rand şi Tam? Oare tatăl lui Rand avea să reuşească să îl schimbe?

Odaia era înghesuită Cu cele trei scaune de pe covor, aşezate lângă şemineu, o băncuţă lângă perete şi Nynaeve care se plimba prin faţa uşii ca un câine de vânătoare, abia dacă aveai loc sa te mişti. Pereţii netezi lasau impresia că acea odaie era o cutie şi nu exista decât o fereastră în spatele Cadsuanei, deschisă ca să pătrundă inăuntru aerul nopţii Lumina era dată de cărbunii aprinşi din vatră şi de lămpi Străjerii vorbeau în şoaptă în camera alăturată

Da, era o odaie înghesuită, dar luând în considerare alungarea ei, Cadsuane era norocoasă că ocupa odăi în Stâncă.

Min oftă şi îşi întoarse atenţia la *Comentarii despre Dragon* Ochii îi căzura din nou pe aceeaşi fraza. „Va ţine o sabie de lumină în mâini, iar cele trei vor deveni un întreg". Ce însemna oare?

– Cadsuane, zise Min, ridicând cartea. Cred că interpretarea acestei fraze este greşită

Beldeine pufni din nou dispreţuitor, aproape imperceptibil

– Ai ceva de spus, Beldeine? întrebă Cadsuane, fără să şi ridice ochii din cartea ei, o istorie intitulată *Îmblânzirea corectă a Puterii*

– N-am prea multe de zis, Cadsuane Sedai, răspunse cu uşurinţă Beldeine

Sora Verde avea un chip pe care unii l ar fi putut numi frumos şi purta urmele descendenţei sale saldaeane. Suficient de tanară ca să nu aiba acea faţă fără vârstă, adeseori ea parea că se străduia prea mult să se afirme.

– E limpede că te ai gândit la *ceva* atunci când a vorbit Min Beldeine, răspunse Cadsuane, întorcând pagina. Hai, spune-l

Beldeine se îmbujoră uşor – observai astfel de lucruri dacă petreceai mult timp în compania surorilor Aes Sedai

Ele *aveau* reacții emoționale, doar că erau subtile. Dacă respectiva Aes Sedai nu era cumva Nynaeve, firește. Deși devenea din ce în ce mai pricepută în a-și stăpâni emoțiile, ea... ei bine, ea era tot Nynaeve.

Beldeine spuse:

– Pur și simplu, cred ca această copila este amuzanta cum își vâră ea nasul în volumele acelea, de parcă ar fi o erudită.

Min ar fi considerat aceste cuvinte o provocare dacă ar fi fost rostite de alți oameni, dar spuse de Beldeine, acestea erau o realitate.

Cadsuane mai întoarse o pagină.

– Înțeleg. Min, ce îmi spuneai?

– Nimic important, Cadsuane Sedai.

– N-am întrebat daca era important, copilă, zise Cadsuane pe un ton vioi. Ți-am cerut sa repeți. Hai, vorbește!

Min oftă. Nimeni nu te putea umili cu mai multă finețe decât o Aes Sedai, căci o făcea fără răutate. Odată, Moiraine îi explicase asta lui Min în cuvinte mai simple: majoritatea surorilor Aes Sedai credeau că era important să dețin controlul atunci cand nu era vorba despre vreun conflict important, astfel încât, dacă aparea *într-adevăr* un moment de criza, oamenii să știe încotro să privească.

Era foarte frustrant.

– Am spus, repetă Min, că un pasaj este greșit. Citesc comentarii despre Ciclul Karaethon. Sajius susține că această frază referitoare la cele trei devenind un întreg se referă la unirea a trei regate sub steagul Dragonului. Dar eu cred că se înșală.

– Și de ce crezi tu că ai ști mai multe decât un erudit respectat care a studiat profețiile? o întrebă Cadsuane.

– Pentru ca teoria lui nu are logică, răspunse Min, zburlindu-se. În realitate, Rand are o singură coroană. Ar fi *putut* exista un argument bun în acest caz dacă el nu i-ar fi dat ținutul Tear lui Darlin. Dar această teorie nu mai stă în picioare. Eu cred că pasajul se referă la un mod în care el trebuie să folosească sabia *Callandor*.

– Înţeleg, zise Cadsuane, mai întorcând o pagină din cartea ei. Este o interpretare foarte neconvenţională.

Beldeine schiţă un zâmbet, întorcându-şi din nou atenţia la broderia ei.

– Desigur, adăugă Cadsuane, ai dreptate.

Min îşi ridică privirea.

– Acelaşi pasaj m-a determinat şi pe mine să fac cercetări în privinţa sabiei *Callandor*, continuă Cadsuane. După multe cercetări, am descoperit că sabia poate fi folosită corect doar într-un cerc format din trei. Acesta este, probabil, înţelesul final al pasajului.

– Dar asta ar sugera că, la un moment dat, Rand a trebuit să folosească sabia *Callandor* într-un cerc, zise Min, uitându-se din nou la pasaj.

Din câte ştia ea, el nu făcuse asta niciodată.

– Aşa este, zise Cadsuane.

Min simţi un fior neaşteptat de încântare. Poate că era un indiciu. Ceva ce Rand nu ştia, dar care l-ar putea ajuta! Doar că... Cadsuane îl ştiuse deja. Aşadar, Min nu descoperise nimic important la urma urmei.

– Cred ca se impune recunoaştere. La urma urmei, proastele maniere nu sunt tolerate.

Beldeine îşi ridica privirea de la gherghelul ei, cu faţa întunecata. Apoi, pe neaşteptate, se ridică în picioare şi ieşi din odaie. Străjerul ei, tânărul Soldat Asha'man Karldin, o urmă repede din camera alaturată, traversând odaia în care se aflau surorile Aes Sedai şi urmând-o pe Beldeine afară, pe coridor. Cadsuane pufni, apoi se întoarse la cartea ei.

Uşa se închise, iar Nynaeve îi aruncă o privire lui Min, înainte să înceapă să se plimbe iar de colo-colo. Min putea citi multe în privirea aceea. Nynaeve era enervată că celelalte nu păreau agitate. Era frustrată pentru că acestea nu găsiseră o cale prin care să asculte conversaţia dintre Rand şi Tam. Şi era evident speriată de moarte de soarta lui Lan. Min înţelegea. Simţea la fel pentru Rand.

Și .. ce era viziunea aceea care plană brusc deasupra capului Nynaevei? Aceasta stătea în genunchi, aplecată peste trupul neînsuflețit al cuiva, într o poziție îndurerată. Viziunea dispăru o clipă mai târziu.

Min clătină nedumerită din cap Nu fusese o viziune pe care să o poată interpreta, prin urmare o dădu uitării. Nu își putea irosi timpul încercând să le înțeleagă pe toate De pildă, cuțitul negru care se rotise adineauri deasupra capului Beldeinei putea însemna orice

Se concentră asupra cărții Așadar Rand urma să folosească sabia *Callandor* ca parte dintr-un cerc, atunci? Cele trei devenind un întreg? Dar din ce motiv și cu cine? Dacă el urma să lupte împotriva Celui Întunecat, atunci nu avea sens ca el să se afle într un cerc controlat de altcineva, nu?

– Cadsuane, zise ea. Tot e greșit. Mai e ceva aici Ceva ce n am descoperit.

– Despre *Callandor*? întrebă femeia.

Min dădu aprobator din cap.

– Și eu cred asta, răspunse Cadsuane. Cât de ciudat era să răspundă atât de sincer! Dar n am reușit sa mi dau seama ce *anume*. Măcar dacă băiatul ăsta prostuț mi ar revoca exilul, ne-am putea ocupa de lucruri mai importante...

Ușa odăii Cadsuanei se deschise, trântindu se de perete și făcând-o pe Merise să tresară speriată. Nynaeve sări în spate de lângă ușă – mai că o lovise

În prag stătea un Tam al'Thor foarte furios El o privi cu dușmănie pe Cadsuane

– Ce i-ai făcut? o întrebă el pe un ton poruncitor

Cadsuane își lăsă cartea jos.

– Nu i-am făcut *nimic* băiatului, decât să îl încurajez spre politețe. Un lucru, se pare, pe care l-ar putea învăța și alți membri ai familiei

– Ai grijă ce vorbești, Aes Sedai, mârâi Tam. L-ai văzut? Întreaga încăpere a devenit parcă mai întunecată atunci când

a intrat el. Și chipul acela... am văzut mai multă emoție în ochii unui cadavru! Ce s-a întâmplat cu fiul meu?

– Să înțeleg că reuniunea nu a decurs cum s-a sperat? întrebă Cadsuane.

Tam inspiră adânc, iar furia păru să-l părăsească brusc. Era în continuare ferm și avea o privire nemulțumită, dar furia dispăruse. Min îl văzuse pe Rand găsindu-și stăpânirea de sine la fel de repede, înainte ca lucrurile să degenereze în Bandar Eban.

– A încercat să mă omoare, zise Tam pe un ton liniștit. Propriul meu fiu. Odinioară, era fiul blând și credincios pe care și l-ar fi dorit orice tată. În seara asta, el a condus Puterea Supremă și a întors-o împotriva mea.

Min își duse mâna la gură, cuprinsă de groază și panică. Aceste cuvinte îi treziră amintiri despre Rand stând deasupra ei, încercând să o omoare.

Dar nu fusese el atunci! Fusese Semirhage. Nu-i așa? „Oh, Rand, gândi ea, înțelegând durerea pe care o simțise prin legătura. Ce ai făcut?"

– Interesant, zise Cadsuane, cu răceală în glas. Și i-ai spus cuvintele pe care le-am pregătit pentru tine?

– Am început, zise Tam, dar mi-am dat seama că nu vor da roade. Că el nu se va deschide în fața mea și nici n-ar trebui. Un bărbat care folosește scenariul pregătit de o Aes Sedai cu propriul lui fiu! Nu știu ce i-ai făcut, femeie, dar recunosc ura atunci când o văd. Ai multe explicații de dat...

Tam tăcu atunci când fu ridicat brusc în aer de niște mâini nevăzute.

– Îți amintești ce am spus despre politețe, băiatule? întrebă Cadsuane.

– Cadsuane! zise Nynaeve. Nu e nevoie să...

– E în regulă, Meștereasă, zise Tam.

El se uita la Cadsuane. Min o văzuse tratându-i astfel și pe alții, inclusiv pe Rand. El devenise întotdeauna frustrat, iar ceilalți fuseseră înclinați spre urlete.

Tam o privea fix în ochi

– Am văzut bărbați care, odată provocați, apelau întotdeauna la pumni ca să primească răspunsuri. Nu mi-au plăcut niciodată surorile Aes Sedai; m-am bucurat că am scăpat de ele când m am întors la ferma mea O brută rămâne tot brută, fie că folosește forța brațului, fie că folosește alte metode.

Cadsuane pufni, însă aceste cuvinte o iritară, căci îl lăsă jos pe Tam.

– Și-acum, zise Nynaeve, de parcă ea ar fi fost cea care domolise schimbul de replici, poate revenim la ceea ce este important. Tam al'Thor, dintre toți oamenii, m aș fi așteptat ca tu să te descurci mai bine în situația asta. Nu te-am avertizat că Rand a devenit instabil?

– Instabil? întrebă Tam Nynaeve, băiatul a ajuns în pragul *nebuniei* Ce s-a întâmplat cu el? Înțeleg cum îl pot afecta bătăliile pe un om, dar

– Asta n-are importanță, zise Cadsuane. Înțelegi, copile, că se prea poate ca asta să fi fost ultima noastră șansă ca să ți salvăm fiul?

– Dacă mi-ai fi explicat care este părerea lui despre tine, zise Tam, poate lucrurile ar fi decurs diferit Arză-m-ar focu'!

– Așa ți trebuie dacă ești încăpățânat și nu bagi în seamă ce ți se spune! exclamă Nynaeve.

– Așa ne trebuie tuturor, zise Min, pentru că am presupus că îl putem *obliga* să facă ce vrem noi.

În odaie se așternu tăcerea.

Brusc, Min își dădu seama că îl putea simți pe Rand prin legătura lor. Era departe, spre apus

– A plecat, șopti ea.

– Da, zise Tam, oftând A deschis una dintre porțile alea chiar pe balcon M-a lăsat în viață, deși aș fi putut jura – în timp ce priveam în ochii lui – că a vrut să mă omoare. Am mai văzut privirea aceea și în ochii altor bărbați și întotdeauna unul din noi doi sfârșea prin a sângera pe podea.

– Ce s-a întâmplat, atunci? întrebă Nynaeve.

– El... a părut brusc distras de ceva, zise Tam. A luat în mână statueta şi a ţâşnit prin poartă.

Cadsuane îşi ridică o sprânceană.

– Şi ai văzut, din întâmplare, unde l-a dus poarta aceea?

„Spre apus, gândi Min. Departe, spre apus."

– Nu sunt sigur, recunoscu Tam. Era întuneric, deşi mi s-a părut...

– Ce e? insistă Nynaeve.

– În Ebou Dar, zise Min, luându-i pe toţi prin surprindere. S-a dus să-i nimicească pe Seanchani. Întocmai cum le-a spus Fecioarelor că o va face.

– Nu ştiu ce să zic despre ultima parte, spuse Tam. Dar semăna *într-adevăr* cu Ebou Dar.

– Lumina să ne ferească pe toţi, zise în şoaptă Corele.

CAPITOLUL 49

Un bărbat oarecare

Rand mergea, cu ciotul vârât în buzunarul hainei, cu capul plecat, cărând cheia de acces înfășurată în siguranță într-o bucată de pânză albă și prinsă de curea, în partea laterală. Nimeni nu îl băga în seamă. Era un bărbat oarecare ce se plimba pe străzile din Ebou Dar. Nimic deosebit, în ciuda faptului că era mai înalt decât majoritatea. Avea părul roșcovan, care sugera poate că se trăgea din neamul Aiel. Însă mulți oameni ciudați fugiseră în oraș în ultima vreme ca să caute protecția Seanchanilor. Ce mai conta încă unul?

Atâta vreme cât o persoană nu putea conduce, el sau ea putea găsi stabilitate aici. Siguranță.

Acest lucru îl deranja. Ei erau vrăjmașii lui. Erau cuceritori. El credea că în ținuturile lor n-ar trebui să domnească pacea. Că ar fi trebuit să fie ținuturi îngrozitoare, pline de suferință din cauza domniei tiranice. Dar nu era deloc așa.

Nu și dacă puteai conduce. Era înspăimântător ce făceau Seanchanii cu acest grup de oameni. Nu totul era bine sub această fericire aparentă. Și totuși, era șocant să-ți dai seama cât de bine îi tratau pe ceilalți.

Pribegii își ridicaseră taberele în afara orașului în grupuri mari. Căruțele lor nu se clintiseră din loc de săptămâni întregi și păreau să alcătuiască sate. În timp ce Rand își croia drum printre ei, îi auzi pe unii vorbind că ar vrea să se stabilească acolo. Alții se împotriviseră, desigur. Ei erau Pribegii, Neamul Rătăcitor. Cum aveau să descopere Cântecul dacă nu îl căutau? Acesta făcea parte din ei la fel de mult precum Calea Frunzei.

Noaptea trecută, Rand îi ascultase în jurul unui foc de tabără. Aceștia îl primiseră în mijlocul lor și îl hrăniseră fără să-l întrebe cine era. Cu dragonul de pe braț acoperit și cu cheia de acces vârâtă în buzunarul hainei, el privise focul transformându-se în cărbuni.

Nu fusese niciodată în Ebou Dar, vizitase doar dealurile dinspre miazănoapte, unde luptase împotriva Seanchanilor în vreme ce mânuise sabia *Callandor*. Acela fusese un loc al eșecului. Acum, revenise în Altara. Dar pentru ce?

Dimineața, când porțile orașului se deschiseseră, pătrunse înăuntru împreună cu alții care sosiseră în timpul nopții. Pribegii îi primisera pe toți; aparent, ei primeau o porție de hrană de la Seanchani dacă îi găzduiau pe călătorii care soseau prea târziu. Aceasta era doar una dintre multele lor ocupații. Pribegii reparau oale, coseau uniforme și făceau alte treburi ciudate. Pentru asta, se bucurau de protecția conducătorilor pentru prima oară în istoria lor îndelungată.

El petrecuse suficient de mult timp în compania Aielilor ca să surprindă o părticică din disprețul acestora față de Pribegi. Totuși, disprețul acela era în contradicție cu ceea ce știa despre Tuatha'an, cum că aceștia urmau, în multe privințe, căi Aiel mai adevărate, mai tradiționale. Rand își putea *aminti* cum era să trăiești ca ei. În viziunile din Rhuidean, el urmase Calea Frunzei. Văzuse, de asemenea, Vârsta Legendelor. Pentru câteva clipe, trăise acele vieți, viețile altora.

Se plimbă pe străzile aglomerate ale orașului cu aer înăbușitor, care părea oarecum încă în stare de amorțeala.

Noaptea trecută, îi dăduse haina lui neagră unui Pribeag în schimbul unei mantii maronii obișnuite, zdrențuită în partea de jos și peticită pe alocuri. Nu era mantia unui Pribeag, ci una pe care un Pribeag o cususe pentru un bărbat care nu venise să și-o revendice. Aceasta îl făcea să iasă mai puțin în evidență, chiar dacă era nevoit să care obiectul de acces prins la curea în loc să-l țină ascuns în buzunar. Pribeagul îi mai dăduse un baston, pe care Rand îl folosea în timp ce mergea, șchiopătând ușor. Înălțimea l-ar fi putut face remarcat. Voia să fie invizibil în ochii acestor oameni.

Mai că își omorâse tatăl. Nu fusese obligat de Semirhage, nici nu fusese influențat de Lews Therin. N-avea nicio scuză. Nu putea aduce niciun argument. El, Rand al'Thor, încercase să-și ucidă propriul tată. Îmbrățișase Puterea, crease împletiturile și mai că le eliberase.

Furia pe care o simțise Rand dispăruse, fiind înlocuită de silă de sine. Voise să devină dârz. Avusese *nevoie* să fie dârz. Și aici îl adusese asprimea. Lews Therin fusese capabil să invoce nebunia pentru atrocitățile comise. Rand nu avea nimic, nu avea unde să se ascundă, nu avea unde să fugă de el însuși.

Ebou Dar. Era un oraș aglomerat, plin de viață, împărțit la jumătate de un râu mare. Rand mergea pe partea dinspre apus, prin piețe mărginite de statui frumoase și străzi pe marginea cărora stăteau înșirate rânduri de case albe, multe dintre ele având câteva caturi. Trecu adeseori pe lângă bărbați care se băteau cu pumnii sau cuțitele și pe care nimeni nu se ostenea să-i despartă. Până și femeile purtau cuțite în jurul grumazului, în teci bătute în nestemate, care atârnau deasupra decolteurilor adânci ale rochiilor purtate peste jupoane colorate.

Îi ignoră pe toți. În schimb, se gândea la Pribegi. Aceștia erau în siguranță aici, însă propriul lui tată nu se afla în siguranță în imperiul lui. Prietenii lui Rand se temeau de el; văzuse asta în ochii Nynaevei.

Oamenilor de aici nu le era teamă. Ofiţerii Seanchani se plimbau prin mulţime, purtând acele coifuri ce semănau cu nişte insecte. Oamenii le făceau loc, dar din respect. Când Rand îi auzea vorbind pe oamenii de rând, aceştia se bucurau că exista stabilitate. Ba chiar îi preamăreau pe Seanchani pentru că îi cuceriseră!

Rand traversă un pod scurt ce trecea peste un canal. Pe apă leneveau nişte bărci mici, iar barcagiii se salutau. Nu părea să existe vreun fel de orânduială în felul în care era aşezat oraşul; unde se aştepta la case, găsea prăvălii şi, în loc ca acestea să fie grupate – cum erau în majoritatea oraşelor –, aici, acestea erau împrăştiate, dispuse la voia întâmplării. Când ajunse în partea cealaltă a podului, trecu pe lângă un conac impunător şi alb, lângă care se afla o tavernă.

Un bărbat ce purta o vestă colorată din mătase se ciocni de Rand pe stradă, apoi îşi ceru scuze îndelungate şi exagerat de politicoase. Rand grăbi pasul mai departe de teamă ca bărbatul să nu vrea să înceapă un duel.

Acesta nu semăna cu un popor asuprit. Nu exista nici urmă de resentiment. Seanchanii stăpâneau mai bine Ebou Dar decât stăpânea Rand oraşul Bandar Eban, iar oamenii de aici erau fericiţi, ba chiar prosperau! Fireşte, Altara – ca regat – nu fusese niciodată prea puternică. Rand ştia de la profesorii lui că autoritatea Coroanei nu depăşea cu mult graniţele oraşului. Cam la fel stăteau lucrurile şi în celelalte locuri cucerite de Seanchani: Tarabon, Amadicia, Câmpiile Almoth. Unele ţinuturi erau mai stabile decât Altara, altele mai puţin stabile, dar toate s-ar fi bucurat de siguranţă.

Rand se opri şi se rezemă de o altă clădire albă, aceasta fiind prăvălia unui potcovar. Îşi duse ciotul la frunte, încercând să-şi limpezească mintea.

Nu voia să înfrunte ceea ce aproape făcuse în Stâncă. Nu voia să înfrunte ceea ce *făcuse*: împletise fire de Aer şi îl trântise pe Tam la pământ, ameninţându-l, spumegând de furie

Rand nu se putea concentra la asta. Nu venise în Ebou Dar să-și holească ochii ca un băiat de fermier. Venise să-și nimicească vrăjmașii! Aceștia îl sfidau, trebuiau eliminați. Spre binele tuturor națiunilor.

Dar dacă accesa atât de multa putere prin intermediul cheii de acces, ce stricăciuni avea să provoace? Câte vieți sfârșeau? N-ar fi aprins pur și simplu un far pentru Rătăciți, cum făcuse atunci când curățase *saidinul*?

„N-au decât să vină." Își îndreptă spatele. Îi putea învinge.

Sosise vremea să atace. Sosise vremea să-i radă pe Seanchani de pe suprafața pământului. Își puse deoparte bastonul și desprinse cheia de acces din gaica curelei, însă nu reuși să-și facă curaj să desfacă bucata de pânză în care era înfășurată. Se holbă la ea o vreme, apoi continuă să meargă, renunțând cu nepăsare la baston. I se părea atât de ciudat să fie doar un străin oarecare. Dragonul Renascut se plimba printre oamenii lui, iar aceștia nu îl cunoșteau. Pentru ei, Rand al'Thor era undeva departe. Ultima Bătălie era pe planul doi față de alte griji ale lor: dacă își puteau duce sau nu găinile la piață, dacă fiului lor avea să-i treacă tusea sau dacă își puteau permite vesta aceea nouă din mătase pe care și-o doreau.

Nu aveau să îl cunoască pe Rand decât atunci când urma să îi nimicească.

„Va fi o binefacere, șopti Lews Therin. Moartea este întotdeauna o binefacere." Bărbatul nu părea la fel de nebun ca odinioară. De fapt, vocea lui începuse să semene foarte mult cu cea a lui Rand.

Rand se opri pe un alt pod care ducea la palatul impunător, cu pereți albi, al orașului, casa curții Seanchane. Acesta avea patru niveluri, inele de aur la baza celor patru domuri ale sale și mai mult aur în vârful nenumăratelor sale turle. Fiica celor Nouă Luni trebuia să se afle înăuntru. El le putea oferi acelor pereți o puritate pe care nu o cunoscuseră niciodată. Perfecțiune. Aceasta ar fi întregit într-un fel clădirea, înainte să se transforme în cenușă.

Desfăcu pânza în care era înfășurată cheia de acces. Era un străin oarecare ce stătea pe podul plin de noroi. După ce avea să distrugă palatul trebuia să se miște repede Urma să trimită explozii de focul-răului ca să distrugă ambarcațiunile din port, apoi să folosească ceva mai lumesc ca să facă să cadă o ploaie de foc peste oraș, declanșând astfel panica. Haosul întârzia o reacție din partea vrăjmașilor. După aceea, avea să se folosească de Topirea n Văzduh ca să ajungă la garnizoanele de la porțile orașului și urma să le distrugă Își aducea vag aminte de rapoartele iscoadelor care vorbeau despre taberele de provizii de la miazănoapte, bine aprovizionate atât cu soldați, cât și cu alimente. Acestea erau următoarele pe care avea să le distrugă.

De acolo, trebuia se meargă în Amador, apoi în Tanchico și alte orașe Urma să Călătorească repede și fără a zăbovi prea multă vreme într-un loc ca să fie prins de Ratacíți. O lumină pâlpâitoare aducătoare de moarte, precum un cărbune aprins care prindea viață ici, apoi colo. Aveau să moară mulți, dar majoritatea Seanchani. Invadatori.

Își coborî privirea la cheia de acces, apoi îmbrățișă *saidinul*.

Senzația de greață îl cuprinse mai puternic decât înainte. Forța acesteia îl doborî la pământ ca o lovitură fizică. Țipă, abia observând când se izbi de pietrele de pavaj Gemu, strângând în mână cheia de acces și încolăcindu-se în jurul ei Măruntaiele parcă îi luaseră foc, își întoarse capul, rostogolindu-se pe umăr și vomitând pe pod.

Însă ținu *saidinul* Avea nevoie de putere. De acea putere savuroasă, frumoasă. Până și duhoarea propriei vome i se părea mai reală, mai dulce, datorită puterii care îl inundase.

Deschise ochii. În jurul lui erau strânși oameni, părând îngrijorați. O patrulă a Seanchanilor se apropia. Acum era momentul. Trebuia să lovească.

Dar nu putea. Oamenii păreau foarte neliniștiți Foarte îngrijorați Le păsa

Țipând din cauza frustrării, Rand deschise o poartă, făcându-i pe oameni să sară în spate, șocați. Se ridică anevoie în picioare și se aruncă prin ea, în patru labe, când soldații Seanchani își scoaseră săbiile și începură să strige cuvinte necunoscute.

Rand ateriză pe un disc mare din piatră alb și negru, iar aerul din jurul lui era un vid de întuneric. Portalul se închise în urma lui, făcând ca Ebou Dar să dispară, iar discul începu să se miște. Acesta plutea prin vid, luminat de o lumină ambientală ciudată. Rand se ghemui pe disc, ținând cheia de acces la piept și gâfâind.

„De ce nu pot fi suficient de puternic?" Nu știa dacă acest gând era al lui sau al lui Lews Therin. Ei doi se asemuiau. „De ce nu pot face ceea ce trebuie?"

Discul călători o vreme, singurul sunet care se auzea în vid fiind respirația lui. Discul semăna cu unul dintre sigiliile temniței Celui Întunecat, despărțit de o linie șerpuitoare care separa negrul de alb. Rand stătea întins chiar pe ea. Jumătatea neagră era numită „Colțul Dragonului". Pentru oameni, acesta simboliza răul. Distrugerea.

Dar Rand era o distrugere *necesară*. De ce îl forțase Pânza atât de tare dacă el nu trebuia să distrugă? Inițial, el încercase să evite să ucidă, însă existaseră puține șanse ca acest lucru să funcționeze. Apoi, se forțase să evite să ucidă femei. Acest lucru se dovedise a fi imposibil.

El însemna distrugere. Trebuia doar să accepte asta. *Cineva* trebuia să fie suficient de dârz ca să facă ceea ce era nevoie, nu?

O poartă se deschise, iar el se ridică anevoie în picioare, ținând strâns în mână cheia de acces. Păși de pe platforma de Călătorie și sări pe o pajiște pustie. Era locul unde luptase odinioară împotriva Seanchanilor, folosind sabia *Callandor*. Și dăduse greș.

Privi locul acesta vreme îndelungată, inspirând și expirând aerul, apoi deschise o altă poartă. Aceasta dădea spre un

câmp acoperit cu zăpadă, iar vântul tăios îl biciuia. Când pași prin ea, zăpada îi scrâșni sub tălpi. Lăsă poarta să se închidă.

Aici, lumea se întindea dinaintea lui.

„De ce-am venit aici?" gândi Rand.

„Pentru că noi am creat-o, răspunse Lews Therin. Aici am murit."

Stătea chiar în vârful Muntelui Dragonului, piscul singuratic care erupsese în locul unde Lews Therin se sinucisese în urmă cu trei mii de ani. Într-o parte, putea vedea în jos sute de metri până în locul unde, pe acel versant al muntelui, se căsca un hău. Acel hău era enorm, mai mare decât părea din profil. Un oval mare din stâncă roșie, aprinsă și fremătătoare. Era ca și cum muntele lipsea pur și simplu, smuls parcă, rămânând doar piscul care se înălța spre cer, iar întregul versant al muntelui dispăruse.

Rand privi în jos în acel hău clocotitor. Semăna cu burdihanul unei bestii. Dogoarea arzătoare se înălța de jos, iar fulgi de cenușă se învârteau pe cer.

Soarele fumuriu era acoperit deasupra lui. Pământul părea la fel de îndepărtat, abia vizibil, precum o cuvertură prevăzută cu modele. Ici, un petic de verdeață, care era o pădure, colo, o cusătură care era un râu. Spre răsărit, văzu o pată mică pe râu, asemenea unei frunze plutitoare prinsă într-un mic curent de apă. Era Tar Valon.

Rand se așeză, zăpada scrâșnind sub greutatea lui. Așeză cheia de acces în nămeţii din faţa lui și împleti fire de Aer și Foc ca să se încălzească.

Apoi, își propti coatele pe genunchi și își odihni capul în mâini, zgâindu-se la statueta bărbatului care ţinea sfera în mână.

Ca să cugete.

CAPITOLUL 50

Vene de aur

Vântul sufla în jurul lui Rand, în vreme ce ședea în vârful lumii. Împletitura lui de Aer și Foc topise zăpada din jurul lui, lăsând la vedere o bucată de stâncă neagră-cenușie și zimțata, cu un diametru de aproximativ doi metri. Piscul semăna cu o unghie ruptă ce țâșnea spre cer, iar Rand ședea în vârful ei. Din câte își putea da el seama, era vârful Muntelui Dragonului. Poate cel mai înalt vârf din lume.

Ședea pe aflorimentul acela, iar cheia de acces ședea pe stânca din fața lui. Aerul era rarefiat aici și îi fusese greu să respire până când găsise o cale să împletească fire de Aer, astfel încât acesta să se comprime puțin în jurul lui. Nu era sigur cum reușise să facă asta, la fel ca în cazul împletiturii care îl încălzea. Și-l amintea vag pe Asmodean încercând să îl învețe o împletitură asemănătoare, dar Rand nu reușise să o învețe corect. Acum, aceasta venea de la sine. Să fi fost influența lui Lews Therin sau faptul că el devenea din ce în ce mai familiarizat cu Puterea Supremă?

Gura căscată și ruptă a Muntelui Dragonului se afla la câteva sute de metri sub el, la stânga. Mirosul de cenușă și sulf era înțepator, chiar și de la acea distanța. Burdihanul era negru din cauza cenușii și roșu din cauza rocii topite și a vapăilor.

Îmbrățișa în continuare Izvorul. Nu îndrăznea să îi dea drumul. Ultima oară când îl îmbrățișase fusese cea mai rea din câte își putea aminti și se temea că senzația de greață l-ar fi copleșit dacă ar fi încercat din nou.

Stătea acolo de ore întregi și totuși, nu se simțea obosit. Se holba la *ter'angreal*, cugetând.

Ce era el? Ce era Dragonul Renăscut? Un simbol? Un sacrificiu? O sabie, menită să distrugă? O mână ocrotitoare menită să protejeze?

O marionetă, jucând un rol la nesfârșit?

Era supărat. Supărat pe lume, supărat pe Pânză, supărat pe Creator pentru că îi lăsase pe oameni să lupte împotriva Celui Întunecat fără niciun fel de îndrumare. Ce drept avea oricare dintre ei să-i ceară lui Rand să-și dea viața?

Ei bine, Rand le oferise acea viață. Îi luase mult timp să își accepte moartea, dar se *împăcase* cu ideea. Nu era de ajuns? Trebuia să simtă durere până la sfârșit?

Crezuse că dacă urma să devină îndeajuns de dârz, acest lucru avea să îi alunge durerea. Dacă nu putea simți, atunci nu putea răni.

Rănile din partea laterală zvâcneau în agonie. O vreme, reușise să uite de ele. Însă morțile pe care le pricinuise îi sfredeleau sufletul. Lista aceea care începea cu Moiraine. Totul începuse să meargă prost de la moartea ei. Înainte de asta, el încă mai nădăjduise.

Înainte de asta, nu fusese niciodată încuiat într-o cutie.

Înțelegea ce se cerea de la el și se schimbase așa cum crezuse că era nevoie. Schimbările acelea trebuiau să îl împiedice să nu se lase copleșit. Să moară ca să apere niște oameni pe care nu îi cunoștea? Ales să salveze omenirea? Ales să oblige regatele lumii să se unească în spatele lui, distrugându-i pe aceia care refuzau să asculte? Ales să provoace moartea a mii de oameni care luptau în numele lui și să poarte acele suflete pe umerii lui, ca o povară care trebuia îndurată? Ce bărbat

putea face toate astea și să rămână întreg la minte? Singura cale pe care o văzuse fusese aceea de a renunța la emoții, de a se face *cuendillar*

Dar dăduse greș. Nu fusese în stare să își alunge trăirile. Vocea interioară fusese foarte timidă, dar îl înghiontise, asemenea unui ac care face cele mai mici găuri în inima lui. Sângele se scurgea chiar și prin cele mai mici găuri.

Găurile acelea aveau să îl sece de sânge.

Vocea aceea timidă nu mai era. Dispăruse atunci când îl trântise pe Tam la pământ și fusese cât pe ce să îl omoare. Oare Rand îndrăznea să continue fără vocea aceea? Dacă era ultima rămășiță din vechiul Rand – acel Rand care crezuse că știa ce era bine și ce era rău –, atunci ce însemna tăcerea ei?

Rand luă în mână cheia de acces și se ridică în picioare, cizmele lui frecându-se de stâncă. Era miezul zilei, deși soarele era în continuare acoperit de nori. La poale, putea vedea dealuri și păduri, lacuri și sate.

– Și dacă nu *vreau* ca Pânza să continue? strigă el.

Păși în față, chiar pe marginea stâncii, ținând strâns la piept cheia de acces.

– Trăim aceeași viață! strigă el. Iar și iar și iar. Facem aceleași greșeli. Regatele fac aceleași lucruri *stupide*. Domnitorii își dezamăgesc poporul iar și iar. Oamenii continuă să rănească, să urască, să moară și să ucidă!

Vântul îl biciuia, fluturându-i mantia maronie și pantalonii lui frumoși, în stil tairen. Însă cuvintele lui răzbăteau, găsindu-și ecoul peste stâncile zimțate ale Muntelui Dragonului. Era frig iar aerul era curat. Împletitura lui făcea suficientă căldură ca să supraviețuiască, dar nu oprea răcoarea. Nici nu dorise acest lucru.

– Și dacă eu cred că totul este lipsit de importanță? întrebă el, pe tonul poruncitor al unui rege. Dacă nu *vreau* să continue să se învârtă? Ne trăim viețile datorită sângelui vărsat de alții! Iar aceia sunt uitați. Ce *folos* dacă tot ceea ce știm se va șterge?

Fapte grandioase sau mari tragedii, niciuna nu înseamnă nimic! Vor deveni legende, iar apoi acele legende vor fi uitate, apoi totul va începe din nou!

Cheia de acces începu să strălucească în mâinile lui. Norii de deasupra păreau să devină și mai negri.

Furia lui Rand bătea în același ritm cu inima lui, cerând să fie descătușată.

– Dacă *el* are dreptate? întreba Rand pe un ton poruncitor. Dacă e mai bine ca totul să ia sfârșit? Dacă Lumina n-a fost decât o minciună în tot acest timp și *asta* nu-i decât o pedeapsă? Trăim iar și iar, devenim mai plăpânzi, murim, suntem prinși în capcană pentru totdeauna. Vom fi torturați de-a pururi!

Puterea îl inundă pe Rand asemenea unor valuri care umpleau un ocean nou. El prinse viață, bucurându-se de *sai din*, fără să-i pese că acest spectacol strălucitor era posibil să fie văzut de oamenii de peste tot care puteau conduce. Se simți luminat de Putere cum era soarele pentru lumea de jos.

NIMIC DIN TOATE ASTEA NU CONTEAZĂ!

Închise ochii, absorbind din ce în ce mai multă putere, simțindu-se cum o mai făcuse doar de două ori înainte. O dată, atunci când curățase *saidinul*. A doua oară, atunci când crease acest munte.

Apoi, absorbi mai multă Putere.

Știa că atât de multă Putere avea să îl distrugă. Încetase să îi mai pese. Furia care se adunase în lăuntrul lui atâția ani clocotea, descătușându-se în sfârșit. Își desfăcu brațele, ținând în mână cheia de acces. Lews Therin făcuse bine că se sinucisese și crease Muntele Dragonului. Doar că nu ajunsese prea departe.

Rand își putea aminti ziua aceea. Fumul, vuietul, durerea ascuțită provocată de Tămăduirea care îl readusese în stare de luciditate în vreme ce zăcea într-un palat distrus. Însă durerea aceea pălise în comparație cu agonia revelației. Agonie la vederea pereților frumoși distruși. La vederea grămezilor de

trupuri neînsuflețite cunoscute, azvârlite pe jos ca niște cârpe nefolositoare.

La vederea Ilyenei, care se afla la mică depărtare, cu părul ei bălai răsfirat pe pământ în jurul ei.

Putea *simți* cum palatul se zguduia în jurul lui din cauza hohotelor de plâns ale pământului. Sau era Muntele Dragonului care vibra din cauza puterii uriașe pe care o absorbise el?

Simțea în aer mirosul puternic de sânge, funingine, moarte și *durere*. Sau era doar mirosul unei lumi aflate pe moarte, care se întindea dinaintea lui?

Vântul începu să îl biciuiască, dând naștere vârtejurilor, iar norii uriași de deasupra se contorsionau, asemenea unor monștri străvechi care înotau în adâncurile negre.

Lews Therin făcuse o greșeală. Murise, dar lumea rămăsese în viață, deși rănită, și mersese mai departe șchiopătând. Lăsase Roata Timpului să continue să se învârtă, să se rotească, să *putrezească* și să-l aducă din nou înapoi. El nu putea scăpa de asta. Nu fără a pune capăt la tot.

– De ce? întrebă Rand în șoaptă vântul care se răsucea în jurul lui.

Puterea pe care o absorbea prin cheia de acces era mai mare decât cea pe care o folosise pentru a curăța *saidinul*. Poate mai mare decât mânuise vreodată un om. Suficient de mare ca să destrame Pânza însăși și să aducă liniștea cea de pe urmă.

– De ce trebuie să facem asta din nou? șopti el. Am eșuat deja. Ea a murit din cauza mea. De ce trebuie să mă faci să trăiesc asta *din nou*?

Fulgerul trosni deasupra, iar tunetul îl asurzi. Rand închise ochii, cocoțat deasupra unui hău ce se căsca mii de metri la picioarele lui, în mijlocul crivățului. Prin pleoapele închise, putea simți lumina orbitoare a cheii de acces. Puterea pe care o avea în lăuntrul lui diminua lumina aceea. El era soare. Era foc. Era viață și moarte.

De ce? De ce trebuia să facă asta la nesfârșit? Lumea nu îi putea oferi răspunsuri.

Rand își ridică brațele spre cer, un conductor de putere și energie. O întrupare a morții și prăpădului. El urma să pună capăt la tot și să îi elibereze în sfârșit pe oameni de suferință.

Avea să îi împiedice să trăiască iar și iar. De ce? De ce le făcuse asta Creatorul? *De ce?*

„De ce trăim din nou?" întrebă brusc Lews Therin. Vocea lui era limpede.

„Da, zise Rand pe un ton rugător. Spune-mi. De ce?"

„Poate...", zise Lews Therin, șocant de lucid, fără să trădeze nicio urmă de nebunie. Vorbi cu blândețe, cu respect. „De ce? Ar putea fi... Poate se întâmpla asta ca să ne bucurăm de o a doua șansă."

Rand încremeni. Vântul îl biciuia, dar nu îl putea clinti. Puterea șovăi în lăuntrul lui, precum toporul călăului, care tremură deasupra grumazului criminalului. „Poate că n-ai de ales în privința sarcinilor care îți sunt date, auzi vocea lui Tam, doar o amintire, în capul lui. Dar poți să alegi *motivul* pentru care le îndeplinești."

„De ce, Rand? De ce mergi la luptă? Ce rost *are*?"

„De ce?"

Totul era nemișcat. În ciuda furtunii, a vântului, a tunetelor asurzitoare, totul era nemișcat.

„De ce? gândi Rand, cu mirare. Pentru că, de fiecare dată când trăim, avem șansa să iubim din nou."

Acesta era răspunsul. Totul se perindă dinaintea lui: viețile trăite, greșelile făcute, iubirea care schimba totul. Văzu întreaga lume cu ochii minții, luminată de strălucirea din mâna lui. Își amintea vieți, cu sutele, cu miile, întinzându-se la nesfârșit. Își amintea de iubire, de pace, de bucurie și de nădejde.

În clipa aceea, ceva neașteptat și uimitor i se întâmplă. „Dacă eu trăiesc din nou, atunci s-ar putea să trăiască și ea!"

„Vreau să procedez corect de astă dată."

Puterea din lăuntrul lui începu să sporească, iar el o întoarse şi o conduse prin cheia de acces. *Ter'angrealul* era conectat la o forţa mult mai mare, un *sa'angreal* uriaş din sud, construit pentru a-l opri pe Cel Întunecat. Acesta era prea puternic, după părerea unora. Prea puternic ca să fie folosit vreodată. Prea înspăimântător.

Rand folosi puterea acestuia asupra lui, strivind sfera îndepărtată, sfărâmând-o ca şi când aceasta ar fi fost strânsă de o mână uriaşă.

Choedan Kal explodă.

Puterea se stinse.

Furtuna se domoli.

Iar Rand deschise ochii pentru prima oară după multă vreme. Cumva, ştia că nu avea să mai audă niciodată vocea lui Lews Therin în capul lui. Căci ei nu erau doi bărbaţi, şi nu fuseseră niciodată.

Privi lumea de la picioarele lui. Norii de deasupra se despărţiră, chiar dacă doar deasupra lui întunecimea dispăru, îngăduindu-i să vadă soarele de pe cer.

Rand îşi ridică ochii spre el. Apoi, zâmbi. În sfârşit, lăsă să-i scape un râs gutural, sincer şi pur.

Trecuse mult prea multă vreme.

EPILOG

Scăldat în lumină

Egwene lucra la lumina a două lămpi din bronz. Acestea înfățișau niște femei care își țineau mâinile întinse în aer, ținând în palmele lor câte o flacără. Lumina gălbuie și liniștită se reflecta pe curburile mâinilor, brațelor și chipurilor lor. Erau simboluri ale Turnului Alb și Flăcării Tar Valonului? Sau reprezentări ale unei Aes Sedai care împletea fire de Foc? Poate erau pur și simplu niște relicve ce arătau gusturile unei Supreme Înscaunate Amyrlin anterioare.

Acestea erau așezate de o parte și de cealaltă a biroului. În sfârșit, avea un birou adecvat și un scaun potrivit pe care să șadă. Se afla în cabinetul Supremei Înscaunate Amyrlin, purificat de tot ce aducea aminte de Elaida. Asta însemna că era simplu, pereții erau goi, lambriurile din lemn nu erau ornate cu tablouri sau tapiserii, iar pe măsuțele laterale nu se aflau lucrări de artă. Până și rafturile fuseseră golite, de teamă ca vreun lucru ce îi aparținuse Elaidei să nu o ofenseze pe Egwene.

În clipa în care Egwene văzuse ce făcuseră celelalte, poruncise ca toate lucrurile Elaidei să fie strânse și încuiate într-un loc sigur, păzit de femei în care Egwene avea încredere

Ascunse printre acele lucruri trebuia să existe şi indicii despre planurile Elaidei. Puteau fi simple notiţe strecurate între paginile cărţilor pentru a fi analizate mai târziu. Sau puteau fi la fel de obscure ca legăturile dintre tipurile de cărţi pe care ea le citise sau lucrurile pe care le ţinuse în sertarele biroului. Însă nu o aveau pe Elaida ca să o poată interoga şi nu ştiau care dintre intrigile ei aveau să afecteze mai târziu Turnul Alb. Egwene avea de gând să verifice acele obiecte şi să le interogheze pe toate surorile Aes Sedai care se aflaseră în Turn pentru a putea determina ce indicii ascundeau acestea.

Deocamdată, ea era ocupată cu altele. Clătina din cap, întorcând paginile raportului Silvianei. Femeia se dovedea a fi, într-adevăr, o Păstrătoare eficientă, mult mai pricepută decât fusese vreodată Sheriam. Femeile loialiste o respectau pe Silviana, iar Ajah Roşie părea să fi acceptat — cel puţin parţial — oferta de pace a Egwenei, aceea de a o alege drept Păstrătoare pe una din rândul lor.

Desigur, Egwene avea, de asemenea, două scrisori de dezaprobare — una de la Romanda şi cealaltă de la Lelaine — la sfârşitul teancului. Cele două femei îşi retraseseră sprijinul exuberant aproape la fel de repede cum şi-l oferiseră. În acel moment, cele două se certau în legătură cu ce să facă în privinţa *damanelor* pe care Egwene le capturase în timpul atacului asupra Turnului Alb şi niciuneia nu îi plăcea planul Egwenei de a le pregăti pentru a deveni Aes Sedai. Se părea că Romanda şi Lelaine aveau să-i dea bătăi de cap mulţi ani de acum încolo.

Ea puse raportul deoparte. Era după-amiază târziu, iar lumina pătrundea printre fantele obloanelor balconului ei. Ea nu le deschise, preferând liniştea semiîntunericului. Îi plăcea acea linişte.

Deocamdată, nu o deranja faptul că odaia avea puţine ornamente. Era adevărat că aceasta îi aducea aminte puţin prea mult de cabinetul Mai-Marei peste Novice, însă, indiferent câte tapiserii ar fi atârnat acolo, nu i-ar fi alungat

amintirea acelor vremuri, nici măcar acum, când Silviana era Păstrătoarea Egwenei. Era în regulă. De ce și-ar fi dorit Egwene să uite acele vremuri? Atunci avusese parte de cele mai satisfăcătoare biruințe.

Însă nu o deranja faptul că se putea așeza fără să se strâmbe de durere.

Schiță un zâmbet, aruncându-și ochii peste celelalte rapoarte ale Silvianei. Apoi, se încruntă. *Majoritatea* surorilor din Ajah Neagră din Turn scăpase. Acest raport, întocmit cu scrisul de mână îngrijit și cursiv al Silvianei, spunea că reușiseră să prindă câteva Negre în primele ore de după numirea Egwenei, însă doar pe cele mai slabe dintre ele. Majoritatea acestora – în jur de șase Negre – scăpase, inclusiv o Conducătoare, cum observase Egwene înainte, al cărei nume nu se aflase pe lista lui Verin. Dispariția lui Evanellein sugera cu tărie că ea era Neagră.

Egwene luă un alt raport, încruntându-se. Era o listă cu toate femeile din Turnul Alb, o listă ce se întindea pe câteva pagini, împărțite pe fiecare Ajah. Multe nume aveau o adnotare în dreptul lor. Negre care au scăpat. Negre care au fost prinse. Luate prizoniere de Seanchani.

Ultimul grup era revoltător. Saerin – ca un act de prevedere – făcuse un recensământ după atac pentru a determina cu exactitate cine fusese capturată. Aproape patruzeci de inițiate – mai bine de douăzeci și patru dintre ele Aes Sedai cu drepturi depline – fuseseră prinse în timpul nopții și duse de acolo. Era ca o poveste pe care le-o spuneai copiilor la culcare ca să-i avertizezi să se ferească de Pieriți sau de Jumătate-Om care îi furau pe copiii răi. Femeile acelea urmau să fie bătute, închise și transformate în niște unelte.

Egwene fu nevoită să se abțină să nu-și ducă mâna la grumaz, în locul unde purtase zgarda. Nu se concentra la asta acum, arză-le-ar focul pe toate!

Fiecare dintre membrele Ajah Neagră de pe lista lui Verin fuseseră văzute teafere și în viață după atacul Seanchanilor.

Însă majoritatea scăpaseră înainte ca Egwene să sosească la Turn și să ocupe tronul. Velina nu mai era. La fel și Chai și Birlen. Și Alviarin, vânătoarele de Negre nu reușiseră să ajungă la ea la timp

Ce le prevenise? Din nefericire, probabil că avea legătură cu faptul că Egwene le prinsese pe surorile din Ajah Neagră din tabăra rebelelor. Ea era îngrijorată că își supraapreciase forțele. Dar ce altceva ar fi trebuit să facă? Singura ei speranță fusese aceea de a le prinde pe toate surorile Negre din tabără și să spere că vestea nu avea să ajungă până în Turnul Alb

Însă ajunsese. Le prinsese pe cele care rămăseseră și poruncise sa fie executate Apoi, poruncise ca fiecare soră din Turn să jure din nou pe Sceptrul Legămintelor Firește că acestora nu le placuse acest lucru. Însă le influențase vestea că toate femeile din tabăra rebelelor făcusera acest lucru Dacă nu asta, atunci, probabil, vestea că Egwene poruncise executarea propriei Păstrătoare Cu siguranță fusese o ușurare atunci când Silviana se oferise sa jure prima, in fața întregului Divan, pentru a și dovedi loialitatea. Urmase Egwene, care jurase și ea din nou, apoi le spusese cu sinceritatea membrelor Divanului ca o urmarise pe fiecare femeie din tabără dovedind că nu era o Iscoadă a Celui Întunecat Mai capturaseră alte trei surori Negre care nu se aflasera pe lista lui Verin Doar trei. Câtă precizie! Verin dovedise înca o data de ce era in stare

Egwene puse deoparte raportul Încă o măcina vestea despre cele care scapasera. Știuse numele a șaizeci de Iscoade ale Celui Întunecat, iar acestea ii scapaseră printre degete. Numărul acela ajungea la optzeci dacă le includea și pe cele care scapasera din tabăra rebelelor.

„Te voi găsi, Alviarin, gândi Egwene, bătând cu degetul pe foaie. Vă voi găsi pe toate. Ați fost un putregai pentru Turn. Cel mai rau soi de putregai. N am sa va las să-l răspândiți."

Puse foaia deoparte și lua o alta. Pe aceasta se aflau doar câteva nume Era o listă cu toate femeile din Turn care *nu* se

aflaseră pe lista lui Verin şi care nici nu fuseseră capturate de Seanchani, nici nu dispăruseră după atac.

Verin crezuse că una dintre Rătăciţi, Mesaana, se ascundea în Turn. Mărturisirea lui Sheriam confirma acest lucru. Demersul Egwenei de a le face pe toate surorile Aes Sedai să jure din nou pe Sceptru nu scosese la iveală nicio Iscoadă a Celui Întunecat care să aibă o putere mare. Ea nădăjduia că acest demers de a jura din nou avea sa reducă tensiunea dintre frăţiile Ajah. Nu mai era nevoie să şi facă griji ca ar fi putut exista Negre printre ele. Desigur, acest lucru putea să le zdruncine la fel de bine pe Aes Sedai, oferind dovada că Ajah Neagră *existase* într adevăr de la bun început.

Oricum ar fi fost Egwene avea o problemă. Se uită la foaia de hârtie din faţa ei. Fiecare femeie din Turnul Alb dovedise că nu era Iscoadă a Celui Întunecat. Fiecare femeie de pe lista lui Verin era luată în evidenţă - fusese executată, fusese capturată, fugise din Turnul Alb în ziua ascensiunii Egwenei, fusese luată de Seanchani sau era plecată din Turn în acel moment şi fusese plecată de ceva vreme. Surorile primiseră instrucţiuni sa fie cu băgare de seama la acestea.

Poate ele avuseseră noroc, iar Rătăcita se număra printre acele femei care fuseseră luate de Seanchani Însă Egwene nu credea într-un astfel de noroc. Una dintre Rătăciţi nu putea fi prinsă cu atâta uşurinţă. Probabil că aceasta ştiuse dinainte de atac

Mai rămâneau cele trei nume de pe lista din faţa Egwenei Nalasia Merhan, o Brună. Teramina, o Verde şi Jamilila Norsish, o Roşie. Toate erau foarte slabe în Putere Iar femeile de pe lista fuseseră toate în Turn ani întregi. Părea puţin plauzibil ca Mesaana să se fi dat drept una dintre ele şi să o fi făcut atât de bine, încât şiretlicul ei să fi trecut neobservat.

Egwene avea un presentiment, o premoniţie. Cel puţin, o teamă Aceste trei nume erau singurele care ar fi putut fi Rătăciţi. Însă niciunul nu se potrivea deloc. La acest gând, fu

străbătută de un fior. Oare Mesaana se ascundea în continuare în Turn?

Dacă era așa, ea știa cumva cum să păcălească Sceptrul Legămintelor.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Aceasta se întredeschise o clipă mai târziu

– Mamă? întrebă Silviana.

Egwene își ridică privirea, arcuindu-și sprâncenele

– Am crezut că poate ai vrea să vezi asta, zise Silviana, intrând. Avea părul negru strâns în coc, iar pe umeri purta etola roșie a Păstrătoarei.

Ce este?

Ai trebui să vii și să vezi.

Curioasă, Egwene se ridică în picioare. Nu exista nici urmă de încordare în vocea Silvianei, prin urmare nu putea fi vorba despre ceva prea urgent Cele două lăsară cabinetul în urma lor și ocoliră clădirea, îndreptându-se spre Divanul Turnului. Când ajunseră acolo, Egwene își arcui o sprânceana. Silviana îi făcu semn să intre.

Divanul nu era întrunit, iar jilțurile erau goale Niște unelte de zidarie zăceau pe niște cearșafuri albe într un colț și un grup de muncitori în salopete groase, maronii, și cămăși albe cu mânecile suflecate stăteau adunați în fața spărturii din perete pe care o lăsaseră Seanchanii. Egwene poruncise ca acolo să fie montată o rozasă în locul unei zidării, ca o amintire a vremurilor în care Turnul Alb fusese atacat. Un avertisment care să împiedice ca acest lucru să se repete Cu toate acestea, înainte ca rozasa să poată fi montată, zidarii trebuiau să consolideze marginile și să pregătească locul.

Egwene și Silviana plutiră în încăpere, coborând rampa ce ducea la pardoseala care fusese vopsită din nou în culorile celor șapte frății Ajah. Zidarii le văzură, apoi se dădură la o parte respectuoși, unul dintre ei scoțându și basca și strângându-și o la piept Când ajunse la capătul încăperii,

chiar în fața spărturii, Egwene văzu în sfârșit ceea ce voise Silviana să vadă.

După atâta vreme, norii se risipiseră în sfârșit. Formau un cerc în jurul Muntelui Dragonului. Soarele strălucea, radiant, luminând stânca îndepărtată și acoperită de zăpadă. Versantul prăbușit și cel mai înalt erau scăldate în lumină. Era pentru prima oară când Egwene își amintea să fi văzut lumina soarelui după săptămâni întregi. Poate trecuse și mai mult timp.

– Niște novice au observat primele, Mamă, zise Silviana, venind lângă ea. Iar veștile s-au răspândit repede. Cine ar fi crezut ca un cerc mic de lumină solară ar putea cauza atâta agitație? E un lucru atât de simplu, de fapt. Nimic din ce n-am mai văzut până acum. Dar...

Priveliștea avea ceva frumos în ea. Lumina cobora în formă de coloană, puternică și pură. Îndepărtată, dar izbitoare. Era precum ceva uitat, dar cumva familiar, care strălucea dintr-o amintire îndepărtată pentru a răspândi căldura din nou.

– Ce înseamnă asta? întrebă Silviana.

– Nu știu, răspunse Egwene. Dar mă bucur de această priveliște. Șovăi. Deschiderea aceea din nori este prea regulată pentru a fi naturală. Însemnează în calendare această zi, Silviana. S-a întâmplat ceva. Poate vom afla adevărul la un moment dat.

– Da, Mamă, zise Silviana, privind din nou prin spărtură.

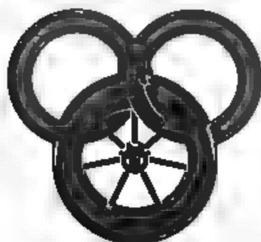
Egwene rămase cu ea în loc să se întoarcă deîndată în cabinetul ei. Era relaxant să privească lumina îndepărtată; părea atât de primitoare și de nobilă. „Furtunile vor veni în curând, părea să zică. Dar, deocamdată, eu sunt aici."

Eu sunt aici.

La sfârșitul lumii,
când cei mulți vor deveni unu,
ultima furtună își va strânge vânturile furioase
ca să distrugă un pământ aflat pe moarte.
Iar în mijlocul ei,
va sta un om orb
pe propriul mormânt
Acolo, el va vedea din nou
și va plânge pentru tot ceea ce a fost născut.

din *Profețiile Dragonului*,
Ciclul Essanik. Traducerea oficială
a lui Malhavish, Arhiva Imperială din
Seandar, al Patrulea Ciclu al Elevației

Sfârșitul
cărții a douăsprezecea din
ROATA TIMPULUI

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat Aes Sedai s-a stins din viață și consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârșitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de amenințarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârșitul Războaielor, calendarul Gazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă de Șoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul și moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruș în Zbor, un învățat din rândurile Oamenilor Mării, și a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci și până în zilele noastre se folosește calendarul Farede, care începe cu sfârșitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani și consemnează anii Noii Ere (NE).

Aelfinn. O rasă de creaturi care seamănă în mare parte cu oamenii, dar care au trăsături de șarpe, care dau răspunsuri adevărate la

trei întrebări. Indiferent de întrebare, răspunsurile lor sunt întotdeauna corecte, deși adeseori sunt oferite într-o exprimare care nu este clară, însă întrebările referitoare la Umbră sunt extrem de periculoase. Așezământul lor adevărat este necunoscut, dar pot fi vizitați prin intermediul unui *ter'angreal*, odinioară aflat în posesia națiunii Mayene, dar care în ultimii ani este ținut în Stânca din Tear. Se spune că se mai poate ajunge la ei și intrând prin Turnul din Ghenjei. Ei vorbesc Limba Străveche, pomenesc despre tratate și înțelegeri și întreabă dacă cei care intră poartă asupra lor fier, instrumente muzicale sau dispozitive care pot face foc. Vezi de asemenea, *Eelfinn*.

Arad Doman: Neam de la țărmul Oceanului Aryth, în prezent, țara este devastată de războiul civil și de luptele împotriva celor jurați Dragonului Renăscut. Capitala sa este Bandar Eban. În Arad Doman, domnitorul (rege sau regină) este ales de un consiliu format din căpeteniile breslelor de negustori (Consiliul Negustorilor), care sunt aproape întotdeauna femei. El sau ea trebuie să aparțină clasei nobile, nu a meșteșugarilor, și este ales/aleasa pe viață. După lege, regele sau regina are putere absolută, dar poate fi destituit/ă cu trei sferturi din voturile Consiliului. Domnitorul actual este Regele Alsalam Saeed Almadar, Senior din Almadar, Primul Înscăunat al Casei Almadar. Locul unde se află în prezent este învăluit în mister.

Arhivă: O diviziune a Bibliotecii Turnului Alb. Există douăsprezece Arhive cunoscute public, fiecare conținând cărți și registre tratând un subiect anume sau subiecte înrudite. O a treisprezecea Arhivă, cunoscută doar surorilor Aes Sedai, conține documente, registre și istorii secrete, la care au acces doar Suprema Înscăunată Amyrlin, Păstrătoarea Cronicilor și Conducătoarele din Divanul Turnului. Și, desigur, o mână de bibliotecare care au grijă de Arhiva.

Ascultători: Organizație de spionaj a Seanchanilor. Aproape orice cine din casa unui nobil, negustor sau bancher Seanchan poate

fi Ascultător, inclusiv *da'covale* uneori, deși arareori *so'jhin*. Aceștia nu au un rol activ, doar privesc, ascultă și raportează. Rapoartele lor sunt trimise Mâinilor de rang inferior care îi controlează atât pe ei cât și pe Căutători și hotărăsc care informații trebuie transmise mai departe Căutătorilor, ca aceștia să poată acționa. Vezi, de asemenea, *Căutători, Mâna.*

Asha'man: (1) În Limba Străveche, „Păzitor" sau „Apărator" ai fi apărătorii adevărului și ai dreptății. (2) Nume colectiv care desemnează însă și rangul bărbaților care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăța cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă și, ca o excepție de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învață să îmbrățișeze *saidinul*, jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să își îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspat înrolat, un bărbat devine „Soldat"; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, dupa moda andorană. Când este ridicat la rangul de „Consacrat", acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie", pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha'man", el are dreptul să poarte o insigna în formă de Dragon, din aur și email roșu, pe guler, în partea opusă „Sabiei". Cu toate că multe femei, chiar și soțiile, fug atunci când află că bărbații lor pot conduce Puterea, mulți bărbați din Turnul Negru sunt căsătoriți și folosesc versiunea legăturii cu Străjerul pentru a crea o legătură cu soțiile lor. Aceeași legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega și pe surorile Aes Sedai luate prizoniere. Unii Asha'mani au fost legați de Aes Sedai, cu toate că este folosită legătura tradițională cu Străjerul. Asha'manii sunt conduși de Mazrim Taim care își zice M'Hael, „lider" în Limba Străveche.

Brațele Roșii: Soldați din Oastea Mâinii Roșii care au fost aleși să îi supravegheze temporar pe ceilalți soldați din Oaste și să îi

asigure că aceştia nu provoacă necazuri sau stricăciuni într-un oraş sau un sat. Au fost denumiţi astfel deoarece, atunci când se afla la datorie, aceştia poartă banderole roşii foarte late care aproape că le acopera mânecile. De obicei, sunt aleşi dintre cei mai experimentaţi şi mai de încredere bărbaţi. Din moment ce orice pagubă trebuie plătită de bărbaţii care servesc în Braţele Roşii, aceştia îşi dau toată osteneala ca să se asigure ca este linişte şi pace. Câţiva foşti soldaţi ai Braţelor Roşii au fost aleşi ca să îl însoţească pe Mat Cauthon în Ebou Dar. Vezi, de asemenea, *Shen an Calhar*.

Breasla Artificierilor: O societate care deţinea secretul de a face artificii. Aceasta păstra foarte bine acest secret, chiar şi cu preţul vieţii. Breasla şi-a câştigat acest nume datorită spectacolelor grandioase botezate „Artificii", pe care le oferă în faţa domnitorilor şi, uneori, a marilor seniori. Artificii mai puţin explozive au fost vândute şi altora, însoţite de avertismente referitoare la dezastrul care putea rezulta din încercarea de a afla ce conţineau acestea. Odinioară, Breasla avusese case în Cairhien şi Tanchico, dar ambele sunt acum distruse. Mai mult, membrii Breslei din Tanchico au rezistat invaziei Seanchane, iar supravieţuitorii au fost făcuţi *da'covale*. Breasla ca atare nu mai există. Cu toate acestea, unii Artificieri au scăpat de domnia Seanchană şi alte spectacole grandioase vor fi văzute, poate, într-un viitor nu atât de îndepărtat. Vezi, de asemenea, *da'covale*.

calendar: O săptămână are zece zile, o lună – douăzeci şi opt de zile, iar un an – treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la patru ani, la echinocţiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă). În vreme ce lunile au nume – Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maigdhal, Choren,

Shaldine, Nesan și Danu , acestea sunt arareori folosite, exceptând în documentele oficiale și de către oficiali. Pentru majoritatea oamenilor, folosirea anotimpurilor este de-ajuns.

Căpitan-General: Titlu acordat conducătoarei Ajah Verde, deși cunoscut doar membrelor frăției Ajah Verde. Această poziție este deținută în prezent în Turn de Adelorna Bastine și de Myrelle Berengari în contingentul surorilor Aes Sedai rebele.

Căpitan-Lăncier: În multe țări, femeile de viță nobilă nu își conduc personal soldații în luptă în circumstanțe normale. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregătește și le conduce soldații. În funcție de țară, acest bărbat este denumit „Căpitan-Lăncier", „Căpitanul Sabiei", „Maestrul Cailor" sau „Maestrul Lăncilor". Adeseori, se zvonește că între domniță și servitor ar exista o relație mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

Căpitanul Sabiei: Vezi *Căpitan-Lăncier*.

Căutători: Mai formal, Căutători ai Adevărului, aceștia sunt o organizație de spionaj a Tronului Imperial Seanchan. Cu toate că majoritatea Căutătorilor sunt *da'covale* și proprietate a familiei Imperiale, aceștia au puteri atotcuprinzătoare. Până și unul dintre Cei de Sânge poate fi arestat dacă nu răspunde oricărei întrebări puse de un Căutător sau dacă nu cooperează pe deplin cu un Căutător, această ultimă cerință fiind definită de Căutătorii înșiși și face obiectul revizuirii doar de către Împărăteasă. Acei Căutători care sunt *da'covale* sunt însemnați pe fiecare umăr cu un corb și un turn. Spre deosebire de Gărzile Morții, Căutătorii sunt arareori dornici să își dezvăluie corbul, parțial pentru că asta ar însemna să dezvăluie cine și ce sunt. Vezi, de asemenea, *Mâna*, *Ascultători*.

Cei de Sânge: Termen folosit de Seanchani pentru a desemna nobilimea. Există ranguri ale nobilimii, două pentru Cei de Sânge de rang superior și două pentru Cei de Sânge de rang inferior. Cei

de Sânge de rang superior își lasă unghiile lungi de trei centimetri și își rad părțile laterale ale capului, lăsându-și o creastă pe mijloc, care este mai îngustă în cazul bărbaților decât al femeilor. Lungimea crestei variaza în funcție de modă. Cei de Sânge de rang inferior își lasa unghiile lungi, dar își rad părțile laterale ale capului și ceafa, lăsând să se vadă doar ceea ce pare a fi un smoc de păr, cu o coadă lată la spate care este lăsată lungă, ajungând adeseori până la umăr în cazul bărbaților, și până la talie în cazul femeilor. Cei care au cel mai înalt rang dintre Cei de Sânge de rang superior sunt numiți „Înalta Doamnă“ sau „Înalt Senior“ și își dau cu ojă unghiile primelor două degete de la fiecare mână. Cei care dețin următorul rang dintre Cei de Sânge de rang superior sunt numiți simplu „Senior“ sau „Domniță“ și își dau cu ojă doar unghiile degetelor arătătoare. Cei de Sânge de rang inferior sunt numiți și ei „Senior“ sau „Domniță“, însă cei care dețin un rang mai înalt își dau cu ojă unghiile ultimelor două degete de la fiecare mână, în vreme ce aceia care dețin un rang inferior își vopsesc doar unghiile de la degetele mici. Împărăteasa, precum și membrii familiei imperiale își rad tot capul și își dau cu ojă toate unghiile. O persoană poate obține rangul de „Cel de Sânge“ sau se poate naște cu el, iar acesta este adeseori o recompensă pentru realizări remarcabile sau serviciu în slujba Imperiului.

***Comentarii despre Dragon*:** O carte scrisă de Sajius despre care se știu puține lucruri.

Conducătoarea Marelui Consiliu al Celor Treisprezece: Titlu acordat conducătoarei Ajah Neagră. În prezent, această funcție este deținută de Alviarin Freidhen.

Conțopistă Șefă: Titlu acordat conducătoarei Ajah Cenușie. În prezent, această funcție este ocupată de Serancha Colvine în Turnul Alb.

Consiliul Ajah Brună: Ajah Brună este condusă de un consiliu în loc de o Aes Sedai. Actuala șefă a consiliului este Jesse Bilal în

Turnul Alb; celelalte membre din Turnul Alb și toate cele din tabăra rebelelor sunt necunoscute.

Copiii Luminii: O frăție cu stricte convingeri ascetice, care nu a jurat credință niciunei națiuni și care se dedică înfrângerii Celui Întunecat și distrugerii tuturor Iscoadelor acestuia. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de Iscoade ale Celui Întunecat și s-a dezvoltat în timpul războiului într-o organizație complet militară. Au credințe extrem de rigide și sunt convinși că sunt singurii deținători ai adevărului și dreptății. Le consideră pe Aes Sedai și pe oricine care le sprijină ca fiind Iscoade ale Celui Întunecat. Cunoscuți și sub numele peiorativ de Mantiile Albe, aceștia fuseseră plasați în Amador, Amadicia, dar au fost alungați atunci când Seanchanii au cucerit orașul. Blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. Vezi, de asemenea, *Inchizitori*.

***Corenne*:** În Limba Străveche, „Reîntoarcerea". Nume dat de Seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât și sutelor de mii de soldați, artizani și alții asemenea care se aflau pe punțile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoșilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenții lui Artur Aripă de Șoim. *Corenne* este condusă de Căpitanul General Lunal Galgan. Vezi, de asemenea, *Hailene, Rhyagelle*.

***cuendillar*:** O substanță presupusă a fi indestructibilă, creată în Vârsta Legendelor. Orice forță cunoscută, care este folosită în încercarea de a o distruge, este absorbită, substanța *cuendillar* devenind mai puternică. Cu toate că s-a crezut că metodele de obținere a substanței *cuendillar* au fost pierdute pentru totdeauna, au apărut zvonuri despre obiecte noi făurite din aceasta. Mai este cunoscută și sub denumirea de „inimă de piatră".

***da'covale*:** (1) În Limba Străveche, „cel care este deținut" sau „persoană care este proprietate". (2) În neamul Seanchan, acest

termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă și neobișnuită în neamul Seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziții de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so'jhin*.

der'morat: (1) În Limba Străveche, „maestru dresor". (2) În neamul Seanchan, sufixul este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregătește pe alții, cum ar fi *der'morat'raken*. *Der'morat* poate avea un statut social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam*. Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'daine* și care se numără printre ofițerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat*.

„Ecouri din dinastia lui": O carte despre care se știu puține lucruri.

Eelfinn: O rasă de creaturi care seamănă în mare parte cu oamenii, dar care au trăsături de vulpe, care îndeplinesc trei dorințe, cu toate că cer un preț în schimb. Dacă persoana care cere nu negociază un preț, Eelfinnii o vor alege. În astfel de circumstanțe, cel mai obișnuit preț este moartea, dar ei tot își îndeplinesc partea lor de înțelegere, cu toate că felul în care o fac este arareori așa cum se așteaptă persoana care cere. Așezământul lor adevărat este necunoscut, dar puteau fi vizitați prin intermediul unui *ter'angreal* care se afla în Rhuidean. Acel *ter'angreal* a fost dus de Moiraine Damodred în Cairhien, unde a fost distrus. Se spune că se mai poate ajunge la ei și intrând prin Turnul din Ghenjei. Ei pun aceleași întrebări ca Aelfinnii referitor la foc, fier și instrumente muzicale. Vezi, de asemenea, *Aelfinn*.

Fel, Herid: Autorul cărții *Rațiune și absurditate*, precum și al altor cărți. Fel a fost student (și profesor) de istorie și filosofie la Academia din Cairhien. A fost descoperit în cabinetul lui cu membrele smulse.

Forțare, forțat: Atunci când o persoană cu abilitatea de a conduce mânuiește cât de multă Putere Suprema poate perioade lungi de timp și conduce neîntrerupt, aceasta poate învăța mai repede și poate dobândi forță mai rapid Surorile Aes Sedai numesc acest fenomen „forțare" sau „a fi forțat", însă ele le interzice această practică novicelor și Aleselor, deoarece există pericolul ca acestea să moară sau să se mistuie

Gărzile Înaripate: Gărzile personale ale Primei din Mayene și o formațiune militară de elită din Mayene Membrii Gărzilor Înaripate poartă platoșe vopsite în roșu și coifuri roșii în formă de oale bordurate, care coboară până la baza gatului in spate, și sunt inarmați cu lănci cu panglici roșii Ofițerii au aripi lucrate pe părțile laterale ale coifurilor, iar rangul este desemnat de penele mai subțiri.

Gărzile Morții: Formațiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât și Ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morții sunt toți *da'covale*, născuți în sclavie și aleși de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt Loiali până la fanatism și extrem de mândri, ei lasa la vedere adesea corbii tatuați pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparținând Împărătesei Membrii Ogieri sunt cunoscuți cu denumirea de Grădinari și nu sunt *da'covale*. Grădinarii sunt la fel de loiali ca oamenii din Gărzile Morții, fiind încă și mai de temut. Om sau Ogier, nu numai că este gata să și dea viața pentru Împărăteasă și pentru familia Imperială, dar crede că viața lui aparține Împărătesei, care poate face cu ea ceea ce dorește. Coifurile și armurile lor sunt lăcuite cu verde închis și roșu sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, sulițele și săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri Vezi, de asemenea, *da'covale*.

Gărzile Reginei: Formațiune militară de elită din Andor În vreme de pace. Garda răspunde de respectarea legilor date de Regină și de păstrarea păcii Uniforma Gărzii Reginei este alcătuită dintr o vestă roșie, armură din plăci lucioase și emailate, o

mantie de un roșu aprins și un coif conic, prevăzut cu bare de protecție. Ofițerii de rang înalt poartă pe umeri noduri care reprezintă rangul și pot purta pinteni aurii, în formă de cap de leu. O adăugare recentă la Garda Reginei este garda personală a Domniței Moștenitoare, care este alcătuită în întregime din femei, exceptându-l pe capitanul său, Doilin Mellar. Aceste femei poartă uniforme mult mai elaborate decât omologii lor masculi, inclusiv pălării cu boruri largi și pene albe, platoșe lăcuite cu roșu și coifuri cu margini albe, precum și panglici dantelate cu Leul Alb al Andorului pe ele.

Gânduri printre ruine: O scriere istorică străveche.

Hailene: În Limba Străveche, „Strămoși" sau „Cei care au venit înainte". Termen folosit de Seanchani pentru forța expediționară uriașă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Șoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene și-a depășit cu mult scopurile inițiale, fiind, de fapt, urmată de *Corenne*. Vezi, *Corenne*, *Rhyagelle*

Halon, Daved: Iscoadă a Celui Întunecat, cunoscut, de asemenea, ca Doilin Mellar, care a fost capturat împreună cu Domnița Shiaine, Chesmal Emry, Eldrith Jhondar, Temaile Kinderode, Falion Bhoda și Marillin Gemalphin. În prezent, ei sunt ținuți prizonieri în Palatul Regal din Andor

Inchizitori: Ordin în cadrul frăției Copiii Luminii. Ei își spun „Mâna Luminii", iar scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînțelegeri și dezvăluirea Iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului și a Luminii, metoda lor obișnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obișnuită: cred că deja cunosc adevărul și trebuie doar să își convingă victimele să recunoască. Uneori, acționează ca și cum ar fi complet separați de Copiii Luminii și de Consiliul Unșilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea Inchizitorilor este

Marele Inchizitor, în prezent Rhadam Asunawa, care se află în Consiliul Unșilor. După ce Galad Damodred l-a ucis pe Seniorul Căpitan Comandant Valda și i-a preluat poziția, a avut loc o sciziune în cadrul frăției, Galad conducând o facțiune, iar Asunawa conducând o alta. Însemnul lor este o cârjă roșie de cioban.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Șoim, Ishara și-a convins soțul, unul dintre cei mai importanți generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului și să o însoțească în Caemlyn cu cât mai mulți oșteni din armată. Dacă alții au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Șoim și au eșuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenții ei direcți, cât și de numărul de legături ce duc la ea.

Îmblânzirea corectă a Puterii: O istorie despre care se cunosc puține lucruri.

Însemnări și observații: O istorie despre care se cunosc puține lucruri.

Kaensada: O regiune din Seanchan care este populată de triburi mai puțin civilizate. Aceste triburi se luptă adeseori între ele, la fel și familiile individuale din cadrul triburilor. Fiecare trib are obiceiurile și tatuajele sale, ultimele neavând nicio noimă pentru cei din afara tribului respectiv. Majoritatea oamenilor din triburi îi evită pe locuitorii mai civilizați ai Seanchanului.

Legiunea Dragonului: O formațiune militară numeroasă, constând doar din pedestrași, ce i-a jurat credință Dragonului Renăscut și care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el și de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deși mulți bărbați se oferă voluntari, aproape toți legionarii sunt aleși de recrutorii din Turnul Negru,

care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbații care doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut și abia după ce îi trec prin porți, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei care pot fi învățați să conducă Puterea. Cei care rămâneau aveau să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

Maestrul Cailor: Vezi *Căpitan-Lăncier*

Maestrul Lăncilor: Vezi *Căpitan-Lăncier.*

***marath'damane*:** În Limba Straveche, „cele care trebuie să poarte lesă" și, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de Seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea și care nu poartă zgarda de *damane*

marș: Vezi. unități de suprafață.

Mâna: În Seanchan, Mâna se referă la un asistent principal sau la cineva din ierarhia funcționarilor imperiali. Mâna Împărătesei este din Primul Rang, iar Mâinile Inferioare se regăsesc printre cei de rang inferior. Unele Mâini acționează în taină, cum ar fi acelea care îi îndrumă pe Căutători și pe Ascultători; altele sunt cunoscute și își afișează rangul, purtând numărul cuvenit de mâini aurii brodate pe veșmintele lor

***Meditații asupra Flăcării aprinse*:** O istorie care consemnează numirea diverselor Supreme Înscăunate Amyrlin.

Mellar, Doilin: Vezi, *Hanlon, Daved.*

***Mera'din*:** În Limba Străveche, „Cei fără frați". Denumire adoptată, la nivel social, de acei Aieli care și-au abandonat clanul și septul și s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn*, sau pentru că au refuzat să accepte revelațiile lui referitoare la istoria și originile neamului Aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către Aieli, prin urmare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească și astfel aceștia au înființat această gintă denumită „Cei fără frați".

Moiraine Damodred: O Aes Sedai cairhienină din Ajah Albastră. Presupusă demult a fi moartă. Cu toate acestea, Thom Merrilin a dezvăluit conţinutul unei scrisori, pretinzând a fi din partea ei. Aceasta este redată mai jos:

„Dragul meu Thom,

Sunt multe cuvinte pe care mi-ar plăcea să ţi le spun, cuvinte care izvorăsc din suflet, dar am amânat să fac asta, deoarece am ştiut că aşa trebuie, iar acum nu prea mai e timp. Sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot spune ca nu cumva să provoc un dezastru, dar îţi voi zice ce voi putea. În scurtă vreme, mă voi duce la docuri, iar acolo am s-o confrunt pe Lanfear. Cum pot şti asta? Taina aceasta aparţine altora. E de ajuns că ştiu, iar aceasta va fi o dovadă pentru ceea ce voi spune în continuare.

Când vei primi această scrisoare, ţi se va spune că eu sunt moartă. Toţi vor crede asta. Nu sunt moartă şi s-ar putea să ajung să-mi trăiesc anii. De asemenea, s-ar putea ca tu şi Mat Cauthon şi un altul, un bărbat pe care nu îl cunosc, veţi încerca să mă salvaţi. Spun *s-ar putea*, pentru că este posibil să nu o faceţi sau să nu puteţi s-o faceţi sau pentru că Mat ar putea refuza. El nu nutreşte aceeaşi afecţiune pentru mine cum pari să nutreşti tu şi are motivele lui, pe care, fără îndoială, le crede întemeiate. Dacă veţi încerca, trebuie să fiţi doar tu, Mat şi celălalt bărbat. Mai mulţi ar însemna moarte pentru toţi. Mai puţini ar însemna moarte pentru toţi. Chiar dacă vei veni însoţit de Mat şi de celălalt bărbat, moartea tot ar putea veni. V-am văzut încercând şi murind, unul sau doi sau toţi trei. M-am văzut pe mine murind în timpul acestei încercări. Ne-am văzut pe toţi trăind şi murind în captivitate.

Dacă totuşi veţi hotărî să încercaţi, tânărul Mat ştie cum să mă găsească, dar să nu-i arăţi această scrisoare până când el nu te va întreba de ea. Acest lucru este extrem de important. Nu trebuie să ştie ce conţine până când va întreba. Lucrurile

trebuie să se desfăşoare într-un anumit fel, indiferent care va fi preţul.

Dacă îl vei revedea pe Lan, spune-i că este mai bine aşa. Destinul lui este diferit de al meu. Îi doresc să fie fericit împreună cu Nynaeve.

Un ultim aspect. Aminteşte-ţi ce ştii despre jocul «Şerpii şi Vulpile». Adu-ţi aminte şi fii cu băgare de seamă.

A sosit vremea, iar eu trebuie să fac ceea ce trebuie făcut.

Fie ca Lumina să te lumineze şi să-ţi dea bucurie, dragul meu Thom, fie că ne vom mai revedea sau nu.

Moiraine"

Monumente din trecut: O istorie despre care se cunosc puţine lucruri.

morat: În Limba Străveche, „dresor". În neamul Seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat raken*, un dresor de *raken*, denumit în termeni uzuali „zburator." Vezi, de asemenea, *der'morat*

nucleu: Unitatea fundamentală de organizare a Ajah Neagra. Un nucleu este alcătuit din trei surori care se cunosc între ele, fiecare membră a nucleului mai cunoaşte încă o soră a Ajah Neagră, care este necunoscuta celorlalte două din nucleul ei

Oastea Mâinii Roşii: vezi *Shen an Calhar*

O discuţie completă despre relicvele de dinaintea Frângerii: O carte despre care se cunosc puţine lucruri (în afară de titlu)

Preaînaltă: Titlu acordat conducătoarei Ajah Roşie. În prezent, această funcţie este deţinută de Tsutama Rath.

Pelateos: Autorul cărţii *Cugetările lui Pelateos*.

Prima Gânditoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Albă. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Ferane Neheran. Ferane Sedai este una din doar două conducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, şi din Divanul Turnului

Prima Selecționeră: Titlu acordat conducătoarei Ajah Albastră. În prezent, Prima Selecționeră nu este cunoscută, deși se bănuiește că Lelaine Akashi ocupă această poziție.

Prima Țesătoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Galbenă. În prezent, în Turnul Alb, această poziție este ocupată de Suana Dragand. Suana Sedai este una din cele două conducătoare de Ajah care fac parte, în prezent, și din Divanul Turnului. Romanda Cassin deține aceasta poziție printre rebele.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelație și a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renașterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumina întrupată și să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El și adepții lui sunt în stare să întrebuințeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alții să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-și numele de „Profetul", a adus haosul în Ghealdan și în Amadicia, pe care le controlează în mare parte. El i s-a alăturat lui Perrin Aybara, care a fost trimis să îl ducă la Rand, iar acesta, dintr-un motiv necunoscut, a rămas cu Perrin chiar dacă întârzie să meargă la Dragonul Renăscut. El este urmat de bărbați și femei de cea mai joasă speța; dacă aceștia nu au fost așa atunci când au fost atrași de farmecul lui, atunci au devenit astfel sub influența lui. A murit în condiții misterioase.

Purtător de stindard: Un rang Seanchan echivalent cu purtător de flamură.

Răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică și boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile Aes Sedai au pierdut de mult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru alta abilitate.

Rătăciţii: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei Aes Sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în temniţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii, cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul Rătăciţilor (care îşi spun „Cei Aleşi Numiţi“) s-a împuţinat de la trezirea lor. Unii dintre cei ucişi s-au reîncarnat în alte trupuri.

Reîntoarcerea vezi *Corenne*

Rhyagelle: În Limba Străveche, „Cei care se întorc acasă“. O altă denumire pentru Seanchanii care s-au reîntors în ţinuturile deţinute odinioară de Artur Aripă-de-Şoim. Vezi, de asemenea, *Corenne, Hailene.*

Sajius: Autorul cărţii *Comentarii despre Dragon*

Seandar: Capitala imperială a Seanchanului, aflată în partea de nord-est a continentului Seanchan. Este, de asemenea, cel mai mare oraş din Imperiu. După moartea Împărătesei Radhanan, în Imperiu s-a instalat haosul.

***sei'mosiev*.** În Limba Străveche, „ochi coborâţi“ sau „ochi plecaţi“. În neamul Seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev*“ înseamnă că persoana aceea „şi a pierdut chipul“. Vezi, de asemenea, *sei'taer*.

***sei'taer*:** În Limba Străveche, „privire îndrăzneaţă“ sau „privire fixă“. În neamul Seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii“ sau să „ai“ *sei'taer*, ceea ce înseamnă că ai onoare şi chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi“ sau „a pierde“ *sei'taer*. Vezi, de asemenea, *sei'mosiev*.

Shara: Un ţinut misterios care se află la răsărit de Pustiul Aiel. Ţinutul este protejat atât de formele de relief neprimitoare, cât

și de zidurile ridicate de om. Se știu puține lucruri despre Shara, deoarece locuitorii ținutului par să își dea toată osteneala să își păstreze secretă cultura. Sharanii neagă că ar fi fost afectați de Războaiele Troloce, cu toate că Aielii susțin contrariul. Aceștia neagă că ar ști despre încercările de invazie ale lui Artur Aripă-de-Șoim, în ciuda relatărilor martorilor din neamul Oamenilor Mării. Puținele informații care s-au scurs arată că sharanii sunt conduși de un monarh absolut, o Sh'boan dacă este femeie și un Sh'botay dacă este bărbat. Monarhul respectiv domnește exact șapte ani, apoi moare. La domnie parvine, apoi, perechea sa, care domnește timp de șapte ani, apoi moare. Acest tipar s-a repetat încă de la Frângerea Lumii. Sharanii cred că aceste decese sunt „Voința Pânzei".

În Shara există persoane care pot conduce, cunoscuți cu denumirea de Ayyad, care sunt tatuați pe față la naștere. Femeile Ayyad impun legile privitoare la Ayyad cu toată forța. În cazul unei relații intime între un Ayyad și un non-Ayyad, acesta din urmă este pedepsit cu moartea, iar Ayyadul este, de asemenea, executat dacă există dovezi împotriva lui sau a ei. Dacă se naște un copil din această legătură, acesta este expus elementelor naturii și moare. Bărbații Ayyad sunt folosiți doar pentru reproducere. Când ajung la vârsta de douăzeci și unu de ani sau încep să conducă, oricare variantă ar fi, aceștia sunt uciși de femeile Ayyad, iar trupul lor este incinerat. Se presupune că membrii Ayyad conduc Puterea Supremă doar din porunca primită de la Sh'boan sau Sh'botay, care este mereu înconjurat/ă de femei Ayyad.

Numele ținutului nu este sigur. Se știe că băștinașii îi spun în mai multe feluri, inclusiv Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali și Shibouya.

Shen an Calhar: În Limba Străveche, „Oastea Mâinii Roșii". (1) Câțiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie și au murit, în cele din urmă, apărând neamul Manetheren atunci

când țara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formațiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon și organizată după modelul forțelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-de-Șoim și în veacurile imediat următoare.

Sisnera, Darlin: Înalt Senior din Tear, a participat odinioară într-o rebeliune împotriva Dragonului Renăscut. După ce a slujit o perioadă scurtă de timp ca Logofăt al Dragonului Renăscut în Tear, el a fost ales să fie primul rege din Tear.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar fi „sus printre cei de jos", deși unii îl traduc prin „atât cer, cât și vale". *So'jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuințează pentru servitorii care moștenesc rangul superior. Aceștia sunt *da'covale*, proprietate, deși ocupă o poziție de autoritate și, adesea, de putere. Până și Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei Imperiale și li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge*, *da'covale*.

Succesiune: În general, atunci când o Casă urmează alteia la tron. În Andor, termenul este folosit de obicei pentru lupta pentru tron care a urmat după moartea lui Mordrellen. Dispariția Tigrainei a lăsat Casa Mantear fără o Domniță-Moștenitoare și au trecut doi ani înainte ca Morgase, din Casa Trakand, să urce pe tron. În afara hotarelor Andorului, acest conflict era cunoscut sub denumirea de „Al Treilea Război al Succesiunii Andorane".

Strămoși: vezi, *Hailene*.

Șerpi și Vulpi: Un joc foarte îndrăgit de copii până când se maturizează suficient de mult, încât să își dea seama că nu poate fi câștigat niciodată fără a nu încălca regulile. Se joacă pe o tablă prevăzută cu linii ca o pânză și cu săgeți care arată direcția. Există zece discuri pe care sunt desenate cu cerneală niște triunghiuri, acestea reprezentând vulpile, și zece discuri pe care

sunt desenate cu cerneală niște linii sinuoase, acestea reprezentând șerpii. Jocul începe prin rostirea următoarelor cuvinte „Curaj pentru a întări, foc pentru a orbi, muzică pentru a ameți, fier pentru a lega", în vreme ce se descrie cu mâna un triunghi cu o linie sinuoasă. Zarurile sunt aruncate pentru a determina mișcările făcute de jucători și de șerpi și vulpi. Dacă un șarpe sau o vulpe ajunge pe pionul unui jucător, acesta iese din joc. Atâta vreme cât sunt respectate regulile, acest lucru se întâmplă întotdeauna.

Prăbușirea rocilor: O istorie despre care se cunosc puține lucruri.

Tarabon: O națiune de pe țărmul Oceanului Aryth. Odinioară o mare națiune comercială, o sursă de covoare, vopsele și artificii ale Breslei Artificierilor, printre altele. Tarabon a ajuns în vremuri grele. Devastat de anarhie și un război civil, compus în același timp de războaie împotriva ținutului Arad Doman și a Celor Jurați Dragonului, ținutul era vulnerabil la sosirea Seanchanilor. Acum se află sub stăpânirea Seanchană, Casa Breslei Artificierilor a fost distrusă și majoritatea Artificierilor au fost făcuți *da'covale*. Majoritatea tarabonerilor par a fi recunoscători că Seanchanii au restabilit ordinea și, din moment ce aceștia le îngăduie să trăiască în continuare fără a se băga în treburile lor, taraboneri nu par dornici să pornească un război, încercând să îi alunge pe Seanchani. Cu toate acestea, există câțiva seniori și soldați taraboneri care rămân în afara sferei de influență a Seanchanilor și speră să își recâștige ținutul.

unități de măsură greutate: 10 uncii = 1 livră, 10 livre = 1 piatră, 10 pietre = 100 livre, 10 livre = 1 tonă.

unități de măsură lungime: 10 inci = 1 picior, 3 picioare = 1 pas; 2 pași = 1 palmă, 1 000 palme = 1 milă; 4 mile = 1 leghe.

unități de măsură suprafață: (1) Uscat. 1 panglică = 15 m x 7 m, 1 sfoară = 15 m x 40 m, 1 țol = 70 m x 70 m; 1 funie = 70 m x 760 m;

1 marş = 760 m x 760 m (1/4 milă); (2) Material: 0,76 m = 0,76 m şi 1 palmă x 0,76 şi 1 palmă

În urma Frângerii: O carte despre care se cunosc puţine lucruri

valută: După multe secole de negoţ, termenii obişnuiţi pentru monede sunt aceiaşi în fiecare ţinut: coroane (cea mai mare monedă ca dimensiune), mărci şi bănuţi. Coroanele şi mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bănuţii pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit simplu „bănuţ". Cu toate acestea, în diferite ţinuturi, aceste monede pot avea mărimi şi greutăţi diferite. Chiar şi în cazul aceleiaşi naţiuni, monedele de diferite mărimi şi greutăţi au fost bătute de diferiţi domnitori. Datorită negoţului, monedele diferitelor naţiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii şi negustorii folosesc cântare pentru a hotărî valoarea fiecărei monede primite. Până şi o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv.

Cele mai grele monede provin din Andor şi Tar Valon, iar în aceste locuri valorile relative sunt: 10 bănuţi de cupru = 1 penny de argint, 100 penny de argint = 1 marcă de argint, 10 mărci de argint = 1 coroană de argint, 10 coroane de argint = 1 marcă de aur, 10 mărci de aur = 1 coroană de aur. Dimpotrivă, în Altara, unde monedele mai mari conţin mai puţin aur sau argint, valorile relative sunt: 10 bănuţi de cupru = 1 penny de argint, 21 penny de argint = 1 marcă de argint, 20 de mărci de argint = 1 coroană de argint, 20 de coroane de argint = 1 marcă de aur, 20 de coroane de aur = 1 coroană de aur.

Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile", care sunt emise de bancheri şi care garantează prezentarea unei anume cantităţi de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanţelor mari dintre oraşe, a perioadei de timp îndelungate necesare pentru a călători dintr-un oraş într-altul şi a dificultăţilor întâmpinate de tranzacţiile la mari distanţe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea

sa deplină într-un oraș aflat în apropierea băncii care a emis o și poate fi acceptată la o valoare mai mică dacă orașul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenționează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schimbul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori și nu sunt folosite niciodată în prăvălii.